ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka-Za_modrym_mesicem.pdb

PDB Name: Green Simon Richard-Za modrym m
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Za modrým měsícem

Simon R. Green

„Tohle opravdu nebyl dobrý nápad.

Ti vojáci jednali pod záštitou královny a Neústupný zrovna tak. Jistě, je to osina v zadku, ale v královnině zadku... panebože, co to říkám! Podívejte se jde o to, že tady v Lese nemáte prakticky žádnou pravomoc. Už nejste kapitáni Hlídky, a jelikož jste odmítli činit si nárok na výsady pramenící z královské krve, všechno, co máte, je doporučující dopis údajně vystavený princem Rupertem. Takto se prostě chovat nemůžete!"
„Jestli jsem se něco za dobu svého života v Lesním království naučil," řekl Jestřáb, „pak to, že když je člověk měkký, vždycky se najde dost lidí ochotných nadělat mu na hlavu. Jestli Isobel a já budeme jednat, jako bychom měli oprávnění dělat si, co se nám zlíbí, a nakopat zadek každému, kdo by nám v tom chtěl bránit, uznají, že na to máme právo. My jsme Rupert a Julie v zastoupení, a dokud se tak budeme chovat, lidé nás budou respektovat."
„A když ne?" zeptal se Chance.
„Pak začneme házet lidi z cimbuří a budeme to dělat tak dlouho, až to pochopí," odpověděla Rybářka.
„Moc bych si přál, abyste žertovali," povzdechl si Chance. „Nemohu slíbit, že vás ochráním. Jsem jenom kvestor."
„To je v pořádku," přikývl Jestřáb. „Jsme zvyklí chránit se sami a máme v tom velkou praxi. Ty si mezitím můžeš dělat starosti, kdo ochrání dvůr před námi."
„Už si je dělám," odpověděl Chance. „Věřte mi, že si je dělám."

1 STÍNY MINULOSTI

Do Havenu zavítalo jaro a neštěkl po něm ani pes. Všude jinde na světě to byl čas života a lásky, nových, optimistických začátků pro všechno živé, jenomže tohle byl Haven, smutně proslulé shnilé jablko Dolních království. Nezávislý městský stát v bohy opuštěném koutě Jižních krajů, kde meče a magie, náboženství a politika, život a smrt byly běžnými mincemi v každodenním životě lidí. Haven, usazený na křižovatce tuctu obchodních cest, postupně vykvetl v jedovatou květinu a lidé, stejně jako ostatní tvorové všech možných druhů, sem přicházeli v honbě za jeho četnými taji a poklady. V Havenu jste mohli najít všechno, pokud jste za to byli ochotni zaplatit. Cenou bylo někdy zlato a někdy život, ale nakonec skoro vždycky i vaše duše. Haven, město vašich snů, noční můry nevyjímaje. Místo mnohých divů a děsu, stejně jako všeho mezi tím. Ze stínu postranních uliček vás tu pozorovaly chamtivé pohledy - ne všechny patřily lidem a ne všechny živým.
Haven byl plný divů a tajemství, mesiášů i zrůd, slasti i zkaženosti všeho druhu. Našli jste tady hrdiny, ničemy i spoustu lidí, kteří se jen snažili přežít ze dne na den. A - pravda, jen výjimečně - i několik dobrých mužů a žen, čestných a přímých, kteří dělali, co bylo v jejich silách, aby udrželi to vše pohromadě, trestali vinu a chránili nevinné: nebo se přinejmenším snažili, aby jim zlo nepřerostlo přes hlavu.
Takoví byli i Jestřáb a Rybářka, manželé a kapitáni Městské hlídky, a pravděpodobně její nejčestnější členové. Nikdy nevzali úplatek, nikdy nepřimhouřili oči nad nepravostmi a ani na okamžik nedopřáli zločincům odpočinku. Nanejvýš ten věčný. Prohrávali stejně často jako vyhrávali, ale ve své době úspěšně svedli i několik opravdu velkých bitev a více než jednou zachránili celé to zatracené město. Nevyneslo jim to postup a nezískali tím ani jiné materiální nebo společenské výhody, protože si při prosazování práva a spravedlnosti obvykle udělali víc vlivných nepřátel než přátel, vždycky ale bojovali na té správné straně, protože byli tím, čím byli.
A jestli byly některé jejich metody poněkud krajní a často tak násilné, že jste je skoro mohli najít podle mrtvol, které za sebou zanechávali... nu, tohle byl přece Haven.
Jejich revírem byl Severní okrsek, nejchudší, nejubožejší a nejnebezpečnější část města; ovšem skutečně největší nebezpečí, které kdy kráčelo jeho úzkými uličkami, byli rozhodně oni dva. Lidé už si zvykli nekřížit jim cestu. Vlastně pro jistotu přecházeli na druhý chodník, kdykoliv je zahlédli. Jestřáb s Rybářkou si za ta léta strávená v Havenu dokázali vybudovat pozoruhodnou reputaci a byli kdykoliv ochotní dokázat, že je zasloužená.
Jestřáb byl vysoký, tmavý a už dávno ne pohledný. Přes prázdný důlek, ve kterém kdysi míval pravé oko, nosil hedvábnou pásku, a pravou stranu jeho tváře pokrývala řada starých jizev, jež mu dodávaly chladný, zlověstný výraz.

Pod černým pláštěm nosíval prostou bílou halenu a kalhoty; jediné, co na něm bylo barevné, byl modrý hedvábný šátek na krku.
Na první pohled nevypadal nijak zvlášť impozantně. Byl spíše hubený a šlachovitý než svalnatý, navíc mu začínalo růst břicho. Tmavé vlasy si nechával růst až po ramena a nosil je sčesané z čela a sepnuté stříbrnou sponou v týle. Bylo mu pětatřicet, ale už měl ve vlasech několik šedivých pramenů. Lidé by ho snadno mohli považovat za jednoho z mnoha zločinců, kteří se potloukali po ulici, za nájemného zabijáka, jenž už má nejlepší roky za sebou, ale v jeho postoji bylo něco zvláštního, něco chladného a zlověstného, a pohled jeho jediného oka byl znepokojivě přímý. U pravého boku mu visela místo meče bojová sekera s krátkým topůrkem. Se sekyrou to Jestřáb uměl. K jejímu použití měl v posledních letech příležitostí více než dost.
Po jeho boku, kam vždycky patřila, sebejistě kráčela Rybářka. Měla dvaatřicet let, byla vysoká skoro šest stop a dlouhé světlé vlasy jí spadaly až k pasu v jediném mohutném copu, který byl na konci zatížen leštěnou železnou sponou ve tvaru koule. Byla spíše pohledná než krásná; ve tváři měla vepsanou drsnost evokující sílu a houževnatost, jen lehce ztlumenou hlubokýma modrýma očima a plnými rty. Stejně jako její parťák se oblékala do čistě bílé a černé - nezdobil ji dokonce ani ten šátek. Košili měla napůl rozepnutou, aby předvedla své bujné poprsí, kterým úspěšně narušovala soustředění svých protivníků. Rukávy košile nosila vyhrnuté až nad lokty, takže bylo vidět svalnaté, zjizvené ruce. U pasu nosila meč, prostý a nezdobený jako řeznický nástroj, a její ruka se nikdy nevzdalovala od jeho jílce.
Kdysi z ní něco vyhnalo všechny lidské slabosti, a bylo to na ní vidět.
Jestřáb a Rybářka, parťáci, bojovníci, neokázalí hrdinové. Protože někdo to dělat musí. Většinou nedostávali obyčejné, rutinní úkoly. Přidělovali jim ty nejtěžší, nejzvláštnější, nejnebezpečnější případy, protože Jestřáb a Rybářka byli ti, na které se obrátíte, když jste už všechno ostatní vyzkoušeli - i zavřít oči a doufat, že se to nějak vyřeší samo. Přesto časné hodiny tohoto rána slibovaly práci neobvyklou i pro ně.
„Nechápu, proč nás posílají do strašidelného domu," prohodila Rybářka a zachmuřeně nakopla nějaké svinstvo na ulici, které nebylo dost rychlé, aby před ní včas uhnulo. „Copak vypadám jako exorcista?"
„Taky mi to připadá spíš jako práce pro kněze," souhlasil Jestřáb, aby ji zbytečně nedráždil. „Ale jestli to znamená strávit nejmrazivější ranní hodiny v příjemně vyhřátém měšťanském domě, možná dokonce s pohárem svařeného vína v ruce a s něčím malým k zakousnutí k tomu, nu, člověk musí jít tam, kam ho povinnost volá. Ťukat na stěny a mávat kolem sebe krucifixem dokážu stejně dobře jako kdokoliv jiný. Všimla sis, že duchové si na zjevování vždycky vybírají největší a nejhonosnější domy?"
Rybářka si odfrkla, pohled stále upřený přímo před sebe. „Ty jsi ten, kdo čte duchařské historky. Já ani nevím, jestli na duchy vůbec věřím. Svého času jsme si užili více než spravedlivý díl různých divočin, upíry počínaje, vlkodlaky a Bytostmi moci z Ulice bohů konče, ale se strašidlem jsme se ještě nesetkali. Zatraceně, vezmi si, kolik lidí jsme v posledních letech poslali na onen svět - kdyby byli nějací duchové, už bychom se v nich brodili po pás."
„Ať je to, co chce, Hartleyovic rodině se to nelíbí a vypadá to, že jejich vliv na naše šéfy plně postačuje k tomu, aby nás poslali to omrknout. Nejspíš se ukáže, že je to jen pár vrzajících prken v podlaze kombinovaných se špatným svědomím, a veškerá naše práce bude spočívat v tom, že posedíme nějaký čas pěkně v pohodlíčku, zatímco budeme čekat, jestli se neukáže bubák. Nejraději s něčím studeným na vidličku a česnekovou klobásou pro všechny případy. Nakrájenou na kolečka. Jako jednohubky. Vážně, když o tom tak mluvím, česnekovou klobásu bych rozhodně neodmítl."
Rybářka se na něj podívala a hlasitě si povzdechla. „Nechápu, proč se vůbec namáhám zkoušet na tebe dietu. Copak se neumíš ani trochu ovládat? Leckterý medvěd těsně před zimním spánkem má menší břicho než ty."
Jestřáb po ní blýskl očima. „Tobě se to mluví. Můžeš sníst, co chceš, a nepřibereš jedinou libru. Já se jen podívám na čokoládový bonbón a hned mám v pase o palec víc. A takové je to už od třicítky. Jde to se mnou z kopce, jestli chceš něco vědět. Než se naděju, zjistím, že nosím bačkory."
„A těch skvělých sójových kotlet, co jsem udělala speciálně pro tebe, ses ani nedotkl!"
„Bavme se raději o strašidlech," zabručel Jestřáb. „Nevím, čím to je, ale najednou mi to připadá jako mnohem vděčnější téma hovoru. Hartleyův dům je na okraji Severního okrsku, kde už skoro začíná civilizovaná část města. Fungující veřejné osvětlení a tak. Napakovali se na ozdobných rohožkách a podobných užitečných věcech. Jestli jsi v tomhle městě někdy zašoupala nohama na rohožce, přispěla jsi k Hartleyovu bohatství. Problémy začaly, když hlava rodu Appleton Hartley konečně, po dlouhém zdráhání a v požehnaném věku zesnul, a rodinného domu i obchodu se ujali jeho dědicové. Duch se poprvé projevil hned, jak se nastěhovali. Přízračná zjevení, nezemské zvuky - i když, jak se liší od pozemských zvuků, jsem jaktěživ nepochopil - a nechutné puchy. Kdyby to bylo na mně, zkontroloval bych kanalizaci, ale... Tak či tak, od té doby to nepřestalo ani na chvíli a nikdo z Hartleyovy rodiny se už čtyři noci po sobě nevyspal. To je nejspíš naštvalo natolik, že si řekli, že tomu strašení přijdou na kloub, ať to stojí, co chce. A proto jsme tady my. V tuto chvíli jsou znáš koncesovaní krotitelé duchů s právem a povinností nakopat ektoplazmě zadek. To vše bez nároku na honorář, samozřejmě."
„Samozřejmě," odfrkla si Rybářka znovu. Když jí na tom záleželo, dokázala do jediného odfrknutí vložit celou řadu nejrůznějších emocí. „No dobře, tak tedy vzhůru na ducha. Uvážeme mu uzel na prostěradle a pak se možná pro změnu dostaneme ke skutečné práci."

Ukázalo se, že Hartleyovic sídlo je tichý, nenápadný dvoupatrový dům v docela dobrém stavu, nijak se nelišící od okolních budov. Stál zhruba uprostřed Pěvuščí uličky. Byl pořád ještě v Severním okrsku, míle od čehokoliv, co by byť jen vzdáleně připomínalo venkov, přesto vypadal jako sídlo nějakého drobného venkovského šlechtice. Ulice jako taková se zdála být klidná a spořádaná, dokonce i mírně příjemná. Jestřáb s Rybářkou kráčeli po jejím dláždění, jako by jim patřila, a soukromí strážní ve svých okázalých a pestrobarevných uniformách se tvářili, že právě mají nějakou

naléhavou práci úplně jinde. Tolik, aby si něco začínali s Jestřábem a Rybářkou, jim jejich chlebodárci rozhodně neplatili. Vlastně tolik peněz v Havenu ani nebylo.
Současní vlastníci a nepříliš šťastní obyvatelé Hartleyova domu stáli venku před zamčeným předním vchodem a čekali na ně. Jestřáb a Rybářka už byli o současných poměrech v rodině informováni. Leonard a Mavis Hartleyovi byli oba čtyřicátníci, blahobytně obtloustlí a oblečení podle nejnovější módy. Neslušela jim. Leonard byl vyšší, měl lesklou růžovou pleš a poněkud nešťastný pokus o knír pod nosem. Rukama si nervózně pohrával s knoflíky na vestě. Jeho žena Mavis byla menší a kulatější, se strnulým pohledem v očích a vyčnívající bradou dávající slovu odhodlaný naprosto nový rozměr. Jestřáb měl neodbytný dojem, že když jí neprojeví patřičnou zdvořilost, skočí po něm a bolestivě ho kousne.
Jejich syn Francis stál za rodiči, jako by se styděl, že jsou tady. Vysoký, štíhlý a více než módně bledý, měl dlouhé vlnité vlasy a na sobě upjatý, starosvětský černý oblek olemovaný černou krajkou. Kolem očí byl sotva viditelně nalíčený. Jestřáb si ho okamžitě zařadil: byl to jeden z těch dekadentních romantiků, kteří píšou špatné básně o smrti a rozkladu a pořádají soukromé absintové večírky pro své stejně melancholické přátele. Upíry považují za ztělesnění romantiky (patrně proto, že se s žádným nikdy nesetkali), účastní se tajných seancí a myslí si o sobě, že jsou zatraceně odvážní a buřičští, když si máčejí palečky v tak temných vodách.
Povětšinou to byli pitomci.
Jestřáb s Rybářkou se blížili k domu a kopali cestou do kamínků, až se zastavili před Hartleyovými, kteří okamžitě o krok ucouvli a začali se vyděšeně rozhlížet po svých soukromých strážích. Jestřáb představil sebe i svou parťačku a přitom se bavil rychlými změnami v jejich obličejích, jež se nakonec ustálily na směsici pocitu úlevy a strachu. Pocit úlevy pramenil ze skutečnosti, že jim Městská hlídka konečně poslala někoho, kdo vyřeší jejich problém, a strach, protože... nu, protože jim poslali Jestřába a Rybářku.
„Nerozbijete nic cenného, že ne?" zeptal se Leonard Hartley. „Já jen, že je tam spousta opravdu drahých věcí. Nenahraditelných. A to nemluvím o jejich citové hodnotě."
„Drahých věcí!" odsekla Mavis Hartleyová. „Pověz jim o těch porcelánových soškách, Leonarde!"
„Ano, porcelánové sošky -"
„Jsou velice křehké!" skočila mu do řeči Mavis. „A k vitrínám se sklem se vůbec nepřibližujte. Shromáždit takovou sbírku trvalo celé roky. Veškerou škodu, kterou napácháte, uhradíte ze svého služného."
„Cokoliv se rozbije -" začal Leonard.
„Pověz jim o tom duchovi!"
„Právě jsem o něm chtěl začít mluvit, Mavis!"
„Nekřič na mě, Leonarde Hartleyi! Pamatuji si tě, když jsi byl pouhý kloboučnický pomocník! Maminka mi vždycky říkala, že jsem se sňatkem s tebou zahodila."
„Vždycky jsem byl velice vznešený kloboučnický pomocník..."
Jejich hádka se docela dobře rozbíhala i bez přispění Jestřába a Rybářky, pročež se raději soustředili na nejmladšího člena rodiny, Francise. Ten na ně civěl lehce vypoulenýma očima, ruce se štíhlými dlouhými prsty měl založené na propadlém hrudníku a bolestně se usmíval.
„Co nám můžeš říct o tom strašení?" zeptal se ho Jestřáb zvýšeným hlasem, aby překřičel poněkud hlučnější výměnu názorů mezi Leonardem a Mavis.
„Ach, myslím, že je to strašlivě fascinující. Přísámbůh! Opravdová návštěva z onoho světa. Já patřím k dětem noci, víte? Ztracená duše oddaná temným můzám. Hledač břehů Zapomnění. Moje básně vyšly v některých skoro velmi známých listech. Neublížíte tomu duchovi, že ne? Pokoušel jsem se s ním mluvit, ale nedaří se mi k němu proniknout. Když jsem mu začal číst svou poezii, prostě zmizel. Myslím, že je plachý. Mně osobně to strašení vůbec nevadí, takové setkání se zavrženou duší je skvělé téma k hovoru s ostatními dětmi noci... Všichni mí přátelé mohou puknout závistí! Jenom kdyby mě ten duch nechal občas vyspat... Pochopte, člověk může být dítě noci, ale všechno má svoje meze."
„Neposlouchej ho, kapitáne!" zaječel Leonard Hartley a snažil se, aby to znělo autoritativně, leč nepovedlo se mu to ani vzdáleně.
„Ale tati!"
„Ano, Leonarde," přidala se Mavis. „Řekni jim to ty. Ať vidí, kdo je tady pánem."
„Zrovna jsem jim říkal, Mavis -"
„Jen do toho! Buď chlap! Platíš daně..."
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého a pak prošli kolem Hartleyových. Cokoliv užitečného, co se mohli od těch lidiček dozvědět, by patrně nestálo za námahu a vynaložený čas, takže bude nejlépe, když se rovnou pustí do práce. Přední vchod vypadal naprosto obyčejně. Jestřáb vzal za masivní stříbrnou kliku a stiskl ji. Dveře se lehce otevřely, bez jakéhokoliv zaskřípání. Tolik k tradici. Oba kapitáni vešli do hlavní haly. Světla plynových hořáků se mihotala vysoko na stěnách. Všude vládl klid a mír. Zdi pokrývalo dřevěné ostění, podlahu tlusté koberce, starožitný nábytek byl pečlivě vycíděný a naleštěný a na stěnách, přímo pod hořáky, viselo několik nekontroverzních obrazů zpodobňujících výjevy z vesnického života. Jestřáb za sebou zavřel dveře. Překřikující se hlasy Hartleyů okamžitě utichly a v domě se rozhostilo požehnané ticho.
„Alespoň je tady teplo," poznamenala Rybářka. „Kde začneme?"
„Dobrá otázka. Nepřipadá mi, že by to strašení mělo nějaký zjevný zdroj. Duch si přichází a odchází, jak ho napadne."
Jestřáb se kolem sebe rozhlédl. „Myslím... asi bychom měli začít prohlížet jednu místnost za druhou, dokud něco nenajdeme nebo něco nenajde nás. Potom... s tím něco uděláme."
„Například?"
„To si ještě musím promyslet."

„No skvěle. Teď se vážně cítím o moc bezpečněji."
Náhle se oba prudce otočili, zbraně připravené v rukou, jak za sebou zaslechli zvuk kroků. Zjistit, že se k nim něco blíží po hlavním schodišti na konci haly, bylo otázkou okamžiku. Jestřáb s Rybářkou tomu pomalu vykročili vstříc, obličeje zachmuřené a soustředěné. Zastavili se u paty schodiště, krátce pohlédli na děsivý přízrak, jenž k nim sestupoval, a rozhodli se, že zatím dál nepůjdou. Vysoká, statná žena ve spíše křiklavých než honosných šatech, je napodobila. Měla nakadeřené, černé vlasy a obličej pokrytý takovou vrstvou líčidel, že se její rysy skoro nedaly rozeznat. Její ústa byla jako krvavě rudá rána a oči měla jasné a pichlavé. Měla ramena široká jako nějaký dělník z doků a ruce, jež se k nim hodily. Vyhlížela mohutně, solidně a příšerně skutečně. Upřela na Jestřába hrozivý pohled, pozvedla jednu ruku s dlouhými šarlatovými nehty a pronesla pohřebním hlasem: „Stůjte, přátelé. Vkročili jste na nesvatou půdu a nejsme tu sami. Duchové jsou dnes v noci neklidní."
„Zatracená práce," zaklel Jestřáb. „To je přece madam Zara."
„Ty tu... osobu znáš?" otázala se Rybářka a špička jejího meče se neodchýlila ani o palec.
„Vy mě znáte, kapitáne?" podivila se madam Zara, která na okamžik vypadla ze své role. Pak ruku spustila a zaujala dramatickou pózu. „Nemohu říct, že bych si na takovou příležitost vzpomínala. Ačkoliv moje proslulost je, samozřejmě, značná..."
„Už je to nějaký čas... případ Fenris, vzpomínáš?" řekl Jestřáb zamračeně. „Honil jsem toho špiona v jejím salónu. Madam Zara je spiritistka. Médium. Nebo na čem se dá zrovna teď nejvíce vydělat. Druhořadá podvodnice a prvotřídní podvrh."
„Pane!" zalapala madam Zara po dechu. Okamžitě se však opět vzchopila. „Váš tón se mi vůbec nelíbí!"
„Ale nepopíráš to, co?" opáčil Jestřáb. „Když jsme se setkali posledně, falšovala jsi pomocí břichomluvectví a měnění hlasu poselství od drahých zesnulých. Pokud mě paměť nešálí, včetně naprosto nepřesvědčivého mňoukání jedné zesnulé kočky."
Madam Zara pomyslela na to, že se urazí, pak si ale připomněla, že před ní koneckonců stojí kapitán Jestřáb a rozhodla se, že to nestojí za námahu. Pokrčila rameny, zkřížila velké ruce na svých ještě větších prsou a zadívala se na Jestřába a Rybářku s co nejopovržlivějším výrazem ve tváři.
„Mám právo tady být, kapitáne. Hartleyovi za mnou přišli jako za nejvěhlasnějším médiem v Havenu a požádali mne, abych navázala kontakt s jejich drahým zesnulým strýcem, Appletonem Hartleyem. Jsou věci, které mu zoufale potřebují říct, otázky, jež mu touží položit. Jako například: Co se stalo s penězi, které jsi vydělal? Podle poslední vůle patří vše Leonardovi a Mavis, ale zdá se, že několik měsíců před svou smrtí Appleton zlikvidoval svůj podnik, vyčistil všechny bankovní účty a nechal si celou částku vysázet v hotovosti. Podle účetních knih by jeho dědicové měli dostat spoustu peněz, jenomže po nich není nikde ani památky. Rodina měla v plánu obrátit v domě všechno naruby, ale duch jim nedopřeje klidu na dost dlouho, aby se někam dostali."
Jestřáb a Rybářka začali chápavě přikyvovat. Konečně začal celý případ dávat smysl.
„A tak Hartleyovi přišli za mnou, za slavnou madam Zarou. Nedokázala jsem se spojit s konkrétním duchem, jejich drahým zesnulým strýcem kvůli... rušení v duchovním světě. Proto mne požádali, abych prozkoumala a očistila tento dům a uložila neklidného ducha k zaslouženému odpočinku." Madam Zara obdařila Jestřába a Rybářku svou představou o pohledu z onoho světa. Vypadalo to spíš, jako by trpěla žaludeční nevolností. „Dosáhla jsem už značného pokroku. Jsem si skoro jistá, že se jedná o ducha malé holčičky. Dítěte, ztraceného a osamělého, které se snaží navázat kontakt." Náhle se odmlčela a zvláštním způsobem trhla hlavou. „Ách! Je tady... s námi! Netahej mě za vlasy, drahoušku..."
Jestřáb se podíval na Rybářku. „Teď nevím, jestli jí mám nakopat zadek nebo zatleskat. Za chvilku se začne vyptávat, jestli je tady někdo, kdo se jmenuje John."
„Jsem paní všech mystérií! Obcuji s mocnostmi a silami tajemna!" Madam Zara zuřivě vypoulila oči a jak se předklonila, neodolatelně Rybářce připomněla buldoka s vosou v zadku. „Ze mě si šoufky dělat nebudete!"
„Šoufky jsem nevzal," řekl Jestřáb Rybářce. „Napadlo tě nějaké s sebou vzít?"
„Věděla jsem, že jsem na něco zapomněla," opáčila Rybářka.
Madam Zara se zrovna chystala udělat něco opravdu strašlivého, když tu cosi zahlédla v nádherně zarámovaném zrcadle na stěně vedle sebe. Vztekle po tom loupla pohledem, ale když zjistila, že vidí jen svůj odraz, trochu se uvolnila. Jestřáb v duchu smekl před její odvahou. Kdyby něco takového juklo ze zrcadla na něj, pelášil by odsud, co by mu nohy stačily, a nezastavil by se, dokud by nenašel nějakého zvlášť otrlého exorcistu. A pak, přímo před očima všech, se tvář v zrcadle stala ještě ošklivější. Po celém obličeji se jí objevily puchýře a bradavice, které prorazily i tlustou vrstvu líčidla, krev smíchaná s hnisem jí stékala po bradě. Krví se jí podlily i oči, nepřirozeně vytřeštěné z nateklých důlků. Ústa se jí neuvěřitelně roztáhla, rty zčernaly, ohrnuly se a odhalily zašpičatělé zuby. Spánky jí naběhly a vyrazily z nich zakřivené rohy.
Skutečná a nikterak nezměněná madam Zara začala hlasitě kňourat strachy a celé tělo se jí třáslo a chvělo. Z obličeje se jí vytratila přirozená barva, takže byla pod křiklavým líčidlem náhle bílá jako prostěradlo. Vtom démonický obličej vyrazil ze zrcadla, jeho zubatá tlama chňapla po hrdle vyděšeného média. Madam Zara pištivě zavřískala, vykasala si šaty a vyrazila dolů po schodech jako utržená lavina. Jestřáb s Rybářkou jí jen taktak uskočili z cesty. Slavné médium mezi nimi proběhlo, zahnulo do chodby a zmizelo, aniž by byť jen na okamžik zpomalilo. Oba kapitáni se za ním chvíli mlčky dívali a pak se obrátili zpátky k zrcadlu, zbraně připravené v rukou. Zrcadlo však už bylo zase jen obyčejné zrcadlo, které ukazovalo pouze jejich obličeje. Rybářka do něj opatrně dloubla prstem, ale jeho povrch byl pevný a studený. Jestřáb ho přesto rozbil topůrkem sekery na kusy - jen tak, z principu.
„Dalších sedm let smůly," prohlásila Rybářka a skopla střepy ze schodů.
„Zrcadla by neměla zapomínat, kde je jejich místo," opáčil Jestřáb přísně. „Teď už alespoň víme, že se tady opravdu

děje něco nadpřirozeného."
Náhle oba zmlkli. Tichým domem se nečekaně rozlehla kakofonie strašidelných zvuků. Stěny kolem schodiště hlasitě vibrovaly, jako by odolávaly nějaké příšerné síle, a znělo to jako bubnování. Po zdi s dupáním přeběhly neviditelné nohy mířící nahoru do patra, kde vzápětí začaly třískat všechny dveře. Byl to příšerný rámus, ale Jestřáb s Rybářkou ani nemrkli. Stáli na místě a čekali, až uvidí něco, co by je ohrožovalo. Vtom dunění ustalo, stejně rázně, jako začalo. Místo něj se ozvalo hluboké sténání na samé hranici slyšitelnosti, jako by se k nim odněkud z velké dálky blížily nezemská bolest a utrpení. Sténání se postupně měnilo ve vytí, pak v křik a nakonec v šílený chechot, odporný a děsivý. Jestřáb a Rybářka se pořád nehnuli z místa. Smích přestal, jako když utne, a zavládlo hrobové ticho. Jestřáb si strčil sekeru pod paži a zdvořile zatleskal.
„Velice působivé. Ne právě původní, ale i tak hezké. Co nám předvede teď?"
Domem zazněl zvířecký řev, škrábání drápů, divoké a zuřivé, spolu s hlubokým vrčením něčeho nesmírně velikého a hladového. Jestřáb a Rybářka trpělivě čekali a i tyto zvuky nakonec utichly. Pak se Jestřáb podíval na svou parťačku.
„Tohle na mě tedy žádný dojem neudělalo. Na tebe ano?"
„Ještě míň, než na tebe," zavrtěla hlavou Rybářka. „Kam se s tím hrabou na veterány války s démony."
Řev se ozval znovu. Jestřáb na něj odpověděl stejně a původní zvuk jakoby překvapeně umlkl.
„Umíš, Jestřábe," pochválila ho Rybářka.
Vtom z druhé strany haly zazněly těžké kroky a oba kapitáni se otočili. Kroky se ozývaly ode dveří a blížily se k nim, a intervaly mezi jednotlivými dunivými údery byly dlouhé jako věčnost sama. Podlaha, stěny i schodiště se pod nimi otřásaly, stejně jako všechny kosti v těle Jestřába a Rybářky. Bylo to jako poslouchat Boha, který k nim sestupuje z oblohy, aby zahájil Poslední soud. Jestřáb a Rybářka se po sobě podívali a pak vyrazili krokům vstříc, sekeru a meč připravené. Hromové dunění se pomalu a neúprosně přibližovalo.
Dorazili k patě schodiště a bez zaváhání pokračovali. Zvuk přibližujících se kroků zakolísal a pak ustal. Jestřáb s Rybářkou se zastavili. Zavládlo naprosté ticho, jako by celý dům rozpačitě naslouchal. Potom se v hale ozval zvuk jediného, osamoceného kroku. Jestřáb mu popošel o krok vstříc. Když se nic nestalo, udělal další krok a pak ještě jeden. V příštím okamžiku se před ním daly těžké kroky na útěk. Jestřáb šel dál, s Rybářkou po boku, a kroky rychle směřovaly k otevřeným dveřím. Už nezněly tak silně, ani výhružně, a božsky už vůbec ne. Oba kapitáni je sledovali do hlavního salónu, kde náhle ustaly.
Jestřáb a Rybářka se kolem sebe rozhlédli. Salón byl velký, přepychově zařízený a v jantarovém světle ztlumených plynových hořáků zasazených v ozdobných lampách skoro útulný. Všechen těžký nábytek byl nastrkaný do středu místnosti a koberec na zemi už nebyl přibitý. Někdo tady něco hledal a zjevně neuspěl. V místnosti panovalo ticho. Tajemné kroky se už neozývaly a po jejich původci nebylo také ani památky.
„Hmm," řekl Jestřáb. „To bylo zajímavé."
„To ano," přikývla Rybářka. „Ať už to bylo cokoliv, myslím, že to dostalo strach. Vždycky jsem věděla, že máme jistou reputaci, ale vyděsit strašidlo, to je nové dokonce i pro nás."
„Mohl to být pouhý úvod," řekl Jestřáb. „Zkoušelo nás to. Zjišťovalo to naše slabiny. Každý se něčeho bojí. Jen počkej, až se objeví bezhlavé tělo s velkou řeznickou sekerou v rukou."
Rybářka si odfrkla. „S oživlými mrtvolami už jsme se setkali. Není těžké porazit zombii, pokud si zachováš chladnou hlavu. A máš po ruce trochu soli a oheň."
„I tak," namítl Jestřáb. „Chodící mrtvola může být pěkně strašidelná. Sůl a oheň pokaždé nezaberou. A pak... jak můžeš zabít něco, co už je mrtvé?"
„Však my už nějaký způsob najdeme," ušklíbla se Rybářka.
Jestřáb se musel usmát. „Nejspíš ano."
„Víš," pokračovala Rybářka, „nemusíš mě držet za ruku tak pevně, Jestřábe. Netušila jsem, že jsi tak nervózní."
Jestřáb se na ni překvapeně podíval. „Isobel... já tě za ruku nedržím," řekl.
Rybářka si uvědomila, jak daleko od svého manžela a parťáka stojí, a okamžitě zbledla. Pak se oba podívali dolů a uviděli velkou ruku bez těla, která svírala její levici. Vypadala velice skutečně a solidně, ale na konci zápěstí se rozplývala v nic. Rybářka ohrnula rty ve zlověstném zavrčení, zaťala prsty ruce do zápěstí a vší silou ji stiskla. Ozval se zvuk praskajících kůstek. Ruka se začala zoufale zmítat, ale Rybářka jen zesílila sevření a kosti znovu zapraštěly. Ruka se náhle proměnila v mlhu a s bolestným zaúpěním zmizela. Rybářka si několikrát protáhla prsty, pak je pozvedla k obličeji a přičichla k nim.
„Síra. Plameny pekelné. Jak neoriginální."
Úpění ztichlo. Jestřáb se vyčítavě podíval na Rybářku. „Teď jsi to urazila."
„Fajn. To ho naučí přikrást se ke mně jako...Jestřábe?
„Ano?"
„Oči toho člověka na obraze za tebou nás sledují po pokoji."
„To je jen takový optický klam. To dělají všechny portréty."
„Ne, ony nás doopravdy sledují."
Jestřáb se pomalu otočil směrem, kterým se Rybářka dívala, a tam, ve vzduchu, uviděl vznášet se dvě oční bulvy. Byly podlité krví a měly velké černé zornice a zezadu z nich visela krvavá vlákna nervů, jako by je někdo právě vydloubl z očních důlků. Bulvy zlověstně upíraly pohled přímo na Jestřába.
„To si snad děláš legraci," zavrčel Jestřáb znechuceně a ohnal se po očích dlaní. Odněkud z dálky se ozvalo další bolestné zavytí, oční bulvy se srazily s takovou silou, až se na okamžik zploštily, a pak začaly poletovat po místnosti a odrážet se od stěn jako živé pingpongové míčky. Jestřáb je se zájmem pozoroval a čekal, jestli se od sebe oddělí, ale oči se rychle rozplynuly, stejně jako předtím ruka.

„To muselo bolet," poznamenala Rybářka účastně.
„No, teď už alespoň víme, že z nás někdo nespouští oči," konstatoval Jestřáb.
Dveře za jejich zády se prudce otevřely dokořán, až veřej s ohlušujícím zaduněním udeřila o stěnu. Jestřáb s Rybářkou se otočili, zbraně připravené. Před nimi stála vysoká, impozantní postava zabalená od hlavy k patě v márničním prostěradle. V místech, kde byla mrtvola rozpáraná od krku až po podbřišek, prosakovala šedou látkou krev, a menší skvrnky na místě očí a úst vytvářely jakýsi primitivní obličej. Z prostěradla se pomalu vynořila ruka stejně šedá jako látka, která ji halila, ruka svírající těžký železný řetěz, z nějž na koberec pomalu kanula krev. Jestřáb s Rybářkou se po sobě podívali.
„Tradiční, ale i tak působivé," prohlásil Jestřáb. „Ty krvavé skvrny jsou skoro umělecké."
„A použít autentické prostěradlo z pitevny taky nebyl špatný nápad," souhlasila Rybářka. „Ale nechápu, co má znamenat ten řetěz."
„Všichni duchové přece chřestí řetězy," odpověděl Jestřáb. „Lidi to od nich čekají. Je to -"
„Tradice. Jo, já vím."
Beze spěchu přistoupili k postavě zabalené v prostěradle. Ta zakvílela tak úpěnlivě, že by se z toho komukoliv jinému zježily chloupky na krku, a pak výhružně zachřestila řetězem.
„Dobrý pokus," řekl Jestřáb. „Už se bojíš, Isobel?"
„Vůbec ne. A ty?"
„Ani trochu."
„Dobře," přikývla Rybářka. „Teď zjistím, jestli je pod tím prostěradlem ještě něco, co bych mohla rozmáčknout v pěsti."
Postava v prostěradle začala spěšně ustupovat. Jestřáb s Rybářkou zrychlili. Postava se otočila a dala se na útěk, přitom odhodila řetěz, který se rozplynul dříve, než dopadl na zem. Pak Jestřáb zachytil cíp prostěradla a trhl jím jako bičem káči, až se kostlivec, kterého tak odhalil, divoce roztočil. Když se po chvíli vrávoravě zastavil, jeho lebka zlověstně zacvakala zuby a on natáhl po Jestřábovi a Rybářce kostnaté ruce. Oba kapitáni se do něj pustili současně mečem a sekerou a po krátkém divokém zápasu z něj zbyla jen hromádka polámaných a roztříštěných kostí na koberci. Jestřáb do nich několikrát kopl botou. O kus dál něco hlasitě zaklelo. Jestřáb se ušklíbl. Rybářka se rozhlédla v naději, že najde něco jiného, co by mohla terorizovat. Vzápětí se kosti rozplynuly i s prostěradlem, které Jestřáb mezitím odhodil.
„Poslyš, začíná to být docela zábava," poznamenal Jestřáb. „Zajímalo by mě, co přijde teď."
„Něco bizarního a nemožně starosvětského, řekla bych." odpověděla Rybářka. „Začínám mít dojem, že starý Appleton Hartley příliš holdoval gotickým románům. Možná se teď objeví jeptiška. Pokud jde o strašidelné domy, není nad jeptišky."
„Duch - transvestita? Řekl bych, že má dost mindráků i bez toho."
Světla v místnosti začala jedno po druhém zhasínat. Modravé plynové plamínky slábly, až zmizely úplně a pochodně v okách na stěnách zaprskaly a zhasly. Šero zaplavilo salón jako černý příliv. Jediné světlo teď přicházelo z pouličních lamp za oknem, a i to pomalu sláblo, jako by ho něco zakrývalo. Jestřáb s Rybářkou se semkli k sobě.
„Každý má z něčeho strach," zašeptala Rybářka. „A my dva máme dobrý důvod bát se tmy."
„Jenom takové, jaká byla v Temném lese," namítl Jestřáb. „Co je tohle proti dlouhé noci?" Ale jeho hlas nezněl tak sebejistě jako jeho slova. Na některé věcí se nedá nikdy úplně zapomenout.
„Začíná tu být pořádná tma, Jestřábe. Všechna světla už zhasla."
„Rozsviť, nebo tady něco zapálím," zvolal Jestřáb do tmy. „Myslím to vážně."
„Já ho znám - on to vážně udělá," dodala Rybářka. „A některé kusy nábytku mi připadají velice drahé a velice hořlavé."
„Když mě k tomu donutíš, vypálím ten tvůj zatracený dům do základů," pokračoval Jestřáb a jeho hlas už zněl zase klidně a vyrovnaně.
Chvíli se nedělo nic, pak se modré plamínky hořáků zatetelily a salón opět zalilo světlo. Jestřáb s Rybářkou si ulehčeně oddechli.
„Myslel jsem si to," řekl Jestřáb. „Ten dům byl Appletonovou pýchou a radostí; je to na něm vidět. Natahal si sem každou zatracenou cetku, která se mu líbila. Bránil ho proti hamižnosti Leonarda a Mavis, proti jejich snaze ho při hledání ztracených peněz úplně zdemolovat. Nikdy by neriskoval, že ho zničíme."
„Fajn," řekla Rybářka. „Logika je zkrátka tvoje silná stránka. A co budeme dělat teď?"
„Myslím, že nastal čas posadit se a promluvit si," odpověděl Jestřáb. „Appletone Hartleyi! Vylez! Vylez, ať už jsi kdekoliv! Nebo ti začneme ničit nábytek a zařízení."
Duch Appletona Hartleye vešel otevřenými dveřmi do salónu, hlavu v podpaží. Vypadalo by to strašidelně, nebýt toho, že pořád musel šilhat, aby viděl na cestu a o něco nezakopl. Úhel pohledu z výše pupku mu zjevně příliš nevyhovoval. Na sobě měl nejlepší nedělní šaty, ve kterých ho pohřbili, a mrtvému mu neslušely o nic víc než zaživa. Bezhlavé tělo se rozpačitě zastavilo před pobavenými kapitány Městské hlídky. Výraz v obličeji jeho hlavy vypovídal o mořské nemoci.
„Tohle je můj dům," prohlásila hlava vysokým a poněkud roztřeseným hlasem. „Nemáte tady co pohledávat! Okamžitě opusťte můj majetek, nebo vás stihne můj strašlivý hněv. Je hrozný, tak raději utečte, dokud ještě můžete. Nebo poznáte zlobu tak nesmírnou, že ji nezadržel ani hrob!"
„Jak to, k čertu, dělá?" podivil se Jestřáb. „Hlasivky má přece pořád v krku, ne? A i kdyby neměl, copak do nich takhle mohou plíce vhánět vzduch?"
„Možná tam má nějakou ektoplazmatickou propojku, kterou nevidíme," usoudila Rybářka. „To by vysvětlovalo tu ruku a oční bulvy. Ale je pravda, že se jeho hrudník nezvedá, což znamená, že plíce nepoužívá -"
„Hej?" zvolala hlava ostře. „Mluvte nahlas! Nemumlejte, zatraceně!"

„My nemumláme," odsekl Jestřáb. „Jenomže ty si jedno ucho zakrýváš rukou a druhé máš přitisknuté k tělu. Je to div, že vůbec něco slyšíš."
„Aha. Ano. Pravda." Hlava se zamračila, jak se Appleton zamyslel. „Víte, teprve se to učím."
„Tak s tím přestaň," navrhla Rybářka.
Hartleyovy ruce uchopily hlavu a pozvedly ji před sebe jako oběť. Bohužel, teď si prsty zase zakrýval oči. Ústa zavrčela nějakou nesrozumitelnou kletbu a jak se ruce pokusily přesunout hlavu do výhodnější pozice, vyklouzla jim z prstů a upadla na koberec. Ozvalo se zadunění a všichni tři zamrkali. Tělo zavrávoralo kupředu, ale jak se natáhlo po hlavě, jedna noha o ni nešťastnou náhodou zavadila a odkopla ji na druhou stranu místnosti.
„Prosím tě, Jestřábe... pomoz mu," zaúpěla Rybářka. „Jinak tady ztvrdneme do rána!"
Jestřáb si povzdechl, prosmýkl se kolem bezhlavého těla a vykročil k hlavě. Ta se na něj úpěnlivě podívala a pak se neúspěšně pokusila o důstojný výraz. Jestřáb si znovu povzdechl a zvedl hlavu za ucho. Bolestně se šklebící ji podal zbytku Appletona Hartleye, který po ní sáhl a okamžitě si vrazil prst do oka. Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého a usmáli se. Hartleyova hlava si je přísně změřila pohledem a uraženě našpulila ústa. Jestřáb se kousl do rtu, aby nevyprskl nahlas, a Rybářka se musela otočit.
„Prosím tě, Hartleyi," řekl Jestřáb. „Nasaď si tu hlavu na krk."
Duch poslechl a jeho hlava splynula s krkem bez sebemenší stopy spojení. Jestřáb naznačil Rybářce, že se už může otočit, a oba se zkoumavě zadívali na Appletona Hartleye, který stál poněkud nejistě před nimi. Vypadal docela normálně až na to, že se mu nějak podařilo mít levé ucho naopak. Jestřáb se rozhodl, že se o tom nebude zmiňovat.
„Tak si posluužte," řekl duch. „Smějte se mi. Myslíte si, že být duchem je snadné? Instruktážní příručka se k tomu nedává, víte? Dodneška se mi nepodařilo přijít na to, jak procházet zdmi. A pořád se musíte soustředit na svůj zjev, jinak se začnete na okrajích rozmazávat. Je to tak ponižující. Být mrtvý není žádný med, to mi věřte. A vůbec, kdo jste, vy dva? A co děláte v mém domě?"
„Za prvé, jsme kapitáni Jestřáb a Rybářka z Městské hlídky," odpověděl Jestřáb. „A za druhé, tento dům teď patří Leonardovi a Mavis Hartleyovým. Odkázal jsi jim ho, vzpomínáš?"
„Oni si ho nezaslouží," odsekl Appleton Hartley. „Nemilují jej. Nedokážou ho ocenit. Viděli jste, co tady prováděli? Vandalové! A co vůbec chcete dělat, kapitáni? Uvěznit mě? Zákony platí jen pro živé. A zažehnat mě taky nemůžete, protože nejsem ani trochu nábožensky založený."
Rybářka se zamračila. „Tak moment. Chceš říct, že nevěříš v posmrtný život?"
Duch zaváhal. „No dobře, připouštím, že v některých věcech ještě nemám tak docela jasno -"
„Co tady vlastně děláš?" otázal se Jestřáb ve snaze vrátit rozhovor na bezpečnější půdu. „Tohle sice byl tvůj dům, ale ve své závěti jsi ho odkázal Leonardovi a Mavis."
„Jenom proto, že nikdo jiný nezůstal. Zatracení vyžírkové! Dokud jsem byl živý, vůbec se ke mně neznali. Ani nepočkali, až v rakvi vychladnu, a už sem vtrhli a začali převracet dům vzhůru nohama. Tohle je můj dům, můj domov a já odsud neodejdu. Copak nemám vůbec žádná práva?"
„No, vlastně ne," řekl Jestřáb. „Jsi mrtvý. Měl bys... odejít a materiální věci přenechat živým."
„Svůj nádherný dům mám nechat v rukou těch filištínů? Nikdy! Když si ho nemůžu vzít s sebou, zůstanu tady. Uvidíme, koho to dříve přestane bavit."
„Zavolej sem jeho rodinu," požádal Jestřáb Rybářku. „Možná se nám podaří dohodnout se na nějakém kompromisu."
„Na to bych nevsadila ani vindru," zabručela Rybářka, ale zamířila ke dveřím. Přitom prošla přímo skrz ducha, aby mu ukázala, kdo tady poroučí, a Appleton se zimničně zachvěl.
„Nemáte tušení, jak je to odporné," řekl.

Přimět Leonarda, Mavis a Francise, aby se vrátili do domu, si vyžádalo hodně přesvědčování, ale Rybářka dokázala být s mečem v ruce velice přesvědčivá, a celá rodina, živí i předek, se překvapivě brzy shromáždila v salóně, kde se teď vzájemně probodávali pohledy. Jestřáb se nedokázal rozhodnout, který z členů rodu Hartleyů vypadá znechuceněji ostatními.
„Někteří lidé prostě nevědí, co se patří," prohlásila Mavis nahlas. „Potloukat se tu, když by jim mělo být jasné, že už tady nejsou vítáni, strašit... zajímalo by mě, co si o tom pomyslí sousedé. Nikdy dříve jsme v rodině neměli... zjevení. Po tom, co jsme zaplatili tolik peněz za pohřeb! Profesionální plačky, slz, že by se v tom jeden utopil, a rakev z pravého dubu. Se sametovým čalouněním a opravdickými mosaznými držadly. Jen mu to řekni, Leonarde!"
„Opravdická mosazná držadla -"
„A květiny! Uvědomuješ si vůbec, na kolik dnes přijdou věnce? Nechápu, jak za to můžou chtít tolik peněz."
„Ty plačky byly vážně skvělé," přisadil si Francis. „Některé kvílely skutečně od srdce."
„Té šaškárně vy říkáte pohřeb?" zeptal se Appleton znechuceně. „Dobře víte, že jsem si přál zpopelnit a čistě světský obřad! Ani jste mi na pohřbu nezazpívali moji oblíbenou píseň."
„Samozřejmě že ne," odsekla Mavis upjatě. „Při veřejném obřadu by to bylo naprosto nevhodné. Pijácká odrhovačka plná vulgárních odkazů na ženy a... části jejich anatomie!"
„Jaké je to být mrtvý?" zeptal se Francis ducha. „Často o tom uvažuju."
„Mít tvoje rodiče, taky bych nemyslel na nic jiného," odsekl Appleton. „A jestli mě nepřestaneš otravovat, spratku, postarám se, abys to okusil z první ruky!"
„Vidíte! Vidíte!" Mavis byla v obličeji celá rudá. Slušelo jí to. „Vyhrožuje nám! Udělej něco, Leonarde!"
„Co mám, sakra, dělat s duchem?" ohradil se její manžel vztekle.
„Neopovažuj se se mnou mluvit tímhle tónem, Leonarde Hartleyi!"
Leonard se ztrápeně podíval na Jestřába a v jeho pohledu byla zřetelná prosba jednoho ženáče k druhému. Jestřáb si

povzdechl a vykročil vpřed.
„Co kdybychom se alespoň dohodli, o čem se chceme dohodnout? Proč ses rozhodl zůstat ve svém starém domě, Appletone, místo abys... odešel?"
„Protože mi trvalo spoustu let, než jsem tenhle dům zařídil podle svých představ, a oni teď všechno zničí!"
„Chceme jen najít peníze, které jsi před námi tak sobecky ukryl!" opáčila Mavis. „Ty peníze nám po právu patří!"
„Aha!" zaradovala se Rybářka, protože měla dojem, že se konečně ocitla na známé půdě. „Pokaždé, když se spolu členové rodiny začnou hádat, hledej za tím peníze."
„Když Appleton zlikvidoval svoje obchody a nechal si v bance vyplatit hotovost, potřeboval k převozu všech těch peněz dva kočáry!" zaječela Mavis. „Teď jsou naše a já je chci!"
„Chtít můžeš cokoliv," ušklíbl se Appleton zlomyslně. „Ale nedostaneš je. Ano, odvezl jsem z banky stovky tisíc dukátů. Svoje celoživotní úspory. Ale všechno už je pryč. Když jsem se dozvěděl, že umírám a ani čarodějové, ani felčaři mi nepomůžou, všechno, co jsem měl, jsem zpeněžil a utratil jsem to za víno, ženy a zpěv." Duch se na okamžik zamyslel. „No, hlavně za víno a ženy. Musím říct, že jsem si vážně královsky užil..."
Mavis konečně zmlkla. Leonard vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít. Francis se poprvé za celou dobu usmál.
„Ty mazaný parchante," řekl s neskrývaným obdivem. „Kdybych to jen tušil... táhl bych to s tebou."
„Francisi!" zvolala jeho matka.
„Měl jsem to udělat už dávno," pokračoval Appleton. „Jenomže jsem se k tomu přes všechny svoje obchody nikdy nedostal. Ani jsem se neoženil. Nic jsem si neužil. Ale když jsem pochopil, že umírám, okamžitě jsem věděl, co mám dělat. Proč se celý život pachtit za penězi, jen aby je zdědili nějací nevděční příbuzní? Tak jsem to všechno utratil za před pohřební oslavu a užil jsem si to jako nikdy. Ke konci jsem už ani nevěděl, co mě zabije dříve, jestli nemoc, víno nebo ty ženské." Appleton si šťastně povzdechl. „Při umírání jsem si užil víc legrace než v celém svém zatraceném životě."
„Takže žádné peníze nejsou?" zeptala se Mavis zlomeným šeptem. „Vůbec žádné?"
„No, možná že bys našla nějakou tu zakutálenou minci za pohovkou nebo tak, ale to je všechno. A jestli uvažuješ o prodeji mého domu, tak na to rovnou zapomeň. Než bych se díval, jak rozprodáváš můj majetek, raději vás všechny ustraším k smrti. Považujte mě za stálého nájemníka, kterého se hned tak nezbavíte."
„Poslyšte, vy nepotřebujete exorcistu," řekla Rybářka. „Vy byste měli navštívit rodinnou poradnu. A taky by vám prospělo pětadvacet na holou!"
„To je pravda," souhlasil Jestřáb. „Táhlo by se to celé roky, až na to, že na tohle nemám trpělivost. Takže to vyřešíme rovnou. Vy, Leonarde a Mavis, se zavážete, že dům prodáte někomu, kdo si ho bude vážit a dobře se o něj postará. A ty, Appletone, s tím budeš souhlasit, jinak to tu já a Rybářka vypálíme do základů."
„To neuděláte!" zaječeli Leonard, Mavis i Appleton najednou.
„Ale ano, uděláme," ujistila je Rybářka a všichni jí uvěřili.
„Teď odejdeme," pokračoval Jestřáb. „Podrobnosti si dohodněte mezi sebou. Ale nedělejte tady rámus, nebo se vrátíme."
„Jasně," zašklebila se Rybářka. „A přivedeme s sebou sociální pracovnici."
„Nebuď mstivá, Isobel," napomenul ji Jestřáb.

O něco později, i když ani pro jednoho z nich ne dost brzy, se Jestřáb s Rybářkou vrátili do svého revíru v Severním okrsku. Pořád ještě bylo časné ráno, ale ulice nebyly ani v tuto dobu méně rušné než během dne. Severní okrsek svým způsobem ožíval, teprve když se všechny ty poctivé, těžce pracující duše odebraly na kutě a přenechaly ulice těm, kdo vydělávali skutečné peníze. V Severním okrsku jste mohli koupit cokoliv, pokud jste se příliš nezajímali, odkud to pochází. Nebo od koho to kupujete. Jestřáb s Rybářkou pomalu kráčeli ulicí a každý, koho potkali, si dal velice záležet, aby neupoutal jejich pozornost - lidé si při pohledu na ně často vzpomínali, že vlastně mají práci někde úplně jinde a honem tam spěchali. Jestřáb a Rybářka vycházeli pro klid své duše ze zásady, že to, co nevidíte, jako by se ani nestalo. Jinak by nikdy nic neudělali.
Slunce už začalo stoupat nad obzor a barvilo váhavě se rozjasňující oblohu krví. První ptáci se rozkašlali ve vzduchu plném sazí, krysy z kanálů prohánělytoulavé kočky a v otevřených stokách vlhce bublala nejčerstvější nákaza. Další obyčejný den v Havenu. Jestřáb a Rybářka viděli v poslední době více východů slunce, než jim bylo milé. Už tři týdny pracovali na dvojité směny, namísto dvojice kapitánů, které byli nuceni zatknout. Karl a Jacie Gavrielovi, další parťáci a manželé současně, ve svém okrsku rozběhli soukromý raketýrský podnik. Na tom by nebylo nic tak neobvyklého, ale zmocnila se jich hamižnost a vyšroubovali ceny tak vysoko, že dokonce ani značně otrlým obyvatelům Severního okrsku nezbylo než si oficiálně stěžovat.
Jestřáb a Rybářka byli pověřeni prošetřením celé věci a nemarnili čas: ověřili si, že je udání pravdivé, a šli Gavrielovy zatknout. Bohužel, ti s nimi odmítli jít klidně a bez odporu, takže se to neobešlo bez nepříjemností, o ztrátách krve a na majetku nemluvě. Karl a Jacie teď byli přikováni k nemocničním postelím a čekali na soud, zatímco stejní lidé, kteří na ně podali stížnost, se teď s Jestřábem a Rybářkou soudili o náhradu škod. Jako odměnu za to, že dopadli své mravně pochybené kolegy, dostali jejich směnu jako přídavek ke své vlastní - dokud se za ně nenajde náhrada.
V Havenu zkrátka nezůstal žádný dobrý skutek nepotrestán.
„Gavrielovi patří k tomu, o čem jsem mluvil," řekl Jestřáb zachmuřeně. „Co s člověkem dělá Haven. Taky kdysi byli čistí. Poctiví lovci zlodějů. Budeme jednou jako oni? Dopadneme stejně?"
„My vůbec nejsme jako Gavrielovi," namítla Rybářka přesvědčeně. „Příliš nad tím hloubáš, Jestřábe."
„Někdo musí. Víš, čím dál víc mám pocit, že jsme za celou dobu, co jsme v Havenu, vlastně nic nedokázali. Jmenuj jedinou věc, cokoliv, co jsme změnili k lepšímu. Jasně, pochytali jsme spoustu darebáků a ještě více jsme jich zabili. Ale

Haven je pořád Haven. Severní okrsek je dál žumpa chudoby a zoufalství. Pořád tady vládne stejné zlo, stejní ubožáci tu každý den trpí. Nezměnili jsme vůbec nic."
Rybářka si pod rukavicí upravila boxer. Snažila se uhodnout, kam tím vším Jestřáb míří. „Děláme, co je v našich silách, aby to nebylo horší. Nemůžeš čekat, že se se zločinností a korupcí nastřádanou za stovky let vypořádáš ze dne na den. Nevedeme si zase tak špatně. Zbavili jsme tohle město spousty zla a darebáků. Vlastně jsme ho párkrát zachránili celé. Nemáme se za co stydět."
„Ale co se z nás při tom stalo? Někdy se podívám do zrcadla a ani toho chlapa, co tam vidím, nepoznám. Takhle jsem nechtěl dopadnout. Takový jsem být nechtěl."
Rybářka se zastavila a Jestřáb ji napodobil. Podívala se mu do tváře, upřela na něj pohled svých hlubokých modrých očí. „A co chceš dělat, Jestřábe? Prostě se obrátit a jít pryč, nezastat se těch, kteří to potřebují? Víš, i tady žijí dobří lidé. Když je nebudeme chránit před grázlíky, jako jsou Gavrielové, nebo velkými lumpy, jako je Svatý Kryštof, my, kdo to udělá? Nemůžeš se jen tak procházet Havenem a čekat, že tě nijak nepoznamená. Jsme takoví, jací musíme být."
„Kdysi jsem věděl, kdo jsem," odpověděl Jestřáb tiše. „Byl jsem čestný muž, vedl jsem jiné a povzbuzoval jsem je svým příkladem. Ale to už je dávno."
„Ne," opáčila Rybářka. „Bylo to včera."
Chvíli se dívali jeden na druhého a hlavou se jim honily vzpomínky. Nakonec si Rybářka povzdechla a odvrátila se. „Tehdy jsme byli mladší. Naivnější. Možná jsme jen... dospěli."
V tu chvíli se našel někdo tak pitomý, že se pokusil ukrást Rybářce měšec. Nejspíš byl ve městě nový. Sotva se měšce dotkl, Rybářka ho tvrdě udeřila, aniž se vůbec obtěžovala otočit. Kapsář se svalil na dlažbu, až to zadunělo. Nicméně se mu nějak podařilo vstát a odvrávoral pryč. Rybářku to tak překvapilo, že ho nechala jít.
„Zatraceně. Nejspíš začínám stárnout. Dříve když jsem někoho praštila, tak zůstal ležet." Potřásla hlavou a otočila se zpátky ke svému parťákovi. „Podívej se, Jestřábe, děláme, co je v našich silách. Severní okrsek nemůžeš vyčistit pouhou hrubou silou. To vím i já. Čaroděj Huben to s tímhle přístupem zkusil na Ďáblův spár, vyplýtval na to spoustu magie a obětoval svou pověst, a stejně to nevydrželo. Jakmile opustil město, všechno se vrátilo do starých kolejí. Charakter Severního okrsku utvářejí majitelé domů, kteří tady nežijí, vlastníci velkých podniků a drogoví lordi, a ti jsou mimo náš dosah. Na ty, co jsou napojeni na politikuje zákon krátký. Můžeme jim vyhlásit válku, ale zůstaneme v tom sami. Nikdo z Městské hlídky se k nám nepřidá. K čertu, nejspíš jim nařídí, aby nás zlikvidovali. Byli bychom sami dva proti strašné přesile."
Jestřáb se lehce usmál. „To nás zatím nikdy neodradilo. Když jsme věděli, že jsme v právu."
„Možná ne," připustila Rybářka. „Ale jestli se máme pustit do zavedených darebáků, jako je Svatý Kryštof a jeho armáda tělesných strážců, potřebuju k tomu zatraceně dobrý důvod. Nemyslím, že ještě věřím na zázraky. Tohle je Haven. Nezmění se."
Jestřáb pokrčil rameny a odvrátil zrak. „Možná je to tím, že začínám stárnout. Těch pětatřicet mě vzalo. Půlku života už mám nejspíš za sebou. Necítím se starý, ale už se necítím ani mladý. Někdy mám pocit, že už to se mnou půjde z kopce a nezbývá mi dost času na všechno, co jsem chtěl dokázat..."
„A taky začínáš plešatět."
„Já vím! Věř mi, vím to! Už jsem uvažoval, jestli bych neměl začít nosit klobouk, abych to zakryl."
„Klobouky nemáš rád."
„To vím taky!"
Pokračovali v cestě; kráčeli bok po boku v zadumaném tichu. Lidé je potkávali, všimli si jejich zachmuřených tváří a obcházeli je ještě větším obloukem než obvykle. Někteří se dokonce rozhodli, že bude lépe odtroubit předčasnou večerku a zalezli do svých úkrytů, dokud se Jestřáb s Rybářkou trochu neuklidní.
„Zjišťuju, že je to pro mě čím dál těžší," řekla najednou Rybářka. „Když vidíš, jak se v Havenu střídají stejné zločiny den co den... jednoho to unaví. I to nejlepší ostří se otupí, když jím budeš dost dlouho sekat do něčeho nepoddajného."
„Bývaly časy, kdy to, co jsme dělali, mělo význam," prohlásil Jestřáb tvrdohlavě. „Takže jsme ho měli i my. Měli jsme cíle, ideály. A co jsme udělali, měnilo svět k lepšímu."
„To bylo hodně dávno," odpověděla Rybářka. „V jiné zemi. Tehdy jsme byli jiní lidé."
„Ne," opáčil Jestřáb. „To bylo včera."
A pak oba strnuli, jak se jim v hlavách ozvalo hlášení spojovacího čaroděje. Nejprve uslyšeli příjemný zvuk flétny, který měl upoutat jejich pozornost. Dříve používali gong, ale Jestřábovi z něj zaléhalo v uších, takže si krátce, ale velice důrazně promluvil s čarodějem a od té doby to byla flétna. Jestřábova popularita mezi ostatními členy Městské hlídky tím na nějaký čas značně stoupla.
„Všem hlídkám, důležité služební hlášení," řekl klidný hlas někde vzadu v jejich lebkách. Původně se ozýval těsně za očima, ale u mnoha lidí to nepůsobilo dobře na nervy. „Všem hlídkám, důležité služební hlášení."
„Zatraceně," zaklela Rybářka, zatímco se jim v hlavách rozlévaly sirupovité tóny kytary. „Copak nedokážou najít nějakou lepší muziku?"
„Myslím, že jde o autorská práva," řekl Jestřáb. „Tantiémy a tak. Dokud se ti to nezačne líbit, nedělej si s tím starosti."
„Všechny hlídky ať se hlásí v hlavních docích v Severním okrsku," přerušil melodii čarodějův hlas. „Stávkující dokařští dělníci se houfují ve velkém počtu. Hrozí veřejné nepokoje. Všechny hlídky do doků a připravte se zasáhnout. Bez výjimek."
Spojení se přerušilo a Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. „Věděla jsem, že se jim to v docích brzy vymkne z rukou," prohlásila Rybářka. „Je tam pohromadě příliš mnoho horké krve."
„Veřejné nepokoje nesnáším," zavrčel Jestřáb. „Když se dá dav do pohybu, nikdy nevíš, co se semele. V davu dělají lidi věci, o kterých by je jinak ani nenapadlo uvažovat. Mohli by dokonce zapomenout, že se nás bojí."

„Takhle hloupý není nikdo," ujistila ho Rybářka.
Změnili směr a beze spěchu se vydali směrem k Ďáblovu spáru a přilehlým dokům.
„Zvláštní, že nás nezavolali dřív," prohodil Jestřáb. „Jsme přece nejbližší hlídka."
„Ale doky nepatří do našeho rajónu," řekla Rybářka. „Tamní hlídky nejspíš věřily, že to zvládnou samy, ale když se dělníci začali houfovat a vytvářet dav, změnili názor."
„Tam dole v docích se člověk vždycky dobře nají," poznamenal Jestřáb zamyšleně. „Když už tam budeme, možná bychom si mohli dát malou svačinku. Ale už žádné krabí maso, posledně jsem z něj dostal příšernou vyrážku."
„Vzpomínám si na to," ušklíbla se Rybářka. „Teplota ti stoupla o půl druhého stupně a vyváděl jsi, jako kdybys umíral."
„Humra si taky nedám. Vždycky chtějí, aby sis ho vybral ještě živého, a já pak mám výčitky svědomí, že mi chutná. Kromě toho mě znervózňují všechny ty jeho dlouhé nohy a tykadla. Připomínají mi některé démony, se kterými jsme bojovali za dlouhé noci."
„Můžeš si dát mořské okurky," navrhla mu Rybářka, jen maličko zlomyslně. „Víš, ty dlouhé bílé. Je na nich vždycky spousta masa."
„Nejím nic, co vypadá, že to zrovna utrousila velryba," řekl Jestřáb mrazivě.
„Bojíš se vyzkoušet něco nového. Na druhou stranu je jasné, že člověk, který poprvé ochutnal sumýše, musel být buď velice odvážný, nebo příšerně hladový."
Vešli do Ďáblova spáru, temného, prohnilého srdce Severního okrsku, kde zločin a běžná lidská zloba zkondenzovaly mučivou chudobou a zoufalým nedostatkem všeho v bezmyšlenkovité násilí a čiré zlo. Rozpadající se domy na jedné čtvereční míli slumů se vratce opíraly o sebe po obou stranách úzkých a temných uliček a v každé špinavé komůrce se tísnilo tolik lidí, kolik jich jinde obývalo celé patro. Ulice osvětlovalo jen málo lamp, častěji to byly jen pochodně, a po zemi se válely odpadky. Žebráci se choulili v rozedraných pláštích, jednu ruku němě napřaženou v naději i na nečekané štěstí. Šerem se plížili chodci ukrytí pod kápěmi, nedívali se napravo ani nalevo a starali se jen o své vlastní záležitosti. Jestřábovi a Rybářce se ovšem zdaleka vyhnuli.
Dva členové Městské hlídky šli opuštěnou ulicí a bezstarostně diskutovali o situaci v hlavních havenských docích. Dokařská gilda už zase vyváděla a nebylo to poprvé, protože majitelé doků, Marcus a David DeWittovi sjednali na místa stávkujících dělníků zombie. Ke stávce došlo proto, že se zřítila střecha jednoho z výkladišť, zabila tři dělníky a pět jiných zmrzačila. Každý věděl, že doky jsou v hrozném stavu, ale jejich oprava a údržba by stála spoustu peněz, které bratři DeWittové nemínili vynaložit, dokud to nebude absolutně nutné. Odmítali také zaplatit náhrady rodinám postižených a mrtvých, a proto gilda pohrozila vyhlášením stávky. DeWittové jim řekli, ať jdou všichni k čertu, stávka začala a majitelé doků najali zombie. Spoustu zombií.
DeWittové také použili svou osobní gardu, aby dělníkům zabránila odnášet z doků zboží, čímž je připravili o sice nikterak velké, leč pravidelné vylepšení mzdy. Polovina drog přicházela do Havenu přes přístav a dokaři se vždycky dokázali postarat, aby si z nich vzali svůj díl. Byl to jeden z důvodů, proč být dokařem. V Havenu málo co bylo takové, jak se navenek zdálo.
Tohle všechno Jestřáb a Rybářka věděli. Ďáblův spár a doky do jejich rajonu možná nepatřily, ale nacházely se v těsném sousedství, a proto je alespoň po očku hlídali. Člověk přece nikdy neví, kdy k němu sousedé zavítají na návštěvu. Kdyby se měly potíže s dokařskými dělníky rozšířit po Severním okrsku, Jestřáb s Rybářkou na to chtěli být připraveni.
V Radě se objevil návrh zákona, aby město donutilo majitele doků zajistit dělníkům bezpečné pracovní podmínky, ale jeho předkladatel, William Blackstone, byl zavražděn a návrh byl po jeho smrti smeten se stolu. Od té doby se nenašel nikdo tak odvážný nebo ambiciózní, aby otevřeně vystoupil proti bohatým a vlivným bratrům DeWittovým. Jestřáb s Rybářkou dělali Blackstoneovi osobní strážce. Měli ho chránit a selhali.
Ponořili se hlouběji do Ďáblova spáru. Navzdory časné ranní hodině se ulice začínaly plnit lidmi. Obchody, které kvetly v nejhorších slumech Havenu, nikdy neustávaly. Mohli jste tady nalézt nebo koupit cokoliv, včetně potěšení, která možná neměla slušná jména, ale určitě se dala vyjádřit penězi. Kam se člověk podíval, stály robotárny: celé rodiny natěsnané v jediné místnosti tu pracovaly dvanáct nebo čtrnáct hodin denně a vyráběly za několik pencí zboží, které se bude v lepších částech města prodávat za dukáty. Pracovali všichni, od prarodičů po nejmenší děti. Někteří se narodili, prožili svůj krátký život a zemřeli v těch ponurých místnostech, ani na chvíli neopustili ten jediný svět, který znali. Zástupci společností se za pevné ceny starali o všechny jejich nečetné potřeby a odrazovali je od všeho, co by je rušilo v práci. V Ďáblově spáru takto vypadal život.
Byly tu hotely, kde jste si mohli zaplatit pokoj na půl hodiny, i noclehárny, od těch se zablešenými matracemi rozloženými přímo na podlaze až po ty nejlevnější, kde jste si za penny mohli koupit právo vyspat se ve stoje zaklesnuti za provaz provlečený v podpaždí. Byly široce využívány a nikdo si nestěžoval, protože teplo mnoha natěsnaných těl bylo lepší než mráz na ulicích. A všude byli žebráci; lemovali ulice jako vyřazený nábytek nebo rozbité a zahozené hračky. Nastavovali misky, pokud nějaké měli, nebo dlaně, když ne, a předváděli kolemjdoucím svá četná znetvoření jako zboží, které nabízejí. Někteří byli postiženi od narození, v důsledku nemoci nebo zranění, ale jiní úmyslně znetvořovali sami sebe nebo svoje děti, aby zvýšili naději na vyvolání soucitu v těch, kdo procházeli cestou k dokům kolem. Jako ve všem v Ďáblově spáru, i v žebrotě vládla tvrdá konkurence.
Každý žebrák musel mít povolení. A město si z jeho příjmů nezapomnělo ukrojit díl.
V Ďáblově spáru nežila žádná zvířata. Místní obyvatelé už dávno snědli všechno, co se hýbalo a bylo menší než oni. Někdy to předtím ani neuvařili. Když zavládly skutečně zlé časy, například při obzvlášť dlouhé a drsné zimě, jedli se navzájem. Rozumní lidé se v zimě Ďáblovu spáru vyhýbali a čas od času kolem něj musely být vystavěny barikády, které jeho obyvatele držely uvnitř.
Říkalo se, že do Ďáblova spáru chodí umírat morem nakažené krysy, protože se tu cítí doma.

Puch, který vládl v ulicích, byl příšerný, avšak Jestřáb s Rybářkou nedávali najevo, že ho vnímají. Byli na něj zvyklí. Ale věděli, že až jim skončí směna, budou svoje šaty muset vykouřit a pak do nich dlouho tlouct holí, aby z nich vyhnali všechno, co se na ně nachytá. Drželi se uprostřed ulice a dávali si dobrý pozor, kam šlapou. Jestřáb se kolem sebe rozhlížel s nezvyklým zájmem.
„Tohle je rozhodně nejodpornější část tohohle odporného města. Pokaždé, když se sem vracím, mám pocit, že už to nemůže být horší, ale vždycky je. Když někdo z místních umře a dostane se do pekla, musí se tam cítit jako doma. Za tohle bojujeme, tohle chráníme, Isobel? Tomu jsme zasvětili svoje životy?"
„Já chráním zákon," odpověděla Rybářka.
„A co spravedlnost?"
Náhle sebou Jestřáb trhl jako upír, kterému strčili pod nos svazeček česneku. Slum ustoupil dokům a puch mnoha nahloučených těl jasně vítězil nad ostrým, ale čistým pachem přístaviště a otevřeného moře. Nad hlavami jim skřehotali kroužící racci. Budovy doků vytvářely široký půlkruh obklopující zátoku, nyní zaplněnou loďmi z tuctů zámořských zemí a městských států. V poryvech brízy se hrdě třepotaly vlajky všech barev a provedení, a štíhlé stěžně vytvářely na pozadí jasnícího se nebe podivný bezlistý les. Jestřába na okamžik zachvátila nostalgie, přestože to bylo už velice dávno, co naposledy kráčel po půdě Lesního království. Ihned však nával citu potlačil a přehlédl situaci zkušeným okem vojáka.
Na konci doků se shromáždil velký dav povykujících dělníků, stojící proti tenké linii gardistů v pestrých uniformách posílených o hrstku městských strážníků, kteří v těch končinách normálně hlídkovali. Stávkující dokaři se svými ženami a rodinami počtem převyšovali strážce pořádku stonásobně a nebyli naladěni ani trochu smířlivě. Nálada dospěla k bodu varu, když se v docích objevili mrtví stávkokazi a otevřená konfrontace se zdála být nevyhnutelná. Tu a tam se v davu objevovaly transparenty vztyčené pro těch několik málo gramotných, kteří je dokázali přečíst, ale stávkující většinou dávali svůj názor najevo skandováním. Jednoduchá hesla, hrubé urážky DeWittů, projevy odporu; to vše křičené hlasy plnými zloby, vzdoru a zoufalství. Úspory rychle docházely, vládl hlad a dělníci byli rozhodnuti, že jestli hned nedostanou zpátky svou práci, někdo za to zaplatí. Nad tím vším se vznášel nevyslovený strach, že by je zombie mohly nahradit úplně. Tisícihlasý řev davu přehlušil všechny ostatní zvuky v docích. Jestřábovi neuniklo, že každý muž i žena svírají nějakou zbraň, dokařskými háky a kladivy počínaje, holemi a střepy skla konče, a všichni se zdají být odhodlaní je použít.
Napočítal dvacet gardistů, všechny s meči tasenými, ale pochyboval, že by setrvali na svých místech a svoje zbraně použili, kdyby se dav dal do pohybu. Byli spíš zvyklí terorizovat jednotlivé dělníky nebo pořádat zátahy na malé skupinky pašeráků. Jestřáb si předsevzal, že pokud tady dojde k boji, dá si dobrý pozor, aby ti muži byli mezi ním a dokaři. Tak se nebudou moci obrátit a dát se na útěk.
Všude podél přístaviště usilovně pracovaly zombie; přecházely pomalu a tiše z lodí na břeh a zase zpátky, vynášely z nich zboží a nakládaly ho na čekající vozy. Sebetěžší břemena nosily bez viditelné námahy a ani na okamžik se nezastavily, aby si odpočaly. Byly jich stovky a bez ohledu na zmatek, který panoval kolem, se věnovaly jen své práci. Jestřáb musel připustit, že to na něj udělalo dojem. Tolik živých mrtvých ještě neviděl. Vytvořit zombii z mrtvoly byla jednoduchá, i když nepříjemná záležitost, ale bylo to velice drahé. Vzhledem k ceně, kterou bylo za tento druh moci a znalostí třeba zaplatit, se na nekromancii specializovalo jen málo čarodějů, a jejich honoráře vypadaly podle toho. Ovládat tolik zombií najednou si jistě vyžádalo nesmírnou moc. Kdyby to neviděl na vlastní oči, Jestřáb by přísahal, že to není možné. DeWittové museli někde sehnat úplně nového nekromanta a nebyl to žádný břídil. Jestřáb se zamračil. Jestliže do města přišel někdo tak mocný, jak to, že on o tom nevěděl?
Myšlenka využít práci zombií nebyla nová. V minulosti se v Havenu různá odvětví pokoušela nahradit bouřící se živé pracovní síly poslušnějšími mrtvými, ale cena a obtíže s jejich ovládáním pokaždé způsobily, že se to nevyplatilo. Kromě toho zombie neměl nikdo rád. Nepůsobily dobře na nervy.
Sami DeWittové už několikrát použili menší skupinky zombií, aby přinutili stávkující dělníky vrátit se k práci, ale stávkujícím se je pokaždé podařilo poměrně rychle zneškodnit pomocí guerillové taktiky sestávající z opatrného připlížení se s hrstí soli a pak co nejrychlejšího útěku. Tohle byl první případ, kdy živé mrtvoly nahradily celé pracovní čety a vyřadily tak dělníky i s jejich rodinami úplně ze hry. Ti věděli, že nyní bojují o své živobytí a jestli prohrají, nezbude jim nic než robotárny a studené ulice. Zoufalé časy plodí zoufalé lidi a Jestřáb věděl, že nikdo nebojuje lépe než ten, kdo ví, že nemá co ztratit.
Oba kapitáni chvíli zůstali skrytí ve stínu a hodnotili situaci. Nálada mezi stávkujícími byla značně výbušná a jejich objevení by se snadno mohlo stát jiskřičkou, která by zažehla něco nevítaného. Všichni věděli, že Jestřába a Rybářku volali vždycky, až když všechna diplomacie selhala. Skandování davu bylo čím dál zlověstnější a hrozba bezprostředního násilí visela ve vzduchu jako bouřkové mračno, těžké, temné a nepředvídatelné.
„Tenhle poměr sil se mi vůbec nelíbí," poznamenala Rybářka klidně. „I kdyby se sem seběhla celá Městská hlídka, pořád by proti nám byli v přesile."
„Stávkující zatím neporušili žádný zákon," řekl Jestřáb. „Je to jen takové vypouštění páry. Musejí vědět, že je hlídka na cestě a jestli si něco zkusí, mnozí z nich za to zaplatí zdravím a možná i životem. Nejsou to vycvičení bojovníci jako my. Možná, že kdyby sem přišlo dost strážníků, vzalo by jim to úplně vítr z plachet a uklidnili by se."
Rybářka si odfrkla. „Tomu nevěříš o nic víc než já. Ti lidi se přišli rvát a rvát se budou. Nic jiného jim už nezbývá."
Jestřáb si povzdechl. „Kdyby nám šlo skutečně o spravedlnost, museli bychom bojovat po jejich boku."
„Nesnaž se mě dojmout, Jestřábe. Jestli se tenhle dav dá do pohybu, čerta starého se bude starat, na koho zaútočí. Určitě nebudou váhat pokusit se zabít tebe nebo mě."
„Já vím," přikývl Jestřáb. „Pojďme se ohlásit DeWittovým. Uvidíme, co po nás chtějí. Možná se nám podaří je přesvědčit, aby byli rozumní."

Rybářka pozvedla obočí. „Vsadíš si na to?"

Členové Městské hlídky se postupně shromáždili na velkém dlážděném dvorku před kancelářskou budovou společnosti bratří DeWittových; impozantního dvoupatrového domu z černého kamene, který se tyčil nad přístavem jako hrad nějakého mocného feudála; Uvnitř se stovky úředníků, celníků a jiných kancelářských krys snažily chovat co nejnápadněji a přesvědčit samy sebe, že nic z toho, co se děje venku, se jich netýká. Neměli ani odvahu vykouknout z okna na scházející se armádu strážných.
Když se Jestřáb rozhlédl kolem sebe, měl pocit, že je tam polovina Městské hlídky, od kapitánů až po konstábly, ale ani tak nebyl dvorek plný. Přestože lampy na ozdobných konzolách přidávaly svoje světlo ke slunečnímu, vládl tady stín a od moře vanul studený vítr. Všem by jim bylo mnohem lépe uvnitř budovy, avšak tak významní lidé jako Marcus a David DeWittovi nemohli samozřejmě dovolit pouhým strážným, aby s nimi dýchali stejný vzduch. To, že Městskou hlídku potřebovali, ještě neznamenalo, že se s ní míní bratříčkovat.
Jestřáb si povzdechl a přitáhl si plášť těsněji. Rozkazy, které přišly shora, říkaly, že všechny hlídky mají plně spolupracovat s osobní gardou DeWittových a mají se bezvýhradně řídit jejich příkazy. Co na tom, že ve zbytku Havenu mohli zločinci řádit beztrestně; Městská hlídka se teď změnila v soukromou ochranku majitelů doků. Jestřáb si něco zavrčel pod vousy a Rybářka se na něj podívala s obavami. Bylo jí jasné, že až se DeWittové konečně uráčí objevit, řekne jim něco velice nezdvořilého, čeho bude později litovat, a i bez toho už měli dost potíží. Chvíli vážně uvažovala, že by Jestřába omráčila a seděla na něm, dokud by nebezpečí nepominulo, ale to by zase později trucoval. Proto se spokojila s tím, že nespouštěla z očí nejbližší východ, pro případ, že by odsud museli zmizet ve spěchu.
Shora se ozvalo pompézní zadunění gongu, dveře balkonu, který přehlížel dvorek, se otevřely, a Marcus a David DeWittovi důstojně vyšli ven. Shlíželi na shromážděné muže a ženy jako generálové na své vojsko. Oba byli asi padesátiletí, blahobytně zakulacení, a chovali se s nedbalou elegancí a arogancí lidí, kteří se do bohatství už narodili. Jejich pečlivě vykartáčované a napomádované vlasy dodávaly jejich tučným, bledým obličejům vzhled chladné, netečné masky. Z jejich neochvějného sebevědomí čišela tichá, nevyřčená hrozba, jako by chtěli dát najevo, že na světě není nikdo, kdo by otřásl jejich privilegovaným světem.
David byl o rok starší, ale jinak mezi nimi nebyl skoro žádný rozdíl. Oblékali se nákladně, ale střízlivě, jejich jedinými šperky byla sbírka zlatých prstenů na masitých prstech. David měl doutník, Marcus číši se šampaňským. DeWittové se podívali na příslušníky Městské hlídky shromážděné dole na dvorku a čekající na jejich rozkazy a ani se přitom neobtěžovali tvářit se pohrdavě. Jestli něco, pak vypadali znuděně, jako by je čekala nějaká drobná nepříjemnost vynucená protokolem.
„Jste tady, abyste ochránili doky proti jakémukoliv ohrožení," řekl David lhostejně. „To bezpochyby zahrnuje i stávkující. Proto vás zmocňuji použít jakýchkoliv prostředků k zajištění bezpečí lodí, jejich nákladů a přístavních budov. Vaším prvním úkolem je rozprášit ten dav, který se shromáždil před naším prahem."
„Nemělo by vám to dát mnoho práce," dodal Marcus hlasem nerozlišitelným od bratrova. „Buďte tvrdí a oni se rozprchnou sami."
„A když ne?" ozval se anonymní hlas z řad Hlídky.
„Pak udělejte, co je vaší povinností," odpověděl David. „Jsou to výtržníci. Lůza. Vyžeňte je z našeho pozemku. Bijte je. Zabíjejte, když to bude nutné. Ale zažeňte je z našich doků."
„Když je všechny pobijeme," ozval se Jestřábův poměrně klidný hlas, „přijdete o své dělníky."
„Máme zombie," opáčil Marcus. „Teď, když máme prostředky na to, abychom je ovládali v dostatečném množství, budou pro nás pracovat ony. Živé už nepotřebujeme. Mrtví jsou spolehlivější. Nepožadují mzdu, nestěžují si kvůli každé maličkosti a nikdy neodmlouvají."
„Správně," přisvědčil David. „Měli jsme si je pořídit už dávno."
„A co lidé, kteří pro vás pracovali celé ty roky?" zeptal se Jestřáb, stále nebezpečně klidným hlasem. „Jakým právem je chcete připravit o výdělek, zničit jim život, odsoudit je i s rodinami na ulici? Copak v Ďáblově spáru není už tak dost žebráků?"
„Život a bohatství patří silným," opáčil Marcus DeWitt lhostejně. „Těm, kteří mají sílu vzít si, co chtějí, a udržet si to."
„A vy jste tady nejsilnější?" zeptal se Jestřáb.
„Samozřejmě," řekl David.
Jestřáb se zlověstně usmál. „Nechcete sejít dolů a dokázat to v pěstním souboji?"
Několik členů Hlídky se zasmálo, ale když pochopili, že smysl pro humor nepatří k silným stránkám bratří DeWittů, jejich smích se rychle změnil v rozpačité kašlání. Ti, kteří stáli nejblíž u Jestřába a Rybářky, se nenápadně začali odsouvat, protože si rozhodně nepřáli, aby je někdo spojoval s tak nebezpečnými živly. DeWittové přistoupili k zábradlí balkonu, aby si Jestřába lépe prohlédli.
„Jsi najatá pomoc," řekl David prostě. „Uděláš, co se ti řekne. Je to jasné?"
Jestřábova ruka klesla k sekeře, kterou měl u boku. Usmíval se a oči mu divoce plály. Rybářka ho popadla za ruku a pevně mu ji přidržela. „Jestřábe, ne! Ne před svědky."
Jestřábovy svaly se nebezpečně napjaly a pak se uvolnily. Rybářka si ulehčeně vydechla; ani si neuvědomila, že zadržuje dech. DeWittové probodávali Jestřába pohledem tak dlouho, až pochopili, že už nic víc neřekne, pak se otočili a opustili balkon. Členové jejich osobní gardy se pomalu rozptýlili mezi strážné, rozdělovali jim pozice a kde to bylo třeba, vydávali podrobnější rozkazy. Jestřába překvapilo, když uviděl, že se k němu blíží známá tvář. Mlžika byla šarmantní čarodějka jisté proslulosti, která na něj udělala značný dojem, když spolu posledně pracovali. Vysoká, štíhlá třicátnice se oblékala do tradiční čarodějnické černi, ale její oděv byl střižený podle poslední módy a odhaloval štědrou dávku nahé kůže. Měla podlouhlý koňský obličej a přátelský, zubatý úsměv, díky kterému vypadala o deset let mladší.

Také díky němu vypadala, jako by vás chtěla každou chvíli kousnout, ale člověk nemůže mít všechno. Měla hustou hřívu smolně černých vlasů, jež jí spadaly na ramena a které si musela neustále odhrnovat z očí. Mluvila chraplavým hlasem s akcentem vyšších společenských vrstev a na rukou nosila tucty náramků, které při každém jejím pohybu chřestily a zvonily.
„Zlatíčka!" zvolala nahlas a s odhodlanou bujarostí zamířila přímo k Jestřábovi a Rybářce. „To je absolutně skvělé, že vás zase oba vidím!"
„Ahoj, Mlžiko," řekla Rybářka vděčná za cokoliv, co by mohlo odpoutat Jestřábovu pozornost. „Co tady, k čertu, děláš? Neovládáš náhodou všechny ty zombie, že ne?"
„Samozřejmě že ne," odpověděla Mlžika a našpulila ústa. „Odporné bytosti. Na takové věci se já nespecializuji. Ne, městská rada mne pověřila, abych po dobu nepokojů osobně chránila DeWitty. Pro případ, že by se dokaři složili a koupili si nějakou magickou čertovinu. Kdyby to byl někdo jiný, povím radě, ať si udělají příjemnou procházku do háje, ale DeWittové se neodmítají. Takže tu já, čarodějka svého formátu, dělám obyčejného osobního strážce. Hanba! Na můj vkus to příliš připomíná práci. Ale co naděláte, když se vám ďábel vyzvrací do bot? Navíc neplatí špatně. Mamka a taťka teď měli nějaké problémy, takže je na mně, abych se postarala o rodinné potřeby a občas mi to trochu přerůstá přes hlavu..."
„Takže pokud nechceme přijít k úrazu, srazíme podpatky a uděláme, co nám DeWittové řeknou," řekl Jestřáb.
„Nu, ano, zlato. Takový už je život. Alespoň v Havenu. I když Marcus a David jsou pěkní neotesanci, to zase ano. Věřili byste, že mi rozkazují jako nějaké zatracené služce? Proměnila bych jim za to zásoby vína v moč, ale při těch značkách, které pijí, by si toho nejspíš ani nevšimli."
„Možná bys nám mohla prozradit, jak je možné, že teď mají DeWittovi takový vliv na Radu," zeptala se Rybářka. „Dříve s ní tak necvičili."
„Ehm, ano. Vypadá to, že v tuto chvíli je na lodích velké množství snadno se kazícího zboží, které je třeba co nejdříve vyložit. Spousta tun. Pokud se s tím něco hodně rychle neudělá, bude dobré akorát tak na vyhození. DeWittovi si zaplatili širokoplošné konzervační kouzlo, ale stojí je to tolik, že jestli ho budou muset udržovat ještě nějaký čas, spolkne jim celý zisk. Takže milí pánové Marcus a David uvízli mezi skálou a propastí. Jestliže kouzlo zruší, jediné, co z lodí vyloží, bude hromada shnilých potravin. A když ty potraviny nedodají v použitelném stavu, nejenže přijdou o fůru peněz, ale nebudou moct splnit důležité smlouvy, které mají po celém městě. Takže chápete, že ty lodě prostě vyložit musí."
„A dokaři tohle všechno přirozeně vědí," řekl Jestřáb.
„Ale jistěže, zlato. Rada přirozeně netouží mít proti sobě město plné hladových lidí, což by se asi neobešlo bez výtržností a možná i masových nepokojů, takže co teď DeWittovi chtějí, to DeWittovi dostanou. Přijměte to s úsměvem, milánci. Než se nadějete, budeme to mít za sebou."
„Jak je možné, že DeWittovi dokážou ovládat takové množství zombií najednou?" zeptala se Rybářka, která nabyla dojmu, že se hovor zase stáčí nevítaným směrem.
„Získali nějaký velice mocný magický předmět," odpověděla Mlžika a shrnula si svoje dlouhé vlasy z čela. „Zaplatili za něj celé jmění. Vypadá to, že ovládat jakékoliv množství zombií je pro to hračka. Co přesně to je, nemám tušení. Neukázali mi to. A zatraceně tají, od koho tu věc koupili. Ne, že bych se jim divila. Z paktování s nekromanty ještě nikdy nic dobrého nevzešlo."
„Myslíš, že opravdu chtějí nahradit dělníky zombiemi natrvalo?" otázal se Jestřáb.
„Nechápu, proč by to neudělali," řekla Rybářka. „Zombie se časem sice taky opotřebují, ale o mrtvoly, které by je nahradily, nebyla v Havenu nikdy nouze. Vlastně bych řekla, že jim v tom směru Rada ochotně vyjde vstříc. Všechny hlavní hřbitovy už dávno praskají ve švech a krematoria pracují čtyřiadvacet hodin denně."
„Ale co dokaři a jejich rodiny?" zeptal se Jestřáb. „Vážně nikoho nezajímá, co s nimi bude?"
„Tohle je Haven, zlato," opáčila Mlžika, ne bez soucitu.
„A DeWittovi provozují obchod, ne charitu," prohlásil mrazivě neosobní hlas za jejich zády. Všichni tři se otočili a uviděli velitele soukromých DeWittových gardistů. Zastavil se a jednoho po druhém si je změřil pohledem. Byl vysoký, statný a svalnatý a vypadal by skutečně impozantně a výhružně, nemít na sobě oficiální uniformu svých chlebodárců. Ta byla banánově žlutá s krvavě rudým lemováním a patřil k ní nabíraný purpurový plášť. Velitel v ní vypadal jako jedna velká krevní podlitina. Jestřáb s Rybářkou se museli kousat do rtů, aby nevyprskli.
„Ahoj, veliteli Foyi," pozdravila ho Mlžika. „Líbí se mi tvůj obleček."
„Tak to jsi sama," opáčila Rybářka.
„Z těch barev až oči přecházejí," dodal Jestřáb.
„Kuš," napomenula ho Rybářka. „Chtěl jsi nám něco, Foyi?"
„Veliteli Foyi! Tuhle operaci řídím já, na to nezapomínejte!" Nasupeně civěl na Jestřába a Rybářku, kteří si stále ještě nevěřili natolik, aby mu jeho pohled opětovali. Velitel si hlasitě odfrkl. „DeWittové chápou, že tohle není práce, na jakou jste vy od Městské hlídky zvyklí. Takže... abych vám to trochu zpříjemnil, DeWittovi mě laskavě pověřili, abych vás ujistil, že na konci dne všichni dostanete menší prémii. Vlastně nebude tak malá..."
„Úplatek," řekla Rybářka. „Jak to, že mě to vůbec nepřekvapuje?"
„Nic nepřijmeme," prohlásil Jestřáb.
„Hej, ne tak rychle," krotila ho Rybářka. „Ještě nám neřekl, kolik to vlastně dělá."
„Nepotřebujeme jeho špinavé peníze," namítl Jestřáb.
„Tu práci budete muset udělat stejně a můžete se vsadit, že nikdo jiný odměnu neodmítne."
„Nepřijmeme ji!" zaječel Jestřáb.
Rybářka se podívala na Foye. „No tak ji nepřijmeme. Ale sázím na to, že jsme jediní."

„Aby ses nepřepočítala," varoval ji jiný hlas, který - jak se vzápětí ukázalo - patřil konstáblu Murdochovi. Ten se svým mladším bratrem hlídkoval v docích. Jestřáb s Rybářkou je znali jen mlhavě, z několika společných akcí v minulosti. Starší z bratrů teď stál tváří v tvář veliteli Foyovi a hleděl mu upřeně do očí, zatímco mladší se jako vždy držel po jeho boku. „Já z toho nic nechci a můj bratr taky ne." prohlásil Murdoch. „Jsme odsud. V Ďáblově spáru jsme vyrostli. Náš táta pracoval v docích, dokud se tam neudřel k smrti. Někteří z těch stávkujících jsou naši přátelé, sousedé a příbuzní. My proti nim ruku nezvedneme." Zamračil se na velitele Foye. „A je nás takových víc. Tvoji šéfové nemají dost peněz, aby nás přiměli jít proti vlastním lidem. Ne takhle."
„K boji vůbec nemusí dojít," řekl Jestřáb. „Jestli se nám podaří zastrašit je pouhou svou přítomností -"
„Oni budou bojovat," skočil mu Murdoch do řeči. „Ty víš, že musí. Nic jiného jim už nezbývá."
„Sloužíme zákonu," řekl Jestřáb pomalu. „Nemůžeme si vybírat, který zákon budeme prosazovat a který ne."
Murdoch si odfrkl. „Od tebe to sedí, kapitáne. Všichni tady znají vaši pověst. Vy porušujete zákony každý den."
„Při ochraně spravedlnosti."
„Kde je tady nějaká spravedlnost?" zeptal se Murdoch. Pak se obrátil ke svému bratrovi. „Pojď. Odcházíme."
„A když vás vyhodí?" zeptala se Rybářka.
Murdoch klidně pokrčil rameny. „Tak se přidáme k stávkujícím dokařům. Až tady zase dojde k nepokojům - a můžeš se vsadit, že k nim dojde - tváře, které uvidíte nad připravenými zbraněmi, mohou být naše. Co pak uděláte, kapitáni?"
Na odpověď nečekal. Bratři Murdochové prošli dvorem a nikdo se je nepokusil zastavit. Velitel Foy začal něco říkat, pak si ale všiml Jestřábova pohledu a slova se mu vzpříčila v hrdle. Okamžitě se rozhodl, že má něco důležitého na práci jinde, a vydal se tam, přičemž se až okatě snažil nespěchat. Rybářka si odfrkla a pustila jílec meče. Podívala se na Jestřába.
„Murdoch má pravdu. Kde je spravedlnost v tom, co se tady děje?"
„Já nevím," odpověděl Jestřáb a jeho hlas zněl náhle velice unaveně. „Nejraději bych odsud odešel s Murdochovýma, ale... zákon tady hovoří naprosto jasně. Davové násilí nemá v řešení pracovních sporů místo. Když zůstaneme... možná se nám podaří násilí zabránit. Někdy se člověk musí rozhodnout pro menší ze dvou zel. Ale nikdo neříká, že se nám to musí líbit."
Veškerý hovor mezi členy hlídky utichl, když se bratři DeWittové vrátili na balkon. Jak už naznačil Foy, začali mluvit o peněžní prémii, která bude vyplacena, až Hlídka odvede svou práci. Většina mužů a žen spokojeně přikyvovala, někteří dokonce provolali DeWittovým slávu.
„Stávkující odmítli uposlechnout našich zákonných příkazů, aby opustili doky," řekl Marcus DeWitt. „Vyžeňte je odtamtud všemi dostupnými prostředky."
„Až budete v přístavu, dávejte pozor," připomněl David. „Některé stavby nejsou příliš bezpečné."
Mezi členy Hlídky proběhla vlna pobavení. Ironie toho, co právě řekli, bratrům DeWittovým zcela unikla.
„Konejte svou povinnost, muži," řekl Marcus lhostejně. „Vaše město vás potřebuje."
Ozvalo se několik osamocených provolání slávy, ale většina strážníků a gardistů jen vyšla ze dvora a zamířila do přístavu vykonat svou práci.

Slunce stálo vysoko nad obzorem, když oddíly Hlídky napochodovaly do přístavních doků, aby se tam postavily stávkujícím dělníkům. Rudá barva už z oblohy zmizela a zvedla se mlha, která v perlově šedých chuchvalcích zahalila lodě i obě skupiny lidí a odřízla je tak od zbytku světa. Jako by teď na ničem jiném, než co udělají dokaři a členové Městské hlídky, nezáleželo. Byli teď ve svém vlastním malém světě, bez možnosti uniknout krvavé srážce, která se každým okamžikem stávala reálnější a nevyhnutelnější.
Přístavní hráz se rozechvěla pod nohama ozbrojenců výhružně postupujících proti dokařům. Ti zmlkli, ale neustoupili a ani to nevypadalo, že by měli v úmyslu se rozejít. Naopak se semkli těsněji k sobě, svaly napjaté očekáváním, ve tvářích výraz tiché nenávisti a odhodlání. Městská hlídka se zastavila těsně před nimi a po dlouhý okamžik tam obě strany jen stály a vzájemně se měřily pohledy. Obě přitom v rukou svíraly zbraně.
Jestřáb mezi svými parťáky z hlídky nervózně potěžkal v rukou sekeru. Ještě i teď by mohlo několik dobře volených slov zastavit krveprolití. Malé vzájemné ústupky na obou stranách, nějaké to gesto dobré vůle a k ničemu strašnému by nemuselo dojít. Jenomže o kompromis neměl nikdo zájem. Jestřáb se odvrátil, jeho pohled bloudil skoro zoufale po stěžních lodí trčících z mlhy jako holé stromy, a náhle ho touha vydat se zase na cestu zachvátila tak prudce, až to zabolelo. Pocítil skoro fyzickou potřebu nalodit se na jedno z těch plavidel a odplout s ním pryč. Nejenom od této konkrétní nepříjemné povinnosti, ale z Havenu a od všeho jeho zla a zkaženosti. Začít nový život někde jinde, být někým jiným, někým čistším... Nebo možná jen cestovat. Jestřáb zuřivě potřásl hlavou. V minulosti nikdy neutíkal před těžkým rozhodováním a nezačne s tím ani teď.
Podíval se na stávkující dělníky a ti ho pozorovali chladnými, zachmuřenými pohledy lidí, kteří vědí, že jsou ztraceni, ať se stane cokoliv. Napětí v docích teď bylo tak skutečné a soustředěné, že skoro mělo fyzické ostří. Ve vzduchu viselo násilí, pach potu a adrenalinu, chuť krve v ústech. Lidí, kteří se připravovali k boji, protože všechny ostatní možnosti už zavrhli. Protože nastal čas.
Jestřáb se opět odvrátil, jako by si myslel, že když to odmítne uznat, může tomu všemu zabránit. Jako dítě, které má za to, že pokud se na něco nebude dívat, nestane se to. Pozoroval zombie, které stále přecházely pomalu, ale účelně sem a tam, přenášely bedny, a dokonce obsluhovaly jednoduché kladkostroje s tichou a neselhávající účinností. Jakmile jednou začaly, mohly pracovat ve dne v noci, bez odpočinku, bez jídla a beze spánku. Necítily bolest ani únavu, a nic kromě vážného poškození nebo úplného rozpadnutí je nemohlo zastavit nebo zpomalit. Čím byly za svého života, na tom už nezáleželo. Teď z nich byly pouhé stroje, necitlivé údy a svaly, které se pohybovaly vůlí někoho jiného.
Měly přirozeně i své stinné stránky. Pracovaly neúnavně, ale pokud by se nějak změnily podmínky, zombie by se

změně samy nedokázaly přizpůsobit. Neuměly si poradit se sebemenší nepředvídanou situací. A byly s nimi i potíže fyzického rázu. Byly koneckonců mrtvé, a i když zombifikace zpomalila proces rozkladu, úplně ho zastavit nemohla. V důsledku toho byly zombie v různém stupni rozkladu. Některé neměly oči, takže neviděly a mohly vykonávat jen velice prosté úkony. Tu a tam větší váha nebo napětí některou připravily o prohnilou ruku nebo paži. V takovém případě zombie dál pokračovala v práci, aniž by si byla schopna uvědomit, že už nemá dost končetin, aby něco nosila. Jestřáb viděl i oživlé mrtvoly, které kdyby nebyly doslova sešněrované provázky a koženými řemínky, už by se dávno rozpadly.
Některé měly stále ještě viditelné stopy po pitvě nebo ranách, které je zabily. A byla tam i těla očividně sešitá z několika různých mrtvol. Zombifikační zaklínadlo dokázalo z mrtvého dostat hodně práce. Ať se Jestřáb díval sebe pozorněji, nedokázal mezi nimi rozpoznat žádnou známou tvář. Na druhé straně si nebyl jistý, jestli o to vůbec stojí.
Později si nikdo nedokázal přesně vzpomenout, jak to vlastně začalo. Možná někdo řekl nebo udělal něco, co si druhý vyložil po svém. Vlastně na tom nezáleželo. Najednou se obě strany vrhly proti sobě, uprostřed přístavu se srazily a proměnily se v ječící a sténající kotel, ve kterém každý bojoval proti každému o vlastní přežití. Dokařské háky a hole narážely na meče a sekery, zem pod dupajícíma nohama se zbarvila krví, nikdo své protivníky nešetřil, nikdo neznal milost. Všichni dobře věděli, že kdyby teď jedna ze stran ustoupila, prohrála by úplně. Proto se rvali s nesmiřitelnou zuřivostí a plivali jeden druhému do tváře svou nenávist - a netrvalo to dlouho a na zem dopadli první mrtví.
Jestřáb s Rybářkou bojovali sekerou a mečem se zručností zkušených válečníků. Museli. Kdyby jen na okamžik zaváhali, rozběsnění dokaři by je zabili. Jestřáb vykrýval zoufalé útoky a sám zasazoval rány se smrtící přesností a ječící muži i ženy se před ním káceli k zemi. Nebyl čas uvažovat, koho zabíjí. Hlídka a dokaři se vzájemně promísili, běsnící dav se v rostoucím chaosu rozdělil na četné skupinky bojujících mužů a žen. Na nějakou taktiku nebo plánování nebyl čas ani místo - všichni jen sekali a bodali kolem sebe a vítězoslavné výkřiky splývaly se sténáním raněných a umírajících.
Stávkující převyšovali členy hlídky svým počtem, ale hlídka byla zase lépe vycvičená a vyzbrojená. Krev stříkala vzduchem, ranění se zoufale pokoušeli dostat z dosahu dupajících nohou. Obě strany se opakovaně vrhaly proti sobě a v nepřehledné řeži bily do nenáviděných nepřátel.
Brzy, i když pomalu, ale neodvratně, však začali stávkující ztrácet půdu pod nohama; hněv a zoufalství v jejich srdcích nestačily na dobře vycvičené a vyzbrojené válečníky. Meče a sekery hlídky se míhaly a dopadaly s metodickou brutalitou a ti, kdo jimi vládli, krok za krokem postupovali vpřed, sekali a bodali, nyní už v semknutém tvaru připomínajícím více soustředěný útok než davovou rvačku. Ozbrojenci postupně zatlačovali stávkující zpátky a Jestřáb s Rybářkou byli mezi nimi. Jednotliví dokaři padali ranění nebo byli odděleni od svých druhů a někteří z členů hlídky si na nich teď vylévali hněv. Jestřáb uviděl konstábla, který sťal muže ozbrojeného pouze třískou, jež mu zbyla z jeho kyje; pak se na mrtvolu vrhli další strážníci a začali do ní kopat.
Pak to stávkující vzdali, otočili se a dali se na útěk - a členové hlídky dychtící po krvi se hnali za nimi. Zabíjeli muže i ženy zezadu a přitom se smáli jako šílenci. Bylo po boji, ale násilí neskončilo, spíše se ještě více vyhrotilo. Jestřáb uviděl, jak jeden ze strážníků zatlačil osamělou ženu u zdi do kouta. Viditelně byla těhotná a k tomu, aby se přidala k ostatním, ji donutilo čiré zoufalství; její nakynuté břicho bylo v groteskním kontrastu s její celkovou podvyživeností. V rukou svírala dvě pletací jehlice, ohlazená dřívka na konci zabroušená do špičky. Jakmile zjistila, že nemá kam uprchnout, odhodila své nicotné zbraně na zem a ukázala strážníkovi prázdné ruce, ale ten na to nedbal. Ztěžka oddechoval, šklebil se a oči se mu šíleně leskly. Meč zastrčil do pochvy, vytáhl obušek a uhodil jím ženu přes břicho. Ubožačka vykřikla bolestí a pokusila se zády vtlačit do zdi; strážník ji uhodil znovu. Pak se rozpřáhl potřetí a ženin křik se smísil s jeho smíchem.
To už po něm ale skočil Jestřáb. Popadl muže, strhl ho stranou a plnou silou ho udeřil do obličeje. Ústa a nos strážného se rozprskly ve sprškce krve. Svalil by se na zem, ale Jestřáb si ho přidržel za kazajku. Odhodil sekeru a pomalu a metodicky začal muže ubíjet k smrti holou pěstí. Strážník se zprvu bránil a pak už jen ječel, ale Jestřáb na to nedbal. Nakonec ho od něho musela Rybářka s vypětím všech sil odtrhnout. Ztěžka oddechoval a zprvu se zdálo, že ji vůbec nepoznává. Strážník ležel nehybně na dlažbě v kaluži vlastní krve, ale ještě žil. Těhotná žena využila situace a zmizela.
Rybářka se rychle rozhlédla, aby se přesvědčila, zda si toho někdo všiml, avšak ostatní členové Hlídky ještě pronásledovali prchající dělníky. Naštěstí. Rybářka si nebyla jista, jestli by jejich kolegové Jestřábovo jednání pochopili. Jestřáb hleděl zmateně na krev na svých rukou, jako by si nebyl tak docela jistý, jak se mu tam dostala.
„Už je po všem, Jestřábe," řekla Rybářka. „S tím paběrkováním si už ostatní poradí. Pojďme odsud."
„To je Haven," odpověděl Jestřáb, příliš unavený i na to, aby to řekl hořce. „Takové je tady všechno."
A pak se strhlo skutečné peklo.
Mezi zombiemi propuklo šílenství - nechaly práce a začaly útočit na všechno živé v dosahu. Stáhly se z lodí i nákladových mol, v nemrtvých rukou dokařské háky a kyje, a pustily se jak do dělníků, tak do členů Městské hlídky. Ty neozbrojené trhaly lidi zaživa zuby a zaťatými prsty. Byly jich stovky, více než strážníků i dokařů dohromady, a živí už byli vyčerpaní předchozím bojem. Zombie kolem sebe rozsévaly smrt a krveprolití, útočily na všechno, co se hnulo, a zbylí představitelé zákona se v zájmu přežití rychle spojili se stávkujícími. Lidé, kteří se ještě před okamžikem snažili povraždit navzájem, teď stáli bok po boku nebo zády k sobě proti mnohem strašnějšímu nepříteli.
Zombie se na ně vrhly jako běsi, rvaly z nich studenýma rukama kusy teplého masa a útočily na ně svými improvizovanými zbraněmi s nelidskou silou. Strhávaly křičící muže a ženy na zem a tam je trhaly na kusy. Dělníci i strážnici se bránili, jak nejlépe uměli, ale rány, jež zasazovali a které by za normálních okolností byly smrtelné, neměly na zombie žádný účinek. Když některé usekli hlavu, byla sice slepá, ale její tělo dál bojovalo a dál se sápalo po teplém mase. Jediný spolehlivý způsob, jak zastavit oživlou mrtvolu, bylo usekat jí všechny údy, což bylo v celkové vřavě a tlačenici nesnadné a nebezpečné. Muži i ženy křičeli hrůzou, jak je studené ruce stahovaly dolů a drásaly je do krve.
Ale ani strážníci, ani stávkující se nedali na útěk. Drželi svoje pozice a bojovali s temným odhodláním. Všichni věděli, že

kromě nich už nikdo nestojí mezi těmi vražednými stvůrami a jejich bezbrannými rodinami. Kdyby se přes ně zombie dostaly a vtrhly do města, zakrátko by je proměnily v nepředstavitelná jatka.
Jestřáb s Rybářkou bojovali bok po boku, sekali na kusy každou zombii, která se k nim přiblížila. Jestřábova sekera byla do jisté míry magiivzdorná a brzy zjistil, že rána od ní dokáže alespoň dočasně zrušit kouzlo ovládající oživlé mrtvoly. Srážel je k zemi jednu po druhé, zatímco Rybářka, která šla za ním, jim mečem odsekávala paže a nohy. Byla to tvrdá řezničina a zdálo se, že nebude mít konce. Jestřáb s Rybářkou nepolevili ani na chvíli, ale ruce i záda je bolely čím dál víc. Zombie se na ně šklebily ze všech stran, zuby jim cvakaly jako čelisti železných pastí. Navíc začali vstávat mrtví z předchozího boje a lidská hráz mezi běsnící smrtí a zbytkem města se stále ztenčovala.
Vtom mlha, která zahalovala přístav, náhle ožila, začala se ve velkých chomáčích ovíjet kolem zombii a trhat je na kusy. Čarodějka Mlžika konečně dorazila. Stála na okraji bojiště a zoufale mávala na Jestřába a Rybářku. Zombie teď zápasily s vraždící mlhou a oba kapitány, kteří si rychle klestili cestu k Mlžice, prakticky ignorovaly. Čarodějka byla ve tváři bledá a celá se chvěla úsilím, jak se snažila ovládnout tak velkou masu mlhy.
„Nějaký čarodějnický renegát převzal kontrolu nad zombiemi!" vydechla, když Jestřáb s Rybářkou dorazili k ní. „Vyrval je z vlivu DeWittových. Takže musí být někde blízko. Je zatraceně silný. Nikdo, o kom vím, že je teď ve městě, by tohle nedokázal."
„Dokážeš ho najít?"
„Snažím se! Ale skoro všechnu svou moc jsem použila na boj se zombiemi. Tu mlhu dlouho neudržím." Dýchala těžce a přerývaně, na čele se jí perlil pot. Stávkující a strážníci kolem se vrhli na ochromené zombie s novou energií, ale jak Mlžičino soustředění na chvíli opadlo, některé se dokázaly ze sevření mlhy uvolnit. Čarodějka zaťala ruce, až jí klouby na prstech zbělely, a snažila se obnovit koncentraci. „Musí být někde nedaleko... Někoho tak mocného bych měla najít snadno, ale... Nevidím ho! Musí se skrývat za nějakým štítem... Počkat. Jestli má štít, musím hledat, kde magie není a měla by být. Mám ho! Sakra! Ukrývá se v budově DeWittových! Vy dva, běžte a vyřiďte ho; já zůstanu tady a pokusím se udržet zombie mlhou tak dlouho, jak jen to bude možné."
„Ty jsi čarodějka," namítl Jestřáb. „Neměla bys -"
„Musím zůstat tady! Jděte už, sakra! Tu mlhu už dlouho neudržím!"
Jestřáb s Rybářkou vyrazili po přístavní hrázi směrem k budově DeWittů. Byli k smrti unavení, ale přinutili se běžet co nejrychleji. Boj za jejich zády pokračoval.
„Jen my dva proti nějakému mocnému čaroději," prohodila Rybářka. „Nedá se říct, že by byla převaha na naší straně."
„To není nikdy," opáčil Jestřáb. „Kéž bychom teď měli ty kameny na potlačení magie, které jsme kdysi dostávali."
„Myslíš ty, co měly tendenci utrhnout ti ruku až po zápěstí, když jsi je držel moc dlouho?" ujistila se Rybářka.
Jestřáb si odfrkl a ohlédl se, aby zjistil, jak si Mlžika vede. Všude kolem ní vřela mlha a trhala ruce zombiím, které se po ní sápaly, ale vtom se jedna přiblížila z nechráněné strany a chňapla jí po hlavě. Jestřáb ze sebe vyrazil varovný výkřik, ale to už zombie popadla Mlžiku za její husté černé vlasy a strhla ji k sobě. Celá hříva jí zůstala v ruce a odhalila čarodějčinu vyholenou hlavu. Zatímco na ni zombie nechápavě hleděla, Mlžika zaječela vztekem, jeden z chuchvalců její mlhy vnikl oživlé mrtvole do úst a vzápětí ji rozerval zevnitř. Jestřáb s Rybářkou se v běhu podívali jeden na druhého.
„Nevěděl jsem, že má paruku," řekl Jestřáb. „Ty jsi věděla, že nosí paruku?"
„Mlč a utíkej," odsekla Rybářka.
„Dnešek je plný překvapení," poznamenal ještě Jestřáb a pak už skutečně zmlkl a šetřil si zbytek dechu k běhu.
Brzy nato dorazili na dlážděný dvorek před obchodním sídlem DeWittů. Ve všech oknech svítila světla, ale jinak neviděli nikde nikoho. Jestřáb na DeWitty zaječel, aby se ukázali, ale nikdo mu neodpověděl. Nebyli tam dokonce ani gardisté ve svých směšných uniformách. Jestřáb s Rybářkou si připravili zbraně a obezřetně vyrazili vpřed. Dveře hlavního vchodu byly pootevřené. Jestřáb do nich zlehka strčil jednou rukou, s obavami, co bude následovat, ale klid, který kolem vládl, stále nic nerušilo. Otevřel proto dveře úplně a spolu se svou parťačkou vešli dovnitř.
Na podlaze haly našli to, co zbylo z DeWittovic soukromé gardy. Mrtvoly ležely tam, kam padly, zbraně v pochvách, oči vytřeštěné. Ať už je zabilo cokoliv, přišlo to náhle a nečekaně, a nedalo jim to nejmenší šanci k obraně. Rybářka u jednoho z gardistů poklekla, aby ho prozkoumala zblízka, a zmateně potřásla hlavou.
„Žádná viditelná zranění. Žádná změna barvy v obličeji, takže jed to nejspíš také nebyl. Něco z nich prostě... vysálo život. Náš čaroděj se činil."
„Možná použil jejich životní energii k převzetí vlády nad zombiemi," nadhodil Jestřáb a rychle se rozhlédl. „Jestli ano, nejspíš tady nepřežil ani nikdo jiný. Doufat, že vyřídil i DeWitty... to asi nemá smysl, že?"
„Soustřeď se práci, která nás teď čeká," poradila mu Rybářka. „Jestli je ten čaroděj tak silný, jak si Mlžika myslí, určitě bude mít všelijaká ochranná kouzla."
„Správně," přikývl Jestřáb. „A určitě už ví, že jsme tady."
Opatrně vyrazili napříč halou, překračujíce mrtvá těla na podlaze, zbraně připravené, ale stále se nic nevynořilo ze stínu, aby se jim to postavilo. Ticho, které tady vládlo, bylo absolutní; rušilo je jen opatrné oddechování obou kapitánů. Vešli do chodby a cestou prozkoumali každou místnost, kterou míjeli, ale zatím nenarazili na žádnou obranu, ze vzduchu se před nimi nezhmotnila žádná příšera, ani se na ně z duchovních sfér nevrhl žádný elementál. Nacházeli jen další mrtvé, zabité v jediném okamžiku něčím, co čaroděj vyvolal svou smrtící magií.
Jestřáb s Rybářkou začali vystupovat po širokém schodišti na konci chodby. Chloupky vzadu na krku se jim ježily očekáváním útoku, o němž se nejspíš dozvědí, teprve až bude pozdě. Nahoře se zastavili a rozhlédli se. Jejich pohled jim oplatily jen zavřené dveře a nehybné stíny v koutech. Rybářka nešťastně potěžkala svůj meč.
„Je to všechno špatně," postěžovala si tiše. „Měla tu na nás číhat různá odporná překvapení chránící toho mocného čaroděje."

„Jedině že by ve skutečnosti tak mocný nebyl," prohodil Jestřáb stejně tlumeným hlasem. „Možná potřebuje všechnu svou moc na ovládání zombií."
„V tom případě navrhuji," řekla Rybářka, „abychom vtrhli dovnitř a zabili toho parchanta, než si stačí uvědomit, co se děje."
Jestřáb své ženě věnoval pohled plný něhy. „Tohle ty navrhuješ vždycky."
„Jo - a většinou to zabere."
„Neříkám, že ne. Tak dobře - budeme poslouchat u každých dveří, a když uslyšíme něco magického, vtrhneme dovnitř a dáme si závod, kdo ho dřív sejme."
„Jsem pro," přikývla Rybářka.
Pomalu vykročili horní chodbou a ke každým dveřím na chvíli přitiskli ucho. Jejich lehké našlapování znělo v okolním mrtvém tichu nebezpečně hlasitě, ale stále se nikdo nepřišel podívat, co se děje. U třetích dveří konečně zaslechli monotónně mumlající hlas. Oba kapitáni si vyměnili rychlý pohled a přikývnutí. Jestřáb potěžkal svou sekeru, ale Rybářka ho pozvednutím ruky zadržela. Vyzkoušela kliku a ta bez odporu povolila. Stlačila ji, kam až to šlo, a pak dveře opatrně pootevřela. Panty milosrdně nezaskřípaly. Ve vzduchu jiskřilo napětí, jako když se na moři schyluje k bouři. Jestřáb předvedl na prstech počítání do tří a pak dveře rozrazil ramenem. Sotva se rozletěly, oba kapitáni vtrhli dovnitř, zbraně napřažené. Pak uviděli, kdo tam na ně čeká, a na místě strnuli.
Čaroděj seděl s nohama zkříženýma ve vzduchu, volně se vznášel nad pentagramem namalovaným křídou na dřevěné podlaze. Jeho nepřirozeně hubenou, kostnatou postavu halil černý háv. Ramena měl široká, ale jeho velké ruce byly jen kost a kůže, a viditelně se mu chvěly, jak jimi dělal mystická gesta. Šaty měl špinavé a obnošené - zdaleka už nevypadaly tak impozantně jako kdysi. Totéž by se dalo říct o čaroději samém. Jeho bledé orlí rysy byly propadlé a sinalé, černé, hluboce zapadlé oči se mu leskly jako v horečce. Hlavu si už nevyholoval a vlasy měl špinavě šedé. Pomalu se podíval na Jestřába a Rybářku a na jeho tenkých ústech se objevilo něco, co mohlo být míněno jako úsměv. Jestřábův první dojem byl, že čaroděj vypadá jako narkoman, který už dlouho nedostal svou dávku. Na jeho levém rameni se krčil malý rudooký démon, sotva stopu vysoký, se špičatým, zlým obličejem a blanitými křídly. Ten na oba kapitány zasyčel a odporně se zachichotal. Z jeho vypouklého břicha vedlo k čarodějově krku něco jako dlouhá pupeční šňůra. Zdálo se, že ústí přímo do jeho krční tepny.
„Zdravím vás, Jestřábe a Rybářko," řekl čaroděj skoro normálním hlasem. „Věděl jsem, že jestli mě tady vůbec někdo najde, budete to vy dva."
„I já tě zdravím, Hubene," odpověděl Jestřáb, aniž uvolnil stisk na sekeře. „Už je to nějaký čas, co jsme se viděli naposledy, že?"
Čaroděj Huben kdysi sám vyčistil Ďáblův spár, pozabíjel všechny lumpy a dokázal, že to místo bylo na nějaký čas skoro bezpečné. Pak však byl okolnostmi donucen opustit Haven a všechno se vrátilo do starých kolejí. Byl to dobrý muž ve špatném městě a svou velkou moc čerpal ze sukkuby, ženského démona, kterého vyvolal z temnot a připoutal se k němu za cenu své duše. Využíval zlo, aby mohl konat dobro, takže se sotva mohl divit, když se všechno hrozným způsobem pokazilo. Sukkuba byla zničena a Huben přišel o zdroj své moci. Jestřáb s Rybářkou tehdy byli u toho. Huben byl tenkrát jejich přítel a spojenec.
„Propána, Hubene," řekla Rybářka. „Co se to s tebou, k čertu, stalo? A co si vlastně myslíš, že teď děláš?"
„To, co musím," odpověděl Huben.
„Vypadáš jako poloviční mrtvola," poznamenal Jestřáb. „A co je to za potvoru, co ti sedí na rameni?"
„Můj nový zdroj moci," odpověděl čaroděj. Jeho hlas zněl klidně, skoro lhostejně. „Když jsem ztratil svého milovaného anděla, svou sukkubu, přišel jsem i o většinu své moci. Už jsem nedokázal chránit Ďáblův spár a všechna ta špína, kterou jsem odtamtud vyhnal, se zase vrátila; hladoví vlci znovu zaťali zuby do nevinných obětí. Proto jsem opustil Haven a vydal jsem se hledat nový zdroj magie. Jenomže po tom, co se stalo se sukkubou, se se mnou z démonů byli ochotni bavit jenom takoví odporní parchanti, jako je tenhle. Je to vlastně parazit a zásobuje mě magií výměnou za životní sílu, kterou mi odsává. Neříkám, že to byl skvělý obchod, ale neměl jsem na výběr."
„Z toho, co vím o té tvé sukkubě, jsi jenom vyměnil jednu závislost za jinou," poznamenal Jestřáb.
Démon ho probodl pohledem, pak ohrnul pysky a předvedl dvě řady ostrých ocelových zubů. Zblízka vypadal jako živá rakovina, napuchlý a zarudlý, s vystouplými purpurovými žílami. Páchl sírou a peklem.
Huben se na Jestřába smutně usmál. „Moc je to, co se doopravdy počítá. To jediné zůstane. Chceš vědět, jak jsem mohl takhle klesnout? Ach, Jestřábe, byl jsem prokletý dlouho předtím, než jsme se spolu setkali. Tohle je cena, kterou platíš za obchodování s peklem, bez ohledu na to, jak vznešené přitom máš úmysly. Z mého svědomí už zbylo tak málo, že zaplést se s démonem, jako je tenhle, mi nepůsobilo nejmenší potíže. Potřeboval jsem mocnou magii, abych mohl udělat, co je třeba, a zachránit Ďáblův spár. Nepovedlo se mi to. Slíbil jsem jim, že budou žít v bezpečí, že je ochráním od těch parchantů, kteří z nich tyli, ale nedokázal jsem ten stav udržet. Teď to dokážu. Vrátil jsem se a tentokrát vyčistím doky a Ďáblův spár nadobro. Mými vojáky budou mrtví a nikdo jim neodolá. Vyvolám ve městě takovou hrůzu, že nikdo ani nepomyslí na to, že by mi mohl vzdorovat."
„Tvoje zombie právě teď zabíjejí nevinné lidi," řekla Rybářka. „Strážníci Městské hlídky a dělníci z doků, muži i ženy se spojili a za cenu vlastních životů brání svoje rodiny. Nebo chceš říct, že dokážeš zabránit, aby zombie nevinné nezabíjely?"
„Ne," odpověděl Huben hořce. „Když jde o větší dobro, musejí někdy zaplatit i někteří nevinní."
„Zabíjejí všechno, co se hne!" zvolal Jestřáb. „Ve skutečnosti je vůbec neovládáš!"
„Mýlíš se, Jestřábe! Mýlíš se! Všechno jsem to naplánoval velice pečlivě. S pomocí svého malého přítele jsem vytvořil zařízení na ovládání zombií a prodal jsem ho DeWittům. V přestrojení, samozřejmě - netuší, že jsem to byl já. Zato já jsem věděl, že takovému pokušení nemohou odolat. To zařízení ale v sobě mělo ukryto moje zaklínadlo, takže jsem ho

mohl kdykoliv ovládnout. Věděl jsem, že Marcus a David ve své hamižnosti brzy nahradí zombiemi živé dělníky. A jejich hamižnost je nakonec zničila."
„Jsou mrtví?" zeptala se Rybářka.
Huben se zamračil. „Naneštěstí ne. Při první známce potíží utekli jako vyděšení zajíci. Ale na tom nezáleží. Moje zombie je najdou později."
„Žádné později nebude," opáčil Jestřáb. „Tvoje zombie zabíjejí nevinné lidi. To musí přestat. Hned."
„Myslel jsem, že pokud to vůbec někdo pochopí, pak to budete vy," odpověděl čaroděj. „DeWittové nejsou jediní, kdo uvažoval o využití práce zombií. Díky tomu... masakru, který jsem způsobil, se teď lidé budou bát byť jen pomyslet na to, že by mohli zombie znovu použít. Zachráním tisíce pracovních míst, Jestřábe; vrátím lidem v celém městě prostředky k životu. Je mi líto, že někteří přitom budou muset zahynout, ale už bys měl vědět, že doopravdy nevinný není nikdo. Ne ve světě, kde se dobro musí upsat peklu, aby získalo moc být dobré. Tak mi tu nekaž o smrti a utrpení; já jsem viděl víc bolesti a hrůzy, než si vůbec dokážeš představit."
„Okamžitě s tím přestaň," řekla Rybářka, „a my už najdeme způsob, jak zachránit tvou duši. Svého času jsme dokázali těžší věci."
„Přesně tak," přisvědčil Jestřáb. „Nikdo, kdo svých činů upřímně lituje, není doopravdy ztracen."
„Ale já ničeho nelituji," namítl Huben. „Chtěl jsem moc a byl jsem ochoten za ni zaplatit. Já... víte, tolikrát jsem selhal. Nikdy jsem se nestal tím, čím jsem chtěl být, nedokázal jsem to, na co každý říkal, že mám. Nikdy jsem nevykonal to, co jsem vykonat chtěl. Neochránil jsem ani svého přítele Williama Blackstonea, o lidech z Ďáblova spáru nemluvě. Alespoň jednou musím vyhrát. Za jakoukoliv cenu."
„A my ti to musíme překazit," odpověděla Rybářka. „Za jakoukoliv cenu."
„Můžete to zkusit," řekl Huben. Skoro líně pokynul jednou rukou a směrem ke dvěma kapitánům z ní sjel blesk, hrozivě zapraštěl ve vzduchu. Jestřáb nastavil sekeru a blesk sjel po její ocelové hlavici, prorazil zavřené okno a zmizel venku.
„Není to tak snadné, jak sis představoval, co?" zeptal se Jestřáb trochu zajíkavě. „Ovládání zombií tě stojí většinu moci a koncentrace. Proto nás dole nečekala žádná ochranná zaklínadla. Už nejsi ani zdaleka tak mocný, jak jsi býval kdysi, Hubene."
„Nemusím být," opáčil čaroděj. „Mám dost pomocníků."
Jestřáb s Rybářkou se rychle ohlédli; z chodby se k nim donesl zvuk pomalých kroků. Rybářka se rozběhla ke dveřím a vyhlédla ven. Členové osobní gardy DeWittů, mrtví a znovu oživení Hubenovou magií, vrávorali chodbou směrem k nim, stále odění v komických, kanárkově žlutých uniformách. Rybářka dveře zabouchla a rozhlédla se po nějaké závoře nebo zástrčce, ale žádná tam nebyla. Opřela se zády o dveře a připravila se zadržet nápor zvenčí. Odtamtud se vzápětí ozvalo bušení zaťatých pěstí a pak i nárazy ramen, ale Rybářce se zatím dařilo dveře uhájit. Podpatky se zapřela do podlahy a zavolala na svého parťáka: „Udělej něco, Jestřábe! Máme společnost!"
Jestřáb se na ni podíval, pak na Hubena, už zase pohrouženého do svého zaklínadla. Rozbitým oknem dovnitř doléhal zvuk bitvy z doků, přerušovaný křikem raněných a umírajících. Jestřáb věděl, co je jeho povinnost, ale nechtělo se mu do toho. Čaroděj byl kdysi dobrý člověk. Svým šíleným, pokřiveným způsobem se stále snažil konat dobro. A také býval Jestřábovým přítelem. Zombie se dál vrhaly proti zavřeným dveřím, bušily do nich zbraněmi, které svíraly v mrtvých rukou, a přes Rybářčinu snahu je udržet se pevné dřevo dveří viditelně otřásalo. Kdyby se dostaly dovnitř, oba kapitáni by v tak stísněném prostoru neměli nejmenší naději. Jestřáb se znovu podíval na Hubena; zmítala jím nerozhodnost, zoufale se snažil najít řešení, které by znamenalo, že svého starého přítele nebude muset zabít. Čaroděj si ho nevšímal. Jestřáb si smutně povzdechl a vykročil vpřed. Věděl, co je jeho povinnost. Vždycky věděl, co je jeho povinnost.
Samozřejmě nebyl tak hloupý, aby se pokusil překročit obrys pentagramu, v němž čaroděj visel. S podobnými věcmi už měl svoje zkušenosti. Moc ukrytá v těch prostých křídových čarách by mu dokázala usmažit maso na kostech. Jestřáb potěžkal svou sekeru, zamířil a hodil. Sekera vletěla do křídového pentagramu, runy vyleptané na její hlavici na okamžik divoce zazářily a pak hladce přeťala pupeční šňůru spojující Hubenův krk s démonem. Rakovinná stvůra zaječela a pozpátku se překotila na zem, zatímco čaroděj, připravený v jediném okamžiku o zdroj své moci, zalapal bolestí i šokem po dechu. Ve stejné chvíli se Jestřáb rozběhl vpřed: přeskočil nyní už neškodné křídové čáry a vrhl se nikoliv na sténajícího čaroděje, ale na malého nachového démona. Ten nečekal a s nadlidskou rychlostí zaútočil, skočil Jestřábovi na prsa a zaťal mu do nich své ostré drápy. Blanitá křídla zapleskala ve vzduchu a Jestřáb zavrávoral; popadl netvora oběma rukama, aby ho ze sebe shodil, ale ten se držel příliš pevně. Na Jestřábově košili se objevily krvavé skvrny. Pak se vzduchem mihla přeťatá pupeční šňůra jako útočící had a přisála se Jestřábovi na hrdlo. Cizopasník potřeboval nového hostitele.
Rybářka opustila svou pozici a rozběhla se vpřed. Slyšela, že se za ní dveře z praskotem rozletěly na kusy, ale ohlédnout se si netroufla. Přeskočila obrys pentagramu, popadla Hubena za vlasy, zvedla mu hlavu a přiložila mu ostří meče k hrdlu. Po čarodějově tváři se začaly koulet slzy, ale jeho oči křečovitě zavřené soustředěním se ani nezachvěly a zvenčí se stále ozývaly zvuky boje. Otevřenými dveřmi se do místnosti vpotácelo několik oživlých mrtvol.
„Zastav to, Hubene!" křikla Rybářka. „Nebo přísahám, že tě zabiju!"
„Ne, to neuděláš," odpověděl jí čaroděj, aniž otevřel oči. „Hluboko ve svém nitru cítíš, že to, co dělám, je správné. Poměry v Havenu se musí změnit. Zločiny musí být potrestány. Jinak by všechno, co jsme tady vykonali, nebylo k ničemu."
„Jestřáb zničí tvého démona."
„Už mám dost velkou moc, abych to dokončil. A ty mě nezabiješ, Isobel. Byli jsme přátelé."
Rybářka se podívala na Jestřába, který stále ještě zápasil s démonem. Ten se snažil napojit konec své pupeční šňůry na Jestřábův krk, ale Jestřáb ho mezitím pustil a teď držel oběma rukama její zmítající se konec. Šňůra na něj útočila

nadlidskou silou a Jestřáb měl co dělat, aby si ji udržel od těla. Sekera, kterou předtím odhodil, teď ležela mimo jeho dosah, a kdyby se jednou rukou pokusil vytáhnout z boty nůž, démon by toho mohl využít. Vztekle se mu šklebil do obličeje a Jestřábovi se z jeho smrdutého dechu obracel žaludek. S vypětím všech sil sevřel mrskající se konec šňůry pevněji a přitiskl ho proti démonovu vlastnímu břichu. Démon se zatvářil překvapeně a pak zaječel bolestí a vztekem. Pustil Jestřába a odskočil od něj. Na okamžik zůstal viset ve vzduchu, pak se jakoby vcucl do sebe a rozplynul se v paradoxu. Jestřáb, který hlasitě lapal po dechu, vytřeštil oči a pak překvapeně zamrkal.
„Tak tohle člověk rozhodně neuvidí každý den," řekl.
Ozvalo se několikeré zadunění mrtvých těl dopadajících na podlahu, a když se Jestřáb otočil, uviděl, že DeWittovi gardisté leží bez života na holé dřevěné podlaze. Nejbližší z nich od něho nebyl dál než jediný krok. Zvuky boje zvenčí už také utichly. Jestřáb se podíval na Rybářku. Ta stála nad Hubenovým mrtvým tělem a z meče jí odkapávala krev. Když se jejich pohledy střetly, neodvrátila se.
„Musela jsem to udělat, dokud k tomu byla příležitost. Nikdy by se těch svých zombií nevzdal. Byla to jeho poslední příležitost prosadit svou vůli. Poslední příležitost něco dokázat."
„Isobel..."
„Klidně by nás oba nechal zabít!"
„Ano," přikývl Jestřáb. „Myslím, že by to udělal." Povzdechl si, pak došel ke své sekeře a zvedl ji. Očima bez výrazu pohlédl na čarodějovo mrtvé tělo. „On se... mýlil. Myslel to dobře. Byl to můj přítel."
„Proto jsem ho zabila," odpověděla Rybářka. „Abys to nemusel udělat ty."

To, co následovalo, byl víceméně už jen úklid. Stávkující šli domů a své mrtvé a raněné si vzali s sebou. Městská hlídka si zavolala svoje felčary a ranhojiče, a když se postarali o raněné, začal pomalý proces odklízení následků bitvy. Zombie, které se bez Hubenova vměšování zase uklidnily, se vrátily k práci. Stávka dokařů byla sice na nějaký čas zažehnána, ale obě strany věděly, že se budou střetávat stále znovu, dokud někdo z nich neustoupí nebo všichni nepadnou v boji. Několik horlivců z řad dělníků i Hlídky by nejraději i pokračovalo ihned, ale ti rozvážnější je odtamtud odtáhli pryč. Pro jeden den už umírání bylo opravdu dost.
Jestřáb s Rybářkou pomalu kráčeli přístavem a přitom překračovali kaluže krve, které už začínaly černat a vysychat. Všichni mrtví už byli odstraněni; obě strany měly neblahé tušení, že DeWittovi by rádi použili čerstvých mrtvol k doplnění stavu svých zombií. Strážníci postávali kolem v malých skupinkách, kouřili a popíjeli, klábosili, smáli se a oslavovali, že přežili. Jestřáb si vzpomněl, že někteří z nich postupovali proti stávkujícím mnohem brutálněji, než si situace žádala, a ruka mu mimovolně sklouzla k sekeře. Rybářka ho popadla za loket a rychle ho odvedla pryč.
„Huben kdysi býval dobrý chlap," řekl Jestřáb. „Doopravdy se mu na nějaký čas podařilo vyčistit Ďáblův spár. Ale tohle... tohle dělá s dobrými lidmi Haven."
„Vždycky jsi byl zbytečně sentimentální," odpověděla Rybářka. „Huben byl čaroděj posedlý touhou po moci, který prodal duši za magii dávno předtím, než jsme se s ním poprvé setkali. Cesta do pekla vždycky bývala dlážděná dušemi lidí s dobrými úmysly."
Šli dál mlčky, až doky nechali za sebou a ocitli se v uličkách Ďáblova spáru. Pochmurná čtvrť byla nezvykle tichá, ochromená zprávami o tom, co se stalo. Těch několik málo lidí, kteří byli venku, se po obou kapitánech v uniformách Městské hlídky dívalo s otevřenou nevraživostí.
„Takže jsme zase zachránili město," řekla nakonec Rybářka. „Jen se podívej, jak nás jeho vděční občané vítají ovacemi."
„Zachránili jsme Haven pro DeWitty a jim podobné," odpověděl Jestřáb. „Dokaři si to, co se dnes stalo, nezasloužili."
Rybářka pokrčila rameny. „To je politika. Politice jsem nikdy nerozuměla."
„Stačí, když pochopíš, že situace v docích se stále ještě nevyřešila. Všechno se to bude opakovat. Další mrtví strážníci. Další mrtví dokaři. Jenomže příště... nejsem si jistý, na které straně budu bojovat." Díval se upřeně před sebe a na Rybářku vůbec nepohlédl. „Pro tohle jsem do Havenu nepřišel. A určitě jsem tady kvůli tomu nezůstal."
„Zůstali jsme tu, protože jsme si mysleli, že je nás tady třeba," řekla Rybářka. „Protože jsme věřili, že něco změníme."
„Jak se ti líbí žít a pracovat v Havenu teď? Co bys řekla, kdybych navrhl, abychom odjeli?"
„Půjdu tam, kam půjdeš ty, má lásko," řekla Rybářka opatrně. „To přece víš. Ale můžeme odejít teď, když tolik věcí zůstalo nevyřešených? Obrátit se zády ke všemu zlu, které vládne v Havenu? Možná se pletu, ale mám pocit, že jsme pořád jediní poctiví strážci zákona v Havenu."
„Dělám si starosti, že můj život ztrácí směr a cíl," řekl Jestřáb. „Je mi třicet pět. Nejsem ještě starý. Určitě ještě nejsem starý. Ale nejsem už ani mladý. Když jsem býval mladší, myslel jsem si, že mám svůj život pevně v rukou. S tím vědomím jsem dělal všechna velká rozhodnutí. Teď ale mám pocit, že... pluji s proudem. Že jsem ztratil směr."
„Já jsem nikdy nebyla příliš ambiciózní," řekla Rybářka. „Přežili jsme dlouhou noc Modrého měsíce a válku s démony. Všechno ostatní proti tomu byla procházka růžovým sadem. Sakra, vůbec jsem tenkrát nevěřila, že to přežiju; každý další den byl od té doby jakoby navíc. Většinou jsme tady odvedli dobrou práci - nějaké lidi jsme zachránili, některým jsme pomohli. Spokoj se s tím."
„Bývali jsme hrdinové," namítl Jestřáb. „Všechno, co jsme udělali, mělo význam."
„Opravdu chceš odjet z Havenu?"
Jestřáb si unaveně povzdechl. „A je to někde jiné?"
Vtom jim zastoupil cestu posel ze vzdálené země, smekl klobouk a hluboce se před nimi uklonil. Jestřáb s Rybářkou se překvapeně zastavili a mlčky hleděli, jak před nimi posel poklekl najedno koleno a oslovil je naprosto vážným, uctivým hlasem.
„Princi Ruperte, princezno Julie - konečně jsem vás našel! Musíte se okamžitě vrátit do Lesního království. Král Harald byl zavražděn. Jenom vy můžete odhalit jeho vraha a předat ho spravedlnosti, jen vy můžete do Lesního království

vrátit mír a naději!"
Jestřáb se podíval na Rybářku. „Tak to bychom měli."

2 NIKDO NENÍ, KDO BÝVAL

Jestřáb se podíval na posla, který trpělivě klečel před ním, a pak se rychle rozhlédl. Nezdálo se, že by jim někdo věnoval pozornost, ale tohle byl koneckonců Haven a Severní okrsek, kde se nic nestalo, aby si toho někdo nevšiml a neuložil si to do paměti, byť i jen proto, že nemohl vědět, z čeho se jednou vyklube cenná informace. Jestřáb se přistihl, že mu ruka sama klesá k sekeře u opasku a přinutil se jí ucuknout. Žádné násilí za něj tohle dilema nevyřeší. Bylo to jméno, které odvrhl, prokleté jméno. Rupertem už ho nikdo velice dlouho nenazval. Tehdy byl jiný člověk, vedl jiný život ve velice jiném světě a doufal, že tomu unikl jednou provždy. Měl vědět, že je to nemožné. Minulosti se úplně uniknout nedá a rodinná pouta jsou nejsilnější ze všech.
„Kdo k čertu jsi?" zeptala se Rybářka a zamračila se na klečícího muže. Její hlas zněl docela klidně, ale pravda je, že Rybářkou hned tak něco neotřáslo. I když ještě bývala princeznou Julií z Hillsdownu.
„Jsem Allen Chance, Vaše Výsosti," odpověděl posel. „Myslím, že jste znali mého otce, protektora Lesního království."
„Na tom nezáleží, kdo je!" odsekl Jestřáb. „Podrobnosti mohou počkat, až nebudeme venku na ulici. Ty, Chanci - vstaň. Nikdy jsem neměl rád, když si přede mnou lidé klekali. A tu Vaši Výsost si taky nech od cesty. Isobel a já jsme kapitáni Městské hlídky a máme svou pověst, kterou si nemíníme nechat pokazit."
Posel pružně vstal a usmál se. „Jak si přejete, sire Ruperte."
„Zatraceně, musíme ho dostat z ulice," řekla Rybářka. „Bůh ví, že mě vůbec nezajímá, proč sem kvůli nám vážil tak dlouhou cestu, ale vypadá to, že vyslechnout ho budeme muset. A ze všeho nejméně u toho potřebujeme čumily. Přišel jsi sám, Chanci?"
„Ne, to zatraceně nepřišel," ozval se hluboký, chraptivý hlas za nimi. Jestřáb a Rybářka se ohlédli a zjistili, že tam stojí největší pes, jakého kdy viděli. Jeho obrovská hranatá hlava jim sahala až někam k pasu a pod hnědou srstí se mu na těle leskly mohutné svaly. Polovina jednoho ucha mu chyběla a tlamu měl otevřenou v širokém, vůbec ne přátelském úšklebku. Také měl dlouhé ostré zuby. Spoustu dlouhých ostrých zubů.
„To mě podržte - mluvící vlk," zvolala Rybářka.
„Já nejsem vlk!" Znělo to velice sebejistě a víc než jen trochu dotčeně. „Vlci jsou hloupí, nespolehliví a běhají ve smečkách, protože se bojí vlastního stínu. Já jsem pes a jsem na to hrdý. Chance je můj přítel a byl bych vám velice vděčný, kdybyste s ním mluvili uctivějším tónem. A kdyby vás jen napadlo mu ublížit, pro začátek vám ukousnu ruce u loktů."
Jestřáb si byl naprosto jistý, že to ten pes myslí vážně. Věnoval mu konejšivý úsměv, ale nezdálo se, že by to na něho udělalo zvláštní dojem. Napadlo ho, jestli by ho neměl zkusit pohladit po hlavě, ale jediný pohled na jeho vyceněné zuby stačil, aby tu myšlenku okamžitě zamítl. Vůbec netušil, jaký je to vlastně druh psa. Hlavu měl černou, srst na jeho těle zahrnovala pestrou škálu hnědé a tlapy měl bílé. Na pohled vypadal nejméně na půl tuctu ras a nebyla to zrovna šťastná směsice. Kdyby všichni psi na světě uspořádali velké psí orgie, takhle nějak by mohl vypadat výsledek.
„To je můj společník," řekl Allen Chance a postavil se vedle psa. „Jmenuje se Pašák. Hlídal mi záda, vlastně spíš hlídal vaše záda, jen tak pro každý případ. Nebyli jsme si jistí, jak zareagujete na to, když vás po tolika letech odhalíme."
„Ale on mluví!" namítla Rybářka.
„A podle mého názoru velice hezky," přisvědčil Pašák. „Na svou výslovnost jsem neobyčejně hrdý. A aby bylo jasno: nejsem jeho pes. Je to můj přítel. Nenosím obojek, neaportuju klacíky a nepřiběhnu, když mě zavolá - pokud sám nechci."
„Jak ses naučil mluvit?" zeptal se Jestřáb.
Pes pokrčil rameny. „Bydlel jsem v Temné věži s velemágem. Když se jeden motá dost dlouho kolem šíleného čaroděje, snadno se mu přihodí něco takového. Není na tom nic zvláštního." Pes pomalu popošel dopředu a Jestřáb s Rybářkou měli co dělat, aby neucouvli. Pak se Pašák posadil a poškrábal se zadní nohou za polovičním uchem. „Už jsme se jednou setkali, ale ty si mě nepamatuješ. Byl jsem tehdy pouhé štěně. Jeden z velemágových pokusů na zvířatech. Kdysi nás byla spousta. Teď stůjte klidně, ať vám můžu očichat rozkrok, vyčurat se vám na nohu a tak podobně. Patří to k mému psímu kouzlu."
„Děkuji, ale myslím, že tohle přeskočíme," řekl Jestřáb. Podíval se na Chanceho. „Podle mého názoru má ten pes příliš silnou osobnost."
„Já vím," povzdechl si Chance. „Vím to, věřte mi."
„Musíme ty dva dostat někam pod střechu, kde by nebyli tak na očích," prohlásila Rybářka. „Jsou příliš zvláštní i na zdejší poměry."
„Máš pravdu," přikývl Jestřáb. „Ale náš byt je moc daleko. Kam bychom mohli zajít, aby to bylo blízko a měli bychom tam soukromí? A slušnou šanci, že nás tam nikdo nebude špehovat."
„Do hospody U Chcíplého psa," navrhla Rybářka okamžitě. „Před poslední hygienickou šťárou tam čepovali poměrně slušné pití."
„Kam že nás to chceš vzít?" zeptal se Pašák zlověstně. „Jestli je to ten druh podniku, kde se vyskytují psi na jídelním lístku, osobně to tam zdemoluju, trosky zapálím a popel počurám."
„Je to jen jméno," vysvětlil mu Jestřáb. „Teď zmlkni a přestaň přitahovat pozornost a já ti pak dám keksík nebo něco takového."
„No jupí," zavrčel pes, ale když Jestřáb s Rybářkou vzali Chanceho za lokty a rychle s ním zamířili do nejbližší boční uličky, nic nenamítal. Nezdálo se, že by to někoho z kolemjdoucích zvlášť překvapilo. Byli vcelku zvyklí vidět Jestřába s

Rybářkou, jak někoho odvádějí, a ne vždy s nimi ta osoba šla dobrovolně. Pes se naposledy rozhlédl, něco si zabručel pod vousy a pak se vydal za ostatními.

Chcíplý pes stál poblíž napájecího koryta a byl ještě zpustlejší, než bylo běžné, což v Severním okrsku už něco znamenalo. Dovnitř jste se dostali, jen pokud se vám podařilo zastrašit vyhazovače u dveří, a veškerý personál se pyšnil velice špatnou pověstí. Uvnitř jste pak nenašli žádné parádičky, nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo pohodlí, ale nabízeli docela slušný chlast za rozumné ceny, záruku soukromí a menu, které vám umožňovalo cítit se jako dobrodruh. Pořádek tu udržovali dva najatí rváči se svaly snad i na svalech. Uvnitř byly stoly uspokojivě daleko od sebe a vládlo tu šero, v němž jste se příjemně ztratili. Nikdy tady nebylo úplně plno a nikdy tu ani nebylo prázdno a ustavičný šum hovoru stoupal a klesal jako mořský příboj. Někdo tady plánoval revoluci, někdo jiný bankovní loupež a ještě někdo jiný dostane obuškem po hlavě, i když to zatím nevěděl. Prostě běžná pohoda Severního okrsku.
Když dovnitř vešli Jestřáb s Rybářkou a Chancem, nikdo se ani neohlédl, i když Pašák přece jen vyvolal několik nejistých pohledů. Vyhazovači se stáhli až ke stěně, aby uvolnili oběma kapitánům Hlídky cestu. Pak uviděli Pašáka a stáhli se ještě o kousek. Jestřáb s Rybářkou si vybrali stůl ve zvlášť temném koutě a posadili se, s Chancem mezi sebou. Pašák se několikrát otočil a pak ulehl Chancemu u nohou.
Lidé, kteří seděli u sousedních stolů, se mlčky zvedli a přesedli si jinam. Ve výčepu bylo dusno a horko a vzduchem se tady vznášel velký výběr povětšinou letálních dýmů. Nad barem visela za vlasy řada scvrklých hlaviček se zašitýma očima. Mezi lidmi se povídalo, že patřily těm, kteří hostinskému nesplatili dluh. Chance se opatrně rozhlédl kolem sebe a pak se podíval na Jestřába.
„Vy tady chodíte pít pravidelně, Vaše Výsosti? Proč? Prohrál jste nějakou sázku nebo co? Mně to tady připadá jako místo, kde vznikají morové epidemie. Nejsou tady krysy, že ne? Krysy nesnáším."
„Já je miluju," poznamenal Pašák. „Hezky křupou."
„Žádné krysy tu nejsou," uklidnila ho Rybářka. „Kdyby sem nějaká zabloudila, onemocněla by a umřela." Rozhlédla se po výčepu. „Připadá mi, že od naší poslední návštěvy to tady dost upadlo."
„Podle čeho tak soudíte?" zeptal se Chance.
„Jo," zavrčel Pašák. „Už jsem byl v kanálech, které nabízely příjemnější prostředí, o společnosti nemluvě."
Lidé, kteří si předtím přesedli dál od jejich stolu, se zvedli a přesedli si ještě dál. Jestřáb jim to neměl za zlé. Nejraději by to udělal také. Ale jestli byl Harald skutečně mrtvý... Jestřáb vždycky věděl, co je jeho povinnost. Zvlášť když šlo o rodinu. Naklonil se dopředu a upřeně se zadíval na Chanceho.
„Tak, větší soukromí už mít nebudeme. Můžeš začít mluvit, synu protektora. Ale s ničím nepočítej. Možná že jsme ti, za které nás máš, to ale ještě nutně nemusí znamenat, že stojíme o to, aby nám to někdo připomínal."
„To je sakra pravda," přisvědčila Rybářka. „Měli jsme dobrý důvod z Lesního království odejít a velice pochybuji, že se situace od té doby změnila. I když už Harald nežije."
„A víš to určitě?" zeptal se Jestřáb. „Ať se propadnu, jestli se míním trmácet celou tu cestu domů jen kvůli nějakým povídačkám."
„Král je mrtev," odpověděl Chance. „Viděl jsem jeho tělo."
„Sakra," zaklel Jestřáb tiše. „Nikdy jsem ho neměl moc rád, ale přece jen to byl můj bratr."
„Zavraždili ho před čtyřmi měsíci," pokračoval Chance. „Nikdo neví, kdo to udělal, jak ani proč. Proto mě poslali, abych vás vyhledal."
„Kdysi jsme si byli docela blízcí," řekla Rybářka. „Nebyl zase tak zlý."
Odmlčela se, když se u jejich stolu objevil hostinský s lahví svého nejlepšího vína a třemi sklenicemi. Postavil je na stůl s hlasitým třísknutím, aby dal najevo, že se nebojí, a teprve pak uviděl Pašáka, který si ho se zájmem prohlížel.
„Psi sem nesmí!" zavrčel hostinský. „Jsem na ně alergický."
„Vážně?" opáčil Pašák. „To je ale náhoda. To já jsem zase alergický na přitroublé špekouny s prasečíma očkama. A teď zmiz, nebo ti ukousnu koule a vykloktám si s nimi. Nebo raději zmiz a zase se vrať s něčím chutným a masitým. Nějak mi vyhládlo."
Hostinský několikrát zamrkal, vrhl na Jestřába pohled mučedníka a bez jediného slova odspěchal k baru. Pašák si s tím nejnevinnějším výrazem položil hlavu na tlapy. Chance se na něj vyčítavě podíval.
„Přece nemůžeš mít zase hlad. Je to jen pár hodin, co jsi obědval."
„Mám velký a rychle pracující metabolismus a velice nízkou mez trpělivosti," odpověděl Pašák a ani se přitom neobtěžoval vzhlédnout. „Nevyčítej to mně, ale velemágovi; ten mě stvořil."
„Tak se zkus ovládnout a počkej, až se vrátíme domů," řekl Chance. „Nechci, abys jedl to svinstvo, které tady bezpochyby servírují. Až se vrátíme na pokoj, mám tam pro tebe něco speciálního."
„To jsem už našel," odpověděl pes a labužnicky si olízl pysky. „Pochutnal jsem si. Ale už nic nezbylo."
„To bylo na večer!"
„Jak můžeš vědět, jestli se večer vůbec vrátíme? Žij teď hned, to je moje heslo. Jeden nikdy neví, kdy umře. Zvlášť tady v Havenu. Abys věděl, já jsem sem jít nechtěl. Zatracená špinavá díra. Kdy zase půjdeme na lov králíků, Chanci? Slíbil jsi mi, že se mnou půjdeš lovit králíky."
„Dobře," řekl Jestřáb. „Vzdávám to. Máš mou naprostou pozornost, pane pse. Pověz mi o sobě všechno. Jak jsi to myslel, když jsi říkal, že jsme se už jednou setkali?"
Velký pes si unaveně povzdechl. „Snaž se nebýt tak strašně natvrdlý, Vaše Exvýsosti. Vzpomínáš si, jak jsi poprvé přišel do Temné věže, aby sis vyžádal pomoc velemága proti temnotě dlouhé noci? Když budeš trochu namáhat svou paměť, určitě si vzpomeneš, že věž byla tenkrát nacpaná nejrůznějšími zvířaty až po cimbuří. Čaroděj tam vždycky nějaká měl, aby na nich mohl dělat pokusy, ale hlavně aby mu dělala společnost. Hodně se zajímal o přírodu, vládl

mocnou magií a když přišlo na to zeptat se Co kdyby?, neměl absolutně žádné skrupule. Byl jsem jediný, kdo přežil z celého vrhu a prvních pár slov jsem dokázal vyslovit dříve, než jsem se naučil chodit. Většinou to byly stížnosti na kvalitu jídla.
No a pak jsi tam přišel ty, překypoval jsi heroismem, vznešenými ideály a podobnými věcmi, kvůli kterým vy lidé většinou umíráte mnohem dřív, než byste museli, a jeho nenapadlo nic lepšího než se sebrat a odjet bojovat s démony. Svoje zvířata si s sebou vzít nemohl, proto nás na dobu, než se vrátí, uvedl do zimního spánku. Ne že by to s námi předtím konzultoval, přirozeně. V jednu chvíli jsem měl spoustu práce s drbáním se a uvažováním, co asi bude k obědu, a v příštím okamžiku byla úplně jiná roční doba a on se vrátil do věže umřít." Pašák se odmlčel a jeho velké černé oči se upřely kamsi do minulosti. „Vždycky jsem si myslel, že bude žít věčně. Takový zatraceně mocný mág. Jenomže nežil. Všechnu svou magii vyplýtval v té vaší pitomé válce a to, co mu zbylo, dlouho nevydrželo.
Viděl jsem tě ještě jednou, když ses u něj tady s blondýnkou stavil cestou z Lesního království a on ti dal tuhle sekeru. Tehdy už měl na kahánku, ale nechtěl tě rozrušit, a tak ti sehrál divadýlko. Sotva jsi odešel, všechny nás pustil. Většina se vydala lovit do lesa a okolního světa širého, celá říčná spadnout do nějakých potíží, ale já jsem zůstal ve věži. Připadalo mi, že by tam někdo zůstat měl. Velemág si nacpal břicho dobrým jídlem, vypil většinu láhve vína, usadil se do pohodlného křesla, usnul a už se neprobudil. Myslím, že to není špatný způsob, jak se rozloučit se světem. Počkal jsem u něj, dokud nebyl úplně studený - pro případ, že by se stalo... něco neobvyklého, a pak jsem opustil věž a vydal jsem se do světa. Později jsem potkal Chanceho a už jsem s ním zůstal. Je to psí život, být pořád sám."
„Slyšeli jsme, že zemřel," řekl Jestřáb tiše. „Ale nevěděli jsme jak."
„Co se stalo s ostatními zvířaty?" zeptala se Rybářka. „Byla všechna stejně inteligentní jako ty?"
Pašák si pohrdavě odfrkl. „Samozřejmě že nebyla inteligentní jako já! Jsem přece pes. Ale všechna byla svým způsobem zvláštní. Rozptýlila se po Lesním království a teď šíří svoje geny a vylepšují tak celkovou úroveň místní divoké zvěře - a dělají pytlákům ze života peklo." Pes se uchechtl. „Pokud si dnes chcete zajít do lesa, tak raději v převleku a zatraceně dobře ozbrojení. Můžete se tam setkat s ropuchami, které umí plivat blesky, jeleny, kteří dokážou být na dvou místech současně, a taky tam žije pár teleportačních veverek, ze kterých už hodně lovců utrpělo nervový otřes. Pěkně sadističtí hajzlíci, ty veverky. Já to říkal vždycky. A králíci jsou ještě horší. Parchanti!"
„Takže velemág měl lehkou smrt," řekl Jestřáb. „To jsem rád. Když jsem ho viděl posledně, vypadal už dost křehce. A velice unaveně. Hodně toho prožil, i kvůli mně. Doufám, že se přes všechny svoje chyby dostal rovnou do nebe."
„Všichni psi přijdou do nebe," opáčil Pašák vesele. „Máme to ve smlouvě. Zavázali jsme se být vašimi nejlepšími přáteli a tahat vás z malérů, a výměnou za tu nevděčnou práci máme zaručeno místo v ráji. Kočky se dostanou zase jinam a dobře jim tak. Nejspíš se tam budou při trápení hříšníků cítit jako doma." Náhle se odmlčel, protože jeho pozornost připoutal muž u blízkého stolu, který právě odstrčil napůl plný talíř. Pašák zíral na jídlo jako hypnotizovaný, pak se pomalu zvedl a přistoupil ke stolu. Zákazník se ohlédl a zjistil, že se dívá prakticky z očí do očí obrovskému psovi. Zbledl. Pes si odkašlal. Byl to zvuk ne nepodobný zavrčení. Zákazník zbledl ještě víc. Pašák se zamyšleně zadíval na talíř. „Vy už to nebudete jíst? Není to škoda, vyhodit tak dobré jídlo? V Kitaji umírají miliony lidí hlady!"
Zákazník se podíval na psa, strachy se skoro bál pohnout. „Já... vlastně ani nemám moc hlad. Už bych nedokázal sníst ani sousto."
„No, myslím, že bych vám s tím mohl pomoct," řekl Pašák. „Raději se přemůžu, než bych se díval, jak dobré jídlo přichází nazmar. Opravdu už nebudete?"
„Ne, ne. Poslužte si. Víte... vlastně už bych měl být někde úplně jinde. Neodkladně. Takže jestli mě omluvíte..."
Spěšně vyrazil ke dveřím. Pašák spořádal všechno, co bylo na talíři, vylízal ho, až se leskl, a pak se spokojeně svalil Chancemu k nohám. Posel se na něj smutně zadíval.
„Copak nemáš kouska studu v těle, Pašáku?" zeptal se.
„Samozřejmě že ne. Jsem přece pes. Pověz těm lidem o sobě a já si zatím trochu schrupnu. A nevymýšlej si. Budu poslouchat."
Chance si povzdechl a otočil se zpátky k Jestřábovi a Rybářce. „Jsem syn minulého protektora Lesního království. Jeho jediný potomek. Myslím, že můj táta neměl ženy příliš v lásce. Ostatně stejně jako muže. Podle všeho se s mou matkou setkal, když hledal velemága po hospodách, kam si vyrazil na jeden ze svých pravidelných tahů. Obvykle nebylo těžké ho vypátrat. Stačilo hledat okno, ze kterého vylétávaly ohňostrojové efekty. Jenže než se mu ho tenkrát podařilo najít, velemág se opil tak, že nedokázal stát na nohou. Byla to dlouhá noc, a tak se můj otec rozhodl, že ji oba stráví v hostinci. Tuším, že to nebylo poprvé. Moje matka tam pracovala jako hospodská děvka. Protektora opila... a o devět měsíců později ho obdařila poněkud neočekávaným synem. Mnou. Zprvu si mě vůbec nevšímal, ačkoliv matce poslal peníze na mou výchovu a také aby držela jazyk za zuby a neukazovala se mu na očích.
Když mi bylo deset, přišel si pro mě. Bez varování. Velký hřmotný chlap v těžkém brnění, kterého se všichni báli a všichni - včetně mé matky - se mu klaněli až na zem. Odvedl si mě s sebou. Větší část týdne jsme strávili na cestě a nemyslím, že mi za tu dobu řekl více než deset slov. Pak mě dal ke Svatému Judovi, do velice prestižní a drahé soukromé školy na hranici mezi Lesním královstvím a Redhartem. Odjel, aniž se se mnou rozloučil. Od té doby jsem ho neviděl. Zdědil jsem jeho široká ramena, sklon mít víc svalů, než je běžně zvykem, ale už ne jeho vražednou zuřivost. Červené vlasy a zelené oči mám po matce, stejně jako mnohem klidnější povahu. Ani ji jsem už víckrát neviděl. Škola žádné návštěvy nepovolala a moje matka zemřela dřív, než jsem byl dost starý, aby mne odtamtud pustili. Hospodské děvky nemívají dlouhý život. Můj otec zahynul ve válce s démony, ale to samozřejmě víte. Byli jste u toho.
Bylo mi dvanáct a neměl jsem na světě nikoho. Král Harald mi poslal moje jediné dědictví, protektorovu velkou dvoubřitou sekeru. Ani jsem ji nedokázal uzvednout. Peníze jsem neměl žádné: to málo, co po sobě můj otec zanechal, bylo použito na zaplacení jeho dluhů. Naštěstí zaplatil za mé vzdělání dopředu, takže jsem mohl zůstat ve škole. Od ní jsem dostával postel a stravu za tu výsadu, že u nich bude syn legendy. Odešel jsem odtamtud hned, jak jsem

dostudoval, protože jsem chtěl být sám sebou a ne jenom něčím synem."
Chance se na okamžik odmlčel a zhluboka se napil ze své sklenice. Byla to mizerná značka a chutnala jako něco mezi močí a octem, ale on zdvořile předstíral, že to nevnímá.
„Trochu jsem se potloukal, objevoval svět a hledal jsem si v něm svoje místo, až jsem nakonec skončil tam, kde jsem vždycky věděl, že skončím - v Lesním hradě. Král Harald byl velmi velkorysý, ale dal mi jasně najevo, že protektora nepotřebuje. Tu funkci zrušil. Místo toho mi nabídl jiné místo, královského kvestora. Mým úkolem je zastupovat u dvora hlas rozumu, vyslechnout při každém sporu všechny strany a dodat tam, kde je to třeba, nestranné stanovisko. Zodpovídám se pouze Trůnu a mám právo soudit všechny hádky a spory, pokud by to bylo nutné, tak i silou. Jsem arbitr, soudce, obhájce ztracených případů a soud posledního odvolání zároveň. Neslouží žádné autoritě ani straně, jen zákonu. V jistých kruzích mne to činí velice nepopulárním, což chápu jako znamení, že svou práci dělám dobře. Musím říct, že jsem mnohem raději kvestorem než protektorem. Ctím pověst svého otce, ale nechtěl bych se jím stát."
Znovu se napil vína, zatímco Jestřáb přemýšlel o tom, co Chance řekl a co naopak neřekl. Pokud mu bylo dvanáct, když válka s démony skončila, muselo mu teď být dvacet čtyři. To způsobilo, že se Jestřáb zase začal cítit starý, ale rozhodl se, že na to teď nebude myslet. O škole svatého Judy už slyšel. Byla proslavená jako škola s nejpřísnější disciplínou v celém Lesním království a možná i za hranicemi. Její žáci museli být velice houževnatí, aby vůbec přežili. Pokud jste neobstáli u zkoušek, poslali vaše pozůstatky domů v zatavené rakvi. Školním maskotem byl vlkodlak a v plaveckém bazénu žili krokodýli. Král Jan, Rupertův otec, svým synům často vyhrožoval, že je tam pošle - když něco provedli nebo když měl pocit, že mu přerůstají přes hlavu. Byla to jedna z mála hrozeb, která zabírala okamžitě.
Škola u svatého Judy z vás udělala muže nebo vás při pokusu o to zabila. Specializovala se na výrobu legendárních hrdinů, velkých učenců a slavných vůdců. A také prvotřídních ničemů. Jen naprosto výjimečný mladík měl šanci úspěšně zakončit studium u svatého Judy.
Takový, jako byl Allen Chance.
„Z čeho jsi absolvoval?" zeptala se Rybářka, jen aby dala najevo, že hovor sleduje.
„Mám akademický titul z práv, filozofie, literatury a vojenské strategie," odpověděl Chance ostýchavě.
„A všechny ti byly náramně užitečné, když jsi tu práci přijal," ozval se Pašák zpod stolu. „Všiml jsem si, že ses zapomněl zmínit, že do Lesního hradu ses vrátil jenom proto, že jsi zoufale potřeboval nějaké placené zaměstnání."
„Však bych se k tomu dostal," odsekl Chance trochu nerudně. „Lesní království se těžce zotavuje z dlouhé noci a války s démony, spousta lidí je bez práce a já... na většinu zaměstnání jsem byl poněkud překvalifikovaný. Tak či tak, byl jsem se svým úřadem královského kvestora velice spokojený. Po čtyři roky jsem sloužil králi Haraldovi věrně a doufám, že i dobře. Vždycky jsem se považoval v první řadě za rozumného muže a v druhé za válečníka a tohle místo mi umožnilo dělat obojí."
„Pověz jim, jak jsi tu práci dostal," vyzval ho Pašák.
„Poslyš, kdo tady vypráví? Chceš to dopovědět za mě?"
„Tak si s tím trochu pospěš," zavrčel pes. „Už zase dostávám hlad."
„O úřad kvestora bylo více zájemců," řekl Chance. „Mnozí slavní mužové, kteří si už dokázali vybudovat pověst. Jen málo z nich absolvovalo Svatého Judu. Ale všichni měli politické pozadí a někoho, kdo je podporoval. Jediné, co jsem měl já, byla reputace mého otce, což byla překážka stejně jako výhoda. Všichni se shodli na tom, že to byl zatraceně skvělý válečník, ale také se o něm vědělo, že politiku nemohl vystát. Našli se i takoví, kteří tvrdili, že s jeho duševním zdravím to nebylo tak docela v pořádku. Brzy začalo být nad slunce jasnější, že pokud si také nenajdu nějakou oporu, můžu odejít rovnou a nemusím čekat, až mě k tomu vyzvou.
Tehdy za mnou přišli Zlatý, Stříbrný a Měděný lankrabě. Jejich pozice u dvora už nebyla tak silná jako dřív a ve mně viděli příležitost obnovit svůj vliv a moc. Zásobili mne nejrůznější špínou na mé protivníky a ty, které jsem nemohl zdiskreditovat, jsem vyzval na souboj. Většina z nich raději odstoupila, než aby se utkali se synem protektora. I tak jsem musel zabít několik poctivých mužů jen proto, že přede mnou necouvli. Takže svým způsobem asi přece jen jsem syn svého otce. Královským kvestorem jsem se stal jen díky vydírání a prolité krvi. Příliš se to nepodobá slavné a skvělé budoucnosti, ve kterou jsem na Lesním hradě doufal.
Ale první věc, kterou jsem udělal pojmenování na místo kvestora, bylo odhalení spiknutí lankrabat. Byli zbaveni cti a vyhnáni ode dvora, a já jsem se uvedl jako naprosto nestranný kvestor a pořádný parchant k tomu. Krále Haralda to celé velice pobavilo. Lankrabata mi přirozeně přísahala pomstu. Po nějaký čas jsem musel mít vlastního ochutnávače, ale když jsem zabil první půltucet najatých vrahů, lankrabata to vzdala. Hráli a prohráli, a pro takové nemá u dvora pochopení nikdo. Já jsem byl kvestor, dokázal jsem, že nejsem na nikom závislý, ale moje zrada na bývalých společnících mne izolovala od ostatních u dvora. Nikdo se netoužil stát mým přítelem ani mým spojencem. Až na krále."
„Přejdi k věci," přerušil ho Jestřáb. „Pověz mi, jak můj bratr zemřel."
„Od jeho vraždy uplynuly už čtyři měsíce," odpověděl Chance, „a stále nikdo netuší, kdo to udělal, jak a proč. Byl zabit jediným bodnutím dýkou nebo krátkým mečem do srdce, ve svých komnatách. Zbraň nebyla nalezena. Nebyly tam žádné stopy boje. Mluvilo se už i o sebevraždě, ale kam se pak poděla smrtící zbraň? Vyšetřování ztroskotalo na tom, že se nenašla jediná použitelná stopa ani žádný prokazatelný motiv.
Stručně řečeno, k té vraždě vůbec nemohlo dojít. Krále Haralda hlídali ze všech stran ozbrojení muži, všichni prověření kouzlem pravdomluvnosti a ti neviděli ani neslyšeli nic podezřelého. Měl také silnou magickou ochranu, kterou mohli projít pouze členové královské rodiny a královna byla v čase vraždy prokazatelně u dvora, před stovkami svědků. Někdo se však ke králi dostat musel, tiše a nikým neviděn, jako duch.
Čím déle probíhalo bezvýsledné vyšetřování, tím více rostlo napětí a vzájemné neshody mezi dvořany. Proto jsem se nabídl, že se vydám do světa a přivedu legendárního prince Ruperta a princeznu Julii, v naději, že v čase nejvyšší nouze opět za- chrání Lesní království. Jako syn protektora jsem byl nepřímo součástí té legendy, a proto byla moje

nabídka přijata. A tady mě máte."
Jestřáb se rozpačitě ošil. „Na Isobel a na mně nic legendárního není, věř mi, Chanci. Jenom jsme udělali... co jsme museli. V uplynulých letech jsme slyšeli mnoho verzí toho, co jsme vykonali za dlouhé noci, té legendy, jak říkáš. Minstrelové a veršotepci nás většinou tak přizdobili, že jsme se sami nepoznali. Oni vždycky dávali přednost pěkné historce před pravdou a romantice před realitou. Byl silný jako deset mužů, neboť jeho srdce bylo čisté a podobné žvásty."
„Potulní herci předvádějí Velké romantické drama prince Ruperta a princezny Julie už pěknou řádku let," poznamenala Rybářka. „Nejednou bylo moje jméno na plakátu největšími písmeny. Často vlastně byla jména to jediné, co si úplně nevymysleli. Jednou jsme to viděli v dramatické úpravě Velkého Jordana. Nemohu říct, že by to na mě udělalo dojem."
„Podle těch pověstí a písní by si člověk myslel, že jsme Knížete démonů porazili sami dva," dodal Jestřáb. „Čistotou svých srdcí. Že celá země povstala, aby mne následovala jako svého přirozeného vůdce. Že jsem se měl králem stát já, ale hrdinně jsem se trůnu vzdal pro svou lásku k Julii. Že jsem zkrotil draka tím, že jsem mu z tlapy vytáhl trn. Tak to rozhodně nebylo.
Bylo to samé putování a válčení, potáceli jsme se od jedné zoufalé krize k druhé a nevěděli jsme, jestli se dožijeme další hodiny. Brodili jsme se krví a střevy a kolem nás umírali dobří chlapi a ženy. Pro nás byla dlouhá noc skutečně temná, temnější než si dovedeš představit. Neměli jsme daleko k zhroucení, šíleli jsme z čiré hrůzy, které jsme čelili. Neznáš celou pravdu o tom, co se stalo té dlouhé noci, Chanci. Nikdo ji nezná. Z těch, kdo tam zůstali až do konce, jsme přežili pouze Julie a já, a dokonce ještě teď, po dvanácti letech, z toho občas míváme děsivé sny."
„Šššš," řekla Rybářka. „Už o tom nemluv."
Vtom Jestřába něco napadlo a ostře se na Chanceho podíval.
„Co se stalo s Duhovým mečem, když jsem odešel? Je pořád ve Staré zbrojnici?"
„Ale ano," odpověděl Chance. „Chováme ho ve velké úctě.
I když si nikdo není příliš jistý, k čemu doopravdy je. Podle některých verzí pověsti jste přivolali duhu díky vrozené dobrotě vašich srdcí."
„Jak to přijde, že dobré věci jsou vždycky vrozené a nikdy ne moje vlastní?" postěžovala si Rybářka.
Jestřáb pomalu potřásl hlavou. „Vždyť je to jen dvanáct let, zatraceně! Jak je možné tak rychle zapomenout pravdu?"
„Nesmíš je soudit příliš přísně," odpověděla Rybářka. „Byl to pořádný zmatek, hlavně ke konci. My víme, jak to přesně bylo, jen proto, že jsme byli přímo u toho, v té nejhorší řeži. Ostatní viděli vždycky jenom něco. A jak jsi sám řekl, většina z těch, kdo znali pravdu, je už mrtvá. Možná že je to tak lepší. S legendou se žije mnohem snáz než s pravdou."
„Navíc nepochybuji o tom," dodal Jestřáb, „že můj drahý bratr Harald nechal minstrely, aby vytvořili verzi příběhu, ve které by si také zahrál svou roli. Král vládne svou pověstí skoro stejně jako vojskem. A lidé vždycky potřebovali nějaké hrdiny. Jelikož jsme tam nebyli, abychom vyprávěli svou verzi, byla nám přidělena role tradičního hrdiny a hrdinky. Mám pocit, že takoví, jací jsme doopravdy, bychom pro ně byli strašným zklamáním."
„Měli byste slyšet, co říkají o velemágovi," ozval se Pašák, který se požitkářsky škrábal zadní nohou na žebrech. „Okamžitě zapomněli na to, jak chlastal a běhal za děvkami. I na románek, který měl s tvou matkou."
„Pašáku!" zhrozil se Chance. „Omlouvám se, Vaše Výsosti."
„To je v pořádku," řekl Jestřáb. „Vím, že se to povídalo. Slýchal jsem to často. Jak bych o tom mohl nevědět? Ale jestli mezi nimi skutečně něco bylo, stalo se to velice dávno a dnes už to nikdo nemůže vědět. Všichni, kdo znají pravdu, jsou už mrtví. Je to jen další pověst - stejně málo podložená jako ta o Rupertovi a Julii. Pravda se stává minulostí a pak pověstí a obyčejní lidé brzy zapomenou, jak to vlastně bylo."
„Ale... zničil jste Knížete démonů," namítl Chance. „Přinejmenším tohle přece musí být pravda."
„Vlastně ne," řekla Rybářka. „Kníže démonů byl tranzitivní bytost. Jediné, co jsme mohli dokázat, bylo vyhnat ho ze světa lidí. Jednou se zase vrátí. Některá zla jsou věčná."
Poprvé od chvíle, kdy se setkali, se Chance zatvářil zaraženě, dokonce zděšeně. „Ale... všichni ti mrtví, zánik prakticky celého Lesního království... a není to pryč?"
„Pro tuto chvíli ano," řekl Jestřáb. „Spokojme se s tím. To je ta potíž s legendami; lidé od nich čekají, že budou mít dobré, útěšné konce. Pravda bývá zřídka tak laskavá."
„A co můj otec?" zeptal se Chance. „Je něco z toho, co se o něm povídá, pravda? Bojoval statečně a zemřel jako hrdina?"
„To ano," přikývl Jestřáb. „To je pravda. Byl to velký válečník a skutečný hrdina a položil svůj život při obraně hradu a svého krále. Byla to ta zatraceně nejodvážnější věc, jakou jsem kdy viděl."
Chance pomalu přikývl, podíval se na vinnou sklenici na stole před sebou a pak se rozhodl, že raději změní téma.
„Takže: jak jste se vy dva ocitli tady v Havenu? A proč se vydáváte za obyčejné lidi, když jste oba královské krve? Dokonce i tady, v té žumpě světa, by vám váš původ zaručil společenské a ekonomické výhody."
„To by bylo dlouhé vyprávění," řekl Jestřáb.
„Proč mě to nepřekvapuje?" zavrčel Pašák. „Jestli nechceš, abych tě pořád přerušoval, zkus to nějak zkrátit."
„Odešli jsme z Lesního království a zamířili jsme na jih," začal Jestřáb. „Chtěli jsme začít nový život jako noví lidé. Zbavit se balastu minulosti. A ať už jsi slyšel cokoliv, s Haraldem jsme se nerozešli jako přátelé. Julie i já jsme byli pevně rozhodnuti dostat se co nejdále z dosahu jeho pomsty."
„Král vždycky říkal, že jste odešli bez jeho požehnání," řekl Chance.
„Na to vem jed," zasmála se Rybářka. „Chtěl mě za ženu a Ruperta chtěl vidět mrtvého, aby nemohl ohrozit Trůn. Když jsme odcházeli, ležel v bezvědomí ve stáji na hromadě koňského hnoje."
„Já jsem o kralování nestál," vysvětlil Jestřáb. „Ale v zemi byla spousta lidí a frakcí, které by mě určitě prohlásily za krále, kdybych zůstal. Lesní hrad už nebyl pro mne i Haralda dost velký; nakonec by jeden z nás musel toho druhého

zabít. A to jsem nechtěl. Přes všechny naše neshody a všechnu hořkost, která mezi námi byla, byl pořád můj bratr a ve válce s démony jsme bojovali bok po boku. Svým způsobem byl hrdina. Proto jsme z Lesního království odešli. Cestou jsme se zastavili v Temné věži, abychom se rozloučili s velemágem."
„Na to si vzpomínám," ozval se zpod stolu Pašákův hlas. „Předpověděl, že se jednoho dne do Lesního království vrátíte." Pes si hlasitě odfrkl. „Na to nemusel být čaroděj. Nevyřešené záležitosti si tě vždycky nakonec přitáhnou, ať se jim vyhýbáš, jak chceš."
„Dal nám dary," pokračoval Jestřáb. „Mně daroval mou sekeru, protože s mečem jsem už bojovat nemohl. Svého času jsem byl prvotřídní šermíř, nakonec jsem to natřel i tvému otci, Chanci, ale když mi démon vydloubl oko, všechno se změnilo. Bez odhadu vzdálenosti toho s mečem moc nenaděláš. Ale se sekerou je to jiné, tam na takových maličkostech nesejde: stačí pevná pravice a jistá dávka zatraceného odhodlání. Jeho sekera měla i jiné výhody. Například dokáže protnout i magickou ochranu. Většinou."
„I mně dal dárek," řekla Rybářka. „Kdybych chtěla, mohla jsem také dostat magickou zbraň. Ale už jsem měla svou zkušenost s prokletým mečem, jedním z Pekelných nástrojů, a to mi stačilo. Na ten zatracený meč, Vlkomor, hned tak nezapomenu. Málem mi vysál duši. Místo toho jsem ho požádala o věštbu. Požádala jsem velemága, aby mi řekl, jestli já a Rupert zůstaneme spolu. A on řekl ano; až do naší smrti."
„To jsem nevěděl," řekl Jestřáb. „Vlastně jsem se nikdy nezeptal, o co jsi ho požádala - připadalo mi, že je to tvoje věc. Dojala jsi mě. Ale kdyby ses zeptala mě, řekl bych ti to taky."
Jestřáb s Rybářkou se přes stůl vzali za ruce a jeden na druhého se dlouze usmáli; Chance v nich na okamžik uviděl Ruperta a Julii a jejich legendární lásku.
„Velemág nám řekl, že se s ním už nikdy nesetkáme," pokračoval Jestřáb po chvíli. „To už jsme také věděli. Vypadal staře, unaveně a tak křehce, že by ho odválo zafoukání větříčku. Magie ho pohltila a vyplivla, zničila ho stejně, jako on s její pomocí ničil své nepřátele. Nejspíš by se z toho i tak dokázal dostat, kdyby doopravdy chtěl. Mohl se znovu regenerovat. Ale myslím... že chtěl zemřít. Magie, divoká i ta vysoká, mizela ze světa a on to dobře věděl. Pro lidi, jako je on, tu najednou nebylo místo. Bylo to jeho poslední dobrodružství a myslím, že chtěl odejít, když byl na vrcholu, aby si ho lidé pamatovali spíš jako hrdinu války s démony než zahořklého samotáře, kterým byl předtím. Všichni jeho přátelé i všichni jeho nepřátelé už byli mrtví a já s Julií jsme teď také odcházeli. Zůstal sám."
„Měl mě," namítl Pašák. „Ale tvrdil, že je na čase, abych se postavil na vlastní nohy. Když všechna zvířata odešla a on zemřel, Temná věž se kolem něj uzavřela, všechna její okna jedno po druhém zmizela a věž se proměnila v hrobku. Jenže nebyla jí vždycky?"
„Jednorožce Vánka jsme vrátili k ostatním jeho druhu," řekla Rybářka. „Zpátky ke stádu, od kterého ho kdysi odvedli. Rupert mu to slíbil. Chvíli nám to trvalo, ale nakonec jsme je našli v jednou skrytém údolí - a ne, neprozradíme vám, kde to je. Ti, kdo pamatují, jak byl Vánek uloven, už jsou dávno po smrti a to, co věděli, zahynulo s nimi. Tak je to nejlepší. Vánek je teď šťastný, svobodný, mezi svými. To je vše, co o tom kdokoliv potřebuje vědět."
Jestřáb se podíval na Pašáka. Ten pes si byl s Chancem blízký úplně stejně jako kdysi on s Vánkem. „Hrdina má vždycky nějakého společníka na cestách," řekl a usmál se na psa, který teď ležel na zádech. „Já jsem měl Vánka a ty máš Pašáka."
„Tak to pardon," namítl pes okamžitě. „On nemá mě, já mám jeho. A občas je s ním zatracená práce, to vám povím. Držím se ho jen proto, že Bůh sám ví, do jakých problémů by se beze mne zamíchal." Pes se překulil na bok, zavětřil a náhle zase stál na všech čtyřech. Přistoupil k jednomu stolu a vyčítavě se zadíval na muže, který u něj seděl. „Ty to stejně nedojíš, že ne? Vidím, jak ti to nechutná. Ukaž, já ti s tím pomůžu." A spořádal všechno, co bylo na talíři. Muž za stolem ho pozoroval a tvářil se, jako by se měl každou chvíli rozplakat. Pes vylízal talíř do čista a líně se odšoural zpátky k Chancemu. „Musím říct, že jídlo tady vaří hrozné. A porce jsou skandálně malé."
Rybářka se zašklebila na Chanceho a jeho psa. „Jak jste se vy dva vlastně dali dohromady?"
„Vytáhl jsem mu trn z tlapy, dal jsem mu misku mléka a od té doby za mnou pořád chodí," odpověděl pes. „Ve skutečnosti jsme se oba z důvodů, které nám tehdy připadaly docela rozumné, připletli příliš blízko k Temnému lesu, a společně jsme se porvali s tlupou démonů. Ukázalo se, že jsme docela dobrá dvojka, a tak jsem ho nechal, ať se mě drží. Teď mi ale řekněte, co se stalo s drakem. Ten se mi z té legendy vždycky líbil nejvíce. Byl opravdu tak velký, jak se říká?"
„Větší," řekl Jestřáb. „Na chlup třicet stop dlouhý a jen Bůh sám ví kolik tun těžký. Byl poslední svého druhu, poslední drak ve světě lidí. Zosobnění divoké magie. Když s námi odešel z hradu, už umíral. Držel se nás, dokud jsme nedošli k jeho staré jeskyni v hoře zvané Dračí doupě, a pak už jen ležel a čekal, až si pro něj přijde Paní smrt. Byl velice starý, starší než samo Lesní království, a při jeho obraně utrpěl velice těžká zranění. Vylétl na vrcholek hory; my ostatní jsme se tam museli dostat mnohem nesnadnějším způsobem. Když jsme k němu konečně dorazili, tvrdě spal obklopen všemi svými poklady. Dívat se, jak umírá, bylo jako dívat se, jak z našeho světa mizí všechno zázračné. Když bylo po všem, zapálili jsme kolem něj hranici, jak si přál. Nechtěl, aby jeho mrtvé tělo rozřezali nenechavci kvůli kůži a jiným cenným orgánům."
„Na ten oheň si vzpomínám," řekl Chance. „Plál na vrcholu Dračího doupěte několik dní a nocí jako nějaký maják. Co se stalo s jeho pokladem? Byly to tuny zlata, stříbra a drahého kamení, jak se všeobecně tvrdí?"
„Motýli," odpověděla Rybářka. „Sbíral motýly. Měl jich tucty krabic, všechny exempláře pečlivě vypreparované a popsané. Nikdy jsem nedokázala přijít na to, jak je vlastně chytal. Nedokážu si představit třicet stop dlouhého draka, jak se s obrovskou síťkou na motýly honí po louce. Vlastně dokážu, ale ze všech sil se tomu bráním."
„Dokázal se znamenitě plížit," poznamenal Jestřáb.
„To určitě musel," přikývla Rybářka. „Tak či tak, jeho motýli shořeli s ním."
„Zatraceně - zůstal vůbec někdo z vašich známých naživu?" zeptal se pes.

„No, skřeti byli docela v pořádku, když jsme odcházeli," řekla Rybářka. „Alespoň mi připadali stejně protivní jako vždycky. Jsou pořád takovým postrachem Lesa?"
„Kupodivu ani ne," odpověděl Chance. „Jejich osud je tak trochu záhadou. Krátce poté, co jste odešli, se vrátili do Lesa a od té doby už je nikdo nezahlédl. Neprůchodný les, jejich starý domov, už nikdy znovu nevyrostl. Skřety už zkrátka v Lesním království nikdo nepotkal celé roky a nikdo toho ani moc nelitoval. Víte, oni byli -"
„Ano," přikývl Jestřáb. „To tedy byli. Ale v poslední bitvě o Lesní hrad bojovali na naší straně a žádný z nich nezradil ani neutekl. Byl jsem na ty odporné spratky opravdu pyšný."
„Neprotahuj to," ozval se pes netrpělivě. „Takhle tu ztvrdneme celou noc. Všichni vaši společníci jsou pryč nebo mrtví a vy jste na cestě z Lesa, s pytlem šperků, které jste si vypůjčili na hradě. Co bylo dál?"
„Šperky nám dlouho nevydržely," odpověděla Rybářka. „Rupert měl vždycky moc měkké srdce. Všechno rozdal lidem, co na tom byli hůř, než my nebo kteří to potřebovali. A za pořádný díl jsme si najali armádu žoldnéřů. Tohle nepatřilo k našim lepším rozhodnutím. Potkali jsme jednoho prince, kterého připravili o trůn a vyhnali z jeho vlastní země nějací darebáci, co se chtěli sami ujmout vlády. Dovedete si představit, že to byl příběh, který dokázal udeřit na struny v našich srdcích, takže jsme dali dohromady menší vojsko, vytáhli jsme s ním do boje a milého prince jsme dosadili zpátky. Jenomže pak se ukázalo, že byl ještě daleko větší parchant než ti, co ho svrhli."
„Jo," přikývl Jestřáb. „Začali jsme to tušit hned, jak nás nechal oba zatknout, odvléct v železech a hodit do žaláře. Tam jsme se setkali se spoustou zajímavých lidí, kteří vyprávěli moc poutavé příběhy o tom, co předcházelo princovu svržení. Z vězení jsme uprchli, s vlastními žoldáky v patách jsme utekli do hor a za zbytek peněz jsme zorganizovali veřejné povstání, které prince opět zbavilo moci. Tentokrát ho sťali a vlády se ujal jeden jeho vzdálený bratranec, který mluvil jako kniha... a než jsme se nadáli, bylo všude kolem plno mrtvol, země byla zničená občanskou válkou a žádná změna k lepšímu na dohled. Od té doby se do politiky nepleteme."
„Jelikož už nám moc peněz nezůstalo, neměli jsme na výběr," pokračovala Rybářka. „Řekla bych, že nám prostě není souzeno být bohatí."
„Zbylo nám právě tolik, abychom si mohli zaplatit cestu na lodi, která plula podél pobřeží k Jižním královstvím," navázal Jestřáb. „Pomsta nebyla právě luxusní jachta a posádka neměla daleko do pirátů, ale nebyli jsme ve stavu si vybírat. Není mnoho lodí nebo posádek tak statečných nebo hloupých, aby riskovaly dlouhou cestu na jih kolem Mrtvé země."
„Jaké to tam je?" zeptal se Chance a dychtivě se naklonil kupředu. „Myslím v Mrtvé zemi. O tamních končinách neseženete mnoho spolehlivých informací, dokonce ani ve velké knihovně u svatého Judy ne."
„Jaké to tam je?" zopakoval Jestřáb. „Peklo na zemi. Před stovkami let, nebo alespoň tak dávno, že si už nikdo není jistý, kdy to vlastně bylo, tam dva čarodějové svedli bitvu. Byl to poslední velký střet divoké magie ve světě lidí. Jména a pohnutky těch čarodějů zůstala ztracená v minulosti, ale jejich boj zničil zemi v okruhu tisíce mil, příšerně ji zpustošil. Celé státy i s jejich národy byly vymazány z map, jejich jména zapomenuta a proměněna v pouhé legendy. Ještě dnes čeká každého, kdo tam vstoupí, pomalá a příšerná smrt.
My jsme zahlédli pouze okraj a i to jen z dálky, ale stejně to s námi otřáslo. Země tam... nemá klid. Hory se zvedají a zase klesají, otevírají se tam obrovské propasti a trhliny do nitra země, krajinou se pomalu sune příbojová vlna. Žijí tam strašlivé stvůry, větší než domy, a jejich řev je jako burácení hromu. Život v Mrtvé zemi docela nezanikl, ale neviditelná energie ho děsivým způsobem změnila a znetvořila. Už to není život, jaký známe."
„Stejně příšerní tvorové tam žijí i v moři," řekla Rybářka a zamračila se při vzpomínce na věci, které by raději zapomněla. „Cokoliv připlulo k tomu temnému pobřeží, změnilo se strašným a nepřirozeným způsobem. Možná že se posádka Pomsty kdysi živila pirátstvím, ale my jsme byli rádi, že umí tak dobře zacházet s meči, když se ty stvůry v noci začaly plazit na palubu. Byly bledé jako mrtvoly, protože se jejich kůže nikdy nedotklo slunce, a neměly oči, které by jim v hlubinách moře stejně nebyly k ničemu. Na hřbetech měly ostny a rozšklebené tlamy měly plné ostrých zubů. Pohybovaly se tiše jako duchové a bojovaly jako démoni, ale když umíraly, sténaly jako lidé."
„Pak tam byl kraken dlouhý jako polovina lodi," pokračoval Jestřáb. „Rudý byl jako růže a měl dlouhá zubatá chapadla, která ovinul kolem boků Pomsty a snažil se ji stáhnout pod hladinu. Jednou jsme také zahlédli mořského hada, obrovskou nestvůru dlouhou tři lodní délky. Více než hodinu kroužil kolem Pomsty, zvedal vysoko do vzduchu svou opeřenou koňskou hlavu a pozoroval nás. Šupiny mu hrály všemi barvami duhy a zdálo se, jako by v jeho očích byla ukryta všechna tajemství mořských hlubin..."
„Většina lodí, které se vypraví na tu dlouhou cestu podél pobřeží, nikdy nedopluje ke svému cíli," řekla Rybářka. „Moc Mrtvé země sahá daleko."
„Tak či tak," prohlásil Jestřáb, „nakonec jsme skončili tady v Havenu. Byli jsme unavení, bez peněz a neměli jsme kam jinam jít. Trochu jsme se tady porozhlédli, řekli jsme si, že bychom tady mohli udělat něco dobrého, něco, co má smysl, a dali jsme se k Městské hlídce. Mysleli jsme, že tady budeme užiteční."
Rybářka si hlasitě odfrkla, ale nic k tomu nedodala.
„Jak jste nás vlastně našli?" zeptal se Jestřáb. „Myslel jsem, že jsme za sebou zametli stopy docela dobře."
„Nebylo to snadné," přiznal Chance. „Už proto, že ve skutečnosti vůbec nevypadáte jako na svých oficiálních portrétech. Když jsem vás tam v Ďáblově sváru potkal, sotva jsem vás poznal."
„Tak počkat," ozvala se Rybářka. „My máme oficiální portréty? Kde?"
„Ve velké síni Lesního hradu," odpověděl Chance. „Obrovské, skoro devět stop vysoké obrazy, které namalovali nejproslulejší umělci ze Severu. Na zpodobnění dvou legendárních hrdinů dlouhé noci se nešetřilo. A pak jsou tu sochy. Spousta soch po celém Lesním království. Před některými dokonce nechávají vesničané oběti, přestože se to oficiálně nedoporučuje."
„To mě nepřekvapuje," ušklíbl se Jestřáb.
„Samozřejmě, jelikož jste nemohli svým portrétistům sedět modelem osobně, museli pracovat podle popisů jiných lidí a

vlastních vzpomínek," pokračoval Chance. „Není tedy divu, že výsledek je poněkud... zidealizovaný. Přesněji řečeno, to jediné, co vystihli správně, je barva vašich vlasů. Naštěstí jsem ani nečekal, že byste se svým portrétům podobali. Viděl jsem oficiální obraz svého otce, protektora, a vím, že nemůže být věrohodný. Nikdo nemůže mít od pasu nahoru tolik svalů a ještě se udržet na nohou.
Zametli jste za sebou stopy opravdu důkladně, ale já jsem po nich naštěstí nemusel jít. Mám magický kámen ze Staré zbrojnice, Karmínový vyhledávač, který byl vyroben speciálně za účelem hledání a rozpoznávání příslušníků Lesní královské rodiny. Mám ho s sebou. Chcete ho vidět?"
„Ano, rád bych se na něj podíval," řekl Jestřáb. „Už proto, že jsem neměl ani tušení, že taková věcička existuje."
Chance vytáhl z opasku malý kožený váček, rozvázal ho a vysypal si na dlaň vyleštěný rubín. Vypadal jako kapka krve. Jinak na něm nebylo nic zvláštního, dokud se Jestřáb nenaklonil, aby si ho lépe prohlédl: v tom okamžiku rubín zahořel vnitřním světlem a začal pulzovat jako živé srdce. Chance kolem něj sevřel prsty a schoval ho zpátky do měšce. Jestřáb se rychle rozhlédl, ale všichni ostatní ve výčepu si okázale hleděli svého.
„Král Harald uvedl ve své poslední vůli," řekl Chance, když si zase zastrčil měšec do opasku, „že pokud zemře, má být tento rubín vynesen ze Staré zbrojnice a použit k vyhledání vás nebo vašich potomků, aby rodová linie Lesa nezanikla, ani kdyby se něco stalo princi Stephenovi."
„Takže nás mohl najít kdykoliv," poznamenala Rybářka. „Jenže nechtěl."
„Měl tě vyslat dřív," řekl Jestřáb Chancemu skoro rozzlobeně. „Hned jak zjistil, že mu hrozí nebezpečí. Možná bychom se domů dostali včas a zachránili ho."
„Raději by umřel, než by nás požádal o pomoc," namítla Rybářka. „Ale věděl, čím je povinován své zemi a svému synovi. Věděl, že se Rupert vrátí, aby potrestal jeho vraha."
„On by pro mě udělal totéž," zašeptal Jestřáb. „Jak dlouho jsi nás hledal, královský kvestore?"
„Už to bude skoro týden," odpověděl Chance.
Jestřáb i Rybářka vytřeštili oči. „Týden?" zalapal Jestřáb po dechu. „Nám trvalo celé měsíce, než jsme se dostali tak daleko na jih."
„Ano," přikývl Chance. „Jenže vy jste si vybrali delší cestu podél pobřeží. Já jsem přijel přes Průrvu. Slyšeli jste o Průrvě, že?"
Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali. „Jenom pověsti," řekl Jestřáb pomalu. „Jsme tady dost daleko od středu dění. Pověz nám o ní."
„Je to největší div moderní doby!" prohlásil Chance. „Magická brána, otvor v samotném prostoru, který poprvé po staletích spojil sever a jih. Na severu vejdete do Průrvy a ven vyjdete z Průrvy na jihu. Úplně jednoduché. A vice versa, přirozeně. Mrtvá země už jih a sever neodděluje. Konečně se zase rozproudí obchod a všechny druhy vzájemných styků."
„To jsme nevěděli," řekl Jestřáb. „Teď se můžeme vrátit domů kdykoliv."
„Pokud bychom k tomu měli důvod," dodala Rybářka. „Kdo vytvořil tu... Průrvu?"
„Magus," odpověděl Chance. „Následník velemága v Lesním hradě. Velice mocný čaroděj. Přišel na Haraldův dvůr, aby oznámil velemágovu smrt a prohlásil se jeho zvoleným následníkem."
„Hned jsem poznal, že lže," ozval se zpod stolu Pašák. „A taky jsem to později řekl. Jenže mě nikdo neposlouchá."
„Ale no tak, Pašáku," napomenul ho Chance.
„Vidíte? Co jsem říkal!"
„Magus předvedl svou moc otevřením Průrvy," pokračoval Chance. „Zaklínadlo, kterého k tomu bylo třeba, mu trvalo skoro rok. Poté se stal miláčkem dvora. Oficiálně přísahal věrnost králi Haraldovi a jeho dědicům, ale neoficiálně nikdy nezavřel dveře před nikým. Pokud jste si to mohli dovolit nebo pokud jste měli něco, co Magus chtěl, byl vám k službám. Otevřeně sice nikdy proti králi nic nepodnikl, ale nikdo pro něj nebyl dost šílený nebo nepopulární, aby mu nedopřál sluchu. Ovšem Průrva fungovala tak, jak řekl, a přinesla nám spoustu výhod. Během posledních deseti let se Lesní království postupně stalo střediskem obchodních a jiných vlivů."
„Jaký je ten Magus?" zeptala se Rybářka zamračeně.
„Strašidelný," odpověděl Chance.
„Tak to je zatraceně pravda," přisvědčil pes pod stolem. „Sotva se ke mně přiblíží, už se mi ježí srst na zádech. Dovedete si vůbec představit, jak je to nepříjemné? A taky špatně páchne."
„Maguse nechme na chvíli stranou," řekl Jestřáb. „Pověz mi o Haraldovi. Co s ním bylo, když jsem odešel a on se stal králem?"
„Král Harald se oženil s princeznou Felicity z Hillsdownu," odpověděl Chance. „Podle smlouvy podepsané před mnoha lety jeho otcem, králem Janem, si měl vzít jednu z dcer vévody Alrika, a jelikož princezna Julie... už nebyla k mání, vzal si její sestru. Svatba byla nádherná. Všichni na ni přišli. Každý, kdo něco znamenal, z Lesa i z Hillsdownu. Nebo se to možná jen tak zdálo; hrad se celé měsíce hemžil různými přáteli a příbuznými. Sluhové museli přespávat ve stájích. Král Viktor a královna Catriona přišli až z Redhartu, jen aby svatbě požehnali. Nový královský pár se zdál být docela šťastný a všichni říkali, že jim to spolu sluší. Přesto uplynulo několik let, než královna Felicity králi povila jeho jediného potomka, Stephena."
„Já tomu nemůžu uvěřit," řekla Rybářka, která už nějaký čas mlčky potřásala hlavou. „Felicity že je královna Lesního království? Ta idiotka? To znamená, že není Bůh, není spravedlnost..."
„Mám to chápat tak, že jste spolu příliš nevycházely?" zeptal se Jestřáb pobaveně.
„Už jsem viděla plísňové onemocnění, o kterém jsem měla vyšší mínění. Felicity byla a bezpochyby stále je prvotřídní mrcha. Nemá vůbec žádné zásady a ještě méně skrupulí. Prováděla všechno, co jsem kdy dělala já, a ještě víc, a ani jedinkrát ji přitom nechytili. Vždycky si našla někoho jiného, komu to přišili a kdo za ni slízl trest. Občas mě. Vyspala se

snad se vším, co dýchalo, spřádala pikle s každým, kdo byl tak pitomý, aby jí věřil, a za celý svůj život neudělala nic, co by se podobalo práci. Měla služky, které za ní pořád chodily pro případ, že by jí něco upadlo."
„Hmm," řekl Jestřáb. „To znamená, že se k sobě ona a Harald opravdu hodili."
„Je zlomyslná, zlá a otřesná! Nehodí se za královnu Lesního království o nic víc než jeden ze čtyř jezdců Apokalypsy! Z dlouhodobého hlediska by patrně natropili méně škod než ona."
„Předpokládám, že se nebrali z lásky," řekl Jestřáb, který ignoroval Rybářčin stále stoupající hlas s lehkostí získanou dlouholetou praxí. „Jak si spolu Felicity a Harald vedli?"
„Na veřejnosti se k sobě vždycky chovali velice zdvořile," odpověděl Chance opatrně. „A o tom, jestli se milují nebo zda jsou manželi jen z politických důvodů, se nikdy nešířili. Ale mezi služebnictvem kolovaly různé řeči a některé natolik pravidelně, že je jim docela dobře možné věřit. Jejich hádky se často táhly celé hodiny a také po sobě házeli různé věci. Někdy i velké, těžké věci, které měly na konci hrot. A nezřídka se stávalo, že spolu několik dní s výjimkou veřejných ceremonií vůbec nepromluvili. Udivuje mě, že vůbec dokázali spolupracovat dost dlouho na to, aby měli potomka."
„Takže já mám synovce," řekl Jestřáb. „To je tedy něco."
„Až dosáhne zákonného věku, zdědí trůn Lesního království. „Pokud se toho dožije. V tuto chvíli za něj vládne jeho matka jako regentka. Samozřejmě, právo na trůn máte i vy, princi Ruperte. Můžete nahradit královnu jako regent nebo se můžete ujmout vlády sám, pro dobro celého království. Máte nějakého potomka, aby byla linie rodu zachována?"
„Ne," odpověděla Rybářka klidně. „Zatím jsem neměla pocit, že by na to byl ten správný čas."
„Naše životy byly většinou poněkud... komplikované," přisvědčil Jestřáb. „Nehledě na to, že byly ustavičně v ohrožení."
„Pověz nám, jak byl Harald zabit," řekla Rybářka. „Pořád jsem ještě neslyšela jediný dobrý důvod, proč bychom se já a Jestřáb měli vrátit. Copak nemáte vlastní vyšetřovatele? A co ten Magus? Když je to takový zatraceně skvělý čaroděj, proč vám nepoví, kdo je vrah?"
„To je velice dobrá otázka," řekl Chance. „Zvlášť proto, že magické ochrany, které krále střežily, byly navrženy a udržovány výhradně Magusem, který přísahal, že široko daleko není jiný čaroděj tak mocný, aby se přes ně dostal. Po vraždě se zahalil v tajemné mlčení; řekl jenom, že jeho ochrany narušeny nebyly. Což by mělo být nemožné. Vlastně je to celé nemožné. Každý vchod do králových soukromých komnat střežila menší armáda stráží a přitom nikdo nic neviděl. Harald nebyl o samotě více než hodinu. Jeden ze zbrojnošů uslyšel zvuk padajícího těla, šel se podívat a našel krále už mrtvého. Nikdo jiný v místnosti nebyl. Takže teď o Haraldově vraždě víte tolik co ostatní. Po několika měsících usilovného vyšetřování."
Jestřáb a Rybářka se zamyšleně mračili. „To zní jako variace na záhadu vraždy v zamčeném pokoji," prohlásil Jestřáb.
„Ty jsou vždycky zatraceně ošidné. Byl jsi na hradě, když došlo k vraždě mého bratra, Chanci? Nevšiml sis něčeho nezvyklého?"
„Bohužel, král mne několik dní před tím poslal do Temného lesa," odpověděl Chance. „Tehdy jsem se také setkal s Pašákem a dali jsme se dohromady. Takže jsem tam v době, kdy mne král potřeboval nejvíce, nebyl."
„Potvrdili nějací jiní čarodějové, že Magusovy ochrany byly skutečně neporušené?" otázala se Rybářka.
„Hrad se v těchto dnech různými čaroděj i jen hemží," odpověděl Chance. „Ale většinou nemají příliš vysokou kvalifikaci. Všichni, jejichž magické schopnosti za něco stály, zahynuli ve válce s démony. Nikdo tak mocný, aby se mohl vyrovnat Magusovi, nezůstal."
„Pak nejlogičtější vysvětlení je, že byl Magus do té vraždy nějak zapletený," prohlásil Jestřáb. „Možná že je dokonce vrah."
„Proč by se ale obtěžoval s dýkou?" zeptala se Rybářka.
„Aby zmátl stopy?" navrhl Jestřáb.
„Mnozí naznačovali, že je zatím Magus," přisvědčil Chance. „Většinou, když u toho nebyl. Magus je u dvora velice významná postava. Ale o politiku se nikdy přímo nezajímal a ani neusiloval o politickou moc. V současnosti je hlavním protektorem královny a jejího syna. Spolu se sirem Vivianem, vrchním velitelem hradní stráže. Ti dva se hlídají navzájem. Vivian a Magus se nikdy neměli rádi a jeden druhému nikdy nevěřili."
„Na Viviana si vzpomínám," řekl Jestřáb poněkud chladně. „Tehdy byl lord. A zrádce. Plánoval vraždu mého otce."
Chance se poprvé zatvářil skutečně šokovaně. „O něčem takovém jsem nikdy neslyšel! Podle legendy se Vivian vzdal svého titulu, aby mohl bojovat po boku obyčejných vesničanů a chránit je za dlouhé noci! Jakmile se po válce vrátil na hrad, král Harald ho vrátil do rytířského stavu."
„Přece bys nevěřil všemu, co říkají legendy," opáčila Rybářka. „Za dlouhé noci se toho přihodilo hodně, o čem věděl jen nejužší kruh. Vivian připravoval královraždu, protože měl za to, že mu to káže jeho povinnost. Kdo ví, o co by se mohl pokusit, když se na trůn dostal nový král?"
Chance pomalu zavrtěl hlavou. „Stále tomu nemohu uvěřit. Sir Vivian je jedním z největších hrdinů v Lesním království. Všichni ho ctí a váží si ho. Každý zná pověst o bratřích Hellstromových. Vivian a Gawain, obránci Růžové věže. Král Jan je za to oba povýšil do rytířského stavu a později učinil Viviana lordem. Jak by se někdo takový mohl stát zrádcem?"
Jestřáb se unaveně usmál. „Byl bys překvapen, k čemu člověka může dohnat nutnost a smysl pro povinnost. Ale máš pravdu. Vivian, na kterého si vzpomínám, měl velice dobrý důvod Haralda chránit. Pověz mi o královně. Felicity. Nezdá se mi, že by o ní měla Isobel nejvyšší mínění. Co si myslíš o jejím působení na hradě?"
Chance zaváhal, bylo vidět, že volí slova co nejpečlivěji. „Svým způsobem měla krále Haralda ráda. Přes všechny hádky vždycky stáli proti všem hrozbám zvenčí při sobě. Kdyby ho chtěla zabít, měla spoustu příležitostí udělat to už dávno. Jak Felicity znám, dokázala by to zařídit tak, aby to vypadalo jako nehoda, nebo dokonce přirozená smrt."

„Ale právě teď vládne Lesnímu království jako Stephenova regentka," řekla Rybářka. „Prakticky je monarchou."
„Regentství její moc značně omezuje," odpověděl Chance. „Pokud se na tom shodne dostatečný počet politických frakcí, mohou ji sesadit a nahradit jiným regentem. Zatím se zaměstnávají válčením mezi sebou, ale..."
„Kdo stojí za královnou?" otázal se Jestřáb.
„Sir Vivian přísahal na svou krev i své jméno, že ji bude chránit. To, že nedokázal ochránit krále, považuje za svoje selhání. A potom Magus." Chance se zamračil. „Ale to je asi tak všechno. Ostatní mají svoje kandidáty nebo vlastní ambice. Královna je pro svou svéhlavost spíše vážena než milována."
Rybářka si odfrkla. „Tak tomu docela věřím."
„Většina lidí, kteří ji v současnosti uznávají jako regentku nebo se proti ní alespoň otevřeně nestaví, to dělá spíše z loajality k mladému budoucímu králi Stephenovi. Ale princ také není v bezpečí. U dvora je mnoho frakcí. Některé jsou silně extremistické a některé se zoufale snaží zvrátit situaci ve svůj vlastní prospěch. V této chvíli nejokatěji vévoda Alric z Hillsdownu. Je právě na návštěvě na Lesním hradě, i s rotou svých vojáků. Víc se jich s sebou vzít neodvážil ze strachu, že by to mohlo být považováno za invazi, ale může si svoje vojsko do Lesa kdykoliv přivolat a všichni to vědí. Oficiálně přišel nabídnout útěchu a podporu své truchlící dceři, jenomže ona ani moc netruchlí, alespoň ne na veřejnosti."
„Na tu útěchu klidně zapomeň," poznamenala Rybářka. „Můj otec se nikdy nestaral o nikoho jiného než o sebe. Vždycky to byl chladnokrevný, věčně intrikující politik bez kouska srdce v těle a svoje děti používal jako figurky ve hře svých zájmů. Své čtyři ženy měl jen na to, aby mu porodily dohromady devět dcer a po žádné z nich se mu nikdy ani nezastesklo." Rybářka se chladně usmála. „Je to ironie osudu. Své dcery považoval za svůj majetek, který mohl provdat a zajistit si tak moc a vliv mimo hranice Hillsdownu. Vždycky se chtěl stát něčím víc než pouhým vévodou. Jenomže neměl syny, kteří by nám kazili styl, a tak jsme my dcery vzkvétaly po svém. Všechny jsme se od svého otce naučily být jako on. V mém případě to ovšem byl on, kdo se smál naposledy, když podepsal můj rozsudek smrti."
Poslední slova prakticky vyplivovala a přitom se třásla vztekem a hořkostí. Jestřáb ji konejšivě pohladil po lokti, ale ona si toho sotva všimla, myšlenkami hluboko v minulosti.
„Tak či tak," řekl rychle Chance, „dal jasně najevo, že si přeje, aby se Les a Hillsdown staly znovu jediným královstvím, jako jím byly kdysi dávno, než se původní vévoda Starlight vzbouřil a udělal z Hillsdownu samostatný stát. Až se Stephen stane králem, bude mít legitimní nárok na oba trůny, Lesního království i Hillsdownu, protože vévoda sám žádného mužského dědice nemá. Což je přirozeně jen další důvod, proč by někteří lidé raději viděli Stephena mrtvého. Hlavní politická frakce -"
„Být tebou, objednal bych další rundu," skočil mu do řeči Pašák, který už zase ležel na zádech. „Zřejmě se to protáhne."
„Ve skutečnosti to není tak složité," řekl Chance rychle. „Jde jen o to, že díky Průrvě se do Lesního království poprvé dostaly některé nové filozofie, politické i náboženské. Mnohé například uchvátila představa demokracie a konstituční monarchie. Demokraté by vlastně byli ve většině, nebýt toho, že jsou beznadějně roztříštění do mnoha skupinek, které se mezi sebou ustavičně hádají a z nichž každá má svá vlastní dogmatická dogmata a programy. Je tady například sir Vivian, který prosazuje pomalé, opatrné změny a reformy, lankrabě sir Robert Hawke chce zase čistě formální monarchii a volený parlament a Šaman káže politiku ohně a meče založenou na odstranění současné moci silou. To jediné, na čem se shodnou všichni, je, že nechtějí královnu Felicity jako regentku."
„Věděla jsem, že musí být i jiný důvod, abychom se nepletli do politiky," poznamenala Rybářka. „Už teď mě z toho začíná bolet hlava."
„To ještě nic není," varoval ji Chance. „Musíte pochopit, že se od dob, kdy jste žili v Lesním království, tamní populace dramaticky změnila. Velká část obyvatelstva zahynula ve válce s démony. Když dlouhá noc skončila, došlo z Redhartu a Hillsdownu k masivnímu přílivu lidí, kteří se nastěhovali na opuštěné statky a půdu a pracovali na obnově zničené země. Dokonce i s jejich pomocí se však Lesní království ocitlo na pokraji hladomoru a totálního ekonomického krachu. Lesní království potřebovalo pomoc a nemohlo si dovolit příliš se ošklíbat nad její formou.
Výsledkem toho všeho bylo, že nyní je populace Lesa mnohem... různorodější. Noví přistěhovalci si s sebou přinesli svoje zvyky a tradice - politické, náboženské i společenské. To vyvolává atmosféru příznivou změnám. Všechno se ještě více zkomplikovalo otevřením Průrvy. Mnoho lidí se jen rozhlédlo po zpustošeném Lese, porovnali si ho se svobodou a bohatstvím jižních království a rozhodli se, že to nejrozumnější, co mohou udělat, je emigrovat Průrvou na jih. Než král Harald postavil u Průrvy stráže, aby zastavil odliv populace ze země, přišel Les o spoustu lidí. Zřídil také celnice a vypsal clo na veškeré zboží, které k nám z jihu proudilo. Což bylo dobré i špatné. Dobré, protože příjmy ze cla přispívaly k obnově zničeného Lesa, a špatné, protože zboží teď bylo na severu dražší než na jihu. Velká část Lesního království je po dlouhé noci stále ještě zpustošená a zbídačelá. Tamní lidé potřebují veškerou pomoc, kterou mohou dostat. Jenže to na druhé straně vede k tomu, že se podstatná část potravin vozí z jihu a tím se prodražují. A hladoví lidé mají sklon myslet žaludkem.
Král Harald byl jeden z mála hrdinů války s démony, kteří přežili. To jediné zabraňovalo vypuknutí otevřené revoluce. Ale teď, když je mrtev..."
„A co Temný les?" zeptal se Jestřáb. „Drží se stále za svými původnímu hranicemi?"
„Ano. Teď je tam klid. Neprůchodný les, který zabraňoval démonům v jejich výpadech, už není, ale z temnoty vycházejí jen zřídka. A když přece jen vyjdou, prostě je jen zaženeme zpátky."
Rybářka pozvedla obočí. „Odkdy se Les mazlí s démony? Zatraceně, jsou zlí! Zabili spoustu dobrých lidí. Včetně tvého otce."
„Takže vy to nevíte," řekl Chance. „Myslel jsem, že se už pravda o démonech donesla i sem na jih."
„Jaká pravda?" zeptal se Jestřáb.
„Je mi to líto," řekl Chance. „Neříká se mi vám to snadno. Po Modrém měsíci, když dlouhá noc pominula a Kníže

démonů byl... zapuzen, všechno, co divoká magie změnila, se vrátilo do původního stavu. Včetně mrtvých démonů, kteří se proměnili zpátky v mrtvé lidi. Uvažovali jste někdy, odkud se ty tisíce démonů stále braly? Každý muž, žena a dítě, kteří zahynuli během dlouhé noci, znovu vstal, proměněný v démona v celé jejich monstrózní rozmanitosti. Proto démoni své oběti vždycky zabíjeli. Vytvářeli tak nové démony."
„Ach Bože," vydechl Jestřáb. „To jsem nevěděl... celou dobu jsme bojovali se svými příbuznými a známými a zabíjeli jsme je znovu." Podíval se na Chanceho skoro zuřivě. „Mohli jsme je proměnit zpátky v lidi? Kdybychom to tehdy věděli?"
„Já nevím," odpověděl Chance. „To se nedá říct jistě. Za celých dvanáct let od války na to ještě nikdo lék nenašel. I když Magus tvrdí, že na tom pracuje."
„Celou tu dobu, co jsme se věnovali zabíjení démonů, jsem měl pocit, že dělám správnou věc," pokračoval Jestřáb. „Kdybychom soustředili všechny svoje síly přímo na Knížete démonů a porazili jsme ho dříve... kolik lidí by bylo ušetřeno osudu stát se živou noční můrou?"
„Nemysli na to," řekla Rybářka a položila Jestřábovi ruku na loket. „Tehdy jsme to nemohli vědět. Změň téma, Chanci. Vyprávěj nám o hradě. Je tam něco nového?"
„Ale jistě," řekl Chance. „Když byl Kníže temnot zapuzen, poslední stopy astrologova starého zaklínadla zmizely s ním a dříve ztracené jižní křídlo se vrátilo do původního stavu. A objevilo se ještě něco jiného, právě uprostřed hradu. Převrácená katedrála. Je to trochu složitější, ale zkuste mi věřit. Spousta z toho jsou teprve nedávno znovu objevené znalosti, vyhrabané v nejstarších odděleních hradní knihovny; znalosti zapomenuté a možná i schválně utajované po staletí.
Katedrála tu byla před hradem. Byla postavena už velice dávno, tak dávno, že zprávy o ní se staly pověstmi a pověsti pouhými mýty. V těch prastarých časech byla stavba katedrál uměním i vědou. Katedrály se stavěly z konkrétního důvodu: pro přímou komunikaci s Bohem. Celá stavba, každý její tvar, každičký anděl nebo sloup, to všechno mělo přesně definovaný účel. Celá budova byla navržena tak, aby rezonovala jako nějaká gigantická ladička. Když lidé sloužili v katedrále mši, tvar stavby přebíral jejich hlasy a víru a vysílal je přímo k Bohu v jediném nadlidském tónu. A Bůh je slyšel a sesílal na ně svou lásku a milosrdenství, změněnou vysokou věží katedrály do podoby, kterou lidé dokázali přijmout. Přímá komunikace s Bohem.
Říká se, že v těch dobách vyzařovala Boží moc z katedrály, zalévala celé Lesní království svou svátostí a lidé tam proto byli čestní a spravedliví, silní a sebejistí ve své lásce k Bohu. Jenomže se to všechno samozřejmě hrozným způsobem pokazilo. Někdo, kdo vládl pekelně silnou magií - a slovo pekelně jsem užil schválně - katedrálu invertoval. Místo aby směřovala vzhůru k nebi, celá struktura teď rezonovala dolů do země. A to, co dříve odesílalo modlitby k Bohu, teď posílalo lidské hlasy dolů... kam vlastně? A kdo jim naslouchal? Svátost z Lesa zmizela a zemi začal zaplavovat vliv temnoty. První král přikázal postavit Lesní hrad kolem Převrácené katedrály, aby ji pohltil a odřízl od okolí, a pak použil magii k tomu, aby rozfázoval katedrálu se zbytkem hradu a navždy ji zapečetil v jejím vlastním prostoru. Nikdo v ní už nesloužil mše pro nikoho.
Přesto zaklínadlo stačilo pouhou svou přítomností poznamenat samu fyzickou povahu hradu, takže je zevnitř mnohem větší než zvenčí. Ale něco z dlouhé noci, z jejího příchodu nebo odchodu, prastaré kouzlo zlomilo a Převrácená katedrála se vrátila.
První průzkumný oddíl, který do ní král Harald poslal, se nevrátil. Ani druhý, třetí nebo čtvrtý, přestože každý následující byl větší a lépe vyzbrojený. Magus se k ní přes všechno holedbání svou mocí nemohl ani přiblížit. Z pěti vyslaných oddílů se vrátil jen jediný muž. Byl úplně šílený. Setkal se tam a hovořil s něčím, co ho úplně připravilo o rozum. To jediné, co teď dokáže vyslovit, jsou dvě slova. Hořící muž."
„A co to znamená?" zeptala se Rybářka po chvíli.
Chance pokrčil rameny. „Váš úsudek je v tom směru stejně dobrý jako kterýkoliv jiný. Magus se pokusil muže vyslechnout, ale chvíli nato vyběhl z místnosti, třásl se a zvracel. Od té doby toho ubohého šílence drží v přísné izolaci - pro jeho vlastní i naši ochranu. Král Harald vyhlásil, že zakazuje přístup do Převrácené katedrály všem bez výjimky a Magus kolem ní umístil silná zabezpečovací kouzla, kterými tu prokletou stavbu úplně uzavřel. V současné době tým učenců prohledává na směny každý svazek ve staré knihovně a snaží se o ní najít nějaké informace. Od chvíle, kdy se Převrácená katedrála vrátila, lidé vídají na obloze podivná světla, z hloubi země se ozývají tajemné hlasy a rodí se dvouhlavý dobytek, který hovoří neznámým jazykem."
„Pane Bože," řekla Rybářka a mimovolně se otřásla. „A chceš říct, že přestože je tam ta věc, na hradě stále žijí lidé? Jak to můžete vydržet?"
„Jak jste to mohli vydržet se ztraceným jižním křídlem?" opáčil Chance. „Nezapomeňte, že jsme měli dvanáct let na to, abychom si zvykli."
„Kdybychom tohle všechno tušili, vrátili bychom se," řekl Jestřáb. „Mysleli jsme, že všechno zlo bylo zničeno. Měli jsme vědět, že to není možné."
„A co Pekelné nástroje?" zeptala se Rybářka náhle. „Před několika lety se začalo povídat, že se jeden z těch proklatých mečů vrátil."
„Ano," přikývl Chance. „Vlkomor. Naštěstí to netrvalo dlouho a než se znovu ztratil, nestačil napáchat žádné vážnější škody. O Ohnivákovi jsme neslyšeli od chvíle, kdy za dlouhé noci zmizel pod zemí, a Horolam byl zničen."
„To víme," řekla Rybářka. „Byli jsme u toho. Kníže démonů ten prokletý meč zlomil přes koleno. Slyšela jsem ho ječet, když umíral."
Tentokrát byla řada na Chancem, aby se zachvěl. „Slyšel jsem o tom vyprávět mnohokrát, ale pokaždé to se mnou stejně otřese. Vy jste se doopravdy setkali s Knížetem démonů, zosobněním temnoty na zemi? Jaké to bylo?"
„Nepamatuji se," odpověděla Rybářka. „Udělala jsem, co bylo v mých silách, abych na to zapomněla. Přesto ho ještě

někdy vídám ve snech."
„Vzpomínky na nepříjemné věci rychle vyblednou," přisvědčil Jestřáb. „Člověk má obvykle dost starostí s přítomností a budoucností. Nemám pravdu, synu protektora?"
„Už toho k vyprávění mnoho nezbývá," řekl Chance místo odpovědi.
„Ještě že tak," ozvalo se zpod stolu.
„Lankrabata Zlata, Stříbra a Mědi už nejsou, co bývala," pokračoval Chance. „Jelikož se populace tolik snížila, značně poklesly i příjmy z daní a Harald musel požádat Redhart a Hillsdown o půjčky na obnovu zničené země. Zaplatil za to prodejem práv na těžbu nerostného bohatství na většině území Lesa. Pro lankrabata to byl tak říkajíc poslední hřebík do rakve a jejich čas skončil. Zbyl už jen jediný lankrabě: sir Robert Hawke. Je to jeden z mnoha, kteří teď usilují o demokracii a větší práva pro obyčejné lidi.
Jeho hlavním protivníkem je tajemný Šaman. Mnoho let žil jako poustevník hluboko v Lese, daleko od veškeré civilizace, a nepřál si nic jiného, než aby ho všichni nechali na pokoji. Postupně ovšem získal pověst svatého muže a duchovního vůdce a vesničané k němu začali chodit pro pomoc. Vládl velice zvláštním druhem magie a nijak jí neskrblil. Loni se jednoho dne objevil v Lesním hradě a prohlásil, že požaduje spravedlnost pro vesničany. Gardisté se ho pokusili vyhodit a on je všechny proměnil v malá zelená hopsavá zvířátka. Pak se s ním setkal Magus, dlouho upřeně hleděli jeden na druhého a nakonec se Magus obrátil na patě a šel pryč; říkal, že tady není nic platný. Král se se Šamanem odmítl setkat a on se nakonec utábořil na hlavním nádvoří, kde káže o právech vesničanů každému, kdo se u něj na chvíli zastaví."
„Samozvané svaté nesnáším," řekl Jestřáb. „Každý, se kterým jsem se kdy setkal, byl pěkná osina v zadku."
„Mám pro vás ještě jednu nepříjemnou zprávu, Vaše Výsosti," řekl Chance. „Jak si jistě vzpomínáte, většina vojáků Lesního království zahynula za dlouhé noci. Aby uchránil zemi před případnou invazí ze strany Hillsdownu a Redhartu a učinil ji méně zranitelnou, povolal král Harald velké množství žoldnéřů. Podstatná část naší armády se teď skládá z profesionálních válečníků z tuctu různých zemí a těm jde samozřejmě spíše o plné měšce než o obranu království. Neustále odčerpávají značné prostředky z naší ekonomiky a mezi lidem jsou velice nepopulární. Harald je často používal, aby drželi poddané na uzdě a vybírali od nich stále nové a nové daně."
„S tím budeme muset něco udělat," přikývl Jestřáb.
„Opravdu uvažuješ o tom, že bychom se pustili do celé armády?" zeptala se Rybářka.
„A proč ne? Nebylo by to poprvé."
„Já vím! Pořád ještě mám jizvy."
„Má to znamenat, že jste ochotni vrátit se do Lesního království, Vaše Výsosti?" zeptal se Chance s nadějí v hlase.
„Vypadá to, že nás tam potřebují," povzdechl si Jestřáb. „Vždycky jsem věděl, co je moje povinnost. A také musím myslet na bezpečí svého synovce. Ale jestli se máme vrátit zpátky do Lesa, nepřijedeme tam jako princ Rupert a princezna Julie. Na ta jména už se nabalila spousta balastu. Vrátíme se jako Jestřáb a Rybářka, dva vyšetřovatelé pověření Rupertem a Julií najít Haraldova vraha a dát věci do pořádku. Napíšu nám pověřující list. Pořád ještě někde mám královskou pečeť."
„To zní rozumně," přikývla Rybářka. „Já také nestojím o to vrátit se jako princezna Julie. Příliš by mě to svazovalo. A stejně už nejsem, kdo jsem bývala."
„To není nikdo z nás," poznamenal Chance.
„Což je někdy dobře," řekl Jestřáb. „Ale jedno vím jistě: jestliže máme odjet z Havenu nadobro, musíme předtím ještě vyřídit spoustu věcí."
„Jasně," přikývla Rybářka.

3 VYŘIZOVÁNÍ VĚCÍ

Když Jestřáb s Rybářkou oznámili, že se dříve, než půjdou někam jinam, nakrátko zastaví ve svém bytě, Chance si nebyl jistý, na co se má připravit. Až doposud pro něj legendární postavy prince Ruperta a princezny Julie docela určitě nebyly zklamáním, ale ani se nepodobaly lidem, které čekal, že na konci své dlouhé cesty na jih nalezne. Vlastně ani přesně nevěděl, koho nebo co čekal, ale nic, co znal z pověstí, ať už oficiálních nebo jiných, ho nemohlo připravit na setkání s Jestřábem a Rybářkou. Nebo na Haven. A rozhodně by si nikdy nepomyslel, že dva největší hrdinové války s démony budou bydlet v jednopokojovém bytě nad ošuntělou rodinnou kavárnou.
Tato část města byla poměrně klidná a lidé, které potkávali, Jestřába a Rybářku když už ne srdečně, alespoň zdvořile zdravili. Už bylo poledne a z otevřených dveří kavárny se linula příjemná vůně čerstvě připraveného jídla. Chanceho žaludek se začal hlasitě ozývat a připomínat mu, že už je to nějaký čas, kdy naposledy jedl. Ale Jestřáb s Rybářkou prošli kolem dveří kavárny bez povšimnutí a místo toho zamířili ke starému rozvrzanému dřevěnému schodišti přilepenému ke stěně budovy. Celá ta vratká konstrukce vypadala, že ji nikdo nenatřel ani neopravil od chvíle, kdy ji vyrobili. Chance se chvíli zamyšleně díval, jak se schody pod Jestřábem a Rybářkou prohýbají a otřásají, pak si hlasitě povzdechl a vydal se za nimi. Odtáhnout Pašáka pryč od vzrušujících vůní šířících se z kavárny ho stálo skoro všechny síly a zbytek vypotřeboval na to, aby přinutil zdráhající se zvíře vylézt po dřevěných schodech.
„Tohle místo jsme si našli hned, když jsme přišli do Havenu," řekla Rybářka přes rameno. „Mělo to být jen dočasné řešení, než najdeme něco lepšího nebo alespoň méně hrozného, ale nějak jsme se k tomu nikdy nedostali. Když se to vezme kolem a kolem, stejně tady netrávíme moc času. A není to zase tak špatné bydlení. V zimě je tady teplo, v létě chládek a nikdo nás neobtěžuje. Jídlo dole v kavárně máme zadarmo, protože jsme naučili lupiče, zloděje a výběrčí výpalného, aby se odsud drželi co nejdál."
„A je to jídlo dobré?" zeptal se Chance zdvořile.

„Je zadarmo," odpověděl Jestřáb stručně.
„To je ten nejlepší druh," přisvědčil Pašák.
Vratké schodiště končilo před těžkými dveřmi se třemi masivními ocelovými zámky a impozantní sbírkou magických run a znamení vyřezaných hluboko do dřeva. Jestřáb vytáhl svazek klíčů na kroužku, ze kterého visela mimo jiné i zaječí pacička a něco, co podezřele připomínalo lidskou prstní kost. Odemkl všechny tři zámky, strčil do dveří a Rybářka se hbitě prosmýkla kolem něj s taseným mečem v ruce. Rychle se rozhlédla, pak meč zase zastrčila do pochvy a pokynula ostatním, aby vešli dovnitř.
„V Havenu opatrnosti nikdy nezbývá," zabručela. „Za ty roky, co jsme tady, jsme si nadělali pěknou řádku nepřátel. Jednou jsme se vrátili domů a zjistili jsme, že na nás čeká železný golem. Naštěstí byl příliš těžký, a tak se ten zatracený zmetek při prvním kroku propadl podlahou do kavárny dole. Pokud vím, používají ho tam teď místo pece. Udělejte si pohodlí. My si zatím sbalíme pár maličkostí."
Jestřáb mezitím zamkl dveře a zastrčil dvě těžké závory. Chance se zvědavě rozhlédl. Byt Jestřába a Rybářky se skládal z jediné dlouhé místnosti, která zabírala prakticky celé horní patro. Tři úzká okna zakrývaly mříže a světlo, které se jimi s obtížemi prodíralo, stačilo i v pravé poledne sotva rozředit šero panující uvnitř. Rybářka mezitím zažehla lucernu a místnost zalil její teple zlatavý přísvit. Pokoj nábytkem zrovna neoplýval a většina věcí byla naskládaná na podlaze u stěn. Podlahu pokrývaly koberce a běhouny různých vzorů a kvalit, místy prošlapané skoro skrz. Všechno tady vypadalo, jako by to bylo pořízeno ve vetešnictví a bylo zřejmé, že s bytovou architekturou se tu nikdo nezdržoval. Období a styly se zde rovnostářsky mísily, ale celkový dojem byl překvapivě útulný, hřejivý a pohodlný.
Chance pomalu přecházel po pokoji, prohlížel si všechno, co tu bylo k vidění, a snažil se uhodnout charakter těch dvou z toho, jak žili - jenže jediné slovo, které se mu stále a neodbytně vybavovalo, bylo čuňata. Nemohl si nevšimnout, že ochranné runy byly vyřezány i do okenních rámů, a dokonce i do podlahy a stropu. Věděl o magii právě tolik, aby okamžitě pocítil soucit k těm, kteří se sem pokusili proniknout bez povolení majitelů.
„Je tady více bezpečnostních pojistek, než se zdá," prohodil Jestřáb, zatímco něco hledal v neustlané posteli na druhém konci místnosti. „Na to, aby zaútočili na dálku, mají lidé vždycky dost odvahy, a Haven se nájemnými mágy jen hemží."
Chance přikývl, pohled upřený na svazeček česneku visící hned vedle dvou zkřížených stříbrných dýk a velké láhve naplněné nejspíš svěcenou vodou. „Vy tady máte problémy s upíry a vlkodlaky?" zeptal se a usilovně se přitom snažil, aby to znělo nenuceně.
„Jen tu a tam," řekla Rybářka, která si mezitím stačila zout boty a teď spokojeně vrtěla prsty na nohou. „Ve městě, jako je Haven, jsou tohle předměty každodenní potřeby, bez kterých se dost dobře neobejdete."
Na stěně vedle předmětů každodenní potřeby visel prostý holý krucifix a Chance se bezděčně pokřižoval. „Vidím, že ani tak daleko od domova jste nezapomněli na svou víru."
„V žumpě, jako je Haven, potřebujete v něco věřit," odpověděl Jestřáb, který zamyšleně pozoroval pár srolovaných ponožek.
„Co jste odešli, Lesní církev se hodně změnila," pokračoval Chance. „Je teď lépe organizovaná a má mnohem větší vliv než dřív. Dlouhá noc lidi naučila bohabojnosti."
„My už jsme v nebi byli," prohodila Rybářka a vydolovala zpod postele pár kožených bot, které Chancemu připadaly naprosto stejné jako ty, ve kterých přišla. „Nebo alespoň v něčem, co se mu velice podobalo."
„Chcete říct, že jste umřeli?" zeptal se Chance nejistě.
„Jo," přisvědčil Jestřáb. „Ale vrátili jsme se."
Chance se rozhodl, že se na podrobnosti vyptávat nebude. Nechtěl je znát. Rozhlédl se, aby se podíval, co tropí Pašák. Pes šťastně pobíhal po pokoji, ke všemu čichal a strkal nos do každého temného kouta, který objevil. Našel něco na podlaze, zhltl to a pak to zase spěšně vyplivl. Všiml si, že se na něj Chance dívá, a spokojeně se zašklebil.
„Přivedl jsi mě na velice zajímavé místo, Chanci. Už jsem byl ve stájích, kde koně trpěli nadýmáním, a páchlo to tam méně než v téhle žumpě. Taky tu máte myši. Našel jsem jejich trus, jestli to někoho zajímá. A celou hromadu šatů, které žebrají, aby je už někdo odnesl do prádelny. Copak vy tady nikdy neuklízíte, lidičky?"
„Jednu služku jsme právě vyhodili a druhou jsme ještě nepřijali," odsekl Jestřáb. „Aha - sem jsem ji dal!"
V ruce držel malou panenku vyrobenou z krouceného lýka, ozdobenou tenkými barevnými stužkami s droboučkými uzlíky.
„Co je to?" otázal se Chance zdvořile.
„Původně to byl lapač snů, ale jeden náš známý čaroděj ho trochu vylepšil. Neřeknu ti přesně jak, ale ta koza už pak nestála za nic. Teď ta panenka funguje jako univerzální ochranný talisman proti všem druhům útočné magie. Jakmile se jednou aktivuje, rychle se vyčerpá, ale dokud působí, nedostane se k nám přes ni nic než zaklínadlo toho nejtěžšího kalibru."
„Myslíte, že budeme takovou ochranu potřebovat?" zeptal se Chance.
„Tohle je Haven," odpověděla Rybářka. „A než odsud odejdeme, máme v úmyslu nadělat si zatracenou spoustu nepřátel." Zamyšleně se podívala na panenku v Jestřábově ruce. „Ještě si pamatuji, kde jsme k ní přišli. To byl ten případ Sběrače duší a ponurých mandal."
„Jo," přikývl Jestřáb. „To bylo zlé."
Jestřáb s Rybářkou na sebe chvíli zamyšleně hleděli a pak se vrátili k přehrabování hromad svého majetku. Chance pokračoval v prohlídce bytu. Polovinu jedné stěny zabírala velká knihovna, většinou nacpaná levnými strašidelnými romány. Chance jich několik ze zvědavosti vytáhl a spokojeně přikývl, když na obálkách uviděl známé křiklavé obrázky lepých děv ve šněrovačkách a s blůzkami napnutými k prasknutí, na pozadí ponurých šlechtických sídel s jediným rozsvíceným oknem. Bývaly časy, kdy Chance velice silně cítil, že vynález tiskařského lisu toho má hodně na svědomí. Když studoval ve škole na severu, umění číst nebylo zdaleka samozřejmostí. Vrátil knihy zpátky a přitom zachytil

Jestřábův pohled.
„Já vím," řekl Jestřáb bez jakýchkoliv rozpaků. „Ale jsou levné a zábavné, a když se člověk dovleče po dvojité směně unavený domů, potřebuje něco nenáročného, co by ho přivedlo na jiné myšlenky. Já mám rád tu strašidelnou stránku a Isobel zase dává přednost romantice."
„Máme i jiné knihy," ozvala se Rybářka uraženě, ale nezdálo se, že by si v tuto chvíli dokázala vybavit název jediné z nich.
Chance se zase začal procházet po místnosti a opatrně přitom překračoval prázdné láhve od vína stejně jako liché ponožky, když tu ke svému překvapení spatřil na širokém dřevěném stole skoro dokončenou skládačku impozantních rozměrů. Byl na ní výjev z lesa s vysokými stromy a jasně zeleným listovím. Tohle žádný komentář nevyžadovalo. Každý se se steskem po domově vypořádává po svém.
„Asi jsme to měli dodělat," řekla Rybářka, která se snažila nacpat do vaku něco velkého, chlupatého a vzpouzejícího se. „Ale Jestřáb umí jenom okraje. A taky nějaké dílky ztratil."
„Neztratil jsem je!" namítl Jestřáb vášnivě. „Podle mě v té krabici vůbec nebyly. A není pravda, že umím jenom okraje. Jenže jsem na to většinou neměl čas."
„Pořád tě ještě štve, že jsme nekoupili horskou krajinku, kterou jsi chtěl ty."
„Neříkal jsem, že ji chci," opáčil Jestřáb tím mimořádně klidným tónem, který dokáže dohnat většinu žen k šílenství. „Jen jsem řekl, že je barevnější a že si s ní užijeme více zábavy."
Jestřáb a Rybářka teď stáli vedle sebe uprostřed místnosti a mlčky se kolem sebe rozhlíželi. Oba měli objemné vaky nacpané různými nezbytnostmi. Z Jestřábova vykukovala panenka jako bdělý hlídač. Pašák se posadil vedle Chanceho a spokojeně žvýkal něco, co našel. Chance ho znal příliš dobře, než aby se vyptával, co to má.
„Tak, můžeme jít," prohlásil Jestřáb.
„Ano," přikývla Rybářka. Ale ani jeden z nich se nepohnul.
„Na to, že jsme tady žili tolik let, jsme se moc nezabydleli," poznamenal Jestřáb. „Na druhé straně, já jsem vždycky věděl, že je to jen dočasné."
„Víš, že si s sebou všechno odnést nemůžeme," řekla Rybářka. „Zpomalovalo by nás to."
„Jo. Já vím. Ale stejně mi to tady bude chybět. Vůbec si nedovedu představit, že až za sebou zavřeme dveře, už se sem nikdy nevrátíme."
„Nejspíš je to tak dobře," prohlásila Rybářka bujaře. „Stejně už to začalo zavánět stereotypem."
„Na jednu stranu se mi vůbec nechce odejít," řekl Jestřáb. „Bylo nám tu dobře. Pohodlně. Nemuseli jsme být hrdiny a legendami."
„Nemusíme nikam jít..." začala Rybářka pomalu.
„Ale ano, musíme," povzdechl si Jestřáb. „Prázdniny skončily."

Když vyšli ze svého bytu, pečlivě ho za sebou zamkli, protože kdyby to neudělali, zbytečně by na sebe soustředili nežádoucí pozornost. Pak svoje vaky přivázali na koně, které Jestřáb zrekvíroval v blízké stáji. Chanceho s Pašákem poslali do jejich hotelu, aby si vyzvedli koně a zavazadla, zatímco sami se šli rozloučit na velitelství Městské hlídky. Cestou tam se kolem sebe rozhlíželi s nezvyklým zájmem; vědomí, že těmito ulicemi nejspíš procházejí naposledy, jim umožňovalo vidět je jinýma očima. Za ty roky strávené v Havenu si na všechny ty výjevy a zvuky zvykli, místní zlo už pro ně bylo důvěrně známé.
Nastal čas na poslední křížovou výpravu Havenem, poslední příležitost prosadit alespoň kousek spravedlnosti, něco napravit a potrestat ty, kdo se provinili. A k čertu s tím, co na to říká zákon!
Na velitelství Hlídky bylo rušno jako vždycky, množství nejrozmanitějších lidí spěchalo dovnitř i ven. Jestřábovi a Rybářce, kteří si venku přivázali koně a dali pár mincí konstáblovi, aby na ně dohlédl (jinak by z nich při návratu nejspíš nenašli ani podkovy), nikdo nevěnoval zvláštní pozornost. Zamířili přes velitelství rovnou do skladiště. Hlavní skladník kvitoval jejich neohlášenou návštěvu hlasitými námitkami a požadoval na nich, aby mu ukázali potřebné papíry. Jestřáb si ho však přísně změřil pohledem, Rybářka položila ruku na jílec svého meče a skladník se po zralé úvaze rozhodl, že má nějakou práci jinde. Odešel způsobem, který měl velice blízko k útěku a zatímco Jestřáb s Rybářkou prohlíželi sklad a vybírali si, co se jim hodí, ostatní úředníci se ostentativně věnovali práci u svých stolů.
Bylo z čeho vybírat. Učenci Hlídky stále přicházeli s něčím novým, co by pomohlo ubohým strážcům zákona přežít další den na nebezpečných ulicích Havenu. Jestřáb s Rybářkou se zásobili bořivými i zápalnými granáty a nabrali si tolik vrhacích nožů, kolik unesli. Jestřába zvlášť zaujaly chaosové bomby. Byly nové, v terénu víceméně nevyzkoušené a neuvěřitelně drahé, jak už prototypy obvykle bývají - ale říkalo se, že jejich destrukční možnosti jsou vskutku úžasné a to Jestřábovi stačilo. Všech šest, které našel, si nacpal do měšce a zvědavě se rozhlédl po dalších užitečných věcech. Rybářka se musela usmát. Jestřáb nikdy neodolal nové hračce. Přesto se rychle rozhodli, že tu nejčerstvější si nevezmou: drogové bomby naplněné jemným práškem ze semínek černých makovic. Byla použita jen jedenkrát a její účinky byly poněkud problematické: zločinci i členové Hlídky, kteří se nacházeli v místnosti, kde vybuchla, byli později nalezeni, jak se drží za ruce a idiotsky se hihňají.
„Co ta nová želízka?" nadhodil Jestřáb. „Měla by být zaručeně spolehlivá."
„Já bych je nebrala," odpověděla Rybářka. „Za prvé, neplánuju nikoho zatýkat, a za druhé, když je posledně použili, museli je od toho chudáka odřezat. Myslím, že už těch hraček máš dost, Jestřábe. Pojď, podíváme se ještě do archivu, než se roznese, že jsme tady."
Jestřáb nepříliš ochotně přikývl a oba kapitáni vyšli ze skladu na hlavní chodbu. Lidem obvykle stačil jediný pohled do jejich odhodlaných tváří a klidili se jim z cesty. Archiv se právě nacházel v jednom ze svých přístupnějších období - díky poltergeistovi, který se sem nedávno nastěhoval. Neviditelný duch byl zatížený na pořádek a nestrpěl, aby věci

nebyly na svém místě. Nebyl to sice žádný logický pořádek, který by usnadnil hledání, ale všichni se shodli na tom, že něco je lepší než nic a dělali, co bylo v jejich silách, aby se tady poltergeist cítil jako doma. Jak už to ale s byrokraty bývá, Otto Griffith, vyzáblý dlouhán s obličejem jako scvrklá brambora, stále považoval archiv za svoje území a bránil ho s veškerou nevrlostí, jíž vládl.
„Žádanku nemáte, co?" zeptal se hned, jak uviděl, že Jestřáb s Rybářkou míří k němu. „Vy se nikdy nezdržujete předpisovými procedurami a papírováním. Ale tentokrát mám na své straně velitele. Říkal mi, že vám nemám nic dávat, dokud mi nepředložíte správně vyplněný formulář. Trojmo."
„Na to nemáme čas," odsekl Jestřáb. „A abych odpověděl na tvou otázku - žádanku opravdu nemáme."
Kývl na Rybářku, popadli kartotéku plnou skladových karet a vyhodili její obsah do vzduchu. Papírové kartičky se rozlétly jako ptáci vypuštění z klecí, vesele se třepotaly ve vzduchu a jen neochotně se snášely na zem - na co největší plochu. Obličej Otty Griffithe prodělal rychle za sebou několik zajímavých barevných proměn a nakonec se ustálil na výrazu, jako by se měl každou chvíli rozplakat.
„Vy barbaři! Necivilizovaní severští barbaři!" Vrhl se na podlahu a začal lístky sbírat, tiskl si je k hrudi jako milované děti. Jestřáb a Rybářka ho nechali jeho práci a zamířili k řadám velkých dubových registratur. Vyhledat informace o vybraných osobách jim zabralo překvapivě málo času a brzy měli všechno, co potřebovali, včetně podrobností z jejich obhajoby. Vesele Ottovi zamávali na rozloučenou a vyšli na chodbu, doprovázeni kletbami tak košatými a strašnými, jaké by seriózní úředník ve službách města ani neměl znát.
Před archivem se oba kapitáni náhle zarazili. V cestě jim stál tucet strážníků se zbraněmi připravenými k boji. Zavládl okamžik velice napjatého ticha, kdy se obě strany vzájemně měřily a posuzovaly vzniklou situaci a pak jeden z konstáblů velice zdvořile a jen trochu rozechvěle řekl, že by velitel denní směny velice rád prohodil s kapitány Jestřábem a Rybářkou několik slov. Ve své kanceláři a okamžitě. Pokud by jim to příliš nevadilo.
„A co když ano?" opáčila Rybářka.
„On... chce, abyste přišli stejně," odpověděl konstábl. Na horním rtu se mu zaleskl pot, ale ruku s mečem nespustil. „Máme vás tam doprovodit a dohlédnout, že cestou nezabloudíte."
„To je od velitele vážně pozorné," zavrčel Jestřáb.
On a Rybářka se na sebe tázavě podívali. Pravděpodobně by těch dvanáct strážníků přemohli, ale nechtěli. Dělali jen svou práci. Proto klidně přikývli a řekli, že jim bude ctí doprovodit stráže do kanceláře velitele denní směny. Strážníci si hlasitě oddechli a vykročili spolu se dvěma kapitány hlavní chodbou. Meče však dál pevně svírali v rukou.
První skutečné překvapení přišlo, když byli Jestřáb s Rybářkou velice zdvořile uvedeni do velitelské kanceláře a zjistili, že tam na ně nečeká pouze velitel denní směny, ale i velitel noční směny. S přihlédnutím k tomu, jak moc se ti dva muži nenáviděli a jak žárlivě si střežili své kompetence, bylo skoro nemyslitelné, že by se vyskytli v jedné kanceláři ve stejnou dobu. Stáli za stolem, zjevně proto, že tam byla jen jediná židle a ani jeden z nich nemínil strpět, aby ten druhý v jeho přítomnosti seděl. Nevypadali, že by Jestřába s Rybářkou viděli rádi. Prakticky současně kývli na stráže, které až v skoro nedůstojném spěchu vycouvaly z místnosti a zavřely za sebou dveře.
Velitel Dubois měl právě noční směnu. Malý, podsaditý a lysý jako vejce, byl velitelem už více než dvacet let a jeho povaha za tu dobu neseznala vůbec žádné změny k lepšímu. Ve své době byl skvělý chytač zlodějů, ale teď už chodil pouze o holi. Kdysi si ho vzala do práce parta rváčů a dupali mu na nohy tak dlouho, až mu je na několika místech zpřelámali. Teď z něj byl nevrlý, nesnášenlivý člověk, jehož jedinou předností bylo, že zločin a zločince nenáviděl tak vášnivě, že byl ve své práci opravdu dobrý. Zamračil se na Jestřába a Rybářku zpoza stolu a oni mu na to odpověděli zdvořilým kývnutím.
Nad Duboisem se tyčila vysoká hranatá postava velitele denní směny. Glen nedávno dosáhl padesátky a vůbec se mu to nelíbilo. Obličej měl permanentně zamračený, koutky úst zahnuté dolů a jeho krátký vojenský sestřih budil dojem, že při jeho vytváření byla použita mísa na pudink. Než přišel k Hlídce, byl vojenským důstojníkem a neustále to všem připomínal. Jestřáb s Rybářkou mu okázale nedbale zasalutovali, protože věděli, že tohle ho rozčílí nejvíce.
Z toho, že tu byli Dubois a Glen spolu, Jestřáb pochopil, že se zpráva o jejich záměrech už začala šířit. Nic menšího by ty dva muže do jediné místnosti nedostalo. Jestřába to vlastně ani nepřekvapovalo. Ve městě, jako je Haven, kde jsou informace často otázkou života a smrti - nemluvě o penězích - se nic dlouho neutajilo. Teď zbývalo jen zjistit, kolik toho vlastně oba velitelé věděli o plánech Jestřába a Rybářky na poslední pomstu. Vtom však Dubois promluvil a Jestřáb pochopil, že si může opatrné vyzvídání klidně ušetřit.
„Takže vy odjíždíte z Havenu," řekl velitel noční směny. „Nenapadlo vás, že byste mohli přijít a říct nám to? Že bychom mohli mít zájem se podle toho zařídit a třeba si za vás najít náhradu? Říkám to sice velice nerad, ale vy dva jste nejúspěšnější kapitáni Hlídky ve městě a váš odchod bude zatraceně znát."
Jestřáb se rychle vzpamatoval. „Mysleli jsme, že pro vás bude náš odjezd příjemné překvapení," řekl klidně. „Jen si pomyslete, jak to prospěje vašim žaludečním vředům, veliteli, když už se s námi nebudete muset rozčilovat."
„Nemůžete odjet," řekl velitel Glen prostě. „Potřebujeme vás tady."
„Ne, nepotřebujete," odpověděla Rybářka stejně bezvýrazným hlasem. „Právě lidé jako vy nám vždycky bránili, abychom v tomhle zatraceném městě něco doopravdy změnili. Vždycky vás více zajímala litera zákona než duch spravedlnosti."
„Rozhodovat, co je a co není správné, není vaše věc!" odsekl Glen. „Princip zákona je, že platí pro všechny a jasně říká, co správné je a co není. Proto máme Radu a ne krále."
„Zákon by měl lidem poskytnout šanci domoci se spravedlnosti," odpověděl Jestřáb. „Ale jestliže je zákon zkorumpovaný, jestliže slouží bohatým a vlivným hájit jejich osobní zájmy a nemůže nebo nechce chránit lidi před těmi, kdo z nich kořistí, pak takové, jako jsme my, nepotřebuje. Nejsme neomylní, ale jsme lepší z obou zel."
„To my víme," zavrčel k překvapení Jestřába i Rybářky Dubois. „Proto nemůžete odejít. Potřebujeme lidi, kteří dokážou

ve věcech práva jednat... pružně. Strážce zákona, kterých si lidé mohou vážit. Vy dva svým způsobem odvádíte dobrou práci. Proto bude zatraceně těžké najít za vás náhradu."
„My jsme to nikdy nevzdali," prohlásil Glen, který teď stál skoro v předpisovém pozoru. „Nikdy jsme toho nenechali bez ohledu na to, jak byla naše práce těžká. Duboise zmrzačili, ale stejně před těmi parchanty, kteří si myslí, že jim patří město, necouvl."
„Ale čeho jste doopravdy dosáhli?" zeptala se ho Rybářka skoro unaveně. „Nasazovali jsme svoje životy ve snaze donutit tohle město chovat se trochu civilizovaně a pořád je to stejná žumpa jako vždycky."
„Jestli jde o peníze -" začal Dubois.
„Ne," řekl Jestřáb stručně.
„A co povýšení?" navrhl Glen a překvapil tak Jestřába s Rybářkou podruhé. „Nikdy jsme nepředpokládali, že vy dva zůstanete kapitány po celý život. Dubois a já jsme si mysleli, že jednou budete schopni převzít naši práci a my pak konečně budeme moci odejít na odpočinek. Věnoval jsem jí sice celý svůj život, ale nemám v úmyslu umřít tady za tím stolem. Jestli odejdete, kde k čertu najdeme v Havenu dva stejně poctivé strážce zákona?"
„Musíte to být vy," přisvědčil Dubois. „Nikomu jinému nemůžeme věřit."
Jestřáb pomalu zavrtěl hlavou. „Jinde nás potřebují víc. Někde, kde můžeme věci skutečně ovlivnit. Nemůžeme tady zůstat."
„V pořádku," zavrčel Glen. „Co vám mám nabídnout, abyste si to rozmysleli?"
„Vůbec nic," řekla Rybářka. „Ani my tady nemíníme umřít. A jak říkal Jestřáb, někde jinde nás potřebují víc. Proto odcházíme."
„A co máte v úmyslu udělat předtím, než odejdete?" otázal se Dubois. „Samozřejmě že víme o vaší návštěvě ve skladě a v archivu. Ubohý Otto z toho skoro dostal hysterický záchvat. Museli jsme ho poslat domů k mámě. Podle něj jste se zmocnili důvěrných informací prakticky o všech velkých darebácích ve městě. A odnesli jste si s sebou arzenál, že byste mohli rozpoutat malou válku. Jestli míníte vzít zákon do vlastních rukou a vyrovnat si staré křivdy, měli byste vědět, že se vás pokusíme zastavit všemi prostředky."
Jestřáb se usmál. „Jen do toho."
„Jasně," přikývla Rybářka.
Napětí v malé místnosti ještě vzrostlo. Jestřáb, Rybářka a oba velitelé hleděli jeden na druhého, všichni stejně odhodlaní neustoupit ani o píď, když tu se dveře rozletěly a dovnitř vtrhla čarodějka Mlžika. Oba kapitáni se mechanicky podívali na hustou hřívu jejích vlasů, o které teď věděli, že je to jen paruka, a hned se zase rychle odvrátili, aby je nepřistihla, jak na ni civí. Čarodějka kývnutím pozdravila oba velitele; husté atmosféry v místnosti si buď nevšimla, nebo ji ignorovala.
„Tak jsem tady! Co je tak zatraceně důležité, že mi spojovací čaroděj tou svou spěšnou zprávou skoro utrhl vršek hlavy? Na chvíli jsem si myslela, že jeden z našich rodinných duchů nakonec přece jen zjistil, kde žiju. Takže copak se stalo? Dokaři se zase bouří? Nevím, kde berou energii..."
„Tito dva příslušníci Hlídky jsou důvodně podezřelí z toho, že chtějí opustit město," prohlásil velitel Glen upjatě.
„Tímto vás zmocňujeme k použití veškerých prostředků, abyste jim v tom zabránila až do chvíle, kdy jim to vymluvíme."
„To si děláte legraci, že?" opáčila Mlžika překvapeně. „Neudělám nic, čím bych si ty dva proti sobě popudila, a zaručuji vám, že ani žádný jiný čaroděj, který pro vás pracuje a má v hlavě alespoň dvě mozkové buňky."
„Teď odcházíme," řekl Jestřáb. „Jestli se nám v tom někdo pokusí zabránit, pošleme vám ho zpátky. Ve spoustě malinkatých balíčků."
„S nějakým zatraceným potřásáním rukou a hodinkami na odchodnou se neobtěžujte," dodala Rybářka. „Alespoň si ušetříme dojetí."
Vyšli z kanceláře dříve, než jim někdo stačil odpovědět. Strážníci, kteří je sem eskortovali, se už dávno vytratili. Ti rozumnější už se dávno někde schovávali a čekali, až pro ně bude bezpečné vylézt. Jestřáb s Rybářkou prošli beze spěchu hlavní chodbou velitelství a nikdo se je nepokusil zastavit.
„Tak," řekla Rybářka. „Po všem, co jsme pro ně udělali a kolikrát jsme zachránili to jejich zatracené město, jsme teď zase sami. Nikdo nám nepomůže a nikdo nás nepodpoří - jen ty a já proti všem ostatním."
„Tak je to nejlepší," odpověděl Jestřáb. „Žádné komplikace, žádné závazky, žádný střet zájmů nebo loajality. Jen my dva proti všem ostatním."
„My proti celému světu," řekla Rybářka. „Jako za starých časů."

V opuštěných přístavních docích se sešli s Chancem a Pašákem, přesně jak se předtím domluvili. Nyní tam vládl klid a nepřirozené ticho; dělníci i členové Hlídky si doma lízali rány a připravovali se k dalšímu střetnutí. Jediné, co se tu hýbalo, byly zombie, které dál neúnavně pracovaly, vykládaly lodě a odnášely zboží s tichou, nevzrušenou precizností. Nahoře na nebi se slétali mrchožrouti, kroužili nad přístavem a těšili se na mrtvoly, ke kterým se kvůli přístavní stráži nemohli dostat. Jestřáb, Rybářka a Chance museli své koně přivázat kus cesty od doků; pach pracujících mrtvol, který se odtamtud šířil, by je určitě porazil. Pašák měl oči zúžené do štěrbinek, držel se těsně vedle Chanceho a pořád si něco zlověstně mumlal.
„Vyprávějte mi o tom, jaký je to dobrý nápad," bručel Chance, který psa díky dlouhodobé praxi úspěšně ignoroval.
„Jen my čtyři proti někomu tak vlivnému, jako jsou DeWittovi? Ze svých gardistů by dokázali sestavit menší vojsko."
„Po tom, co se dnes stalo, je většina z nich zraněná nebo po smrti," opáčil Jestřáb klidně. „DeWittové už určitě poslali svoje agenty do všech místních zprostředkovatelen práce, ale dát dohromady skutečnou vojenskou sílu ještě stihnout nemohli. A nemyslím, že by očekávali další potíže tak brzy. Mají dojem, že před lidmi, jako jsme my, jsou v bezpečí."
„A co když se mýlíte?" zeptal se Chance.

„Pak se budeme muset probít," odpověděla Rybářka. „Musíme Davidovi a Markovi položit několik otázek a nikdo nám v tom nezabrání."
Chancemu náhle přeběhl mráz po zádech. Chladné odhodlání ve tvářích Jestřába a Rybářky mu znovu připomnělo, že se nachází ve společnosti živých legend. V tu chvíli byl více než ochoten věřit všemu, co se o těch dvou povídalo.
Na dlážděném dvorku před správní budovou DeWittových stála jen hrstka gardistů, rozpačitých ve svých nových pestrých uniformách. Udělali, co bylo v jejich silách, aby vypadali zlověstně, ale sotva polovina z nich držela svoje zbraně tak, že to vypadalo, že s nimi umějí zacházet. Jestřáb s Rybářkou vytáhli zbraně a s válečnými pokřiky ze starých severských bitev se rozběhli proti nim. Chance uchopil obrovskou sekeru svého otce do obou rukou a vyrazil za nimi, zatímco Pašák utíkal se spokojeným štěkáním napřed. Gardisté se rozprchli. Jestřáb s Rybářkou se za nimi hnali do budovy a rozkopávali dveře, které se jim nešťastní gardisté pokoušeli přibouchnout před nosem. V hale se pokusili o odpor, hlavně proto, že dál neměli kam prchat, ale když uviděli Pašáka, odhodili zbraně a zvedli ruce nad hlavu. Jeden z nich se dokonce hlasitě rozplakal.
„To není fér!" křičel hlasitě. „Neřekli mi, že budu muset bojovat s Jestřábem, Rybářkou a nějakým zatraceným vlkem!"
„Správně," ozval se jeden z jeho druhů. „Tolik nám zase neplatí. K čertu, tolik peněz v Havenu ani není!"
„Já nejsem vlk!" zavrčel Pašák a předvedl všechny svoje zuby. Gardisté poplašeně zaječeli a semkli se blíž k sobě. Pašák se obrátil k Chancemu, který je konečně dohonil. „Řekni jim, že nejsem vlk, Chanci!"
„Myslím, že by pro ně bylo lepší, kdybys byl," odpověděl Chance jen trochu zadýchaně. Bojová sekera někdejšího protektora nebyla příliš vhodná k běhu. „Se zajatci jsem nepočítal, Jestřábe. Co s nimi uděláme?"
„Mohli bychom jimi nakrmit Pašáka," navrhl Jestřáb a zlověstně se zašklebil na gardisty, kteří se zoufale snažili schovat jeden za druhého. „K čertu, na to nemáme čas. Utíkejte, lotři! A jestli se nám ještě jednou připletete do cesty, Rybářka z vás naseká filé!"
Soukromí gardisté se nervózně protáhli kolem něj, rozpačitě se usmáli na Rybářku a tryskem vyběhli ze dveří. Chance se rozhlédl po opuštěné vstupní hale. Kdyby byly nějaké posily uvnitř, už by jistě dorazily, což se vší pravděpodobností znamenalo, že tam žádné nejsou.
„Kudy teď, Jestřábe?"
„Ať se propadnu, jestli to vím," odpověděl Jestřáb. „DeWittovy jsem viděl jenom na tom zatraceném balkonu. Ale někde by tu být měli. Takže bude asi nejlepší začít rozkopávat dveře a terorizovat lidi tak dlouho, dokud je nenajdeme."
„Amatéři," odfrkl si Pašák. „Prohledat takhle velkou budovu by vám trvalo hodiny. Jděte z cesty a nechte to na mně. Vyčenichám je, než se nadějete." Zvedl hlavu, okázale zavětřil, pak se zarazil a zamračil se. „To je divné. Cítím něco zvláštního. Blíží se to k nám. Je to jako... kouř a v něm síra."
Ve chvíli, kdy to dořekl, se do haly vevalila hustá šedá mlha a ovinula je svými lepkavými prameny, tenkými jako pavučina, ale pevnějšími než ocel. Jestřáb s Rybářkou začali kolem sebe zuřivě sekat, ale šedá vlákna se jejich ostřím vyhnula s mrštností hadů a vzápětí jim připoutala ruce k tělu. Chancemu se nevedlo lépe a Pašák už byl v mlze zamotaný jako moucha v pavoučím kokonu. Jestřáb s Rybářkou zápasili s lepkavými vlákny, dokud je nesevřely tak silně, až jim vymáčkly dech z plic, a pak už jen stáli, vrávorali a lapali po dechu. Chance zbytečně nemarnil síly. Zavolal na Pašáka, aby se nehýbal, a sám zůstal klidně stát v očekávání své příležitosti.
Páchnoucí mlha se náhle rozevřela a odhalila štíhlou postavu v černém. „Mlžika!" zvolal Jestřáb znechuceně. „Nikdy nevěř čarodějkám."
„Jak ses sem, k čertu, dostala před námi?" zeptala se Rybářka, která se mračila jako samo peklo. „A jak jsi věděla, že udeříme zrovna tady?"
„To je přece jasné, zlatíčko - jsem čarodějka," odpověděla Mlžika klidně. „Takové věci bych měla vědět, ne? Nevyčerpávejte se zmítáním; mlha je tak silná, jak si myslím, že je, a já si myslím, že je hodně pevná. Upřímně se vám za tohle omlouvám, vážně jsem sem nechtěla jít, ale velitelé mi vyhrožovali, že dostanu padáka, a já se musím starat o tatíčka a mamku, a tu práci opravdu potřebuji. Takže se bojím, že nepůjdete nikam. Zůstanete bezpečně zavinutí v mé malé chytré mlze, dokud nepřijdete k rozumu. Nebo dokud velitelé nenajdou jiný způsob, jak vás donutit, abyste udělali, co chtějí. V tom jsou skutečně velice dobří, to mi věřte."
Po celou dobu, kdy čarodějka mluvila, napínal Jestřáb svaly proti mlze, ale ta nepovolila ani o palec. Velemágova sekera by ji patrně proťala, jenomže Jestřáb měl ruce přitisknuté k tělu a nemohl s ní hnout. Přestal se vzpouzet a začal uvažovat. Jeho ruka sice byla lapená, ale sekera... Jestřáb se náhle zašklebil a pustil topůrko. Váha sekery mu je vytrhla z prstů a jak sekera padala k podlaze, trhala mlhu na kusy. Mlžika zaječela, rozhodila ruce a sesula se v úhledné hromádce k zemi. Mlha okamžitě začala řídnout a vytrácet se a brzy byli všichni čtyři vězňové opět volní. Pašák neodolal, zaťal do jednoho z posledních cárů zuby a vzápětí se znechuceně zašklebil. Chance se překvapeně podíval na bezvědomou čarodějku.
„Často takhle omdlévá?"
„Ta mlha je magická extenze její vlastní mysli," řekl Jestřáb. „Když ji moje sekera proťala, pocítila to osobně a magická zpětná vazba ji omráčila. Naštěstí. Ona s námi doopravdy nechtěla bojovat."
Prošli kolem nehybně ležící čarodějky a Chance rychle odtáhl Pašáka, který se zastavil, aby ji pomočil. Společně vyrazili chodbou, kde Pašákův citlivý nos konečně zachytil stopu DeWittových. Rybářka se naklonila k Jestřábovi.
„Bylo to až příliš snadné, nemyslíš?" zeptala se tiše. „Nepřipadá ti to divné?"
„Předstírala to," odpověděl Jestřáb šeptem. „Teď může s klidným svědomím nahlásit na velitelství, že udělala, co bylo v jejích silách, ale my jsme byli silnější."
„Tak proč se vůbec obtěžovala?" zeptala se Rybářka.
„Protože se můžeš vsadit, že je kolem spousta neviditelných očí, které nás stále pozorují," řekl Jestřáb. Náhle se zašklebil. „Až tohle někdo na Mlžiku zkusí příště, zažije velice nepříjemné překvapení."

Šli za Pašákovým nosem po spirálovité chodbě vinoucí se celou velkou budovou. Úředníci je pozorovali od svých stolů vypoulenýma očima, ale žádný z nich se nepokusil ztropit poplach. Raději předstírali, že mají příliš práce na to, aby si všímali, co se kolem nich děje. Většina místností byla prázdná. Pašák sledoval pachovou stopu na balkon a zase zpátky, nyní už s nosem velice blízko u země. Po celou dobu ani na okamžik nezaváhal a nezatvářil se zmateně, ani když se nakonec ocitli v komůrce na smetáky. Hlasitě začenichal u dveří, pak o kousek poodstoupil a významně se podíval na Chanceho. Bylo zamčeno, ale jediný úder sekery jeho otce to vyřešil. Chance odkopl trosky dveří a uvnitř stáli David a Marcus, kteří se k sobě choulili jako vystrašené děti.
„Překvapení!" zvolal Pašák a oba bratři zaječeli úlekem i hrůzou.
„Vylezte odtamtud," zavrčel Jestřáb. „Nenuťte mě, abych vás odtamtud musel tahat."
Vtom Marcus DeWitt zvedl buclatou ruku a ukázal jim kámen k ovládání zombií, který v ní držel. Ten divoce zaplál, jak Marcus zamumlal aktivační formuli, a Chance náhle zavrávoral, o krok ucouvl a chytil se za hlavu. Pašák se svalil na zem, zaškubal sebou a zakňučel. Jestřáb a Rybářka zůstali stát, ale jejich myslemi se prohnalo něco jako ledová řeka a ochromilo je to; pak se to však rozplynulo a oni byli zase sami sebou. Jestřáb se na Markuse zamračil. „Co to, sakra, bylo?"
„Ovládací kámen," zafuněl Marcus. „Na tak krátkou vzdálenost mu neodolá žádná mysl ani tělo."
„Čerta starého neodolá," odsekla Rybářka. „Po té spoustě divoké magie, kterou jsme prošli, je pro nás tohle míň než plivnutí. Teď mi ho hezky podej, dřív než se rozmyslím, do kterého tělesného otvoru ti ho mám nacpat."
David DeWitt se náhle zasmál tichým, úlevným smíchem. „Na vás to možná nepůsobí, ale na vaše společníky ano. Ti teď patří nám."
Jestřáb a Rybářka se rychle ohlédli. Chance stál bez hnutí, ve tváři nepřirozeně prázdný výraz. Pašák už byl zase na nohou a zlověstně vrčel.
„Zabijte je!" přikázal jim Marcus DeWitt s úšklebkem. „Oba je zabijte! Hned!"
Chance pozvedl sekeru. Pašák zavrčel a pak se vrhl na Jestřába s Rybářkou. Ti začali pomalu ustupovat; nechtěli se příliš vzdálit od DeWittových, pro případ, že by se pokusili uprchnout.
„Myslela jsem, že ten kámen účinkuje jenom na zombie!" zasyčela Rybářka.
„Huben zřejmě odvedl lepší práci, než sám tušil," odpověděl Jestřáb.
„Co teď budeme dělat? Nechtěla bych Chancemu nebo tomu psovi ublížit."
„Já je zaměstnám a ty seber Markusovi kámen. Ale hoď sebou - Chance s Pašákem nevypadají, že by blufovali."
Rybářka přikývla a oba se s přesností danou dlouholetou spoluprací vrhli vpřed. Jestřábova sekera se mihla vzduchem, aby vykryla Chanceho, a obě zbraně se srazily v sprše jisker. Z Chanceho pohledu bylo zřejmé, že se snaží vymanit z vůle DeWittových, ale jeho ruce vedly sekeru se zručností zkušeného bojovníka. Obě dvoubřité sekery v sevřeném prostoru úzké chodby hlasitě zvonily, jak se dva muži snažili vzájemně zneškodnit a žádný z nich přitom neustoupil ani o palec.
Pašák se vrávoravě přiblížil, nohy nepřirozeně ztuhlé, a jeho vrčení bylo jako vzdálené hřmění. Rybářka se rychle prosmýkla kolem dvou zápasících mužů, aby je dostala mezi sebe a psa. pak skočila a popadla kámen, který Marcus stále držel v napřažené ruce. Její prsty se kolem něj sevřely, ale on jej nepustil a začal jí prsty páčit druhou rukou. Pašák se protáhl mezi Jestřábem a Chancem a klopýtal k Rybářce. David DeWitt se ji pokusil udeřit. Ta ho srazila hřbetem ruky, ve které držela meč; David vykřikl a skácel se pozpátku do komůrky na smetáky. Ze zlomeného nosu mu po tváři stékala krev. Pašák už byl velice blízko, Rybářka skoro cítila jeho dech. Celou svou váhou se pověsila na Markusovu ruku a prohnula mu zápěstí, až se zlomilo. Majitel doků zavřeštěl a kámen mu vyklouzl z ochablé ruky. Chance okamžitě přestal bojovat, couvl a spustil ruce se sekerou. Jestřáb se na něj podezíravě zadíval.
„Zatraceně," zamumlal Chance a několikrát potřásl hlavou. „Zatraceně! To ale bylo nepříjemné."
„To tedy bylo," zavrčel Pašák a také potřásl hlavou. „Jako bych měl mezi očima někoho, kdo mě nutí dělat, co nechci. Myslím, že za tohle někomu ukousnu zadek."
„Tak to se budeš muset postavit do fronty," opáčil Jestřáb, který konečně spustil sekeru. Podíval se na bratry DeWittovy, kteří se k sobě vyděšeně tiskli ve své skrýši. Pod jeho pohledem se ještě více přikrčili. Rybářka si zamyšleně prohlížela ovládací kámen. Takhle zblízka jí připadal příliš malý a obyčejný na to, aby způsobil tolik utrpení.
Jestřáb sáhl do komůrky, popadl Markuse za košili a postavil ho na nohy. Pak se zadíval přímo do jeho uslzených očí, obličej tak blízko jeho, že se skoro dotýkali. Když konečně promluvil, jeho hlas byl stěží víc než pouhý šepot.
„Kolik slušných lidí kvůli vám dnes zemřelo v přístavu? Kolik jich zmrzačili nebo zbili tak, že močí krev? Kolik rodin bude hladovět, protože jste jim vzali práci, protože jste je nahradili těmi svými smradlavými zombiemi? Jste horší než vrazi, DeWittovi. Vy nezabíjíte jen lidi; vy zabíjíte životy, rodiny a naději. Proč mají umírat? Proč byste místo nich neměli raději chcípnout vy?"
Pozvedl sekeru k smrtelnému úderu a Marcus zaječel; v Jestřábových očích neviděl ani stopu milosrdenství nebo slitování.
Vtom k němu přiskočila Rybářka, a ačkoliv se ho nedotkla, její hlas mu zazněl přímo do ucha. „Nedělej to, Jestřábe. Zaslouží si zemřít, oba si to zaslouží. Ale uvažovala jsem o tom. Když teď DeWittové zemřou, přístav bude několik měsíců ochromený, než se najdou právoplatní dědicové. Víš, že tohle město miluje právní spory. Dokaři budou bez práce a město bez potravin. Když teď DeWittové tvou rukou zemřou, budou trpět nevinní."
„Když DeWittové nezemřou, budou nevinní trpět stejně," opáčil Jestřáb a jeho ruka se sekerou se ani nepohnula.
„Je i jiný způsob," odpověděla Rybářka pomalu. „Není sice tak uspokojující, ale kvůli tomu to přece neděláme."
Jestřáb konečně spustil ruku se sekerou a podíval se na Rybářku. „Dobře, poslouchám."
Zatímco mu Rybářka něco šeptala do ucha, Chance je oba pozoroval. Poprvé uviděl v Jestřábově zjizvené tváři opravdový hněv a čirá zloba, která v něm byla obsažena, ho šokovala. Nepochyboval o tom, že by Jestřáb svou

bezbrannou oběť chladnokrevně zabil, kdyby ho Rybářka nezadržela. Tohle nebyl princ Rupert z legendy. To byl někdo jiný, daleko děsivější, a Chance nevěděl, co si má o tom novém Jestřábovi myslet. Tohle nebyl člověk, kterého se vydal hledat, aby zachránil Lesní království. A pak s překvapením uviděl, jak se po Jestřábově obličeji rozlévá úsměv.
Jestřáb si vzal od Rybářky ovládací kámen a přistoupil k nejbližšímu oknu. Pokynul ostatním, aby se k němu připojili, a oni to včetně bratří DeWittů, kteří potřebovali dodatečnou pobídku ve formě Rybářčina zamračení a Pašákova zavrčení, udělali. Všichni se podívali ven, kde se pod nimi rozkládal ve světle poledního slunce přístav. Bylo už nepříjemné vedro, ale zombie se dál mlčky plahočily se svým nákladem a teplo necítily. Jestřáb pozvedl ovládací kámen, vyslovil formuli, kterou slyšel od Markuse, soustředil se a vyslal svou vůli k oživlým mrtvolám. Ty strnuly, pak pustily svůj náklad a pomalu zamířily do moře. Jedna po druhé mizely jako obří lumíci v temných vlnách, až v přístavu nezůstala ani jediná.
„Budou navěky kráčet po mořském dně," řekl Jestřáb. „Přesněji řečeno, dokud je něco nesežere nebo se úplně nerozpadnou. A abych se ujistil, že si vy dva parchanti neopatříte jiné..."
Upustil kámen na podlahu. Před nevěřícnýma očima bratrů DeWittů jej pak rozbil jediným úderem sekery. Zářící krystal se s tichým zazvoněním rozprskl v tisíce stříbřitých úlomků a bylo po něm. Marcus a David DeWittovi tiše zasténali. Jediný čaroděj, který dokázal vyrobit něco takového, byl mrtvý. Vynaložili celé jmění a dělali si všechny ty plány pro nic.
„Teď budete muset jednat s odbory," řekla Rybářka. „A po tom, jak jste s nimi zacházeli, pro vás nebude lehké přesvědčit lidi, aby se zase vrátili do práce. Raději si začněte utahovat opasky, hoši. Letošní zisky nejspíš nebudou nijak slavné."

Následující události byly značně krvavé. Jestřáb s Rybářkou měli seznam padouchů obého pohlaví a spoustu dobrých důvodů je všechny postupně navštívit. Procházeli místy, do nichž se žádný člen Hlídky ještě nikdy neodvážil vstoupit, a při své okružní cestě havenským podsvětím rozsévali mezi městskými predátory děs a smrt. Darebáci, kteří si doposud mysleli, že stojí mimo dosah zákona nebo nad ním, teď zjistili, že jsou v dosahu Jestřába a Rybářky a jejich dlouho potlačovaného hněvu. Chance a Pašák si uvědomovali, že je jejich přítomnost pouze trpěna a většinou se spokojili s tím, že oběma kapitánům kryli záda, zatímco oni prosazovali své pojetí divoké spravedlnosti a odplaty na těch, kdo se jí už dlouho vyhýbali.
Nedlouho poté si prohlíželi prvotřídní restauraci ve velice civilizované části města, z níž se rozbíhaly všechny ostatní čtvrti. Tady jste dostali jen to nejlepší v oblasti nejrůznějšího zboží, kuchyně i poslední módy. Samozřejmě tady nakupovali jen ti nejbohatší a všude bylo vidět soukromé stráže, které dohlížely, aby se jim pod nohy nepletli pouzí zvědavci. Na poměry Havenu zde byla pozoruhodně nízká zločinnost, protože málokdo z těch, kdo se tu odvážil dělat nepříjemnosti, se vůbec dožil soudu. Bylo to teritorium bohatých a mocných a ti měli rádi klid, pokoj a soukromí. Beze spěchu se procházeli po krásných širokých ulicích a předváděli se ve své nákladné nádheře jako pávi před samičkami. Oba kapitáni se svými společníky si prohlédli zvolenou restauraci z protější strany ulice a přitom stáli ve stínu ústí boční uličky. Dokud se drželi na cestách určených personálu a prodavačům, byli na základě principu, že si lepší lidé nikdy nevšímají sluhů, prakticky neviditelní.
Restaurace byla v současné době plná a postávali před ní ozbrojení vazouni, kteří hlídali dveře a starali se o to, aby se chodci nezastavovali déle než na dobu potřebnou k přečtení ručně psaného menu v okně. Kupodivu to nikomu nevadilo. Všichni totiž věděli, kdo uvnitř obědvá, i když předstírali, že o tom nemají ani tušení. Pašák zvědavě zavětřil a olízl si pysky.
„Panečku, tam uvnitř někdo moc dobře ví, co dělá. Cítím všechny druhy masa, co jenom na světě jsou, a k tomu tolik vynikajících omáček, až mě z toho rozbolely zuby. Řekni mi, že tam jdeme, Chanci. Slibuji, že nikoho nekousnu. Tedy s výjimkou číšníka, který by se příliš loudal."
„Půjdeme dovnitř, ale ne hned," odpověděl Jestřáb. „A až tam budeme, klidně si kousej, koho chceš. A soustřeď se na klimbající kousky těl."
„Ty jsi člověk podle mého gusta, Jestřábe," vydechl Pašák šťastně.
„Copak jsou tam uvnitř všichni padouši?" zeptal se Chance. „A co tam vlastně dělají?"
„Tady se jednou týdně scházejí hlavy havenského organizovaného zločinu," odpověděla Rybářka. „Řeší tu svoje interní problémy a projednávají případy narušení teritorií. To všechno pěkně v klidu a bez emocí, za podpory menší armády svých tělesných stráží. Díváš se na nejhorší grázly v Havenu, a taky nejmocnější. Z jejich příkazu nebo rozmaru každý den trpí a umírají lidé. Městská hlídka má přísný zákaz se sem v čase, kdy se scházejí, vůbec přibližovat. Mají obrovský politický vliv. Sakra, někteří z nich jsou politici."
„Což je stejně dobrý důvod jako každý jiný, abychom, ještě než se definitivně rozloučíme s Havenem, těch zatracených parchantů zabili co nejvíce," dodal Jestřáb. „Musíme to ale udělat co nejnenápadněji. Vtrhneme dovnitř, pobijeme jich a zmrzačíme co nejvíce, a pak se zase rychle ztratíme v bočních uličkách. Je tam spousta goril a všechny jsou dobře ozbrojené, a ani my nemůžeme bojovat s armádou. A jelikož Glen a Dubois bezpochyby tuší, co máme v úmyslu, můžete se vsadit, že touhle dobou město křížem krážem procházejí hlídky s rozkazem bezpodmínečně nás zadržet s použitím všech prostředků. Isobel, máš pořád ještě ty bořivé granáty?"
„Jasně," odpověděla Rybářka. Sáhla do měšce, který měla u opasku, a vytáhla hrst malých stříbrných kuliček. Potěžkala je a zašklebila se na Chanceho. „Nevypadají na to, ale divil by ses, co dovedou. Jen zřídka dostaneme povolení je použít, protože jsou drahé a těžko se vyrábějí. V podstatě jsou to střípky časoprostoru vybrané ze zuřícího hurikánu a lapené v magické skořápce jako hmyz v jantaru. Okamžik mimo čas s prvkem neurčitosti. Stačí říct aktivační slůvko, jednu z těch hezoučkých kuliček hodit do restaurace a je z ní tunel."

„Hoď raději dvě," řekl Jestřáb. „Pro jistotu."
„Ty mě rozmazluješ. Máš připravené zápalné granáty?"
„Samozřejmě. I chaosové bomby."
Rybářka se nešťastně zamračila. „Pokud jde o ně, tak nevím. Myslím, že měli dobrý důvod dát je na seznam nepovolených prostředků. Magii chaosu vlastně nikdo doopravdy nechápe, a když se mi posledně někdo pokusil vysvětlit princip, dva dny mě z toho bolela hlava. Máme s tím zhruba stejnou šanci, že půjdeme k čertu, jako nepřítel. Slib mi, že je použiješ, jenom když nebude vyhnutí, Jestřábe, nebo s tebou do toho nejdu."
„Třesky plesky," opáčil Jestřáb klidně. „Kam se poděl tvůj smysl pro dobrodružství?"
„A co se stalo s tvým pudem sebezáchovy?"
„Nemohli byste si, prosím, nechat taktické neshody na později?" ozval se Chance. „Říkali jste, že máme málo času."
„Vždycky zkazíš všechnu zábavu," zabručel Pašák. „Zrovna to začínalo být zajímavé. To u psů jsou partnerské vztahy mnohem jednodušší. My prostě -"
„Já vím, co děláte vy," odsekl Chance. „A pokaždé mě to stejně znechutí. Velemág sice zvýšil tvou inteligenci, ale pokud jde o pudy, příliš se nevyznamenal."
Pes si odfrkl. Rybářka vybrala jednu z kuliček a připravila se k hodu. „Zábava začíná..."
Bořivý granát explodoval přímo před hlavním vchodem, mezi vazouny. Měli právě tak čas všimnout si, že něco lesklého proletělo vzduchem, a sáhnout po zbraních, když mezi nimi propukl hurikán. Průčelí restaurace v jediném okamžiku zmizelo, rozprášené zuřícími vichry, a krvavé cáry strážců se ve vzduchu promísily s cihlami, prachem a kusy dřeva. Větrný vír ustal stejně náhle, jako vznikl, protože ho nepodporovalo žádné skutečné proudění vzduchu, a na ještě před chvílí pečlivě upravené ulice začal dopadat nezvyklý déšť. Boháči a módní hejsci se rozječeli zděšením a hrůzou, když se na ně z nebe začaly sypat trosky a kusy mrtvých těl. Jestřáb s Rybářkou už běželi se zbraněmi připravenými přes ulici a Chance s Pašákem jim byli v patách.
Pobořeným průčelím vtrhli do restaurace a našli tam devětatřicet šéfů podsvětí buďto už na nohou nebo jak vstávají a dotazují se, co se stalo. Jestřáb s Rybářkou se na ně vrhli jako příval a hojně přitom kolem sebe rozhazovali bomby a zápalné granáty. V okamžiku byl celý vnitřek restaurace v plamenech, rozdmýchávaných umělými hurikány. Lidé létali vzduchem a někteří při tom hořeli. Jiní uviděli Pašáka, vykřikli známé: Vlk! a dali se na útěk. Potom se do hry zapojili osobní strážci a najednou se všude kolem míhaly meče a sekery. Strážci padali jeden po druhém; žádný z nich se nemohl rovnat rozběsněným kapitánům Hlídky. Chance dělal, co bylo v jeho silách, aby jim kryl záda, a oháněl se sekerou svého bývalého otce s nemenším nasazením. Pašák šťastně pobíhal kolem, působil pomalejším obětem strašlivá zranění a bleskově se vypořádal s každým, kdo se mu v tom pokusil zabránit.
Šéfové podsvětí brzy pochopili, že jediná jejich naděje na přežití spočívá v množství, seskupili se do hrubého půlkruhu ježícího se zbraněmi zády ke stěně a odtamtud ohromeně pozorovali, jak jejich ochránci hynou jako mouchy. Oheň nekontrolovatelně zuřil v ještě před chvílí pokojné jídelně a spolu s vichrem se postaral o to, že teď připomínala peklo. Ale i ty nejstrašnější pekelné výjevy zbledly před pohledem, který se jim naskytl, když poslední z jejich bodyguardů padli: Jestřáb s Rybářkou, kterým ze zbraní kapala krev a oči jim plály odpoutaným hněvem. Doba, kdy jim jejich nadřízení přikazovali nevidět zločiny a netrestat ty, kdo je páchali, byla konečně ta tam.
Chance se stáhl. Tohle byl jejich boj, jejich osobní pomsta. Zavolal na Pašáka a pes po chvíli přiběhl; z vesele se šklebící mordy mu kapala krev.
Jestřáb s Rybářkou zůstali stát těsně mimo dosah zbraní šéfů podsvětí a obě strany se mlčky pozorovaly. Ticho rušilo jen dušené sténání umírajících a praskání hořícího nábytku. Oheň se rychle šířil. Brzy se celá restaurace promění v plamenné peklo, ze kterého nebude úniku.
„Proč teď?" zeptala se Marie ab Hugh, majitelka velice výdělečné herny, kde byla šance vyhrát stlačena tak, až hlasitě úpěla, a místo banku se tu rozbíjely hlavy dětem zákazníků, kteří nedokázali zaplatit dluh. Jestřába a Rybářku znala a oči jí plály pomstychtivým vztekem. „Proč jste sem vůbec chodili? Musíte přece vědět, že všechny nás nedostanete a ti ostatní se vám pomstí způsobem, jaký si ani nedovedete představit. Budete zabiti, vaše rodiny a přátelé budou zabiti a všichni budou před smrtí strašlivě trpět. Vaše jména se stanou kletbou na rtech města."
„Mysleli jsme si, že řekneš něco takového," odpověděla Rybářka klidně. „A v jednom máš pravdu: dva proti třiceti devíti je velká přesila, i když jsme svého času čelili horším. Jenomže my spěcháme a sjednání spravedlnosti nás právě teď zajímá víc než vychutnat si pomstu. Takže za ty, kteří trpěli tvýma rukama nebo na tvůj příkaz, za ty, kteří kvůli tobě krváceli, truchlili nebo zemřeli, jsme ti přinesli malý dárek. Do toho, Jestřábe. Vnes chaos do jejich řad!"
Jestřáb už měl chaosovou bombu připravenou v ruce. Malá zlatá, matně zářící kulička, byla patrně tou nejnebezpečnější zbraní, kterou kdy člověk použil. Jestřáb slyšel všechny ty strašidelné historky o příšerných věcech, jež se staly členům Hlídky pověřeným vyzkoušením prototypu. Co z nich zbylo, muselo být pohřbeno v neposvěcené půdě, a říkalo se, že se odtamtud ozývalo sténání ještě několik měsíců poté.
Tento nový model by měl být bezpečnější, ale možná jen proto, že ho zatím nikdo nevyzkoušel. Po pravdě řečeno, Jestřáb se o to v tu chvíli nestaral ani za mák. Slíbil si, že než opustí Haven, potrestá tolik bezpráví, kolik bude moci, a tohle byla příležitost, kterou nemínil promeškat. Zamumlal aktivační formuli a hodil bombu mezi krčící se bossy. Několik se jich vrhlo stranou, protože čekali další zápalné nebo hurikánové granáty, ale našel se i hrdina, který naopak vykročil vpřed a pokusil se rukou bombu odrazit zpátky proti těm, kdo ji hodili. Přirozeně zemřel jako první.
Bomba se aktivovala v okamžiku, kdy se dotkla jeho ruky. Zlatá kulička se roztříštila a to, co bylo uvězněno uvnitř, se probudilo. Nikdo z přihlížejících nedokázal říct, co to vlastně bylo, jestli něco živého, přírodní síla nebo magický výtvor. Bylo to příliš jiné, příliš nepřirozené, než aby to lidské smysly vůbec dokázaly zachytit. Rozprostřelo se to ve vzduchu plném kouře, přítomnost neomezovaná rozumem ani logikou, a změnilo to všechno, čeho se to dotklo. Muž, který bombu aktivoval, se v mžiku změnil v masu motýlů ve tvaru člověka, a ti se rozletěli do všech stran. Další dva se

rozpustili v mazlavou tekutinu, která bublavě křičela o pomoc, ještě když tekla po podlaze. Ostatní šéfové podsvětí se dali na útěk, ale bylo už příliš pozdě. Někteří se v nastalé panice srazili a okamžitě se proměnili v těstovitou hromadu s mnoha rukama, očima a ústy ječícími v neznámém jazyce. Zkáza se šířila a další a další bossové se měnili ve věci tak strašné, až se Jestřáb s Rybářkou museli odvrátit.
Poslední, kdo odolal, byl tlouštík ‚podnikající' ve vydírání a vybírání výpalného. Zády se opíral o protější zeď a vypoulenýma očima pozoroval, jak chaos pohlcuje jeho obchodní spojence. Říká se, že uvnitř každé tlusté osoby je jedna hubená, která ječí, aby ji pustili ven. Jestřáb s Rybářkou nemohli uvěřit svým očím, když se tlouštík najednou roztrhl od hrdla až po rozkrok, z jeho nitra vystříkla krev a úlomky kostí se rozprskly na všechny strany. Pak se mu z břicha vynořila nejdříve ruka a potom celá paže, rameno a nakonec se ve změti vnitřností objevil muž, který kolem sebe zběsile tloukl a drásal, co mu přišlo do cesty, ve snaze dostat se na svobodu. Kosti odporně praskaly a maso se trhalo, až ten muž stál konečně volný na hromadě kusů střev a kůže a smál se, až se zalykal.
Chance měl co dělat, aby nezačal zvracet. Pašák se přitiskl těsně k němu, ocas stažený mezi nohama a nešťastně kňučel. Kolem zuřil oheň a stravoval všechno, co zbylo z restaurace. Rybářka se podívala na Jestřába.
„Myslíš, že si tohle zasloužili?" zeptala se.
„Nevím," odpověděl Jestřáb. „Jestli chceš, můžeme se ještě před odjezdem zeptat některých z jejich obětí."
Rybářka se nervózně rozhlédla kolem sebe. Cítila, že se ta nepřirozená přítomnost dál svíjí ve vzduchu, pořád ještě neuspokojená a naprosto neovladatelná.
„Jestřábe, nevypadá to, že by se to svinstvo chtělo rozplynout. Spíš bych řekla, že se to šíří a blíží se to k nám. Myslím, že je čas odejít. A rychle."
„Nejspíš máš pravdu," řekl Jestřáb. „Máš ponětí, jaký má ta věc dosah?"
„Mne se neptej," odsekla Rybářka, která už couvala k pobořenému průčelí restaurace. „Ty jsi ten, kdo čte návody."
„Mlč a utíkej," zařval Jestřáb a sám se dal do běhu. Chance a Pašák tentokrát nezůstali pozadu.
Venku před restaurací se mezitím shromáždil dav čumilů. Jestřáb s Rybářkou na ně zařvali, ať se klidí z cesty, a lidem Stačil krátký pohled na zakrvácené zbraně v jejich rukou a výraz v jejich obličejích, aby udělali, co se jim řeklo. Jestřáb se nezastavil, dokud nebyl v bezpečí ústí boční uličky na druhé straně chodníku. Rybářka zůstala stát vedle něj a oba divoce lapali po dechu. Chance a Pašák je nejprve oběhli a pak teprve zpomalili; nakonec se zastavili v bezpečí za nimi.
„Poslyšte, lidi," prohodil pes konverzačním tónem, „nepřepískli jste to trochu? Už jsem viděl lesní požáry, které způsobily míň škody než vy dva."
„Přesně tak," řekl Chance. „Bylo to působivé. Vážně, udělalo to na mě dojem. Ale mohli bychom už jít? Jestli se to, co jste tam vypustili, neomezí jenom na restauraci, jsem pro, abychom vyrazili směr obzor a nezastavili se, dokud nebudeme v úplně jiné zemi."
„Dáme si závod!" navrhl Pašák a nešťastně zavětřil.
Jestřáb se zrovna chystal říct něco řízného, když tu celá restaurace náhle a nehlučně zmizela a zůstala po ní jen díra v zemi, kde kdysi bývaly základy. Z přihlížejícího davu se ozvaly nejrůznější zvuky úžasu a braní jmen hned několika bohů nadarmo. Pár otrlejších zatleskalo. Jestřáb několikrát zamrkal.
„Vypadá to, že se síly chaosu vrátily zpátky tam, odkud je čarodějové Hlídky vyvolali," řekl nakonec. „A restauraci vzaly s sebou."
„Dobrá práce," prohlásila Rybářka spokojeně. „Teď bychom se odsud měli co nejrychleji ztratit. Jeden z těch, po kterých jsme šli, tam nebyl. A nemůžeme přece opustit Haven, aniž bychom se s ním rozloučili."
„K čertu," povzdechl si Chance. „Copak jste pro dnešek nezabili dost lidí? Kolik jich ještě musí zemřít, aby byla vaše touha po pomstě uspokojena?"
„To by ses divil," opáčil Jestřáb a něco v jeho hlase Chanceho přimělo, aby to nijak nekomentoval. Jestřáb se znovu podíval na obrovskou díru v zemi. „Jeden chlap tam nebyl. Největší darebák ze všech. Nikdy si sám nešpiní ruce, ale bere podíly z každého špinavého kšeftu za to, že je financuje. Velká tučná pijavice tyjící z krve tohohle města."
„Svatý Kryštof," přisvědčila Rybářka. „Má osobní armádu o čtyřech stovkách mužů a sídlo, které je zabezpečené lépe než velitelství Hlídky. Doufali jsme, že ho dostaneme spolu s ostatními, ale patrně už je příliš důležitý, než aby se tam objevoval osobně. Takže se s ním budeme muset vypořádat tím těžším způsobem."
„Tak počkejte," prohlásil Chance a ze všech sil se snažil, aby to znělo rozhodně. „Neexistuje způsob, jak bychom se my čtyři probojovali skrz armádu čtyř stovek mužů, zatraceně. Nezajímá mne, co říkají legendy o vašich činech. A Jestřábe, jestli tě jen napadne vytáhnout ještě jednu tu chaosovou bombu, přetáhnu tě pro dobro všech i tvé vlastní něčím přes hlavu!"
Jestřáb se lehce pousmál. „No, každopádně bys to mohl zkusit. Ale jinak máš pravdu. Už žádné chaosové bomby. Alespoň dokud nebudu mít lepší představu o jejich účincích. A nikdy by mě nenapadlo zkoušet se ke Svatému Kryštofovi probojovat přes čtyři sta mužů. Půjdeme prostě k němu a řekneme, že s ním chceme mluvit. Přijme nás, protože mu jeho pýcha nedovolí zachovat se jinak. A bude náš."
„No jo, ale jak se pak dostaneme přes těch čtyři sta mužů ven?" zeptal se Chance.
„Něco vymyslíme," odpověděl Jestřáb vesele. „Vlastně si myslím, že bychom s sebou měli vzít malý dárek, nějakou drobnost pro Kryštofovy osobní strážkyně."
„No jistě," řekla Rybářka. „Zrovna mě napadlo něco, co by se skvěle hodilo. Vyzvedneme to cestou."
Chance se podíval na Pašáka. „Jsme mrtví. Doopravdy a definitivně mrtví."

Chance sice neměl ani tušení, kam si půjdou vyzvednout Svatého Kryštofa, ale docela určitě nečekal, že cesta tam povede kanálem. Jestřáb vypáčil ostřím sekery těžký poklop a něco křikl dolů do díry. Nastala krátká pauza vyplněná jen sbírkou příšerných pachů valících se na ulici a potom se zdola ozval hlas, který zpíval nějakou melancholickou

píseň. Ten hlas se pomalu přibližoval a doprovázely ho zvuky kroků měkce čvachtajících v něčem, co si Chance v žádném případě nemínil představovat. Nakonec se z kanálu vynořila šedivá hlava a puch na ulici ještě o poznání zesílil. Vlastně zesílil o hodně. Pašák s kašláním a prskáním ucouvl a Chance musel vynaložit všechno svoje sebeovládání, aby ho nenapodobil. Jenže oba kapitáni se nehnuli, takže nemohl ani on. Jestřáb hlavu pozdravil přátelským kývnutím a ta mu odpověděla úsměvem. „Vítám vás, kapitáni. Není dnes nádherný den?" „To tedy je," přisvědčila Rybářka. „Chanci, tohle je Gently Nordhampton. Zná kanály jako nikdo jiný."
„Kanalizace je můj život," přisvědčil Gently. Vysmrkal se do kapesníku, kterého by se Jestřáb nedotkl ani přes dva páry rukavic, a znovu se usmál. „Pokud jde o klid a ticho, není nad kanály. Nikdo tam člověka neotravuje. Už ani nepamatuju, kdy jsem naposledy platil daně. A divili byste se, co tam dole občas najdete. Kanály pod budovou Cechu čarodějů jsme museli uzavřít. Nevím, co tam ti mágové prováděli, ale je tam něco velkého a bílého, co se ustavičně chichotá. Museli jsme na to zavolat zásahovou jednotku. Na druhé straně kanály pod Východním okrskem jsou v této roční době kouzelné. Rostou tam květiny nádhernější než v panských zahradách. A žerou krysy, což je taky dobré, protože by se ty mrchy jinak už dávno přemnožily."
„Od tebe se člověk vždycky dozví tolik zajímavého," řekla Rybářka. „Dostal jsi naši zprávu o tom, co potřebujeme?"
„Jasně," řekl Gently. „Pro vás všechno, kapitáni. Jeden pytel, přesně jak jste chtěli."
Zmizel zpátky v díře, aby se za chvíli objevil s režným pytlem, který se zlověstně svíjel a přeléval. Rybářka pytel popadla, jednou rukou ho zkusmo potěžkala a zlověstně se zašklebila. „Díky, Gently. To bude skvělé."
„Je čas zajít navštívit Svatého Kryštofa," prohlásil Jestřáb, když Gently zase zmizel v kanále. Zasadil litinový poklop na místo a nohou ho zatlačil.
„A pak už se, prosím, vrátíme do Lesa?" zeptal se Chance jen maličko zoufale. „Takový strach jsem neměl ani za války s démony."
„Někteří lidé zkrátka nepoznají, kdy si mají užívat," povzdechl si Jestřáb a Rybářka souhlasně přikývla. Pytel sebou házel a poskakoval.

Sídlo Svatého Kryštofa bylo proslulé jako největší soukromě vlastněná rezidence ve městě a Chance tomu docela věřil. Čtyři poschodí vysoké, rozkládalo se na ploše několika akrů a dominovalo tiché obytné čtvrti. Tlustá kamenná zeď kolem byla nahoře osázená železnými hroty a střepy skla a jediný vstup na pozemek vedl skrze masivní bránu střeženou nejen padací mříží, ale i půl tuctem těžce ozbrojených stráží. Jen jedenkrát pohlédli na příchozí a okamžitě se mezi nimi strhl poplach. Jestřáb beze spěchu došel k mříži a šarmantně se usmál.
„Znáte nás. Co kdybychom to pro změnu jednou udělali tím snazším způsobem? Přišli jsme, abychom navštívili Svatého Kryštofa. Zaveďte nás k němu, nebo..."
„Nebo co?" zeptal se velitel soukromé stráže zmateně.
„Nebo budeme nuceni improvizovat," odpověděla Rybářka. „Nečekaně, bezohledně a v celém sídle."
Velitel stráží se nad tím zamyslel. Technicky vzato, byl za tlustou mříží dokonale v bezpečí... jenomže tady šlo o Jestřába a Rybářku. Plus někoho s velkou sekerou a vlka. Chvíli si nešťastně prohlížel Pašáka a pak se rozhodl, že na tohle nemá dost velkou kompetenci. Poslal jednoho ze svých mužů do domu pro instrukce a pak všichni nějaký čas stáli a zdvořile se jeden na druhého usmívali. Rybářka si nadhodila pytel, který se už trochu uklidnil. Nakonec se objevil majordomus v plné parádě i s parukou a přikázal, aby byla padací mříž zvednuta. Byl zmocněn, aby doprovodil kapitány a jejich společníky do sídla, kde se setkají se Svatým Kryštofem.
Strážci se na sebe významně podívali, jeden po druhém pokrčili rameny a pak udělali, co jim bylo řečeno. Kola padací mříže se roztočila, těžká portikula vyjela nahoru a Jestřáb s Rybářkou prošli bránou, jako by jim to tady patřilo. Majordomus se krátce uklonil a pak je odvedl po štěrkem sypané cestičce klikatící se mezi trávníky a záhony květin. Za jejich zády mříž s rachotem dopadla na své místo. Majordomův krok byl pečlivě odměřený tak, aby bylo zřejmé, že jeho pán nemíní čekat, a zároveň aby návštěvníkům dopřál čas kochat se speciálně dovezenými stromy, květinami a jinými prvky luxusní zahradní architektury. Bohužel to trochu pokazil Pašák, který se náhle rozběhl za pávem a vrátil se s tlamou plnou peří.
Majordomus se rozběsnil. Mají vůbec představu, jak jsou pávi v těchto končinách vzácní? Kolik stojí je sem dovézt a udržovat je? Chtěl vlka ihned zabít, vycpat a vystavit, ne nutně v tomto pořadí. Pašák ho vyzval, aby vyzkoušel, jestli to svede. Následovala velice emotivní výměna invektiv, kterou ukončil až Chance, jenž Pašáka přemluvil, aby z majordoma slezl a dovolil mu vstát. Po zbytek cesty je majordomus vedl zahalen v důstojné mlčení a předstíral, že k ničemu nedošlo.
U hlavního vchodu je předal vrchnímu majordomovi oblevenému v okázalejší uniformě, než nosí většina admirálů, a ten je odvedl dlouhou chodbou lemovanou prastarými portréty a dvěma řadami ozbrojenců do hodovní síně, kde Svatý Kryštof zrovna jedl. Seděl v čele dlouhé tabule z těžkého mahagonu, která se viditelně prohýbala pod tíhou jídla. Bylo na ní dost potravin k nasycení tuctu početných rodin, ale Svatý Kryštof u ní seděl sám. Dominoval místnosti svou maligní přítomností, sádelnaté tělo nacpané v přepychovém, oslnivě bílém obleku - jediným jeho barevným doplňkem byla krvavě rudá růže, kterou měl v klopě.
Svatý Kryštof byl více než šest stop vysoký a vážil čtyři sta padesát liber, ale šeptalo se, že pod vším tím tukem má pořád ještě úctyhodné svaly. Také se ovšem říkalo, že tak ztloustl proto, že pojídá svoje nepřátele. Jeho oválná tvář byla naprosto nevýrazná, skoro dětská; tuk zahladil všechny jeho rysy a dodával mu trochu tajemného vzhledu zadumaného nemluvněte.
Jeho pohled byl přímý, klidný, plný chladné zloby. Neměl žádnou zbraň. Uplynulo už hodně času od dob, kdy Svatý Kryštof osobně bojoval pro něco jiného než pro své vlastní potěšení. Nezbytné násilí ponechával na tuctu osobních strážkyň, které ho doprovázely na každém kroku; až na opasky s mečem byly nahé. Povídalo se o nich, že jsou to

nejlepší šermířky v Havenu a že je ještě nikdo neporazil. Jestřáb a Rybářka je okázale ignorovali a soustředili se raději na přepychový nábytek a zařízení obrovské jídelny. Jestřába zvlášť zaujal masivní lustr z oceli, skla a diamantů pod stropem. Nebylo vidět, že by na něčem visel, což znamenalo, že ho tam drží magie. Trochu drahý vrtoch, vzhledem k tomu, jaký to byl kýč. Svatý Kryštof ledabyle hodil kus masa jedné ze svých ochránkyň. Ta ho zachytila špičkou meče a pak ho začala pomalu žvýkat, aniž byť jen na okamžik spustila oči ze čtyř návštěvníků.
„Předvádí se," poznamenala Rybářka.
Pašák se připlížil za jednu ze strážkyň a přitiskl jí studený čenich na nahý zadek. Dívka hlasitě zaječela a pak se usilovně tvářila, že to nebyla ona. Pes se hlasitě zachechtal. Chance nevěděl, kam s očima. To, že strávil většinu života na soukromé chlapecké škole, mu nijak nepomáhalo vypořádat se s takovou záplavou ženské nahoty. Připadalo mu to velice znepokojivé, ale nebyl tak hloupý, aby nevěděl, že právě o to jde.
„Tak, kapitáni," řekl Svatý Kryštof svým pomalým hlasem nesmiřitelným jako lavina. „Co máte tak důležitého, že mě kvůli tomu rušíte u svačiny?"
„Nic zvláštního," odpověděl Jestřáb vesele. „Přišli jsme sem jen, abychom tě zabili, vypálili tenhle dům a rozbili ti tvou zločineckou síť. Víš, odjíždíme z Havenu, takže jsme to už bohužel nemohli odložit. Měl by ses cítit poctěný, Kryštofe: nechali jsme si tě jako to nejlepší nakonec."
Svatý Kryštof se mrazivě zasmál. „Kapitán Jestřáb, vzpurný jako vždycky. Musím vám připomínat, že jsem naprosto bezúhonný podnikatel, bez jakéhokoliv záznamu v rejstříku? Se zákonem nemám nic společného."
„My už nejsme zákon," řekla Rybářka. „Teď sloužíme vyšším cílům. Kolik životů jsi za ta léta zničil, Kryštofe? Víš to vůbec?"
„Samozřejmě že ne," odpověděl tlouštík a delikátně si otřel rty hedvábným kapesníčkem s monogramem. „Mám lidi, kteří mi o tom vedou záznamy. Zato nemám nejmenší zájem pokračovat v této konverzaci, kapitáni. Jelikož k vám chovám jistou úctu, nabízím vám ještě jednu šanci. Opusťte můj dům i tohle město a nikdy se sem nevracejte. Dokud můžete."
„To byl dobrý nápad pořídit si jako osobní strážce nahé ženy, "řekla Rybářka. „Muži se podobnými věcmi nechají tak snadno vyvést z míry. Na druhé straně, já ne. Takže jsem se nad tím mohla zamyslet beze zbytečných emocí a rozhodla jsem se, že tvým děvčatům přinesu dáreček. Nebo několik."
Sundala si z ramene pytel a s úklonou ho otevřela, z pytle vyskočilo dvanáct největších, nejsmrdutějších, nejhnusnějších a rozhodně nejrozzuřenějších krys, jaké se kdy v Havenu narodily. Sotva dopadly na podlahu, zacvakaly zuby a vrhly se k nejbližšímu nechráněnému jídlu; v tomto případě to bylo dvanáct párů bosých ženských nohou. Strážkyně zaječely a v naprostém chaosu se rozběhly po místnosti, zatímco je krysy kousaly a pokoušely se jim vyběhnout po nohou nahoru. Jedna z krys omylem skočila na Rybářku, ale ta ji elegantně odkopla přes celou místnost.
Svatý Kryštof vyskočil, odstrčil židli a sebral meč jedné ze strážkyň, která běžela kolem s krysou zapletenou ve vlasech. Jestřáb s Rybářkou tasili zbraně a vyrazili proti němu. Chance zabouchl dveře do jídelny a zajistil je opěradlem židle. Pašák si mezitím neskonale užíval, když s nestranností sobě vlastní prohánět zároveň krysy i vřeštící ženy.
Jestřáb s Rybářkou dotírali na Svatého Kryštofa, který vládl mečem s překvapivou silou a hbitostí. Na tak tlustého muže se pohyboval až neuvěřitelně rychle, vykryl každý útok, který byl proti němu veden, a tu a tam se i sám zmohl na výpad. Ať se oba kapitáni snažili sebevíc, jeho obranou se jim nedařilo proniknout, ani když se do něj pustili ze dvou stran současně. Svatý Kryštof pomalu ustupoval a zatím nevypadal nijak zadýchaně. Sluhové a gardisté už bušili na dveře, které Chance hlídal. Jestřáb s Rybářkou bojovali ze všech sil, ale měli za sebou dlouhý den a začínali být unavení. Ocel zvonila o ocel a Svatý Kryštof se zlomyslně usmíval. Jeho tučný obličej se leskl potem. Pak se obě strany na okamžik zastavily, aby popadly druhý dech.
„Nemůžete vyhrát," řekl Svatý Kryštof. „Přinejlepším mne můžete zatknout a mí právníci mne do hodiny zase dostanou na svobodu. K soudu vůbec nedojde. Mám známé na tak vysoké úrovni, že si to ani nedovedete představit. Vy jste jen obyčejní městští honící psi a já vám mohu bez potíží nasadit náhubek. Odejděte z mého domu, nebo tady zemřete."
„Věděl jsem dopředu, že řekneš něco takového," odpověděl Jestřáb. „Myslíš si, že jsi nedotknutelný, ale pleteš se."
Hodil sekeru tak, aby proletěla mezi stropem a lustrem, který visel pod ním, a její hlavice s vyleptanými runami rozťala primitivní magii, která ho tam držela. Svatý Kryštof se podíval nad sebe a měl právě tak čas uvědomit si, že ho na to místo Jestřáb s Rybářkou schválně vmanévrovali, když ho zasypala ohromná masa skla, oceli a diamantů a přibila ho k podlaze. Zadunělo to, jako když udeří hrom, a všichni v místnosti se otočili, aby se podívali, co se děje. Svatý Kryštof byl pod lustrem prakticky pohřbený, vyčnívala mu jen hlava a jedna ruka. Pokusil se vyprostit, zapřel se proti váze, která ho drtila, celým svým mohutným tělem a na okamžik to vypadalo, že ze sebe lustr skutečně svalí; v příští chvíli však hlasitě zasténal a bezmocně klesl na parkety.
Ty ze strážkyň, které zrovna plně nezaměstnával boj s krysami, zíraly s ústy dokořán: že uvidí něco takového, nedoufaly ani ve svých nejsmělejších snech. Bušení na dveře zesílilo. Chance zaklínil pod kliku ještě jednu židli a pak pomalu ustoupil, sekeru připravenou v rukou. Pašák se postavil vedle něj.
Svatý Kryštof ztěžka oddechoval a z očí mu sršely blesky. „Mí lidé už brzy vtrhnou dovnitř. Vytáhnou mě odsud. A pak za svou drzost zaplatíte. Budete umírat pomalu a bolestivě. Protože já jsem Svatý Kryštof a vy nejste nic!"
„Moc mluvíš," zabručel Jestřáb. Ze změti železa a střepů vytáhl svou sekeru a zamyšleně ji potěžkal. Potom ji oběma rukama pozvedl nad hlavu a nechal ji prudce dopadnout. Její ostří hladce projelo tlustým krkem Svatého Kryštofa a zaseklo se hluboko do podlahy. Jeho hlava se odkutálela; v obličeji stále ještě měla výraz vzteku a překvapení. Jestřáb počkal, až se sama zastaví, a pak spokojeně přikývl.
„Poslyšte," ozval se Chance. „Tohle nebylo moc čestné, že?"
„Tady jsi v Havenu," odsekla Rybářka.
O něco později seděli Jestřáb, Rybářka a Chance na hřbetech svých koní a z vyvýšeného místa se dívali na město. V

ulicích vládl naprostý chaos. Lidé pobíhali sem a tam, ječeli a pokřikovali na sebe přes hustá mračna černého dýmu valícího se hned z několika požárů. Většina členů Hlídky byla v ulicích a snažila se nastolit alespoň nějaký pořádek, což jim samozřejmě naprosto znemožňovalo pátrat po těch, kteří to všechno způsobili. Pašák seděl vedle koní a šťastně žvýkal poslední kousek něčeho se spoustou peří.
„Je čas vyrazit," konstatoval Jestřáb.
„Ano," přisvědčila Rybářka. „Myslím, že jsme napáchali tolik škody, kolik se za jediný den dalo stihnout."
„Nebude se vám stýskat?" zeptal se Chance. „Koneckonců, tohle město bylo deset let vaším domovem."
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. „Ne," řekli oba současně a pak se rozesmáli.
Než se mohli vydat na cestu, museli se zastavit ještě na jednom místě; v doupěti bývalého podvodníka, se kterým se Jestřáb a Rybářka seznámili už před nějakým časem. Zeb Tombs žil v poklidném malém domku v klidném koutě velice spořádané části města, kde o jeho poněkud problematické minulosti neměl nikdo ani tušení. Jestřáb zaklepal na jeho dveře.
„Není doma!" ozvalo se zevnitř. „Už odešel, a navíc tu ani nikdy nebyl. Tombs? O někom takovém jsem jaktěživ neslyšel. Jděte pryč. Tohle je morový dům!" Pak se zevnitř ozval skutečně odporný kašel. „A taky tady straší!"
„Otevři ty dveře, Zebe," odpověděl Jestřáb klidně. „Nechceš přece, aby je Rybářka musela vykopnout, že ne?"
Ozval se zvuk odemykaných zámků a odsouvaných závor a pak se dveře otevřely dokořán. Distingovaně vyhlížející gentleman, asi padesátiletý, oblečený v nádherně vyšívaném smokingu, se nejprve rychle rozhlédl po ulici a pak se zamračil na Jestřába s Rybářkou. „Moje dveře nechte na pokoji! Zrovna jsem je nechal natřít. Čím jsem si vás dva zasloužil? Albatrosa jsem nezastřelil už ani nepamatuju. K čertu - pojďte dovnitř, než si vás všimnou sousedé. Jestli si vás už nevšimli. Tady člověk vůbec nemůže projít ulicí, aby se v každém okně nehýbaly záclony. A použijte rohožku!"
Jestřáb vešel do domu, následován Rybářkou, která Tombse pozdravila zdvořilým kývnutím, když se kolem něj protahovala. Chance s Pašákem průvod uzavírali. Tombs se na psa zamračil, ale nahlas neřekl nic. Pokynutím pozval hosty do salónku, útulného pokojíku zařízeného s dlouholetou praxí v oddělování cenných věcí od těch, které nestojí za to, aby člověka zdržovaly při útěku. V Havenu si Tombs vedl docela dobře, dokud neudělal tu chybu, že se pokusil prodat podíl na stříbrných dolech veliteli Duboisovi. Ten toho sice o těžbě kovů mnoho nevěděl, ale byl si naprosto jistý, že fakt, že se údajné naleziště nachází v místě už několik set let zatopeném, může představovat určitou komplikaci. Poslal na Tombse Jestřába s Rybářkou a to byl jeho konec.
„Co ode mě chcete tentokrát?" zeptal se Tombs. „Sekám dobrotu. Už si ani nepamatuju, kdy jsem naposled -"
„Odjíždíme z Havenu," přerušil ho Jestřáb.
„V tom případě dovolte, abych byl první, kdo vám zamává na rozloučenou."
„Ale potřebujeme převlek."
„To je rozumné," přisvědčil Tombs. „Být na vašem místě, také bych chtěl vypadat jako někdo úplně jiný. A cokoliv, co mohu udělat pro to, abyste odjeli z tohoto města, udělám s opravdovým potěšením." S pochybnostmi se zadíval na Pašáka a pak na Chanceho. „Doufám, že ten váš vlk je ochočený?"
„Jestli mě ještě někdo nazve vlkem, udělám mu něco skutečně nepříjemného!" řekl Pašák a vycenil zuby.
Tombs rychle couvl a přitáhl si mezi sebe a psa těžkou židli. „Hele, pokud jde o mě, buď si čím chceš. Ale věř mi, že zuby, drápy a chlupatý kožich jednoho prozradí vždycky."
„O Pašáka se nestarej," řekla Rybářka. „On přestrojit nepotřebuje. Raději se soustřeď na vhodný převlek pro mě a Jestřába. Co navrhuješ?"
„No," řekl Tombs váhavě, „nebude to snadné, protože mě jistí lidé donutili, abych zničil všechno svoje staré nádobíčko, ale shodou okolností mi zbylo jedno transformační kouzlo, které jsem si schovával na horší časy."
„Kouzla na nás neúčinkují," opáčil Jestřáb. „Za dlouhé noci jsme byli vystaveni účinkům divoké magie a každé zaklínadlo po nás sklouzne jako déšť ze střechy."
Tombs několikrát zamrkal. „Vy jste samé překvapení, co, kapitáne? V tom případě vám ale nemůžu nabídnout nic než obyčejná líčidla a přebarvení vlasů."
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého a pak na Chance, který si je zamyšleně prohlížel. „Doopravdy se moc nepodobáte svým oficiálním portrétům a už je to tak dávno... myslím, že ty jizvy a páska přes oko úplně postačí, Vaše Výsosti."
„Výsosti?" zeptal se Tombs zvědavě.
„Zmlkni, Tombsi."
„Ano, Vaše Výsosti, už mlčím."
„A co já?" ozvala se Rybářka.
„Nabarvěte si vlasy na černo a nikdo vás nepozná," řekl Chance po krátkém zaváhání. „Skoro každý, kdo vás znal, je mrtvý. A ti, co jsou ještě naživu, vás patrně nikdy neviděli zblízka. Ano, nabarvení vlasů by mělo stačit."
„Ona je taky Výsost?"
„Sklapni, Tombsi. Nebo tě hodím vlkovi."

# # #

Přebarvit Rybářčinu dlouhou hřívu na černo sice nebylo snadné, ale Tombs se toho zhostil rychle a nebylo sporu, že potom vypadala jinak. Důkladně se prohlédla v zrcadle v Tombsově koupelně, zamračila se na sebe novým černým obočím a pak se obrátila k Jestřábovi, který stál u dveří.
„Řekni mi pravdu, nebo je z tebe mrtvola!"
„Vypadáš opravdu úchvatně," ujistil ji Jestřáb a velice se snažil, aby se mu přitom ve tváři neobjevila ani stopa

úsměvu. „A co je nejdůležitější, vůbec ne jako Julie. Tak se s tím spokoj. Myslím, že už bychom doopravdy měli jít. Bývalí kolegové z Hlídky nejspíš budou dělat všechno, aby se s námi nesetkali, ale můžeš se vsadit, že všichni darebáci, na které nám už nezbyl čas, teď slídí po městě a snaží se využít svou poslední příležitost si to s námi vyřídit."
Rybářka přikývla a vrátila se s Jestřábem do salónku. Chance nehnul ani brvou, zatímco Tombs sebou znatelně škubl. Pašák, kterého náhle přepadl záchvat neovladatelného kašle, se schoval za Chanceho nohy.
„Co teď?" zeptal se Chance honem.
„Pojedeme plnou rychlostí ven z města a nikde se nebudeme zastavovat," odpověděla Rybářka. „Jak daleko je to k Průrvě? Více než den?"
„Dostal jsem od Maguse zvláštní kouzlo," řekl Chance. „Jakmile budeme za městem, mohu Průrvu přivolat, aby se otevřela jen kvůli nám. Pak jí projedeme a budeme zpátky v Lesním království."
„Jednoduché jako facka," řekl Jestřáb. „Za předpokladu, že se z města dostaneme živí. Za poslední roky jsme si tady nadělali spoustu nepřátel."
„Všechny z dobrých důvodů," dodala Rybářka.
„Tak pojedete už?" ozval se Tombs. „Ty vaše řeči o nepřátelích mě vážně znervózňují. Jen tak namátkou bych si dokázal vybavit pěknou řádku lidí, kteří by klidně zapálili celou tuhle ulici, aby vás dostali. Tu a tam mívám stejné pocity."
„Neboj se," odsekl Jestřáb. „Už jdeme."
„To ani za svoje odborné služby nedostanu zaplaceno?"
„Co myslíš ty?" opáčila Rybářka.
„Vrrr!" dodal Pašák.

# # #

Jestřáb, Rybářka a Chance uháněli na svých koních cvalem ulicemi města a Pašák se držel po jejich boku, zatímco na ně ze všech stran pršely šípy, nože a tupé předměty nejrůznějšího druhu. Kletby a zaklínadla neškodně praskaly ve vzduchu odpuzované ochrannou mocí panenky vykukující z Jestřábova vaku. Lidé jim uskakovali z cesty a častovali je nadávkami nebo povzbudivými výkřiky, případně uzavírali sázky, jestli se bývalí kapitáni Hlídky dostanou z města živí. Ti z jejich kolegů, kteří se k tomu náhodou připletli, se okázale dívali jinam pevně rozhodnuti se do ničeho neplést.
Jestřáb a jeho společníci se hnali jako o závod; míhali se kolem tak rychle, že nikdo neměl šanci se jich byť jen dotknout. Ale panenka se rychle vyčerpávala a koně nemohli vydržet takový trysk příliš dlouho. Ke všemu za nimi ujíždělo čím dál více pronásledovatelů.
Jestřáb jel v čele - spoléhal se, že je jeho rozsáhlé znalosti havenských ulic vyvedou z města nejrychleji. Nyní se kolem něj míhaly budova a nároží v rychlém sledu a slévaly se v jedinou šmouhu. Z místa, kde byli, už dohlédl na konec města, ale jet tam nemohl. Nevedla tam žádná přímá cesta, jen labyrint úzkých uliček a průchodů.
A potom zahnul nejvyšší rychlostí za roh a uviděl, že konec další ulice je zatarasen mohutnou barikádou. Před ní stáli muži s připravenými zbraněmi. Zjevně vytahali nábytek z okolních bytů a navršili z něj vysokou, neprostupnou zeď.
Jestřáb ujížděl stále dál. Vzhledem k pronásledovatelům, které už měli těsně za patami, nemohl ani zpomalit. Barikáda se rychle přibližovala. Objet se nedala, na přeskočení byla příliš vysoká. Nohy převrácených židlí z ní trčely jako kopí.
A Jestřáb si vzpomněl na jinou barikádu, za dlouhé noci během války s démony, při poslední bitvě o Lesní hrad. Modrý měsíc jim mrtvolně planul nad hlavami, odporně sinalý, a to jediné, co stálo mezi princem Rupertem a legiemi démonů, byla neustále se zvětšující hromada jeho padlých druhů.
Rybářka ho dohnala a zajela s koněm těsně k jeho boku. „Všiml sis té barikády?"
„Samozřejmě že jsem si jí všiml!"
„Máš nějaký nápad?"
„Ještě ne."
„Budeme ji muset přeskočit," rozhodla Rybářka.
„To nejde! Je příliš vysoká!"
„Nemáme na výběr!"
A pak někdo přiložil k převážně dřevěné hromadě pochodeň a celá barikáda rázem vzplála. Rybářka se zamračila.
„No dobře, tak ji nepřeskočíme. Potřebujeme nějaký nápad, Jestřábe. A raději bys s ním měl vyrukovat brzy, protože už jsme zatraceně blízko!"
Ještě minutu a budou u barikády. Jestřábův kůň už začal navzdory pobízení před sálajícími plameny zpomalovat. Rychlé rozhlédnutí potvrdilo, že všechny boční uličky jsou zablokovány ozbrojenci. Někdo si dal záležet, aby to klaplo. Z té pasti nebylo úniku. Takže když to nejde skrz ani kolem...
„Jeďte za mnou!" zařval Jestřáb a stočil svého koně ostře doleva. Přímo před ním byly plechové požární schody vedoucí do horních pater a na střechy. Kůň na ně jedinkrát pohlédl a pokusil se zarýt kopyty do chodníku, ale Jestřáb jej hnal ostruhami, kletbami i nemilosrdně přitaženou uzdou. Železné podkovy zazvonily o plech. Celá konstrukce se pod jejich váhou roztřásla, ale vydržela. Rybářka a Chance pobídli svoje koně za Jestřábovým a Pašák průvod uzavíral.
Ze stínu pod schody se vynořili dva ozbrojení muži.
„Utečou nám!" zaječel jeden. „Zabij alespoň toho zatraceného vlka!"
Pašák vycenil zuby a změřil si ho skutečně zlým pohledem. Oba muži strnuli na místě. „Zabij si toho zatraceného vlka sám!" řekl druhý muž. Pašák se ušklíbl a vyrazil za koňmi vzhůru po schodech na šikmou taškovou střechu.
Chvíli to vypadalo, že se celé schodiště utrhne od zdi, ale nějakým zázrakem vydrželo dost dlouho na to, aby se všichni čtyři uprchlíci dostali bezpečně na střechu. Jestřábův kůň divoce protestoval, ale on ho hnal dál a přitom hlasitě výskal

vzrušením. Tašky odlétaly koním zpod kopyt, ale oni uháněli pořád kupředu, z jedné střechy na druhou. Výkřiky překvapení a úžasu, které se ozývaly zdola, se zdály být značně vzdálené. Z této výšky Jestřáb zřetelně viděl mučivě blízké hranice města. Vyhlédl si další požární schodiště a zamířil k němu. Zvuk kopyt koní svých dvou společníků slyšel těsně za sebou. Rybářka se vesele smála. Pokud šlo o Chanceho, vypadalo to, že se modlí.
S řinčením a rachotem seběhli po plechovém schodišti dolů a byli zase na ulici, bezpečně za hořící barikádou. Teď už neměli mezi sebou a hranicemi města skoro nikoho. Ve vzduchu těsně za nimi zapraskalo poslední zaklínadlo a Jestřábovi se z toho postavily na hlavě všechny vlasy. Cítil, jak se ho kouzlo snaží zmocnit, pomalu, záludně a hrozivě, ale jejich vlastní magie je stále ještě chránila. Pak panenka, kterou měl ve vaku, zaječela, rozhodila maličké ruce a vzplála plamenem. Kletbu odrazila, ale sama přitom byla zničena.
Jestřáb, Rybářka a Chance opustili přístavní město Haven tryskem a ani jednou se přitom neohlédli. Pašák stále běžel po jejich boku, jazyk mu visel z tlamy a hlasitě funěl. Byl spíše energický než rychlý. Před nimi se táhl klikatý pruh pobřeží, na jedné straně moře, na druhé spousta otevřené krajiny. Jestli se za nimi hnali pronásledovatelé dál, neměli by se tady kde skrýt nebo se bránit a jejich koně byli příliš vyčerpaní, než aby vydrželi běžet dál. Jestřáb se ohlédl na Chanceho.
„Potřebujeme Průrvu. Hned!"
„Jsme příliš blízko města! Potřebuju ještě alespoň několik minut!"
Rybářka dojela Jestřába z druhé strany. „Tak. My se opravdu vracíme. Zpátky do hradu a ke dvoru a taky ke všem jeho pletichám a formalitám. Haven byl ve své zkaženosti alespoň poctivý a přímočarý."
„Lesní hrad byl můj domov," namítl Jestřáb.
„Ale nevracíme se, abychom se tam usadili, že ne? Slib mi, že tam jedeme jen vyřešit Haraldovu vraždu."
„Pokud mě má povinnost zavolá..." zabručel Jestřáb.
„A co tvoje povinnost vůči mně?"
Než mohl Jestřáb odpovědět, Chance na sebe připoutal jejich pozornost tím, že z vaku vytáhl Ruku slávy. Vysušenou a nakonzervovanou ruku oběšence uťatou těsně po jeho popravě, prsty předělané na svícny. Stará magie. Zlá magie. Toho druhu, který vám ničí duši. Ruka slávy dokázala odemknout každý zámek, najít skrytý poklad, odhalit tajné dveře. Jestřáb s Rybářkou se mlčky dívali, jak se pět svící samo zažehlo a rozhořelo se teple žlutými plameny. Za sebou slyšeli dupot kopyt koní pronásledovatelů, ale ani se neohlédli. Jen zdržovat se poblíž Ruky slávy bylo, jako by vám někdo táhl nehtem po duši. A pak Chance vyslovil slovo moci, aktivoval ruku a všechno se rázem změnilo.
Den se stal nocí. Všechno, co kolem sebe viděli a slyšeli, bylo najednou velice daleko. Sluneční světlo pohaslo a zahalila je temnota. Nyní ujížděli nocí a nad hlavou jim zářily hvězdy. Koně se jim vzpínali na uzdách, pohazovali hlavami a kouleli očima. Noc vystřídal den, slunce zaplálo oslnivým jasem. Den se znovu změnil v noc a měsíc na obloze měl modré okraje, jako by byl zachvácený hnilobou. Noc se stala dnem a svět se před nimi otevřel, sám vesmír praskl a odhalil jim nekonečný tunel osvětlený vlastním stříbřitým přísvitem. Tohle Jestřáb už jednou viděl, když velemág použil teleportační zaklínadlo. Pobídl svého skoro hysterického koně dovnitř do tunelu a ostatní ho následovali. Spíše cítili, než slyšeli, jak se za nimi otvor uzavřel.
Uvnitř tunelu zpomalili koně do chůze. Čas a prostor tady byly něco jiného, a teď, když se Průrva zavřela, byli před pronásledovateli v bezpečí. Být ve stříbrné rouře bylo jako vrátit se tam, kde jste se nacházeli, než jste získali vědomí a tělo z masa a kostí, takže Jestřába s Rybářkou ani nepřekvapilo, když si s nimi přišli pohovořit mrtví. Duchové minulosti, ke které se otočili zády.
Za princem Rupertem přišel jeho mrtvý otec, král Jan. Vypadal staře, unaveně a poraženě, ale když pohlédl na svého syna, měl v očích hluboký smutek. Jeho hlas byl jako šumění větru a jeho slova řezala jako nůž. Moji synové pro mne vždycky byli zklamáním. A pak byl pryč, vystřídán příšernou bledou tváří Knížete démonů, který se zlověstně usmál a řekl: Zrádci mi vždycky dobře sloužili. Objevil se protektor a kráčel Rupertovi po boku, zkrvavený smrtelnými ranami, a ani nepohnul hlavou, když říkal: Tak daleko člověk dojde s odvahou. A nakonec tam byl Harald, mrtvý Harald, který se na něho díval vyčítavě. Vždycky jsi říkal, že ze mne bude lepší král než z tebe.
Princezně Julii řekl mrtvý král Jan laskavě: Nikdy nikomu nevěř. Zvlášť ne tomu, koho miluješ. Její mrtvý přítel Bodeen, hruď stále proraženou smrtelnou ranou, kterou mu zasadila, jí kamarádsky pokynul a řekl: Každý někdy někoho zradí. A pak se objevil drak, mrtvý, strávený ohněm a rozprášený větrem, který si ji prohlédl prázdnými očními důlky zuhelnatělé lebky a prohlásil: Magie se vytrácí ze světa. Ale to neznamená, že je ztracena. A nakonec přišel Harald, který byl kdysi jejím milencem, i když ne láskou, vzal její ruku do svých chladných prstů a řekl: Miloval jsem tě, Julie. Svým způsobem.
Duchové hovořili klidnými, vzdálenými hlasy zbarvenými znalostmi přístupnými pouze mrtvým a srdce Ruperta a Julie bolestně bušila v jejich stále živých hrudích, jak si vzpomínali na věci a pocity, o nichž si mysleli, že už jsou dávno ztracené. Nějak vytušili, že slyšeli věci, které jim budou k užitku, ale přítomnost smrti je zatlačila do pozadí a rozředila vzpomínkami na ztráty, prohry, selhání a myšlenky, jež zůstaly nevysloveny, ale nikdy nebyly skutečně zapomenuty. Živí nemají slyšet mrtvé, protože lidské srdce nedokáže snést tolik pravdy.
Pak se stříbrný tunel se zaburácením rozevřel, vyplivl je zpátky do světa reality a všude kolem byl Les. Mohutné stromy se pyšně tyčily do výše, zářivě zelené svěžím letním listovím. Vzduch byl plný ptačích písní a bzučení hmyzu a syté vůně trávy, země a mokrého listí. Byla to vůně domova. Když za nimi stříbrný tunel zmizel, Jestřáb přitáhl svému koni uzdu, aby zastavil, a ostatní ho napodobili. Chvíli mlčky seděl v sedle a těžce dýchal napětím potlačovaných citů; pak se podíval na Chanceho.
„Proč jsi nás nevaroval?"
Chance se zatvářil nechápavě. „Promiňte. Slyšel jsem, že jste už stříbrným tunelem cestovali."
„Takhle ne," řekla Rybářka zadýchaně. „Měl jsi nám to říct. To o těch mrtvých."
„O jakých mrtvých?" zeptal se Pašák a rychle se kolem sebe rozhlédl.

„Přicházeli a mluvili na mě," řekl Jestřáb. „Duchové minulosti, dávno pohřbení."
„Mrtví," dodala Rybářka. „Zoufale se mě snažili varovat před... něčím."
Chance pomalu zavrtěl hlavou. „Takové vedlejší účinky nikdy nikdo nepozoroval. Průrva je jen... dopravní prostředek. Stovky tisíc lidí už jí prošly a o žádných hlasech se nikdo nezmiňoval. Možná to způsobilo vaše vystavení divoké magii."
„A možná že nás prostě jen straší minulost," řekl Jestřáb. „Věci, které jsme měli udělat a neudělali."
„Kdo s vámi mluvil?" otázal se Chance zvědavě. „A co říkal?"
Jestřáb a Rybářka se na sebe podívali. „Možná ti to povíme. Jednou," řekla Rybářka.
„Dál ani krok!" ozval se náhle hlas, nabubřelý výsadou rozkazovat. „Než budete moci pokračovat v cestě, musíte přiznat k proclení všechno, co přivážíte z jihu."
Ohlédli se a uviděli půl tuctu stanů a asi dvacet těžce ozbrojených mužů. Jestřáb a Rybářka se tázavě podívali na Chanceho.
„Celnice a imigrační úřad," vysvětlil jim omluvně.
„Jsme doma," zaradoval se Jestřáb. „A vůbec nic se tu nezměnilo."

4 VŮBEC NE JAKO NÁVRAT DOMŮ

Jestřáb se podíval na lidi z celního a imigračního a hned mu bylo jasné, že s nimi nebude vycházet. Majitel úředního hlasu, statný, mohutný týpek oblečený v zářivé sivorudé a zlaté uniformě, měl nos zdvižený k nebi a mračil se tím povšechně podezíravým způsobem, jenž je typický pro všechny služebníky veřejnosti, kteří byli povýšeni do funkce, na niž nemají žádnou kvalifikaci, ale raději by zemřeli, než by to připustili. Znají všechny předpisy, které vám zabrání dostat to, o čem oba víte, že na to máte nárok, a přitom tvrdí, že oni jen dělají svou práci. Zapřísahají se, že by se provinili proti všem zákonům, kdyby ve vašem případě učinili výjimku; ovšem pokud nejste ochoten trochu podmáznout kolečka úřední mašinérie. Ozbrojení muži, kteří stáli za ním, nosili typické barvy Lesního království, ale z jejich hlasů jasně zaznínal redhartský přízvuk. Žoldnéři. Určitě byli dostatečně zkušení, aby v Jestřábovi a Rybářce vycítili potenciální hrozbu, takže ve chvíli, kdy k nim celní úředník důležitě zamířil, měli už všichni ruce někde poblíž mečů. Chance sesedl a zůstal trpělivě stát vedle svého koně a Jestřáb s Rybářkou se k němu po krátkém přemýšlení připojili, aby předvedli dobrou vůli. Pašák si zuřivě škrábal blechy, až do něj Chance nenápadně strčil nohou.
Celní úředník se zastavil přímo před Jestřábem a pokusil se ho pohledem přinutit sklopit zrak, což byl první omyl. Když Jestřáb klidně opětoval jeho pohled, obrátil se úředník se stejným úmyslem k Rybářce, a to byl druhý omyl. Rybářka na něj pohlédla tak jedovatě, že celník mimovolně o krok ucouvl. Ze zoufalství se otočil k třetímu členovi skupinky a jeho chování se okamžitě změnilo. Na tváři se mu objevil široký úlisný úsměv a hluboce se před Chancem uklonil.
„Sire kvestore, odpusťte, že jsem vás hned nepoznal! Celní úředník Ponsonby Neústupný, k vašim službám! Celé království nedočkavě očekávalo váš návrat, ale že se vrátíte tak rychle, v to jsme ani nedoufali. Našel jste je? Při vedl jste nám našeho milovaného prince a princeznu?"
Dychtivě se zadíval za Chanceho a přitom okázale ignoroval Jestřába s Rybářkou, jako by se jim Rupert a Julie mohli skrývat někde za zády. Zjevně se už rozhodl, že ošuntělí kapitáni mu nestojí za pozornost. Jestřáb nevěděl, jestli má být rád nebo se cítit uražený. Žoldnéři zbystřili a přistoupili blíž. Někteří z nich se Chancemu zdvořile uklonili; někteří ne.
„Princ a princezna se do Lesní země nevrátí," odpověděl Chance pomalu. „Místo sebe poslali tyto dva... prostředníky, aby vyšetřili vraždu krále Haralda. Jsou to Jestřáb a Rybářka, kapitáni Hlídky městského státu Haven na jihu."
„Haven? Nikdy jsem o něm neslyšel!" odsekl Neústupný. Nerozhodně se podíval na Jestřába a Rybářku a zlomyslně se ušklíbl. „Ale jestli jsou z jihu, budou prohledáni za účelem zajištění nepovoleného kontrabandu a zaplatí všechny příslušné daně a cla za všechno, co s sebou přivezli. Ty, Jestřábe! Ukaž mi svoje doklady."
„Žádné nemají," řekl Chance rychle. „Sám jsem je provedl Průrvou. Pomocí Magusova zaklínadla jsme obešli jižní celnici. Jako kvestor se za ně zaručuji."
„To je proti předpisům," opáčil Neústupný, šťastný, že konečně našel něco, na čem může předvést svou autoritu. Povýšeně se ušklíbl nad nepříliš elegantním zevnějškem Jestřába a Rybářky a pak jeho pohled padl na jejich plné vaky.
„Otevřte je! Hned! Musím se přesvědčit, jestli neobsahují něco ze seznamu nepovoleného kontrabandu."
„Co přesně se považuje za kontraband?" zeptal se Jestřáb Chanceho. Celního úředníka naprosto ignoroval.
„V poslední době prakticky všechno," odpověděl Chance. „Dovolte, abych to vyřídil, Jestřábe."
Ale Neústupný mezitím zahlédl ohořelou panenku, která vyčnívala z Jestřábova vaku, a oči se mu vzrušeně zaleskly.
„Čáry! Magická parafernálie! Musíte vědět, že převážet takové věci Průrvou je zakázáno, sire kvestore. To je velice vážná věc, skutečně velice vážná věc. Kdo ví, co jiného ty osoby ještě mohou pašovat." Pokynul ozbrojencům, aby přišli blíž, a ti ho ochotně poslechli - zjevně se těšili na trochu zábavy. Neústupný se nepříjemně usmíval na Jestřába a Rybářku a přitom mluvil k žoldnéřům: „Prohledejte všechna jejich zavazadla a pak udělejte těm dvěma osobní prohlídku. A buďte velice důkladní, pánové. Ti dva se mi vůbec nelíbí."
Chance si ukryl obličej v dlaních. „Ale ne!"
Rybářka se podívala na Jestřába. „Co myslíš, jak moc bychom měli být nepříjemní?"
„V minimální nutné míře," odpověděl Jestřáb. „Pořád je ještě čas, aby někdo přišel k rozumu."
„Svlékněte je!" zaječel Neústupný, uražený jejich nedbalým přístupem a faktem, že odmítali mluvit přímo s ním. „Chci, abyste jim prohledali všechny tělesné otvory a pak jim dali pořádný klystýr - pro případ, že by něco spolkli!"
Jeden z žoldnéřů nedočkavě vztáhl ruku po Rybářčině poprsí a ta ho udeřila přímo mezi oči. Ozbrojenci odskočila hlava a svalil se na zem jako podťatý strom. Okamžitě se na ni vrhli dva jeho druhové, ale Jestřáb je uzemnil dříve, než se k ní vůbec dostali.

„Tolik pokud jde o rozum," řekla Rybářka klidně.
„Máš pravdu," opáčil Jestřáb benevolentně. „Ale co. Vždyť je jich jenom dvacet."
Ostatní žoldnéři se už na ně hnali s meči v rukou a Jestřáb s Rybářkou je přivítali se zbraněmi připravenými. Byl to krátký a nijak zvlášť krvavý boj, protože oba bývalí kapitáni nebyli doopravdy rozzlobení. Chance po celou dobu tancoval kolem a křičel na Jestřába a Rybářku: „Nezabíjejte je! Prosím vás, nezabíjejte je! Oni jen dělají svoji práci! Ach Bože, královna mi za tohle utrhne koule" Jestřáb s Rybářkou by se mohli zeptat, zda by se žoldnéři řídili stejnou zásadou, ale nechtěli na to plýtvat časem a dechem. Není snadné zastavit útočníka jen tím, že ho zraníte nebo odzbrojíte, zvlášť když on se vás přitom snaží zabít, ale Jestřáb s Rybářkou měli dlouholetou zkušenost v zajišťování podezřelých více nebo méně živých. Zanedlouho už leželo dvacet omráčených nebo silně krvácejících žoldnéřů na jedné hromadě, sténali, něco nesouvisle mumlali a drželi se za hlavy, zatímco se snažili vzpomenout, si co je dnes vlastně za den. Celní úředník na to dopuštění hleděl s očima vypoulenýma. Jestřáb s Rybářkou si svou práci prohlíželi se zadostiučiněním.
„Někdy je třeba stanovit pravidla jednání hned na začátku," prohlásil Jestřáb.
„Člověk nesmí být měkký," přikývla Rybářka.
Oba se otočili, aby se podívali na Neústupného, a tomu okamžitě zmizela všechna barva z obličeje. Bylo na něm vidět, že by se teď velice rád dal na ústup, ale příliš se mu třásla kolena. Jestřáb se na něj usmál a Neústupný zoufale zakňučel. „My celnice neuznáváme," prohlásil Jestřáb pevně. „Také neplatíme daně a cla a jakákoliv osobní prohlídka je v našem případě naprosto mimo diskusi. Takže běž a posaď se k těm svým vojáčkům a buď hodný, nebo ti Rybářka a já orazítkujeme dokumenty přímo v kapse něčím velkým, těžkým a špičatým. Táhni."
A celní úředník táhl. Chance nešťastně potřásl hlavou a pokynul Jestřábovi a Rybářce, aby se k němu připojili na malou soukromou poradu. Oba bývalí kapitáni poslechli a přitom si otírali krev ze zbraní kusy špinavého hadru. Pašák ležel vedle zbídačených žoldnéřů a s nadějí je pozoroval, jen tak, pro všechny případy. Chance se snažil tlumit hlas, ale znělo to ostře a přísně.
„Tohle opravdu nebyl dobrý nápad. Ti vojáci jednali pod záštitou královny a Neústupný zrovna tak. Jistě, je to osina v zadku, ale v královnině zadku... panebože, co to říkám! Podívejte se, jde o to, že tady v Lese nemáte prakticky žádnou pravomoc. Už nejste kapitáni Hlídky, a jelikož jste odmítli činit si nárok na výsady pramenící z královské krve, všechno, co máte, je doporučující dopis údajně vystavený princem Rupertem. To a moje podpora královského kvestora vám sice sjedná jistou volnost jednání, ale takto se prostě chovat nemůžete! Nemáte na to právo a i moje možnosti vás ochránit mají svoje meze. Tady jednáte jen sami za sebe!"
„Tak je to nejlepší," přikývla Rybářka klidně.
„Jestli jsem se něco za dobu svého života v Lesním království naučil," dodal Jestřáb, „pak to, že když je člověk měkký, vždycky se najde dost lidí ochotných nadělat mu na hlavu. Jestli Isobel a já budeme jednat, jako bychom měli oprávnění dělat si, co se nám zlíbí, a nakopat zadek každému, kdo by nám v tom chtěl bránit, uznají, že na to máme právo. My jsme Rupert a Julie v zastoupení, a dokud se tak budeme chovat, lidé nás budou respektovat."
„A když ne?" zeptal se Chance.
„Pak začneme házet lidi z cimburí a budeme to dělat tak dlouho, až to pochopí," odpověděla Rybářka.
„Moc bych si přál, abyste žertovali," povzdechl si Chance. „Nemohu slíbit, že vás ochráním. Jsem jenom kvestor."
„To je v pořádku," přikývl Jestřáb. „Jsme zvyklí chránit se sami a máme v tom velkou praxi. Ty si mezitím můžeš dělat starosti, kdo ochrání dvůr před námi."
„Už si je dělám," odpověděl Chance. „Věřte mi, že si je dělám."

S hořícími stany za zády se vydali na cestu Lesním královstvím. Lesní hrad byl stále několik dní ostré jízdy před nimi, ale Jestřáb s Rybářkou tam nijak nespěchali. Už to bylo dlouho, co naposledy viděli syté barvy a krásu Lesa, a nyní se těšili z návratu starých vzpomínek. Jejich koně sami klusali po rovné cestě a jim stačilo pohodlně sedět v sedlech, rozhlížet se kolem a opájet se pohledy a zvuky. Bylo léto a větve stromů byly obtížené svěže zeleným listovím. Mohutné kmeny se vzpínaly k obloze a jejich koruny vytvářely šumící baldachýn, kterým se prodíraly zlatavé paprsky slunce. Počasí bylo příjemně teplé, skoro ospalé, plné čistých, svěžích vůní života. Ptáci zpívali, hmyz bzučel a tu a tam se ozývaly zvuky prchající zvěře.
„Bože, to je ale změna po Havenu," prohlásil Jestřáb konečně. „Žádné saze, čáry a kanály; jenom les. Vůně domova."
„Máš pravdu," přisvědčila Rybářka skoro zasněně. „Už jsem zapomněla, jak je Les... živý a nekomplikovaný. Proti Havenu se všemi jeho pachy je to zatracené zlepšení -"
„Věř nám, že jsme si toho všimli sami," skočil jí do řeči Pašák, který běžel vedle koní. „Smrdělo to tam tak strašně, až jsem si přál, abych dostal rýmu. Samozřejmě že se občas rád vyválím ve špíně jako každý druhý, ale všechno má svoje meze."
„Je dobré být zpátky," řekl Jestřáb, který ho doopravdy neposlouchal. „Navzdory všemu, co se tady stalo, je to pořád můj domov."
„Takhle jsem to nikdy nebrala," poznamenala Rybářka. „Les je pro mě zvláštní jen tím, že jsem se tu s tebou setkala. Nezapomínej, že jsem z Hillsdownu."
Jestřáb se otočil v sedle a nejistě se na ni zadíval. „Jestli chceš, mohli bychom si později zajet i tam."
„Ne," odpověděla Rybářka. „Nic mě tam netáhne. Vzpomínky, které na to místo mám, nejsou šťastné. Ty jsi můj domov, Jestřábe - ať už jsi kdekoliv."
Usmáli se jeden na druhého a pak jeli chvíli mlčky, vychutnávali si ostré staccato zpívajících ptáků a nikdy nekončící tiché bzučení hmyzu. Koně vesele klusali, šťastní, že nemusejí spěchat, zatímco Pašák si tu a tam odskočil do podrostu za potravou nebo za zábavou. Chance mlčel, nenápadně pozoroval Jestřába s Rybářkou a vzpomínal, kým kdysi byli.

Teprve teď je začal vidět jako legendárního prince Ruperta a princeznu Julii, kteří zachránili celý Les od téměř nepředstavitelné hrůzy a zla. Jak se jim vracely vzpomínky, skoro se zdálo, jako by rostli.
„Na tohle místo si vzpomínám," prohlásil Jestřáb náhle. „Tudy jsem projížděl cestou k hoře Dračí doupě. Byl jsem tak odhodlaný porvat se s drakem a zabít ho, abych všem ukázal, za co stojím. Myslel jsem si, že když to dokážu, všechny moje problémy se tím vyřeší. Budou si mě vážit, respektovat mě a celý zbytek mého života už bude... tak nějak v pořádku. Byl jsem tehdy hrozně mladý."
„Oba jsme byli mladí," přikývla Rybářka. „Tolik jsem se bála svého otce. Vévoda Alric z Hillsdownu, nezpochybnitelný vládce všeho, na co se podíval. S výjimkou své vlastní rodiny. Měla jsem sedm sester a všechny hledaly svou identitu tak, že každá po svém provokovaly tátu. Když mě poslal umřít do dračí sluje, skoro jsem si oddechla. Znamenalo to, že to nejhorší mám za sebou a už nikdy se ho nebudu muset bát. Když chtěl, dokázal být hrozný. Takže jsem měla alespoň naději, že drak bude milosrdný a zabije mě hned, místo po troškách, jako to dělával můj otec. Zajímalo by mě, jestli bych se ho pořád ještě bála, kdybych se s ním na Lesním hradě setkala. Je to už dvanáct let a hodně jsem se od té doby změnila, ale... můžeme své otce někdy vidět jinak, než jsme je viděli jako malé děti?"
„Myslím, že ano," odpověděl Jestřáb. „Já a můj otec jsme se navzájem poznali, až když jsme byli oba starší a dokázali jsme jeden druhého lépe pochopit. Řekl bych, že to platí pro mnoho lidí. Nikdy jsi o svém otci moc nemluvila. Ani se mi nechce věřit, že ses někdy někoho bála."
„Taky jsi nikdy neviděl vévodu Alrika," odtušila Rybářka. „A kéž bych to o sobě mohla říct i já."
Jestřáb se na ni usmál. „Se svým otcem si nedělej starosti, děvče; jestli se na tebe jen křivě podívá, poženu ho kopanci z jedné strany nádvoří na druhé."
Rybářka se na něho láskyplně usmála. „Ty bys to udělal, co?"
„To se vsaď," zavrčel Jestřáb.
„Vy mě děsíte," ozval se Chance. „Prosím, nezapomínejte, že vévoda Alric je čestný host u Lesního dvora a jako takový se těší všem diplomatickým výsadám a právu na ochranu proti jakémukoliv ohrožení a újmě."
„To je sice všechno pěkné," opáčil Jestřáb, „ale stejně nemůžu nic slíbit. A jako Jestřáb nejsem občanem Lesního království, takže dvůr nebude moci být obviňován z ničeho, co mu udělám. Ale netvař se tak smutně, Chanci; my taky umíme jednat diplomaticky, když si to situace žádá."
„Samozřejmě," přikývla Rybářka vážně. „Ty celní žoldáky jsme přece nepobili, že?"
„A to je vaše představa o diplomatickém jednání?" zasténal Chance. „Někoho nezabít?"
„Většinou ano," přisvědčil Jestřáb.
Chance se zadíval na cestu, která se vinula před nimi. „Kdybych měl alespoň za mák rozumu, otočil bych se a uháněl bych odsud!"

Pokračovali v cestě Lesem. Dny a noci míjely a všude kolem vládl klid a mír. Nepotkali nikoho, ale Pašák vždycky odněkud přinesl čerstvou zvěřinu a pod baldachýnem lesa a hvězdnatým nebem se jim dobře jedlo i spalo. Bublající potůčky je zásobovaly čistou čerstvou vodou a dlouhé letní dny byly tak poklidné a příjemné, že se Jestřáb a Rybářka začali skoro proti vlastní vůli uvolňovat. Dole v Havenu nemohli nikdy ani na okamžik polevit v ostražitosti, dokonce i když byli zabarikádováni ve svém vlastním bytě. Chance si všiml té pomalé změny, ke které u nich docházelo - jako když se vojáci konečně vrátí domů z války - a měl z ní radost. Všechno šlo přímo skvěle, dokud nedorazili k hranicím Temného lesa.
Temný les, to jediné místo v Lesním království, kde stále vládla noc a nikdy tady nevycházelo slunce. Kde stromy byly vždycky mrtvé a trouchnivějící a kde nežilo nic než démoni. Když Modrý měsíc zase zapadl a dlouhá noc pominula, Temný les se vrátil do původních hranic, ale byl prastarý a úplně nemohl být zničen nikdy. Jestřáb přitáhl svému koni uzdu a dlouho seděl bez hnutí, oči upřené do temnoty, která před nimi spadla jako opona. Den náhle skončil; sluneční svit přemohla s lehkostí až opovržlivou temnota. Ze tmy mezi stromy neustále vanul chladný vítr páchnoucí rozkladem a smrtí. Jestřábův kůň chtěl před tím chladem a tmou couvnout, ale on ho nenechal. Od chvíle, kdy naposledy pohlédl na Temný les, uplynulo dvanáct let, ale sotva se sem vrátil, strach v jeho srdci byl stejně čerstvý, jako by to bylo včera. Rybářka, která věděla, co cítí, zastavila vedle něj. Oba tudy projížděli za dlouhé noci a stále z toho ještě měli jizvy na duši.
„Proč jsi nás sem zavedl, Chanci?" zeptala se Rybářka vztekle. „Tohle jsme nepotřebovali vidět."
V jejím hlase náhle zazněly příkrost, chlad a výstraha, jaké na sobě nikdy dříve nepocítil, a než odpověděl, chvíli se soustředil, aby si byl jist, že jeho slova budou znít klidně a věcně.
„Musíme tudy projet, abychom se dostali do Lesního hradu. Říkal jsem si, že bychom si tudy mohli zkrátit cestu. Když projedeme jen okrajem, ušetříme dva dny."
„Ty jsi v Temném lese ještě nikdy nebyl, že ne?" zeptal se Jestřáb, aniž odtrhl oči od temnoty před sebou.
„Vlastně ne - je to zakázáno. Ale vy jste tudy projížděli tolikrát a napadlo mě, že byste možná chtěli -"
„Ne," přerušil ho Jestřáb. „Byl jsem tady, projel jsem přes něj. Už si nemusím nic dokazovat. Objedeme ho."
„Objedeme ho," řekla Rybářka.
A tak otočili koně a jeli podél okraje Temného lesa. Chlad a tichá temnota koně děsily a neustále odvraceli hlavy. Jestřáb se také díval jinam. Za jeho časů existovala mezi Lesem a Temným lesem bariéra: Neprostupný les. Jenomže ten byl teď pryč, zničený ve válce s démony. Nic vás už nevarovalo, nic vám neposkytlo čas připravit se: jen náhlý přechod ze světla a života do hrůz ničících duši a věčné temnoty. Jestřáb si stále ještě vzpomínal na svou první cestu Temným lesem se svým tehdejším společníkem, jednorožcem Vánkem, a jak tenkrát málem přišel o rozum. V mrazivém, prohnilém srdci Temného lesa se setkal s vnitřní temnotou, která poskvrnila jeho mysl i duši a poznamenala ho navždy. Ještě mnoho let po zahnání dlouhé noci nedokázali Jestřáb a Rybářka usnout bez rozsvícených světel.

„Omlouvám se," řekl Chance nakonec. Mrzuté ticho, do kterého se Jestřáb a Rybářka ponořili, mu působilo starosti. „Měl jsem si uvědomit, jak na vás tohle místo musí působit. Samozřejmě na ně musíte mít strašné vzpomínky, strašné... chápu vás."
„Ještě pořád nechápeš," odpověděla Rybářka. „Částečně je to i tím, že už nechceme zabíjet démony, teď když víme, kdo jsou. Nebo kdo byli. Ale je v tom něco víc. Žádat po nás, abychom se vrátili do temnoty, je jako chtít, abychom znovu prožili svou smrt. Mluvil jsi někdy s někým, kdo prošel Temným lesem?"
„Jen velice málo lidí je o tom ochotno mluvit," řekl Chance. „Jediný skutečný hrdina, který přežil z těch dob, je lankrabě Robert Hawke a ten se dovede pořádně rozzuřit, když je někdo tak hloupý, aby se ho na to ptal. Na druhé straně velice rád vypráví o své udatnosti za války s démony a důvěrném přátelství s princem Rupertem, ale..."
Jestřáb si pobaveně odfrkl. „Nikdy jsme nebyli skuteční přátelé. Hodně jsme toho spolu prožili, bojovali jsme bok po boku proti děsivé přesile, ale nemohl bych říct, že jsem toho člověka doopravdy znal. Na to nebyl čas. Jistě, vážil jsem si ho; byl to statečný muž a skvělý bojovník. Když jsem šel na jih, dokonce jsem si podle něj zvolil nové jméno. Ale přátelé jsme nebyli nikdy."
„Ať je to, jak chce," řekl Chance diplomaticky, „na proslaveném přátelství s legendou si vybudoval politickou kariéru. Hrdiny mají všichni rádi." Odmlčel se a pak riskoval další otázku. „Mohl byste mi říct, jaké to bylo v Temném lese?"
„Tma," odpověděl Jestřáb. „Dost velká tma na to, aby zlomila každého."
„Jednou jsem tam byl," řekl Chance. „Tehdy jsem se setkal s Pašákem. Šaman měl vidění; říkal, že vidí démony, jak se šíří z Temného lesa. Natropil kolem toho spoustu povyku, a král nakonec, aby ho umlčel, vyslal mne, abych to prověřil. Jen mne samotného, chápete? Žádné vojáky nebo hraničáře na ochranu. Naštěstí se ukázalo, že Šaman měl pravdu jenom částečně. Z lesa unikl jen jediný malý démon a skrýval se na okraji jednoho malého městečka nedaleko odsud. Místní byli přirozeně vyděšení, ale pokud se mi podařilo zjistit, démon nezpůsobil žádné skutečné škody. Tak jsem se rozjel ho najít."
Chance se na chvíli odmlčel a s pohledem upřeným před sebe vzpomínal. „Nechtěl jsem ho zabít, protože jsem nevěděl, kdo to dříve byl, ale musel jsem. Kdyby se mi ho nepodařilo zahnat nebo zapudit zpátky do Temného lesa, kam patřil, nemohl bych mít jistotu, co v budoucnosti provede. Zblízka jsem se do té doby s žádným démonem nesetkal. Ale říkal jsem si - jediný démon, kolik potíží může nadělat?"
Rybářka si pobaveně odfrkla. „Zatraceně, někteří z těch, se kterými jsme za dlouhé noci bojovali, byli větší než dům.'"
„A i ti přibližně lidští dokázali způsobit víc potíží, než o kolik jsme stáli," dodal Jestřáb. „Kdo myslíš, že mi udělal ty jizvy na obličeji?"
„Říkám jen, co jsem si tenkrát myslel," řekl Chance klidně. „Brzy jsem zjistil, jak jsem se mýlil. Démona jsem našel poměrně snadno. Objevil se hned, jak se setmělo: seděl na městském hřbitově před náhrobky a nahlas četl jména. Byl bílý jako rubáš, bledý jako mrtvola, nahý jako červ, celý pokroucený a s obličejem, který byl i nebyl lidský. Na rukou i na nohou měl dlouhé zahnuté drápy. Kvůli všem těm špičatým zubům, které mu trčely z úst, se mu špatně mluvilo, ale stejně jsem mu rozuměl. Nezaútočil, když jsem k němu šel; jen tam seděl a prohlížel si mě, jako by se snažil rozpomenout, co jsem zač. Chvíli jsme spolu mluvili. Ten ubožák si začal vybavovat, že byl kdysi člověk a žil v tom městě. Vyšel ven z dlouhé noci, aby pátral po své minulosti, po svém bývalém životě. Vlastně se chtěl vrátit domů.
To samozřejmě nebylo možné. Pořád to byl démon se všemi jejich pudy a chutěmi. Několik psů a koček už se pohřešovalo. Nedokázal si vzpomenout, kým kdysi byl, což bylo nakonec dobře. Dovedete si představit zděšení jeho bývalé rodiny, kdyby jim ta stvůra zabušila na dveře a žádala je, aby ji pustili dovnitř?
Řekl jsem mu, aby se vrátil tam, kam patří, do Temného lesa. Ukázal mi několik náhrobků a chraptivým hrdelním hlasem z nich přečetl jména. Patřila všechna k jedné rodině. Možná to kdysi, když ještě byl člověk, bývala jeho rodina, možná ne. Byl stále hrozně zmatený. Vtom se otočil, zadíval se na spící město a rozplakal se.
Položil jsem mu ruku na rameno, abych ho uklidnil, a náhle se na mne vrhl, samé zuby a drápy, a divoká zloba. Měl jsem vytáhnout sekeru hned, jak jsem tu zatracenou stvůru viděl, ale vypadala tak dojemně. Svalili jsme se společně na zem, já dole a démon nahoře, a brzy jsem si uvědomil, že on je mnohem silnější. Jeho drápy se mi sevřely kolem krku, takže jsem nemohl dýchat. Ví silou jsem se mu snažil odtáhnout zápěstí, ale marně. A pak se odněkud přihnala velká štěkající chlupatá koule, skočila na démona a srazila ho ze mne. Tak jsem potkal Pašáka."
„A co se stalo potom?" zeptala se Rybářka, když se Chance nadlouho odmlčel. „Jak to dopadlo s démonem?"
„Zabil jsem ho," odpověděl Chance. „Co jiného jsem mohl dělat? Poblíž města zůstat nemohl a zahnat ho zpátky do Temného lesa by bylo kruté, teď když si vzpomněl, kým kdysi byl. Pašák ho přitiskl k zemi a já jsem mu usekl hlavu. Hned potom se změnil zpátky v lidskou bytost a já jsem ho pohřbil na hřbitově, vedle hrobů, na kterých seděl. Nijak jsem to místo samozřejmě neoznačil. Jeho jméno jsem neznal a ve vesnici jsem se vyptávat nemohl. Lidi by to jenom rozrušilo."
„Udělal jsi, co jsi musel," řekl Pašák. „Neměl jsi na výběr. To nejhorší jsi jim neřekl. Démon už na hřbitově vyhrabal několik hrobů a hodoval na tom, co v nich našel."
„Chtěl se jen vrátit domů," trval na svém Chance.
„To my všichni," řekl pes.
„Když jsem se vrátil do Lesního hradu, řekli mi, že král Harald byl za mé nepřítomnosti zavražděn," pokračoval Chance. „Jeho nepřátelé ho našli a já jsem tam nebyl, abych ho ochránil. Kdybych neodjel za tím démonem -"
„Král Harald by umřel stejně," odsekl Pašák. „Chránil ho sir Vivian a jeho garda, ta zatracená Magusova kouzla a vrah ho stejně dostal. Co bys asi tak mohl udělat, co neudělali všichni ti lidé?"
„Já nevím," povzdechl si Chance. „A protože jsem tam nebyl, už se to ani nedozvím."

Nedlouho poté, co nechali Temný les za sebou, přijeli na mýtinu, kterou Jestřáb poznal. Neměl by; vypadala naprosto

stejně jako kterákoliv jiná mýtina, ale tak nějak cítil, že to musí být ona - ve svých kostech a v duši. Zastavil koně a rozhlédl se. Rybářka přitáhla svému koni uzdu a dojela ho. Chance, který ujížděl jako první, to nezpozoroval a Pašák na něj musel několikrát štěknout, aby se vrátil. Rychle strhl koně a druhou rukou přitom vytáhl sekeru, ale po žádné hrozbě nebylo nikde ani památky. Ptáci zpívali, tráva pod kopyty jejich koní byla hustá a hebká a stromy se nad nimi tyčily vysoké a hrdé. Prostě mýtina, jakých byly v Lese stovky.
„Ty víš, co je to za místo, že?" otázal se Jestřáb Rybářky.
„Samozřejmě. Jak bych to mohla nevědět?"
„Co kdybyste se s námi o to tajemství podělili?" řekl Pašák, když se Chance vrátil a připojil se k ostatním.
„Tady jsme se setkali s Knížetem démonů," řekl Jestřáb. „Tehdy to bylo samotné zkažené srdce Temného lesa. Na tomto místě jsem přivolal duhu a zahnal jsem temnotu. Tady jsme vyšli z dlouhé noci, když se Temný les zase vrátil do svých původních hranic. A tady mi velemág oznámil, že můj otec, král Jan, je mrtev."
„Zatraceně," zaklel Chance tiše. „Tohle je to místo? Mluví se o něm v tolika písních a legendách, ale nikdo přesně nevěděl, kde to bylo." Dychtivě se rozhlédl a snažil se uvidět to, co viděli Jestřáb s Rybářkou, ale stále měl kolem sebe jen obyčejnou mýtinu. „Tohle patří do historie! Měla by tu být... já nevím, nějaká deska nebo svatyně, co já vím... Aby sem lidé mohli chodit na poutě -"
„Ne," přerušil ho Jestřáb. „Ať to zůstane v legendách. Skutečnost by je jen zklamala, stejně jako zklamala tebe. Vysnil sis to místo ve své fantazii tak, že se mu žádná skutečnost nemůže vyrovnat. Ve skutečnosti ta mýtina není důležitá. Důležité je to, co jsme udělali."
„A něco z toho, co jsme tady viděli a dělali, si raději necháme pro sebe," dodala Rybářka. „Ještě pořád z toho občas máme zlé sny."
„Dal bych všechno, co mám, abych se mohl něčeho takového zúčastnit!" zvolal Chance.
„Romantické řeči," řekl Jestřáb. Rukou se mimovolně dotkl svého obličeje, jako by ho zabolely staré jizvy. „Skutečnost je obyčejně jiná. Díváš se na tu mýtinu a vidíš jen úžas, divy a triumfální vítězství světla. My se na ni díváme a vybavují se nám hrůzy, bolest a to, jak blízko jsme byli tomu přijít o všechno. Viděl jsem, jak oživlá hrůza starší než lidstvo zmrzačila mou Julii. Viděl jsem, jak mi smrt hledí do tváře a šklebí se. Přivolal jsem z nebe duhu a to bylo neuvěřitelně nádherné a úžasné, ale stejně to není to, co se mi při pohledu na tohle místo vybaví."
„Pamatujeme si temnotu," řekla Rybářka. „Vždycky budeme."
Chance v jejím hlase zaslechl odpor a znovu se rozhlédl po mýtině v naději, že zahlédne něco z toho, co viděli oni, ale nedokázal to. Pro něj to byla jen obyčejná mýtina. Rozhodl se, že raději změní téma.
„Říkal jste, že tohle je poslední místo, kde jste viděl svého otce, Vaše Výsosti?"
„Jestřábe. Teď jsem jen Jestřáb. Ale ano. Když jsme zahnali Knížete démonů, byl ještě naživu, takže viděl, jak se Temný les stahuje zpátky, ale všechno ho to příliš vyčerpalo. Zemřel tady a velemág jeho tělo odčaroval. Nikdy mi neřekl proč; jen že udělal, co bylo třeba. A protože o svém otci vím, co o něm vím, i o jeho podílu na příchodu dlouhé noci, nikdy jsem se velemága nevyptával. Nemyslím, že bych to chtěl vědět."
„Co teď slyšíš, je součást legendy," řekla Rybářka Chancemu. „A jestli nejsi hlupák, necháš si to navždy pro sebe."
„Samozřejmě," ujistil ji Chance rychle, přestože by se rád zeptal ještě na mnoho věcí.
„Dlouho jsem si ani nebyl jistý, jestli věřím, že je můj otec skutečně mrtvý," pokračoval Jestřáb. „Jeho tělo jsem nikdy neviděl. A svým způsobem tomu ani uvěřit nechci... protože jsem neměl příležitost se s ním rozloučit. Ale čím více jsem slyšel o tom, co se stalo v Lesním království, tím více mi je jasné, že král Jan skutečně zemřel. Nevydržel by tomu všemu jen nečinně přihlížet a nezasáhnout. Kdyby to bylo možné, vrátil by se snad i z hrobu, aby pomstil svého zavražděného syna. To znamená, že je mrtvý. Stejně jako Harald. Takže zbývám už jenom...já. Jsem poslední zrodu. Samozřejmě, je tady ještě Haraldův syn Stephen, ale ten je napůl z Hillsdownu. Kdybych se pro to rozhodl, mohl bych se stát králem. Mám na to právo. Mohl bych říct, že je to moje povinnost."
„Jenomže ty se nechceš stát králem," řekla Rybářka.
„Ne," přisvědčil Jestřáb. „Nechci."
Zase je čas změnit téma, pomyslel si Chance. „O tom, že je mrtev velemág, bohužel není pochyb. Když Magus přišel ke dvoru, prohlásil se za jeho zvoleného nástupce. Král Harald se chtěl ujistit, že velemág skutečně zemřel, a tak poslal do Temné věže své vyslance, aby obhlédli situaci. Ti našli velemága mrtvého v křesle a věž opuštěnou, tak ji na něj zbořili, aby se proměnila v jeho posmrtnou mohylu. A možná také v naději, že tíha všeho toho kamene udrží jeho duši, aby nevycházela ven a nestrašila je."
„Když si na to vzpomenu, vzteky se neznám," zavrčel Pašák. „Barbaři! Byl to i můj domov."
„Tolik umírání," povzdechl si Jestřáb unaveně. „Není divu, že jsme zůstali pryč tak dlouho."

Pokračovali v putování Lesem. Další dny minuly. Projížděli mnoha místy, kde byly stromy i zem mrtvé, zasažené dlouhou nocí - za celou tu dobu se ještě nevzpamatovaly a možná se už nevzpamatují nikdy. Rostly tam stromy bez listí a jejich černé kmeny se při doteku drolily, strávené zevnitř hnilobou. Byly tam celé mýtiny, kde vůbec nic nerostlo a obnažená půda byla suchá a rozpraskaná. Vládlo zde ticho, protože se sem žádná živá bytost neodvážila vkročit; neozýval se tady dokonce ani zpěv ptáků nebo bzučení hmyzu. Staré rány se možná nikdy nezhojí. Ani koně tam nechtěli vkročit a v jednom případě, kdy to nešlo jinak, je museli jezdci vést za ohlávky. Po celou dobu pohazovali hlavami, kouleli očima a vzpouzeli se, až jejich kopyta zvedala oblaka prachu.
Některé části lesa se vzpamatují až za mnoho generací. A některé už nikdy.
Po celém lese, na jeho četných mýtinách a otevřených pasekách, stály malé kapličky a svatyně. Většinou byly křesťanské - prostá místa k modlení a sloužení mší - ale byly tam i svatyně zasvěcené starším bohům a silám. Dlouhá noc naučila obyvatele Lesa bázni z Boha a hledali útěchu všude, kde ji mohli nalézt. Vztyčené kameny a hrubé oltáře

označovaly prastará ohniska moci a genius loci; dávná bojiště nekonečné války mezi dobrem a zlem, světlem a temnotou. Staré kameny byly ozdobeny girlandami čerstvých květin a nápisy na nich byly nedávno obnoveny, ležely na nich stručné modlitbičky napsané na kouscích papíru zatížených ohlazenými kameny s namalovaným okem. Modlitby za lepší počasí a bohatší sklizeň, nebo jen za to, aby se temné časy už nikdy nevrátily. Tu a tam narazili na malé svatyně zasvěcené princi Rupertovi, princezně Julii a králi Janovi; zdobily je květiny, obětní dary a nápisy vyjadřující prosby, aby se jednou vrátili. Jestřábovi to připadalo dojemné, ale Rybářka nad nimi jen ohrnula nos. Vždycky věřila, že Bůh pomáhá těm, kdo si pomohou sami.
Nyní projížděli zalidněnějšími končinami, kolem mnoha malých městeček a vesnic, jež byly vystaveny, aby nahradily ty, které byly zničené za války s démony. Zářily čerstvě nalámaným kamenem a novými trámy; na některých z nich ještě ani nestačily zaschnout omítka a malba. Ve větších městech se hrdě vypínaly k nebi nové budovy jako když ve staré zahradě na jaře vykvetou nové květy. Každé z těch míst bylo plné života a hemžilo se lidmi, z nichž mnozí měli ještě silný redhartský nebo hillsdownský přízvuk. Původ nových přistěhovalců se odrážel i v některých nezvyklých architektonických prvcích, v jejich způsobech a tradicích. Jestřábovi připadaly některé z nich v samotném srdci jeho domova pobuřující, ale dělal, co bylo v jeho silách, aby to nedal najevo. Ať už ti lidé přišli odkudkoliv, nyní byli obyvateli Lesa. Jestliže se rozhodne stát se králem, budou to jeho lidé. Proto se přátelsky usmíval na všechny strany, kýval jim na pozdrav a cítil se v tomto novém Lesním království více cizincem než oni.
Časně večer se rozpršelo, náhle a silně. Z temného nebe sjížděly bílé blesky a hrom jim burácel přímo nad hlavou. Byli zrovna na místě, kde stromy rostly daleko od sebe a žádný přístřešek nebyl na dohled. Koně nešťastně pohazovali hlavami a Pašák se tiskl k Chancemu, ocas stažený mezi nohama, uši zplihlé, třásl se při každém dalším zahřmění. Jestřáb zahlédl stařičký rozcestník, napůl ztracený v trávě, který ukazoval cestu k malému městečku Breckon Batch, a vyrazili k němu úzkou stezkou, která se už začala měnit v blátivou řeku. Chance byl jediný, kdo byl vybaven do deště, a ani on neměl čas, aby zastavil a převlékl se, takže byli promočení až na kůži, když se před nimi konečně ve světle blesků objevila kamenná hospoda na okraji městečka, Hostinec Starlight. Zavedli svoje koně do malé stáje za hospodou a honem spěchali dovnitř, i když si Jestřáb našel chvilku, aby se zamyslel nad vývěsním štítem houpajícím se ve větru. Hospoda se jednoznačně jmenovala po původním vévodovi Starlightovi, jehož vzpoura před dávnými lety rozdělila Lesní království, takže vznikl samostatný stát nyní nazývaný Hillsdown. V dějepisu Lesního království byl vévoda Starlight opovrhovaný zrádce a v Rupertově době by se pojmenování hospody po něm rovnalo jasné vlastizradě. Nebylo divu, že se zde scházeli hlavně přistěhovalci z Hillsdownu. Když do výčepu vtrhli noví hosté a setřepali ze sebe na zápraží déšť, tvářilo se tamní osazenstvo chladně, ale jakmile se Chance představil, okamžitě ožilo. Zdálo se, že kvestorova pověst pronikla do všech koutů království. Jestřáb a Rybářka trochu závistivě pozorovali, jak se všichni mohou přetrhnout, aby Chancemu nabídli nejlepší místo u krbu. Majitel hospody přinesl džbán horkého piva a nechtěl ani slyšet o tom, že by mohli ještě teď v noci pokračovat v cestě - rozhodně ne v takovém příšerném počasí! Má tady přece volné pokoje za velice rozumnou cenu a odmítnutí nepovažuje za odpověď. Zavolal na služku, aby přinesla suché šaty, a místo u ohně se konečně našlo i pro Jestřába a Rybářku. Pašák už ležel tak blízko plamenů, jak jen dokázal snést, a spokojeně se pařil.
Brzy byli všichni suší a pohodlně usazení, takže se mohli soustředit na své okolí. Osazenstvo hospody se zdálo být docela sympatické, přestože jim Jestřáb občas vinou jejich silného hillsdownského přízvuku skoro nerozuměl. Chance a Rybářka na něj byli více zvyklí, a tak Jestřáb nechal většinu mluvení na nich. Jeho samého zajímaly spíše změny, které přišly s přistěhovalci a projevily se i na něčem tak jednoduchém, jako je hospoda. Nejnápadnější byly symboly ryby tam, kde by čekal kříž; připomnělo mu to, že tihle lidé mají vlastní náboženství. Mnohé nápoje, které nabízel bar, vůbec neznal, a když jim konečně donesli jídlo, sestávalo povětšinou z hillsdownských pochoutek, na které se Jestřáb díval s neskrývanými rozpaky. Hlavní chod byly jelení vnitřnosti uvařené v ovčím žaludku. Zato Rybářka se na ně okamžitě nadšeně vrhla a s plnými ústy si pochvalovala, že konečně po dlouhé době jí něco, co jí opravdu chutná.
„Nejdůležitější je koření," svěřovala se Jestřábovi. „Pusť se do toho; vyrostou ti z toho chlupy na hrudi."
„V tom případě bys to ty rozhodně jíst neměla," zabručel Jestřáb a píchl do kouřící hromádky na talíři vidličkou.
„Jestli už nechceš, já to dojím," nabídl se Pašák.
„To je překvapení," odtušil Chance. Svou porci jedl bez viditelných problémů, proto Jestřáb nakonec také kousek ochutnal. Vzápětí se rozhodl, že má hlad, a snědl všechno, aniž přitom uvažoval, co to vlastně žvýká. Koření bylo skutečně důležité.
Hostinský se kolem nich hbitě otáčel; širokoplecí muž s nahým hrudníkem, který byl kdysi určitě vojákem. „Je to všechno podle vaší chuti, sire kvestore? Ukažte, strčím vám ještě do piva horký pohrabáč a trochu vám ho přihřeju. A co vaši sluhové, nepotřebují nic?"
„My nejsme žádní sluhové!" řekl Jestřáb a ostře vzhlédl.
„Omlouvám se, pane. A co tedy jste?"
„Jeho společníci," odpověděla rychle Rybářka, zatímco Jestřáb ještě hledal správná slova. „Jsme na cestě do hradu."
„Pak vám všem přeji hodně štěstí, sire a madam; slyšel jsem, že je to teď velice smutné místo. Král - bůh mu žehnej - nedávno zemřel a nikdo neví jak ani proč..."
„Jaký byl král?" zeptal se Jestřáb. „Vaším králem přece dlouho nebyl; co jste si o něm mysleli?"
„Byl to náš král," odpověděl hostinský rozhodně. „Když se znáš stali občané Lesa, všichni jsme mu přísahali poslušnost. A já osobně jsem hrdý, že jsme to udělali. Řekl bych, že starý vévoda vládl Hillsdownu docela dobře, ale o svoje lidi nikdy doopravdy nedbal a co si o něm myslí, ho nezajímalo. Ne že by byl zlý, to ne. Dokud jste platili daně včas a nepokoušeli jste se žvanit do věcí, do kterých vám nic není, nechával vás na pokoji. Ale král Harald byl hrdina; všechny nás zachránil před dlouhou nocí. Slyšel jsem, že to byl dobrý člověk."
„Připadá ti, že se vám v Lesním království žije lépe?" vyptával se dál Jestřáb.

„Ano a ne, Vaše Ctihodnosti. Je tady více půdy pro každého, ale na druhé straně to zase znamená více práce. Větší svoboda, řekl bych, ale na trhuje všechno zatraceně dražší. A člověk se tady necítí jako doma, jestli mi Vaše Ctihodnost rozumí."
„Ano," přisvědčil Jestřáb. „Myslím, že ti rozumím. Byl to můj domov, ale dlouho jsem byl pryč. Hodně se toho za tu dobu změnilo."
„Změna visí ve vzduchu," řekl hostinský, zatímco jim ze džbánu doléval čerstvé pivo. „Teď, když je král pryč, Bůh mu žehnej, každý mluví jen o politice. Jistě, královna - Bůh jí žehnej - dělá jako regentka, co je v jejích silách, ale než její syn Stephen dospěje v muže, uplyne ještě hodně let. Jsou tací, kteří říkají, že bychom se měli chopit příležitosti a prosadit změny hned, dokud to ještě jde."
„Jaké změny?" zeptala se Rybářka.
„Všechny možné, madam," odpověděl hostinský žoviálně. „Z jihu k nám přicházejí zprávy o různých politických systémech a o demokracii už mluví kdekdo. I když mám pocit, že si pod tím každý představuje něco jiného. Pořád se konají nějaká shromáždění a veřejné proslovy a představitelé bohatých a mocných slibují za podporu hory doly. Když teď nemáme krále a královna je tak oslabená, Bůh jim oběma žehnej, vypadá to, jako by byl každý připraven hodit svůj klobouk do ringu. A pak je tady samozřejmě vévoda Alric." Hostinský se poprvé zamračil. „Oficiálně je tady, aby utišil královnu v čase ztráty, ale já si myslím, že sem přijel spíš proto, aby jí říkal, co má dělat, a to se nikomu z nás moc nelíbí. Koneckonců jsme sem přišli, abychom se vévody zbavili."
Hovor nějaký čas pokračoval ve stylu obvyklém pro hospodské řeči, každý si ochotně přisadil, ale ve skutečnosti to všechno nevedlo nikam. Když se připozdilo, konverzace začala váznout a jednotliví hosté se začali rozcházet; většinou se přitom potáceli a vráželi jeden do druhého. Hostinský ukázal už velice ospalému Chancemu, Jestřábovi a Rybářce jejich ložnice. Kvestorovi samozřejmě přidělil nejlepší pokoj v hostinci, jako vyjádření pocty jeho stavu a reputaci. Musel ho však sdílet s Pašákem, který stále ještě páchl jako mokrý hadr. Jestřáb s Rybářkou dostali velice malý pokojíček, spíše podkrovní komůrku. Jelikož nechtěli hostinskému dopřát zadostiučinění z toho, že by si stěžovali, jen se usmáli a mlčky přikývli; teprve když odešel, nešťastně se rozhlédli kolem sebe.
Uvnitř byla velice nepohodlně vyhlížející postel s pokrývkou, která silně připomínala deku na koně, asi palec dlouhá svíčka v cínovém svícnu, v koutě vědro, jehož pach výmluvně naznačoval, k čemu slouží, a jedno zabedněné okno. Venku stále ještě zuřila bouře a déšť hlasitě bubnoval do střechy, kterou měli přímo nad hlavou. Jestřáb s Rybářkou si mlčky svlékli vypůjčené šaty a stulili se k sobě pod drsnou přikrývkou. Když sfoukli svíci, v místnosti zavládla naprostá tma, jen tu a tam zředěná světlem blesků pronikajícím dovnitř přízračně škvírami v bednění.
„Vadí ti ta tma?" zeptala se tiše Rybářka Jestřába.
„Ne. Ne, když jsi se mnou."
„Mně také ne. Za několik dní budeme na hradě."
„Ano."
„Co budeme dělat pak?"
„Improvizovat. Tohle není Lesní království, jak si ho pamatujeme. Věci se změnily. Je velice pravděpodobné, že se změnil i hrad. Ale na tom nezáleží. Najdeme Haraldova vraha a postaráme se, aby byli viníci potrestáni. Protože jsme Jestřáb a Rybářka a tohle je to, co děláme."
„To je zatraceně pravda," přisvědčila Rybářka.
Tiše se zasmáli, pak leželi mlčky vedle sebe a naslouchali bouři, která k nim nemohla přes všechnu svou zuřivost proniknout. Když konečně usnuli, spali tvrdě až do rána.

O několik dní později před sebou konečně uviděli Lesní hrad. V houštině, kterou stromy vytvořily na okraji velké mýtiny, na chvíli zastavili, aby si Jestřáb s Rybářkou mohli ten pohled vychutnat. Nebo aby oddálili okamžik, kdy se budou muset vrátit domů. Za rozlehlou mýtinou byl příkop naplněný kalnou vodou a za ním se tyčil Lesní hrad. Po pravdě řečeno, zvenčí nevypadal nijak impozantně. Neznalému oku musel připadat jako obyčejný hrad, na kterém už se značně podepsal zub času, snad jen menší než většina jiných. Vysoké kamenné hradby byly popraskané a vydrolené dlouhým působením živlů a tu a tam svítila proti jejich šedi bílá místa, kde bylo zdivo nutno po posledním útoku démonů na konci dlouhé noci spravit. Vysoké věže zakončené cimbuřím byly viditelně otlučené a vlajky na podsebití visely v parném, bezvětrném dni schlíple.
Uvnitř však hradby, jež spolehlivě sloužily už patnácti generacím Lesních králů, skrývaly hrad mnohem větší, s tisíci místnostmi v každém křídle, hodovními síněmi, tanečními sály, příbytky pro služebnictvo a zbrojnoše, stájemi, kuchyněmi a nádvořími. A nejedním divem a tajemstvím. Z nichž nejnovější - nebo nejstarší, to záleželo na úhlu pohledu - byla Převrácená katedrála.
Jestřáb se díval na to, co kdysi bylo jeho domovem, a na okamžik skutečně pocítil závan nostalgie; než si vzpomněl, jak se k němu chovali, když se posledně vrátil domů a přivedl si s sebou princeznu Julii a draka, kterého měl zabít.
„Už se zase mračíte," povzdechl si Chance unaveně. „No dobře, co je to tentokrát? Copak nemáte na svůj život tady žádné hezké vzpomínky?"
„Mnoho ne," odpověděl Jestřáb. „Nevím, co o mé minulosti říkají legendy, ale pravda je, že mnou tady skoro každý opovrhoval, ponižoval mne nebo mě alespoň přehlížel. Byl jsem druhý syn, který se nikdy neměl stát králem. Tím měl vždycky být Harald. On se měl stát hrdinou. Já ne. Proto mne otec poslal na tu výpravu. Údajně abych našel a zabil draka, abych ukázal, co ve mně vězí. Ve skutečnosti jsem měl pochopit jasnou narážku a prostě se ztratit, odejít někam pryč a neohrožovat Haraldovo následnictví. Jenomže já jsem byl příliš čestný nebo možná příliš hloupý, abych to pochopil. Proto jsem prošel Neprostupným lesem, pak i Temným lesem, vylezl jsem na horu Dračí doupě a našel jsem draka. A princeznu Julii. S oběma jsem se spřátelil a přivedl jsem si je s sebou domů.

Myslím, že mohu klidně říct, že z toho neměl vůbec nikdo radost. Harald mě vyzval na jakoby přátelský zápas, aby mě mohl před diváky porazit a ukázat mi, kde je moje místo. Jako to už udělal mnohokrát předtím. Jenomže já jsem se mezitím poučil a seřezal jsem ho přede všemi na hromadu. Byl to skvělý pocit, dokud protektor neudělal totéž mně. Div že do mě nevyřezal svůj monogram. Velice rád mi dokazoval, že je pořád ještě lepší než já. Ale ty se tváříš šokovaně, Chanci."
„Nemohu uvěřit tomu, že si tě nevážili, Vaše... Jestřábe. Copak s tebou vždycky zacházeli takhle?"
„Většinou," zabručel Jestřáb.
„Chovali se k němu hanebně," řekla Rybářka. „Nikdy si ho nevážili, přestože byl z jejich rodiny vždycky nejlepší."
„No, myslím, že zjistíte, že se toho od té doby mnoho změnilo," prohlásil Chance skoro slavnostně. „Vzpomínají na vás s úctou. I na vás, Isobel Rybářko."
„Některé věci se nezmění nikdy," řekl Jestřáb. „Pravděpodobně budu zase muset nakopat spoustě lidí zadek, abych se vůbec někam dostal. Docela se na to těším."
„Já taky," zasmála se Rybářka.
Zašklebili se jeden na druhého, vzpomínajíce na šťastnější časy, a Chance se nervózně ošil v sedle. Nebylo to poprvé, kdy se vážně zamýšlel nad tím, jestli učinil správně, když přivedl Jestřába a Rybářku ke dvoru, kde bylo i bez nich potíží více než dost. Pak se rozhodl, že nastal čas na další změnu tématu.
„Vevnitř bude hrad nejspíš vypadat stále tak, jak si ho pamatujete. Pokoje a jejich poloha se stále mění podle jejich vlastní, nepředvídatelné logiky, a jak se kam dostanete, záleží na tom, který je zrovna den v týdnu. Ovšem komnaty v blízkosti Převrácené katedrály se stěhují častěji, než ostatní. Možná proto, že se vedle ní necítí dobře a bojí se tam zůstat příliš dlouho. Majordomus je pořád jediný člověk, který má neustále o všem přehled. Se svými pomocníky patří k nejnepostradatelnějším lidem u dvora. Svým způsobem."
„Jak je ten páprda vlastně starý?" zeptala se Rybářka srdečně. „Vždycky to byl legrační dědula. Nelíbilo se mu, jak se chovám, ale to tehdy nikomu. Pořád je to taková osina v zadku?"
„Řekl bych, že trochu vyzrál. Na stará kolena se oženil a pořídil si děti. Když ho zastihnete v dobrém rozmaru, je skoro snesitelný."
„Co říká na Převrácenou katedrálu?" zajímal se Jestřáb.
„Oficiálně ji studuje. Neoficiálně se k ní bojí přiblížit, stejně jako všichni ostatní. Je to jediné místo na hradě, kde nikdy nebyl, a několikrát hlasitě a před svědky prohlásil, že ho dovnitř té příšerné stavby nedotáhnou ani párem koní. Když ale učenci vyšťourají o Převrácené katedrále v knihovně nějaký nový fakt, pověst nebo drb, je první, kdo se o to zajímá."
„To mi na majordoma, jak si ho pamatuju, vůbec nesedí," řekla Rybářka zamračeně. „Byla jsem tam, když vedl výpravu, která znovu objevila ztracené jižní křídlo. Ani jednou jsem neviděla, že by měl z něčeho strach - dokonce i když jsme narazili na tlupu démonů. Majordomus, jak jsem ho znala, by necouvl před ničím."
„Převrácená katedrála je jiná," odpověděl Chance. „Tak jako se kdysi vzpínala až k nebesům, dnes se noří do pekelných hlubin."
„To jsi už říkal," přikývla Rybářka. „No a? Byla jsem u toho, když majordomus při našem pátrání po jižním křídle narazil na věž vzhůru nohama. Všem nám z toho běhal mráz po zádech, a přesto byl on první, kdo prošel jejími dveřmi."
„Nechápete," řekl Chance. „Nikdo neví, jak hluboko teď katedrála vlastně dosahuje. Někteří tvrdí, že až do samotného pekla."
Na chvíli zavládlo mlčení, při kterém Jestřáb s Rybářkou uvažovali nad tím, co slyšeli. „Viděli jsme Knížete démonů, jak sedí na prohnilém trůnu v srdci Temného lesa," řekl Jestřáb konečně. „Myslím, že už jsme viděli všechno, co je v pekle k vidění."
„Jasně," přisvědčila Rybářka. „A deset let jsme žili v Havenu. Nás hned tak něco nerozhází."
Rozjeli se mýtinou k hradu a cestou nepotkali nikoho. Ticho, které na ní vládlo, bylo po všech těch zvucích lesa skoro zlověstné. Hrad byl stále větší a stále výš se nad nimi vypínal. Jestřáb si uvědomil, že mu ruka bezděčně sklouzla k sekeře. Rybářka se mračila tak zarputile, až jí z toho musela bolet kůže na čele. Dokonce i Chance se tvářil ustaraně, i když se Jestřáb nemohl zbavit dojmu, že spíš kvůli němu a Rybářce než kvůli hradu.
Mýtinu přejeli bez jakéhokoliv incidentu a zastavili před hradním příkopem. Vypadal stejně nechutně, jak si ho Jestřáb pamatoval. Jeho kalnými vodami pomalu proplouvaly temné stíny, napůl ukryté pod špínou a odpadky plovoucími na hladině. Jestřáb zarazil svého koně těsně před padacím mostem a zahleděl se dolů. Rybářka zastavila vedle něj.
„Chanci," zeptal se Jestřáb pomalu, „žije netvor stále v příkopu a hlídá dál hrad?"
„Samozřejmě," přikývl Chance. „On i jeho potomci."
Jestřáb s Rybářkou se na něj překvapeně podívali. „Potomci?" zeptala se Rybářka. „A s kým se, k čertu, spářil?"
„Na to se ho raději nikdo nezeptal," odpověděl Chance suše.
Přejeli padací most a jeho silná dřevěná konstrukce se pod tíhou koní, jezdců a Pašáka sotva zachvěla. Temné stvůry nejrůznějších tvarů vystrkovaly hlavy ze špinavé vody, aby si nově příchozí prohlédly, ale pokaždé zmizely dříve, než si jich Jestřáb s Rybářkou stačili pořádně všimnout. Zdálo se, že je nejvíce zajímá Pašák, který je ovšem okázale ignoroval.
Projeli pod mostní věží a otevřenou bránou na hlavní hradní nádvoří. Dav, který se tam shromáždil, usoudil, že déle už čekat nevydrží. Lidé propukli v jásot, křik a hlasité vítání, což všechno vzápětí zaniklo v troubení oficiálních fanfár. Jestřábův kůň se pokusil obrátit na místě a uprchnout a on sám byl jeho krocením zaměstnán natolik, že neměl čas všimnout si, co se doopravdy děje. Než si uvědomil, že se ti lidé z jeho příjezdu radují, držel v ruce sekeru. I když, popravdě řečeno, radovali se hlavně z návratu králova kvestora, sira Allena Chanceho. Ten se na všechny usmíval a nenuceně kynul davu, jako by byl na takové chování zvyklý, a Jestřáb předpokládal, že byl. Kvestor byl opravdový

hrdina.
Nádvoří bylo do posledního místečka zaplněno lidmi, kteří poskakovali a natahovali krky, aby viděli co nejlépe. Vysoko na hradbách visely profesionálně vyrobené transparenty, ze kterých do dálky zářila hesla: „Vítejte domů! Princ Rupert a princezna Julie!! Zachraňte Lesní království!!!" Trubači se prolopotili národní hymnou spíše svým nadšením než uměním, ale nikdo si jich nevšímal. Zprávy o kvestorově návratu zjevně už dorazily a dav se zde shromáždil, aby oslavil úspěšné zakončení jeho mise. Na stupínku pod transparenty hrdě stála dvě pážata v úplných obřadních livrejích a na rudých polštářcích před sebou držela dvě královské koruny Lesního království.
Provolávání slávy však pomalu začalo slábnout. Lidé hledali pohledy legendární postavy, prince Ruperta a princeznu Julii, a nikde je neviděli. Kvestora znali, stejně jako jeho psa, a jeho dva ošuntělí společníci se ani v nejmenším nepodobali oficiálním portrétům obou Výsostí. Snažili se tedy dohlédnout za Jestřába a Rybářku v naději, že uvidí někoho impozantnějšího, a když zjistili, že tam nikdo takový není, jejich jásot se změnil ve zmatené ticho. K trubačům se to doneslo až jako k posledním, takže hráli, ještě když Chance, Jestřáb a Rybářka na svých ořích pomalu dorazili doprostřed davu. Pak si konečně i oni všimli, že něco není v pořádku, a ztichli, takže tři jezdci s Pašákem dorazili na místo v naprostém tichu.
Chance zastavil svého koně stopu před velkým kamenným schodištěm vedoucím k hlavnímu vchodu a sesedl. Jestřáb a Rybářka ho napodobili v tichu tak naprostém, že byl slyšet každý jejich pohyb. Ruce měli neustále poblíž zbraní. Věděli, jak rychle se dokáže změnit nálada davu, zvlášť když nedostane to, co chce. Chance se ze všech sil snažil vypadat nevzrušeně, ale Pašák se mu tiskl k nohám a pozoroval dav způsobem, který jasně říkal: ‚Jen si něco zkuste!' Pak Jestřáb koutkem oka zahlédl pohyb, prudce se otočil a uviděl známou postavu následovanou menším oddílem zbrojnošů. Nenápadně se přisunul blíž k Rybářce, zatímco sir Vivian Hellstrom, nejvyšší velitel hradní stráže, pomalu scházel po schodech, aby se s nimi přivítal.
Vyzáblý, kostnatý obličej sira Viviana byl pod hřívou stříbřitě šedých vlasů tak bledý, až byl skoro bezbarvý. Z jeho tváře vyzařoval pečlivě nacvičený klid a sebeovládání svědčící o jeho síle a odhodlání, ale oči ho zrazovaly. Měl je chladné a nesdílné; byly to oči fanatika. Byl spíše hubený a šlachovitý než svalnatý, ale pohyboval se úsporně a s dokonalou grácií. Kdysi býval lordem Vivianem, jednou z hlavních veličin hradu, ale Harald - tehdy ještě princ Harald - odhalil jeho spiknutí proti králi Janovi a Vivian přišel o svůj titul i o svobodu. Ale protože byl, kdo byl, dal mu král Jan druhou příležitost. Poslal ho, aby v dlouhé noci za války s démony chránil vesničany na nejnebezpečnějších místech a za to mu slíbil odpuštění, pokud se vrátí živý. Vivian patřil k těm, kteří přežijí vždycky, a proto se vrátil se slávou - pro vesničany byl hrdinou. Král Harald ho za jeho služby povýšil do šlechtického stavu a svěřil mu velení hradní stráže. Vivian Hellstrom, válečný hrdina a legenda. A omilostněný zrádce.
Jestřáb věděl o jeho zradě jen to, co mu pověděla Rybářka, ale když se teď dívala na nejvyššího velitele, viděl v jejích očích podezření. Držel se jí nablízku, ale jestli proto, aby chránil ji před Vivianem nebo Viviana před ní, to zatím nevěděl. Rybářka na zapomínání a odpouštění nikdy nevěřila. Vivianovi zbrojnoši se za ním rozprostřeli do formace, která mohla být stejně tak slavností jako obranná. Jestřáb si dobře vzpomínal na staré časy, kdy se vracel z bojů za krále, jen aby musel čelit chladnému nevděku ze strany právě těch lidí, které s nasazením vlastního života chránil. Možná že se toho zase tolik nezměnilo.
Chance si hlasitě odkašlal a všechny oči se rázem obrátily k němu. „Zdravím tě, sire Viviane," řekl nenuceně. „Je dobré být zase doma. Děkuji za přivítání. Těch lidí!"
„I já jsem rád, že tě zase vidím, sire kvestore," odpověděl sir Vivian chladným, nevzrušeným hlasem. „Kde jsou princ Rupert a princezna Julie?"
„Hmm," řekl Chance. „Bojím se, že to je na delší povídání."
Zatímco se do toho - stále s veselým úsměvem - pustil, Jestřáb využil příležitosti a nechal si od Rybářky tiše vyprávět, co věděla o Vivianu Hellstromovi. Mohl se jí na to samozřejmě zeptat dřív, když se dozvěděl, že s ním budou mít co do činění, ale nějak se k tomu nikdy nedostali.
Na počátku byli dva bratři Hellstromové, Vivian a Gawain, známí spíše pro své předky než pro cokoliv jiného. Jejich otcem byl velemág a jejich matkou nechvalně proslulá Noční čarodějnice, která žila hluboko v Temném lese. O existenci dvojčat se svět dozvěděl, když je Noční čarodějnice poslala jako nemluvňata do Lesního hradu - až před jeho bránu je donesli démoni. Na přiloženém lístku byla jejich jména a vysvětlení jejich původu spolu s proroctvím, že jednoho dne zachrání Lesní království.
Z blízké hospody zavolali velemága. Zdržel se jen tak dlouho, aby se k chlapcům přihlásil a svěřil je do péče náhradních rodičů - a pak se zase vrátil do hospody. Když bratři Hellstromovi dospěli, vstoupili do Lesní armády, kde se vyznamenali v pohraničních šarvátkách mezi Lesem a Hillsdownem. Velice statečně hájili Růžovou věž u Hobovy brány a nevzdali se ani poté, když všichni jejich druhové padli nebo utekli. Sami čelili praporu hillsdownských vojáků, dokud nepřišly posily. Tento jejich čin zachránil království před invazí a učinil z nich legendy.
Král Jan je oba pasoval na rytíře. O tom, jak hrdinně bránili Růžovou věž, dva vznešení bojovníci vzdorující obrovské přesile, se zpívalo v písních.
„Písním se nedá věřit," řekla Rybářka nakonec. „Sakra, slyšel jsi přece písně, ve kterých se zpívalo o nás. Já znám Viviana jen jako intrikáře a zrádce. Měla bych o těch dvou bratrech vědět ještě něco jiného?"
„Gawain se usadil v Redhartu. Vzpomínám si, že Les opustil pod rouškou noci. Měl jediné dítě, nynějšího majordoma Lesního hradu. Princ Rupert se jednou setkal s jejich matkou, Noční čarodějnicí -"
„Cože?" přerušil ho ostře sir Vivian, který se teď tyčil nad nimi. „Jak to víš? Tohle nikdy nebylo součástí Rupertovy legendy!"
Jestřáb si předsevzal, že pro příště bude mnohem opatrnější na to, co řekne o svém minulém životě. „Takto se ta legenda vypráví dole na jihu, sire Viviane, ale všichni přece víme, jak se může příběh neustálým vypravováním změnit.

Vysvětlil ti Chance, jak se věci mají?"
„Vysvětlil a já mu nevěřím ani slovo. Nebo snad mám uvěřit, že jste sem přišli jen z dobré vůle? Abyste pomohli králi a zemi, která pro vás nic neznamená? Proč byste to měli dělat?"
„Proč ty jsi hájil Růžovou věž proti nesmírné přesile?" opáčil Jestřáb.
Sir Vivian jen zabručel, pak si Jestřába a Rybářku změřil přísným pohledem. Oba se ze všech sil snažili tvářit, jako by se nic nedělo, ale věděli, že tohle je generální zkouška jejich nových identit. Sir Vivian měl dobrý důvod si princeznu Julii zapamatovat. Nakonec ale jen znovu zabručel.
„Takže princ a princezna se nevrátí, přestože je tady zoufale potřebujeme. Možná byste nám to mohli vysvětlit."
„Jejich třeba jinde," odpověděl Jestřáb klidně. „Je to záležitost jejich povinnosti a svědomí. Jsem si jist, že ty to chápeš." Rozhlédl se. Dav shromážděný na nádvoří stále mlčel, dychtivě naslouchal každému jeho slovu. Jestřáb se rozhodl soustředit se na sira Viviana, který byl mnohem méně na rozpacích. „Jsme Jestřáb a Rybářka, kapitáni Hlídky. Ve vyšetřování a odhalování pachatelů vražd máme bohaté zkušenosti. Rupert s Julií nás pověřili, abychom jednali jejich jmény, mluvili jejich hlasy a požívali jejich autority."
„A proč vybrali zrovna vás?" zeptal se sir Vivian chladně.
„Protože jsme si velice blízcí," odpověděla místo Jestřába Rybářka.
„Samozřejmě máte o svém pověření nějaký důkaz," řekl sir Vivian hlasem, z něhož bylo možné vytušit, nakolik o tom pochybuje.
„Přirozeně," přikývla Rybářka a podala mu pověřovací list, který Jestřáb připravil už dříve. „Je napsán Rupertovou vlastní rukou, podepsán jím i Julií a nese Rupertovu osobní pečeť. Poznáváš přece pečeť Lesních králů, nebo ne?"
Sir Vivian se zamračil, ale váhavě přikývl. Existovaly jen tři takové pečeti; jednu z nich měl král Jan a zbylé jeho synové Harald a Rupert. Předávaly se z generace na generaci a byly magicky zajištěny proti napodobení. Dopis bylo možné padělat, ale pečeť ne. Sir Vivian vrátil list Jestřábovi a pak se na oba kapitány zamračil.
„Co přesně bylo tak důležité, že to zabránilo princi Rupertovi a princezně Julii vrátit se do Lesního království?"
„To je jejich věc," odpověděl Jestřáb zdvořile.
„Mám právo to vědět!"
„Ne, nemáš," odsekla Rybářka. „Kdyby ti to chtěli říct, napsali by to do dopisu. Stačí, když víš, že nepřijdou a že jsme tady my, abychom zařídili všechno, co je třeba."
„Úžasné," opáčil sir Vivian skoro zlomyslně. „Tím se všechno určitě spraví. Po vraždě krále se dvůr i země rozpadly na bezpočet frakcí. Princ Rupert a princezna Julie jsou legendy. Skuteční hrdinové. Všechny strany se dohodly na neútočení a čekají na jejich návrat. Ti dva byli jediní lidé, kterým všichni věřili, nebo jim alespoň byli ochotni naslouchat. Jakmile se roznese, že všechno, co máme, jste vy dva, příměří okamžitě skončí. To poslední, co dvůr a tahle země potřebují, jsou dva cizinci narušující politické procesy a šlapající po našich zvycích a víře."
„S tím si nedělej starosti," odpověděl Jestřáb. „My víme, co je to diplomacie."
„Jasně," přikývla Rybářka. „Jen se s ní obvykle nezdržujeme."
Sir Vivian se zatvářil hluboce nešťastně a trochu šokovaně zároveň. Už to bylo dávno, co si mu někdo dovolil odmlouvat. Byl nejvyšší velitel hradní stráže a jeho postavení a pověst mu dosud dokázaly zajistit poslušnost každého, kdo nebyl přímo z královské rodiny. Už se chystal dát průchod spravedlivému hněvu a ukázat těm dvěma, kde je jejich místo, když tu si všiml sekery, kterou měl Jestřáb po boku. Mlčky si prohlédl její těžkou hlavici a runy, které byly do oceli vyleptány, a pak se na Jestřába podíval novýma, mnohem uctivějšíma očima.
„Můj bratr Gawain měl podobnou sekeru. Dal mu ji náš otec velemág po bitvě u Růžové věže. Chtěl všem ukázat, jak je na svého levobočka hrdý. Dal by stejnou i mně, ale já jsem ho požádal o něco jiného, co jsem později zahodil. Kde jsi vzal svou zbraň ty?"
„Od velemága," odpověděl Jestřáb. „Kdysi jsem mu prokázal službu."
„Ale jak ti ji předal?"
„Poslal ji poštou," skočila jim do řeči Rybářka. „Poslyš, pozveš nás dál, nebo ne? Čeká nás těžká práce a rádi bychom s ní začali co nejdříve."
„Tak dobře," řekl sir Vivian. „Přestože mi můj rozum radí jinak, uvedu vás a představím dvoru. Co bude dál, už není můj problém. Pojďte za mnou. Držte se u mě a neodbíhejte. A sire kvestore - později si spolu promluvíme."
„Už se nemohu dočkat, sire Viviane," odpověděl Chance a přitom se usmíval široce, i když trochu křečovitě.
„Takové lži vedou rovnou do pekla," prohlásil Pašák.
„Zmlkni," zasyčel Chance.
Následovali sira Viviana hlavním vchodem dovnitř a čestná (snad) stráž je obklopila ze stran i zezadu. Pak se dveře zabouchly a oddělily je od ticha, které stále vládlo na nádvoří. Rybářka se naklonila blíž k Jestřábovi.
„Tenkrát, když Gawain dostal od velemága sekeru - co dostal a zahodil Vivian?"
„Titul lorda," odpověděl Jestřáb stručně.

Sir Vivian vydal rozkazy, aby byly další oslavy okamžitě zastaveny, a odvedl Chanceho, Jestřába a Rybářku nejméně používanou cestou do královských komnat; vycházel přitom z předpokladu, že čím méně lidí bude vědět, že Rupert a Julie nepřijeli, tím lépe; alespoň dokud nebudou ti dva kapitáni představeni dvoru a - jak doufal - přijati. Zároveň odeslal posly s instrukcemi, aby se zbytek jeho mužů připravil na případné občanské nepokoje, nebo dokonce vzpoury. Příliš mnoho lidí vkládalo do návratu Ruperta a Julie příliš mnoho nadějí a nedalo se soudit, jak se zachovají, když budou zklamáni.
Jestřáb se musel krotit, aby nezářil radostným dojetím. Po dvanácti dlouhých letech se zase vrátil domů a ze všeho, co kolem sebe viděl, na něj dýchaly vzpomínky: od starých rodinných portrétů přes prastará brnění po nejrůznější

haraburdí, které zjevně nikdo neměl to srdce vyhodit. Dokonce i ty nejbezcennější krámy časem získají patinu cenných starožitností, když si je lidé ponechají dost dlouho. Zvlášť když se k nim váže nějaký příběh. Nebo se alespoň soudí, že se váže nebo kdysi vázal. Důvěrně známé prostředí domova ho přemohlo natolik, že si jen s největším úsilím vybavoval, jak vždycky býval rád, že odsud může alespoň na chvíli zmizet. Princ Rupert tu byl jen málokdy šťastný a měl pro to dobré důvody. Většina těch, kteří ho tyranizovali a dělali mu ze života peklo, už byla po smrti, zabita ve válce s démony, ale jejich duchové stále strašili v jeho vzpomínkách. Po očku se podíval na Rybářku, aby zjistil, jak hrad působí na ni, ale ta to brala s klidem, jako ostatně skoro všechno.
Z vyhýbavých odpovědí sira Viviana se dozvěděl, že dvůr navzdory pozdní večerní hodině stále ještě zasedá pod vedením regentky, královny Felicity. Každodenní záležitosti už by byly dávno vyřešeny, ale při všech těch frakcích, politických stranách a zájmových skupinách, které požadovaly, aby byly vyslyšeny, trvalo velice dlouho, než se o čemkoliv rozhodlo, a navzdory skutečnosti, že se o pořádek staraly stráže sira Viviana, málokterý den končil bez krveprolití. Poté co se velitel stráží rozhodl, že už mu nemá co říct, musel Jestřáb čerpat informace od Chanceho. Skoro se zdálo, že se sir Vivian zlobil.
Cestou do trůnního sálu procházeli velkou síní naplněnou kouzelníky všeho druhu, kteří ochotně předváděli svoje umění a schopnosti každému, kdo o to projevil zájem nebo se u nich alespoň zastavil. Vzrušené hlasy, barevná světla a náhlé transformace vytvářely vskutku svéráznou atmosféru a Jestřáb s Rybářkou se na chvíli zastavili, aby se také podívali. Většina původních čarodějů Lesního království zahynula v poslední velké bitvě války s démony, otrávena zrádným astrologem. Král Harald se obával, aby jeho země nezůstala bezmocná proti případnému magickému útoku z Hillsdownu nebo Redhartu, a proto povolal všechny čaroděje, kteří byli pro Les ochotni pracovat, aby přišli na jeho hrad. Vidina, že by se mohli dostat na královskou výplatní listinu, jich přilákala opravdu mnoho. A jelikož se ukázalo, že se většinou jednalo o kouzelníky bez nadání, nespolehlivé nebo vyložené šarlatány, konkurs stále pokračoval. Zůstat bez mágů si Les zkrátka nemohl dovolit.
Všichni v síni teď čekali, až budou mít příležitost se předvést, až jim bude udělena audience u dvora, kde budou moci ukázat, co dovedou. Čarodějnice, zaklínači, vědmy, čarodějové, nekromanti a mágové - a dokonce i jeden samozvaný mesiáš. Někteří z nich tábořili v síni i několik dní a jeden pohotový prodavač si tu už stačil zařídit stánek s jídlem, vínem a toaletními potřebami. Hluk, který tady panoval, byl příšerný, v neposlední míře i proto, že dvůr už dlouho nikoho nepřijal. Byla to zkrátka jedna z věcí, v níž se ocitl ve stále se zvětšujícím skluzu.
Jeden z mágů se zjevně nějakou nešťastnou náhodou několikanásobně zduplikoval. Nyní stál v malém hloučku sebe samých a hlasitě se hádal, kdo je originál nebo kdo je alespoň nejskutečnější. Jiný čaroděj teatrálně mával rukama nad obráceným kloboukem a hlasitě odříkával slova nějaké magické formule. Najednou ale zmlkl, protože z klobouku vystřelila obrovská ruka s drápy na kostnatých prstech a nešťastníka vtáhla dovnitř. Přihlížející chvíli pozorovali poskakující klobouk, ale nezdálo se, že by se čaroděj mínil objevit. Někteří rozpačitě zatleskali. Jeden odvážlivec klobouk zvedl a zatřepal jím, ale nic v něm nebylo.
Nedaleko odsud nabízel hlasitě samozvaný zaklínač a vyvolávač ďábla, že za jistý obnos naučí čarovat kohokoliv. Na potvrzení svých schopností vyčaroval z ničeho několik impozantních předmětů. Diváci bouřlivě tleskali, jásali, a tu a tam se dokonce ozvalo vzrušené vyjeknutí. Na Jestřába to žádný dojem neudělalo. Měl možnost pozorovat pouliční kouzelníky v Havenu a většinu jejich triků znal. V Havenu se mágové museli skutečně snažit, protože když se jim nepodařilo zaujmout, publikum je zabilo. Samozřejmě, pokud by na druhé straně byli příliš dobří, mohl by si jich všimnout někdo nebo něco z Ulice bohů a to by znamenalo velice nepříjemný trest za překračování božských pravomocí. Na zázraky měla monopol církev. Jestřáb přikročil k zaklínači, prudkým pohybem ho dvakrát otočil a pak ho tvrdě udeřil do zad. Z jeho rukávů vyletělo několik vyděšených holubů, spustil se ohňostroj a zpod pláště mu vypadl omráčený králík. Lidé se začali kolem zaklínače nebezpečně stahovat a požadovat zpátky svoje peníze a Jestřáb je nechal, aby se dohodli, jak umějí. Pašák sežral králíka.
Sir Vivian pobídl poněkud přiškrceným hlasem Jestřába, aby pokračoval v cestě, a ten mu odpověděl přátelským přikývnutím. Jak se prodírali davem čarodějů, iluze se kolem nich střídaly jednala druhou. Mnohobarevné kroupy zhmotňující se ze vzduchu prolétávaly duchovitými motýly. Tu a tam hloučky intelektuálněji založených mágů živě diskutovaly o výhodách a nevýhodách divoké, vysoké a chaotické magie, a přitom si vzájemně vyhrožovali proměnou v různé věci. Jeden z nich vyčaroval tabuli, aby mohl svoje tvrzení dokázat prostřednictvím matematiky zuřivě čmárané kusem křídy. Někomu jinému se podařilo zaklínáním docílit zmizení šatů přihlížejících žen. Jestřáb jen pobaveně potřásl hlavou.
„Myslel jsem, že se magie ze světa vytrácí," zašeptal Rybářce.
Pokrčila rameny. „Pokud ano, pak to vypadá, že se nemíní vzdát bez boje."
Akademie Sester Měsíce zde byla zastoupena samostatným stánkem s pořadníkem a několika diplomovanými čarodějnicemi ve stříbřitých hávech, které se usilovně snažily vypadat tajemně. Podle Chanceho akademie už nějaký čas produkovala čarodějnice, ale zatím z ní ještě nevyšlo nic, co by se byť jen vzdáleně podobalo čarodějce. Obecně byla ale po čarodějnicích stále poptávka a jejich nižší magie byla vítána jak v nemocnicích a církvích, tak i ve vojsku. Každá čarodějnice se potencionálně mohla stát čarodějkou, ale vyžadovalo to čas, učení a zkušenosti, a většina čarodějnic na to nežila dost dlouho. Svět je nebezpečné místo a o neviditelném světě za světem to platí dvojnásob.
Náhle Chance zahlédl mezi čarodějnicemi známou tvář, odtrhl se od skupinky a vnořil se do davu. Čarodějnice se otočila a přivítala ho sladkým úsměvem. Byla vysoká a patřičně zaoblená, na sobě měla sivorudé šaty s hlubokým výstřihem. Její mohutná hříva ohnivě rudých vlasů a velké zelené oči vyzařovaly silnou osobní magii. Jmenovala se Tiffany. Jestřáb s Rybářkou ji znali, protože o ní Chance mluvil cestou k hradu. Zdálo se, že ho nějak uhranula, i když její postoj k němu příliš jednoznačný nebyl. Byla velmi mladá, vlastně byla nejmladší čarodějnice, která ukončila akademii Sester Měsíce, a před sebou měla skvělou kariéru. Mocná, leč beznadějně naivní věřila všemu od

křišťálových koulí přes tarot po spojení s minulými životy a léčivé účinky jistých vůní. Měla sklon potulovat se po lese, trhat tam květiny a rozdávat je chudým, ať už je ti chudí chtěli, nebo ne, a také dlouze konverzovat s veverkami, ptáčky a motýlky. Chance o ní Jestřábovi a Rybářce vyprávěl velice obšírně, i když ho velice rozhodně žádali, aby to nedělal.
Teď se však Chance a Tiffany drželi za ruce a usmívali se jeden druhému do očí. Jestřáb s Rybářkou se vydali za nimi, aby si tu tolik vychvalovanou osobu pořádně prohlédli. Když se sir Vivian pokusil něco namítnout, prostě ho ignorovali. Pravidla jednání je třeba stanovit hned na začátku. Chance s Tiffany byli natolik zaměstnáni jeden druhým, že si příchodu obou kapitánů ani nevšimli. Pokusili se na sebe upozornit hlasitým zakašláním, ale nezabralo to, a tak tam stáli a zamyšleně si mladou čarodějnici prohlíželi. Takhle zblízka se nedalo popřít, že je skutečně půvabná, avšak na Jestřábův vkus byly její pohled a úsměv trochu příliš zamžené.
„Jsem rád, že tě zase vidím, Tiffany," řekl Chance a slabomyslně se přitom usmíval. „Vypadáš překrásně jako vždycky."
„To je od tebe milé," odpověděla Tiffany. „Ale pověz mi, drahý Allene, co jsi celou tu dobu dělal?"
„Cestoval jsem Průrvou na jih, abych tam vyhledal prince Ruperta a princeznu Julii," odpověděl Chance hrdě.
„Tak ty jsi byl pryč? Ani jsem si nevšimla." Tiffany se otočila se šťastným úsměvem ve tváři k Jestřábovi a Rybářce, takže neviděla Chanceho ublížený výraz. „To jsou tví přátelé, Allene?"
„My jsme Jestřáb a Rybářka," řekl Jestřáb. „Jsme tady, abychom vyšetřili vraždu krále Haralda."
„Skvělé," odpověděla Tiffany. „Vítejte na Lesním hradě. Mohla jsem Chancemu říct hned, že nedokáže přivést Ruperta a Julii. Často se s princeznou duchovně spojuji a míváme spolu dlouhé hovory."
„To tedy nemíváš," prohlásila Rybářka pevně. „Já princeznu dobře znám a můžeš mi zatraceně věřit, že o tobě v životě neslyšela."
Těžko říct, jak by tato konverzace pokračovala, proto bylo pro všechny zúčastněné jen dobře, že ji přerušil příchod statného, rozložitého muže v impozantním čarodějnickém hávu ušitém z látky černé jako nejtemnější noc. Měl pečlivě zastřižený černý vous a obrovský zlatý medailon na krku. Všechny ostatní ignoroval a zuřivě se mračil na Tiffany, která se na něho na oplátku sladce usmívala. Zdálo se, že ho to rozčílilo ještě více.
„Už jsem ti říkal, čarodějnice, že tady nemáš šířit ty svoje infantilní pitominky! Je mi jedno, že máš diplom z té své akademie snobských sester; ty moderní hračičky jen všechny okrádají o čas a kazí nám pověst. Křišťál! Vůně květinek! Pyramidální energie! Pyramidální nesmysly, tak je to!"
„Měl jsi v poslední době pravidelnou stolici, Male?" otázala se Tiffany. „Víš, že vždycky když vynecháš, bývá nabručený."
„Já nejsem nabručený!"
„Vyzkoušel jsi ten klystýr, co jsem ti doporučila?"
„K čertu s klystýrem! Chci, abys odsud vypadla, a to hned!"
„Myslím, že můžeme předpokládat, že klystýr nezabral," ozval se Chance. „Kdo je ta... osoba, Tiffany?"
„Jsem Malvolio Magnificence!" zařval mág a napřímil se do plné výšky. „Mistr matematiky vesmíru! Všechno živé se bude muset sklonit před mým géniem!"
„Chceš se vsadit, že je to její bývalý ctitel?" zeptal se Jestřáb Rybářky a ta vážně přikývla.
„To já jsem ji poslal k vodě," opáčil Malvolio nadutě. „Byla pro mne příliš dětinská. Ty její infantilní žvásty o kytičkách podrývají posvátná mysteria magie a mohou negativně ovlivnit šance nás všech náležitě zapůsobit před dvorem. Chci, aby ta holka odsud vypadla a aby vypadla ihned!"
„Neuvažoval jsi, že bys s tím mohl zajít za odborníkem?" zeptala se Tiffany. „Jen tak se položit na pohovku a ze všeho se vypovídat někdy může mít velice blahodárné účinky."
„Tak to vidíte!" Obličej Malvolia Magnificence získal nebezpečný odstín purpurové barvy a oči mu začaly vylézat z důlků. „Blahodárné účinky? Copak takhle mluví skutečný mistr nejvyššího umění? Magie je moc! A sláva! Je to ovládání vesmíru a všeho v něm nadřazenou myslí adepta čarodějnické vědy a já nedovolím tomu zatracenému frackovi -"
„Řekni mi," skočil mu Chance do řeči. „Kdy sis naposledy vrznul?"
Malvolio probodl kvestora pohledem. „Jsem hrdý na svou čistotu a neposkvrněnost. Moc vyžaduje ukázněnost."
„Jestli jsem si to nemyslel," řekl Chance. „Pokud jde o mě, život nabízí i jiné věci než moc. Víš co, najdi si hezké mladé děvče a založte spolu rodinu. A teď bys měl, myslím, odejít. Než ti předvedu, jaká kouzla ovládám já, a seřídím ti zažívání sekerou."
„Allene, neubližuj mu!" zvolala Tiffany okamžitě. „On určitě nechtěl být hrubý. Má nejspíš vychýlenou auru. Nemůže za to, že je tak rozrušený."
„Jestli tady ještě bude, až s tebou domluvím, rozruším ho tak, že na něj nebude hezký pohled," prohlásil Chance pevně. Pomalu se otočil, právě včas, aby zahlédl, jak Malvolio Magnificence odchází a bradu přitom nese tak vysoko, že ho z toho muselo bolet za krkem. Tiffany se na Chanceho podívala vyčítavě.
„Tak, teď jsi ho vyděsil."
„V to pevně doufám," přikývl Chance. „Některé lidi by bylo třeba děsit už z principu a na pravidelné bázi. Prospělo by to jejich duši. Neřekla jsi mi, že jste spolu chodili."
„Byli jsme jen přátelé," odpověděla Tiffany vesele. „Mám spousty přátel."
Chance se rozhodl, že raději změní téma dříve, než se dozví něco, co by se mu nemuselo líbit. Sáhl si pod kabátec.
„Přinesl jsem ti dárek, Tiff. Až z Havenu. To je mocný městský stát na jihu."
„Ach, to je od tebe sladké, Allene! Miluji dárky. Co jsi mi přinesl?"
Chance se usmál a vytáhl plochou červenou krabičku převázanou růžovou stužkou. Tiffany mu ji skoro vytrhla z ruky, chvíli se rozplývala nad mašličkou, pak ji servala a odhodila na zem a otevřela krabičku. I tu vzápětí zahodila a

soustředila se na zářivý modrý křišťál zasazený v jemném stříbrném filigránu. I nad ním se začala rozplývat, obracela ho na všechny strany a chytala do něj paprsky světla. Pak se předklonila a krátce Chanceho políbila na tvář; ten okamžitě zčervenal. Tiffany si toho ani nevšimla. Už se zase věnovala krystalu.
„Ach, Allene, ten křišťál je báječný! Je to od tebe tak milé. Má velice pozitivní vibrace."
Potom z křišťálu sloupla stříbrné lůžko a hodila ho na zem, aby si mohla holý kámen podržet před očima a zahledět se do jeho hlubin. Chance se podíval na stříbrný filigrán na podlaze, pak se sehnul a zvedl ho.
„Jsme na cestě ke dvoru, Tiffany. Nemohu s tebou zůstat. Uvidíme se později?"
„Jak chceš, Allene." Tiffany mu prstíčky zamávala na rozloučenou a kývla na Jestřába a Rybářku, pak se zarazila a zamyšleně se na ně zahleděla. Jestřáb ucítil, jak se mu vzadu na krku ježí chloupky. Čarodějnice mají vnitřní zrak a říkalo se o nich, že jsou schopny vidět budoucnost, stejně jako některé jiné věci. Tiffany sklouzla pohledem z Jestřába na Rybářku a zase zpátky. Zamračila se. K jejímu příjemnému, dobrosrdečnému obličeji se to vůbec nehodilo. „Vy dva jste byli zasaženi divokou magií," řekla pomalu. „Vidím, jak na vás visí jako pouto s příšernou minulostí. Přinášíte krev a změny. Máte dva stíny, jeden před sebou a jeden za sebou. Vidím, jak sestupujete stále níž a níž... na strašlivé místo..."
Náhle se otřásla. „Vyděsili jste mě. Ve vašich očích jsem zahlédla Modrý měsíc."
„To stačilo, Tiffany," řekl Chance. Vzal ji za ruku a nekompromisně ji odtáhl od obou kapitánů. „Už musíme jít."
Vrátil se k Jestřábovi a Rybářce, aby je odvedl pryč. Tiffany za nimi hleděla s očima rozšířenýma šokem. Chance se podíval na stříbrný filigrán na své dlani, kus nádherné umělecké práce, nyní pokřivený a zničený, a strčil si ho zpátky do kabátce. „Možná ho později bude chtít," řekl spíš pro sebe než k někomu určitému.
„Hárající lidé," odfrkl si Pašák znechuceně. „Je na světě něco žalostnějšího na pohled?"
Sir Vivian se zamyšleně ohlédl na mladou čarodějnici, pak se podíval na Jestřába a Rybářku, ale než promluvil, počkal, až opustí síň s čaroději. I pak přistoupil až těsně k nim a ztišil hlas, jako by nechtěl, aby ho někdo slyšel. „Co to mělo všechno znamenat? Co tím myslela?"
„Ať se propadnu, jestli to vím," odpověděl Jestřáb lhostejně. „Znělo to jako nějaká věštba, ale na takové věci jsem nikdy moc nevěřil."
„Mluvila o Modrém měsíci."
„A co má být?" Jestřáb pokrčil rameny. „Také tvrdila, že se spojuje s princeznou, ale jelikož je Julie živá a zdravá -"
„Ona je čarodějnice," prohlásil Chance. „Vidí toho až příliš mnoho. Jejich mysl nepracuje jako naše."
„Podle mě je Tiffanyina mysl naprostý unikát," řekla Rybářka. „Zajímalo by mě, jak si vůbec dokáže zavázat tkaničky u bot."
„Čarodějnice nebývají zrovna výkvět magického umění," snažil se Jestřáb rychle změnit téma. „Jak to, že je jich tady tolik?"
„Královna je Sestrám Měsíce velice příznivě nakloněna," odpověděl sir Vivian opatrně. „Oficiálně požádala akademii, aby vyšetřila královu vraždu. Zdá se, že tak docela nevěří Magusovi a pátrání, které provádí. Nechápu proč."
„A jelikož je Tiffany rozhodně nejnadanější, když už ne nejzkušenější čarodějnice, která kdy opustila brány akademie, matka čarodějnice ji pověřila vyšetřováním," dodal Chance. Neříkal to příliš šťastně. „Sotva vyšla ze školy, většinu života strávila uvnitř jejích zdí. Jak se chováme my smrtelníci ve skutečném světě je pro ni pořád ještě tak trochu záhadou."
„Naivní a mocná," řekla Rybářka. „Nebezpečná kombinace."
„To ano," povzdech! si Chance. „Jako já, když jsem absolvoval u Svatého Judy. Oddělené školství toho má hodně na svědomí."
„Jak Magus přijal, že se mu čarodějnice pletou do práce?" zeptal se Jestřáb zamyšleně.
„Prozatím je okázale ignoruje," odpověděl sir Vivian, který už nejspíš zapomněl, že s Jestřábem nemluví. „Magus byl vždycky dobrý v tom nevidět, co vidět nechce."
„Překvapuje mě, že jsme se s ním ještě nesetkali," řekl Chance. „Očekával jsem, že bude u přivítání. Celá tahle cesta byl přece hlavně jeho nápad."
„Magus je v této chvíli zaneprázdněn u dvora," odpověděl sir Vivian a vyměnil si s Chancem pohled, který Jestřáb sice zachytil, ale nerozluštil. „Magus tráví v posledních dnech u dvora hodně času."
„A co Šaman?" zeptal se Chance. „Další, kdo je podezřelý svou nepřítomností. Tohle mu není podobné - on přece miluje shromáždění, na které se může vetřít se svou vlastní řečí nebo vyvolat hádku."
„Nikdo ho neviděl už od rána," řekl sir Vivian a zamračil se. „Což znamená, že zase kuje nějaké pikle. Šaman je nejnebezpečnější, když není na očích. Ten chlap si nikdy nevybere přímou cestu, jestliže může dosáhnout stejného cíle podrazem. Kdybych věděl, že to dokážu prosadit, nechal bych ho z hradu vyhnat, ale..."
„Ano," řekl Chance. „Ale."
„Je v něm víc, než se na první pohled zdá," pokračoval sir Vivian. „Jenomže tohle platí o mnoha lidech v Lesním hradě."
„Včetně tebe?" otázala se Rybářka.
„Ale samozřejmě," odpověděl jí sir Vivian vážně.
Jestřáb se náhle zastavil, jak jeho pohled připoutalo něco na stěně vpravo. Rybářka sledovala směr jeho pohledu a zastavila se také. Přímo před nimi visel devět stop vysoký oficiální portrét prince Ruperta a princezny Julie, živoucích legend války s démony. Princ Rupert na něm stál v póze hrdiny, pod zlatým kyrysem skrýval impozantní sbírku svalů. Na obličeji měl jen jedinou tenkou jizvičku a i tu na špatné straně; oči měl pořád obě. Umělec dal jeho tváři vznešený výraz div ne světce. Princezna Julie byla vysoká pouhých pět stop a na sobě měla splývavé šaty v barvě půlnoční modři vyšívané zlatem a stříbrem. Její prsteny, náramky a náhrdelníky se třpytily diamanty a dlouhé světlé vlasy měla spletené do složitého účesu. Jestřáb s Rybářkou hleděli na své podobizny dlouho a bez jediného slova.
„V životě jsme tak dobře nevypadali," zamumlala Rybářka konečně.

„Jo," přisvědčil Jestřáb šeptem. „Podle toho obrazu nás nikdo nemůže poznat. Tomu říkám idealizace. Není divu, že jsme je tak zklamali - po tomhle!"
„Neboj se," řekla Rybářka. „Však my už se uvedeme. Až je to bude mrzet."
Vtom oba divže nenadskočili - uvědomili si, že někdo stojí těsně vedle nich. Ještě před okamžikem tam určitě nebyl. Objevil se náhle a naprosto nečekaně, jako by se zhmotnil z ničeho. Zatímco Jestřáb čekal, až se mu tep vrátí na normální hodnotu, říkal si, že takové způsoby začnou lidem rychle jít na nervy.
„Dobrý večer," pozdravil příchozí. „Jsem Magus."
„Přirozeně," opáčila Rybářka. „Kdo jiný."
Jestřáb zpražil Maguse pohledem, aby mu dal najevo, že na něho neudělal žádný dojem, ale zároveň dal svou ruku ze sekery. Rybářka zastrčila svůj meč zpátky do pochvy. Magus měl několik palců pod průměrnou výšku a kulatý, klidný obličej pod řídkými šedivými vlasy. Oči měl vybledle modré a jeho ústa se neustále usmívala. Díval se skoro nepřítomně a pohled měl roztěkaný, jako by neustále myslel na něco důležitějšího. Šaty, které nosil, byly už alespoň třicet let z módy a nemilosrdně strohé; přes ramena měl dlouhý plášť barvy půlnoční modři s límcem, jenž se mu tyčil až nad hlavu, jako by mu přes ni nakukoval. Byl to člověk, který se vyzná - to Jestřáb pochopil, sotva se na něho poprvé podíval. Za sebou uslyšel hluboké zlověstné zavrčení, a když se otočil, uviděl, jak Pašák couvá a schovává se za Chanceho, ocas stažený mezi zadní nohy.
„Parchante!" vrčel pes. „Ještě jednou se zhmotni jen tak zničehonic vedle mě a ukousnu ti prdel!"
„Pašáku!" okřikl ho Chance okamžitě. „Chovej se slušně."
„Páchne nesprávně" namítl Pašák vzdorovitě. „Velemágův nástupce, u mého chlupatého zadku!"
Magus je se snadností získanou dlouhou praxí ignoroval oba dva. „Vítejte na Lesním hradě, kapitáni Jestřábe a Rybářko. Už nějaký čas vás očekávám."
„Jak bys mohl?" zeptala se Rybářka podezíravě. „Nikdo nevěděl, že sem přijedeme my a ne Rupert s Julií, a že by zpráva o nás byla rychlejší než my, je také nemožné."
„Jak vím cokoliv?" zeptal se Magus klidně. Odnikud vyčaroval růži na dlouhém stonku bez trnů a s lehkou úklonou ji podal Rybářce. Ta se usmála, bezděčně okouzlena čarodějovým šarmem. Pašák si hlasitě odfrkl.
„Předvádí se."
„Vím, proč jste tady," řekl Magus a jeho klidný pohled se přenesl na Jestřába. „Pokud jde o vyšetření vraždy krále Haralda, nedokázal bych najít nikoho lepšího, než jste vy."
„Jak je možné, že byl zabit, když jsi ho chránil svou magií?" zeptal se Jestřáb bez úvodu. Bylo mu jasné, že se Magus snaží zapůsobit svým osobním kouzlem i na něj, ale Jestřáb nebyl ten typ, který se dá snadno okouzlit.
„To je jedna z mála věcí, které nevím," odpověděl Magus a jeho hlas zněl stále naprosto klidně. „Technicky vzato to bylo nemožné. Nepochybuji o tom, že na to dříve či později najdu odpověď. Jenomže odpovědi nejsou všechno. Mne vždycky více zajímaly otázky. Pravda nás jen zřídka činí šťastnými, nebo alespoň spokojenými."
„Proto jsi nedokázal vypátrat vraha krále Haralda?" zeptal se sir Vivian příkře.
„Nic není, jak se zdá," prohodil Magus záhadně. „Ale to je tady na Lesním hradě normální. Jsou tady tajemství skrytá v záhadách a falešné tváře, kam se podíváte." Usmál se na Jestřába a Rybářku. „Vám to snad nemusím říkat. Minulost se vrací, aby dohnala přítomnost a zmocnila se jí, a zdaleka ne všichni duchové odpočívají v pokoji."
„Přiznám se," řekla Rybářka, „že bych alespoň jednou ráda potkala čaroděje, který není zamilovaný do vlastního hlasu. Pořád jsou samé hádanky a záhady. O čem to, k čertu, mluvíš? To se nemůžeš vymáčknout jasně a srozumitelně?"
„No dobře," přikývl Magus. „Modrý měsíc se vrací."
Jestřáb s Rybářkou se ostře podívali jeden na druhého, pak na Chanceho a Viviana, ale soudě podle jejich překvapených výrazů byla tohle novinka i pro ně.
„Neráčil bys to rozvést?" požádal ho sir Vivian.
„Ne," odpověděl Magus. „Pojďte prosím za mnou. Dvůr stále ještě zasedá, ale jsem si jist, že všichni uvítají nový námět k hádkám."
Otočil se a odcházel chodbou. Jestřáb si nemohl nevšimnout, že nevrhá stín. Náhle Rybářka tiše vykřikla, jak se růže, kterou stále držela v ruce, proměnila v bledě růžový dým, který se rychle rozptýlil. Sir Vivian se usmál.
„Další iluze. Pokud jde o Maguse, nemůžete věřit ničemu."
„Ale tolik toho ví," namítl Chance. „Z minulosti, současnosti... a budoucnosti. Žádné tajemství před ním neobstojí.'"
„A jak je tedy možné, že nezná Haraldova vraha?" zeptal se Jestřáb.
„To je dobrá otázka," přikývl sir Vivian.
Následovali Maguse, který je vedl ke dvoru. Všichni mlčeli, přestože se jim toho hlavou honilo dost a dost. Jestřáb se snažil rozhodnout, co si má vlastně o Magusovi myslet. Přestože se vydával za prvotřídního čaroděje, nešířil kolem sebe to přirozené ovzduší autority, jaké bylo kolem velemága vždy, i když byl opilý. Velemág byl prostě člověk, se kterým bylo třeba počítat, a všichni to hned poznali. Na druhé straně Magus byl klidný, vyrovnaný, skoro nenápadný. Nevypadal nebezpečně. Bylo na něm ale něco... skoro zlověstného. Například věděl mnoho věcí, které vědět neměl. Ve vědění je moc, zvlášť když se realizuje vydíráním. Jestřáb o tom uvažoval skoro celou cestu ke dvoru.
Před mohutnými dvojitými dveřmi vedoucími do trůnního sálu se zastavili. Dokud byly zavřené, nesměl podle tradice nikdo vstoupit bez přímého svolení Trůnu. Zevnitř bylo zřetelně slyšet zuřivé hlasy stoupající a zase klesající v divoké hádce. Jestřába se najednou zmocnil pocit deja vu. Takhle už tady jednou stál, jako mnohem mladší princ Rupert, a čekal, až mu bude dovoleno vejít a dozvědět se, jaký osud ho čeká. V těch dobách nad ním mělo moc mnoho lidí. Nebo si to alespoň mysleli. Většina z nich už byla dávno po smrti, ale Jestřáb přesto cítil zvláštní nejistotu, která na něho dýchla jako mrazivý dech minulosti ze vzpomínek, jež nikdy docela nevymizely.
„Všichni jsou uvnitř," prohlásil Magus s pohledem upřeným na zavřené dveře, jako by přes ně mohl vidět. „Královna,

lankrabě, vévoda... všichni, kteří rozhodují o věcech příštích."
„Lankrabě?" zopakoval sir Vivian. „Netušil jsem, že je na hradě."
„Už tam nějakou chvíli řeční," řekl Magus. „Sir Robert toho měl vždycky hodně na srdci. Bohužel, všichni ostatní jsou na tom stejně. A jsou příliš zaměstnaní snahou to vyslovit, než aby poslouchali, co říkají ostatní. Není divu, že se nedokážou na ničem shodnout. Někdy si říkám, že bych je měl všechny proměnit v ptáky. Alespoň by ten hluk byl příjemnější. Zkuste, jestli s nimi něco dokážete, kapitáni. Někdo by měl. Než nastanou skutečně zlé časy."
„Pořád to opakuješ," zavrčel sir Vivian. „Ale dokud nám o povaze hrozby neřekneš něco konkrétnějšího, nemůžeš nám vyčítat, že se na ni nepřipravujeme. Kdybych se chtěl dozvědět něco o své budoucnosti, požádal bych čarodějnici, aby mi to vyčetla z čajových lístků."
„Struktury budoucího se zjevují na mnoha místech," přisvědčil Magus. „Co je nahoře, je i dole. Přirozené odráží nadpřirozené. Vidím mnoho věcí. Naštěstí ne najednou. Budoucnost se neustále mění, je tvarována a určována našimi každodenními rozhodnutími. Ale některé věci jsou nevyhnutelné. Magie odchází ze světa, ale i to je možné změnit. Na tomto světě není nic definitivní, za určitých okolností dokonce ani smrt. Mám pravdu, kapitáni?"
Jestřáb s Rybářkou, kteří jednou zemřeli v hlubokém sklepení pod Havenem, neřekli nic, ale mysleli si toho mnoho.
Magus rukou líně pokynul k zavřeným dveřím a ty se okamžitě otevřely s takovou lehkostí, jako by tlusté dubové veřeje vůbec nic nevážily. Udeřily o stěny a zadunění se ozvěnou rozlehlo síní. Na okamžik přehlušilo dokonce i hádky, takže Magus a ostatní vešli v ohromeném tichu. Dav stojící v trůnním sále vytvořil uličku, aby mohl Magus projít - zdálo se, že nikdo nestojí o to zdržovat se příliš blízko něj. Jestřáb s Rybářkou kráčeli za ním a zvědavě se rozhlíželi, kolik se toho za jejich nepřítomnosti změnilo. Prostorná síň vypadala v podstatě stejně, jako když tady byli naposledy, jen byla možná trochu více uklizená a staré olejové lampy nahradily modernější plynové hořáky. Vysokými mozaikovými okny dovnitř proudilo světlo pozdně odpoledního slunce a dopadalo na stupínek na konci síně, na němž stál prastarý trůn, vyřezaný z jediného velkého dubu. Magus se zastavil v určité vzdálenosti před ním a shodil si plášť z ramen. Pak přistoupil blíž a plášť nechal viset ve vzduchu. „Raději se od něj držte dál," zavrčel na dvořany, kteří stáli kolem. „Už jsem ho dlouho nekrmil."
Zastavil se těsně před trůnem a dvorně se uklonil panovnici, která na něm seděla. Královna Felicity mu pozdrav opětovala lehkou úklonou své korunované hlavy. Magus pokynul Jestřábovi a Rybářce, aby přistoupili blíž, a oni poslechli, udržujíce si od pláště bezpečnou vzdálenost. Ve stále trvajícím tichu na sobě cítili oči všech dvořanů, ale ze všech sil se snažili, aby to na nich nebylo vidět. Bez ohledu na autoritu - ať už ji měli, nebo ne - pořád věděli, jak důležité je udělat dobrý dojem hned z počátku.
„Vaše Veličenstvo," řekl Magus, „dovolte, abych vám představil kapitány Jestřába a Rybářku z jihu, které princ Rupert a princezna Julie pověřili vyšetřením vraždy vašeho ubohého zesnulého manžela, krále."
Jestřáb s Rybářkou se usmáli na královnu a krátce kývli. Striktně vzato, měli by se hluboce poklonit, nebo dokonce pokleknout, ale oni takové věci nedělali. Kromě toho bylo důležité zachovat si status. Jestřáb si královnu prohlížel stejně otevřeně jako ona jeho.
Královna Felicity byla vysoká, docela štíhlá, ale s výrazným poprsím. Světu ukazovala ostře řezanou tvář pod hřívou světlých vlasů s tak dokonalými loknami, že musely být umělé. Obličej měla silně přepudrovaný, takže vypadal jako maska, a rty měla ohnivě rudé. Její oči se dívaly chladně a prohnaně a výraz jejích sevřených úst byl vyloženě cynický. Po jižním vzoru kouřila cigaretu v dlouhé slonovinové špičce. V druhé ruce držela číši z brouseného skla z poloviny plnou vína. Oblečená byla módně, ale formálně: její dlouhé zlaté šaty byly pošité perlami a polodrahokamy. Prastará, prostá koruna Lesního království se jí ve vlasech skoro ztrácela. Její šarlatové nehty vypadaly dost dlouhé a ostré na to, aby jimi dokázala člověku rozdrásat hrdlo. Po obou stranách trůnu stály ozbrojené stráže. Tvářily se napjatě, jako by čekaly, že budou muset každou chvíli zasáhnout.
Jestřáb pořád ještě uvažoval, co by měl královně říct, když tu náhle došlo k vyrušení. Síní prolétla drobounká postavička vysoká sotva devět palců, zakroužila nad hlavami dvořanů, z nichž někteří mimovolně vyjekli a přikrčili se, a usadila se na Magusově levém rameni. Ten se na ni hřejivě usmál a díval se, jak si dělá pohodlí. Jestřáb ke svému obrovskému překvapení zjistil, že má před sebou okřídlenou vílu. Byla maličká, ale s normálními dívčími proporcemi, černovlasá a se špičatýma ušima. Její dlouhá poloprůzračná křídla odrážela všechny barvy duhy a měnila se jako povrch mýdlové bubliny. Na sobě měla černý kabátek prodloužený v jakousi sukýnku, černé síťované punčochy a černé oční stíny. Vesele se zašklebila na Maguse.
„Ahojky, lásko. Chyběla jsem ti?"
„Jako vždycky, má drahá," odpověděl čaroděj srdečně a pak se obrátil k Jestřábovi a Rybářce. „Kapitáni, dovolte, abych vám představil tresť temnoty, závan zázračna a magickou modénu, Lehkonožku Lunotřpytnou, poslední z víl ve světě smrtelníků."
„Ahojky, drahoušková," pozdravila Lehkonožka Lunotřpytná. Měla tichý, ale velice jasný hlas. Její úsměv byl neskutečně široký a oči jí temně jiskřily. „Ráda vidím u dvora nové tváře. Ty staré jsou už pěkně nudné. Slušný skandál jste tady neměli, ani nepamatuju."
Jestřába pohled na ni potěšil natolik, že mu slova uvázla v hrdle. Někoho z maličkého lidu už nikdo neviděl mnoho let, možná i desetiletí nebo staletí. Lidé o nich sice tu a tam vyprávěli, ale obvykle se ukázalo, že šlo o měsíc nebo padající hvězdu. Obecně se věřilo, že víly už dávno vyhynuly.
„Těší mě, že tě poznávám," řekl konečně. „Opravdu jsi poslední svého druhu?"
„Úplně poslední," přisvědčila Lehkonožka Lunotřpytná. „Můj druh už se dávno vydal vedlejší cestičkou do historie a pověstí, na místo, kam padají stíny. Náš čas pominul, zlato. Ať chceme, nebo ne, magie mizí ze světa a ve vašem organizovaném a vědeckém vesmíru už není pro obludy, zázraky a záhady místo. A víly byly magické. Zůstala jsem jen já, protože mě Magus potřebuje. Ať už to ten můj ubohý drahoušek přizná, nebo ne."

V okamžiku příliš krátkém, než aby ho lidské oko stačilo zaznamenat, se zvětšila na výšku plných sedmi stop a vztyčila se před Jestřábem. Ten by rád uskočil, ale zradily ho nohy. Při této velikosti byla její sexualita tak ochromující, až skoro praskala ve vzduchu. Její černé oči připomínaly jezírka asfaltu a karmínová ústa se jí zkřivila do zlomyslného úšklebku. Pokožku měla bledou, ale dokonalou. Voněla omamně po růžích a medu, a také trochu po pižmu. Natáhla ruku a vzala Jestřába za bradu a on cítil, jak mu dech vázne v hrudi.
„Ano," řekla Lehkonožka Lunotřpytná, „vždycky jsem měla slabost pro tiché silácké typy. A hrdiny miluji."
Vzápětí se však scvrkla do původní velikosti a poplašeně odlétla k Magusovi, zatímco Rybářčina sevřená pěst projela vzduchem v místech, kde měla ještě před chvílí hlavu. Rybářka rychle obnovila svou rovnováhu a zamračila se na maličkou okřídlenou vílu, která už zase seděla Magusovi na rameni.
„Jsme manželé," řekla chladně. „Nedotýkat se. Nebo ti z křídel nastříhám ubrousky."
Víla půvabně pokrčila rameny. „Chápu, drahoušku. Jen jsem zkoušela vodu. Vždycky mě učili, že by si lidé svoje hračky měli půjčovat."
„Zkus se na něj jen podívat," zavrčela Rybářka, „a to, co z tebe zbude, budou používat na čištění dýmek."
Víla zamrkala. „Nemyslíš, že poněkud méně agresivní přístup by byl vhodnější, zlato?"
„Vím určitě, že jsem na tom rameni míval sovu," prohlásil Magus zamyšleně. „Nebo to byli dva havrani? Možná taky vrána ze země mrtvých. Podrobnosti už se mi někdy pletou. Jsem velký. Obsahuji mnohé. Zvlášť vždycky v úterý."
„Kdybychom se mohli vrátit k důležitějším věcem," ozval se Chance zoufale. Přistoupil k Jestřábovi a Rybářce a naléhavě jim pokynul směrem ke královně. „Dovolte, abych vám představil královnu Felicity, regentku Lesního království, ochránkyni země, matku budoucího krále, prince Stephena."
„Těší mě," řekl Jestřáb královně. „Jsem si jist, že se nám tady bude líbit."
Chance jen zamrkal.
„Proč nejste Rupert a Julie?" odsekla královna a naklonila se na trůnu dopředu, aby na ně mohla zlostně shlížet.
„Musejí sem přijet. Je to jejich povinnost. Jejich tady třeba. Mně se také nelíbí sedět v téhle dusné síni před smečkou přiblblých politiků a společenských kariéristů, na dřevěném trůnu, ze kterého už mě bolí panímanda, ale sedím tu. Vysvětlete mi to, kapitáni. A raději přesvědčivě, nebo Magusovi přikážu, aby vás proměnil v něco estetičtějšího. Například v polštářky pod nohy."
„Zkusím to," odpověděl Jestřáb mile. Královnina hrozba ho nevyvedla z míry ani na okamžik. „Ale věřte mi, takhle se nedostanete nikam. Za prvé, já i Rybářka jsme proti transformační magii imunní. Za druhé, zabili bychom tě dřív, než bys dořekla větu. Jsme Jestřáb a Rybářka a vyhrožovat si nenecháme. Už z principu."
V trůnním sále zavládlo šokované ticho. Dvořané, kteří stáli oběma kapitánům nejblíže, se ihned začali tlačit zády proti davu, odhodlaní dostat se co nejdále od případného magického incidentu. Královnini gardisté měli ruce na jílcích mečů, připravení na rozkaz k útoku. Chance měl oči křečovitě zavřené a pomalu vrtěl hlavou. Pašák se vesele šklebil. Magus si Jestřába a Rybářku pomalu prohlížel a pořád se přitom usmíval svým tajemným způsobem. Královna se kupodivu usmívala také. Pohodlně se opřela a odklepla popel z cigarety.
„Konečně někdo, kdo nenosí koule zbytečně. To se mi líbí. Nemáte potuchy, jak osvěžující je dostat od někoho přímou odpověď. Samozřejmě, jestliže budete tak hloupí a zkusíte to ještě jednou, nechám vás popravit z bezpečné vzdálenosti. Vlastně ani nevím, jestli doopravdy chci, aby se Rupert a Julie vrátili. Legendy a hrdinové dokážou být tak... necitliví, když mají čelit každodenní realitě a drobným lidským slabostem. Takže, Jestřábe a Rybářko, promluvte si, s kým potřebujete, dělejte, co uznáte za vhodné, ale najděte vraha mého manžela. Chci jeho hlavu na kůlu. Jestli přitom objevíte i něco jiného, raději si to nechte pro sebe. Tedy pokud se odsud chcete dostat živí. Rozumíme si?"
„My ano," odpověděl Jestřáb. „I já chci jeho hlavu na kůlu."
Královna pohlédla na Rybářku. „A co ty? Nemáš nic, co bys mi řekla?"
Rybářka mlčela úmyslně, protože na sebe nechtěla zbytečně přitahovat královninu pozornost. Jako Julie z Hillsdownu se se s Felicity příliš nestýkala. Na hillsdownském dvoře bylo osm princezen a každá si žila svým vlastním životem. Spojenectví a konspirace sice nebyly neznámou věcí, někdy i proti ostatním sestrám, ale vždycky na dálku a přes prostředníky. Nebylo moudré příliš se sbližovat s někým, kdo se zítra může stát tvým nepřítelem. Nebo kdo může zítra prostě zmizet, pokud u vévody upadne v nemilost. Každá ze sester sledovala výhradně svoje vlastní zájmy a vzájemně se nestýkaly.
Sophie byla silně nábožensky založená a zřídka opouštěla svoje komnaty; většinou jen když šla do kaple. Althea žila a dýchala politikou a svoje sestry ignorovala jako pouhé diletantky. A Felicity se zajímala hlavně o muže. Říkalo se, že se jí v tom vévoda pokusil zabránit pásem cudnosti, ale brzy ho prošoupala. Zevnitř. Julie byla nejmladší a ostatní sestry jí okázale pohrdaly, takže se s nimi stýkala nejméně. Což jí naprosto vyhovovalo. Zabývala se zejména hledáním nových způsobů, jak se dostat do maléru, snad aby si získala otcovu pozornost. Dokud nezašla příliš daleko a vévoda ji neposlal na smrt.
Ona a Felicity se většinou vídaly pouze z dálky. Přesto měla Rybářka strach, že by ji teď mohla její sestra poznat navzdory tomu, jak se za poslední roky změnila, a přebarveným vlasům. Pro všechny případy proto změnila hlas, než královně odpověděla: „Já jsem Rybářka. Pracuji s Jestřábem. Najdeme vraha. Je to naše práce. A jsme v ní dobří."
„A není nás třeba motivovat výhrůžkami," dodal Jestřáb.
„Takhle s královnou mluvit nebudete, zatraceně!" rozčílil se sir Vivian.
„Samozřejmě že budeme," odsekl Jestřáb. „Jsme tady, abychom našli vraha, ne abychom se klaněli a dělali pukrlata. Uděláme, co bude třeba, abychom zjistili pravdu a je nám zatraceně jedno, jestli přitom budeme muset riskovat život."
„To ráda slyším," odpověděla královna. „Většina těchhle třasořitek potřebuje sedmnáct paragrafu non sequitur na to, aby požádali o dovolení opustit místnost. U vévodova dvora by nepřežili ani pět minut. Ohledně Haraldovy vraždy je třeba zodpovědět spoustu otázek a musím říct, že přímé odpovědi jsem nedostala z nikoho. Jistě, já jsem jenom

královna. Možná se vám povede lépe. Pokud by někdo neprojevil dost ochoty spolupracovat, klidně mu jednu ubalte. Dvě, pokud by šlo o politika."
Jestřáb se usmál a přikývl, pak se pomalu obrátil, aby pohlédl na shromážděné dvořany. Ti mu pohled rozpačitě opětovali. Otevřenost a upřímnost rozhodně nepatřily k věcem, které byli zvyklí u dvora vídat. Už jen proto, že kdyby se všichni veřejně šířili o tom, co si myslí, pravděpodobně by to skončilo krveprolitím. Jestřáb byl dlouho pryč, přesto mu nedělalo potíže rozeznat mezi dvořany typické vzory. Byla tam politická seskupení, rodinné houfy a všechny možné kliky, z nichž každá se mračila na všechny ostatní nebo se sekaly na kusy zdviženými nosy a nevraživými pohledy.
Otočil se zpátky ke královně, která právě vyprázdnila svou sklenici vína a teď s trpkým úsměvem pozorovala Jestřába a Rybářku.
„Poslala jsem kvestora, aby našel dvě živé legendy, a on se vrátil s párkem ošuntělých pouličních rváčů. To je typická ukázka toho, jak to teď u nás chodí. Rváče potřebuji, protože časy hrdinů už zřejmě pominuly a zbyli nám jenom... politici. Říkají mi, že to je budoucnost. Můj syn zdědí pěkné království. Lesní země už není, co bývala. Měla jsem zůstat v Hillsdownu. Ano, jistě, je to žumpa, ale nikdy si ani na nic jiného nehrál." Znovu pozvedla sklenici, zjistila, že je prázdná, a rozmrzele se zamračila.
„Kam se všichni hrdinové poděli? Byli vůbec kdy nějací? Nemyslím, že by se zdržovali s takovýma, jako jsem já, ale stejně bych se jednou ráda setkala se skutečným hrdinou. Třeba jen proto, že by na mně něco mohl vidět." Náhle potřásla hlavou. „Toho si nevšímejte. Vždyť jsem jen královna. A mám velice špatný den. Dolejte mi někdo. Víte určitě, že se v nejbližší době nemá konat nějaká poprava? To mě vždycky rozveselí." Nejistě vstala z trůnu. „Ježíši, od toho dubu mám úplně otlačenou panímandu. Přineste mi někdo polštářek, okamžitě! Či to vlastně byl nápad, vyrobit trůn ze dřeva? Umírám strachy, že si jednou zadřu třísku." Náhle zmlkla a zlověstně se podívala na jednoho z dvořanů, který se k ní prodíral davem. „Co k čertu chceš, sire Martyne?"
Dvořan se zastavil vedle Jestřába a Rybářky a oslnivě se usmál. Oblečený byl podle poslední jižanské módy, takže hrál barvami jako páví chvost, nevyjímaje ani růžovou paruku, bledě modré oční stíny a znamínko krásy ve tvaru srdíčka. Přesto měl postoj válečníka a meč, který mu visel u pasu, rozhodně nebyl na ozdobu. Poklonil se královně a pak se blahosklonně usmál na Jestřába a Rybářku.
„Omlouvám se, že přerušuji váš... monolog, Vaše Veličenstvo, ale myslím, že hovořím za celý váš dvůr, když řeknu, že potřebujeme více informací o vyšetřovatelích, které jste zvolila. Neznáme je. Mohou být kdokoliv. Docela se dá pochopit, že si legendární Rupert a Julie nepřejí vrátit se do země, kde se za jejich nepřítomnosti tolik změnilo, ale ty jsme alespoň znali. Zato tahle, promiňte mi ten výraz, chátra, se těžko hodí pro tak delikátní poslání. Chci říct, od takových umouněnců těžko můžete čekat vyšetřování vedené na úrovni."
„A vy jste..?" zeptal se Jestřáb zdvořile.
„Sir Martyn z Ravenslodge. Za mne mluví rod. Tradice. Nepřerušená linie aristokratické autority a to, čeho jsme dosáhli. A ujišťuji vás, že nikdo z nás výše postavených neodpoví na žádné otázky, které položíte vy nebo vám podobní, dokud neobdržíme pevný a přesvědčivý důkaz o vašem zplnomocnění a písemné potvrzení, že zachováte tajemství tam, kde to bude třeba."
„Moje žena a já jsme kapitáni Hlídky přístavního města Havenu," odpověděl Jestřáb, stále zlověstně klidný. „Svého času jsme vyšetřili mnoho vražd."
„Haven?" opáčil sir Martyn a i když se vyloženě neušklíbl, vyslovil to jméno, jako by to byl nějaký odporný hmyz. „Nikdy jsem o něm neslyšel."
Ze strany dvořanů se ozvalo souhlasné mumlání. Bylo zřejmé, že by sice strpěli kladení otázek od žijících legend, ale rozhodně se nemínili nechat vyslýchat nýmandy. Zvlášť když všichni měli minulost, tajemství a motivace, které by si raději nechali pro sebe. Jestřáb si tiše povzdechl. Alespoň jednou by to mohlo proběhnout hladce, všichni se mohli chovat rozumně, ale... když si nejste jistí, vraťte se k vyzkoušeným metodám: zastrašování, sarkasmu a surovostem.
Rozhlédl se a dvořané pod jeho mrazivým odhodlaným pohledem zase rychle zmlkli. Nebyli tak hloupí, aby nepoznali predátora. Jestřáb se otočil k siru Martynovi, ale ten ani nezamrkal.
„Vztáhni na mne ruku, pane, a moji lidé tě rozsekají na kusy," prohlásil slavnostně.
„Tak to je budeme muset zabít taky," odpověděla Rybářka klidně. „Jsme naprosto nestranní. Nemáme žádné politické, náboženské ani společenské předsudky. Nenávidíme všechny stejně, všichni se nám stejně hnusí a opovrhujeme všemi bez rozdílu. A jestli okamžitě nedáš tu pracku z jílce meče, useknu ti ji a nadělám z ní kebab, aby měli ostatní o čem přemýšlet. Možná nejsme živoucí legendy, ale docela určitě jsme to nejstrašnější, s čím jste se ty a tví lidé kdy setkali."
„Nemůžete nám vyhrožovat všem!" zvolal sir Martyn, ale neznělo to tak sebejistě, jak by si přál. Na Jestřábovi a Rybářce bylo něco, něco v jejich klidném hlase a mrazivém pohledu, co mu říkalo, že to myslí smrtelně vážně. Věděli, že proti sobě mají obrovskou přesilu, a přitom se nezdálo, že by je to nějak zneklidňovalo.
„My můžeme všechno," odpověděl Jestřáb. „Protože nám nezáleží na ničem kromě pravdy."
„A už vůbec nám nezáleží na tom, jestli přitom někdo přijde k úrazu," dodala Rybářka. „Vy jste politici a aristokraté. Jinými slovy, všichni jste něčím vinni."
„Vaše Veličenstvo!" Sir Martyn se naléhavě otočil ke královně. „Dovolávám se vaší podpory!"
„Na to zapomeň," odsekla královna Felicity vesele. „Mně se ti dva líbí. A ty jsi byl vždycky úlisný parchant, Martyne. Máš tu drzost dovolávat se mé podpory a já přitom zatraceně dobře vím, že se svými zrádnými přítelíčky kuješ pikle, jak mě zbavit regenství, abyste získali přímější vliv na Stephenovu výchovu."
Sir Martyn se váhavě otočil zpátky k Jestřábovi, ruku co nejdále od jílce meče. „Kapitáne Jestřábe, buďte rozumný -"
„Je mi líto," přerušila ho Rybářka. „My nejsme rozumní. A teď buď hodný chlapeček a ztrať se v davu, nebo definitivně přijdeš o možnost případného vkladu do rodiny."

„Tyranizovat poseroutky, jako je Martyn, vám docela jde," ozval se nový hlas. „Ale všichni se tak snadno zastrašit nedáme."
Jestřáb se rychle otočil. Ten hlas znal. Neslyšel ho už dvanáct let, ale přesto ho poznal okamžitě. A opravdu, zatímco sir Martyn nenápadně mizel, přes síň k nim kráčela povědomá postava. Pořád byl pružný a svalnatý, přestože už dávno nebyl nejmladší. Hlavu nesl vysoko a pohyboval se s klidnou elegancí, jež hraničila s arogancí. Muž, kterého Rupert kdysi znal jako Roba Hawkea, se zastavil před trůnem. Vlasy už mu začaly šednout a jeho dříve ostře řezané rysy trochu změkly, ale Jestřáb ho poznal okamžitě.
Rupert a Rob Hawke prošli Temným lesem společně, bok po boku bojovali s démony a vzájemně si kryli záda, bez uvažování riskovali jeden pro druhého život. Rob Hawke byl jedním z mála, kteří válku s démony přežili, a později byl králem Haraldem povýšen za služby prokázané zemi do rytířského stavu. Na Jestřába udělal takový dojem, že se jím nechal inspirovat, když si při své cestě na jih vybíral nové jméno. Patrně byl také jediný, kdo viděl Ruperta s jizvami a páskou přes oko, třebaže jen krátce. Pokud někdo může v Jestřábovi odhalit prince, pak to bude on. Jestřáb se přinutil nedat najevo nervozitu a klidně se podíval muži do očí.
„A ty jsi..?" zeptal se.
„Sir Robert Hawke, lankrabě. Mluvím za Reformu. A zastrašit mne není snadné."
„Já vím," odpověděl Jestřáb. „Slyšel jsem písně o tvých činech za války s démony."
„Pak věř všemu, o čem se v nich zpívá," odpověděl sir Robert. „Když skončila dlouhá noc, na světě nezůstalo mnoho věcí, které by mě dokázaly vystrašit."
Stáli a dlouho se mlčky dívali jeden na druhého. Dva muži, kteří si kdysi byli blízcí jako bratři, ale později se jejich životy ubíraly různými směry. Čas se k siru Robertovi nezachoval laskavě. Zblízka se zdál starší, než by jeho věku příslušelo, a z jeho obličeje bylo možné vyčíst, že to v životě neměl snadné. Vypadal spíše jako otec muže, kterého Rupert kdysi znal. Jestřába napadlo, jestli se on sám také tolik změnil.
„Jsme tady jako zástupci prince Ruperta a princezny Julie," řekl klidně. „A máme podporu tvé královny. Chceš se vzpírat jejich vůli?"
„Nikoliv nutně," odpověděl sir Robert. „A nikoliv teď. Dám vám dost provazu, abyste se na něm oběsili sami. Ale dávejte si pozor, kapitáni. Přihodilo se zde mnoho věcí, o kterých nemáte ani tušení. Jsou tady záhady uvnitř tajemství, ne každá pravda je stejná. Ne každý je tím, kým se zdá být."
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého; nebyli si jisti, jestli je to narážka na to, že byli odhaleni, nebo ne. Sir Robert rozhodně nedal ani mrknutím oka najevo, že by Ruperta a Julii poznal. Jestřáb pocítil trochu zvrhle zklamání. Jak na něj mohl Hawke tak dokonale zapomenout, poté co toho spolu tolik prožili?
Sir Vivian vystoupil do popředí a upřel na sira Roberta ledový pohled. „Zdá se, že toho víš o situaci víc než my ostatní, lankrabě. Možná bys nám mohl naznačit, jak by podle tebe mělo být vyšetřování královraždy vedeno."
Sir Robert pokrčil rameny. „Dobře víš, co si o tom myslím, vrchní veliteli. Nijak to netajím. Jediný způsob, jak odhalit pravdu, je vyslechnout pomocí kouzla pravdy všechny, od nejvyšších až po ty nejnižší."
„To by trvalo měsíce," opáčil sir Vivian. „Kromě toho by to byla smrtelná urážka pro ty, kteří už přísahali na svoje jméno, svou krev a svou čest, že o vraždě krále Haralda nic nevědí. A potom, komu bys byl ochoten věřit natolik, že bys mu svěřil provedení kouzla pravdy? Magusovi? Osobně neznám u dvora ani mimo něj nikoho, komu by se dalo věřit bezvýhradně. Šamanovi s jeho dobře známou předpojatostí? Nebo snad náhodně vybrané čarodějnici z akademie? Ne, za těchto okolností není možné věřit žádnému čaroději. Stejně jako každému, kdo se vraždou krále zabýval, je mi jasné, že se na ní musel podílet někdo s magickými schopnostmi. Obyčejný vrah by se nikdy nedostal přes Magusova kouzla. Podle mě musíme začít tím, že zatkneme všechny mágy na hradě a vyslechneme je pomocí zaklínadla pravdy."
„Čaroději, který je dost mocný, aby překonal Magusova ochranná kouzla, určitě nebude činit potíže poradit si se zaklínadlem pravdy," namítl sir Robert klidně. „Kromě toho se hrad ani království bez magie neobejdou. Jsou na ní příliš závislé. Nemůžeme si dovolit popudit si proti sobě čaroděje. Rozumnější by bylo důkladně vyslechnout ty vaše muže, kteří přísahají, že o vraždě krále Haralda nic nevědí, přestože v inkriminované době stáli přímo před jeho dveřmi! Už dávno měli být nahrazeni důvěryhodnějšími členy naší armády."
„Možná že ty bys byl ochoten věřit spíš cizím žoldákům než našim vlastním lidem," odsekl sir Vivian. „Ale na druhé straně, tvoje oddanost Trůnu byla vždycky přinejmenším pochybná. Moji muži zůstanou. Jediní znají hrad a lidi v něm tak dobře, aby mohli celou záležitost důkladně prošetřit."
„Jako vždy se neshodneme," prohlásil sir Robert. „Staré versus nové."
„Čest versus praktičnost," opáčil sir Vivian.
„Proč do toho neskočit rovnýma nohama?" otázal se sir Robert. „Teď, když je král bohužel mrtvý, máme skvělou příležitost změnit systém. Odstraníme monarchii, která sloužila jen sama sobě, a nahradíme ji demokratičtějším zřízením, sloužícím lidu."
„Dokud král Harald žil, zásadně se stavěl proti jakýmkoli změnám," namítl sir Vivian. „A já stojím na straně toho, co zbylo z jeho rodiny. Ovšem tvoje slova mi zní stále víc a víc jako motiv k vraždě. Neunavilo tě náhodou čekat na změnu a nerozhodl ses celý proces podpořit Haraldovou násilnou smrtí?"
Sir Robert i sir Vivian teď měli ruce na jílcích mečů a pořádná rvačka visela ve vzduchu. Vivianovi gardisté vykročili kupředu, aby podpořili svého velitele, a ve stejném okamžiku se z davu vynořilo několik zamračených dvořanů připravených bránit sira Roberta. Pak si královna Felicity odkašlala - a všichni se zarazili a podívali se na ni.
„Harald nikomu nedovoloval, aby přišel ke dvoru ozbrojen," řekla chladně. „Roztržky, jako je tahle, plně vysvětlují proč. Sire kvestore?"
Chance předstoupil před ni. „Ano, Vaše Veličenstvo?"

„Ještě stále sloužíš Trůnu a své královně?"
„Ano, Vaše Veličenstvo."
„Pak buď tak laskav a zabij prvního, kdo tasí meč."
„S radostí, Vaše Veličenstvo." Chance pozvedl obrovskou dvoubřitou sekeru svého otce tak lehce, jako by vůbec nic nevážila, a Jestřáb zažil další krátký pocit deja vu, když na jeho rtech zahlédl chladný zabijácký úsměv mrtvého protektora. Pes Pašák stál po jeho boku, srst naježenou a hlasitě vrčel. Všichni okamžitě dali ruce pryč od jílců svých mečů, sira Roberta a sira Viviana nevyjímaje. Chance spokojeně přikývl.
„Tak to má být. Vidíte, oč je lepší být rozumný? Všichni se ihned uklidněte. Nebo budou muset to, co z vás zbude, uklidit mopem."
„To je pro monarchii typické - rozhodovat spory pohrůžkou násilí," odpověděl sir Robert klidně. „Další důkaz, jak je intelektuálně vyhaslá. Vezměte si Jestřába a Rybářku, kteří jsou tady jen proto, že se Rupert s Julií odmítli vrátit. Co jiného jsou než rváči s trochou moci? Princ a princezna si dobře uvědomovali, že dny monarchie už jsou sečteny, proto nepřijeli."
„Žvásty," odsekl Jestřáb. „Mají prostě povinnosti jinde."
„No jistě," zasmál se sir Robert. „Co jiného bys ty mohl říct?"
„Ve všech písních a příbězích, které jsem slyšel," řekl Jestřáb pomalu, „byl Rupert tvůj přítel. Tvůj druh ve zbrani. Spolu jste bojovali proti temnotě, abyste zachránili Lesní království. Myslíš, že by schvaloval to, co děláš teď? Co se to s tebou stalo?"
„To už je hodně dávno," odpověděl sir Robert, který klidně opětoval Jestřábův pohled. „Od té doby se všechno změnilo. Rupert byl hrdina pro to, co udělal, ne protože byl princ. Bojoval za spravedlnost a za lid Lesního království. Kdyby tady teď byl, šel bych za ním třeba do pekla - stačilo by jeho jediné slovo. Jenže tady není a tebe neznám, kapitáne Jestřábe."
„Přichází společnost," ozval se Magus. A v jeho hlase bylo něco, co všechny přimělo zmlknout a otočit se. Otevřenými dveřmi trůnního sálu vešel vévoda Alric z Hillsdownu, poslední z rodu vévodů Starlightů, a tvářil se, jako by mu Lesní hrad patřil. Nebo alespoň vážně uvažoval o tom, že si ho pronajme. Doprovázelo ho dvacet ozbrojených mužů jeho osobní gardy. Dav se rychle přeskupil, aby pro ně vytvořil uličku až k trůnu. Stráže královny Felicity rázem zostražitěly a zaujaly svoje místa vedle ní; přitom si měřily vévodu i jeho gardisty nenávistnými pohledy. Alric je okázale ignoroval a beze spěchu mířil k trůnu.
Byl to už starý muž; táhlo mu na osmdesát a vypadal na to. Byl kost a kůže, z obličeje zbrázděného hlubokými vráskami mu trčel tenký dlouhý nos a brada. Ústa měl tenká, rty tak pevně stisklé k sobě, že byly sotva vidět. Oči měl propadlé, ale stále ostré a pronikavé. O vlasy už dávno přišel; zbylo mu z nich jen několik řídkých bílých pramenů za ušima. Jestřáb si pomyslel, že vévoda podivuhodně věrně připomíná supa.
Na sobě měl šedivý formální šat a jeho křehké tělo drželo pohromadě snad jen díky četným koženým řemenům a kovovým přezkám, jež ho svíraly jako nějaká klec a při chůzi hlasitě vrzaly. Další zvuky vycházely z vévodova nitra; chrčel a sténal námahou, kterou vynakládal na chůzi. Před zjevnou zchátralost svého starého těla však v sobě měl stále ještě dost ohně, arogance a odhodlání. Vévoda nepřestal být nebezpečným mužem a všichni ode dvora to věděli.
„Zatraceně," zaklela Rybářka tiše a Jestřábovi neuniklo překvapení zaznívající v jejím hlase. „Ten ale zestárl od té doby, co jsem ho viděla naposledy. Vždycky býval takový válečník... skvělý bojovník. Teď se na něj podívej. Čas ho strávil a vyplivl. Jistě, pořád je vévoda. A pořád je nebezpečný jako jedovatý had; zůstane takový, dokud na jeho rakev nepřibijí víko. Ale už se ho nebojím. Tohoto muže neznám. Toho starce. Jsem zvědavá, jestli on pozná mne."
Vévoda Alric se zastavil před trůnem a upřel zrak na královnu Felicity; všechny ostatní kolem ignoroval. Dýchal ztěžka a ruce se mu třásly, ale jeho pohled byl naprosto klidný. Královna se pokusila shlížet na něj sebevědomě, jak se slušelo na její stav, ale všem muselo být jasné, kolik úsilí ji to stojí.
„Už jsi zase pila, dcero," řekl vévoda konečně a jeho hlas zněl překvapivě jasně a hluboce. „Táhne to z tebe až sem."
„Čemu vděčím za potěšení ze tvé společnosti, otče?" opáčila královna. „Našel jsi ve svých komnatách nějaký další důvod ke stížnostem?"
„Nehraj si přede mnou na chytráka, Felicity. To já jsem tě dosadil na tento trůn, a když to budu považovat za nutné, zase tě z něj svrhnu."
„Mluvíte s královnou Lesní země," řekl Chance klidně. „Správné oslovení je Vaše Veličenstvo. Snažte se na to pořád nezapomínat. Nerad bych vás odsud pro nedostatek úcty ke královskému majestátu odvedl v řetězech. Opravdu. Velice nerad."
„Umlč toho svého psa, Felicity," řekl Alric, aniž se ohlédl. „Doneslo se mi, že máš v úmyslu přijmout ty nýmandy z Hlídky místo Ruperta a Julie. To nesmíš. Nesluší se, aby někdo takový vyšetřoval smrt tvého manžela. Pošli je pryč. Pak pošli svého věrného ohaře, aby vyslídil Ruperta a Julii a přikázal jim, ať se vrátí domů. Buď královna, zatraceně!"
„Vy mě prostě jen potřebujete mít z cesty!" zvolal Chance zuřivě, ale vévoda ho stále ignoroval. Dál upíral pohled na svou dceru, která se pod jeho tlakem začala nervózně ošívat.
„Ano, vlastně máš pravdu," řekla nakonec. „Rupert a Julie -"
„Nepřijdou," dopověděl Jestřáb za ni a pak vykročil vpřed a postavil se mezi královnu a vévodu. Rybářka stála okamžitě po jeho boku a probodávala svého otce očima. „Rybářka a já jsme sem přijeli, abychom vyšetřili vraždu a potrestali viníka. Nikam nepůjdeme. Je nás třeba tady. Přinejmenším proto, že jsme jediní, kdo si tady neohřívá svou vlastní polívčičku. A ty se raději mírni, vévodo Starlighte, nebo ti osekám větve."
Vévoda na něj pohlédl bez jediného slova. Bylo zřejmé, že už se mu dávno nikdo netroufl otevřeně postavit. Rybářka využila příležitosti.
„Proč bys měl vůbec chtít vidět svou dceru Julii, vévodo Alriku? Copak jsi ji před lety sám neposlal na smrt?"

Vévoda pokrčil rameny. „Neposlouchala. Zklamala mne. Měl jsem ještě sedm jiných dcer a nemohl jsem dopustit, aby si dělaly, co chtěly. Julie se nezachovala tak, jak se od ní očekávalo. Teď se nejspíš bojí vrátit, protože ví, že by měla zase co dělat se mnou."
Rybářka se ušklíbla. „O tom pochybuji. Za dlouhé noci prošla Temným lesem a čelila Knížeti démonů. Stařík, kterého drží pohromadě už jenom provázky a pečetní vosk, by ji asi moc nevystrašil."
„Jsem svrchovaný vládce Hillsdownu. Takto se mnou hovořit nebudete."
„Ale ano, budeme," opáčil Jestřáb. „Nejsi první panovník, se kterým jsme se střetli, a docela určitě ani poslední. Nad námi nemáš žádnou moc. My jsme Jestřáb a Rybářka. A nemáme ve zvyku před nikým ohýbat záda."
„To je zatraceně pravda," přikývla Rybářka.
Vévoda Alric se obrátil ke svým gardistům. „Zabijte je."
Hillsdownští zbrojnoši tasili meče a vykročili vpřed, tiší a soustředění. Jestřáb s Rybářkou vytáhli svoje zbraně. Všichni ostatní hleděli s ústy dokořán, jak ostří se zvoněním narážejí do sebe, krev stříká vzduchem a dva kapitáni vytírají s dvaceti gardisty podlahu. Chance pobíhal dokola a křičel: „Nezabíjejte je! Prosím vás, ušetřte ty muže!" Vévodovi gardisté byli dobře vytrénovaní a zkušení bojovníci, ale proti Jestřábovi a Rybářce, kteří už toho spolu zažili víc, než měl kdo v Hillsdownu možnost po celé generace, neměli nejmenší šanci. Brzy podlaha zrudla prolitou krví - ještě více jí bylo na šatech dvořanů, kteří byli tak neopatrní a stáli příliš blízko - a v ní se váleli sténající, ranění nebo omráčení gardisté. Poslední zahodili meče a navzdory vévodovým zuřivým vyhrůžkám se dali na útěk. Jestřáb s Rybářkou se spokojeně rozhlédli, otřeli si krev ze svých zbraní a zase je schovali; na vévodu se ani neobtěžovali pohlédnout. Sir Robert Hawke začal tleskat a většina dvořanů se k němu připojila. Královna Felicity se tvářila, jako by se jí to velice líbilo. Chance přistoupil k oběma kapitánům a zhluboka si povzdechl.
„Copak vy vážně nedokážete s nikým vyjít?"
„Nikoho jsme nezabili," odpověděl Jestřáb nevinně.
„A tomu vy říkáte diplomatické jednání, co?"
„Většinou ano," přisvědčila Rybářka. „Považuj to za vyjádření našich zásad. Nebo si o tom mysli, co chceš. Nám je to jedno. Co teď, Alriku?"
Chance se bleskově postavil mezi ně a vévodu. „To už stačilo. Vévoda je u dvora hostem a jako takový je pod mou ochranou. Gardisté, to je něco jiného. Ale nemohu vám dovolit, abyste ublížili vévodovi."
„Kazíš nám zábavu," vyčetla mu Rybářka.
Vtom se však všichni zarazili - někde v dálce se ozval dunivý hlas železného zvonu. Odporný zvuk rozvibroval vzduch jako nějaký pomalý hrom a všichni v síni ho slyšeli až hluboko v nitru svého srdce a duše. Měl na ně stejný účinek, jako by jim někdo přejel nehtem po kostech. Příšerný zvon vyzváněl dál - jako by sám ďábel svolával zavržené, aby se mu přišli kořit.
„Co je to?" zeptala se Rybářka. „Co je to za zvuk? Odkud to přichází?"
„To je velký zvon z Převrácené katedrály," řekl Magus a zvýšil svůj obvykle tichý hlas, aby byl slyšet po celé síni. „Neozval se už celá staletí."
„Tak proč potom začal zvonit zrovna teď?" otázala se královna Felicity skoro zoufale.
„Něco nového zavítalo do hradu, něco, co všechno změní," odpověděl Magus. Na Jestřába a Rybářku se ani nepodíval.
„Kdo na ten prokletý zvon zvoní?" chtěla vědět Lehkonožka Lunotřpytná, jež si zacpávala svoje špičatá ouška oběma rukama.
„Nevím," pokrčil Magus rameny. „Možná Hořící muž?"
„Čerta starého mě zajímá, kdo to dělá," zavrčel Jestřáb. „Jak mu v tom zabráníme?"
Na to Magus neměl odpověď. Všichni v síni už si zakrývali uši rukama, ale nepomáhalo to. Vyzvánění příšerného zvonu z Převrácené katedrály by slyšel i hluchý a němý by při tom zvuku křičel hrůzou. A lidé doopravdy křičeli. Někteří se třásli po celém těle nebo zvraceli. Po celém hradě zhasínala světla a stíny houstly. Zdálo se, že ve tmě číhá něco strašlivého. Každý, kdo měl zbraň, ji teď vytáhl. V přeplněné síni se šířila panika, která nepropukla jen proto, že nebylo na koho zaútočit ani před čím se dát na útěk. A pak lidé na okraji davu, ti, kteří byli nejblíže stínů, začali vrávorat a potácet se jako opilí. Z tváří se jim vytratila barva, oči se jim zakalily a vypadalo to, jako by z nich něco vysávalo život. Obličeje se jim křivily odporem a tím ještě více přispívali k celkovému dojmu, že se stali oběťmi nějakých obrovských pijavic. Někteří se skáceli do stínu a ten je pohltil a strávil jako kalné vody. Dvořané, kteří k nim byli nejblíž, zoufale zápasili s ostatními ve snaze dostat se co nejdál od nebezpečí. Stíny stále rostly, houstly a mohutněly. Našli se odvážlivci, kteří na stíny zaútočili meči, ale jejich čepele protínaly temnotu, aniž by jí ublížily. Jestřáb s Rybářkou stáli zády k sobě, zbraně připravené, a rozhlíželi se po nepříteli, se kterým by mohli bojovat.
Královna vstala z trůnu. „Dělejte něco, zatraceně! Udělejte někdo něco!"
„Jediná zaklínadla, která jsou dost silná, aby zapudila tak mocné zlo, by pravděpodobně zabila všechny v síni," řekl Magus. „Pokud nebude zbytí, možná k nim přistoupím, ale za stávající situace mám za to, že organizovaná a řízená evakuace síně by byla lepším řešením."
„Jestli se dají na útěk, dobrá polovina jich stejně bude ušlapána!" odsekla královna. „Dělej něco!"
„Běda, Vaše Veličenstvo: -"
„Stojíš si tady a vymýšlíš si výmluvy, zatímco lidé umírají!" zvolala čarodějnice Tiffany, která se náhle vynořila z davu. „Typický čaroděj. Jdi mi z cesty."
Vznesla se do vzduchu a střevíčky jí sklouzly z nohou; její dlouhé rudé vlasy vytvořily kolem jejího nevzrušeného obličeje karmínový mrak. Vzlétla nad zmatek a vřavu zděšeného davu, ruce zkřížené na prsou, podobná starému romantickému zpodobnění andělského zjevení. Oči měla zavřené, čelo nakrčené v soustředění. Železný zvon vynechal

úder. Pak Tiffany promluvila, avšak slova, která se ozvala, zněla velebně a úžasně, jako by skrze ni, jejím hlasem, promlouval někdo větší.
„Fiat lux!" zvolala Tiffany. Budiž světlo. A bylo.
Pronikavé světlo, tak zářivé a jasné, až bylo bezbarvé, zaplavilo síň jako osvěžující déšť v parném letním dni. Všechny omylo svou planoucí nádherou a naplnilo jejich těla jasem míru a odpuštění. Pronikavé jako milosrdenství, živé jako spravedlnost zahnalo temnotu a stín, jež proti němu neměly nejmenší šanci. Lidé, kteří jimi už byli pohlceni, se vrátili a ospale mhouřili oči, nezranění. A potom světlo i temnota najednou zmizely a vyzvánění strašného zvonu umlklo. Trůnní sál byl zase jen velká síň a stíny jenom stíny. Lidé si mezi sebou vzrušeně mumlali, tiskli si ruce a objímali se navzájem. Pouze Chance si všiml, jak Tiffany padla k zemi jako podťatý strom.
Okamžitě se k ní začal prodírat davem a přitom bez váhání odstrkoval osoby postavení mnohem vyššího, než bylo jeho. Poklekl u čarodějnice, která ležela na podlaze jako odhozený kapesník. Zkontroloval její dech a pulz, a když zjistil, že jsou v pořádku, ulehčeně si oddechl. Vzal ji za ruce a opakoval její jméno tak dlouho, dokud Tiffany pomalu neotevřela oči, zelené jako nejzelenější louky Lesního království, ale mnohem hřejivější. Usmáli se jeden na druhého a na dlouhý okamžik to bylo to jediné, co potřebovali.
„Nebyla jsem si jistá, jestli to bude působit," řekla tiše. „Ještě nikdy jsem to nezkusila. To zaklínadlo jsem našla v jednom starém zakázaném grimoáru. Takové věci bych vůbec neměla znát. Technicky vzato mohou mít na podobná kouzla moc a sílu jen čarodějky. Ale nějak jsem věděla, že to dokážu. Protože to bylo třeba. Teď plácám nesmysly, že?"
„Ne víc než kdy jindy," zasmál se Chance. „Myslíš, že bys dokázala vstát, kdybych ti pomohl?"
„Určitě ano, Allene," odpověděla Tiffany. „Slib mi, že nikam neodejdeš."
„Budu tady vždycky, když mě budeš potřebovat, Tiff," odpověděl Chance.
Pomalu se zvedli, Chance dost silný za oba. Znovu se usmáli jeden na druhého a ani si nevšimli, že kolem nich prší růžové okvětní lístky.
„Tak tohle bylo zajímavé," prohlásil Magus.
„To je všechno, co k tomu řekneš?" otázala se královna Felicity. „Ty jsi přece oficiální dvorní čaroděj. Proč jsi to neudělal ty?"
„Protože by mě takové zaklínadlo docela určitě zničilo," odpověděl Magus. „Tolik uvolněné magické energie vlastně mělo Tiffany spálit na popel."
„A proč ji to nespálilo?" zeptala se královna.
„Ať se propadnu, jestli to vím. Ale je to zajímavé."
„Na tom teď vlastně nezáleží! Co měl znamenat ten zvon? A ty stíny? Co se tady vlastně stalo?"
„Podle mě se v Převrácené katedrále něco probudilo," řekl Magus pomalu. „Ale v tuto chvíli nedokážu říct, kdo nebo co to mohlo být."
„Jsi vážně skvělý mág, jen co je pravda," prohlásila královna a usedla znovu na trůn. „Neochránil jsi mého Haralda a nejsi schopen ochránit ani dvůr. Musela to udělat obyčejná čarodějnice z akademie! Vždycky jsem věděla, že dělám dobře, když je protěžuji. Přiveďte ji ke mně někdo."
Chance doprovodil Tiffany k trůnu a ona se před ním hluboce poklonila. „Jsem Tiffany, Vaše Veličenstvo. K vašim službám."
„Jen se na to děvče podívejte," zvolala královna a chtě nechtě se musela usmát. „Tak dobře jsem nevypadala, ani když jsem byla ve tvém věku. A od té doby už uběhlo víc let, než se mi chce počítat. Dobře jsi to udělala, Tiffany. Tímto tě jmenujeme oficiální dvorní čarodějnicí. Spolu s kvestorem budeš chránit tento dvůr před všemi jeho nepřáteli, ať už zevnitř nebo zvenčí. Můžeš spolupracovat s Magusem nebo nemusíš - to už nechám na tobě."
„Jsem poctěna, Vaše Veličenstvo," odpověděla Tiffany a znovu se poklonila.
„Ano, jsi," řekla královna suše. „Svou práci bys mohla začít tím, že uklidíš ty zatracené růžové lístky." Rozhlédla se po síni. „Všichni ostatní - sezení skončilo. Myslím, že na jeden den jsme si užili vzrušení dost a dost a já si potřebuji dát na hodinku nebo na dvě nohy nahoru, jinak zase dostanu hroznou migrénu. Vévodo Alriku, máš naše svolení odebrat se do svých komnat. Tvoje gardisty ti pošleme hned, až je dají felčaři dohromady. Sire Viviane a sire Roberte, nechte si to na jindy. Jestřábe a Rybářko, najděte mi nějaké vysvětlení. A teď se všichni rozejděte."
S hlasitým zapraskáním kloubů se sesula z trůnu a pak odešla, zatímco dvořané čekali v uctivém předklonu. Její stráže spěchaly za ní. Jestřáb se obrátil k siru Vivianovi.
„Potřebujeme nějaké komnaty. Princ Rupert řekl, že bychom měli dostat ty jeho, v severozápadní věži."
„Ty nemůžete mít!" namítl sir Vivian. „Jsou určeny pro členy královské rodiny."
„Používá je teď někdo?"
„To ne," připustil sir Vivian. „Připravili jsme je pro prince Ruperta a princeznu Julii, až se vrátí. Ale nebylo by vhodné -"
„My nejsme vhodní," přerušila ho Rybářka. „Zato když není po našem, dokážeme být velice nepříjemní."
Jestřáb s Rybářkou se významně podívali na zraněné a omráčené členy hillsdownské gardy a pak zpátky na sira Viviana. Jeden z gardistů si vybral tento okamžik k tomu, aby se pokusil zvednout. Rybářka mu dupla na hlavu a on se vděčně propadl zpátky do bezvědomí. Všichni, kdo to viděli, bezděčně zamrkali, včetně Jestřába a sira Viviana.
„Tak si, k čertu, ty zatracené komnaty mějte!" vyprskl sir Vivian.

O něco později se Jestřáb s Rybářkou připravovali v Rupertově bývalé ložnici k spánku. Jestřába potěšilo, když zjistil, že jeho komnaty zůstaly přesně v takovém stavu, v jakém je opustil. Ložnice nepřekypovala luxusem; byla v ní jen stará postel a naprosté minimum nábytku. Někdo byl tak prozíravý, že postel zahřál ohřívací lahví a koupelna vedle zářila čistotou. Nikde nebyly žádné zbytečné ozdůbky a parádičky, nic než to základní. Rupert na takové věci nikdy neměl čas. Teď seděl na kraji postele a snažil se rozhodnout, jestli mu ten pokoj připadá jako domov. Z koupelny vyšla

Rybářka a ručníkem si vysušovala vlasy.
„Barva díky bohu pořád drží. Doufám, že tady skončíme dřív, než mi začnou být vidět světlejší kořínky." Bez zvláštního zájmu se rozhlédla po pokoji. „Bylo to tady vždycky tak spartánské?"
„Víceméně ano. Teď aspoň chápeš, proč jsem tě sem nikdy nepozval." Jestřáb se zamračil. „Sem se Rupert chodil ukrýt před světem. Před hradem a všemi lidmi, kteří mu ubližovali nebo ho využívali. Skutečně se mi nevybavuje jediná příjemná vzpomínka. Pořád musím myslet na to, jak jsem se po cestě Temným lesem bál tmy. Dlouhá noc mne poznamenala. Spal jsem tu s dveřmi zamčenými a rozsvícenou lampou. Jednou jsem dokonce dveře zabarikádoval skříní. Víš, ani vlastně nevím, jestli tady chci spát."
„Budeš v pořádku," uklidnila ho Rybářka optimisticky. „To už bylo všechno hodně dávno. Temnota už nás neohrožuje."
„Víš to určitě? Viděla jsi, co se přihodilo v trůnním sále, když začal zvonit ten prokletý zvon. Ty stíny byly jako temnota za dlouhé noci a světlo, které vykouzlila ta čarodějnice, mi připomnělo, jak jsem přivolal duhu."
„Nesmíš o všem uvažovat ve vztahu k minulosti, lásko," řekla Rybářka. Posadila se vedle něj na postel. „Teď jsme spolu a dokážeme si poradit se vším, co nám svět přichystá."
Jestřáb ji vzal za ruku. „Dokud budeme spolu. Nikdy jim nesmíme dovolit, aby nás rozdělili, Isobel."
„Nikdy," odpověděla Isobel Rybářka. „Už nikdy."

5 KAŽDÝ JE NĚČÍM VINEN

Věčnou temnotou, mrtvou zemí, kde slunce nikdy nezasvitlo, šel Nářek Jericha. Nářek Jericha, Kráčející muž, Hněv boží ve světě lidí. Rychle procházel mezi tlejícími stromy Temného lesa, oči upřené přímo před sebe.
V jedné ruce držel hořící pochodeň, jejíž plamen se ani nezatřepotal, zatímco v druhé měl hůl dlouhou skoro stejně, jako byl vysoký, na jednom konci okovanou ocelí a na druhé stříbrem. Na sobě měl tmavý nepromokavý plášť, jenž mu sahal až po kotníky a pod ním šedé obnošené kožené kalhoty a vysoké boty, sešlapané nekonečnými mílemi, jež prošel ve službě svému bohu. Obličej měl dlouhý a hluboce zbrázděný, oči chladné a modré jako nebe nad zemí věčného ledu. Nos měl víc než jen jednou přeražený a lehký úsměv, který mu pohrával kolem úst, byl ještě mrazivější než pohled jeho očí. Zpod starého klobouku se širokou krempou mu trčela lví hříva dlouhých šedivých vlasů. Jak šel, nakláněl se dopředu, až to vypadalo, jako by běžel nějaký závod, na jehož konci - který stále ležel někde před ním - přetrhne hrudí neviditelnou cílovou pásku.
V temnotě všude kolem něj se za mrtvými stromy tiše pohybovali démoni a sledovali Nářek Jericha z bezpečné vzdálenosti. Přes to, kolik jich bylo, se žádný z nich neodvážil překročit hranici světla, jež s sebou nesl. Nějak věděli, kdo a co je, a báli se. Tu a tam si Nářek zazpíval jednu nebo dvě náboženské písně, většinou některou z těch bojovnějších, a pak jako by se jeho silný, jistý hlas nesl tichem dlouhé noci až donekonečna.
Kdyby byl býval chtěl, mohl se Temnému lesu vyhnout, ale chtěl vyzkoušet sebe i svou víru proti jeho duchovní temnotě, a proto se zaštítil odvahou a sebekontrolou a bez zaváhání vstoupil ze světla do tmy. Okamžitě ho zaplavila strašlivá úzkost nekonečné noci, zasáhla ho jako fyzický úder, ale on šel neochvějně dál a ani nezpomalil. V místech, kde slunce nikdy nesvítilo a svítit nebude, se nezemský chlad vsákl hluboko do jeho kostí, vysál z něj všechno životní teplo a dlouhá noc na něj těžce dolehla jako ty strašné prázdné hodiny před úsvitem, kdy člověku nedají spát úvahy o jeho vlastní smrtelnosti. Ale ani tma bez konce a chlad osamění nemohly zastavit nebo jen zpomalit kroky Nářku Jericha, Kráčejícího muže; nic nezmohly proti svatému ohni, který plál navěky v jeho nitru a stravoval ho bezcitněji než temnota. Nebylo to snadné ani příjemné, být živoucím avatarem dobra a spravedlnosti.
Neměl koně ani žádný jiný dopravní prostředek; neměl ho nikdy. Byl Kráčející muž a jeho smlouva s Pánem mu takovou změkčilost zapovídala. Nebyl první, kdo nosil ten titul jako součást svého spojení s Bohem a odevzdání se jeho dílu. Kdysi, před mnoha lety, byl jen obyčejným mnichem v malém tichém klášteře vzdáleném na míle od jakéhokoliv důležitějšího místa a známém jen v blízkém okolí svým vínem. Pracoval na zahradě a na vinicích, modlil se a konal dobré skutky, meditoval v tichu a pokoji své skromné cely a byl skoro spokojený. Pak ale na Lesní království padla dlouhá noc a kolem kláštera se to začalo hemžit démony. Ani víra mnichů, ani vysoké kamenné zdi je nedokázaly zastavit. Zdi přelezli, vyvrátili z pantů zamčené dveře a brzy se naleštěné dřevěné podlahy zbarvily krví. Někteří mniši raději zemřeli na místě, než by násilně vztáhli ruku byť jen na démony. Umírali s požehnáním na zkrvavených rtech a démonům to bylo lhostejné. Jiní mniši se stejně jako muž, kterým kdysi Nářek Jericha býval, chopili improvizovaných zbraní a bojovali. Nářek rozbíjel démoni lebky těžkým stříbrným krucifixem a po každé úspěšné ráně děkoval Bohu. A když pak dlouhá noc pominula a slunce znovu vyšlo, všichni démoni byli mrtví a přežili jen ti z mnichů, kteří za své životy bojovali. Nářek Jericha tam stál, lapal po dechu a z kříže v jeho ruce kanula krev - a vzal si z toho ponaučení.
Klášter měl skvělou knihovnu z dob, kdy se ještě nacházel na lidnatějším a významnějším místě. V jejích policích byly knihy, na něž vnější svět už dávno zapomněl a velice, velice dlouho je nikdo neotevřel. Staré knihy, možná poslední svého druhu v Lesním království. Nářek Jericha horečně pročítal jejich ručně psané strany, hledal v nich něco, co cítil, ale nedokázal pojmenovat. Konečně, v knize, jejíž stříbrný zámek musel rozbít železnou sekerou ze zahradního domku, našel, co potřeboval. Legendu o Kráčejícím muži.
Kniha říkala, že v každé generaci žil muž, který zaslíbil svůj život Bohu, a tak se stal více než člověkem. Na jejích stránkách byla popsána smlouva mezi mužem a Bohem, která, když jednou byla uzavřena, nemohla být porušena ani jednou z obou stran. Jestliže člověk přísahal, že bude celý svůj život sloužit světlu a dobru a zřekne se pro to všeho ostatního - lásky, rodiny i osobního pohodlí - stane se z něj Kráčející muž. Bude silnější, rychlejší a strašnější než kdokoliv z lidí, neporazitelný, dokud jeho víra zůstane pevná. Boží bojovník. Víc než smrtelník. Hněv boží ve světě lidí. Vše, co Nářek Jericha nebyl, když démoni vyvrátili bránu kláštera a začali v jeho svatých zdech vraždit nevinné.

Nářek na sebe dobrovolně vzal tento úděl, odříkal patřičná slova a složil strašné sliby a v jeho nitru zahořel svatý oheň, jenž strávil všechny jeho lidské zábrany a slabosti. Od nynějška mohl jít přímou cestou, kde ho bylo třeba, a nic a nikdo ho z ní nemohl odvrátit. Nemohl přijmout žádnou pomoc od lidí ani přistoupit na kompromis, vlastnil jen to, co nosil s sebou. Odešel z kláštera a nikdy se tam už nevrátil. Jeho bratři, muži, kteří s ním bojovali proti démonům, se ho teď báli.
A tak kráčel Nářek Jericha sem a tam Lesním královstvím, Hillsdownem i Redhartem, pomáhal potřebným a trestal zlo, dával okusit strašný hněv Kráčejícího muže těm, kteří se odvážili provinit se proti světlu, jež šířil. Protože už se neřídil zákony člověka, ale Božími, a nikdy neváhal srazit zlého člověka bez ohledu na to, jak byl mocný, byly na něj často vystavovány zatykače. Na mnoha místech byly vypisovány impozantní odměny za jeho hlavu a kdykoliv se přiblížil k hranicím Temného lesa, pronásledovaly ho smečky dobrodruhů, kteří by je rádi zinkasovali.
Ale tito lovci lidí ho neznepokojovali. Jejich koně museli občas odpočívat, kdežto on ne. Nářek Jericha se nezastavil, aby se vyspal nebo zdřímL, už jedenáct let. A rád chodil tam, kde by se nikdo jiný ze strachu o svou duši neodvážil. Cestou se skoro vždycky s někým střetl. Kráčející muž dělal, co musel a k čemu ho vyzýval jeho vnitřní hlas, a jeho nesmlouvavá spravedlnost většinou přivodila smutek některé nehodné duši. I ti nejzavrženíhodnější z lidí mívají přátele nebo rodinu, kteří jsou odhodláni se za ně pomstít. Nářek je raději nechával za sebou, než by je zabíjel. Ti lidé nebyli zlí, jen se mýlili, a on proti nim nic neměl. Věděl, co je to soucit, i když si nemohl dovolit lítost. Poslední jeho případ byl toho smutným příkladem. Mladá dívka byla posedlá zlým duchem, a jelikož vymítání v jejím případě selhalo, bylo třeba ji zabít a osvobodit její duši. Její rodina to však nepochopila. Celé město se ho jalo pronásledovat. Neměl jim to za zlé. Časem se unavili a vzdali to, ale dobrodruzi, kterým za jeho dopadení slíbili odměnu, nikoliv. Nářek však už nechal daleko za sebou i je a nyní se mohl soustředit na své další poslání. Hlas v jeho nitru byl velice konkrétní a naléhavější než jindy.
Nářek Jericha zasvětil svůj život Bohu a vzdal se lásky, touhy i pohodlí. Ale přes všechnu jeho víru byly časy, kdy si nebyl jist, komu se to vlastně zavázal sloužit.
Studoval boží slovo všude, kam přišel, četl o něm v knihách, epištolách a evangeliích. Čím starší to byly knihy, tím více matoucí byl jejich obsah. Církev vymyslela za staletí své existence mnoho zásad a přikázání, a některé z nich si vyloženě odporovaly. Slovo boží se sice příliš neměnilo, ale jeho výklad často a do takové míry, že to vedlo k občanským válkám. Vždycky byly nějaké oficiální církve a vždycky byli kacíři. Někdy se kacíři časem stali uznávanými církvemi a okamžitě začali brojit proti novým kacířům. Nářek začal na rozličné odnože víry pohlížet jako na zákruty na své svaté cestě a sledoval je se zájmem čistě intelektuálním. Měl smlouvu s Bohem, ne s jeho kněžími. Světlo může vrhat mnoho odrazů, ale to, na čem záleží, je pořád světlo.
S pohanskými kulty, které vyrostly za dlouhé noci jako houby po dešti, trpělivost neměl a ničil jejich svatyně a posvátné kameny, kdekoliv na ně narazil. Odváděly lidi od pravého Boha. Nářka to ničení nijak netěšilo, neboť věděl, že ty staré kameny a chrámy poskytovaly lidem útěchu, ale znal svou povinnost.
Právě teď ho vedla do Lesního hradu.
Démoni z Temného lesa s ním drželi krok a pozorovali ho ze tmy za hranicí světla jeho pochodně, hladoví, ale dostatečně rozumní nebo bojácní, aby si od něho zachovávali bezpečný odstup. Byli tvory temnot a dobře věděli, co dokáže světlo. Nářek byl skoro zklamaný. Docela rád by pár démonů pozabíjel. Dílem aby nevyšel ze cviku, dílem proto, aby už nikdy nemohli škodit pocestným. Ale hlavně proto, že někde hluboko v sobě stále nosil panický strach, který cítil před lety, když démoni trhali jeho druhy na kusy. Nyní už věděl, že démoni byli kdysi lidmi, ale to mu v ničem nebránilo. Podle jeho názoru byli něco jako oživlé mrtvoly. Nemělo smysl je šetřit o nic víc než upíry nebo ghúly. Byli mrtví a jejich duše měly právo odpočívat v pokoji. Čekalo ho však poslání, a tak rychle kráčel po úzké cestičce, kterou před mnoha lety prosekal legendární princ Rupert. Nářek by rád zabil nějakého toho démona jen tak pro radost a klid své duše, ale neudělal to, protože byl Kráčející muž a osobních tužeb se vzdal.
Kráčející muž, Hněv boží ve světě lidí, mířil neochvějně k Lesnímu hradu a Převrácené katedrále, vstříc konečnému, strašnému aktu víry.

Čarodějnice zvaná Tiffany seděla sama ve své komnatě na Lesním hradě, pobrukovala si veselou melodii a zaplétala si před vysokým zrcadlem svoje rudé vlasy do copu. Byl to příjemný vzdušný pokoj, dost malý, aby byl útulný, a přitom dost velký, aby zdůraznil její postavení na hradě. Takové věci bylo třeba pečlivě propočítat. Po celé místnosti byly rozestavěny květiny v kořenáčích. Tiffany květiny milovala, ale ne ve vázách. Utrhni květinu do vázy a bude jen pomalu umírat, a Tiffany nedokázala poslouchat, jak křičí. Smíšená vůně květin příjemně osvěžovala vzduch v pokoji. Postel byla velice pohodlná, bohatě vystlaná hebkými přikrývkami na tlustých matracích, ale Tiffany přesto vesele vstala hned s prvními paprsky slunce. Nedokázala pochopit ty líné ospalce, kteří se raději váleli v peřinách, než by se vydali zjistit, jaké divy jim připravil nový den.
Hodně pomáhalo, že jí bylo teprve sedmnáct a měla tolik energie, že nevěděla, co s ní.
Sluhové jí opět raději nechali její přísně vegetariánskou snídani přede dveřmi, než by vstoupili dovnitř. Čarodějnice z akademie chovali ve veliké úctě, a ji zvlášť. Tiffany, která se opravdu upřímně snažila zapadnout mezi ostatní, to trochu mrzelo, ale předpokládala, že to patří k její profesi. Všimla si, že se její odraz v zrcadle mračí, a rychle se usmála. Z mračení jsou vrásky. A špatné pocity uvnitř vedou k špatným činům navenek. Ukaž světu svou usměvavou tvář a on ti to oplatí stejně. Vzala si na svoje dlouhé vlasy kartáč a zatímco si je rozčesávala, snažila se myslet pozitivně. Tiffany se ze všech sil snažila myslet si jen to nejlepší absolutně o všem už z principu - zvlášť pak o těch lidech, které neměla ráda. Každý má v sobě něco dobrého. Když jdete dost do hloubky.
Našpulila svá dokonalá ústa nad sarkasmem obsaženým ve své poslední myšlence. Snažila se smýšlet dobře o každém, ale s některými lidmi to bylo velice těžké. Jako například ti kapitáni, Jestřáb a Rybářka, kteří jí připadali jako párek obyčejných arogantních surovců. Nechápala, co na nich Allen Chance vidí. Ale bylo možné, že právě teď jsou na

hradě zapotřebí. Jisté bylo, že její nenápadné soukromé vyšetřování smrti krále Haralda nevedlo vůbec nikam. Každý, na koho upřela svoje velké, žasnoucí oči, jí ochotně vyprávěl i o věcech, o nichž by mluvit neměl, ale stejně se nedozvěděla nic užitečného. Všechno, co se dozvěděla, byla hromada teorií a nepodložených domněnek; nikdo však nevěděl nic jistě. A ti, kteří věděli, kteří byli doopravdy zasvěceni do dění na Lesním hradě, byli příliš rozumní, než aby si pouštěli pusu na špacír před čarodějnicí z akademie, jakkoliv se zdála navenek nevinná a okouzlující.
Zvlášť královna jí vůbec nepomáhala. Už několikrát se s Tiffany setkala, ale zdálo se, že má zájem spíše o výměnu nejčerstvějších drbů než o věci, na kterých doopravdy záleží. Navíc se absolutně nezajímala o to, co dokáže Tiffanina magie, přestože by jí mohla být velice užitečná. Královna Felicity se sice nikdy neshodla se svými rádci, ale vypadalo to, že se od nich nechala přesvědčit o tom, jak nebezpečné mohou čarodějnice z akademie být.
Jistě, měli naprostou pravdu, ale stejně... Tiffany královnu regentku obdivovala a velice ráda by jí ve všem pomohla.
K vévodovi Alrikovi se vůbec nedokázala přiblížit. Kdykoliv se zdálo, že by chtěla zabloudit někam poblíž jeho komnat, jeho osobní strážci bledli a chápali se zbraní. Kdykoliv se s ním ocitla v jedné místnosti, zformovali kolem něj neprostupný blok. Bylo to samozřejmě lichotivé, ale příliš jí to nepomohlo. Vévoda byl sice protivný, arogantní a představoval potenciální hrozbu pro celé Lesní království, ale stejně s ním potřebovala mluvit. Příliš mnoho věcí si musela ujasnit. O jeho plánech a ambicích, a kvůli čemu přijel na Lesní hrad. A proč pokaždé, když se na něj podívala, viděla, jak mu z roztřesených rukou kape krev. Vnitřnímu zraku čarodějnic se z mnoha důvodů, nejednoznačnost interpretace nevyjímaje, vždycky věřit nedalo, ale některé výjevy byly velice přesvědčivé. Tiffany nutně potřebovala zjistit, jestli vidí vévodovu minulost nebo budoucnost. Pokud si ale nebyla naprosto jistá, že je vinen, nemohla si vůči němu dovolit nic drastického.
A k tomu všemu ještě do Lesního hradu mířil Kráčející muž. Jako by tady neměli i bez něj dost problémů. Na někoho, kdo měl být avatarem dobra a svátosti, ten chlap způsobil už více nepokojů a krveprolití než pořádná válka kombinovaná s morovou epidemií.
Náhle si vzpomněla, že se k ní v tuto chvíli blíží Allen Chance, aby ji navštívil, a okamžitě se rozzářila. Měla Allena ráda. Byl milý a pozorný a vždycky s ní jednal jako s dámou. Co však bylo ještě důležitější, nebál se jí. Strašně se jí líbilo, jak vždycky zčervenal a zakoktal se, když se zhluboka nadechla a vypjala hruď. Muže je někdy tak snadné ovládat. Chance byl velice pohledný a svým nemotorným způsobem i okouzlující. Kdyby jen nebyl synem svého otce. Někdy, když se dívala na jeho stín, viděla stín mnohem většího a nebezpečnějšího muže.
Najednou ji už nebavilo hrát si se svými vlasy. Zavázala si cop rychlým, nedbalým uzlem, vyskočila a rozběhla se podívat z jediného okna, které v jejím pokoji bylo. Výhled z jižní věže, ve které bydlela, ji obvykle rozptýlil a uklidnil, ale dnes jako by jí něco bránilo zbavit se špatné nálady. Les vypadal stejně jako kdykoliv jindy, ale Tiffany i bez použití vnitřního zraku věděla, že se temnota blíží. Každý v akademii věděl, že se blíží něco zlého, ale ani ty nejzkušenější a nejvzdělanější čarodějnice to nedokázaly pojmenovat. Všechny si byly vcelku jisté, že to má nějakou spojitost s návratem Převrácené katedrály, ale ty, jež se pokusily nahlédnout svým vnitřním zrakem do jejího nitra, dopadly velice špatně. Pokud měly štěstí, zahynuly okamžitě. Ostatní se teď zmítaly ve svěracích kazajkách zamčené v izolovaných celách, nepřetržitě krvácely ze strašných stigmat, ječely, smály se jako šílené a blekotaly jazyky, kterým nikdo nerozuměl. Matka čarodějnice přiměla Tiffany, aby některé ty nešťastnice před svým odjezdem do Lesního hradu navštívila a nepodlehla pak pokušení sama vnitřní zrak vyzkoušet. Plakala potom celou hodinu a od té doby už nezaplakala nikdy. Když to bylo třeba, dokázala být silná. Přítomnost Převrácené katedrály cítila všude na hradě. Zlou, nenáviděnou přítomnost, jako neustálou bolest zubů. A kdykoliv se k ní přiblížila, měla pocit, že se ocitla poblíž něčeho strašného, z čeho se zrodí něco ještě horšího.
Tiffany byla potenciálně nejmocnější Čarodějnice, která kdy z akademie Sester Měsíce vyšla. Věděla to, protože jí to její učitelky říkaly od chvíle, kdy se její magie začala projevovat. Znamení a jevy, které provázely její narození, byly podle všeho něco, co stojí za to vidět. Proto teď byla tady na hradě. Akademie rozhodla, že tady být musí. Ale čím déle o tom přemýšlela, tím více si Tiffany dělala starosti, že nebude dost silná, aby čelila tomu, co přijde, až se to konečně stane.
Přes všechnu svou moc se nikdy nepovažovala za něco výjimečného. Vlastně se musela hodně ovládat, aby z hradu s křikem neutekla a neukryla se v bezpečí akademie, kde se vždycky cítila tak dobře. Plakala, když jí oznámili, že ji musí opustit předčasně, protože je jí třeba na Lesním hradě. A také protože už nebylo nic, co by ji mohli naučit. Svět za zdmi akademie byl tak matoucí. A scházely jí její přítelkyně. Prudce potřásla hlavou. To byly dětinské myšlenky. Byla dospělá žena a měla zodpovědnost. Navíc byla čarodějnice.
Rozrazila okno, vyklonila se do paprsků ranního slunce a začala zpívat. Její hlas se nesl tichem, klidný, jistý a docela příjemný. Stoupal a klesal, jak zpívala píseň skoro stejně starou jako Lesní království, prostý příběh o lásce a ztrátě a o nové lásce. Ze všech stran se k ní začali slétat ptáci, aby se k ní připojili. Přilétali po jednom, ve dvojicích i malých hejnech, snášeli se z modrého nebe, kroužili kolem a nad ní, tucty ptáků všech druhů, velikostí a barev připojovaly svůj hlas k jejímu. Píseň ožila vlastním životem, pronikla dál, než by se zdálo být možné, a každý na hradě se zastavoval, aby si poslechl, jak Tiffany a její ptáčci pějí. A každý, kdo se do té písně zaposlouchal, na chvíli ucítil zvláštní lehkost u srdce, jako by všechny jeho potíže byly najednou méně tíživé.
Vtom ale něco ptáky vyplašilo a v příštím okamžiku všichni ztichli a rozlétli se do všech stran. Tiffany přeskočil hlas a pak umlkla, i když její píseň ještě chvíli vibrovala ve vzduchu. Něco nového vstoupilo do Lesa. Tiffany to cítila. Zaostřila svůj vnitřní zrak a Les před ní se změnil.
Byl temný a mrtvý a nad ním zářil Modrý měsíc jedinou barvou, kterou mohou oči v noci vidět. Zlo, které kolem sebe šířil, jak se pomalu sunul nad Lesem, praskalo ve vzduchu a všechno měnilo svým příšerným vlivem. Divoká magie se osvobodila a nic jí nemohlo vzdorovat, žádný zákon, zvyky nebo rozum. Stromy a listoví nahradily nestvůrné rostliny nesmyslných tvarů a mezi nimi se pohybovaly stvůry jako živoucí rakovina, napuchlé a vředovité. Byly tam temné stíny velké jako domy, jež se plížily změněným Lesem k hradu, aby ho rozbořily a rozdrtily jeho kameny nohama. A

všude, všude byli démoni.
Náhle, uprostřed toho všeho, co jí ukazoval vnitřní zrak, uviděla Tiffany ke svému zděšení sama sebe. Uviděla své tělo naražené na pokroucené větvi stromu, jejíž konec jí trčel z doširoka rozevřených úst, vlhký zasychající krví. A stále ještě žila, oči měla vytřeštěné v nekonečném utrpení...
Dveře za jejími zády se otevřely a ona se prudce otočila, hrůza, již v sobě ukrývala, z ní vyrazila v jediném zděšeném výkřiku, který už nedokázala potlačit. Pak uviděla, že je to Chance, a to, co viděla svým vnitřním zrakem, bylo rázem pryč. Rozběhla se do jeho náručí a přitiskla se k němu třesoucí se po celém těle; ze všech sil bojovala s touhou nahlas se rozplakat. Chance ji držel pevně; vůbec sice nechápal, co se děje, ale snažil se vydávat co nejkonejšivější zvuky. Tiffany se postupně uklidnila a silou vůle dostala svoje city pod kontrolu. V Chanceho náručí zůstala o trochu déle, než bylo třeba - cítila se v jeho objetí naprosto bezpečná, vůbec poprvé od chvíle, kdy přišla do Lesního hradu. Nakonec ho však jemně odstrčila a on ji okamžitě pustil.
„Copak se stalo, Tiff? Co se přihodilo? Viděla jsi něco?"
„Ano. Výjev z budoucnosti. Nebo jak by budoucnost mohla vypadat."
„A bylo to tak zlé, že jsi křičela? Co jsi viděla?"
Tiffany rozhodně zavrtěla hlavou. „Není to jisté. Budoucnost se pořád mění. Myslím, že to bylo spíš varování, předzvěst toho, co by se mohlo stát, kdybychom tomu nějak nezabránili."
„Ale jak?"
„Já nevím."
„Neboj se," prohlásil Chance přesvědčivě. „Já nedopustím, aby se ti něco stalo, Tiff. Nikdy."
Tiffany se na něj usmála a přála si, aby mu dokázala uvěřit.

Jestřáb a Rybářka spolu posnídali v bývalých Rupertových komnatách. Rybářka zahájila den stejně jako vždy, důkladným dvacetiminutovým cvičením, po němž následovalo vydatné jídlo. Slanina, vejce, párky a pinta dobré silné jižanské kávy. Se smaženými vejci dostali dokonce i krajíčky smaženého chleba. Dokonalé. Rybářka se do toho všeho pustila se zdravou chutí k jídlu a mezi jednotlivými sousty neskrblila pochvalnými poznámkami a zvuky. Vždycky zastávala názor, že do nového dne má člověk skočit rovnýma nohama a nemá si odepírat žádnou radost, která se mu nabízí. Nejlépe něco, co by mohla udeřit. Už byla úplně oblečená a opasek s mečem měla stále po ruce.
Na druhé straně Jestřáb měl na sobě stále ještě župan. Zplihle seděl na židli proti ní a sbíral energii, aby se poškrábal. Nebyl oholený a vlasy mu trčely na všechny strany. Jestřáb zkrátka rozhodně nebyl ranní ptáče. Ospale mžoural na Rybářku, která se s chutí cpala, a jeho obličej nesl špatně skrývaný výraz děsu. Před sebou měl misku s otrubovými lupínky v mléce a malou skleničku ovocné šťávy - to bylo vše, co byla jeho trávicí soustava po ránu ochotna přijmout. Rybářka vesele klábosila o tom, co dnes budou celý den dělat, a Jestřáb jí odpovídal bručením a tu a tam zoufalým zasténáním. Obvykle se doopravdy probouzel až nejméně hodinu poté, co vstal z postele. Proto se v Havenu vždycky snažil vyhnout ranní směně. Brzy ráno jste mohli vyloupit banku Jestřábovi přímo před nosem, praštit ho klackem po hlavě a zapálit mu kalhoty, a on by si toho nejspíš vůbec nevšiml.
V Havenu ho Rybářka obvykle postavila do sprchy, pustila vodu naplno a pak si vlezla k němu. Většinou to zabralo. Na Lesním hradě ovšem k vynálezu sprchy ještě nedospěli, a nejspíš proto měl Jestřáb zarputile špatnou náladu, i když se o něco později vydali na obchůzku. Tou dobou už byl oblečený, oholený a vzhůru, ale netvářil se, jako by mu něco z toho činilo potěšení. Když kráčeli hradními chodbami za průvodcem, kterého jim poslal majordomus, lidé měli tendenci před ním a Rybářkou uskakovat a obcházet je velkým obloukem, kdykoliv jim to omezené prostory dovolovaly.
Jestřáb strávil na Lesním hradě většinu svého dřívějšího života a některé hlavní cesty si stále ještě pamatoval, ale přesto potřeboval průvodce, který by ho vedl místnostmi a chodbami, jež neustále měnily svoji polohu a někdy se samy rozdvojovaly, když jste se chvíli nedívali. Vnitřní topologie Lesního hradu byla vždycky poněkud výstřední, ne-li přímo šílená, a od chvíle, kdy se vrátilo ztracené jižní křídlo a objevila se Převrácená katedrála, se to ještě zhoršilo. Občas jste mohli být rádi, když jste se probudili ve stejné místnosti, v níž jste se uložili k spánku. Za starých časů vás hradem provedl majordomus nebo některý z jeho společníků spoléhajících na svůj magický instinkt a pečlivě nastudované plány místností, ale nyní už majordomus skoro nevycházel ze svého pokoje. Museli jste se v tom spolehnout na magické průvodce, které řídil na dálku svou vůlí on nebo jeho lidé. Průvodcem Jestřába a Rybářky bylo jasně planoucí světélko vesele poskakující ve vzduchu před nimi jako plamínek svíčky bez příslušné svíčky. Řekli jste mu, kam se potřebujete dostat, a ono vás tam dovedlo. Prosté. Rybářka se s tím ovšem nespokojila. Pochopila majordomovu nepřítomnost jako urážku a požadovala po průvodci, ať mu laskavě vyřídí, aby hejbnul tím svým líným zadkem a přiklusal osobně. Po chvíli promluvilo světélko majordomovým hlasem. „Tak důležití nejste. V tuto ranní hodinu není tak důležitý mimo královny nikdo. A možná vévody. Osobně lidi nevodím. Mám příliš mnoho práce. A už mě neobtěžujte, jinak vás můj průvodce zavede na prodlouženou prohlídku hradní kanalizace."
A bylo to.
„Moc se nezměnil," řekla Rybářka. „Vlastně zůstal přesně takový, jakého si ho pamatuji."
„Tak to je výjimka," zabručel Jestřáb. „Tohle není hrad, jak jsem ho znal."
„A to je dobře, nebo špatně?"
„Ještě jsem se nerozhodl."
„Bože, ty jsi ale po ránu nabručený! Máš potíže se stolicí?"
„Na to se ptáš vždycky," odpověděl Jestřáb ne bez jisté důstojnosti. „A odpověď je vždycky ne."
„Tebe vážně dokáže uvést do rozpaků i ta nejpřirozenější věc, Jestřábe."
„Nemohla bys laskavě změnit téma? Kam půjdeme nejdříve?"
„To jsme přece probrali už včera večer, Jestřábe. Když sis zrovna nestěžoval, že v matraci cítíš nějaké boule. Domluvili

jsme se, že nejprve navštívíme Haraldovu hrobku."
„To je příhodné. Cítím se jako mrtvola, kterou někdo na chvíli zahřál a už zase začíná tuhnout."
Kráčeli za poskakujícím světélkem chodbami hradu do jeho útrob, kde se nacházela velká síň s hroby Lesních králů. Tady odpočívalo čtrnáct generací Lesního rodu. Jestřáb tu nebyl od dětských let, když se účastnil pohřbu své matky Eleanor. Rozlehlost síně ho spíše ohromila, než vyděsila, ale v žádném případě mu to nepřipadalo jako místo, kde by se chtěl uložit k poslednímu odpočinku. Když to řekl svému otci, král Jan mu vlepil políček a pak ho objal. Král nesl smrt své ženy velice těžce a nesesypal se snad jen proto, že se soustředil na to, co považoval za svou povinnost. Jestřáb měl za to, že teď má v kryptě svůj náhrobek, i když pod ním neleží žádné tělo. Tradici bylo třeba dostát. Na pohřbu Jestřáb nebyl. Připadalo mu důležitější ztratit se i s Julií z hradu a odjet co nejdále, než je Harald začne pronásledovat, aby ho zabil. Harald nikdy nebral soupeření na lehkou váhu. Teď byl také mrtvý a pohřbený v rodinné hrobce. Jestřáb z toho měl zvláštní pocit.
Všiml si, že ho s Rybářkou všichni obcházejí v uctivém odstupu, větším než by se dal přisuzovat jeho nevrlosti. Viděl v jejich očích strach nebo se mu vyhýbali pohledem. Od nejurozenějšího dvořana až po nejnižšího sluhu s nimi nikdo nechtěl mít nic společného. Utichali, jakmile se k nim Jestřáb s Rybářkou přiblížili, a honem se jim klidili z cesty; znovu promluvili, až když měli dojem, že jsou v bezpečné vzdálenosti.
„Uvažovala jsem, kdy si toho všimneš," poznamenala Rybářka.
„Bojí se nás," řekl Jestřáb. „Proč jsou z nás tak vyděšení? No dobře, včera večer jsme na ně možná udělali dojem, ale strach by z nás měli mít jen ti, kteří se něčím provinili. Jsme tady přece, abychom nevinné chránili. Ti se z naší strany nemusejí obávat ničeho."
„Každý je něčím vinen," odpověděla Rybářka.
Jestřáb o tom chvíli přemýšlel. „My také?" zeptal se konečně.

Krypta Lesních králů se nacházela hluboko ve skalním podloží, na němž byl vystavěn Lesní hrad. Vejít do jejího prašného nitra bylo jako sestoupit do minulosti a znovuobjevit dědictví pokrevní linie, ze které pocházel i princ Rupert. Před mužem nyní známým jako Jestřáb se rozkládala obrovská síň osvětlená magickými modrými plamínky na stěnách, které nikdy nepohasnou, dokud bude linie Lesa trvat. První, čeho si Jestřáb, který zůstal stát v jediných dveřích vedoucích dovnitř, všiml, bylo ticho. Bylo to, jako by se ocitl na dně moře. Neozývaly se tu žádné zvuky s výjimkou těch, které si s sebou přinesl příchozí. Pohled do hlubin síně byl stejně omračující jako dívat se dolů podél stěny strmého útesu. Zpočátku byly její rozměry možná impozantní, ale teď, o čtrnáct generací později, se zdály být pouze praktické. Ve svých chladných kamenných ložích tu v úhledných řadách, kam až oko dohlédlo, tiše leželi mrtví králové a jejich rodiny, chráněni před zubem času a rozkladu, ale ne před zapomenutím svých potomků.
Když sem přivedli prince Ruperta jako malého chlapce, aby se podíval, jak je k věčnému odpočinku ukládána jeho matka, myslel si pak dlouho, že tohle byl skutečný život po životě, místo, kam se člověk dostane, když zemře, ponořené v chladném modrém světle a věčném tichu. Domníval se, že až všichni odejdou, mrtví vstanou ze svých mramorových rakví a mlčky se shromáždí v té nekonečně rozlehlé síni. Po léta ho to strašilo ve snech. Nyní shledal kryptu podivně uklidňující. Bylo to místo odpočinku, kde po vás už nikdo nemohl nic chtít. Vrátil se sem o několik desetiletí později, a teď už mu to nepřipadalo jako špatné místo na věčný spánek v kruhu svých příbuzných.
„Zatraceně," řekla Rybářka tiše. „Tady je to ale velké. V Hillsdownu nic takového nemáme. Jenže my nemáme tak dlouhou historii. Vsadím se, že by tady člověk strávil celé hodiny jen čtením jmen na rakvích. Kolik příbuzných tady dole vlastně máš, Jestřábe?"
„Nemyslím, že by to ještě někdo věděl," odpověděl Jestřáb. „Kdysi to patřilo do majordomova hájemství. On a jeho lidé vedli pečlivé záznamy o každém, kdo tady byl, co dělal a řekl, a někdo byl zodpovědný za donášení čerstvých květin a odstraňování starých. Ale řekl bych, že teď už je tady příliš plno. Příliš mnoho hrobů, příliš mnoho práce - až jeden z mých předků rozhodl, že by všechen ten čas bylo lépe strávit službou živým. Kromě pohřbů sem od té doby nikdo nepřicházel. A nikdo tady nezůstával, až na ty, kteří museli."
„Vypadá to, jako by se ta síň táhla donekonečna," řekla Rybářka. „Vůbec nevidím konec. Jak chceš najít Haraldův hrob?"
„Majordomův průvodce by nás měl dovést přímo k němu," vysvětlil jí Jestřáb. „Vzhledem k tomu, že sem přišel nedávno, neměl by být moc daleko od dveří."
Sledovali poskakující světélko širokou uličkou vedoucí středem síně a přitom míjeli nespočet mramorových podstavců připravených pro ty z rodu Lesních králů, kteří ještě měli přijít. Vládlo tu nesnesitelné ticho rušené jen tichými zvuky jejich bot na kamenné podlaze. Magická světla na stěnách kolem plála bez jediného zablikání a odrážela se od překvapivě nízkého stropu nad jejich hlavami. Rybářka se přimkla blíže k Jestřábovi. Sama rozlehlost síně ji děsila; najednou si připadala malá a bezvýznamná. Skoro cítila tlak mnohasetleté historie. Hillsdown byla poměrně mladá země: současného vévodu Starlighta dělily od jejího zakladatele pouze čtyři generace. Procházet kryptou bylo jako nořit se do minulosti, kterou si sotva dokázala představit. Rybářka kráčela vzpřímeně s hlavou vysoko zdviženou. Jít sem byl vlastně hlavně její nápad. Chtěla navštívit Haraldův hrob, třeba jen proto, že svým způsobem nedokázala uvěřit, že je doopravdy mrtvý, dokud se o tom nepřesvědčí na vlastní oči a neuvidí místo jeho posledního odpočinku.
První hrob, u kterého se však zastavili, patřil Rupertovu a Haraldovu otci, králi Janu IV. Solidní kamenná rakev byla sedm stop dlouhá a pokrytá tradičními runami a ornamenty. Na jejím víku ležela mramorová socha krále Jana v životní velikosti a v plném brnění. Ruce měl zkřížené na prsou a pevně v nich svíral jílec meče, který měl položený na těle. Jeho tvář byla zidealizovaná, ale stále rozpoznatelná. Jestřáb svého otce neviděl dvanáct let a nyní se mu srdce sevřelo pocitem ztráty. Přestože k sobě za jeho života příliš nepřilnuli, nakonec se spolu smířili a bojovali bok po boku proti strašné přesile démonů. Králova socha měla ve tváři klid, jaký zažíva skoro nepoznal, a ležela na ní tenká vrstvička

prachu. Sochy ani rakve se nikdo nedotkl od chvíle, kdy sem byly umístěny.
„Pěkná socha," poznamenala Rybářka. „Je si na ní podobný mnohem více než na svých oficiálních portrétech."
„Hezký hrob," řekl Jestřáb. „A samozřejmě prázdný. Otcovo tělo nikdy nenašli. Stejně jde hlavně o tu vzpomínku."
Šli dál. Jestřáb se ani jednou neohlédl. Rybářka se zachvěla. V kryptě nebyla doopravdy zima, ale celá síň byla naplněná duchovitým chladem, který jí pronikal do kostí. Bože, ať nikdy neskončím na nějakém podobném místě, pomyslela si. Tak daleko od světla a tepla života. Ať mě uloží někam pod zelený trávník, kde bych měla hezký výhled; možná by mi tam mohli dát malý kámen s mým jménem. Pak ať mě nechají spát až do soudného dne a, pane Bože, ať se mi nic nezdá.
A pak, příliš brzy, dorazili k hrobu krále Haralda I. Jeho rakev byla dlouhá plných osm stop a byla zdobena reliéfy znázorňujícími boj Haralda s démony za dlouhé noci. Socha, která ležela na kamenném víku, byla stejná jako Janova, až na to, že měla Haraldův obličej a byla podstatně větší. I ji pokrývala vrstva prachu a u nohou měla věnec a několik zvadlých květin. Jestřábovi i Rybářce bylo jasné, že ani za Haraldem od jeho pohřbu nikdo nepřišel. Nějak je to nepřekvapilo. Ať už Harald byl dobrý král, nebo ne, rozhodně nepatřil k lidem inspirujícím oddanost až za hrob.
„Proč je Haraldova rakev a socha o tolik větší než Janova?" zeptala se Rybářka po chvíli.
„Protože si je navrhl sám," odpověděl Jestřáb. „Vždycky to plánoval udělat. Jemu na takových věcech hodně záleželo."
„Nejspíš proto je jeho obličej trochu lépe vystižený," řekla Rybářka. „Určitě ho tesali ještě za jeho života."
„Asi ano." Jestřáb hleděl na obrovskou rakev a zjišťoval, že při tom necítí vůbec nic. Před dvanácti lety, než odjel z hradu a Lesa, řekl Haraldovi všechno, co mu říct chtěl. Hroty jejich starých sporů, žárlení a roztržek ohladily čas a vzdálenost, a teď mu připadaly jako něco, co se týká jiných lidí. Jak stál vedle bratrova hrobu, necítil Jestřáb skutečný smutek a vlastně ani lítost. Byl tady, aby splnil svou povinnost, protože Harald byl z rodiny. A protože Harald by také přijel, kdyby se věci vyvinuly jinak. Bez ohledu na odloučení v čase, vzdálenosti a citech krev zůstává krví a rodina rodinou.
Čert aby tě vzal, Haralde, pomyslel si Rupert unaveně. Nechal jsem Lesní království v tvých rukou, abych mohl odjet a zbavit se povinností vůči rodině. Copak jsi alespoň tohle nemohl udělat pořádně?
„Od obřadu sem nikdo nepřišel," poznamenala Rybářka a ohrnula nos nad prachem na Haraldově obličeji. „Ani královna. Myslíš, že to něco znamená?"
„Nejspíš ne," zavrtěl hlavou Jestřáb. „Podle staré knihy, kterou mě kdysi donutili přečíst moji učitelé, bylo v raných dobách Lesního království všechno jiné. Tehdy členové královské rodiny pravidelně scházeli sem dolů do krypty, aby vzpomínali na svoje předky a připomínali si, jací byli a co dokázali. Vysedávali mezi hroby a vyprávěli si staré příběhy o odvaze a jiných ctnostech. Bylo pro ně důležité vědět, z koho pocházejí, znát dějiny svého rodu a brát si z nich příklady pro sebe. Ale počet mrtvých se stále zvětšoval a tradice postupně zanikla. Nyní se činy našich předků zachovávají pouze v silně zromantizovaných a nepřesných písních a hrách, které se mění s módou. Nikdo už sem nechodí, protože nikdo nestojí o to připomínat si vlastní smrtelnost. Tohle místo se navštěvuje vždy jen krátce, když není vyhnutí, a pak se na ně zase co nejrychleji zapomíná."
„Možná to má něco společného s válkou s démony," poznamenala Rybářka. „Pod Modrým měsícem jsme všichni viděli příliš mnoho umírání. Přišli jsme o přátele a lidi, které jsme měli rádi. Můžeš lidem vyčítat, že se po něčem takovém chtějí soustřeďovat spíše na život než na smrt?"
„Nechci nikomu vyčítat vůbec nic," odpověděl Jestřáb. Pomalu se kolem sebe rozhlédl. „Nemyslel jsem, že tohle místo ještě někdy uvidím. Napůl jsem očekával, že zemřu v nějaké zastrčené špinavé uličce Havenu, až budu příliš starý nebo příliš pomalý a něčí meč se ukáže být rychlejší než moje sekera."
„Já jsem o tom vlastně nepřemýšlela nikdy," poznamenala Rybářka. „Čekala jsem, že umřu už při dlouhé noci. Každý den od té doby považuji za dar, za jakýsi druhý život, na který Už ani nemám nárok."
„Svým způsobem jsme v Havenu umřeli," řekl Jestřáb. „A odešli jsme na ono místo."
„Už si na to sotva vzpomínám," odpověděla Rybářka. „Ten mág nás tehdy očaroval. Víš, že ničemu, co má co dělat s magií, se nedá doopravdy věřit."
„Zatraceně," zvolal Jestřáb v náhlém vzteku, který je oba překvapil. „Harald si přece jen zasloužil něco lepšího. Ve válce s démony se zachoval jako skutečný hrdina. Přes všechny svoje chyby - a že jich měl dost - když na to přišlo, šel a bil se s démony za dlouhé noci pro záchranu Lesního království. Nikdy ho nenapadlo, že by nemusel. Ovládal jeden z Pekelných nástrojů a nenechal ten zatracený meč, aby ho zkazil. Kdykoliv byl ochoten riskovat život za svou rodnou zem a mnohokrát to dokázal. Zasloužil si lepší smrt než z rukou zákeřného vraha, pro nějakou pitomou politickou intriku."
„Pamatuji se na Haralda," řekla Rybářka pomalu a přitom se dívala dolů na jeho mramorový obličej pokrytý prachem. „Ale nedokážu ani říct, na koho se vlastně pamatuji. Nějaký čas jsme si byli blízcí, to víš, ale stejně bych nemohla říct, že jsem ho doopravdy znala. Měl tolik tváří, pro různé lidi a různé příležitosti. Nemohu říct, jestli ta, kterou ukázal mně, byla skutečně jeho pravá tvář. Nikdy si nikoho nepustil příliš blízko. Byl ke mně laskavý a snažil se mě chránit. Snažil se mě pochopit, když mě ostatní přehlíželi. Ale jestli mu na mně opravdu záleželo nebo jestli mne jen chtěl, to nevím. Teď je pryč a už se to ani nikdy nedozvím."
„Nikdy jsem ho neměl rád, ale vždycky jsem si myslel, že z něho bude dobrý král," řekl Jestřáb. „Mnohem lepší, než já. Vždycky uměl říkat ty správné věci, přimět lidi, aby dělali, co chtěl, a přitom si mysleli, že je to jejich vlastní nápad. A měl opravdové nadání pro organizaci. Miloval papírování. Byl rodinným politikem; byl by dokonalým králem pro přechod mezi starými a novými časy. Jen proto, že jsem mu věřil, jsem s tebou mohl odejít z Lesního království. Kdybych o to stál, mohl jsem se stát králem. Mnozí by mě podporovali, pokud bych vznesl nárok na trůn. Jenomže by to znamenalo občanskou válku a to jsem nechtěl. Nechtěl jsem být králem. Harald se pro to hodil víc. Ale věřil jsem tomu skutečně nebo jsem tomu jen věřit chtěl? Protože jsem nestál o povinnosti a zodpovědnost spojenou s

kralováním?"
„Udělal jsi, co jsi považoval za nejlepší," odpověděla Rybářka. „Nikdo z nás nemůže dělat víc."
Pomalu přejela prsty po studeném mramoru Haraldova obličeje, zanechávajíc na něm v prachu krémově bílé čáry. Náhle sebou překvapeně trhla - z vytesané tváře zasršely zářivé jiskry. Jestřáb s Rybářkou ucouvli, ruce na zbraních, a pak s úžasem pozorovali, jak jiskry chvíli krouží nad Haraldovým náhrobkem, aby nakonec vytvořily dokonalý obraz někdejšího krále Haralda. Zjevení vypadalo přesně tak, jak si ho pamatovali; byl stále velký, svalnatý a klasickým způsobem pohledný. Jeho obličej však byl hluboce zbrázděný starostmi a ve vlasech měl šediny. Zdál se být vyčerpaný, nejistý, skoro zmatený. Jestřáb ani Rybářka ho neviděli takto zničeného ani v nejhorších dnech války s démony. Díval se přímo před sebe a přítomnost Jestřába a Rybářky si zjevně neuvědomoval.
„Zdravím vás, Ruperte a Julie. Jestliže tohle vidíte, znamená to, že jsem mrtev. Ne, nejsem duch; toto je můj poslední vzkaz pro vás, zaznamenaný díky Magusově magii. Spustil ho váš návrat po mé smrti. Jsem ohrožován ze všech stran a už nevím, komu mohu důvěřovat. Několik věcí ale musíte vědět." Odmlčel se, jako by si nebyl jist, kolik toho může říct, dokonce i svým neviditelným posluchačům. „Dělal jsem, co bylo v mých silách. Snažil jsem se být dobrý král, udržet Lesní zemi. Ale všichni, všichni se postavili proti mně. Nikdy jsem neměl Magusovi dovolit otevřít Průrvu. Svým způsobem nám přinesla prosperitu, ale také jí do naší země pronikly nebezpečné myšlenky z jihu. U dvora byly vždycky nejrůznější frakce, ale těm jsem rozuměl. Věděl jsem, jak jimi manipulovat proti sobě a zabránit jim tak, aby se staly příliš mocné. Teď, když se stala pro lid novým náboženstvím demokracie, vzniklo více politických frakcí, než dokážu zvládnout, a ze všech stran je na mne vyvíjen tlak, abych odstoupil a z Lesního království se stala konstituční monarchie, takže by mu vládla smečka nějakých zatracených politiků. Ať se propadnu, jestli dovolím, aby tato země padla do jejich chamtivých, zlodějských rukou. Nejde jim o nic jiného než o moc. Zodpovědnost a povinnost jsou pro ně jen prázdná slova. A žádný z nich nevidí věci v širších souvislostech. Ne jako já.
Jako princ jsem mohl jednat i s lidmi, kterými jsem opovrhoval. Teď, když jsem se stal králem, už nemohu dělat kompromisy. Mám tolik plánů, tolik toho chci vykonat, aby bylo Lesní království zase silné a velké. Ale všechno mi to kazí ti zatracení politici, kteří šíří nepokoje a prohlašují, že mluví ve jménu lidu. Já jsem byl král! Bylo na mně, abych rozhodl, co je pro lid nejlepší. Protože jenom já jsem mohl vidět situaci v dostatečně široké perspektivě. Proč všichni prostě nedělali, co jsem jim řekl, když přece bylo jasné, že by to bylo pro dobro všech?
Žádný král se ještě nemusel potýkat s takovými obtížemi jako já. Není přece moje chyba, že jsem zemi zdědil zničenou a zbídačenou a pak jsem ještě musel čelit změnám přicházejícím skrz Průrvu. Nebyla moje vina, že se vrátila Převrácená katedrála. Můj lid se obrátil proti mně, sveden falešnými sliby demokracie. To nebylo spravedlivé. Ještě nikdo nemusel řešit tolik problémů... čelit tolika zlům. Ne poté, co přežil dlouhou noc. Pořád si ještě vzpomínám na temnotu a strašidelné světlo Modrého měsíce. Ještě se někdy v noci budím hrůzou. A není nikdo, kdo by mi stál po boku. Takže to bylo všechno na mně. Po všem tom chaosu a šílenství jsem musel docílit toho, aby svět zase dával smysl.
Děkuji, že ses vrátila, Julie. Nemám žádné právo tě žádat, abys přijela, ale stejně jsem v to doufal. Svým způsobem mi na tobě záleželo. A v posteli jsi byla vážně skvělá." Rybářka se rychle podívala na Jestřába, ale ten upřeně hleděl na Haralda, který k nim promlouval z minulosti. „Miloval bych tě, Julie, ale nevím, jestli jsem lásky schopen. Jestli ji v sobě mám. Nikdo z naší rodiny se příliš nestaral o cokoli jiného než o Lesní království. Určitě jsem nemiloval ženu, se kterou jsem se oženil, i když jsem musel obdivovat její sílu a charakter. Nepochybuji, že mě přežije. Nakolik jí budeš důvěřovat, je na tobě.
Ruperte, jestli jsi tady, ujmi se své povinnosti. Buď silný král. Ubraň se demokracii. Jestli můžeš, ochraň mého syna. On byl jedinou dobrou věcí v mém životě. A dej si pozor na odkaz našeho otce. To je všechno, co jsem ti chtěl říct. Jsem skutečně unavený. Pomsti mou smrt, bratře. Nedopusť, abych zemřel zbytečně."
Obraz zmizel a v kryptě znovu zavládlo ticho. Jestřáb i Rybářka si dlouze oddechli. „Typický Harald," řekl Jestřáb. „Pořád by s každým manipuloval."
Rybářka se zamračila. „Jak to podle tebe myslel, když říkal, aby sis dal pozor na odkaz vašeho otce? Jaký odkaz?"
Jestřáb pokrčil rameny. „Nemám tušení. Ale nepochybuji o tom, že na to včas přijdeme. Ubožák. Nevypadal příliš šťastně, co říkáš? Celý život strávil intrikami a přípravami na to, že bude králem, vložil do toho všechny svoje sny a naděje. A vlastní sny ho zradily tím, že se vyplnily."

Magus si hověl v pohodlném křesle ve svých komnatách. Na sobě měl prostou bílou halenu a kalhoty; po jeho černém plášti nebylo nikde ani stopy. Bez něj vypadal překvapivě obyčejně. Díval se na šachovnici, jež stála na malém stolku před ním a mračil se na černé a bílé figurky, které se samy pohybovaly, míhaly se z jednoho políčka na druhé závratnou rychlostí. Magus pečlivě sledoval vývoj situace, a když hra skončila, figurky se samy znovu postavily a pustily se do nové.
Na druhé straně prostorného, vzdušného pokoje se Lehkonožka Lunotřpytná v normální lidské velikosti a úplně nahá s uspokojením prohlížela ve velkém zrcadle. Nohy a ruce měla nezvykle dlouhé, zdálo se, že má příliš mnoho žeber, a na tom, jak měla pod kůží a svaly spojené kosti, bylo něco znepokojivého; přesto však byla nejkrásnější žena, která v tuto chvíli obývala Lesní hrad, a dobře to o sobě věděla. Její odraz v zrcadle vytvářel různé kombinace šatů, ze kterých si vybírala. Jeden styl, barva a střih střídal druhý, rychleji než je lidské oko vůbec dokázalo zachytit, dokud si Lehkonožka Lunotřpytná nevybrala svůj dnešní vzhled. Luskla prsty a obraz v zrcadle se ustálil na přiléhavých černých šatech se sukní těsně nad kolena a s hlubokým výstřihem, předvádějící spoustu nahé kůže na zajímavých místech. Celkový dojem dotvářely vysoké černé boty a večerní rukavičky. Lehkonožka měla ďábelskou náladu. Své dlouhé vlasy měla nadýchané, takže připomínaly ohnivě rudý květ pampelišky, a černé oční stíny s karmínovou rtěnkou dodávaly jejímu obličeji přesně ten správný říz.
„Vyzývavé, až pohoršivé," řekla Lehkonožka spokojeně. „Přesně takový vzhled, jaký jsem zamýšlela. Můžeš jít."

Její odraz v zrcadle na ni vyplázl jazyk a zmizel. Ve stejném okamžiku se na Lehkonožce Lunotřpytné objevil oděv, který si vybrala, včetně účesu a nalíčení. Pomalu se protáhla, požitkářsky a sebevědomě jako kočka, a pak se otočila, aby pohlédla na Maguse, který se stále zabýval šachovnicí.
„Za kterou stranu hraješ tentokrát?"
„Za obě, jako vždycky," odpověděl Magus, aniž vzhlédl. „Hezké šaty. Hodí se k tobě. A teď se připrav. Budeme mít společnost."
Lehkonožka se rychle rozhlédla. „Kdo je to? Můžu si je podat?"
„Naši dobří kapitáni Jestřáb a Rybářka. Byli dole v kryptě a mluvili s mrtvým králem. A teď jdou sem a čekají, že jim odpovím na jejich dotazy."
Víla se usmála. „Tak to tě moc dobře neznají, že?"
„Ale já jim rád odpovím. Jenom nemám tušení, jestli najdou ty správné otázky. Není snadné vidět, jak se kolem nich splétají vlákna osudu. Divoká magie je silně poznamenala, nejspíš víc než vůbec tuší. Možná mi přece jen porozumí. Věci neobvyklé a tajemné jim nejsou tak docela cizí, ani světy za tím naším."
„Myslíš, že dokážou odhalit pravdu?" otázala se Lehkonožka, která mezitím došla k Magusovi a zůstala stát nad ním. „Zjistí, kdo zabil Haralda?"
„Koho zajímá, jestli odhalí pravdu?" opáčil Magus klidně. „Hlavní je, aby vešli do Převrácené katedrály a postavili se tam tomu, čemu je třeba se postavit. Kdyby byl Harald hrdina, za něhož se vydával, nebo král, kterým být chtěl, udělal by to sám. Jenže nebyl a neudělal to, a proto jsme teď v maléru, ve kterém jsme."
„Harald se bál," řekla Lehkonožka Lunotřpytná. „Jako by se bál každý, kdo by znal pravdu."
„Hrdinové se bojí," odpověděl Magus, zatímco smutně pozoroval, jak černé figurky na šachovnici decimují bílé a hra nezadržitelně spěje k matu. „Jenom se tím odmítají nechat ovládat." Náhle se předklonil a rukou smetl všechny figurky ze šachovnice. Spadly na zem a ještě chvíli sebou škubaly, než zůstaly ležet bez hnutí. Magus se pohodlně opřel v křesle, ve tváři výraz dokonalého klidu a soustředění. „Do Převrácené katedrály musejí jít Jestřáb a Rybářka. Nikdo jiný už nezbývá."
„A co kvestor, Allen Chance?"
„Je to dobrý chlap," připustil Magus. „Možná až příliš dobrý. Zbytečně moc přemýšlí. Nemá v sobě dost ze svého otce. Není ani zdaleka dost bezohledný. A má příliš proč žít. To člověka oslabuje a překáží mu to v rozhodování. Ne, Jestřáb a Rybářka byli vždycky připraveni udělat, co bylo třeba, a nestarat se o to, co je to bude stát a jaké to bude mít důsledky."
„A když to nedokážou?"
„Pak se vlády znovu ujme Modrý měsíc, tranzitivní bytosti se osvobodí a začne peklo na zemi."
„Zanech všech nadějí..."
„Přesně tak. Dále!"
Zaklepání na dveře se ozvalo, zrovna když to dořekl. Po chvilce vyčkávavého ticha se dveře otevřely a dovnitř vešli Jestřáb s Rybářkou. Rychle se kolem sebe rozhlédli, jako by vstupovali na bojiště, a pak vykročili k Magusovi. Lehkonožka se přesunula vedle něj. Magus své hosty přivítal zdvořilým kývnutím, aniž přitom vstal, a Jestřáb s Rybářkou mu odpověděli stejně.
„To s těmi dveřmi je dobrý trik," prohodil Jestřáb nenuceně. „Ale na Vánoce se tak připravíš o všechnu legraci."
„Já je neslavím," odpověděl Magus. „Ta jejich bezostyšná nasládlost a nucené veselí mě unavují."
Rybářka si všimla šachových figurek na podlaze. „Neseš prohry těžko, Magusi."
„Nikdy neprohrávám. Kazí to pověst. Jak se vám líbila krypta?"
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. „Jak víš, že jsme byli zrovna tam?" otázal se Jestřáb ostře.
„Jsem Magus. Já prostě vím. Je to moje práce. Řekl vám Harald něco zajímavého?"
„Copak ty to nevíš?" opáčila Rybářka.
„Ach, všechno nevím. Jen si pomysli, jaká by to byla nuda. Nejsem vševědoucí, jen velice dobře informovaný. Připravil jsem pro Haralda to zaklínadlo, ale jaká slova vám zanechá, to už bylo jen na něm a na jeho svědomí. Za předpokladu, že nějaké měl."
„Byl tvůj král," řekla Rybářka. „Slušela by se trocha úcty."
Lehkonožka Lunotřpytná se neklidně ošila nad chladem, který najednou čišel z Rybářčina hlasu, ale Magus jen lehce přikývl, jako by dával najevo svůj souhlas. „Prozradil vám král něco, co vám pomůže ve vyšetřování jeho vraždy?"
„Na nikoho konkrétního prstem neukázal," odpověděl Jestřáb. „Co mě zajímalo víc, bylo co neřekl. V jeho poselství nebylo nic, z čeho by se dalo usoudit, že byl jeho život v nebezpečí. Cítil se ohrožený, ale spíše jen tak všeobecně než nějakou určitou osobou."
„Myslel jsem si to," přikývl Magus. „Kdyby Harald někoho podezíral, že mu usiluje o život, nechal by ho zavřít a o důkazy by se staral až později. Přinejmenším by mě požádal, abych to prošetřil. Dále!"
Opět jeho slova předešla zaklepání na dveře. Ty se rozletěly a dovnitř vešel jeden z gardistů vévody Alrika, který si vykračoval jako na přehlídce. Se zařinčením zbroje zůstal stát před Jestřábem a Rybářkou; Maguse a vílu úplně ignoroval. Na sobě měl uniformu hillsdownské stráže včetně drátěné košile, a zatímco na oba kapitány štěkal svoje poselství, pravou ruku měl položenou na jílci meče. Jeho hlas odpovídal výrazu jeho tváře: byl arogantní, urážející a povýšenecký.
„Jestřábe, Rybářko, tímto vám jménem vévody Starlighta nařizuji, abyste se dostavili do jeho komnat, kde budete vyslechnuti ohledně jistých záležitostí... ohledně jistých záležitostí, které náleží... náleží..."
Gardista pomalu otočil hlavu. Bylo zjevné, že nechce, ale stejně zjevné bylo i to, že v tomto směru nemá na vybranou. Magus na něj upíral pohled a gardista se s bolestným škubáním otáčel tak dlouho, až se mu díval do očí. Zvuk jeho

hlasu se vytratil do prázdna. Oči se mu rozšířily a zakňoural. V příštím okamžiku se přestal ovládat úplně, otočil se na patě a vyběhl z místnosti, jako by se za ním hnali všichni démoni z Temného lesa. Zvuk jeho dupajících nohou rychle utichl. Magus pokynul rukou a dveře se opatrně zavřely. Jestřáb se na něho zamyšleně podíval a zapsal si do paměti, aby se v klíčových situacích raději vyhýbal jeho pohledu.
„Co to mělo, sakra, znamenat?"
Magus klidně pokrčil rameny. „Začínal být nudný, tak jsem ho zahnal pohledem. Pokud ovšem máte za to, že musíte přerušit náš rozhovor a udělat, co vám vévoda nařizuje..."
„Ne," prohlásila Rybářka rozhodně. „Vévoda počká. A nemysli si, že na nás podobnými triky uděláš dojem nebo nás vyděsíš. My se nenecháme snadno vystrašit."
Magus si ji zamyšleně prohlížel a pak se usmál. „Ne," řekl konečně. „Myslím, že nenecháte. Temný les byl velice temný, že?" Podíval se na Jestřába. „Nemíval jsi světlé vlasy? Nebo to byla tvoje partnerka? Mám skvělou paměť, ale občas bývá až tak dobrá, že si vzpomenu i na to, co se nestalo. To je jeden z problémů, které člověk má, když vidí do budoucnosti a ta se neustále mění."
„Ty vidíš do budoucnosti?" otázala se Rybářka se zájmem.
„Prostřednictvím skla, matně. Obvykle to nestačí, aby se to dalo prakticky použít, jen mě to mate a zneklidňuje. Některé věci jsou nevyhnutelnější než jiné. A také do toho vnášejí zmatek lidé."
Magus náhle vstal tak rázně, až Lehkonožka poplašeně ucouvla, došel k otevřenému oknu a vyhlédl ven. Chvíli to vypadalo, že na Jestřába a Rybářku zapomněl. Lehkonožka rozpačitě zamířila k němu, ale po několika krocích se zastavila.
Rybářka se přitočila blíž k Jestřábovi. „S těmi světlými vlasy se trefil do černého. Myslíš, že -"
„Kdyby ano, řekl by to. Strašně rád se chlubí svými vědomostmi."
Rybářka se nejistě zamračila. „Pletu se, nebo míval oči šedé a ne světle modré?"
„Bože, jsem rád, že to říkáš. Myslel jsem si to, ale... Počkej! Koukni se na tohle."
Oba se podívali na Magusovy nohy, které se teď vznášely nejméně dva palce nad podlahou.
„Toho si nevšímejte," ozvala se Lehkonožka Lunotřpytná. „Má toho teď tolik a někdy prostě na něco zapomene. Třeba na gravitaci."
„Co přesně vyhlížíš, Magusi?" zeptal se Jestřáb, když čaroděj stál mlčky u okna už nějakou dobu.
„Svůj plášť," odpověděl Magus nepřítomně. „Loví někde venku a vždycky jsem nervózní, když ho nemám na očích. V Lese se v těchto dnech potulují nebezpečné věci... můj plášť býval jednou z nich, ale... Aha, už se vrací."
Odstoupil od okna a vlídně se usmál na svůj plášť, který vlétl dovnitř jako velký černý netopýr. Dvakrát Maguse obkroužil, jako by se s ním vítal, a pak se snesl na zem v koutě. Tam zůstal vzpřímeně stát a lehce se třásl; po chvíli se z něj ozvalo několik hlasitých a poměrně nechutných zažívacích zvuků. Magus zavřel okno.
„Co přesně tvůj plášť loví?" zeptal se Jestřáb.
„V podstatě všechno, co nedokáže dost rychle utéct," opáčil Magus a vrátil se k nim. Nohama se už zase dotýkal podlahy.
„Lidi taky?" otázala se Rybářka, která pozorovala plášť s nedůvěrou.
„Ale ne," usmál se Magus. „Už ne."
Znovu se posadil a zadíval se vážně na Jestřába a Rybářku. „Musíme si promluvit. Jsou tady věci, o kterých byste měli vědět. Některé z nich možná už znáte, ale je to důležité. Za prvé Průrva mezi jihem a severem. Vytvořil jsem ji. Poslední velké kouzlo divoké magie ve světě lidí. Už nikdy nebude žádné, které by se mu vyrovnalo. Magie odchází ze světa a přitom si protahuje svaly v několika posledních zoufalých projevech své bývalé moci. Ale jak se lidé množí a roztahují se po celé zemi, přizpůsobují si ji. Magie časem zmizí a nahradí ji užitečnější věda, která více odpovídá povaze člověka. Věda funguje vždycky. Její principy jsou logické. Člověk je v podstatě logické stvoření a chce kolem sebe mít logický svět, kde zákony platí pokaždé a všechno dává smysl. Divoká magie byla postupně nahrazována vysokou magií, strukturovanější formou, kterou někteří lidé dokážou zkrotit pro své použití, ale i ta už slábne. Většina lidí už nemá tak pružnou mysl, aby mohla s magií zacházet."
„A co ta nová magie chaosu, založená na matematice?" zeptala se Rybářka. „Říká se, že té patří budoucnost."
„Nesmysl!" odsekl Magus. „Magie chaosu je jenom politováníhodný pokus vytvořit magii, která působí jako věda. Ani ryba, ani rak. Je založená na několika dobrých nápadech, ale brzy ji smete věda, které dokáže každý porozumět a naučit se ji. Ne, během následujícího tuctu generací nebo tak nějak zmizí magie úplně a svět se změní v bezpečnější, nudnější místo. Mýty a nejrůznější divy světa nahradí vynálezy a mechanismy. Chytré, ale ve své podstatě bezduché. Už nebudou žádní draci a jednorožci -"
„Žádní démoni a jejich kníže?" zeptal se Jestřáb.
Magus na něj ostře pohlédl. „Dobře. Ano. O to jde. Jakmile se člověk naučí ovládat svět prostřednictvím vědy, bude největší hrozba jeho existence zažehnána. Ty sám jsi zahnal Knížete démonů divokou magií Duhového meče, ale stále se ještě může vrátit. Je tranzitivní bytost, jeden z těch, kteří se nikdy nenarodili, nemají duši a plíží se na okraji reality, oživlá personifikace abstraktní myšlenky. Jako takový nemůže být definitivně zničen, dokud existuje magie. Myšlenky jsou nesmrtelné. Ale když magii nahradí věda, nebude se moci vrátit, protože se celá tato rovina existence pro něj a pro jeho druh uzavře. Už tady nebude moci existovat; vědecké zákony vesmíru by to nedovolily."
„Jedna z tranzitivních bytostí?" zeptala se Rybářka. „Chceš říct, že takových jako Kníže démonů je víc?"
„Samozřejmě," přisvědčil Magus. „Pro každý abstraktní pojem, myšlenku nebo mýtus existuje nějaká magická bytost, která je zosobňuje. Patří to k naší současné magické realitě. Čímž se dostávám k Modrému měsíci."
„Vážně?" opáčil Jestřáb. „Zpomal, Magusi, mám dojem, že se nějak nechytám."
„Jo," přisvědčila Rybářka.

„Modrý měsíc," řekl Magus trpělivě. „Vy jste nikdy opravdu nepřemýšleli o jeho podstatě a účelu, že ne? Co to bylo a k čemu to bylo?"
„Měli jsme dost práce zůstat naživu," odsekla Rybářka. „Jediný, kdo o Modrém měsíci opravdu něco věděl, byl velemág. A ten byl obvykle tak opilý nebo potrhlý, že nebyl s to cokoliv vysvětlit."
„Ach ano, velemág," povzdechl si Magus. „Věčná škoda, že jsem se s ním nikdy nesetkal. Pozoruhodný člověk, po všech stránkách."
Jestřáb jej probodl pohledem. „Chance povídal, že když jsi přišel ke dvoru, prohlašoval jsi, že si tě velemág zvolil jako svého nástupce."
„Jo tohle," opáčil Magus vesele. „Lhal jsem. To občas dělám. Velemág by si mě určitě jako svého nástupce nikdy nevybral, ani kdybychom se setkali. Takže Modrý měsíc -"
„Je odpoutaná divoká magie," dopověděl za něho Jestřáb. „Šíří Temný les Lesním královstvím."
„Vidíš? Nikdy jsi nad tím doopravdy neuvažoval." Magus náhle vypadal velice unaveně. Schoulil se do křesla jako stařec, který si náhle uvědomil, jaká je v místnosti zima. Lehkonožka Lunotřpytná přistoupila k němu a konejšivě mu položila ruku na rameno. Magus si propletl prsty na prsou a zadíval se na ně. „Modrý měsíc. Měsíc obíhá kolem světa. Ano? Ale jelikož Modrý měsíc není náš měsíc, který svět vlastně obíhá? Měsíc odráží světlo slunce. Ale kolem jakého slunce obíhá Modrý měsíc, že odráží tak přísterné světlo? Náš měsíc a Modrý měsíc existují v odlišných rovinách reality, ale v jistých nepravidelných intervalech se na své pouti dostávají do stejného základního bodu vesmíru, i když jsou odděleny dimenzionálními bariérami. Když jejich oběžné dráhy splynou a oba satelity zaujmou stejný prostor, jisté události nebo i lidé mohou přivést Modrý měsíc do našeho světa a tím se všechny zámky na všech dveřích rozletí, divoká magie se uvolní a zaplaví bez omezení svět lidí."
„Bylo nám řečeno, že se Modrý měsíc vrací," řekla Rybářka. „Je to možné? Po pouhých dvanácti letech?"
„Samozřejmě. Čas tady plyne odlišně. Jednou za Modrý měsíc..."
„Ale co ho sem přivádí tentokrát?" zeptal se Jestřáb. „Kníže démonů je pořád ještě zapuzený, Temný les se vrátil do svých původních hranic a ti zatracení blázni, kteří ho minule přivolali, už nejsou mezi námi."
Magus se na něho podíval skoro smutně. „Vrátila se Převrácená katedrála. Sama její existence stačí na přivolání Modrého měsíce. Proto se s kapitánem Rybářkou musíte vypravit do Převrácené katedrály a ukončit tu hrozbu. Jestli to dokážete."
„Ne tak rychle," ohradila se Rybářka. „My nic takového udělat nemusíme. Jsme tady jen, abychom vyřešili vraždu."
„Vražda není důležitá. Musíte vejít do Převrácené katedrály. Je to váš osud."
„Co ty víš o osudu?" zeptal se Jestřáb ostře.
„Víc, než by sis myslel."
„Nemůžeš nás donutit udělat nic, co sami nechceme," prohlásila Rybářka tvrdohlavě. „Pokus se na nás vyvíjet tlak a -"
„Chcete znát odpovědi," skočil jí do řeči Magus. „A ty najdete jedině uvnitř Převrácené katedrály."
„Jaké odpovědi?" zeptal se Jestřáb.
„Na všechno," řekl Magus.
„Například kdo zabil Haralda?"
Magus si povzdechl. „Uděláte, co udělat musíte. Vaše povaha vám nedovolí jednat jinak. Teď jděte. Jsem unavený."
„Nepůjdeme nikam, pokud nám neodpovíš na některé prosté otázky," namítl Jestřáb. „Začneme s jednou obligátní. Kde jsi byl, když byl král Harald zavražděn?"
„Tady," odpověděl Magus způsobem, jakým se obvykle mluví s rozmazleným dítětem. „Jsem tady vždycky, když nemusím být někde jinde."
„Může ti to někdo dosvědčit?"
„Byla se mnou Lehkonožka Lunotřpytná."
Jestřáb se podíval na vílu, která na něj vyzkoušela veškerou moc svého úsměvu. Oči měla přivřené a unylé. „Byli jsme tady spolu, kapitáne. Vyslechneš pak i mě? Strašně ráda bych se od tebe nechala vyslechnout. Mohli bychom jít někam, kde bychom byli sami. Zrovna nedávno jsem si opatřila nádherná pouta a umírám touhou je vyzkoušet. Určitě bys mě přesvědčil, abych ti řekla úplně všechno."
„Zařaď zpátečku, nádhero," řekla Rybářka mrazivě. „Estrogen ti přímo stříká ušima. A pokud jde o tebe, Jestřábe - jestli se k ní přiblížíš ještě o jeden krok, přerazím ti obě nohy."
Jestřáb věnoval Lehkonožce omluvný pohled. „Potíž je v tom, že ona by to doopravdy udělala."
„Měl jsem cítit narušení svého ochranného kouzla," řekl Magus, který všechno ostatní ignoroval, pomalu. „Ale necítil jsem nic. I kdyby ho někdo jen zkoušel, měl se mi v hlavě okamžitě strhnout poplach. Ale necítil jsem nic. Jakmile mě o vraždě informovali, okamžitě jsem spěchal do králových soukromých komnat, ale když jsem tam dorazil, ochranné kouzlo stále ještě působilo. Což je technicky vzato nemožné. Každý s výjimkou královy nejbližší rodiny by musel spustit poplach. A královna nebyla tou dobou nikde nablízku. Vynaložil jsem na to ochranné kouzlo hodně energie a přísahal bych na celou hromadu grimoárů, že v zemi není čaroděj dost mocný, aby ho překonal. Natož aby se přes ně dostal a nespustil poplach. Opravdu to nechápu."
„Napadá tě někdo, kdo by to dokázal?" zeptala se Rybářka..
„Velemág."
„Ale ten je mrtvý," namítl Jestřáb.
„To ho nemusí nutně vylučovat," poznamenal Magus.
„Nechtěl bys to vysvětlit?" řekla Rybářka.
„Ne, ani ne," odpověděl Magus. „Prozkoumal jsem místo činu velice důkladně, použil jsem k tomu všechnu svou magii, ale nenarazil jsem na žádné vodítko ani žádnou známku přítomnosti mága. Což je technicky vzato také nemožné. Nikdo,

kdo byl v té době v Lesním hradě, po sobě nemohl tak důkladně zamést stopy."
„Až na tebe," prohlásil Jestřáb.
„Nu ano," přisvědčil Magus. „Ale kdybych už byl tak pošetilý, abych někoho zavraždil, určitě bych to neprovedl tak, aby všechno ukazovalo na mě. Kromě toho, Harald byl můj král. Přísahal jsem věrnost jemu a trůnu, a já takové věci neberu na lehkou váhu."
Jestřáb se podíval na Rybářku. „Napadá tě něco, na co jsme zapomněli? Ne? Takže můžeme jít. Dnes musíme navštívit ještě spoustu lidí. Děkujeme vám za váš čas, Magusi, Lehkonožko Lunotřpytná. Když budeme mít další otázky, vrátíme se."
„Pozor na pravdu," řekl Magus tiše, aniž přitom vzhlédl. „Nečiní člověka šťastným ani ho neosvobozuje. Některé věci jsou skryté záměrně. Vypátrání vraha ještě nemusí nutně znamenat uzavřený případ. A spravedlnost není nikdy laciná."
„Čeká se, že něco z toho pochopím?" zeptal se Jestřáb.
Magus se zaklonil v křesle, zavřel oči a dal tak jasně najevo, že už nic víc neřekne. Lehkonožka Lunotřpytná jim půvabně zamávala prstíčky na rozloučenou. Jestřáb s Rybářkou vyšli z pokoje a zavřeli za sebou dveře. Z pláště, který stál pořád v koutě, se na zem sesypala hromádka kostí. Některé z nich byly poměrně velké a pořád ještě na nich byly kousky masa a chrupavky. Magus řekl Lehkonožce, aniž otevřel oči: „Sleduj ty dva. Chci, abys šla, kam půjdou oni, a viděla, co uvidí oni, vyslechla, co řeknou, a pak se sem vrátila. Ať tě nevidí. A nenech se chytit."
Víla se zašklebila a pak se scvrkla na velikost pouhého palce. Přitom se jí na zádech objevila mnohobarevná křídla a v příštím okamžiku se s tichým bzučením rozletěla za Jestřábem a Rybářkou. Přitom hladce prolétla velkou klíčovou dírkou zavřených dveří. Magus si ztěžka povzdechl. Modrý měsíc vyjde už brzy, kolem hradu se stahovala temnota a jeho plány, které tak pečlivě uvedl do chodu otevřením Průrvy, už mu nepřipadaly tak spolehlivé nebo útěšné jako kdysi.

Královna Felicity se nikoliv poprvé probudila pozdě a s mizernou náladou a teď si vylévala zlost na všech těch nešťastnících, kteří se jí museli věnovat. Přecházela sem a tam po svém přijímacím pokoji, oblečená jen v hedvábném županu a pronásledovaná menší armádou služek a dvořanů, vesměs zoufale žadonících o její pozornost. Už od samého rána tu byly listiny k podepsání, rozhodnutí k učinění a plány ke schválení a potvrzení, a jako obvykle to všechno bylo třeba udělat okamžitě. Nic nemohlo počkat. Jak poslouchala dvořany, kteří ji pronásledovali, zatímco se pokoušela vzpružit kávou a cigaretou, měla pocit, že celý osud Lesního království záleží pouze na tom, aby královna všechny vyslechla právě teď a ani o sekundu později. V minulosti se jí několik odhodlanějších pokusilo sledovat dokonce až na toaletu, ale když si o jednoho z nich uhasila cigaretu, nechali toho. Teď už se povětšinou drželi v uctivé vzdálenosti, což ovšem znamenalo jen tolik, že na ni křičeli o to hlasitěji.
Královna Felicity se tedy ploužila po svém přijímacím pokoji, prohlížela si šaty, které jí komorné předkládaly ke schválení, podepisovala listiny a oznamovala svá rozhodnutí zjevně tak, jak ji právě napadlo. Felicity ráda dávala najevo, kdo je tady pánem. To lidi udržovalo v běhu. Někdy doslova. Konečně jim došly důležité věci, kterými by jí mohli otravovat život, a ona je všechny vyhnala pohrůžkami, kletbami a zručně vrhanými předměty. Její služebnictvo teď důsledně dbalo o to, aby měla vždy dostatek vhodných předmětů po ruce. Jedině tak se dalo zabránit tomu, aby rozbíjela cenné věci. Felicity si vybrala jedny šaty a ostatní poslala pryč, pak pokynula sluhovi, který postával poblíž s konvicí kávy, aby jí dolil šálek. Zhluboka se napila a šťastně si povzdechla. Nic tak člověka po ránu nepostaví na nohy jako pořádný smrťák. Mávnutím ruky vyhnala veškeré služebnictvo a to rozumně zmizelo dříve, než pro ně našla nějakou práci.
Felicity se podívala na svého malého synka. Budoucímu králi Stephenovi teď táhlo na druhý rok. Seděl v koutě obklopený hromadou pestře zbarvených kostek s písmenky, pod dohledem své chůvy, kojné a ochránkyně v jedné osobě, Cally, statné bojovnice, kterou si s sebou královna přivezla z Hillsdownu. Cally přišla do Hillsdownu před mnoha lety jako žoldnéřka a získala místo ochránkyně mladé princezny Felicity. Po jisté dávce nevyhnutelných počátečních střetů se z nich staly velice dobré přítelkyně a jedině díky Callyiným průběžným zásahům si Felicity mohla užít tolik legrace, kolik si jí užila. Pokud šlo o její dítě, Felicity nikomu jinému nevěřila. Cally chlapečka zbožňovala a bez rozmýšlení by za něj položila život.
Vysoká, svalnatá a více než štědře vyvinutá Cally dokázala zastrašovat lidi už tím, že vstoupila do místnosti. U dvora byla nepřehlédnutelná. Felicity ji využívala, kdykoliv se naskytl dvořan, o němž usoudila, že by mu pořádně vyděsit prospělo. Callyin oválný obličej pod krátkým vojenským sestřihem byl až odzbrojující, ale tady už tím nikoho neošálila. Jednou zabila před ostatními dvořany člověka, který se rozhodl dělat potíže a nenechal si to jinak vymluvit, a důkladnost, s níž to provedla, udělala na všechny silný dojem. Zvlášť na ty, kteří měli šaty postříkané jeho krví.
Královna se cituplně sklonila ke svému synkovi, ale ten byl natolik pohroužen do svého vlastního světa, že ji ignoroval. Felicity si hlasitě odfrkla a narovnala se.
„Je stejný jako jeho otec. Co chce on, je nejdůležitější, a všechno ostatní musí počkat. Kolik zbývá času, než budu muset jít do trůnního sálu, Cally?"
Osobní strážkyně odložila kovovou pružinu, jejímž mačkáním si posilovala prsty, a zalistovala v královnině diáři.
„Asi tři čtvrtě hodiny, Vaše Veličenstvo. Když budeš dost rychlá a nebudeš trvat na bublinkách, stihneš se ještě vykoupat. Snědla jsi všechno, co jsi měla ke snídani?"
„Neporučníkuj mi, Cally. Dám si něco malého v jedenáct, až se můj žaludek probudí. Je tady něco, co bych měla vědět?"
Součást Callyiny práce bylo diskrétně naslouchat všem řečem, které se šířily hradem. Každá z hradních frakcí a některé z mimohradních tu měly svoje placené informátory, ale Callyiny zdroje nebyly nikomu přístupné, zvlášť proto, že skoro výhradně sestávaly ze služebnictva. Bylo až udivující, jak často vysoce postavení a poměrně inteligentní lidé služebnictvo naprosto přehlíželi, skoro jako by bylo něco jako nábytek, a říkali před ním věci, se kterými by se jinak

neodvážili svěřit ani vlastní rodině. A všechny služky a sluhové donášeli Cally. Jelikož se starala o bezpečnost regentky i dědice trůnu, měla za to, že nejlépe bude moci čelit případným hrozbám, když bude dopředu vědět, ze kterého směru přijdou. Navíc si díky tomu královna vybudovala pověst člověka, který ví o všem. Zvlášť o záležitostech, o nichž by neměla mít ani tušení.
„Zatím nic zajímavého," odpověděla Cally, odložila diář a začala studovat svůj vlastní zápisník. „Šaman už zase dělá problémy, káže o sociální reformě a revoluci přímo na hlavním nádvoří. Většinou je to jen obvyklé vyhrožování ohněm a zatracením, ale poddaní mu to baští i s navijákem. Tvůj otec po tom debaklu s Jestřábem a Rybářkou pořád ještě trucuje ve svých komnatách. Když ty dva viděli naposledy, mířili zrovna k Magusovi."
Felicity si znovu odfrkla. „Tak to jim přeju hodně štěstí. Vypáčit z Maguse jednoznačnou odpověď je těžší než si vytrhnout vlastní zub a asi tak stejně příjemné."
„To je pravda," přisvědčila Cally. „Užitečnější zvuky uslyší člověk i od mrtvoly - zvlášť když jí dupne na břicho."
Felicity se na ni podívala. „Doufám, že jsi..."
„Každý by měl mít nějakého koníčka."
„Jsi nechutná, Cally, víš to? Kdyby už nedošli učitelé, poslala bych tě do dalšího kurzu společenského chování."
„Ten poslední mě docela pobavil."
„Já vím. Ještě se nepřestal třást." Felicity se zhroutila na židli před svým toaletním stolkem a bez valného nadšení si prohlížela svůj obličej v zrcadle. Neměla na sobě ani unci líčidla, své vzpurné světlé vlasy se snažila zkrotit pomocí kovových natáček a z koutku úst jí trčela cigareta. „Ježíši," řekla unaveně. „Vypadat snesitelně je den ode dne těžší. Použila bych tvarovací kouzlo, ale můžeš se vsadit, že některá z těch akademických čubek by na to okamžitě přišla. Už přivezli ten nový pleťový krém z jihu?"
„Zrovna dorazil na celnici," odpověděla Cally. „Celá bedna toho svinstva. Nechápu, proč za něco takového vyhazuješ peníze. Nepomůže ti o nic víc než ten minulý sajrajt. Stárneš, Fliss. Zvykni si na to."
„Nikdy!" odsekla Felicity. „Jsem v nejlepších letech! A s trochou pomoci pořád vypadám skvěle. Možná by pomohlo ještě jedno znamínko krásy."
„Když si přilepíš ještě jedno, budou si lidé myslet, že máš vyrážku," odpověděla Cally bez nadšení. „Nebo někdo začne spojovat body tužkou, aby získal obrázek."
„Tobě je hej," řekla Felicity. „Ty jsi bodyguard. U tebe se čeká, že budeš mít obličej jako buldog žvýkající bodláky. Jenomže já jsem královna, zatraceně. Musím se skvít. Čeká se to ode mne." Zhluboka si potáhla z cigarety. „Zatraceně, takhle po ránu se mi z toho točí hlava. Neviděla jsi někde moji cigaretovou špičku?"
„Kde sis ji dala?"
„Kdybych to věděla, tak se tam sakra podívám a nebudu se ptát tebe. Koukni se po ní. A dones mi ještě jedno kafe. Černé, tři kostky."
„Víš, že bys už zase měla zajít k zubaři, že?"
Felicity se zachvěla. „Snažíš se mi mermomocí zkazit náladu hned z kraje dne, co?"
„No tak," opáčila Cally nelítostně. „Napatlej si obličej a obleč se, když už se nemíníš zdržovat s koupelí. Před dvorem bys měla vypadat co nejlépe a takhle bys vyděsila i démona."
„Báječné. Tyranizuje mě moje vlastní osobní strážkyně. Co ještě by se mohlo tohle ráno pokazit?"
Ozvalo se hlasité zabušení na dveře. Felicity a Cally se překvapeně podívaly jedna na druhou. Většina lidí už měla dost rozumu, aby královnu nerušili, když se obléká. Do vyhnanství se posílalo i za míň. Cally se postavila vedle své královny, ruku na jílci meče, a když se objevil komorník, kývnutím mu pokynula, aby otevřel. Dovnitř vtrhli Jestřáb s Rybářkou, nevšímavě prošli kolem komorníka a krátce se uklonili královně.
„Ale zatraceně," zavrčela Felicity. „To jste vy. Nemohlo to počkat?"
„Rozhodně ne," odpověděl Jestřáb. „Dnes máme ještě plno práce." Usmál se na královnu, přitáhl si židli a usedl proti ní, přičemž zdvořile předstíral, že si nevšiml jejího nehotového stavu. Felicity jeho drzost tak ohromila, že nic nenamítla. Rybářka zůstala stát opodál. Už předtím se s Jestřábem dohodla, že většinu mluvení obstará on, zatímco ona se bude držet stranou. Julie se svou sestrou Felicity nikdy netrávila mnoho času, přestože žily pod jednou střechou. S výjimkou otce neměly vůbec nic společného. Naposledy se viděly před více než dvanácti lety a Rybářka teď byla bruneta. Stejně se ale bála, že by se mohla prozradit. Proto se držela zpátky, pozorovala královninu osobní strážkyni a snažila se vypadat nenápadně. Na tom posledním ještě musela pracovat. Neměla to v krvi. S Cally si vyměnily pohled a rozpoznaly v sobě spřízněné duše. Obě poznaly bojovníka, když ho viděly. Zašklebily se na sebe a příliš nevzdalovaly ruce od jílce meče.
„No tak dobře," řekla královna bez jakékoliv stopy přívětivosti. „Zeptej se, na co musíš, a pak oba táhněte k čertu." Pokynula komorníkovi, aby odešel. „A nemysli si, že mě můžeš zastrašovat, kapitáne... vtrhnout sem, když ještě ani nemám udělaný obličej. Už to zkoušeli lepší chlapi, a když jsem s nimi skončila, utíkali s pláčem domů k mamince. Vyrostla jsem na dvoře vévody Starlighta, a když jsem si poradila s ním, dokážu si poradit s každým chlapem. Co bys rád věděl?"
„Můžeme začít třeba s tvým otcem, vévodou," řekl Jestřáb. „Velice cílevědomý muž. Myslím, že hodně lidí tady by rádo vědělo, jak velký na tebe vlastně má vliv. Jsi teď regentka Lesního království a ochránkyně budoucího krále. A vévoda měl vždycky pověst muže, který si nenechá ujít žádné vojenské dobrodružství, jestliže někde ucítí slabinu."
„Na jednu větu je to zatraceně hodně dohadů," odpověděla Felicity naprosto nevzrušeně. „S mým taťkou si nedělej starosti. Zvládnu ho. Už je dlouho z domu, daleko od těch, kteří ho podporují. Co mi dělá mnohem větší starosti, jsou mí vlastní dvořané, čert aby vzal jejich zatracené černé duše." Naposledy si dlouze potáhla z cigarety a špaček odhodila na zem. „Víš, nikdy jsem netoužila po tom stát se Lesní královnou. Nikdy jsem nechtěla být ničí královnou. Ale taťka na tom trval a já jsem tehdy nebyla v pozici, abych odmítla. Když Julie zmizela s Rupertem, bylo z hlediska

smlouvy mezi Hillsdownem a Lesem nutné, aby si jedna z vévodových dcer vzala Haralda. Jinak hrozilo riziko otevřené války. Ne že by mi na tom nějak záleželo, ale... prostě byla jsem po Julii druhá nejmladší, a tak jsem položila za dobro své země hlavu na špalek. Všechno je to vlastně Juliina vina. Vždycky to byla sobecká potvora.
Já jsem se vůbec nechtěla vdát. Mým jediným přáním bylo užívat si, dokud nepadnu, dopřávat si všech radostí tohoto světa, vyhýbat se informátorům mého drahého taťky a tu a tam ohromit dvůr skandálem nebo milostnou aférkou v nějakém úplně novém stylu. Jednou jsem se před dvorem objevila se šperky na nahých bradavkách a vévodu a všechny z toho divže neranila mrtvice. Moje milostné pletky byly divadlo. Když jsem se zamilovala doopravdy, udržovala jsem to v tajnosti. Měla jsem tři potraty, o kterých se můj drahý papínek nikdy nedozvěděl. Nechtěla jsem dítě, nechtěla jsem se dívat, jak trpí u dvora mého otce jako já a moje sestry. Ani on nikdy netoužil po dětech, jen po šachových figurkách, které by mohl používat ve svých politických hrách."
Odmlčela se a začala se přehrabovat v hromadě nejrůznějších krámů na svém toaletním stolku. „Cíga... takhle brzy po ránu to bez cíg prostě nezvládnu. Je to ta zatraceně nejlepší věc, která k nám z jihu přišla. A káva, samozřejmě."
Nakonec našla stříbrné pouzdro, vytáhla z něj černou cigaretu se zlatými proužky a strčila si ji do koutku úst. Pak všechno muselo počkat, dokud nenajde sirky. Když si královna konečně zapálila, pohodlně se uvelebila na židli, spokojeně vzdychla a vyfoukla na Jestřába obláček dýmu.
„Stát se Lesní královnou byl taťkův nápad. Syna, který by vzešel z takového spojení, by mohl použít k sjednocení Lesa a Hillsdownu. To bylo všechno, co vévodu zajímalo. Další pěšák na šachovnici, kterým by mohl manipulovat. Mě se samozřejmě na můj názor nezeptal. Věděl, že kdyby to udělal, řekla bych mu, ať mi políbí můj kostnatý zadek. Být královnou se tolik nelišilo od toho být princeznou v Hillsdownu. Všechnu moc měl Harald. Mým úkolem bylo starat se o společenské pozadí a vypadat dobře po jeho boku. Od všech politických piklů mě držel co nejdále. Harald nestál o to, aby se žena z Hillsdownu dostala příliš blízko zdroje moci. Takže jsme každý vedli svůj vlastní život, s výjimkou příležitostí, kdy jsme se spolu museli objevit na veřejnosti, při slavnostech a tak."
Felicity nasála kouř z cigarety a zadumaně se zahleděla do dálky. „Chceš vědět, co jsem si myslela o Haraldovi, že? Vlastně ani nevím, jestli jsem ho vůbec poznala. Harald byl velice uzavřený muž. Pro každého měl jinou tvář. Řekla bych, že jsme se měli docela rádi. Hádali jsme se ráno, v poledne i večer, ale to byl jen způsob, jak jsme spolu komunikovali. A v posteli byl zatraceně dobrý. Když jsme se tam spolu setkali. Vždycky jsem si myslela, že má milenky, Bůh ví, že jsem o tom byla přesvědčená, ale pokud je doopravdy měl, tajil je ještě lépe než já svoje milence. Nejspíš ho ale víc zajímalo být králem a představitelem moci než mým manželem."
„Za celé ty roky, kdy jste byli manželé," řekl Jestřáb opatrně, Jste měli jen jedno dítě. Předtím ses zmiňovala o potratech..."
„Měli jsme jen jedno dítě, protože Harald nebyl po ruce dost často, abychom jich udělali víc," odpověděla Felicity kysele. „A s kýmkoliv jiným jsem si vždycky dávala zatracený pozor, abych nezapomněla na ochranné kouzlo. Když je holka královna, nemůže být nikdy dost opatrná. A ano, Stephen je naprosto určitě Haraldův syn. Soukromě trval na všech možných magických zkouškách, které by to potvrdily. Já jsem vlastně ani nechtěla dědice, ale měla jsem za to, že se to ode mne čeká. Že to patří k mé práci. A teď, když ho mám, jsem docela ráda. Jedno ti řeknu bez mučení: klidně bych zabila kohokoliv, kdo by se mi ho pokusil vzít."
Chvíli se dívali na děťátko, které si stále vážně hrálo s barevnými kostičkami. Jestřáb se v něm snažil rozpoznat rysy svého bratra nebo Lesního rodu obecně, ale připadalo mu prostě jako obyčejné miminko. Znovu pohlédl na Felicity.
„Kdo myslíš, že zabil Haralda?"
Královna se rozesmála a vzápětí se rozkašlala kouřem z cigarety. „V tom ohledu mám na výběr, zlato. Měl zatraceně hodně nepřátel a většinu z nich si udělal naprosto úmyslně. Buďto jsi krále podporoval ve všem, co si myslel, řekl a udělal, nebo jsi byl jeho nepřítel. Když mu o to šlo, dokázal být docela přesvědčivý a okouzlující, a pokud ho něco tlačilo ke zdi, věděl, jak se dohodnout s kýmkoliv... ale nikdy nic nezapomněl a nikomu neodpustil. A nikdy se nedělil o moc. Všechno muselo jít přímo přes něj, i když byl zavalený papírováním. Musím uznat, že v tomhle byl vždycky dobrý. Nikomu se nikdy nepodařilo ho obejít. Ale jestli tě zajímá, koho podezírám...
Na první místo v seznamu bych zařadila Maguse. Nikdo mu nedůvěřuje. Pak by následoval Šaman. Bláznivý starý parchant, k tomu zahořklý a zvrácený. Polovinu času tráví voláním po rozpuštění monarchie a druhou pokusy o vytvoření politické mocenské základny z vesničanů. Kdyby bylo po mém, už dávno bych ho odsud hnala svinským krokem, ale Harald o tom nechtěl ani slyšet. Připadá mi, že se ti dva svým zvláštním způsobem navzájem respektovali. I když se nikdy osobně nesetkali, pokud vím. Další takový je lankrabě, sir Robert. Na hradě nedošlo k jediné politické dohodě nebo intrice, o které by nevěděl a neměl v ní prsty. Ten člověk prostě nedokáže nechat nic na pokoji. A pak jsem tady samozřejmě já." Ironicky se usmála a předvedla Jestřábovi zuby zažloutlé nikotinem. „Doslechneš se o mně všechno možné a naprostá většina z toho bude pravda. Jenomže udržet Haralda naživu bylo vždycky v mém nejlepším zájmu, už proto, abych svému synovi Stephenovi pojistila jeho budoucí pozici. Pro svého chlapečka bych udělala cokoliv. Je to všechno? Cítím se jako nahá, když tady sedím bez kousku líčidla na obličeji."
„Proč myslíš, že byl tvůj manžel zavražděn?" zeptal se Jestřáb, pevně odhodlaný položit všechny otázky, které si s Rybářkou domluvili u snídaně.
„Někomu se nelíbilo, jak vládne. Myslela bych, že je to zřejmé."
„Byl dobrý král?"
Felicity se zamračila. „Měl pocit, že být králem znamená, že by měl všechno dělat sám. Že za všechno zodpovídá. Že je to jeho povinnost. Povinnost bral vždycky velice vážně. Nikdy se o ni nedělil, protože nikomu kromě sebe nedůvěřoval. A ano, samozřejmě se to týkalo i mne. Naslouchal lidem u dvora a nebyl proti tomu přisvojit si dobrý nápad, když na nějaký natrefil, ale všechno a každý musel zapadat do jeho představ, jak by mělo království fungovat. Takový prostě byl." Felicity se na okamžik zamyslela, pak sklepla popel z cigarety na podlahu. „Jednou, když jsme

spolu byli v posteli, mluvil o svém otci. O králi Janovi. Harald tenkrát říkal, že jeho otec byl slabý král a všechno, co se přihodilo v souvislosti s válkou s démony, bylo důsledkem jeho slabosti. To bylo jedinkrát, kdy jsme spolu mluvili o jeho otci. Připadá mi, že hodně z toho, co Harald udělal, vyplývalo z jeho předsevzetí nebýt jako on."
„Říkala jsi, že jste se spolu občas pohádali," začal Jestřáb opatrně. „Byl na tebe Harald někdy... hrubý? Bil tě?"
Felicity se chraptivě zasmála. „To by si nedovolil. Kdyby se mě jen dotkl, nakopala bych mu zadek a on to dobře věděl. Oba jsme vždycky respektovali sílu toho druhého. Kromě toho, bez ohledu na to, jak hodně jsme se hádali, vždycky jsme se nakonec v posteli usmířili. Občas jsem začala hádku schválně, jen abych ho vyprovokovala k akci. Harald měl problém sexuálně se uvolnit. Řekla bych, že se nerad cítil emocionálně obnažený, bezbranný."
Rybářka zjistila, že mimovolně souhlasně přikyvuje a hned toho nechala. „Co tví milenci?" zeptala se rychle, pro případ, že by si toho královna nebo někdo ze služebnictva všiml.
„Vždycky jsem si dávala pozor," odpověděla královna. „Tady je to nutnost. Takovou drbárnu jsem ještě nezažila. Hillsdownští dvořané jsou proti zdejším hotoví amatéři. Harald mě vždycky podezíral, ale dokud o tom neexistoval žádný důkaz a nikdo mu to nepředhazoval, bylo mu to jedno. Občas bych si skoro přála, aby byl žárlivější. Byla by to větší zábava. Teď je každý můj pohyb sledován a hlášen, takže jsem si žádnou legraci neužila už kdovíjak dlouho. Kdyby mě jen podezírali, že jsem namočená do nějakého skandálu, zbavili by mě regentství a převzali by kontrolu nad mým synem.
Mohla bych se samozřejmě znovu vdát. Spousta lidí by si ráda vzala regentku. Divili byste se, jak jsem neodolatelná a žádoucí, co jsem ovdověla. Zatracení pokrytci. Já se už nevdám. Jednou mi to docela stačilo, děkuji pěkně. Ne, zdržím se tady jen tak dlouho, abych dohlédla, že Stephen v pořádku usedne na trůn, pak si najdu nějaký krásný dům na venkově a k němu tolik mladých hochů, kolik si za královský důchod budu moci dovolit. Vypadáš opravdu šokovaně, kapitáne Jestřábe. Ale věř mi, že to myslím přesně tak, jak to říkám. Máš poslední otázku a pak na tebe pustím Cally. Tak ji nepromarni."
„Dobře," řekl Jestřáb. „Kde jsi byla, když byl král Harald zavražděn?"
„V trůnním sále," odpověděla královna vítězoslavně. „Seděla jsem na trůně a přijímala obchodní delegaci z jihu. Byla tam tehdy většina dvora. Stovky lidí, kteří mi to mohou dosvědčit. Ti dva už odcházejí, Cally. Ukaž jim dveře a pak je za nimi zabouchni."
Byl to docela hezký vyhazov, ale Cally a Rybářka se naneštěstí zabraly do očního souboje a přestaly vnímat okolí. Jestřáb musel Rybářku popleskat po rameni, aby se vzpamatovala. Oba se krátce uklonili a odešli. Cally za nimi zavřela a zasunula závoru. Felicity vyčerpaně klesla na židli. Cally k ní přistoupila zezadu a začala jí masírovat ramena.
„Tohle byl jeden z vašich lepších výkonů, Vaše Veličenstvo."
„Jo, ale myslíš, že mi uvěřili?"
„Přijde na to, co řeknou ostatní. A nezapomínej, kdo ti dva jsou. Mají pověst, že se vždycky dopracují k pravdě."
„Ježíši, to by nám ještě scházelo! Aby pravdy začaly vyplouvat na povrch. Každý z nás má co skrývat. Navíc přijdu pozdě ke dvoru! Honem, sundej mi ty natáčky a já se rychle nalíčím. A můj nos mi říká, že by Stephen už zase potřeboval přebalit. Ach Bože, tohle bude jeden z těch dní, to je jisté."

Oba kapitáni kráčeli chodbou za majordomovým třepotajícím se světélkem, pohrouženi každý do svých myšlenek. Konečně se Jestřáb podíval na Rybářku a usmál se.
„A já jsem si vždycky myslel, že ty jsi byla v rodině ta panovačná. Jsou všechny tvoje sestry takové?"
„Každá z nás je cílevědomá svým vlastním způsobem," odpověděla Rybářka. „Musely jsme být. U dvora mého otce slabí dlouho nepřežili. Vždycky se mu hodil někdo, z koho by udělal odstrašující příklad, a někdy jsem měla pocit, že čím bližší to byl příbuzný, tím větší mu to působilo radost."
„A teď mám synovce," řekl Jestřáb pomalu. „Linie Lesního rodu pokračuje. Vypadal docela zdravě, i když na můj vkus byl moc tichý. Proč jsme nikdy neměli děti, Isobel?"
„Já nevím. Kdybychom doopravdy chtěli, mohli jsme si na to najít čas. Naše životy byly vždycky rušné, neřkuli nebezpečné. Možná proto, že jsme oba měli tak mizerné dětství. Obě naše rodiny povznesly pojem disfunkčním, novou úroveň. Ale teď není vhodná doba na podobné úvahy. Soustřeď se na problém, který teď máme. Všechno má svůj čas, Jestřábe, věci je třeba řešit jednu po druhé. Jinak se nikdy nedostaneme nikam."
„Samozřejmě," přikývl Jestřáb. „Všechno má svůj čas. Jenomže vždycky je tu něco, že?"
Dál sledovali mihotavé světélko mlčky a ani jeden z nich se na toho druhého nepodíval.

# # #

Tiffany se musela omluvit kvůli nějaké čarodějnické záležitosti týkající se akademie Sester Měsíce, a proto se Chance vydal vyzvednout Pašáka z hradní kuchyně. Pašák tam být neměl, vlastně už ho odtamtud kvůli hygieně několikrát vykázali, ale pes velký jako on se nemusí řídit podobnými zákazy, když na to nemá náladu. A tu on většinou neměl. Když Chance vešel do kuchyně, do horka a páry a všeobecného zmatku lidí, kteří pobíhali sem a tam a dohlíželi na hrnce, pánve a pečínky otáčející se na rožních, Pašák ležel pod stolem, předními tlapami si přidržoval obrovskou kost a drtil ji čelistmi, aby se dostal k morku uvnitř. Jeho spokojené vrčení, funění a vzdychání by dokázalo zastrašit každého, kdo by na sobě neměl plnou plátovou zbroj a nesvíral v obou rukou bojovou sekeru, takže nebylo nic divného na tom, že ho kuchyňský personál nechával na pokoji. Chance si povzdechl, přistoupil ke stolu, sáhl pod něj a popadl Pašáka za jedno z jeho velkých zplihlých uší. Pes pustil kost na zem a byl surově vytažen ze svého úkrytu.
„Au! Au! Tyrane! No dobře, už jsem venku, takže pustil bys laskavě moje ucho, než mi ho vytaháš do dvojnásobné délky? Jednou se naštvu a zažaluji tě za týrání zvířat."

„Ne, nepustím ho," odpověděl Chance věcně. „Protože kdybych to udělal, zmizel bys zase pod stolem a zbytek dne bych strávil tím, že bych tě honil po kuchyni."
Pes se zašklebil. „Ty mě máš vážně přečteného. Povol, zatraceně. Vždyť mi ho utrhneš! Kam vlastně jdeme?"
„Na hlavní nádvoří," odpověděl Chance, který psa vlekl ke dveřím kuchyně. „Šaman mi vzkázal, že by se se mnou rád setkal v záležitosti, která nesnese odkladu."
„Vážně tam musíme? On je to jediné široko daleko, co páchne hůř než já, a to se ani neválí v mršinách. Co ten starý blázen zase chce?"
„To nevím. Proto za ním jdeme. Jelikož obyčejně mou existenci vůbec nebere na vědomí - kromě toho, že mě ve svých projevech označuje za královského lokaje -jsem docela zvědavý, proč si na mne tak najednou vzpomněl. Teď tě pustím. Jestli se ale pokusíš utéct zpátky do kuchyně, provedu ti něco náhlého, násilného a rozhodně ne příjemného. Rozumíš?"
„Rozumím," zavrčel pes. „Při nejbližší příležitosti bychom si ale měli popovídat, kdo z nás dvou je tady pánem."
Chance pustil psovo ucho. Pašák dál klopýtal po jeho boku. Mířili na hlavní hradní nádvoří, přičemž si k tomu vybrali jednu z mála relativně přímých cest. Jakmile jste se jednou dostali do vnějšího okruhu, spousta věcí se dost zjednodušila. Lidé se tu na kvestora usmívali a zdravili ho, a ti nejotrlejší se dokonce zastavovali, aby pohladili Pašáka. Ten vrtěl přátelsky ocasem, ale jelikož se Chanceho ruka ani na okamžik nevzdálila od jeho ucha, jídlo neloudil.
„Zase jsi byl u té zrzky, že?" prohodil Pašák po chvíli. „Cítím ji z tebe. A když se kolem ní chvíli motáš, bývá pak hovornější. Pořád doufám, že se na tebe přenese něco z jejího dobrého chování a mravů. Už jsi ji měl?"
„Pašáku!"
„No a co? Oba to přece chcete - to já cítím. Prakticky za sebou trousíte pižmo."
„To není tak jednoduché."
„Bože, jsem tak rád, že nejsem člověk," řekl pes. „Když mám hlad, najím se. Když se chci vyválet v odpadcích, jdu. A když dostanu chuť na sex -"
„Já vím, co v takových případech děláš," přerušil ho Chance rychle. „A moc bych si přál, abys to nedělal. Už se o tom nechci bavit. Tiffany se k nám připojí později, až se vydáme na průzkum Převrácené katedrály, a nechci, abys s tím začínal před ní. Je ti to jasné?"
Pes se ušklíbal celou cestu na hlavní nádvoří.
Tam bylo rušno jako vždycky; neustále se přelévající dav lidí zaplňoval prostranství ode zdi ke zdi. Většinou ho tvořili vesničané, kteří se sjížděli z celé země, aby se kořili u Šamanových nohou a s vypoulenýma očima poslouchali jeho kázání o zrádnosti monarchů nebo - což pro ně bylo ještě exotičtější - o právech poddaných. Vztyčili na nádvoří jednoduché stany a přístřešky; v každém z nich hořel oheň na vaření a z každého stoupal sloup hustého smrdutého dýmu. Neměli totiž povoleno brát si dřevo na topení, a proto pálili hnůj. Improvizovaných latrín bylo po nádvoří plno, a tak o toto palivo nebyla nouze. Král se nikdy nepokusil vesničany odehnat, protože věděl, že by stejně nešli, a nechtěl ani spláchnout nádvoří svého hradu krví, což by byl nevyhnutelný důsledek jakéhokoliv pokusu zbavit se jich násilím. Vesničané tudíž zůstávali, i se svými rodinami a rozmanitými hospodářskými zvířaty. Byli tam také pouliční prodavači a brusiči nožů, kejklíři a zaříkávači, kteří mezi sebou soupeřili o omezené finanční prostředky vesničanů. A byl tam, samozřejmě, Šaman.
Bydlel ve svém vlastním prostém stanu, jenž nebyl o nic lepší než ostatní a stál v nejzazším koutě nádvoří. Kolem něj bylo volné prostranství, částečně jako projev úcty a částečně proto, že Šaman neměl rád, když se na něho někdo tlačil, a neváhal po příliš dotěrných lidech házet nejrůznější předměty. Zatímco se Chance a Pašák pomalu prodírali davem, netrpělivě na ně čekal před svým stanem. Koncentrované teplo a puch tolika lidí a zvířat stísněných na uzavřeném prostranství byl skoro nesnesitelný. Chance se snažil dýchat ústy, ale příliš to nepomáhalo. Vesničané hleděli na kvestora podezíravě. Rádi by si královského lokaje pořádně podali, ale jediný pohled na obrovskou sekeru, kterou si nesl, a ještě většího psa, jenž mu kráčel po boku, stačil, aby se zamysleli a řekli si, že počkají, až s tím začne někdo jiný.
Šaman byl poustevník, který žil mnoho let sám v lese, a bylo to na něm vidět. Byl hubený, oblečený ve špinavých hadrech, celý obličej měl natřený borytovou modří a bílým jílem na něm měl namalovanou stylizovanou lebku. Měl impozantní hřívu rozcuchaných bílých vlasů a odpovídající šedivý vous, obojí tak slepené a zašmodrchané, že by mu už žádný kartáč ani hřeben na světě nebyl nic platný. Ústa měl většinou zkřivená v neveselém úšklebku a oči mu horečnatě plály jako člověku, který zná netušené a zneklidňující pravdy. Nehty měl dlouhé a špičaté, takže vypadaly skoro jako drápy, a beznadějně špinavé. Jeho pohyby byly rychlé a trhané jako pohyby nějaké šelmy. Zvířata, jež sdílela nádvoří s vesničany, ať už jako zdroj potravy nebo jako společníci, k Šamanovi podivně tíhla a často se zdálo, že se mezi nimi cítí lépe než mezi svými lidskými obdivovateli.
Měl magickou moc. To věděl každý.
Když Chance s Pašákem konečně dorazili až k němu, Šaman je pozdravil krátkým kývnutím hlavy. Vesničané, kteří zevlovali kolem, se přesunuli blíž, aby jim neunikla žádná perla, jež odpadne ze Šamanových nakřídovaných rtů. Ten ale začal oběma rukama sbírat ze země zvířecí trus a házet ho na vesničany tak dlouho, dokud neustoupili do uctivé vzdálenosti. Chance si předsevzal, že ruku Šamanovi nepodá. Nad smradem, který se kolem starce šířil, mimovolně nakrčil nos. Byl skutečně otřesný. Dokonce i všudypřítomné mouchy se mu zeširoka vyhýbaly.
Šaman konečně přestal prohánět vesničany a ztěžka lapaje po dechu se obrátil k Chancemu, který se na něj zdvořile usmál. Šaman se mu nemusel líbit a nemusel schvalovat jeho počínání, ale byl kvestorem a k jeho práci patřilo poslechnout si vždy všechny strany sporu a každého, kdo si na něco stěžoval. Ucítil tlak na stehně a boku a zjistil, že se k němu tiskne Pašák, ocas stažený mezi nohama. Pašák neměl Šamana rád. Odpuzoval ho stejně, jako jiná zvířata přitahoval. Cítil magii, jež z toho muže vyzařovala, ale cítil i jiné věci, například něco, co mohlo být šílenství; nebo mysl, jež překročila obvyklá lidská omezení a hranice.

„Přestaň vrčet," řekl Chance Pašákovi tiše, zatímco se sám s vypětím všech sil snažil zachovat si zdvořilý úsměv.
„Nevěř mu," odpověděl pes. „Něco tají."
„A kdo ne? Podívej se, prostě si tady sedni a mluvit nech mě. A ať se stane cokoliv, nekousej ho. Bůh ví, co bys od něj mohl chytit."
„Jeho? To se vsaď, že ho nekousnu. Navíc má blechy. Vidím, jak po něm poskakují."
„Psst! Pane Šamane! Těší mě, že se s vámi setkávám. Je mi ctí, jako vždycky. Takže - co pro vás mohu udělat?"
Šaman odpověděl nevrlým chrapotem a Chance měl co dělat, aby mu vůbec rozuměl. „Chance. Králův kvestor. Protektorův syn. Jenže král je mrtev. Komu se zodpovídáš teď, protektorův synu?"
„Technicky vzato královně, jako regentce. A králi Stephenovi, až bude plnoletý. Do té doby se budu řídit svou ctí a rozumem. Já se starám o spravedlnost a ta se nemění."
Šaman si odfrkl. „Slyšel jsem o těch nových. Jestřáb a Rybářka. Přijeli vypátrat Haraldova vraha. Je to tak?"
Chance se zamračil. „Promiňte, já nerozumím -"
„Dokážou vypátrat vraha? Koho budou podporovat v hradních intrikách? Komu se zodpovídají?"
„Jsou přísně neutrální stejně jako já," odpověděl Chance obezřetně. „Mají bohaté zkušenosti s rozpoznáváním pravdy od lži a odhalováním vrahů. Jsou to poctiví, čestní lidé. Obdivuji je víc, než mohu říct. Pravděpodobně jsou to jediní skuteční hrdinové, které jsem kdy potkal. I když jsou jejich způsoby někdy... politováníhodné. Chcete, abych vám s nimi zařídil schůzku?"
Šaman se poškrábal na žebrech a odvrátil zrak. „Až je budu chtít, najdu si je." Podíval se na nejbližší vesničany, kteří se něčím usilovně zabývali a přitom předstírali, že si ho nevšímají. „Podívej se na ně. Všechny. Udělali by ze mě hrdinu, kdybych je nechal. Stále ke mně přicházejí pro pomoc, pro radu nebo pro útěchu. Uctívají mne, přestože jsem jim řekl, aby to nedělali. Jediný způsob, jak si je můžu udržet od těla, je křičet na ně a házet po nich vším, co mi přijde pod ruku. Občas je taky udeřím. Ale stejně se pořád vracejí. Všechno, co jsem kdy chtěl, bylo naučit je, aby se postavili na vlastní nohy, mysleli sami za sebe a nebyli závislí na nikom, ani na mně. Jenže překonat staletí poníženosti a poslušnosti si vyžádá čas a často si říkám, jestli se vůbec dožiju toho, že už mě nebudou potřebovat."
Povzdechl si a znovu pohlédl na Chanceho. „Jako poustevník jsem byl šťastný. Žil jsem sám a nezodpovídal jsem za nikoho, kromě sebe. Člověk žijící v míru s Lesem i sebou samým. Za války s démony jsem byl vojákem a už nikdy jsem nechtěl bojovat. Potřeboval jsem klid a samotu lesa, daleko od civilizace. Jak roky plynuly, v mém srdci se pomalu rozhostil mír. Jenomže vesničané mne našli a začali ke mně přicházet. Nejprve pro tu trochu magie, kterou jsem jim pomáhal a léčil jsem je. Pak pro radu, protože každý přece ví, že poustevníci jsou moudří. Nedokázal jsem je přesvědčit, že všechno, po čem toužím, je samota. A pak jsem uviděl, že všichni ti lidé, dobří lidé, trpí, strádají hlady a umírají kvůli novým daním krále Haralda a vysokým cenám, a musel jsem přijít sem a hovořit za ně, protože nebyl nikdo jiný, kdo by to udělal."
Chance mlčky poslouchal. Tohle byla nejdelší řeč, kterou k němu Šaman kdy pronesl, a vůbec poprvé řekl něco o sobě a své minulosti. Takže Šaman byl kdysi, za dlouhé noci, vojákem. Patrně viděl umírat svoje přátele a rodinu. To by vysvětlovalo mnohé. Chance si byl jist, že se mu Šaman snaží něco sdělit, že spěje k nějakému důležitému přiznání. Proto se snažil tvářit co nejdůvěryhodněji. Byl kvestor a pyšnil se svým přesvědčením, že s ním může hovořit každý o čemkoliv; že si k němu kdokoliv může přijít pro spravedlnost a útěchu. Pak se za jejích zády ozval nějaký hluk, Šaman i Chance se prudce obrátili a vzácný okamžik byl ztracen.
Ze Šamanova stanu vylezl Netvor. Vzápětí Pašák vyrazil vpřed a zahnal ho k nejbližší zdi. Oba na sebe vrčeli a cenili zuby, ale bylo zřejmé, že se mnohem větší Netvor psa bojí. Netvor vyšel z hlubin lesa, aby doprovázel Šamana. Měl kulatou hlavu s nízkým čelem, posazenou přímo na širokých, chlupatých ramenou, a dlouhé ruce mu visely až pod kolena. Jeho podsadité tělo mělo přibližně lidské rysy a pod halenou tak špinavou, že se vůbec nedala rozeznat její barva, ho pokrývala tmavá, mastná srst. Přestože se neustále hrbil, měl přibližně výšku dospělého muže a pod kůží mu vystupovaly tlusté provazce svalů. Netvor přemýšlel primitivním, úskočným způsobem, ale rychle se rozzuřil a v jeho krví podlitých očích plála skoro lidská inteligence.
Stejně jako Šaman jedl, močil a kálel kde ho napadlo, a lidé mu to promíjeli, protože byl se Šamanem. Chance si nebyl jistý, jestli je Netvor Šamanův ochránce, mazlíček nebo společník, ale poznal démona, když nějakého viděl. Kdekoliv jinde by bylo něco takového na místě zabito nebo alespoň zahnáno zpět do Temného lesa, ale v tomto případě stejně jako v mnoha jiných si Šaman prosadil výjimku. Patrně díky jeho magii přežil Netvor i přímé sluneční světlo. Chance by ho nejraději zabil už z principu, ale dokud ho Šaman držel pod kontrolou, nemělo smysl si z něj dělat nepřítele.
Všichni kromě Šamana Netvora nenáviděli. A Netvor nenáviděl všechny s výjimkou Šamana.
Chance popadl Pašáka za ucho a pokusil se ho odtáhnout, ale pes se nedal. Srst měl naježenou a výhružně vrčel, až z něj šel strach. Šaman ho vztekle kopl do žeber, ale Pašák bez potíží uhnul a přitom se vysmekl z Chanceho sevření. Netvor bezmocně zahrabal prackami ve vzduchu a žalostně zavyl. Šaman pozvedl ruce a vzduchem zapraskala magie. Chance okamžitě skočil mezi něj a psa, sekeru připravenou v rukou.
„Okamžitě toho nech, Šamane, nebo přísahám, že tě setnu na místě!"
Z davu se ozvalo vzteklé mručení a vesničané vykročili vpřed, aby chránili svého vůdce. Šaman spustil ruce a magie se rozplynula. Otočil se k vesničanům, zamračil se na ně a ti se okamžitě vrátili ke své práci. Chance se podíval na Pašáka.
„Pojď sem! Okamžitě."
Pes se k němu váhavě vrátil. Chance spustil ruce se sekerou a upřeně pohlédl na Šamana. „Tohle už nikdy nezkoušej. Pašák je můj přítel."
„A Netvor zase můj."
„Ty si hlídej toho svého a já zase svého. Ujednáno?"
Šaman krátce přikývl a obrátil se, aby si promluvil s Netvorem. Mluvil na něj přívětivým, konejšivým hlasem a Netvor

se pomalu přišoural k němu a nechal se od něj poplácat po rameni.
„Nech mě, abych to zabil," řekl Pašák. „Mělo by se to zabít."
„Možná," odpověděl Chance klidně. „Ale ne teď. Ne tady. I kdyby se do nás nepustil Šaman, dav by to udělal docela určitě. A já nemíním pozabíjet spoustu nevinných lidí jen proto, že se nedokážeš ovládnout."
Vzhlédl zpátky k Šamanovi a oba muži se zamyšleně pozorovali; oba uvažovali, jestli by toho druhého zabili, kdyby to bylo nutné. Nejspíš nebyli nepřátelé, ale určitě je nesmiřitelně rozdělovaly jejich různé víry a poslání.
„Je čas, abys odešel," řekl Šaman.
„Nic mě tady nedrží," přisvědčil Chance.
Pustil Pašáka před sebe a společně se začali prodírat davem vesničanů. Pes si něco bručel pod vousy, avšak Chance ho neposlouchal. Ohlédl se po Šamanovi, ale už tam nebyl ani on, ani Netvor. Mohli se vrátit do Šamanova stanu, jenže Chance si to z nějakého důvodu nemyslel. Nikdo přesně nevěděl, jakou má vlastně Šaman moc, bylo však zřejmé, že si při svém dlouhém pobytu v hloubi lesa osvojil mnoho nadpřirozených dovedností. Šaman přicházel a odcházel a nikdo nevěděl jak nebo proč. Chance popohnal Pašáka, aby šel trochu rychleji.

Šaman zastihl Jestřába s Rybářkou jak jdou opuštěnou chodbou a vynořil se z postranní chodby, aby jim zastoupil cestu; Netvor přikrčený a vrčící po jeho boku. Oba kapitáni měli zbraně v rukou skoro ještě dřív, než si jich všimli. Od chvíle, kdy je někdo naposledy přistihl nepřipravené, už uplynulo hodně času. Zvědavě si prohlíželi Šamanův neobyčejný zjev, ale jejich hlavní pozornost patřila Netvorovi. Už ho jednou viděli, před mnoha lety. Král Jan tehdy míval přítele a dlouholetého rádce, astrologa. Vyrůstali spolu, byli si bližší než bratři. Astrolog byl moudrý a mocný muž, ale chtěl víc a proto zradil krále i Lesní zemi Knížeti démonů. Ten se mu za to odvděčil tak, že ho, kdysi pohledného a inteligentního muže, proměnil v úskočného, znetvořeného démona, který si nepamatoval, čím byl předtím. Netvor zmizel, když princ Rupert přivolal duhu a zahnal temnotu a všichni tehdy předpokládali, že je pryč nadobro. Teď ale stál před ním, o dvanáct let později, jako strašlivý, temný stín minulosti.
„Jsem Šaman," zaskřehotal strašák vedle Netvora hlasem tak chraptivým, že se mu stěží dalo rozumět. „Tento nešťastník žádné jméno nemá. Je to prostě Netvor a můj druh. Ano, je démon, ale je pod mou kontrolou a ochranou. Žádné nebezpečí vám nehrozí. Ty zbraně jsou zbytečné."
Netvor se náhle naklonil dopředu a upřeně se svýma krví podlitýma očima zadíval na Jestřába, pak i na Rybářku. Zamračil se a na okamžik to vypadalo, jako by se úporně snažil na něco si vzpomenout. Potom žalostně vyjekl a rychle se schoval za Šamana. Třásl se po celém těle. Šaman se po něm překvapeně ohlédl a pak upřel pohled na Jestřába a Rybářku. „Nemá rád cizince. I když obyčejně na něho takto nepůsobí. Je neškodný. V podstatě. Před lety jsem ho našel, jak se potlouká po Lese, polomrtvý hlady. Ubožák, byl úplně opuštěný. Postaral jsem se o něj. Někdo to udělat musel."
Jestřáb s Rybářkou pomalu odložili zbraně. Jestřáb si pátravě prohlížel modrobílou masku na Šamanově obličeji a přitom se ze všech sil snažil nevnímat pach, který kolem sebe šířil.
„Tvůj společník vypadá nebezpečně," řekl nakonec. „Měl by sis na něj dávat dobrý pozor. Nemůžeš vědět, kdy se obrátí proti tobě."
„Moje magie mě chrání," odpověděl Šaman stroze. „Musíme si spolu promluvit, vy a já. Kvestor má o vás velice vysoké mínění, ale je to prostý muž a vidí na každém jen to dobré. To já mám lepší oči. Opravdu si myslíte, že dokážete odhalit králova vraha?"
„Zrovna na tom pracujeme," odpověděla Rybářka. „Možná to chvíli potrvá, ale -"
„Času je málo," přerušil ji Šaman. „Blíží se změna a oni jí nedokážou zabránit. Tohle místo je žumpa intrik a spiknutí. Nikomu nevěřte. Všichni lžou. Představují všechno staré, co musí uvolnit místo novému. Vědí to, a přesto se tomu vzpírají, dělají, co mohou, aby si udrželi svou moc."
„Podle toho, co o tobě víme, mluvíš za vesničany," řekl Jestřáb. „A za demokracii. Jak ses k tomu dostal?"
Šaman si odfrkl. „Někdo musel přijít. Někdo, komu doopravdy záleží na nich, ne jenom na moci, kterou potencionálně představují."
„Zvláštní uvažování, na obyčejného poustevníka," poznamenala Rybářka.
„Když jsem byl sám v lese, měl jsem čas pořádně si to promyslet," odpověděl Šaman.
„Co si myslíš o králi?" zeptal se ho Jestřáb.
„Byl to blázen," řekl Šaman bez váhání. Prsty se mimovolně začal probírat spletenými vousy. „Nechápal, že jeho čas už minul. Z jihu se blížila změna a on se nedokázal přizpůsobit. Někdo ho obětoval na oltáři nutnosti. Tady najdete mnoho podezřelých s dobrým motivem."
„Byl opravdu tak špatný král?" zeptala se Rybářka.
„Králům není radno věřit nikdy," opáčil Šaman. „Mají příliš mnoho moci na jediného člověka. Jan, Harald, dokonce i Rupert, který odešel... Není možné věřit nikomu, kdo má absolutní moc nad svými bližními, bez ohledu na to, jak dobré má úmysly. Jestliže je král země a země je král, důsledek je nasnadě. Jan byl slabý, Harald vyložený omyl a Rupert utekl. Žádný z nich nebyl svého postavení hoden. Zapomeňte na ně. Začněte znova. Využijte příležitosti. Ať z Haraldovy smrti povstane něco dobrého."
„Kdo myslíš, že ho zabil?" zeptal se Jestřáb. „Nemohl to být někdo z tvých přívrženců, kterému došla trpělivost čekat na změnu?"
„Ne," odpověděl Šaman. „To bych se dozvěděl. A oni ani já bychom se nikdy nedostali byť jen do blízkosti královských komnat. Nechal se dobře hlídat a věděl proč. Hledejte vraha mezi jeho lidmi. Harald musel svého vraha znát, jinak by ho nepustil dovnitř. Vezměte si například lankraběte, sira Roberta. Politik tělem i duší, kdykoliv ochotný přizpůsobit svou víru a svědomí cíli, který sleduje. Krále chránily stráže sira Viviana - jak je možné, že nic neviděly a neslyšely? Kdo měl

dost peněz a vlivu, aby si koupil jejich mlčení?"
„A co Magus?" nadhodila Rybářka. „Je to muž, který vládne velkou mocí."
„Pokud je to muž," opáčil Šaman. „Nejsem si jistý, jestli je vůbec člověk. Cítím v něm něco jiného. Ne všichni démoni vypadají jako přišery."
„Kde jsi byl, když byl Harald zavražděn?" otázal se Jestřáb náhle.
„Byl jsem sám. Ve svém stanu, meditoval jsem. Chybí mi samota, na kterou jsem byl zvyklý v lese."
„Žádní svědkové?" zeptala se Rybářka.
„Pouze Netvor," řekl Šaman. Zašklebil se a předvedl jim svoje zkažené zuby. „Můžete se ho na to zeptat, ale není zrovna sdílný."
„Takže alibi nemáš," prohlásil Jestřáb.
„Podezírejte si mě, jestli chcete," odpověděl Šaman. „Mně na tom nezáleží. Řekl jsem všechno, co mělo být řečeno. Přeji vám hodně štěstí, ale je mi jedno, kdo zabil krále Haralda. Teď je důležité, co přijde po něm. Ta hillsdownská žena se na královnu nehodí. Nestydatá děvka. Kurví se s kdekým. Myslí si, že o tom nikdo neví. Já o tom vím! Vím všechno, na čem záleží. Čím dříve bude zbavena regentství, tím lépe. Pošlete ji zpátky do Hillsdownu, kam patří."
„A princ Stephen?" zeptala se Rybářka.
„Dejte mu nový život," navrhl Šaman. „Osvoboďte ho. Dejte mu naději a šanci se prosadit. Neodsuzujte ho k prokletí kralování."
Bez dalšího se otočil na patě a odcházel, Netvor se kolébal za ním. Jestřáb s Rybářkou je mlčky pozorovali, dokud nebyli z dohledu.
„S něčím takovým se člověk hned tak nesetká ani na tomhle hradě plném bláznů a podivínů," poznamenala Rybářka. „A všiml sis, jak páchl? Divím se, že tapiserie na stěnách nezhnědly a nezkroutily se na okrajích."
„Poustevníci se obvykle nevyznačují kladným poměrem k mýdlu a vodě," namítl Jestřáb. „Ani vybranými způsoby. Mně spíše vrtá hlavou Netvor. Poznala jsi ho, že?"
„Samozřejmě. Přeměněný astrolog. Myslíš, že jsme měli Šamana varovat?"
„Jak jsme mohli, aniž bychom přitom odhalili, kdo jsme? A připadalo mi, že jsou spolu docela šťastní. Kromě toho, co pak s ním? Poslat ho zpátky do Temného lesa? Chladnokrevně ho zabít?"
„Je to zrádce," odpověděla Rybářka chladně. „Zaslouží si umřít."
„Myslím, že smrt by pro něj byla milosrdenstvím," namítl Jestřáb. „Nejspíš mu z jeho starého já zůstalo dost, aby si uvědomoval, čím kdysi býval a čím už nebude. Větší starost mi dělá, že nás nejspíš poznal."
„Komu to poví?" pokrčila Rybářka rameny.
„Stejně musím pořád myslet na to, co ještě zůstalo z naší minulosti. Jaký další nečekaný duch nás tu pozoruje ze stínů?"
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. Když ještě bývali Rupert a Julie, všechno bylo jednodušší.
Náhle k nim z jedné strany pronikl nějaký hluk a oba se automaticky otočili tím směrem. Ve stejném okamžiku někdo ukrytý ve stínu zapálil oheň. Plameny vyšlehly vysoko do vzduchu a jejich zář byla tak oslnivá, že Jestřáb i Rybářka bezděčně vykřikli bolestí. Oheň hned zase pohasl, ale jeho světlo bylo tak intenzivní, že teď v šeru hradních chodeb vůbec neviděli. Oba dokonale oslepení kapitáni vrávorali ode zdi ke zdi a bezvýsledně si rukama třeli slzící oči. A zatímco byli takto slepí a bezmocní, spadla na ně ze stropu těžká síť. Okamžitě sebou začali zmítat, ale tím se jen ještě více zaplétali do jejích ok. Jakmile bylo zřejmé, že se nezmůžou na žádný odpor, vrhlo se na ně tucet mužů v černých kápích vyzbrojených obušky.
Jestřáb a Rybářka slyšeli jejich blížící se kroky, ale pořád ještě byli oslněni ohněm. Snažili se vytáhnout zbraně, avšak oka sítě jim to znemožňovala. Pak dopadla na Jestřábovo rameno první rána. Uslyšel, jak mu klíční kost praská, a klesl na kolena. Pomalu se mu začal vracet zrak, ale bylo pozdě. Obušky na něho dopadaly ze všech stran, na záda i na ramena, sotva si stačil rukama chránit hlavu. Údery dopadaly s drtivou silou a Jestřáb slyšel, jak útočníci funí námahou. Klečel na zemi a slyšel, jak Rybářka vedle něj křičí bolestí. Zoufale se pokoušel vyprostit sekeru, ale lana, která ho poutala, byla příliš pevná.
Pak mu úder obušku zlomil ruku, kterou si zakrýval hlavu a další mu ochromil celý jeden bok. Pokusil se odplazit někam do bezpečí, pryč od útočníků, ale nebylo kam. Obušky na něj dopadaly znovu a znovu, odevšad, a všechna ta bolest ho skoro připravila o vědomí. Pořád slyšel Rybářčin křik a přitáhl si ji blíž k sobě, pak zakryl její tělo svým vlastním. Křečovitě ji objímal, svíjel se pod nesčetnými ranami a zatínal zuby, aby nekřičel a nedopřál svým neznámým nepřátelům škodolibou radost. Celé tělo měl teď bolestí v jednom ohni a rány stále nepřestaly dopadat. Ústa mu naplnila krev řinoucí se z jeho rozbitých rtů. Už to bylo dávno, kdy ho naposledy takto zbili, kdy se cítil tak bezmocný. Přitiskl k sobě Rybářku a nastavil útočníkům vlastní tělo. Částí mysli si uvědomoval, že je nechtějí zabít; meče by to dokázaly rychleji a efektivněji. Ne, tohle mělo být varování nebo trest. Když vydrží, přežije. Nebo přežije aspoň Rybářka. A pak za tohle někdo zaplatí krví. Obušek prošel kolem jeho roztříštěné paže a udeřil ho do hlavy. Jestřáb ještě ucítil, jak mu praská lebka, a pak ztratil vědomí.
Když se zase probral, slyšel kolem sebe křik a bití přestalo. Chodbou se rozléhal zvuk nohou běžících pryč a jiných, které se naopak přibližovaly, a Jestřáb začal pomalu věřit, že to má za sebou. Vyslovil Rybářčino jméno, nebo si alespoň myslel, že to udělal, ale nikdo mu neodpověděl. Cítil, jak mu po obličeji stéká krev. S vypětím všech sil otevřel oko a skrze slzy a krev uviděl sira Viviana, jak jim se svými muži spěchá na pomoc. Začali škubat sítí, jak se je z ní snažili vytáhnout, a Jestřáb už nedokázal potlačit výkřiky bolesti. Gardisté si začali dávat větší pozor, ale nakonec stejně museli použít meče, aby je vyprostili. Jestřáb uslyšel, jak ho Rybářka volá, a pokusil se jí říct, že je v pořádku, ale v ústech měl příliš mnoho krve.
Nakonec byli oba ztlučení kapitáni vysvobozeni ze změti provazů a posazeni se zády opřenými o kamennou zeď.

Rybářka vzala Jestřábovu pohmožděnou ruku do svých a konejšivě mu ji hladila. Sir Vivian se nad nimi skláněl a z výrazu v jeho obličeji Jestřáb vyčetl, jak zle musejí být zřízení. Nadechl se, aby promluvil, ale do levé plíce se mu zabodlo zlomené žebro. Zachrčel a z úst mu vyšplíchla krev.
„Nepokoušej se mluvit," napomenul ho sir Vivian překvapivě ohleduplně. „A pro boha živého, rozhodně se nehýbej. Už jsme poslali pro ranhojiče."
„Muži... v černých kápích," zasténal Jestřáb. Každé slovo musel bolestivě protlačovat mezi rty. „Isobel?"
„Jsem tady," odpověděla Rybářka. „Bránil jsi mne svým tělem. Zachránil jsi mě. Ty můj hrdino."
„Příště... mi to... vrátíš."
„Platí."
Oba se slabě zasmáli a ve tvářích jim přitom zaškubalo bolestí. Sir Vivian udiveně zavrtěl hlavou.
„No dobře, tak jste oba drsňáci. Zírám. A teď, sakra, zkuste chvíli držet klapačky, než přijde felčar. Když mám hlídku, nebude tady nikdo umírat. Kapitáne Jestřábe, tvoje parťačka je sice pořádně potlučená, ale není to nic vážného. Zato ty jsi rozsekaný na mraky. Polámané ruce, žebra. Bůh ví jaká vnitřní zranění. A nechtěj vědět, jak vypadá tvůj obličej. Takže si ty vtípky ušetři. Divím se, že vůbec ještě žiješ."
„Měla to být lekce," odpověděl Jestřáb, poté co vyplivl z úst krev, aby mohl mluvit zřetelněji. „Ukázat nám... že nejsme nedotknutelní. A možná... odvést naši pozornost. Dostali jsme se blízko... k někomu nebo k něčemu."
„Jasně," dodala Rybářka, která kalně mžourala napuchlýma očima. „Byli jsme lehkovážní, Jestřábe. Příliš jsme si zvykli na to, že nám naše reputace drží darebáky od těla."
„Kdo byli ti útočníci, nevíme," řekl sir Vivian, který už pochopil, že ti dva stejně mlčet nebudou. „Sotva nás uviděli, dali se na útěk. Zahlédli jsme jen ty jejich černé kápě. A jelikož měli dost rozumu, aby si s sebou odnesli svoje zbraně, jediné, co nám zůstalo, jsou otisky jejich bot v krvi na podlaze. Byli to profesionálové. Za tu chvilku, co jste na hradě, jste si stačili udělat nepřátel víc než dost, ale já bych si vsadil na gardisty vévody Alrika. Tam, odkud pocházejí, je trest bitím na denním pořádku. A vy jste ho ponížili před dvorem, když to všichni viděli."
„A ty na něj nemůžeš... protože je vévoda," dodal Jestřáb.
Sir Vivian se zamračil. „Jestli se mi podaří shromáždit dost důkazů, najdu pachatele a dohlédnu na to, aby byli potrestáni. I diplomatická imunita má svoje meze. Nikdo nemůže udělat něco takového na mé hlídce a myslet si, že mu to projde."
„Skoro to vypadá, jako bys měl vztek, sire Viviane," poznamenala Rybářka. „Myslela jsem, že nás nemáš moc rád."
„Nemám. Ale dokud jste tady, jste pod mou ochranou stejně jako kdokoliv jiný. Já svou povinnost beru vážně. A tohle zbabělé přepadení považuji za urážku. Za to zaplatí. Aha, felčar se konečně objevil. Kde jsi k čertu byl tak dlouho, LeMarku?"
„Přišel jsem tak rychle, jak to šlo," odpověděl klidný, nevzrušený hlas. Jestřáb pomalu a bolestivě otočil hlavu a uviděl postaršího bělovlasého muže, který kráčel chodbou směrem k nim s naditou černou brašnou a výrazem profesionality vlastní všem ranhojičům. Jestřáb se vlastně vždycky domníval, že předstírat ten výraz je to první, co se takový felčar musí naučit. LeMark se podíval na oba kapitány, pak před Jestřábem poklekl a začal si ho důkladně prohlížet, aniž se ho dotkl. „Zatraceně, ty ale vypadáš zle. Viděl jsem chlapy vytažené zpod kopyt koní, kteří vypadali líp než ty teď."
Vyzkoušel Jestřábovi pulz a pak se mu podíval zblízka do oka. „Kde tě to bolí, synu?"
„Kde to bolí?" opáčil Jestřáb. „Vyzkoušej na mě všechno, co máš, ranhojiči. Potřebuji být v pořádku co nejdříve. Mám důležitou práci."
„Tohle říká většina pacientů," odpověděl LeMark nevzrušeně. „Ale z dlouhodobého hlediska jsou rychlé nápravy skoro vždycky špatné řešení. Jsem ranhojič, ne čaroděj. Moje magie tě doopravdy nevyléčí, jen pomůže tvému tělu, aby se samo spravilo a urychlí přirozený proces uzdravení. Jen tak bez bližšího zkoumání vidím, že máš tucet kostí zlomených a nejspíš i otřes mozku. Krev, která ti stéká po bradě, mi říká všechno, co potřebuji vědět, o tvých vnitřních zraněních. Můj odborný názor je, že potřebuješ několik týdnů v posteli, vyléčit se přirozenou cestou."
„Několik týdnů nemáme," namítla Rybářka stroze. „Udělej, co je třeba. My to vydržíme."
„Kouzlo dost silné, aby vás dva postavilo na nohy, z vás vysaje nebezpečně mnoho životní energie," upozornil ji LeMark. „Možná že se tak ocitnete blíže smrti, než jste teď. Kromě toho to bude bolet jako čert. Opravdu bych vám doporučil -"
„Udělej to," řekl Jestřáb.
LeMark se podíval na sira Viviana. „Nemůžete je nějak přesvědčit, aby byli rozumní?"
„Nejspíš ne," odpověděl sir Vivian. „Pusť se do práce, ranhojiči."
LeMark potřásl nešťastně hlavou a začal se prohrabovat ve své brašně, odkud vzápětí vytáhl hůlku. Vypadala jako vyrobená ze slonoviny a ovíjeli se kolem ní dva zelení hadi. LeMark kývl na sira Viviana a ten pokynul půl tuctu svých mužů, kteří se chopili Jestřába a Rybářky a znehybnili je na místě. Ranhojič se k nim sklonil a začal něco polohlasně mumlat. Jestřáb měl sotva čas prohlédnout si oba hady na hůlce a podivit se, jak realisticky působí, když LeMark přestal mumlat a prudce napřáhl ruku s hůlkou. Hadí hlavy se vymrštily a zaťaly zuby Jestřábovi a Rybářce do tváří. Oba kapitáni zaječeli, jak jejich těly začala proudit syrová, nezvládnutelná energie prýštící z hadích zubů. Okamžitě sebou začali házet a svíjet se bolestí, zatímco strážní dělali, co bylo v jejich silách, aby jim v tom zabránili.
Polámané kosti se začaly s bolestnou přesností spojovat, jejich roztříštěné konce se rovnaly proti sobě a zároveň je obrůstaly potrhané svaly. Pohmožděné a poškozené orgány se scelovaly a Jestřáb s Rybářkou cítili, že jim plíce znovu začínají pracovat. Krev jim proudila v žilách i tepnách a srdce jim divoce bušila v hrudích. Ozdravný proces bolel víc, než předchozí bití, neboť byl zhuštěný do několika nesnesitelných okamžiků. A pak bylo po všem. Hadi je pustili a vrátili se na hůlku, strážní vstali a ustoupili stranou. Jestřáb a Rybářka dál leželi na podlaze, lapali po dechu a nekontrolovaně se třásli. Obličeje teď měli místo krví zbrocené studeným potem a viděli tak jasně, až to bylo bolestivé.

Jestřáb nasucho polkl a opatrně se pokusil nadechnout. Bylo mu, jako by právě uběhl několik maratonů po sobě, a všechny do vrchu. Obrovská únava je oba tiskla k zemi, ale hluboko uvnitř se už zase cítili zdraví, jakoby omytí chladivou vodou z potůčku. Jestřáb a Rybářka se podívali jeden na druhého a ještě trochu rozechvěle se zašklebili. Obličeje měli už zase normální, žádné naběhlé rty a modřiny na očích a pot už z nich stačil smýt všechnu krev. S námahou se přinutili vstát a přitom se o sebe navzájem opírali. Sir Vivian nebyl tak pošetilý, aby se jim při tom pokusil pomáhat. Hlasitě si odfrkl a podíval se na LeMarka.
„Pořád vypadají strašně. Silnější větřík by je nejspíš odfoukl."
„To ano," přisvědčil LeMark, který už zavíral svou černou brašnu. „V několika okamžicích vyčerpali zdroje na celé měsíce. Síla se jim nakonec vrátí, ale bude to chvíli trvat." Vyčítavě pohlédl na Jestřába a Rybářku. „Říkal jsem vám, abyste nespěchali, ale všichni víme, že to bylo jen plýtvání dechem, tak o co jde? Řeknu vám to takhle: pokuste se o něco namáhavého příliš brzy a zemřete čirým vyčerpáním. Nemáte žádné rezervy, vůbec žádné rezervy."
„Chápu," přikývl Jestřáb. „Děkujeme vám za vaši pomoc, pane ranhojiči. Účet pošlete regentce. Technicky vzato jsme její hosté, takže bychom z toho mohli mít i nějaké výhody."
„Věděl jsem, že plýtvám dechem," řekl LeMark. S výrazem, který naznačoval, že si nad celou záležitostí myje ruce, se otočil a pomalu odcházel pryč.
„Jak se cítíte?" zeptal se sir Vivian.
„Mám pocit, že by mě kýchnutím srazili k zemi," přiznal se Jestřáb a opatrně si ohmatával scelená žebra. „Ale můžu dělat svou práci."
„U mne je to stejné," přikývla Rybářka. „Ať už ty lotry poslal kdokoliv, může se nějaký Čas radovat. Pomsta bude muset počkat. Stejně se říká, že studená chutná nejlíp."
„Potřebovali bychom si s tebou promluvit soukromě, sire Viviane," řekl Jestřáb. „Je někde nějaké bezpečné místo, kam bychom mohli jít?"
„Samozřejmě," přikývl velitel stráží. „Ale určitě bych vás nedokázal přesvědčit, abyste pro změnu udělali něco rozumného a šli si pořádně odpočinout?"
„Když si teď sedneme, už se nezvedneme," odpověděla Rybářka. „Dokud se budeme udržovat v pohybu, budeme v pořádku."
„Jak si přejete," pokrčil sir Vivian rameny. „Bydlím nedaleko odsud. Moje stráže se postarají, aby nás tam nikdo nerušil."
Jestřáb s Rybářkou následovali velitele stráží do boční chodby. Šli zvolna, ale podpírat se už vzájemně nemuseli. Jestřáb se přistihl, že klade nohy na podlahu velice opatrně, protože se mu zdá, jako by měl hlavu velice daleko od zbytku těla. Také měl pocit, že by dokázal spát nepřetržitě celý týden, ale to mohlo počkat. Špičkou jazyka opatrně prozkoumal uvolněný zub a zamrkal bolestí. Doufal, že nepřijde o další stoličku. Rybářka měla pravdu - v Havenu je chránila jejich pověst a postavení kapitánů Hlídky. Tady na Lesním hradě byli jen dva cizinci a dříve nebo později se musel najít někdo, kdo se je takto pokusí zastrašit. Jestřáb se zamračil. Teď už nemohl dělat ramena a zastrašovat lidi; k tomu, aby z lidí dostal, co potřeboval, bude muset použít svou chytrost. Zvláštní bylo, že ho to vcelku potěšilo. Čím dál méně se mu líbilo, co z něj udělal Haven. Byl to koneckonců jeden z hlavních důvodů, proč z toho města odešli.
Sir Vivian je zavedl do malého pokoje spoře zařízeného obyčejným nábytkem a portrétem krále Haralda na stěně. Zapálil jedinou lampu a pak pokynul svým mužům, aby hlídali venku. Zavřel za nimi dveře a zamkl je. Zívl si, omluvně pokrčil rameny a pak se posadil na nejpohodlnější židli. Jestřáb s Rybářkou se raději jen opřeli o zeď.
„V Haraldově smrti musí mít prsty Magus," řekl sir Vivian a přešel tak přímo k tomu, na co věděl, že se ho budou ptát. „Buďto zrušil svoje magické ochrany a pustil tak vraha dovnitř, nebo nikdy nebyly takové, za jaké je vydával. To je jediné vysvětlení. Přes mne a moje muže se mohl nepozorovaně dostat jen velice mocný čaroděj. Všechny přístupy ke královým komnatám jsem měl dokonale zajištěné."
„Je Magus jediný čaroděj na hradě, který je dost mocný, aby něco takového dokázal?" otázal se Jestřáb.
Sir Vivian se zamračil. „Technicky vzato ano. Nikdo ale neví, jak mocný je doopravdy Šaman. Svého času dokázal některé velice znepokojivé věci. Harald si kvůli němu dělal starosti. Nechtěl ho přijmout ani s ním mluvit. Vlastně jsem měl přísný rozkaz za žádných okolností nepustit Šamana do blízkosti krále. Pokusil jsem se dát Šamanovi osobní strážce, navenek aby se starali o jeho bezpečnost, ovšem ve skutečnosti abych ho mohl neustále sledovat, ale ztratil se jim tak rychle, že nemělo smysl to dál zkoušet."
„A nikdo další už tady není?" zeptala se Rybářka po krátké odmlce. „Když jsme sem přijeli, procházeli jsme síní, která byla plná různých kouzelníků."
„Žádný z nich nestojí za psí štěk," odpověděl sir Vivian opovržlivě. „Jinak by nečekal v předsíni. Země potřebuje dobré čaroděje vyšších kategorií a Trůn neplatí za jejich služby málo. Kdyby za něco stáli, už dávno by na sebe dokázali upozornit a teď už by pracovali, aby si zasloužili svou mzdu. Magus si dával na konkurenci vždycky dobrý pozor. Já o magii něco vím. Víte, kdo byl můj otec? Samozřejmě že to víte. Všichni to vědí. Ne, jediné další jméno, které mě napadá je Tiffany. Akademie je na ni velice hrdá. Prakticky ji ke dvoru protlačila. A včera zakročila proti temnotě doopravdy účinně. Zvláštní, že nikdy dříve neprokázala takovou moc."
„Ty nemáš o čarodějích příliš vysoké mínění, že ne?" zeptala se ho Rybářka. „Dá se to poznat z toho, jako nich mluvíš."
„Nedá se jim věřit," opáčil sir Vivian. „Magie je pro ně vždycky ta nejdůležitější věc v životě. Vy jste nepoznali mou matku nebo otce. Proslaveně nespolehlivý velemág a nechvalně známá Noční čarodějnice. Opilec a obluda. Když vyšel Modrý měsíc a dlouhá noc ohrožovala všechno živé, nebyla to magie, co nám pomohlo z bryndy. Byli to princ Rupert a princezna Julie. A my všichni ostatní, dobří a poctiví muži, jsme proti démonům bojovali chladnou ocelí a pevným srdcem. Ke svému životu jsme nikdy nepotřebovali magii. Jen jsme si to mysleli, protože nám ho usnadňovala, byla tak pohodlná. Jenomže některé věci by neměly být snadné; jsou tady proto, abychom byli silní a mohli je překonat. Naše

závislost na magii nás oslabuje. Bez ní by nám bylo lépe."
„Velemág a Noční čarodějnice rozhodně nebyli typičtí představitelé svého druhu," namítl Jestřáb opatrně. „Řekl bych, že ses se svými rodiči nikdy doopravdy nesblížil."
„Znal jsem jenom svého otce a to ještě z povzdálí. S mou výchovou nechtěl mít nic společného. A já jsem ho znal příliš dobře na to, abych chtěl mít něco společného s ním." Hlas sira Viviana byl klidný a vyrovnaný, ale oči měl velice chladné. „Magie z něho udělala to, co byl, zničila mu život. Věděl, jak se stát legendou, ale nikdy se nenaučil být člověkem. Pokud jde o mou matku, zabíjela mladé ženy a koupala se v jejich krvi, jen aby se sama udržela mladá a krásná. Nikdo neví, jak se ona a můj otec dali dohromady, ani proč se rozhodli mít mne a mého bratra Gawaina. Když jsem byl mladší, chtěl jsem se vypravit do Temného lesa a najít ji. Jenže jsem se nedokázal rozhodnout, jestli proto, abych ji objal, nebo zabil. Pak vyšel Modrý měsíc a najednou bylo na všechno pozdě. Všeobecně se soudí, že zahynula ve válce s démony. Těžko bych mohl tvrdit, že mě její osud nějak zvlášť zajímá, ať už byl jakýkoliv. Na to, kým a jaký jsem, neměla žádný vliv."
„A co tvůj bratr, Gawain?" otázala se Rybářka. Ještě nezažila, aby se sir Vivian takto rozpovídal a byla zvědavá, kam až to povede. Znala ho pouze jako zrádce krále Jana, ale bylo jí jasné, že je toho v něm mnohem více.
„Gawain? Jako děti jsme byli nerozluční, ale když jsme dospěli, žili jsme každý zvlášť. To on byl skutečný hrdina od Růžové věže. On se rozhodl zůstat a bojovat bez ohledu na přesilu. Protože to bylo správné. Já jsem tam zůstal jen proto, že jsem ho tam nemohl nechat samotného. Gawaina měli všichni rádi. Byl okouzlující, dvorný. Bojovník a hrdina. Já jsem byl jen jeho společník, jeho bratr, jeho stín. Šel jsem tam, kam mě Gawain vedl. Dělal jsem to rád. Tím, že jsem následoval jeho příkladu, mě donutil stát se lepším. Raději než bych zklamal svého milovaného bratra, stal jsem se hrdinou.
A pak se oženil s Emmou. Nádhernou, okouzlující a dokonale pitomou. Gawainovi učarovala, ale mně ne. Dobře jsem věděl, co je zač - pijavice žijící z jeho slávy, odvahy a schopností. Stejně jako já. Bojovali jsme o Gawaina a to ho rozrušilo. Skončilo to skandálem, což byla samozřejmě Emmina chyba, a pak spolu odjeli do Redhartu. Slyšel jsem, že Emma nedávno zemřela. To je dobře. Možná se teď můj bratr vrátí. Ačkoliv jsem se také doslechl, že se stal pravou rukou nového redhartského krále a královny, Viktora a Catriony."
„Co sis myslel o Haraldovi?" zeptal se Jestřáb a velice se snažil, aby ta otázka nezněla nijak významně.
„O králi?" Sir Vivian se zamračil. „Nebyl to člověk, kterého bylo snadné pochopit. Doopravdy rád jsem ho asi neměl nikdy. Kdysi mne zradil, ale na to měl právo. Účastnil jsem se spiknutí proti starému králi Janovi; udělal jsem hloupost. Jestli vás to zajímá, podrobnosti si můžete vyhledat. Král Jan mě mohl popravit. Vlastně jsem to čekal. Ale nejspíš se mu na mně něco líbilo a dal mi druhou šanci. Poslal mne do domácího vyhnanství, abych vesničany naučil, jak se bránit před démony. Pokud bych přežil do konce války, mohl jsem se vrátit a bylo by mi odpuštěno. Samozřejmě jsem čekal, že za dlouhé noci padnu, ale byl jsem králi vděčný za to, že mi dal příležitost prokázat mu svou loajalitu a vděk. Když válka s démony skončila, byl jsem stále naživu a nikoho to nepřekvapilo víc než mne samotného. Vrátil jsem se do Lesního hradu, abych se dozvěděl, že král je mrtev. Harald mne však přivítal, odpustil mi, pasoval mě na rytíře a udělal mne vrchním velitelem hradní stráže. Věřil mi natolik, že do mých rukou svěřil svou osobní bezpečnost. Položil bych za něj život. Ale zklamal jsem ho."
„To nemůžeme vědět, dokud nezjistíme, kdo zabil Haralda a jak," řekla Rybářka. „Pokud to byl Magus nebo někdo stejně mocný jako on, jak bys tomu mohl zabránit? Pověz nám o době, kdy jsi byl ve vyhnanství, sire Viviane. Všichni říkají, že ses změnil."
Sir Vivian se díval na ni a na Jestřába chladným pohledem svých ledově modrých očí a v malé místnosti zavládlo na několik okamžiků mlčení. Rybářka už se začala bát, jestli nezašla příliš daleko. A pak se sir Vivian poprvé usmál.
„Všechno se změnilo. Král Jan věděl, co dělá, když mne poslal válčit po boku vesničanů. Věděl, jak jimi opovrhuji. Zpočátku jsem si myslel, že je to součást mého trestu. Když jsem s nimi ale bojoval a stáli jsme společně proti nekonečným vlnám démonů, pochopil jsem, jací jsou doopravdy. Jaké odvahy je zapotřebí k nikdy nekončícímu boji o sklizeň s nemilosrdnou půdou a zrádným počasím. Poznal jsem jejich sílu a houževnatost pramenící z generací služby zemi. Viděl jsem je jako lidi, ne jako abstraktní lůzu, a získali si moje srdce, protože byli opravdovější a lepší, než jsem kdy dokázal být já. Když jsem se pak vrátil do Lesního hradu, přijel jsem tam jako jejich zástupce. A od té doby se jim snažím všemožně prospívat. Nebyla to těžká volba; každý z nich byl odvážnější a čestnější než kterýkoliv ze šlechticů ode dvora."
„Jak se to líbilo králi Haraldovi?" zeptal se Jestřáb.
„Nikdy jsem s ním o tom nemluvil," odpověděl sir Vivian pomalu. „Věřím v demokratickou reformu, postupnou, vycházející zevnitř systému. Ale král by nikdy nepřistoupil ani na tohle. Věděl, jak smýšlím, přesto se mnou o tom nikdy nemluvil. A nijak to neovlivňovalo mou službu ani mou loajalitu."
„Na čí straně stojíš teď?" otázala se Rybářka.
„Moje pozice se nezměnila. Ať už jednou zvolíme jakoukoliv formu demokracie, musíme se k ní dostat postupně, jinak dojde k občanské válce. Sloužím Trůnu, Felicity a Stephenovi. U dvora teď vládne chaos. Každý by chtěl nějakou změnu, ale je tady tolik frakcí a tolik zájmů ve hře, a nikdo není ochoten ustoupit ani o píď. Nikdy jsem netoužil po moci pro sebe, ale v zájmu míru musím jednat s těmi, kdo o ni stojí. V poslední době musím na Lesním hradě stejně často vyjednávat jako prosazovat zákon. Bůh sám ví, kam tato země spěje, kapitáni; já jistě ne. Držím se své povinnosti vůči Felicity a Stephenovi, protože to je to jediné, v čem mám jasno."
„Poslední otázka," řekl Jestřáb. „Kde jsi byl, když byl král Harald zabit?"
„Sám ve své kanceláři, věnoval jsem se každodennímu papírování. Nemám na to žádné svědky, ale stráže přede dveřmi by mě viděly odcházet."
„Tvoje stráže," podotkla Rybářka.

„Samozřejmě," řekl sir Vivian.
„Děkujeme ti za pomoc, vrchní veliteli," řekl Jestřáb a pomalu se odlepil od zdi. Rybářka ho napodobila. Jestřáb se na sira Viviana usmál. „Moc jsi nám pomohl."
„Obyčejně si nevylévám srdce tak snadno," odpověděl sir Vivian a vstal. „Ale udělal bych cokoliv, abych napomohl odhalení vraha mého krále. Krále, který mi odpustil a věřil mi. A možná i proto, že mi připomínáte někoho, koho jsem kdysi znal."
Uklonil se Rybářce a pak i Jestřábovi, pak odešel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Tiffany se s Chancem a psem Pašákem setkala venku na nádvoří. Chancemu to sice nesměla prozradit, ale radila se se svými sestrami čarodějnicemi o povaze svých vizí budoucnosti království ovládnutého temnotou a Modrým měsícem. Nejen že ji nedokázaly uklidnit, ale čím déle to probíraly, tím byly její sestry vystrašenější a poplašenější. Než se zase dokázaly opanovat, došlo i na jisté množství slz, hysterie a vzájemného objímání. Sesterstvo podporovalo projevy citu za předpokladu, že k nim docházelo v soukromí a nepřispívaly tak k deziluzi obyvatelstva. Když se to vzalo kolem a kolem, byly jen čarodějnice a velmi mladé k tomu, a znaly svoje omezené možnosti.
Tiffany předala svou vizi akademii, aby se k ní mohly vyjádřit i zkušenější čarodějky, osušila si slzy, ještě několikrát objala všechny svoje sestry a pak se vydala hledat další zdroj útěchy, kvestora Allena Chanceho. Našla ho, jak trpělivě čeká před zavřenými dveřmi trůnního sálu. Dnešní slyšení už začalo, královna zasedla na trůn v opravdu mizerné náladě a vyřizování denních záležitostí už se zvrhlo v hašteření a vzájemné osočování s občasnou výměnu políčků. Chance nijak nespěchal objevit se před shromážděnými dvořany, ne v neposlední řadě proto, že neměl nic důležitého k vyřčení. Když uviděl Tiffany, šťastně se na ni usmál; její půvab a šarm přece jen trochu osvěžily chmurnou atmosféru v paláci. Pašák radostně vrtěl ocasem, když se k němu dívka sehnula, aby ho podrbala za ušima.
„Nevíte náhodou, kde jsou Jestřáb a Rybářka?" zeptala se konečně. Přitom se narovnala, aby mohla na Chanceho lépe upřít pohled svých zelených očí.
„Když jsem o nich slyšel naposledy, mířil za nimi Šaman, aby si s nimi promluvil," odpověděl Chance. „Dva nevychylitelné objekty na přímém kolizním kurzu. Jelikož o žádném z nich není známo, že by někdy ustoupil nebo se alespoň zachoval diplomaticky, můžeme jen doufat, že to neskončí krveprolitím."
Tiffany se zamračila. K jejímu půvabnému, hladkému obličeji se to vůbec nehodilo. „Mně se ti dva nelíbí. Jsou to násilničtí, surovi lidé. Nepřekvapilo by mě, kdyby se z lidí snažili vynutit přiznání pohrůžkami."
Chance zaváhal, zmítán mezi potřebou zastat se Jestřába a Rybářky a neschopností vysvětlit, proč to dělá. „Jsem si jist, že jim jde jen o to odhalit pravdu," řekl konečně poněkud nepřesvědčivě.
Tiffany si odfrkla. „A co ti lidé, které přitom budou zastrašovat a tyranizovat? Na těch dvou je něco znepokojivého. Určitě se v nich skrývá víc, než se na pohled zdá, ale nedokážu odhalit co. A to bych měla. Pořád mám dojem, že mi, pokud jde o ně, něco uniká. Něco důležitého."
Chance se rozhodl, že je víc než na čase hovor přesměrovat. „Oni mají svoje způsoby, jak odhalit pravdu, a my zase svoje. Důležité je nalézt vraha a přinutit ho za svůj zločin zaplatit."
Tiffany se usmála. „To jsi celý ty, Allene. Vždycky hlas rozumu."
„Je to moje práce. 1 když se někdy musím obdivovat přímosti, s jakou Jestřáb s Rybářkou postupují. Dostat z někoho nevyhýbavou odpověď je čím dál těžší. Při tolika intrikách, spiknutích a bojích mezi politickými frakcemi u dvora má skoro každý co skrývat. A šlechta se výslechům brání už z principu. Jelikož už odpřísáhli, že o vraždě nic nevědí, kladení dalších otázek považují za znevažování jejich slova a tudíž za urážku. Teď už nám jen schází, aby nějaký ješitný trouba prohlásil, že byla zpochybněna jeho čest a vyzval vyšetřovatele na souboj. Bůh ví, jak by to skončilo. Zvlášť kdyby byl tak hloupý a zkusil to na Jestřába a Rybářku. Spousta aristokratů si mě teď bere stranou, aby se mi upřeně dívali do očí a vyptávali se, jestli jsem stejně loajální Trůnu, jako byl můj otec. Potíž je v tom, že protektor byl vždycky loajální bezvýhradně."
„Ty nejsi svůj otec," řekla Tiffany, která instinktivně tušila, že právě tohle potřebuje slyšet.
„Ne, to nejsem. Ani osobně, ani postavením. Jako kvestor mám vidět ctnost na obou stranách sporu a rozhodnout, jak to vyžaduje pravda a spravedlnost. Ale v poslední době jsem slyšel příliš mnoho pravd a zdá se, že teď, když je Harald mrtvý, spravedlnost už nikoho nezajímá. Každému jde jen o jeho vlastní prospěch a zemi ať vezme čert."
„A komu jsi loajální?" otázala se Tiffany nevinně. „Královně? Trůnu? Zemi?"
„Lidem," odpověděl Chance pevně. „Královna i Trůn mohou padnout, ale lidé musejí žít dál. Oni jsou Země. A mou povinností je chránit je před vším, co je ohrožuje. Obdivuji královnu. Rád bych udržel Trůn. Ale časy se mění a Země se musí měnit s nimi. A co ty, Tiff? Řekneš mi, komu jsi oddaná ty?"
„Samozřejmě že ne," opáčila Tiffany. „Jsem čarodějnice. My máme být tajemné. Ale vždycky jsem oddaná svým přátelům."
Chance a Tiffany se na sebe usmáli a po několik okamžiků necítili potřebu říkat vůbec nic.
„Proč tak vznešeně," zavrčel Pašák, stulený zapomenutý u jejich nohou. „Já osobně jsem loajální tomu, kdo mě krmí. Budete se vy dva už brzy pářit? Ten pach pižma se už skoro nedá vydržet. Poslyšte, takhle to protahovat, to nemůže být zdravé. O co jde? Proč na mě tak zíráte? Chanci, proč vydáváš ty směšné zvuky?"

Sir Robert Hawke, břitmistr, bývalý hrdina a poslední žijící lankrabě, seděl za psacím stolem ve svém skromném, ale pohodlném bytě a už podruhé si četl dopis. Měl by být u dvora, ale dobře věděl, že v těchto prvních hodinách slyšení málokdy dochází k něčemu zajímavějšímu než k handrkování o pozice, takže si mohl dovolit se opozdit. Aby se k něčemu podstatnému dospělo před polednem, musel by se stát zázrak. Po Haraldově odchodu nezůstal nikdo, kdo by spory řídil svou autoritou, a tak se samozřejmě všichni snažili mluvit najednou. A jelikož nikdo nebyl ochoten ustoupit

ze strachu, že by mohl být považován za slabocha... Robert si povzdechl a soustředil se znovu na dopis.
Byl od jeho bývalé ženy Jennifer a jako obyčejně se v něm tázala, kde je její bankovní směnka na tento měsíc. Jeho dvě děti už určitě zase vyrostly ze všech šatů a bylo za ně třeba zaplatit školné. Zvláštní, že když šlo o peníze, byly to vždycky jeho děti. Robert se tomu pokusil pousmát, ale nebylo to snadné. Oženit se s Jennifer byla chyba. Byl tehdy obyčejný člen stráže čerstvě pasovaný na rytíře a její půvabná tvář ho okouzlila. Patřila k nižší šlechtě a byla okouzlená vyhlídkou na to, že by se měla provdat za hrdinu z války s démony místo za nějakého přitroublého zázraka, kterého by jí vybral otec. V posteli se shodli skvěle, ale mimo ni nedokázali najít nic, o čem by se spolu mohli bavit. Neměli zkrátka nic společného a její snaha udělat z něj skutečného šlechtice je oba rozčilovala. Nakonec ho opustila a jejich dva chlapečky si vzala s sebou. Robertovi to vlastně ani nevadilo. Stejně s nimi nikdy nenašel společnou řeč. Žádný z nich mu doopravdy nechyběl. Politika mu připadala zajímavější.
Byl v pokušení hodit její dopis do koše. Vždycky mohl tvrdit, že ho nedostal. Psala mu, jen když chtěla peníze. Bez ohledu na to, kolik jí poslal, nikdy to nebylo dost. Jennifer buďto nechápala, nebo nechtěla chápat, že člověk může být rytířem a majitelem půdy, patřit ke dvoru a přitom nebýt bohatý. Nebo dost bohatý. Kus země, který vlastnil, byl neúrodný, zato značně přelidněný, ale Robert neměl to srdce uplatnit tvrdé a nemilosrdné metody nutné k vybrání renty od svých nájemců. Věděl, že zlé časy zažívají všichni. Svou půdu už také zatížil dvojnásobnou hypotékou, od bankéřů z míst dost vzdálených na to, aby se doslechli, jaké je to riziko. Samozřejmě, mohl by být bohatý, kdyby přijal polovinu úplatků, které mu nabízeli za různé politické služby, ale Robertovi stále ještě zůstala jeho pýcha a trocha cti, jakkoliv pošramocená. Tu a tam sice vzal peníze, za dobrou radu a tak podobně, ale jen když bylo v rozumné míře jisté, že se o tom nikdo nedozví. Robert si ztěžka povzdechl a nechal dopis dopadnout na stůl. Později jí napíše a něco jí pošle. Pro chlapce.
Robert vytáhl zásuvku svého stolu, odemkl tajnou přihrádku a vytáhl z ní lahvičku modrošedých pilulek. Dvě z nich si vysypal na dlaň a polkl je spolu s hltem vína. Maličkost, která vzpruží vyčerpaného muže. Pomůže mu soustředit se. Zbystří mu smysly. Zalapal po dechu, když tabletky začaly účinkovat; bylo to, jako by mu do obličeje chrstli vědro studené vody. Srdce mu začalo divoce bušit v hrudi a konečky prstů ho svědily. Měl pocit, že teď stačí na každého. Bývaly časy, kdy k něčemu takovému pilulky nepotřeboval. Jenomže tehdy byl mladší, na vrcholu svých sil. Teď je... ne, starý ne. Jenom už ne mladý. Proto si bral pilulky, aby mu dodaly energii. Každý potřebuje něco, na co se může spolehnout.
Ozvalo se zdvořilé zaťukání na dveře, právě včas, a Robert vyzval návštěvníka, aby vstoupil. Dveře se rozletěly a v nich stály tři politováníhodné figurky, se kterými právě dospěl k dohodě. V politice člověk získává ty nejpodivnější spojence, a když máte v ruce slabé karty, hodí se vám veškerá pomoc. Sir Robert se usmál a uklonil se, aniž by vstal, a ostatní zamumlali zdvořilé pozdravy. Pokynul jim, aby se posadili, a pak své hosty pobaveně pozoroval, jak usedají a přitom se snaží tvářit co nejuvolněněji. Žádný z nich nebyl ničí přítel, ale mohli si vzájemně prospět, a tak to alespoň předstírali.
Sir Morrison a lady Esther reprezentovali to, co zbylo ze zájmů Zlata a Stříbra v Lese. Kdysi mívali v zemi obrovskou moc, ale ta doba už pominula a nyní o tom nikdo kromě nich ani nevěděl. Sir Robert je zastupoval u dvora jako lankrabě, což znamenalo, že musel čas od času přijmout od svých domnělých nadřízených pokyny. Sir Morrison byl vysoký a štíhlý, vždy oblečený ve formální černi, s oholenou hlavou a tenoučkým knírkem. Klidný, světa znalý, občas dokonce schopný suchého humoru. Demokratickou reformu viděl jako výtah zpátky k moci a byl dokonale připraven jít přes kohokoliv, kdo by se mu postavil do cesty.
Lady Esther byla malá, skoro drobná žena. Oblékala se nákladně, ale trochu nedbale, a příliš plýtvala líčidlem. Černé vlasy měla vyčesané komplikovaným způsobem a upevněné pomocí stříbrných hřebínků a jehlic. Lady Esther byla chladná, vypočítavá a vždycky věcná. Nemilosrdná a bez jakéhokoliv svědomí; kdyby se dokázala více soustředit, byla by i nebezpečná. Měla už třetího manžela. Povídalo se, že první dva docela utahala.
A nakonec tam byl Franz Pendleton, který představoval jisté aspekty obchodní komunity, jež věřila, že by se daly získat velké peníze ze zplnoprávněné, více prosperující pracující třídy. Přestože obchod obecně vzkvétal, zboží do Lesního království proudilo Průrvou z jihu a většina zisků proto plynula na jih, místo do kapes zavedených místních obchodníků. Bylo tedy jasné, že volali po zákonech omezujících dovoz z jihu, a jelikož ty přes aristokracii, jež byla novým luxusním zbožím nadšena a nechtěla, aby se jeho proud přerušil, neprošly, soustředili se na vytvoření demokratické mocenské báze, ve které by měli větší vliv. Zároveň usilovali o stabilizaci země. Příliš mnoho politiků obchodu neprospívalo. Připadalo jim, že vsadit na demokracii je ve stávající situaci nejrozumnější. Královna rozhodně nepřekypovala obchodním duchem, šlechta nebezpečí neomezeného dovozu z jihu neviděla nebo vidět nechtěla a vůbec nikdo nestál o to, aby všechno řídil ze zákulisí vévoda Alric, který by jistě nadržoval Hillsdownu.
Proto teď Pendleton, podsaditý, obtloustlý křikloun, přesvědčený, že každý člověk má svou cenu, za niž je ochoten se dát koupit, podporoval demokracii. Sám sebe viděl jako hybatele, člověka za scénou, který stojí u zrodu i vývinu věcí. Měl za to, že po lidech nebo problémech stačí dost dlouho házet penězi a oni zmizí. Vzhledem k současným poměrům v Lese se ani příliš nemýlil.
Poslední, poněkud nepříjemný plán spiklenců vyžadoval od sira Roberta, aby se postaral o drobný a velice tajný dotaz, zda by se Šaman nenechal přesvědčit, aby za použití své tajemné magie zabil královnu i vévodu. Pak by sir Robert pomocí své zručnosti břitmistra zabil Šamana. Přestože byl silný zastánce demokracie, spiklenci cítili, že je příliš nevyzpytatelný a neovladatelný, aby ho mohli nechat žít. Koalice obchodních zájmů by pak ustanovila sira Roberta novým regentem; koneckonců, byl slavným hrdinou války s démony, a navíc člověkem, který osobně ztrestal příšerného vraha královny a vévody. Nic nemohlo být jednodušší. Sir Robert by potom přirozeně dohlédl na přijetí zákonů vedoucích k oslabení aristokracie a zvýhodnění zájmů obchodníků Lesa.
Toto byl tedy plán, který ti tři přednesli siru Robertovi. Pokud šlo o sira Roberta, měl plán jeden malý nedostatek, a to

ten, že byl naprosto příšerný. Byl hloupý, nefungoval by a jeho výsledkem by docela určitě bylo pouze jejich uvěznění a poprava. Jenže sir Robert jim to nemohl jen tak říct. Ti lidé byli technicky vzato jeho nadřízení. A už od nich přijal nemálo peněz.
„Tak jak pokračuje náš plán?" otázala se lady Esther. „Za jak dlouho budeme moci udeřit?"
„Taková věc se nedá uspěchat, madam," odpověděl sir Robert zdvořile. „Každý krok musí být pečlivě naplánován a prověřen, jestli v něm není slabina."
„Už jsme ti zaplatili dost peněz," namítl Pendleton. „Je čas, abychom za ně něco dostali. Nechceš snad vycouvat, že ne?"
„Nastaly jisté problémy a já mám za to, že bychom je měli společně prodiskutovat," odpověděl sir Robert.
„Tak do toho, předestři nám je," vyzval ho sir Morrison. „Abychom mohli obnovit klid v tvé duši."
„Ano," začal sir Robert opatrně. „Tak předně, je tady potíž se Šamanem. Ten chlap je blázen. Sílený jako švec. Nejspíš bych ho tím, že bych zahrál na strunu jeho dobře známých sympatií k prostému lidu a nenávisti k monarchii, dokázal přesvědčit, aby zabil královnu i vévodu. Zřejmě vládne i dostatkem magie, aby to udělal na dálku, jenže mám vážné obavy, že by u toho nezůstalo. Šaman nenávidí každého, kdo není obyčejný vesničan, a jakmile se pustí do vraždění, jen Bůh ví, kam až zajde. Než by ho Magus zastavil, mohli bychom se brodit po pás v mrtvé šlechtě."
„Postarat se o Šamana bude tvoje starost," opáčila lady Esther. „Když neudělá, co mu řekneš, zabij ho. Jsi břitmistr. Prošel jsi s princem Rupertem Temným lesem. Bojoval jsi při poslední velké obraně Lesního hradu."
„Jenže Šaman je něco jiného," namítl sir Robert. „A nikdo vlastně pořádně neví co. Z toho, co jsem o něm vypátral, se dá usuzovat, že je větší mág, než jsme si mysleli. K čemu mi bude moje mistrovství s mečem, když budu někde sedět na leknínu, lapat mouchy jazykem a kvákat?"
„Na druhé straně," řekl sir Morrison klidně, „Trůn nebyl nikdy slabší než teď. Bylo by škoda, kdybychom promarnili svou šanci jen proto, že někomu povolily nervy."
„A co všechny ty peníze, které jsme do toho už vrazili?" ozval se Pendleton.
„Předpokládejme, že najdeme nějaký způsob jak Šamana ovládnout," řekla lady Esther. „Použijeme Maguse nebo sira Viviana. Máš nějaké jiné námitky?"
„Nu, ano," odpověděl sir Robert. „Mám pocit, že úplatky nepostačí k zajištění jejich souhlasu před vraždou a po ní. Magus nikdy neprojevil zájem o bohatství a nemáme nic jiného, o co by stál."
„Nabídneme mu moc a vysoké postavení v naší nové vládě," navrhl sir Morrison.
„To už má," připomenul mu sir Robert.
„Sir Vivian věří v demokracii," řekla lady Esther. „Často na veřejnosti mluvil o nutnosti politických změn."
„Sir Vivian nedokázal uchránit krále před vrahem," odpověděl sir Robert. „A velice těžce to nese. Nevěřím, že by zradil Haraldovu vdovu, ať už je jeho politický názor jakýkoliv. Sir Vivian je velice čestný muž."
„Pak ho musíš zabít!" požadoval Pendleton. „Odstraň ho ze hry dříve, než nás ohrozí!"
„Aha," řekl sir Robert. „Takže už nemám zabít jen údajného vraha Šamana, ale i legendárního hrdinu od Růžové věže? A nejspíš ještě i Maguse? Dámy a pánové, mám pocit, že příliš věříte všem těm příšerným písním a ságám o mých činech za dlouhé noci. Víte, ony nejsou tak úplně přesné."
„Jestli nejsi hrdina, za kterého jsme zaplatili," zamumlal sir Morrison, „k čemu nám jsi dobrý?"
„Zaplatili jste za mou zkušenost," odpověděl sir Robert prostě. „Přežil jsem více zabíjení, násilí a hrůz, než si vůbec dovedete představit, a nepovedlo se mi to proto, že jsem se choval jako hlupák. Chcete-li pokračovat ve svém plánu, prosím. Mohu ho uvést do pohybu. Jen jsem vám předložil svoje pečlivě uvážené mínění, že nade vši pochybnost selže a my skončíme na popravčím špalku. Raději byste si měli uvědomit, že máme pouze jediný pokus. Jestli se nevydaří, nebudeme žít dost dlouho na to, abychom se sebrali a zkusili to znovu. Proto bych rád měl zatracenou jistotu, že je náš plán absolutně vodotěsný, než s ním začnu."
Nastalo dlouhé, rozpačité ticho.
„No dobře," ozvala se lady Esther konečně. „Nedělej prozatím nic. Budeme o tvých slovech uvažovat a sestavíme nový plán. Mezitím nespouštěj z očí Jestřába a Rybářku. Jsou neznámou veličinou a tudíž nebezpeční. Potřebujeme vědět, jestli bychom se s nimi mohli dohodnout nebo jestli bude třeba je zabít. Předpokládám, že zařídit smrt dvou obyčejných kapitánů hlídky je ve tvých silách?"
Sir Robert pokrčil rameny. „S vévodou a jeho ozbrojenci se vypořádali dost snadno. Než vám k tomu něco řeknu, musím si s nimi alespoň promluvit. Dokud se věnují pátrání po vrahovi krále Haralda a nemíchají se do politiky, myslím, že je klidně můžeme ignorovat." Odmlčel se a pozvedl obočí. „Předpokládám, že nikdo z vás nemá podíl na Haraldově smrti?"
„Ovšem že ne!" odpověděl Pendleton rozčileně. „Možná jsme o tom příležitostně diskutovali, ale Harald nám byl užitečnější živý než mrtvý. Dokud žil, mohli jsme se s ním domluvit. Po jeho smrti nastal chaos, který nás nutí volit zoufalá řešení."
„No dobře," řekl sir Robert. „Teď, když mne omluvíte, se budu věnovat svým záležitostem. U dvora už by se mohli začít zajímat, kde jsem."
Když všichni odešli, sir Robert si zhluboka povzdechl a nalil si plnou sklenici vína. Ti idioti s těmi svými idiotickými spiknutími! Tohle už byl sedmý plán, se kterým přišli, a nebyl o nic lepší než šest předchozích. Ani lumíci neprojevovali tolik odhodlání spáchat sebevraždu. Ale dokud bude jejich plány odstřelovat, budou mu platit. Navíc si rád myslel, že tím do jisté míry pomáhá chránit Trůn a Zemi. Podíval se na hodiny na stěně a zhluboka se napil. Než se vydá ke dvoru, musí se ještě zastavit u svého starého kamaráda. Jakkoliv mu na žádném z jeho spoluspiklenců nezáleželo ani za mák, raději by umřel, než by zapomněl na Ennise Pagea.

Sir Robert kráčel úzkými chodbami služebnického křídla hradu a muži a ženy, které potkával, se mu uctivě klaněli. Bývaly časy, kdy by si ho nikdo z nich ani nevšiml; tehdy nebyl o nic víc než oni. Někdy si říkal, že tehdy byl možná šťastnější - jako obyčejný žoldnéř, jehož jedinou starostí byl příští plat. Ale po válce s démony ho král pasoval na rytíře, aby ho tak odměnil za prokázané služby, a sir Robert byl nějaký čas jako vznešený a všemi oslavovaný hrdina velice šťastný. Tenkrát si myslel, že to bude trvat věčně. Jak byl naivní. Jako rytíř přišel o staré kamarády a získat si nové nebylo snadné. Hrdina nehrdina, dědičná aristokracie nevidí ráda ve svých řadách vetřelce. Pokud vaši předkové nebyli už po bůh ví kolik generací někdo, jste pro ně vzduch. Jenže sir Robert už se zpátky vrátit nemohl. Jednou šlechtic, navždy šlechtic - mezi ním a těmi níže postavenými vyrostla nepřekonatelná propast.
Princ Rupert se o takové věci nikdy nestaral. Jenomže princ Rupert byl skutečný hrdina.
Ennis Page byl jeden z mála mužů, kteří bojovali po boku Roberta Hawkea a Ruperta a žili dost dlouho, aby viděli konec dlouhé noci. Bojoval dobře, nikdy nezakolísal pod tlakem temnoty a pozabíjel více než svůj díl démonů. Dobrý chlap, hrdina. V mnoha písních se o něm zmiňovali. Ale když válka skončila, nevedlo se mu nejlépe.
Sir Robert se zastavil před jedněmi z dveří do bytů pro služebnictvo. Nijak se nelišily od těch ostatních. Zdvořile zaklepal a přišla mu otevřít drobná, ustaraná žena, která ho pozdravila přátelským kývnutím. Bylo jí asi čtyřicet, ale vypadala o deset let starší. Její šaty byly prosté a značně obnošené, ruce měla ztvrdlé těžkou prací. Ustoupila, aby mohl sir Robert projít, a pak za ním rychle zavřela. Přísně vzato tady neměl co pohledávat a oba to věděli. Uvnitř byl typický služebnický příbytek: jedna dosti velká místnost se dveřmi vedoucími do ložnice. Prostý nábytek, jen málo ozdůbek, žádné rozmařilosti.
„Zdravím tě, Robe. Jsem rád, že jsi přišel. Celý den byl neklidný."
„I já tě zdravím, Maggie. Přišel bych dřív, ale zdržel jsem se. Ptal se po mně?"
„Někdy. Někdy po tobě, někdy po mně. Teď se stále častěji ptá po princi Rupertovi."
A pak oba vzhlédli, vyplašeni klepáním na dveře. Ruka sira Roberta mimovolně sjela k jílci meče. Ennise Pagea kromě něj nikdo navštěvovat nechodil, což znamenalo, že někdo hledá sira Roberta. A proč by ho hledal tady, pokud by ho nechtěl nachytat na místě, kde nemá co pohledávat? Maggie, která pochopila, na co myslí, se na něho tázavě podívala. Jiný východ tady nebyl. Sir Robert tasil meč a pokynul Maggii, aby otevřela dveře a rychle uskočila. Udělala to a ve dveřích stáli Jestřáb s Rybářkou.
„Hledáte mě?" zeptal se sir Robert, aniž snížil špičku meče.
„Požádali jsme majordomova průvodce, aby tě našel, a on nás dovedl sem," vysvětlil Jestřáb. Podíval se na meč v ruce sira Roberta, ale svou sekeru se vytáhnout nepokusil. „Doufám, že nerušíme..."
„Vůbec ne," odpověděl sir Robert. Zastrčil meč zpátky do pochvy a všichni se trochu uvolnili. „Pojďte dál, kapitáni. Je tady někdo, s kým byste se, myslím, měli setkat."
Jestřáb s Rybářkou vešli a Maggie za nimi zase zavřela. Sir Robert ji představil Jestřábovi a Rybářce a ona se krátce uklonila. Nedostávala mnoho návštěv. Když Jestřáb uslyšel jméno jejího manžela, okamžitě si vzpomněl, ale snažil se, aby to na něm nikdo nepoznal.
„Ennis Page," řekl jakoby zamyšleně. „Myslím, že mi je jeho jméno povědomé z písní o válce s démony. Bojoval po boku prince Ruperta, že?"
„Ano," přisvědčil sir Robert. „Byl tam. Ale nebyl pasován na rytíře jako já. Jeho hrdinství nebylo dost okázalé. Král Harald mu dal nějakou půdu, když bylo po všem, ale Ennis ji do roka prodal. Od války s démony byl nemocný a účty od felčarů nebývají malé."
„Co je mu?" zeptala se Rybářka.
„Syndrom války s démony," odpověděl sir Robert. „To je pro felčary typické. Dají něčemu jméno a hned mají pocit, že to chápou. Jenže nechápou. Už je to dvanáct let a ještě netuší, co by mu pomohlo. Pojďte, podívejte se na něho sami."
Jestřáb se podíval na Maggii. „Pokud byste dovolila..."
„Ale ano. Samozřejmě. Ale moc toho od něj nečekejte. Má lepší dny a horší dny a někdy... někdy mám pocit, že něco z něho zůstalo ve válce s démony. Možná že je tak trochu pořád ztracený v dlouhé noci."
Vešli do sousední ložnice. Byl to malý pokojík, akorát tak na postel a prádelník. Ennis Page seděl na židli u lůžka, na sobě měl šedou noční košili a šál a pomalu se kýval dopředu a dozadu. Jestřáb si vzpomněl, že Page byl zhruba stejně starý jako on, ale muž, který seděl před ním, musel být o dobrých sto let starší. Kdysi to býval silák, ale čas a nemoc ho strávily. Obličej měl zbrázděný hlubokými vráskami, vlasy šedivé a ruce se mu ustavičně třásly. Návštěvníků si ani nevšiml. Hleděl do prázdna nebo možná do minulosti, na kterou nikdy nezapomněl. Z koutku úst mu vytékal potůček slin a Maggie mu je rychle otřela kapesníkem.
„Dobrý bože," řekl Jestřáb.
„Takových, jako je on, je hodně," poznamenal sir Robert. „Lidé zasažení dlouhou nocí, kteří se z toho nikdy nevzpamatovali. Ennis byl profesionální válečník, ale ani to ho nemohlo připravit na hrůzy Modrého měsíce. Viděl příšerné věci a ještě horší musel sám dělat, aby přežil. Tma dlouhé noci byla duševní temnota stejně jako fyzická hrozba, a nakonec ho zlomila. Zlomila ho tělesně, emocionálně i duševně. Kdysi to býval skvělý chlap. Přesně takový, jakého bys chtěl, aby ti v bitce kryl záda. Statečný a čestný; chytrý válečník, který se uměl vesele smát. Teď z něho zbyl jen ubohý stín. Mnozí z hrdinů, kteří doprovázeli prince Ruperta, se ztratili v temnotě a už nikdy se z ní nedostali."
„To jsem nevěděl," zašeptal Jestřáb.
„A proč bys měl? Ale po celém Lesním království je mnoho takových jako on; pečují o ně jejich rodiny. Lidé, kteří se nikdy nevzpamatovali z hrůz dlouhé noci. Předčasně zestárli a jejich duch bloudí v tmách. Syndrom války s démony. O tom se žádná píseň ani sága nezmiňuje."
„O mém Ennisovi se zpívá pořád," prohlásila Maggie rozhodně. „O mém Ennisovi, který bojoval po boku prince. Když se král Harald dozvěděl, že nám docházejí peníze, přidělil nám penzi." Smutně, ale s láskou se podívala na svého

manžela, který se stále kolébal na židli. „Někdy je docela při smyslech. Ví, kdo je, kdo jsem já, zajímá se o dění kolem sebe. Víte, já uklízím na hradě. Občas si zajdeme na krátkou procházku po chodbách. Ven nevycházíme nikdy. Cítí se v bezpečí jen mezi čtyřmi zdmi, daleko od Lesa, na který si vzpomíná. Slunce ani měsíc už neviděl dvanáct let. Náhlé zvuky ho děsí. Nerad bývá sám. Když jdu ven, musím sehnat někoho, kdo u něho posedí."
„Stalo se z něj tvoje děcko," řekla Rybářka.
„Dítě je samostatnější než on," povzdechla si Maggie. „A on z toho nikdy nevyroste. Spíš se to každým rokem trochu zhoršuje - stále se vzdaluje světu i mně. Měli jste ho vidět, když byl na vrcholu svých sil. Skvělý, velký a silný chlap. Teď se bojí tmy a ze spaní křičí hrůzou. To není důhvíjaká odměna pro hrdinu."
„Obviňuješ..." Jestřábovi přeskočil hlas a musel začít znovu. „Obviňuješ z toho prince Ruperta - že ho s sebou vzal do boje s démony?"
„Ne," zavrtěla Maggie hlavou. „Ennis byl hrdý, že mohl sloužit princi. Říkal, že to byl nejlepší chlap, jakého kdy poznal. Byl hrdý na to, že přispěl svým dílem k záchraně naší země."
Náhle zmlkla a prudce se obrátila ke svému muži. Ennis Page se pokoušel promluvit. Zvedl hlavu a oči, které upíral na Jestřába, měl náhle jasné.
„Můj princi..." řekl pomalu. „Ty ses vrátil."
Jestřáb se rychle podíval na sira Roberta. „Co -"
„Myslí si, že jsi princ Rupert," vysvětlil mu sir Robert. „Asi máš podobný hlas. Promluv na něj!"
Jestřáb přistoupil k muži na židli a podřepí před ním. „Zdravím tě, Ennisi. Slyšel jsem, že ti není dobře."
„Ta válka mě vyčerpala. Hodně teď spím. To je dobře, že ses zase vrátil domů, Ruperte. Tady patříš. Ty dáš všechno do pořádku. Taky nevypadáš nejlíp."
„Jsem v pořádku. Máš tady všechno, co potřebuješ? Mohu pro tebe něco udělat? Zajistit ti lepší ubytování?"
„Ne, děkuji. Tady to znám. Jsem tu šťastný. Moje Maggie se o mě stará. Je to hodná holka. Já vím, jak jsem nemocný. Stále vidím časy, které už nejsou."
„Litoval jsi někdy, že jsi sloužil pode - mnou?" zeptal se Jestřáb. „To já jsem tě zavedl do Temného lesa. Přinutil jsem tě bojovat se strašnou přesilou. To já mohu za to, co se ti stalo."
„Ne!" zvolal Ennis ostře a na okamžik byl zase ten voják jako dřív. „Na něco takového nesmíš ani pomyslet! Vím, co byla moje povinnost. Byl jsem hrdý, že jsem bojoval s tebou, Ruperte. Všichni jsme byli. Byl jsi jediný skutečný hrdina v celé té prokleté válce. Chránili jsme tě a ty jsi tak mohl přivolat duhu, která nás zachránila všechny. Jsem hrdý, že jsem bojoval s tebou, že jsem se stal součástí tvé legendy. Hrdý..."
Náhle se mu pohled znovu zakalil a všechno porozumění z něj vymizelo. Maggie prošla kolem Jestřába a něžně svému manželovi upravila šál.
„Už je zase mimo," řekla tiše. „Děkuji vám, že jste mu pomohl, kapitáne. Takto duchem přítomný nebyl už dlouho. Teď se ale bude chtít vyspat. Raději už jděte. Je unavený."
„Zítra ho zase přijdu navštívit, Maggie," slíbil sir Robert.
Odvedl Jestřába s Rybářkou zpátky do většího pokoje a zavřel za nimi dveře ložnice. Jestřáb a sir Robert se pak dlouze na sebe dívali.
„To od tebe bylo laskavé," prohlásil lankrabě konečně. „Předstírat, že jsi princ. Znal jsem Ruperta dobře. Jel jsem po jeho boku, bojoval jsem po jeho boku. Mezi těmi několika, co přežili, ho sotva kdo znal tak dobře."
„Kdybych byl on," řekl Jestřáb opatrně, „bylo by něco, co bys mu chtěl říct?"
„Kdyby byl tady, řekl bych totéž, co pověděl Ennis. Že jsem hrdý nato, že jsem mohl bojovat po jeho boku, hrdý, že jsem byl přítelem hrdiny. Nikdy jsem mu nedokázal říct, kolik pro mne znamenal. A kdyby zůstal... myslím, že by byl mnohem lepší král než Harald."
„Jenže on musel odjet," řekl Jestřáb. „V takovém spěchu, že ani neměl čas povědět ti, co pro něj znamenalo tvoje přátelství."
„Ano," řekl sir Robert. „Musel odjet." Náhle se usmál. „Ale musíme spolu probrat některé věci, kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko. Nedaleko odsud je docela dobrá kavárna. Co vy na to?"
„Pozvání na kávu neodmítnu nikdy," prohlásil Jestřáb.

Několik minut chůze je přivedlo do poněkud zdravějšího prostředí navštěvovaného hlavně umělci, herci, hudebníky a jinými veřejností milovanými parazity hradu. Dorazili na vyzdobené náměstíčko lemované stylovými kavárničkami a restauracemi. Lidé se tady promenádovali ve svých nejlepších šatech, aby viděli a byli viděni. Od chvíle, kdy byla otevřena Průrva, se kavárny v jižanském stylu staly velice populární, a nejoblíbenější, nejdražší a určitě nejexkluzivnější z nich byla Jižanské pohodlí. Zářící majitel sira Roberta okamžitě poznal a přivítal ho mnohými poklonami a lichotkami. Jestřába s Rybářkou okázale ignoroval, což je spíše pobavilo. Usadil je u nejlepšího stolu a přinesl jim menu vytištěné na dvě stopy dlouhých kartách. Sir Robert objednal velkou konvici kávy se všemi náležitostmi. Jestřáb na menu objevil čokoládový dortík a velice se zaradoval, ale Rybářka mu nedovolila objednat si ho. Jestřáb zklamaně zabručel, a kdyby tam nebyl sir Robert, určitě by začal trucovat.
O princi Rupertovi už nepadlo ani slovo.
„Nemohl by Pageovi pomoci nějaký mág?" otázala se Rybářka, když donesli kávu.
„Šaman to zkoušel," odpověděl jí sir Robert. „Ale dlouhá noc zanechala na Ennisově duši stopy a odstranit je by byla práce pro zaříkávače. Velemág by s tím určitě něco dokázal udělat, ale ten je pryč. A Magus odmítá. Na hradě je spousta čarodějů připravených Ennisovi pomoct, ale léčby, které navrhují, jsou jednak velice drahé a jednak bez záruky."
„Přežila některá z bojovnic princezny Julie?" zeptala se Rybářka, která upíjela kávu a velice se snažila, aby to znělo co

nejlhostejněji.
„Jistě. Jediná, o které jsem slyšel v poslední době, je Jessica Pazourek. Ta se dala k hraničářům. Pokud vím, vede si velice dobře." Sir Robert se zamračil. „Kdysi bych dokázal vyjmenovat všechny velké hrdiny války s démony a říct vám, kde byste je našli a co dělají. Ale za ty roky se rozeběhli po celé zemi. Jen velice málo jich dokázalo něco vytěžit ze své odvahy a slávy. Většina se vrátila ke starému způsobu života a u moci zůstali stále stejní lidé. Dnes už hrdinové nikoho nezajímají, snad jenom jako námět hospodských písní. A zůstanou zapomenutí a bezejmenní, dokud země zase nebude potřebovat, aby se stali hrdiny."
Náhle se usmál. „Já jsem samozřejmě ze své pověsti hrdiny vytěžil co se dalo. Jako kariérista opovrhovaný všemi stranami jsem musel využít každou výhodu, která se mi naskytla. Teď jsem něco jako starší státník. Lidé mi platí za můj názor na nejrůznější věci. A dokud se nepřipojím k žádné straně, budou za mnou docházet pro velice drahé rady všichni."
„Ale vždyť jsi lankrabě," namítl Jestřáb. „Cožpak už ani tenhle úřad dnes neznamená žádnou moc a prestiž?"
„Bohužel ne. Ne od chvíle, kdy promarnili poslední zbytky svého vlivu na zmanipulování výběru kvestora. Nikomu nevadilo, že to zkusili, ale to, že neuspěli, bylo neodpustitelné. Ti, kdo prohrají, nemají přátele. A spousta našeho zlata a stříbra teď proudí přímo do Redhartu a Hillsdownu. Já jsem vlastně všechno, co zůstalo ze zájmů Zlata a Stříbra u dvora. Dělám, co můžu, a mám z toho profit."
„Jsi šťastný?" zeptal se ho Jestřáb náhle.
„Šťastnější než mnoho jiných," odpověděl sir Robert po chvíli přemýšlení. „Kdysi jsem byl hrdina a to se většině lidí nepovedlo za celý život. A i když můj život nebyl přesně takový, jaký jsem plánoval nebo v jaký jsem doufal - nu, tak už to na světě chodí. Mám svoje vzpomínky na dobu po boku prince Ruperta, kdy všechno bylo důležité a můj život měl smysl..."
„Kdyby teď byli Rupert a Julie tady," zeptala se Rybářka opatrně, „co bys jim doporučil, aby udělali?"
„Řekl bych jim, aby dělali, co je správné - bez ohledu na to, co to stojí a jak to bolí. Aby zase byli hrdiny jako tehdy. Protože Bůh ví, že Les dnes potřebuje všechny hrdiny, které může mít."
„A co ty?" otázal se Jestřáb. „I ty jsi tehdy byl hrdina. Měl jsi svou váhu."
„Politika korumpuje," odpověděl sir Robert prostě. „Už dávno jsem ztratil směr. Nemůžeš si na svou duši vzít tolik hypoték jako já, a ještě ji nazývat svou. Raději změňme téma. Promluvme si o smrti krále Haralda."
„Budeme za tu konzultaci muset zaplatit?" zajímala se Rybářka.
„Rady stojí peníze. Informace můžete dostat zdarma."
„Kdo si myslíš, že zabil krále Haralda?" zeptal se Jestřáb přímo.
„Měl mnoho nepřátel," odpověděl sir Robert a nalil si nový šálek kávy. Chvíli se na něj zamyšleně díval, pak do něj přidal dvě lžičky cukru a začal obsah pomalu míchat. „Mnoho nepřátel si udělal úmyslně. Dokud byl princ, byl politik tělem i duší, ale jakmile se stal králem, zdálo se, že zapomněl, jak se to dělá. Měl uzavírat dohody a přistupovat na kompromisy pro dobro země, ale nedělal to. Spousta lidí měla dobrý důvod ho zabít. Zvlášť jeho královna, Felicity. Měla milence. Nikdo neví, kdo to byl, což je na hradě, jako je tento, malý zázrak, ale všem bylo jasné, že někdo takový existuje. Harald se to musel doslechnout. A to poslední, co si přál, ať už z osobního nebo politického hlediska, byl byť jen stín pochybností o legitimitě prince Stephena. Zvlášť když byli tak dlouho bezdětní. Ovšem nehledě na to můžete tady na hradě ukázat prstem, na kterou chcete stranu, a vždycky tam najdete nějakého Haraldova nepřítele."
„Včetně tebe?" zeptal se Jestřáb.
„Vzpomínám si, jak si Harald vedl při poslední velké obraně Lesního hradu, když se mrtví vršili tak vysoko, že jsme je používali jako barikádu," řekl sir Robert pomalu. „Bojoval dobře. Tehdy byl hrdina. Jednou mi zachránil život, i když nemyslím, že si toho vůbec všiml, natož aby si to pamatoval. Za tím mužem bych šel kamkoliv. Ale král Harald byl někdo jiný. Bylo to, jako by veškeré úsilí vynaložil na to, aby se stal králem, a jakmile jím byl, nevěděl, co dělat dál. Jevil se mi jako muž odhodlaný nepřenechat nikomu ani kousek moci, a práva a potřeby jeho lidu ať jdou k čertu. Já věřím v demokracii. To z něj v mých očích dělalo nepřítele."
„Kde jsi byl, když byl král zavražděn?" zeptala se Rybářka.
„Na setkání s prodemokratickou skupinou, která vyjádřila zájem mne najmout. Pak se ovšem ukázalo, že si to nemohou dovolit."
„Myslel jsem, že v demokratickou reformu věříš," řekl Jestřáb.
Sir Robert se usmál. „Jsem profesionální politik. Nemám žádný osobní názor s výjimkou toho, za který dostanu zaplaceno. Ale demokracie je stejně nevyhnutelná. Kromě Haralda to věděli všichni. Ta myšlenka visí ve vzduchu a už se neztratí. Monarchie byla odsouzena k zániku v okamžiku, kdy Harald dovolil Magusovi otevřít Průrvu." Podíval se na Jestřába a Rybářku. „Dám vám jednu radu zadarmo, i když se to příčí mé povaze. Kryjte si záda. Na hradě je spousta lidí, kteří mají dobrý důvod si přát, aby Haraldova vražda zůstala tajemstvím navždy."
Jestřáb a Rybářka se bolestně usmáli. „My víme," řekl Jestřáb. „Věř mi, že to víme."

Sir Vivian Hellstrom, slavný hrdina od Růžové věže a vrchní velitel hradní stráže, seděl sám ve svém bytě a četl si knihu, která ho vůbec nezajímala. Vždycky býval sám, už jako dítě. Lidé se ho báli kvůli jeho rodičům i kvůli tomu, co by z něj jednou mohlo být. Jeho jediný přítel byl jeho bratr Gawain a Vivian mu vždycky záviděl jeho nedbalý šarm, s jehož pomocí zaháněl strach a dělal si přátele i mezi nepřáteli. Ale Vivian dělal svou práci, velel strážím, které ho obdivovaly a poslouchaly ho, ale nikdy ho neměly rády, a když ho nikdo nepotřeboval, trávil čas ve svém stroze zařízeném bytě, kde sedával sám a čekal, až ho zase bude třeba. Protože když vás někdo potřebuje, je to skoro stejně dobré, jako když o vás stojí.
Kniha, kterou četl, byla jedním z mnoha pojednání o hvězdném okamžiku jeho života, obraně Růžové věže. Vydavatel

mu poslal předběžný výtisk a zdvořile ho požádal o korekturu skutečností a možná o vepsání doporučení. Už se dostal do poloviny a pořád ho to nijak nezaujalo. Suchá fakta byla v pořádku, ale autor vůbec nechápal lidi a síly, které tam tehdy byly ve hře. Což bylo vzhledem k tomu, že žádný z hlavních protagonistů, Gawaina a Viviana nevyjímaje, nikdy nikomu neposkytl rozhovor, vcelku pochopitelné. Sir Vivian měl za to, že minulost by měla zůstat minulostí. Ať si lidé zpívají ty svoje písně a vyprávějí si legendy. Po jeden krátký okamžik svého života byl hrdinou a s nikým se o tu vzpomínku dělit nemínil.
V místnosti se začalo šeřit. Sir Vivian se podíval na svíci na svém stole a ta vzplála plamenem. Jak stárl, čarovat pro něho bylo čím dál snazší. Nikdy to nestudoval a nikdy po tom ani netoužil; pak by nemohl být tím jediným, čím být chtěl. Vojákem. Když byl spolu s Gawainem zahnán u Růžové věže do kouta, magie v něm byla pohřbena tak hluboko, že si byl jist, že tam oba zahynou. Proto se do nepřátel pustili jen odvahou a chladnou ocelí, bili se s přesilou snad celého vojska, a když bylo po všem a oni to až na nějaké to přeražené žebro přežili, uvědomil si, že věž udrželi, aniž by k tomu magii potřebovali.
Pro Viviana bylo vždy důležité všem dokazovat, že je celý muž a obejde se bez dědictví svých nechvalně známých rodičů. Proto se stal válečníkem a hrdinou. Ale ani tak ho nikdo neměl rád, a nikdo mu dokonce ani nevěřil.
Ve chvílích, jako byla tato, si sir Vivian přál, aby se dokázal opíjet.
Jenže pak si vždycky vzpomněl na svého otce.
Sir Vivian choval značnou naději v Jestřába a Rybářku. Zdálo se, že jsou odhodláni zjistit pravdu, a co víc, nenechali si od nikoho nic líbit - ani od něj ne. Což přinášelo ke dvoru závan čistého vzduchu. Sir Vivian se zamračil. Snažil se oblíbit si královnu, ale nebylo to snadné. Felicity nikdy nikomu nedovolila, aby se s ní sblížil. Přesto byl odhodlán najít vraha jejího manžela a dohlédnout, aby byl potrestán, za každou cenu. Odpřisáhl to na svoje jméno a svou čest. Snažil se být nápomocný, chránit regentku před jejími četnými nepřáteli, dokonce i když jedním z nich byl její vlastní otec. Sir Vivian obdivoval sílu královnina charakteru, přestože to nebyl zrovna charakter, jaký by se mu líbil. Nevěděl, jestli to ona ví ani jak o něm vlastně smýšlí. Nikdy nevěděl, jak mluvit se ženami. Co jim říct. Co by chtěly slyšet. To byla vždycky Gawainova specialita.
Siru Vivianovi stále chyběla královna Eleanor, manželka bývalého krále Jana, přestože byla mrtvá už mnoho let. Byla půvabná a okouzlující a velice milá i na takového společenského nemotoru, jakým byl mladý Vivian Hellstrom, který ji zbožňoval a položil by za ni život. Jednou se na něj dokonce usmála, to když se vrátil od Růžové věže. Samozřejmě že se usmála i na Gawaina, ale přesto v tom bylo něco speciálního, něco jen pro něj. Vzpomínku na to si s sebou nosil stále. Hřála ho u srdce i v těch nejmrazivějších dnech.
Rozhlédl se po svém pokoji a všechny svíčky poslušně vzplály. Magie. Zbytečná magie.
Podíval se na dveře a v příštím okamžiku se ozvalo důvěrné, ale uctivé zaklepání. Sir Vivian vyzval návštěvníka, aby vstoupil a dveře se otevřely. Za nimi stál kvestor, Allen Chance. Pozdravil sira Viviana krátkým kývnutím a ten mu odpověděl stejně, aniž se přitom zvedl ze židle. Chance zavřel dveře a pak zůstal před sirem Vivianem stát v přehlídkovém pohovu. Aspoň že s sebou tentokrát neměl toho svého psa. Sir Vivian se na Chance nedokázal podívat, aby za ním neviděl stín jeho otce, protektora. Další syn prokletý dědictvím slavného předka. Sir Vivian protektora nikdy neměl rád; byl to chladnokrevný stroj na zabíjení, stále na pokraji šílenství. Jedinou jeho ctností byla oddanost k Trůnu a zemi. Naštěstí se zdálo, že Chance je spíše po matce. Ať už jí byl kdokoliv.
„Chtěl jsi mě vidět, vrchní veliteli?" zeptal se Chance konečně.
„Ano," přikývl sir Vivian. „Posaď se."
Počkal, dokud se Chance neusadí na protější židli, pak odložil knihu a upřeně se na kvestora zadíval. „Pověz mi něco o Jestřábovi a Rybářce. Strávil jsi s nimi více času než kdokoliv jiný. Dokážou udělat to, co mají? Odhalí Haraldovu vraždu, když jsme my všichni ostatní selhali?"
„Já jim věřím, vrchní veliteli."
„Jsou cizinci a nevyznají se ve složité politice dvora."
Chance pokrčil rameny. „Někdy vidí cizinec věci, které nám při pohledu zevnitř unikají."
„Dobře," řekl sir Vivian. „Dobře. Přišel jsi sem sám?"
Chance nad náhlou změnou tématu překvapeně zamrkal. „Pašák čeká venku. Vím, že se vy dva příliš neshodnete. Tví strážní si na něj stěžují."
„A čarodějnice?"
Tentokrát se Chance ani neobtěžoval zakrýt překvapení. „Tiffany? Ta právě rozmlouvá s královnou. Proč se na ni ptáš?"
Sir Vivian se opřel spánky o roztažené prsty na rukou a skrze ně pohlédl na Chanceho. „Děláš mi starosti, kvestore. Nesmíš té čarodějnici dovolit, aby tě ovládla. Voják nikdy nesmí věřit mágovi. A kdo ví, jaké tajné cíle vlastně sesterstvo sleduje? Jejich akademie je mužům uzavřena. Nikdo neví, co se děje za jejími zdmi. Na co musejí přísahat, jakým silám skrytě slouží. Povídá se -"
„Vždycky se něco povídá," přerušil ho Chance vztekle. „Studoval jsem u Svatého Judy. Měl bys slyšet, co někteří lidé povídají o nás. Tiffany přede mnou nemá žádné tajemství. Podle mě ani neví, co to tajemné hlubiny duše jsou, natož aby nějaké měla. Je to součást jejího kouzla osobnosti. Skvěle se nám spolupracuje, vrchní veliteli. Vzájemně se doplňujeme."
„Znal jsem tvého otce," řekl sir Vivian pomalu. „Byl to silný muž. Silný, protože byl nezávislý. Nic nezasahovalo do jeho loajality."
„Byl osamělý a svým způsobem monstrum," odpověděl Chance chladně. „Neměl žádný vlastní život, jen roli, kterou hrál. Nikdy si nenašel trochu času pro přátele, rodinu nebo nějaký lidský cit. Nechci žít jako on. Nejsem svůj otec. Myslel bych, že zrovna ty to pochopíš."

„Chápu to," řekl sir Vivian, který jen s obtížemi hledal správná slova. Cítil, že se mu rozhovor vymyká z rukou. „Moje matka byla Noční čarodějnice. Každý ví, co dělala. Čarodějnici nemůžeš věřit, kvestore. Žádné Čarodějnici. Žijí jinak než my."
„Každý z nás je jiný," opáčil Chance. „Proto musíme být stále ve styku s jinými lidmi. Měl bys to taky někdy zkusit, sire Viviane. Místo aby ses snažil nakazit ostatní svou vlastní paranoiou. Děkuji ti za radu, vrchní veliteli. Mohu teď jít?"
„Ano. Jdi!" Sir Vivian vztekle ukázal ke dveřím. Chance se krátce uklonil a odešel; rázně za sebou zabouchl dveře.
Tak, pomyslel si sir Vivian. To se povedlo.
Zhluboka si oddechl. Jako vždycky uškodil nejvíce, když se snažil pomoci. A teď si nejspíš odcizil jediného spojence, kterého u dvora měl. Podíval se na knihu, kterou mechanicky zvedl ze stolu. Báječná a skvělá historie Růžové věže. Jediný okamžik pravdy v jeho životě. Sir Vivian odhodil knihu do kouta. Stejně jako mnoho jiných udělal tu chybu, že přežil vlastní legendu. Možná to jediné, co mu teď zbývalo, bylo najít meč nějakého nepřítele, na který by se mohl vrhnout a zakončit tak svůj zbytečný život slavnou smrtí. Jako protektor.
Seděl na židli, sám, a hlavou se mu honily temné myšlenky.
Hluboko v jeho nitru vřela a vzdouvala se magie, která slibovala, že všechno, úplně všechno napraví, stačí ji uvolnit.

Jestřáb s Rybářkou se pohodlně usadili k čaji a sušenkám s majordomem. Jeho komnaty byly až zázračně přepychové, všechno tu bylo vypolštářované a čalouněné. Sám majordomus byl větší a objemnější, než si Rybářka vzpomínala, a momentálně ochromený dnou. Jednu nohu tlustě zabalenou v obvazech měl položenou před sebou na měkkém taburetu. Byl kupodivu šťastný, že Jestřába s Rybářkou vidí, a brzy jeho baculatá, růžovoučká žena běhala sem a tam s šálky čaje a talířky nejrůznějších lahůdek.
„V poslední době moc nevycházím," vysvětloval majordomus a spokojeně žvýkal karamelky. „O většinu věcí se mohou postarat mí učedníci a díky těm magickým světélkům, která pro mne udělal Magus, mohu vyslat svou vůli kamkoliv a přitom trávit čas se svou rodinou a tou zatracenou dnou. Felčar, který mě léčí, mi doporučil červené víno a tmavé maso, ale nezdá se, že by se to nějak lepšilo."
„Ale jinak vypadáš docela zdravě," poznamenala Rybářka. „Slyšela jsem, že tě zle pošramotili démoni v jižním křídle."
„To tedy ano," odpověděl majordomus. „Ti parchanti mě roztrhali na cucky. Ale potomci velemága se nezabíjejí snadno. Víte, že byl můj dědeček? No jistě; to ví každý. Tak či tak. od chvíle, kdy provádím pomocí těch světélek, je můj život mnohem snazší. Dokud jsem byl jediný skutečný průvodce na hradě, nedělal jsem nic, než že jsem se snažil být na několika 'místech současně. A teď, díky Magusově magii, mohu být na všech místech současně. Dokonce jsem se na stará kolena i oženil. Tři děti. To mě hodně uklidnilo a přimělo mě to starat se i o jiné věci než jen o sebe." Náhle se odmlčel a zamračil se. „Všechno se to vyvíjelo opravdu dobře. A pak byl král Harald zabit a od té chvíle je to tady samá intrika."
„Všiml jsem si, že ses nezmínil o Převrácené katedrále," poznamenal Jestřáb.
„Snažil jsem se o to ze všech sil," odsekl majordomus s přídechem té žlučovitosti, na niž si u něho Rybářka pamatovala. „Já to zatracené místo nenávidím. Taková nemožně prokletá věc a přímo uprostřed hradu. Díky své magii vím, kde se která část hradu v daném okamžiku nachází, bez ohledu na změny a zdání. Ale Převrácené katedrály se to netýká. Do ní nevidím. Je to jako díra v mé mysli, svěděni, na které si nedosáhnu. Nikdy jsem se do ní nesnažil proniknout. Raději se k ní ani nepřibližuji. Mám z ní plné kalhoty, abych byl upřímný - což nebývám, pokud opravdu nemusím."
„Podle toho, co jsem slyšela, ses nikdy ničeho nebál," řekla Rybářka skoro dotčeně. „Nalezl jsi ztracené jižní křídlo, když se o něm všichni ostatní báli byť jen mluvit."
„Vy to nechápete," odpověděl majordomus. Napřímil se na židli, náhle celý napjatý. „Nikdo to nechápe a Bůh je mi svědkem, že jsem se jim to snažil vysvětlit nejednou. Převrácená katedrála není jen obyčejná stavba, je to výhonek samotného pekla. Jen jedenkrát jsem se pokusil do ní nahlédnout, abych se sám pro sebe ujistil o svém nadání, a jediné, co jsem viděl, byla temná díra bez konce. Změňme téma. Pochopil jsem správně, že jste hovořili s mým strýcem Vivianem?"
„S vrchním velitelem, ano," přisvědčil Jestřáb. „Cílevědomý muž."
„Spíš tvrdohlavý mezek. Dovoluje, aby práce ovládla celý jeho život, jako jsem to kdysi dělal já. Snažím se ho přimět, aby prohlédl, ale je s ním těžká práce. Je to můj jediný příbuzný tady na hradě a já zase jeho. Pokusil jsem se ho přesvědčit, aby mou rodinu přijal za vlastní - zval jsem ho na oběd, nechával jsem ho s chlapci. Řekl bych, že jsou mu docela sympatičtí, ale u sira Viviana jeden nikdy neví. Vždycky byl studený jako psí čumák. Ne jako jeho bratr, můj otec. Moje matka, Emma, zemřela nedávno v Redhartu. Král Harald mě ani nepustil na její pohřeb. Tvrdil, že jsem příliš cenný, než aby mě takto riskoval. Parchant. Trochu jsem doufal, že se teď můj otec vrátí, ale zjevně je příliš těsně připoután k novému králi Viktorovi a nechce ho opustit. Tu a tam napíše, když si vzpomene. Tak si musím vystačit s Vivianem.
A teď ke skutečnému důvodu vaší návštěvy. Ne, nevím, jak král Harald zemřel ani kdo ho zavraždil. Nikdy mi nepřirostl k srdci, ale kdyby měl být podezřelým z jeho vraždy každý, kdo Haralda neměl rád, byla by to řada lidí odsud až do Redhartu. A zpátky. Mám alibi - když byl zavražděn, byl jsem tady se svou ženou a dětmi. Mohu vám říct jen jedinou věc, která vám možná k něčemu bude. Jako majordomus cítím přítomnost Magusova ochranného kouzla jako šum na pozadí. Neustal ani na okamžik, což znamená, že kouzlo nebylo porušeno. Věděl bych to."
„Vyprávěj nám ještě něco o Převrácené katedrále," navrhl Jestřáb.
„Ježíši, musím?"
„Co to doopravdy je?"
„No dobře, když musím, musím. Technicky vzato je to velká budova, která byla převrácena vzhůru nohama. Jakmile do ní vstoupíte, bude vám všechno připadat dokonale normální, ale čím výše v ní vystoupíte, tím hlouběji se ocitnete. A

na jejím vrcholku jsou možná jedny z legendárních dveří do pekla, které se dají otevřít pouze z této strany. Prostudoval jsem v hradní knihovně záznamy svých předchůdců. Od chvíle, kdy byl hrad postaven, vždycky existoval nějaký majordomus. Dozvěděl jsem se, že katedrála byla postavena před několika sty lety, v době, kdy vládl první Lesní král. Vlastně postavil hrad kolem Převrácené katedrály, aby ji oddělil od ostatního světa. Právě její přítomnost má na svědomí všechny topologické zvláštnosti hradu. Jeho vnitřek je o tolik větší než vnějšek proto, že obrovská magická přitažlivost katedrály kolem sebe ohýbá prostor. Možná že její zlověstná přítomnost zavinila všechna neštěstí a tragédie, jež doprovázejí rodovou linii Lesních králů. Kdo ví, jaký měla vliv na ostatní lidi žijící po tak dlouhou dobu v její blízkosti. Kolik životů bylo za ta léta zničeno nebo zkaženo jen kvůli ní.
Neexistují žádné záznamy, ze kterých bychom se dozvěděli, kdo původní katedrálu navrhl nebo založil, ani proč se stala Převrácenou. Mnoho dokumentů z té doby je uvedeno v seznamech jako zničené. Jediné, co vím jistě, je, že k jejímu znovuobjevení na hradě došlo poprvé. Neptejte se mě, co sem tu prokletou stavbu přivolalo. Znovuobjevení ztraceného jižního křídla? Astrologova zaklínadla, kterými z temnoty vyvolal Knížete démonů? Dlouhá noc? Modrý měsíc? Všechno tohle dohromady? Nemám potuchy. Mluvíme o magii, ne o historii. Moje nadání je velice omezené a některé z knih, které se o tom zmiňují, dokáže otevřít pouze vyšší čaroděj. Můj děd by vám pravděpodobně řekl víc, jenže ten je pryč. Mohli byste se zeptat Maguse. Bůh ví, že já jsem to zkoušel. Ale jestli něco ví, nechává si to pro sebe. Zatracený tajnůstkář."
„Mluvil jsi o Modrém měsíci," řekla Rybářka. „Bylo nám řečeno, že se vrací."
„Ano," přisvědčil majordomus. „Také jsem ty řeči slyšel. Z obvykle spolehlivých zdrojů. Nepřipadá mi spravedlivé, že bychom měli čelit takovému zlu a hrůze víc než jedenkrát za život. Ale člověk míní a Bůh mění, takže nám zbývá jen naděje, že On ví, co dělá. Pokud se mě chcete zeptat, jestli se vrací Modrý měsíc, protože se objevila Převrácená katedrála nebo vice versa, nemám ponětí. Ale tohle vám povím: ať už tajemství Převrácené katedrály ukryl kdokoliv, ukryl ho pěkně hluboko. Něco takového bylo možné pouze s vědomím několika generací Lesních králů. Nechtěli, aby se o tom někdo něco dozvěděl, dokud to nebude absolutně nutné. Našel jsem knihu. Podivnou knihu. Nebyla uvedena v žádném knihovním seznamu. Vlastně dokud jsem ji nenašel, hlavní knihovník přísahal, že nikdy neexistovala. Je psána ručně v tuctu různých jazycích, z nichž některé už v reálném světě neexistují. Je v ní víc náznaků než skutečných informací, jako by se pisatel bál říct příliš mnoho, aby na sebe neupozornil. Vyplývá z ní, že mezi Převrácenou katedrálou a nárůstem divoké magie je jistá souvislost. Víte, že katedrály byly původně stavěny jako ladičky, stavby, které měly spirituálně rezonovat? Tak tahle měla být zvlášť mocná, protože obsahovala divy."
Odmlčel se a nějakou dobu nic neříkal, jen hleděl do prázdna. Nakonec ho Rybářka pobídla: „Jaké divy?"
„Možná grál," odpověděl majordomus. „Nábytek, který Kristus vyrobil vlastníma rukama, když se u svého pozemského otce učil tesařem. Trnová koruna s jeho zaschlou krví. Kostnice, muzeum obsahující ostatky svatých, některé vyřezané do předmětů nesmírné moci. Názory nato, zda to byly relikvie nebo rouhačství se různí. A pak je tam Hořící muž, který obsluhuje obrovský a přísemný Pekelný zvon.
Ještě se divíte, že s tím místem nechci mít nic společného?"
„Změňme téma," prohlásil Jestřáb. „Kdo myslíš, že zabil krále Haralda?"
„V politice jsem se nikdy nevyznal. Vždycky jsem byl nestranný, svoje služby jsem poskytoval zdarma každému. Ale na Magusovi je něco velice špatného. A jsem si jist, že Felicity má milence, i když nevím, kdo to je. Mimo to tápám v temnotách stejně jako všichni ostatní."
„Kdybychom uspořádali výpravu do Převrácené katedrály, šel bys s námi?" otázala se Rybářka.
„Cože? Proč byste měli zatraceně dělat něco tak šíleného? Copak jste neposlouchali, co jsem vám říkal?"
„Mám nepříjemné tušení, že to nejspíš bude nevyhnutelné," odpověděl Jestřáb. „Zdá se, že znovuobjevení Převrácené katedrály souvisí s mnoha věcmi, Haraldovu vraždu nevyjímaje. Tak přidáš se k nám, když se tam vydáme?"
„Moje dna... já nevím. Dejte mi nějaký čas, abych si to mohl rozmyslet. Vůbec netušíte, co po mně žádáte. Jděte pryč. Jsem unavený. Dám vám vědět, až se rozhodnu, ať tak či tak."
A pak se dveře otevřely dokořán a dovnitř vešla jeho veselá žena Jane s čajovými koláčky, džemem a čerstvou smetanou. Za ní běžely tři malé děti, které obklopily majordoma, aby mu rychle pověděly, co dělaly celý den. Jestřáb a Rybářka se potichu vytratili.

A nakonec, jako neohrožení lovci útočící na medvěda v jeho doupěti, se Jestřáb s Rybářkou vydali navštívit vévodu Alrika z Hillsdownu. Úmyslně si ho nechali až nakonec, dílem proto, že se na ně pokoušel činit nátlak, když byli u Maguse, dílem pro své přesvědčení, že maskovaní útočníci, kteří je přepadli a zbili, jednali na vévodův rozkaz; ale hlavně proto, že si Rybářka strašně přála, aby byl vrahem právě její opovrhovaný otec. Z těchto důvodů setkání s ním odkládali, dokud se lépe neseznámí s nejrůznějšími teoriemi a neudělají si představu o možných motivech. Tedy rozhodně ne proto, že byl nejnebezpečnější z podezřelých a oni byli stále ještě zesláblí a vyčerpaní.
Vévodovy komnaty pro hosty byly s výjimkou královských nejlepší na hradě; velké vzdušné pokoje zařízené s maximálním přepychem a moderním pohodlím jihu. Jestřáb s Rybářkou cestou k vévodovi minuli množství ozbrojených stráží. Na každém stanovišti gardisté požadovali, aby jim kapitáni odevzdali zbraně, a ti jim zase pokaždé klidně vysvětlili, že k tomu nedojde. Hrozba akutního násilí přitom stále visela ve vzduchu, ale ani v jednom případě se nezrealizovala.
Konečně byli uvedeni k vévodovi. Seděl ve velice pohodlném křesle v přesném středu místnosti a kolem něho se neslyšně míhali sluhové plnící jeho strohé příkazy. Přineste mi taburet. Přineste mi víno. Přineste mi jiné víno. Zatáhněte závěsy na okně. Zjevně se předpokládalo, že Jestřáb s Rybářkou budou čekat, dokud je nezavolá, a budou tak mít příležitost nechat se ohromit vévodovou mocí. Naneštěstí pro vévodu ohromit Jestřába a Rybářku nebylo vůbec snadné. Zamířili přímo k němu a sluhové se před nimi rozprchli jako vyplašené slepice. Když se zastavili před

vévodou, nic v jejich postoji neprozrazovalo smrtelné vyčerpání, které stále ještě cítili.
„Máš to tady hezké," prohodil Jestřáb.
„Příliš malé," odpověděl vévoda. „Ani zdaleka to neodpovídá tomu, na co jsem zvyklý. Kdyby nešlo o Felicity a malého, odjel bych z téhle nudné díry tak rychle, až by se z toho místním zatočila hlava. Ale moje dcera mne potřebuje, ať už to chce připustit, nebo ne. Potřebuje mou podporu. Ti proradní dvořané by ji převálcovali, kdyby je nechala. Chtějí ji zbavit regentství, aby mohli ovládat mého vnuka. To dříve všichni shnijí v hrobě."
„Mluvíš o válce mezi Lesem a Hillsdownem," řekla Rybářka.
„Války jsou drahé," odpověděl vévoda. „Je to něco, k čemu se uchyluješ, až když všechno ostatní selže. Proto jsem tady, tak daleko od domova a skutečného pohodlí. Abych chránil svou dceru, musím hájit své zájmy tady. Haraldova smrt všechno zničila. S ním se dalo mluvit. Rozuměli jsme si. Měli jsme sice nějaké pohraniční šarvátky, jen tak, abychom si změřili síly a procvičili vojáky, ale nikdy nešlo o nic vážného."
„Pro lidi, kteří při těch šarvátkách zahynuli, to bylo dost vážné," namítla Rybářka.
„Vojáci," opáčil vévoda. „Pouzí vojáci. Dostávají zaplaceno za to, aby bojovali - a zemřeli, když je to třeba."
Pomalu zvedl k ústům sklenici vína. Kožené řemeny a ocelové dráty, které jeho ruku zpevňovaly a podpíraly, tiše zaskřípaly. Jemnější pásky z kovu a kosti měl dokonce na každém prstu; byly opatřeny panty a dohromady budily dojem jakési zvláštní kostry. Vévoda si všiml, jak si ho prohlížejí, a suše se zasmál. „Artritida. Agonii bolesti cítím při každém pohybu. Bez této důmyslné konstrukce a magie, která ji drží pohromadě, bych byl bezmocný mrzák upoutaný na lůžko. Ale já ještě nejsem připraven vzdát se života. Ještě toho hodně musím vykonat."
„Existují mágové, kteří by ti dokázali pomoci," řekl Jestřáb.
„Mám vložit svůj život a zdraví do rukou mágů? Děkuji, nechci. Jsem svůj vlastní člověk, ať to stojí, co chce. Magii používám, jen když musím, a nikdy zbytečně."
„Vidíš ten leštěný černý kámen, který mu visí na řetězu kolem krku?" zeptala se Rybářka Jestřába. „To je Candlemassův talisman. Velice starý. Někteří tvrdí, že se do Hillsdownu dostal s prvním vévodou Starlightem, který jej ukradl z pokladnice Lesního hradu. Chrání proti všem fyzickým i magickým útokům. Ale dokud ho používá, neúčinkuje na něho žádné zaklínadlo, ani léčivé. Samozřejmě by se mohl vzdát talismanu a vyléčit se, ale pak by se stal zranitelným. A ty máš hodně nepřátel, že je to tak, vévodo? Proto raději volíš bezpečí talismanu, bezpečí před útokem i pomocí, jako starý mrzák, který se pomalu šourá vstříc smrti, předem odsouzený svými minulými činy."
„Jsi dobře informovaná, kapitáne," odpověděl vévoda, aniž hnul brvou. „Ale na místě, jako je tohle, se řeči šíří rychle. Ano, mám mnoho nepřátel a žádného z nich nelituji. Všechno, co jsem kdy udělal, vedlo k posílení Hillsdownu a k zajištění jeho bezpečí. Svůj život jsem zasvětil službě zemi. To je to, co znamená být vévodou Starlightem."
„A vévoda Starlight je Hillsdown," dodala Rybářka. „Takže co je dobré pro vévoduje dobré i pro Hillsdown."
„Přesně tak," přikývl vévoda. „Teď, když jsem příliš starý a křehký, abych bránil svou zemi na bojišti, je mým životem politika. Když se to tak vezme, je politika jen válka vedená odlišnými prostředky."
„A co tvoje rodina?" zeptal se Jestřáb. „Nemohl bys převést něco ze své moci a zodpovědnosti na ni?"
Vévoda se usmál, ale v jeho očích bylo pramálo veselí. „Moje poslední žena zemřela před deseti lety. Všechny moje dcery pro mne byly zklamáním. Žádná z mých žen mi nebyla schopna porodit syna a naděje, že bych se stal otcem teď, v pokročilém věku, je velice malá. Takže až zemřu, nebude mít Hillsdown žádného přímého následníka. Bůh ví, že jsem se snažil dost usilovně. Někdo mne musel proklít. Raději než aby byl Hillsdown rozdělen mezi manžely mých dcer, zvolil jsem za oficiálního dědice svého vnuka Stephena. Je sice napůl z Lesní krve, ale stále z mého rodu. Bude to on. Všechny moje ostatní dcery mají zase jen dcery. Kromě Sophie, která se proti mé vůli stala jeptiškou."
„Takže to je skutečný důvod, proč jsi tady?" zeptal se Jestřáb. „Abys chránil svou dceru a svého dědice?"
„A protože se vrací Modrý měsíc. Netvařte se tak překvapeně, kapitáni. V Hillsdownu máme také čarodějnice. Vidí do budoucna. Když Modrý měsíc vyšel naposledy, neměl jsem mezi svými obránci žádné čaroděje. Nikdy jsem jim nevěřil. O dlouhé noci jsme se dozvěděli, až když bylo celé Lesní království zamořeno démony, kteří začali pronikat přes hranice. Duha dlouhou noc ukončila právě včas, aby nás zachránila, ale stejně to byl strašný šok. Rozhodl jsem se, že příště už nás v nedbalkách nezastihnou. A teď mi mí noví, dobře placení mágové oznámili, že se Modrý měsíc vrací. Nevidí sice kdy nebo kde, ale tvrdí, že to bude nějak spojené s Lesním hradem. Tak jsem tady, kde musím být, přímo ve středu dění. Moje armáda leží na hranicích a čeká jen na můj rozkaz. Jestliže znovu zavládne dlouhá noc a démoni povstanou, moje vojska jsou připravena udělat, co bude třeba."
„Přirozeně je můžeš přivolat, i když se jen budeš domnívat, že by dlouhá noc mohla přijít," řekla Rybářka. „Mohl bys je dokonce použít k ovládnutí Lesního království - pro jeho vlastní dobro a ochranu."
„Můj vnuk bude vládnout jak Hillsdownu, tak Lesu," odpověděl vévoda. „Spojí je v jednu zemi, jak tomu bývalo kdysi. A já jsem tady, abych dohlédl, že je o jeho výchovu postaráno. Že bude silný a mocný a potlačí všechny ty jižanské demokratické nesmysly. Udělám, co bude třeba, aby ho nic neohrozilo."
„Musíme si promluvit o Haraldově smrti," prohlásil Jestřáb, který usoudil, že už dost dlouho chodili kolem horké kaše a poslouchali, zatímco vévoda mluvil. „Kde jsi byl, když byl král zavražděn?"
„Tady, se svými lidmi. Moje artritida byla ten den zvlášť zlá. Nepokoušej se z toho obvinit mě, kapitáne. Já jsem si Haraldovu smrt nepřál. Fliss pro mne byla mnohem užitečnější jako královna než jako regentka. A po Haraldově smrti se začalo víc než kdy předtím bláznit s tou demokracií."
„Kdo myslíš, že ho zabil?" pokračoval Jestřáb.
„Chceš, abych za tebe udělal tvou práci?"
„Jsi tady stejný cizinec jako já," odpověděl Jestřáb. „Ale jsi tady déle a máš lepší kontakty. Možná tví lidé viděli nebo slyšeli něco, co by nám mohlo být užitečné."
„Nejpravděpodobnějším kandidátem musí být Magus," řekl vévoda pomalu. „Je ještě mocnější, než dává najevo,

tajemný je až běda a ví víc, než je komukoliv zdrávo. A kdo může lépe proniknout ochrannými kouzly než ten, kdo je vytvořil? Chvíli jsem uvažoval i o Fliss, ale ta na to nemá dost filipa."
„Říká se, že má milence," nadhodila Rybářka.
„To jsou jen řeči. Žádný není. Věděl bych to."
„Mohl mít milenku Harald?" zeptal se Jestřáb.
„Ne. I to bych věděl. A nedovolil bych to. Mou dceru nikdo urážet nebude. Samozřejmě je tady Hellstrom, sir Vivian. Jednou zrádce, navždy zrádce. Harald ho měl zabít, hned jak se vrátil z války s démony. A potom samozřejmě sir Robert, lankrabě, a ta demokratická lůza, kterou zastupuje. Ti by se nemohli dostat k moci jinak než pomocí vraždy. Zaryj tam a najdeš špíny víc než dost."
„Ale teď, když je Harald mrtvý," řekla Rybářka, „můžeš snadněji ovlivňovat Felicity. Jako ses o to pokusil včera u dvora. A právě jsi řekl, že máš vlastní představu o tom, jak by měl být Stephen vychováván. Se svými vojsky na hranici bys mohl přinutit dvůr, aby tě jmenoval regentem a pak bys vládl jak Hillsdownu, tak Lesu."
„Uvažuješ správně," odpověděl vévoda. „Kdyby moje dcery měly jen polovinu tvého rozumu, nemusel bych si se svými dědici dělat takové starosti."
Rybářka polkla jedovatost, kterou měla na jazyku. Přála si, aby její otec byl vrah, ale neměli proti němu žádný důkaz. A byla příliš dobrý vyšetřovatel, než aby dovolila svým emocím, aby jí zkalily rozum. Chtěla vévodovi položit víc otázek, jen pro ten pocit moci, který tím získávala, ale zjistila, že pokořování toho zatrpklého mrzáka jí uspokojení nepřináší.
Jestřáb jí to vyčetl z očí.
„Je čas odejít," řekl rychle. „Děkujeme ti za tvou pomoc, vévodo Alriku."
„Nemusíte vstávat," dodala Rybářka. „Cestu ven najdeme sami."
„Ještě nikam nepůjdete," prohlásil vévoda.
Kolem Jestřába a Rybářky se náhle objevily ozbrojené stráže, tasené meče v rukou. Oba kapitáni rychle zaujali pozici zády k sobě, ale vlastní zbraně nevytáhli. Vzhledem ke svému vyčerpání nechtěli začít něco, co by nedokázali dokončit.
„Nezapomněl jsem, jak jste mě včera pokořili u dvora," řekl vévoda. „Nikdy nezapomínám. Myslím, že než odejdete, měli byste se mi oba omluvit."
Jestřáb se rychle rozhlédl kolem sebe. V kruhu kolem něho a Rybářky bylo dobrých čtyřicet gardistů. Velkých, zkušeně vyhlížejících chlapů. To byla velká přesila, i kdyby nebyli tak vysílení ozdravným kouzlem. Z místnosti vedly jen jedny dveře a ty se teď zdály strašně daleko.
„Dobře," řekl. „Je mi líto, že jsem tě urazil. Můžeme už jít?"
„Kapitán Rybářka se ještě neomluvila," namítl vévoda.
„Jdi k čertu," vyprskla Rybářka.
„Řekni to," zašeptal Jestřáb. „Teď nejsme v pozici, abychom lpěli na své pýše. Jsou to jen slova."
„Omlouvám se," řekla Rybářka právě tak hlasitě, aby ji bylo slyšet.
„Tak tohle mi opravdu nestačí," opáčil vévoda. „Vůbec to nezní, jako bys to myslela vážně. Myslím, že to budeme muset udělat, jak se patří. Nejlépe bude, když přede mnou oba pokleknete, skloníte hlavy, až se čely dotknete podlahy, takže vám budu moci položit nohu na šíji. Tak alespoň bude každému jasné, kdo tady rozkazuje."
„Je mi líto," řekl Jestřáb. „Tohle udělat nemůžeme. To budeme raději riskovat boj."
„Jenže vaše vyhlídky nejsou zrovna nejlepší, co myslíte?" řekl vévoda. „Nejde jen o to, že jste dočasně zesláblí. Mě napadnout nemůžete, protože mám talisman. Je to docela prosté. Kapitáne Jestřábe, jestliže hned neuděláš, co jsem ti řekl, moji muži zabijí Rybářku. A vice versa, samozřejmě. Tak či onak, alespoň jeden z vás se přede mnou skloní."
„Ty bys rozpoutal válku jen pro svou uraženou ješitnost?" zeptal se Jestřáb.
„O tom nepochybuj," řekla Rybářka. „Na ničem jiném než na své ješitnosti mu nikdy nezáleželo."
„Moje pověst je jediná radost, která mi v životě zůstala," prohlásil vévoda. „Nikdo se mnou nebude mluvit jako vy dva a nevyvázne bez trestu."
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. Oběma jim bylo jasné, že kdyby se pokusili bojovat, prohráli by. A pravděpodobně by zemřeli. Jestřáb si vzpomněl na doby, kdy zápasil na hlavním nádvoří s protektorem, a jak ho strašlivý bojovník vždycky zmasakroval a ponížil a nechal ho ležet v tratolišti vlastní krve. Tehdy si předsevzal, že už nikdy nikomu nedovolí, aby s ním takto jednal, ale teď musel myslet na Rybářku.
Vždyť o nic nešlo. Už pro ni vytrpěl víc.
„Tak dobře," řekl konečně. „Pokloníme se, skloníme se před tebou a pak odejdeme. Platí?"
„Samozřejmě, kapitáne Jestřábe. Máš moje slovo."
„To nemůžeme, Jestřábe," řekla Rybářka. „Já nemůžu. Ne před ním."
„Musíme. Na to se neumírá." Jestřáb ztišil hlas. „Později přijde čas pomsty."
„Jestřábe -"
„Musíme to udělat."
Jestřáb vykročil dopředu, poklekl před vévodou a přitiskl čelo k studené mramorové podlaze. Chvěl se potlačovaným vztekem a chuť potupy mu hořkla v ústech. Pro sebe by tohle nikdy neudělal, ale kvůli Rybářce musel. Slyšel, jak pokleká vedle něho. Chvíli se nic nedělo a pak zapraskaly dráty a řemeny, jak vévoda pozvedl nohy a položil jim je na šíji. Ozval se jeho tichý smích. Když tlak jeho nohou zmizel, oba kapitáni zase vstali. Rybářčin obličej byl rudý ponížením a špatně potlačovaným vztekem a ruka se jí chvěla u jílce meče. Jestřábův obličej byl naproti tomu chladný a vyrovnaný a jeho jediné oko plálo smrtícím žárem. Vévoda si ho zamyšleně prohlédl.
„Zajímavé. Udělal jsi to, ale stále se chystáš vzepřít se mé vůli. Nezlomilo tě to. Zajímalo by mě, co by to dokázalo... Ach, ano. Máš pěknou sekeru, kapitáne. Moc pěknou. Myslím, že si ji vezmu, abychom si oba lépe zapamatovali tuto chvíli. Dej mi tu sekeru, kapitáne. Hned."

Jestřáb se podíval na sekeru, která mu visela u pasu. Pomalu ji vytáhl ze závěsu, její tíha mu napjala unavené svaly.
„Nedělej to, Jestřábe," řekla Rybářka. „Ach Bože, nedělej to."
„Tu sekeru mi dal velemág," řekl Jestřáb klidně, skoro zamyšleně. Podíval se na vévodu a po tváři se mu pomalu rozlil úsměv. „Je to mimořádný, velice užitečný nástroj. Dokáže proniknout magickou ochranou. Velice pravděpodobně ten tvůj Candlemassův talisman nevyjímaje. Rybářka a já teď odcházíme. A jestli se nás někdo pokusí zastavit, přísahám, že ti tuhle sekeru, po které tak toužíš, zatnu rovnou mezi oči."
Vévoda se chystal něco říct, ale zarazil se. Jestřáb a Rybářka se otočili a pomalu vykročili ke dveřím. Gardisté jim ustupovali z cesty. Jediný zvuk, který se prostornou místností rozléhal, byl zvuk kroků obou kapitánů. Vyšli z vévodových komnat a šli dál mlčky; ani jeden z nich neměl co říct.
Lehkonožka Lunotřpytná, stěží půl palce vysoká, ale stále dokonalá do posledního detailu, bzučela chodbou za nimi. Hlava se jí točila všemi podezřeními a teoriemi, které získali, a zdálo se jí, že je čas vrátit se k Magusovi a povědět mu, co ví. Když nebyla po jeho boku, dělala si o něj starosti. Zůstávala s ním, protože ho milovala, i když věděla, kdo doopravdy je. A že brzy přijde den, kdy ho bude muset opustit, protože na tom, co plánoval, se podílet nemohla. Rychle se mihla chodbou a k smrti přitom vystrašila jednu pomalou myšku.

6 BÁDÁNÍ V HLUBINÁCH DUŠÍ

Nářek Jericha, po mnoha dnech pěšího putování ani trochu unavený, vyšel z Lesa a zamířil přes mýtinu k Lesnímu hradu. Chtěl, aby stráže, které hlídaly mýtinu, měly dost času ho zpozorovat, poznat a propadnout panice. Nářek nechtěl čelit organizovanému odporu. Technicky vzato, ve vstupu do hradu by mu nezabránily, ani kdyby se mu postavily do cesty v husté řadě, meč v každé ruce. Byl Hněv Boží a nic ze světa smrtelníků ho nedokázalo zadržet. Ale Nářek vždy dbal na to, aby počet jeho obětí mezi nevinnými byl co nejmenší. Přes všechnu svou pověst o sobě stále rád smýšlel jako o laskavém člověkovi, který dělá jen to, co je třeba: jako ranhojič, jenž odřízne končetinu napadenou snětí, aby pacient jako celek mohl žít dál. Dělal Boží dílo, zabíjel pouze, když musel, a hluboce ho rmoutilo, že ne všichni na to měli stejný názor.
Přesto mu jeho reputace občas byla k užitku. Stačilo by, aby stráže spustily mostní mříž, zvedly padací most, rozmístily na strategická místa na hradbách lučištníky a jeho úkol by byl rázem mnohem těžší. Nyní však už byl na půl cestě do hradu a jediní zbrojnoši, které viděl, horečně pobíhali sem a tam po podsebití a snažili se ukrýt jeden druhému za zády. Věděli, kdo přichází. Pravděpodobně tu skutečnost raději posílali stále výš po velicí linii, než by sami rozhodli, co si mají s příchodem strašlivého Kráčejícího muže počít. S trochou štěstí ještě budou panikařit, dělat si do kalhot a chaoticky pobíhat, když on už bude ve vchodu do hradu.
A tak se i stalo. Nářek Jericha beze spěchu přešel padací most; silné trámy se pod jeho kroky chvěly a tomu, co žilo v hradním příkopu, stačil jediný rychlý pohled, aby se to zase schovalo pod hladinu. Prošel dlážděným průchodem pod mostní bránou a ani přitom nevzhlédl k stále ještě vytažené mříži nad sebou. Když dorazil na první nádvoří, na okamžik se zastavil opřený o svou dlouhou hůl a rozhlédl se po davu lidí, kteří se tam shromáždili, tiší a zírající. Byli to hlavně vesničané a obchodníci; těch několik málo zbrojnošů, kteří byli mezi nimi, se skromně drželo vzadu. Všichni věděli, kdo a co Nářek je. Dokonce i ti, kteří neznali jeho tvář či popis, ho poznali, sotva na něj pohlédli. Poznali ho na nějaké hlubší, instinktivní, duševní úrovni, na níž byl omyl vyloučen. Nářek se na ně usmál a celým davem proběhlo něco jako vyděšené zachvění.
Pomalu vykročil vpřed a lidé se před ním rychle rozestupovali, aby mohl projít. Nikdo neřekl ani slovo a ticho bylo tak napjaté a tíživé, až bylo skoro hmatatelné. Nářek kráčel beze spěchu dál, hleděl přímo před sebe a lidé kolem něho padali na kolena, v prstech zděšeně svírali křížky, růžence a znamení ryby, rty se jim neslyšně pohybovaly v tiché modlitbě. Nikdo se neodvážil dotknout se Nářkova šatu, o něco ho požádat nebo ho pozdravit. Byli sice zvyklí vyhledávat svaté muže a chtít od nich rady, nebo dokonce instrukce, ale nikdo nestál o to, aby si ho všiml Kráčející muž. Možná byl avatarem dobra a spravedlnosti, avšak bez aspektu odpuštění a každý dobře věděl, že u Nářku Jericha by milosrdenství hledal marně.
Proto ho značně překvapilo, když z davu vystoupil muž v hadrech a postavil se mu do cesty. Nářek se zastavil a mlčky si prohlížel postavu s obličejem natřeným barvou a bílým jílem. Poznal ho. O Šamanovi, poustevníkovi a svatém muži, který si zvolil politiku za své náboženství, už slyšel. Musel uznat, že má jisté hořké charizma. Nářek zvědavě naklonil hlavu na stranu; jeden sluha boží si tu mlčky měřil druhého.
„Znám tě," prohlásil Šaman konečně a jeho hlas zněl chraptivě, skoro bolestně.
„A já znám tebe," odpověděl Kráčející muž.
„Přišel jsi pro mne?"
„Ne. Vím, kdo jsi. Vím, co jsi udělal. Ale nejsem tady, abych tě soudil. Bůh pro tebe má úkol, svatý muži. A není to ten, který si myslíš."
„Já se tě nebojím," řekl Šaman.
„Ano, ale jen proto, že jsi šílený," odpověděl Nářek klidně.
„Tohle jsou moji lidé," řekl Šaman a rozmáchlým gestem ukázal na okolní dav. „Nedovolím, abys jim ublížil."
Nářek mu snadno mohl srazit hřebínek, ale rozhodl se pro mírnější přístup. „Nevinní se mne bát nemusí."
Šaman si odfrkl. „Každý má důvod bát se spravedlnosti bez milosrdenství."
„Jdu, kam musím, a dělám, co musím," odpověděl Nářek trpělivě. „Jsem Hněv Boží ve světě lidí."
„Hněv kterého boha?" otázal se Šaman.
„Je pouze jeden."
„Ukaž, co víš. Proč jsi tady, Kráčející muži?"

„Abych potrestal vinu a vykoupil padlé."
„Tak proč nezačneš tím, že pobiješ tu prokletou aristokracii, privilegovanou hrstku žijící z potu a krve mnohých?"
„Prosazuji zákon Boha, ne lidí," odpověděl Nářek jen o poznání ostřeji. „Zamysli se nad tím, svatý muži. Skutečně bys chtěl, aby se někdo s mou mocí začal zabývat politikou a válkami?"
Šaman otevřel ústa, ale pak si uvědomil, že nemá co odpovědět, a zase je zavřel. Nářek se zadíval přes jeho rameno a Šaman mu pozpátku ustoupil z cesty. Vesničané, kteří mu stáli nejblíže, kolem něj vytvořili ochrannou zeď, poplácávali ho po zádech a po ramenou, dokonce se mu odvážili hlasitě vyjádřit svou vděčnost a obdiv. Jen málo lidí se odvážilo postavit se Kráčejícímu muži a ještě méně jich přežilo, aby o tom mohli vyprávět.
Nářek vešel do hradu samotného a stále se ho nikdo nepokusil zastavit. Rozhodným krokem procházel chodbami a unikátní architektura hradu ho nijak neznepokojovala. Nikdy dříve v Lesním hradě nebyl, ale jeho vnitřní hlas mu jako vždycky říkal, kam má jít. Všichni se mu rychle klidili z cesty, hradní stráž nevyjímaje. Nářek nepochyboval, že už o něm všichni vědí, avšak nikdo se neodvážil bránit mu v jeho poslání. Několik zbrojnošů jej místo toho v bezpečném odstupu doprovázelo a úpěnlivě doufalo, že se po nich nebude chtít, aby nějak zasáhli, zatímco ostatní běželi popředu a šířili zprávu o Nářkově příchodu.
Vtom se Nářek Jericha náhle zastavil a otočil se, aby se podíval do síně, kde byli shromážděni čarodějové. Přibouchli před ním dveře, jako by to k něčemu bylo. Jejich obvyklé pokřikování a ohlušující rámus utichly, ale Nářek slyšel i napjaté oddechování mužů a žen za zavřenými dveřmi. Věděli, že je tady, avšak netušili nic o jeho poslání. Tato informace přišla od Boha a vnitřní zrak pouhého čaroděje ji odhalit nemohl; nedokázali to ani ti nejnadanější. Nářek přikročil ke dveřím a vyzkoušel kliku. Zamkli a pojistili se ochranným zaklínadlem. Hlupáci. Nářek zvedl svou hůl a zabušil do dveří koncem okovaným chladným železem. Při prvním úderu praskly a druhý je vytrhl z pantů. S hromovým zaduněním dopadly na podlahu a Nářek Jericha vešel do síně čarodějů.
Hleděli na něho, zavinutí ve svých směšných hávech a pláštích, nevrlí a vzpurní, ale zároveň šokovaní, jak snadno byla překonána jejich první obrana. Nářek cítil, jak se kolem vzdouvá magie; jako tlak nadcházející bouře. Ti hlupáci s ním chtěli bojovat. Beze spěchu se rozhlédl kolem sebe, klouzal očima po čarodějnicích a zaříkávačích, kouzelnících a mázích nejrůznějšího kalibru, ale žádný z nich pro něho nepředstavoval hrozbu. Nářek Jericha si dokázal poradit i s černokněžníky. Všichni v síni měli strach. Cítil to. Žádný z čarodějů nezískal svou moc bez toho, aby přistoupil na nějakou pochybnou dohodu, udělal kompromis nebo obětoval něco, co neměl. Každý muž a žena tady měl proč se cítit provinile. Ale kdyby měl Nářek trestat každého hříšníka, na kterého narazil, nikdy by se nedostal k ničemu důležitému. Dnes ho tady zajímal jen jediný muž.
Nářek otevřel ústa, aby promluvil, a čarodějům povolily nervy. Zaútočili na něj vším, co měli, všichni najednou. Magie prskala a jiskřila vzduchem, zaplály blesky a ohně nepřirozených barev vyšlehly všude kolem něj. V prostoru se otevřely díry a ozvaly se příšerné hlasy; v síni bylo cítit přítomnost něčeho nového, děsivého. Ruce se míhaly v komplikovaných gestech a napjaté hlasy odříkávaly zaklínadla v jazycích, jimiž nikdy neměly mluvit lidské bytosti. Kráčejícího muže se však nic z toho nedotklo. Veškerá magie, divoká, vysoká i chaosu, po něm neškodně klouzala nebo se uzemňovala jeho holí. Mocné energie se o něj třištily a vyvolané bytosti raději prchaly, než by se střetly s jeho pohledem. A když se všechna kouzla a zaklínadla vyčerpala, Nářek Jericha tam pořád stál, nedotčený a nezraněný. Byl bojovník Boží a nic na světě nad ním nemělo moc. Čarodějové na něho tupě zírali; nebyli zvyklí cítit se bezmocně. Nebyli zvyklí mít strach.
„Přišel jsem sem jen pro jednoho z vás," řekl Nářek a jeho hlas byl v nastalém tichu jasný a zřetelný. „Russele Thorne, předstup!"
V zadních řadách došlo k rozruchu, jak se odtamtud někdo pokusil uprchnout, ale ti, kdo stáli kolem něj, ho popadli a vystrčili dopředu, šťastní, že mají něco, co od nich může odvrátit Nářkův hněv. Dav postupně vyplivl drobného, nenápadného mužíka, který teď nešťastně stál před Kráčejícím mužem. Ve špinavém šedém plášti a s rukama zakrytýma obvazy vypadal spíš jako kupec než čaroděj; kupec, který nechává palec na misce váhy, když vám váží zboží. Ze všech sil se snažil tvářit vzdorovitě, dokonce nevinně, ale chvějící se rty ho zradily.
„Já se tak nejmenuju!" prohlásil. „Zeptej se, koho chceš."
„Jmenoval ses tak," odpověděl Nářek klidně. „Když jsi žil ve vesnici Pod stromy. Měl ses skrýt raději ve městě, Thorne. Tam by se tvoje praktiky snad ztratily. Já vím, kdo jsi a co jsi, vím o všem zlu, které jsi spáchal na tom nešťastném místě. Unikl jsi spravedlnosti, když jsi uprchl a ukryl ses zde, ale Boží spravedlnosti uniknout nemůžeš."
„Ty jsi šel celou tu cestu jenom kvůli mně?"
„Nelichoť si, nekromante. Tak důležitý nejsi. Jsi jen něco, co mám vyřídit cestou za svým skutečným úkolem."
„Jakým právem mě chceš soudit?" zeptal se Thorne, jenž těkal pohledem kolem sebe v naději, že se ho někdo zastane.
„Ve tvého boha a zákony nevěřím! A jako Kráčející muž jsi při pronásledování svých obětí porušil každý zákon, jaký existuje. Kolik lidí jsi za ty roky zavraždil? Všechno, co jsem udělal já, není v porovnání s tvými zločiny nic!"
Náhle pokynul oběma rukama a vrhl proti Nářkovi svíjející se chuchvalec černé energie - vybledl však dříve, než k němu vůbec dorazil. Thorne zakňoural a pokusil se vmáčknout zpátky do davu, ale ten ho nepřijal.
„Nemůžeš mi ublížit," řekl Nářek. „Nemůžeš mi nic udělat. Jsem pod Boží ochranou."
„Všichni víme o dohodě, kterou jsi uzavřel," odpověděl Thorne chraptivě. „Ale jsi si jistý s kým? Jsi si jistý, odkud pochází tvoje moc? Vzpomeň si na všechny ty věci, které jsi udělal, na všechnu krev, kterou jsi prolil, životy, které jsi zmařil! To všechno že jsi dělal ve službách milujícího, milosrdného Boha?"
„I Bůh musí oddělovat zrno od plev," odpověděl Nářek.
„Všechno, co jsem udělal, jsem dělal pro poznání," hájil se Thorne zoufale. „Tvůj bůh chce udržovat lidi v nevědomosti, aby se nestali příliš mocnými a neohrozili ho!"
„Za tvoje nečisté vědomosti zaplatili nevinní, nekromante. Kolik dětí zahynulo v tom strašném sklepě pod tvým domem

zoufale křičících o pomoc, která nikdy nepřišla? Vychutnával sis jejich strach a omýval ses jejich krví. Vzpomínáš si vůbec, jak se jmenovaly?"
„Na nich nezáleželo, byly to děti obyčejných vesničanů. Ty jejich ubohé životy nebyly důležité pro nikoho, ani pro ně samé ne. Viděl jsem příležitost stát se bohem a využil jsem ji. To by udělal každý!"
„Nikdo by nedokázal udělat to, co jsi udělal ty," odpověděl Nářek Jericha. „Byl jsem tam, když vynášeli těla. Ty příšerně rozbité, malé mrtvolky. K tomu není co dodat. Teď už každý zná tvůj zločin a vinu. Nastal čas pro spravedlnost."
Odložil svou hůl a ta zůstala stát na podlaze. Thorne se naposledy pokusil uprchnout, ale nebylo kam. Nářek ho popadl a klidně a cílevědomě ubil nekromanta holýma rukama k smrti.

Chance, Tiffany a Pašák slyšeli křik o tři chodby dál. Hlasité povykování vyděšených mužů a žen a nad tím vším ječeni člověka, který umíral strašlivě pomalu. Všichni tři už mířili k síni čarodějů, varováni půl tuctem prchajících zbrojnošů, že se tam Kráčející muž zastavil, ale když uslyšeli ten křik, dali se do běhu. Chance nikdy v životě neslyšel nic tak příšerného. Zatímco běžel chodbou a na jejím konci rozrazil dveře do síně, hlavou mu vířily ty nejstrašnější vize. Pak křik ustal a Chance si okamžitě uvědomil, že přišli pozdě. Nářek Jericha klečel vedle mrtvoly ubitého muže a z rukou mu kanula krev. Tvář mrtvého byla rozbitá, že by ho nikdo nepoznal, a z nepřirozeného způsobu, jakým ležel, bylo zřejmé, že má polámané kosti. Nářek udělal nad jeho tělem znak kříže a z prstů mu při každém pohybu odkapávala krev; pak beze spěchu vstal a otočil se k Chancemu. Tiffany a Pašák dorazili o chvíli později a rychle se postavili vedle něj. Všichni ostatní čarodějové v síni vyplašeně couvali, kam až to šlo. Někteří se křižovali, jiní plakali. Pár jich zvracelo. Většina se ale ze všech sil snažila na sebe neupozorňovat. Chance upřeně hleděl na mrtvolu a ztěžka oddechoval, zatímco Nářek Jericha vytáhl z kapsy pláště kapesník a začal si pomalu stírat krev z rukou. Jeho dlouhá hůl stála vedle něj. Chance vykročil kupředu a Nářek lehce naklonil hlavu na stranu.
„Co jsi to udělal?"
„Boží práci," odpověděl Nářek, kterého neskrývaná zlost v Chanceho hlase nijak nevyvedla z míry.
„Jsem královský kvestor," řekl Chance. Byl tak rozzuřený, že vůbec nevnímal hrozbu, kterou Nářek představoval. „Za spravedlnost na tomto hradě zodpovídám já. Všichni ti lidé jsou pod mou ochranou! Jestli jsi proti někomu z nich něco měl, měl jsi přijít za mnou a já bych to vyřešil!"
„Jmenoval se Russel Thorne," řekl Nářek. „Při pátrání po zapovězených znalostech znásilňoval, mučil a zabíjel malé děti. Sklep pod svým domem proměnil v místo hrůzy a zavlékal tam děti jedno po druhém. Když objevili jejich těla, ani jejich vlastní rodiče nedokázali snést pohled na to, co s nimi provedl. Udělal jsem to, co jsem udělal, částečně jako varování ostatním a částečně proto, aby se zpráva o tom donesla k rodičům těch nebohých dětí a oni poznali, že spravedlnosti bylo konečně učiněno zadost."
„Nic z toho jsem o Thornovi nevěděl," řekl Chance.
„Samozřejmě že ne. Ale Bůh ví všechno." Nářek se Chancemu upřeně zadíval do očí. „Teď když víš, co ten muž udělal, smýšlíš o mně lépe?"
„Ne, to tedy ne," ozvala se Tiffany.
„Každý nemá na spravedlnost žaludek," řekl Nářek Jericha.
„Tohle byla pomsta, ne spravedlnost," namítla Tiffany vášnivě. „Šíříš kolem sebe násilí a smrt. Bůh, kterému sloužíš, je Bůh hřbitovů."
„Zabil jsem Thorna, aby v jeho rukou netrpěly a neumíraly další děti," odpověděl Nářek. „Chráním nevinné. Nesnaž se mě soudit, čarodějnice. I ty máš svoje tajemství, ty a to tvoje sesterstvo. Modli se, aby mne Bůh neposlal zjistit, co jste zač."
„Zdálo se mi, že jsi právě povídal něco o tom, že Bůh ví všechno," opáčil Chance.
„Ví," přisvědčil Nářek. „Ale říká mi jen to, co potřebuji vědět."
Tiffany a Nářek se dlouho mlčky dívali jeden na druhého. Čarodějnice použila všechnu svou moc ve snaze nahlédnout do budoucnosti Kráčejícího muže, ale proti člověku, kterého měla před sebou, byla naprosto bezmocná. Používat proti němu vnitřní zrak bylo jako dívat se do slunce, do světla tak divokého a neúprosného, že kdyby se neodvrátila, oslepla by. Podívala se na Nářka znovu, tentokrát normálníma očima, a on jí pohled nevzrušeně opětoval.
„Do Lesní země přichází něco zlého," řekla ostře. „Viděla jsem to svým vnitřním zrakem. Dlouhá noc se vrátila. Démoni se nekontrolovaně šířili ošklivě změněným Lesem a na nebi plál Modrý měsíc."
„Něco zlého už je tady," odpověděl Nářek. „Proto jsem přišel do Lesního hradu. To jsi neviděla?"
„Myslela jsem si, že to zlo jsi ty" připustila Tiffany váhavě. „Na rukou máš dost krve."
„Nepleť se mi do cesty, pohanko," řekl Nářek ne nelaskavě. Jsem tady, abych vás všechny zachránil."
„Patříš k těm, kteří by nás klidně pozabíjeli, aby spasili naše duše," odsekla Tiffany. „Dej si pozor, Kráčející muži. Budu tento hrad bránit vší svou mocí, a když to bude nutné, položím za něj i svůj život."
Na to se Nářek k překvapení všech usmál. „To jsi řekla hezky, čarodějnice. Nevinnost je jediná zbraň, která je silnější než já." Otočil se, aby se podíval na Chanceho, který jejich hovoru přihlížel s pobaveným výrazem v obličeji. „Musím vidět královnu, kvestore. Okamžitě."
„Právě teď to není možné," odpověděl Chance. „Je u dvora. Jestli jí chceš něco vzkázat -"
„Doveď mě k ní hned, nebo si ji najdu sám," řekl Nářek Jericha.
„Nedovolím, abys ohrozil královnu," namítl Chance pomalu. „Když to nepůjde jinak, budeme spolu bojovat. Možná nemám tvou magii, zato mám sekeru svého otce a přísahal jsem, že budu vždycky stát mezi svou královnou a vším nebezpečím."
„Odvážná přísaha," řekl Nářek. „Neboj se, kvestore, nepřišel jsem tvou královnu soudit. Nemíním jí ublížit. Chci si s ní

jen promluvit."
„Dáš mi na to svoje slovo, Kráčející muži?"
„Dám, kvestore. A moje slovo je slovo Boží, jež je neporušitelné."
„Tak tedy pojď za mnou. I když nevím, jak tě dvůr přijme. Pašáku, mohl by ses, prosím tě, přestat schovávat za moje nohy?"
„Nelíbí se mi," zavrčel pes s hlavou svěšenou. Srst měl naježenou a ocas vtažený mezi nohy. „Páchne hrobem."
„Neboj se mě, chlapče," řekl Nářek. „Ty jsi ale pěkný pejsek. Proč se se mnou nepozdravíš?"
Natáhl se, aby Pašáka pohladil po hlavě, ale pes se rychle stáhl a hlasitě zavrčel. Nářek se na něj smutně zadíval.
„Myslím, že bys měl raději zůstat tady a dohlédnout na Tiffany, Pašáku," prohlásil Chance a pes rychle přikývl. Tiffany se naježila.
„Proč bych měla zůstávat tady? Chci být u toho, až se Nářek setká s královnou!"
„Máme tady plnou místnost velice rozrušených čarodějů," odpověděl Chance klidně. „Bůh ví, co by mohli provést, když je někdo rychle neuklidní. Někdo, kdo vládne magií, aby je uzemnil, kdyby to bylo nutné. Postarej se o ně a pak přijď za námi. Ano?"
„No tak dobře," přikývla Tiffany nepříliš ochotně. „Jak já se nerada starám o mimina."
Chance se rozhodl, že se s tím spokojí, a zdvořile pokynul Kráčejícímu muži, aby ho následoval. Odešli ze síně společně a mnohý čaroděj si přitom hlasitě oddechl. Všichni okamžitě začali mluvit jeden přes druhého a v nejednom hlase byla slyšet hysterie. Někteří se posadili na zem zády ke zdi, prsty propletené, aby se jim přestaly třást ruce. Nikdo se nedíval na rozmlácenou mrtvolu Russela Thorna na podlaze, ani Pašák ne.

Reakce dvořanů v trůnním sále na příchod Kráčejícího muže byla dokonce ještě vyhrocenější než čarodějů. Chance pustil Nářek Jericha dovnitř, oznámil, o koho se jedná, a ještě než stačil domluvit, všichni dvořané uháněli k nejbližším východům, co jim nohy stačily. Přitom se rozběhli do všech směrů, ječeli a proklínali každého, kdo jim dost rychle neuhnul z cesty. Někteří se vyhnuli tlačenici u dveří tím, že vyskákali z otevřených oken s důvěrou, že voda v příkopu dole zbrzdí jejich pád. Nářek to pozoroval bez viditelného vzrušení. Na takovou reakci už byl zvyklý. Královnini osobní ochránci se pokusili vytvořit zeď mezi svou vládkyní a Kráčejícím mužem, tasené meče v rukou; pak však pohlédli Nářkovi do očí a přidali se k ostatním. Felicity seděla strnule na trůnu a dívala se na Kráčejícího muže stejně klidně, jako on hleděl na ni.
Brzy ze síně zmizeli všichni až na dva královniny ochránce, kteří by ji neopustili nikdy: její osobní strážkyni Cally a sira Viviana. Ti stáli bok po boku před trůnem, odhodláni bránit královnu tasenými meči i za cenu života. Když pohlédli Nářkovi do očí, zachvěli se, ale zůstali na místě, zbraně stále připravené. Cally se na Nářka nevesele usmála.
„Starouš Smrťák. Vždycky jsem věděla, že si pro mne jednou přijdeš. Ale nikdy jsem se tě nebála."
„Pro tebe jsem nepřišel," odpověděl Nářek.
„Musíš přes mne projít, aby ses dostal k Felicity," řekla Cally. „A já to s mečem umím líp, než si lidi obvykle myslí."
„Ty si na mě už nevzpomínáš, Cally?" zeptal se Nářek.
Něco v jeho hlase způsobilo, že se Cally zamračila a ruka s mečem jí klesla. Pak přistoupila ke Kráčejícímu muži blíž a podívala se mu do obličeje - a oči se jí rozšířily úžasem. „Ježíši, to jsi ty!"
Sir Vivian nechápavě sledoval, jak Cally ucouvla. Nevěděl, co se mezi nimi stalo, ani proč královna sedí bez hnutí na trůnu, ale bylo mu jasné, že je teď její poslední nadějí. O Kráčejícím muži, Hněvu Božím, už slyšel. Živoucí legenda. Sir Vivian nevěděl, jestli má proti někomu takovému vůbec naději, ale ve své době byl také legenda. Co když ani Nářek nebyl takový, jak se povídalo? Sir Vivian potěžkal svůj meč. Chladná ocel v tomto případě zřejmě nebude nic platná, jinak by Kráčejícího muže zastavil už Chance. Ale nesmí dopustit, aby někdo ublížil královně, ne když selhal už při ochraně jejího manžela - takže mu zbývalo jen jediné. Ta jediná zbraň, kterou nechtěl nikdy použít.
Byl Vivian Hellstrom od Růžové věže a věděl, co je jeho povinnost.
Nechal svým tělem volně protékat magii. Vzedmula se, konečně volná, zapraskala ve vzduchu kolem něj, nová, mocná přítomnost v trůnní síni. Všichni, kdo tam byli, ji ucítili a překvapeně pohlédli na sira Viviana. Náhle se zdál větší, silnější, skoro stejně impozantní jako Kráčející muž sám. Byl syn velemága a Noční čarodějnice, patrně dvou nejmocnějších mágů, které Les kdy poznal, a konečně se ujal svého dědictví.
Krátce pokynul rukou a vzduchem zapraskaly blesky mířící přímo na Nářka. Kráčející muž před sebe nastavil svou hůl a blesky se skrze ni uzemnily, aniž mu nějak ublížily. Sir Vivian pokynul znovu a všude kolem Nářka vyšlehly plameny, vytvořily kolem něj ohnivý kruh, jenž žhnul tak silně, že si Chance musel zastínit obličej rukou a rychle o několik kroků couvnout. Podlaha trůnního sálu zčernala, ale Nářek zůstal klidně stát uprostřed plamenů; jejich žár na něj nijak nepůsobil. Sir Vivian se zamračil a oheň zmizel stejně náhle, jako se objevil. Pak rozprostřel svou magii kolem sebe, oděl se jí jako tekutým stříbrným brněním, které ho zakrývalo od hlavy k patě. Vyrazil vpřed jako oživlá socha a v jeho zjevu bylo něco z neodvratnosti laviny nebo zemětřesení. Jeho moc tloukla do vzduchu jako gigantická křídla. Meč mu zářil tak oslnivě, až z toho bolel zrak. A Nářek Jericha mu pomalu vykročil vstříc.
Svou magii hrnuli před sebou, hrozivě se natahovala nehybným vzduchem. Bylo to, jako by se srazily dva ledovce, dvě nezadržitelné síly se konečně zarazily. Když se ti dva zastavili a mlčky se měřili pohledy, sama realita se kolem nich začala vlnit a chvět. Sir Vivian napřáhl meč a Kráčející muž pozvedl svou hůl. Neviditelné síly zaplavily síň, mocné a prastaré. A pak byl sir Vivian Hellstrom pomalu, ale nezadržitelně nucen klesnout na kolena. Jeho stříbrné brnění v jediném okamžiku zmizelo a on zůstal ležet v křečích na podlaze. Cally k němu rychle přiskočila, meč připravený, aby ho bránila, kdyby to bylo třeba. Nářek hleděl na svého padlého soupeře bez zášti.
„Bůh je mým brněním, čarodějův synu."
„Nedostaneš ji," vydechl sir Vivian a s Callyinou pomocí se zvedl ze země. „Dokud budu dýchat, budu ji bránit."

„Máte statečné ochránce, Vaše Veličenstvo," řekl Nářek královně. „Ale já jsem vás nepřišel soudit."
„Samozřejmě že ne," odsekla Felicity.
„Nepřišel jsem pro ni ani pro tebe, čarodějův synu," pokračoval Nářek. „Uklidni se. Přišel jsem si promluvit s královnou. Mezi čtyřma očima."
Chance na něj překvapeně pohlédl. „Musíš vědět, že není možné, abys -"
„Nech nás," řekla královna. „Odejděte všichni."
„Jemu nemůžete věřit, Vaše Veličenstvo," trval na svém sir Vivian. „Kráčející muž slouží jen svému bohu."
„Mně by neublížil," odpověděla královna Felicity. „Jděte. Nechte nás o samotě. Potřebujeme si pohovořit."
Chance, Cally a sir Vivian se podívali jeden na druhého, pak víceméně zároveň pokrčili rameny, poklonili se královně a odešli z trůnního sálu, přičemž se sir Vivian maličko opíral o Callyino rameno. Královna a Kráčející muž na sebe dlouho hleděli mlčky, pak královna vstala a pomalu sestoupila z trůnu. Když stanula před Nářkem Jericha, oba se na sebe usmáli.
„Vždycky ses nejmenoval Nářek," řekla Felicity.
„Teď ano," odpověděl Nářek. „Teď a navždy. Je to součást smlouvy, kterou jsem uzavřel."
„Zůstalo v tobě něco z muže, kterého si pamatuji?"
„Samozřejmě. Jsem víc, než jsem byl tehdy, ne méně. A na tebe nezapomenu nikdy, Fliss."
„Tak se pojďme projít," navrhla královna. „A pohovořme si o starých časech, když jsme byli mladí a pošetilí, a ještě jsme měli v co doufat."
Kráčeli prázdným trůnním sálem, bok po boku, ale nedotýkali se. Felicity vytáhla z kapsy v rukávu pouzdro s cigaretami a svou dlouhou špičku a zapálila si. Nářek zavrtěl hlavou.
„Víš, že ti to nedělá dobře."
„Všechno, co se mi líbí, mi nedělá dobře," odpověděla Felicity vesele. „Ale pořád jsem tady. Zato ty vypadáš, jako by ses už dlouho pořádně nenajedl. Nezanedbáváš se s jídlem?"
„Jím a piju, jen když si na to vzpomenu," odpověděl Nářek. „A nespal jsem už roky. Když jsem se přísahou zavázal Bohu, zbavil mne všech slabostí těla. Už nemohu umřít. Bůh by to nedovolil."
„Pokud šlo o slabosti těla, byla jsem vždycky skvělá," řekla Felicity. „Dalo by se říct, že jsou moje silná stránka."
„Já vím," přikývl Nářek. „Pamatuju se."
Felicity na něho něžně pohlédla. „Kolik si toho pamatuješ, Nářku?"
„Pamatuji se, že jsem nikdy nebyl šťastnější, než když jsem byl s tebou. Nebo nešťastnější. Taková už je láska, řekl bych."
Chvíli se spolu procházeli mlčky. Přemýšleli, vzpomínali. „Tolik se toho změnilo," řekla Felicity nakonec. „Když jsme byli mladší a spolu, Lesní království bylo náš nepřítel. Teď jsem jeho královna a ty jsi sem přišel ho zachránit. Přišel jsi ho zachránit, že?"
„Je to mým posláním. Všichni jste ve velkém nebezpečí. Fliss, jak dlouho už víš, že jsem Kráčející muž?"
„Nějakou dobu," odpověděla Felicity. S očima stále upřenýma před sebe se do něj zavěsila. „Jako královna mám spoustu agentů po celém Lesním království a ti mi hlásí všechno důležité. Získal sis docela impozantní pověst. Některé z věcí, co jsem o tobě slyšela..." Káravě se na něho podívala. „Muž, kterého jsem znala, nebyl tak příkrý, tak odsuzující. Zabil jsi hodně lidí, Nářku. Z toho, co vím, si to většina z nich zasloužila, ale -"
„Bůh a svět nás změnili všechny," řekl Nářek. „Stal jsem se tím, čím jsem, a dělám, co musím. Nikdy ses se mnou nepokusila spojit..."
„Nechtěla jsem se setkat s mužem, který se z tebe podle všeho stal. Byla jsem šťastnější se vzpomínkou na tebe, jaký jsi býval. Jakého jsem tě milovala."
Zastavili se před otevřeným oknem a zahleděli se na prázdné nádvoří pod sebou. Trůnní sál za nimi byl dokonale tichý.
„Vidím, že Cally je stále ještě s tebou," poznamenal Nářek. „Vždycky jsem byl rád, že ji máš. I když mě kdysi dokázala vyděsit k smrti. Nikdy si od nikoho nenechala nic líbit, ani od tvého otce. Cítíš se tady ohrožena?"
Felicity se krátce zasmála. „Jen každý zatracený den, lásko. Mám tady tolik nepřátel, že na mě musí stát frontu."
„Chtěla bys, abych s tím něco udělal?" zeptal se Nářek zdvořile.
„To by šlo?" otázala se Felicity překvapeně. „Myslela jsem, že se tak světskými věcmi, jako je politika, zabývat nesmíš."
„Ne," přisvědčil Nářek. „Ale oni to nevědí. Můj přísný pohled by většinu z nich připravil o chuť něco si proti tobě začít. Hřích je hřích a všichni politici jsou něčím vinni. Pouhé vědomí, že jsi pod mou ochranou, by zastrašilo všechny, až na ty nejodhodlanější. A já bych skutečně zabil každého, kdo by ti chtěl ublížit, Fliss."
Opět se chvíli procházeli mlčky. Bylo třeba, aby spolu projednali mnoho důležitých věcí, ale nespěchali.
„Na dvoře mého otce jsme byli šťastní," řekla Felicity. „V těch dlouhých letních dnech, které se zdály, že nikdy neskončí. Když ses ještě jmenoval jinak a já jsem byla jen jedna z princezen. Tolik ses změnil. Tehdy jsi byl tak rozpustilý. Vždycky připravený něco slavit, obléknout se na maškarní bál... vždycky po ruce, když jsem chtěla tančit nebo lovit."
„Většinou jsem byl šťastný," řekl Nářek. „Ale často jsem to jen předstíral. Bavil jsem se, protože mi tak lépe utíkal čas a chránilo mě to před znepokojivými myšlenkami. Tehdy jsem si to neuvědomoval, ale vždycky jsem hledal někoho nebo něco, co by naplnilo můj život. Myslel jsem si, že jsem to našel v tobě, ale zmýlil jsem se."
„Jsi šťastný teď?" otázala se Felicity, aniž se na něho podívala.
„Někdy," odpověděl Nářek. „Můj život teď má alespoň cíl. Smysl."
„Ale jsi tak sám."
„Bůh je se mnou."

„A stačí to?"
„Někdy."
„Byli jsme spolu tak šťastní," zopakovala Felicity. „Ještě jsem nepoznala milence, který by se ti vyrovnal. Někoho, komu by tolik záleželo i na těch nejnepatrnějších maličkostech."
„Tobě ale vždycky víc záleželo na tom být princeznou než na nás," řekl Nářek. „Bez ohledu na to, jak těsně jsem tě k sobě tiskl, vždycky sis zachovávala odstup. A potom to dítě..."
„Musela jsem si ho nechat vzít. Musela jsem. Ten skandál, kdyby se o nás dozvěděl můj otec, o dítěti..."
„Ani jsi mi o tom neřekla, až když už bylo příliš pozdě. Až když už bylo po všem."
„Pokusil by ses mi to vymluvit. A já jsem nechtěla, abys mi to vymluvil. Neměl ses to dozvědět nikdy."
„Jenže mi to někdo řekl," odpověděl Nářek. „Někdo vždycky promluví. Ten potrat byl pro mne posledním stéblem. Pořád jsem si říkal, že tě musím změnit, že tě mohu změnit. Jenže ty jsi vždycky byla dcera svého otce. Vždycky nás něco oddělovalo, tvůj královský původ, náboženství. Nikdy jsi nechápala, jak důležitá je pro mne moje víra. Jinak bys neudělala to, co jsi udělala."
Šli dál, nedívali se jeden na druhého. Felicity se držela Nářkova lokte křečovitěji, než bylo nutné.
„Dozvěděl se o nás někdy vévoda?" zeptal se Nářek.
„Samozřejmě, lásko." Felicity vyfoukla dokonalý kroužek a zamyšleně ho pozorovala, jak pluje vzduchem před nimi. „Vědět takové věci považuje taťka za svou povinnost. Má v paláci ještě více špehů než mimo něj. Dokud nehrozilo, že to prosákne na veřejnost a ohrozí to jeho reputaci, bylo mu to jedno. Nikdy tě nepovažoval za hrozbu. Bezvýznamný šlechtic, který se víc zajímá o náboženství než o politiku. V taťkových očích dokonalá gardedáma."
„Ale nikdy se nedozvěděl o..."
„Mém těhotenství? Ne. Kdyby to jen tušil, zabil by tě velice pomalu a bolestivě."
„Věděla jsi, že když se o tom potratu dozvím, zdrtí mě to."
„Musela jsem být silná," odpověděla Felicity. „Za nás za oba."
„Byl to chlapeček nebo holčička?"
„Nikdy jsem se na to nezeptala." Felicity odhodila nedopalek cigarety a vytáhla další. Když ji vsazovala do své dlouhé špičky, ruka se jí jen sotva znatelně třásla. „Nemyslela jsem, že mě kvůli tomu opustíš. Že opustíš palác a všechno, co jsme spolu měli."
„Kdybys to věděla," zeptal se Nářek pomalu, „udělala bys to stejně?"
„Ano," odpověděla Felicity. „Vždycky jsem byla schopná udělat, co je třeba."
„A teď jsi královna a já jsem Kráčející muž a jeden druhému jsme se vzdálili víc než kdy jindy." Nářek si zhluboka povzdechl. „Měli jsme spolu tolik plánů, tolik nadějí, ty a já. Tohle jsme nepředvídali."
„To ty jsi utekl a vstoupil do kláštera!" namítla Felicity ostře. „Vzdal ses svého titulu, svých pozemků a svých peněz a šoupal sis kolena s tím stádem bratrů božích. Ani ses neobtěžoval se se mnou rozloučit! Musela jsem se o tom dozvědět od jiných!"
„Pokusila by ses mi to vymluvit," zopakoval Nářek její vlastní slova. „A já jsem nechtěl, abys mi to vymluvila."
Felicity si odfrkla. „Mě bys na něco takového nikdy nenachytal. Všechna ta rituální disciplína a studené koupele v nejnemožnější dobu. Kdyby si Bůh přál, abychom se tolik modlili, udělal by nám na kolenou polštářky."
„Hledal jsem tam klid pro svou duši."
„A našel jsi ho?"
„Myslím, že ano. Na čas. Dokud nepadla dlouhá noc a neobjevili se démoni. Zbytek už určitě znáš. Všichni ho znají."
Felicity se zastavila a Nářek ji napodobil. Otočila se k němu a pak si dlouho hleděli navzájem do očí. „Byl jsi jediný muž, kterého jsem kdy doopravdy milovala," řekla Felicity tiše. „Jediný muž, který pro mne kdy něco znamenal."
„Ale ne tolik, aby ses za mne provdala," opáčil Nářek.
„Nemohla jsem! Taťka by to nikdy nedovolil. Poslal by tě do vyhnanství. Nebo by tě zabil."
„Mohli jsme spolu uprchnout."
„Ne," namítla Felicity. „Nemohli. Nikdy bych se nevzdala života, který pro mne tolik znamenal."
„Já vím. To jsem pochopil už tehdy."
„Máš šedivé vlasy," řekla Felicity skoro udiveně. „A tvůj obličej je o tolik starší než můj, přestože nás od sebe dělí jen několik málo let." Upustila cigaretu i se špičkou na zem a oběma rukama mu odhrnula plášť, aby se dostala ke košili pod ním. Nářek stál nehybně, zatímco mu rozepínala jeden knoflík za druhým; pak mu košili rozhalila a pohlédla na jeho nahou hruď. „I tady jsi šedivý. A máš tolik jizev, tolik ran. Můj ubožáčku. Kdysi jsi míval tak krásné tělo."
„Každá jizva vypráví příběh. Jsou to medaile v Boží válce. Už jsem toho pro svého Pána vykonal hodně."
„Ježíši, co jsme si to udělali?" zeptala se Felicity. „Takhle to přece skončit nemělo. Já, vdova po jiném muži, a ty, ženatý s náboženstvím. Copak už vůbec nezáleží na tom, co chceme?"
„Bůh má svoje plány s námi se všemi," odpověděl Nářek. „Musím tomu věřit, jinak bych zešílel. Temnota je skutečná, takže musí být skutečné i světlo."
Felicity se odvrátily, oči její leskly slzami, které si odmítala setřít. Nářek si mlčky zapnul košili.
„Když jsi tehdy odešel... vzpomněl sis na mne někdy?" zeptala se Felicity konečně.
„Odevzdal jsem se Bohu."
„Na to jsem se tě neptala."
„Samozřejmě že jsem na tebe vzpomínal, Fliss. Vždycky budu. Ale odevzdal jsem se něčemu většímu, něčemu, co pro mne znamená víc než sám život. A jsem teď Kráčející muž, Hněv Boží ve světě lidí. Muž, kterého jsi kdysi znala, byl jen malou částí toho, co jsem teď."
„Tak co tě po všech těch letech přivedlo do Lesního hradu?" Felicity se k němu znovu obrátila; oči měla suché a ústa

pevně sevřená.
„Fliss..."
„Proč jsi sem přišel?!"
„Hlas v mém nitru mi řekl, že mě tady bude třeba. Že musím jít do Převrácené katedrály a vrátit ji Bohu. Znovu ji vyčistit. Felicity, zvolili jsme si svoje životy dobrovolně a láska, kterou jsme k sobě kdysi cítili, nebo jsme si mysleli, že cítíme, nepatří ani do jednoho z nich. Ty jsi teď Lesní královna a já jsem Kráčející muž, a nic jiného být nemůžeme."
„Vzdal by ses pro mne toho být Kráčejícím mužem?" zeptala se Felicity tak tiše, že ji sotva slyšel.
„A vzdala by ses ty pro mne toho být královnou?" opáčil Nářek. „Připravila bys svého syna o příležitost stát se králem?"
„Jdi pryč," řekla Felicity unaveně. „Nech mne o samotě." Otočila se k němu zády. „Vlevo najdeš soukromou komnatu. Můžeš tam počkat, dokud ti nepošlu průvodce."
Na chvíli zavládlo ticho a pak řekl tiše: „Nikdy jsem ti nechtěl ublížit, Fliss." Potom byl slyšet jen zvuk otvíraných a zavíraných dveří, jak odešel z trůnního sálu, možná navždy.
Felicity se pevně objala rukama, aby se nesesypala. S tímhle si dokáže poradit. Svého času si poradila s horšími věcmi. Nic ji už nemůže zničit. A jestli se za ta léta zatvrdila, nu, musela se zatvrdit, jinak by ji protichůdné síly v jejím životě dávno roztrhaly na kusy. Vzala na sebe zpátky autoritu královny. Byla to chabá útěcha, ale lepší než nic.
Hlavní dveře trůnního sálu se pomalu otevřely a Cally se sirem Vivianem opatrně nahlédli dovnitř. Když uviděli, že je královna sama, vešli do sálu a za nimi se začali pomalu trousit i odvážnější z dvořanů. Felicity se vrátila ke trůnu a posadila se na něj, hlavu vysoko zdviženou, bradu hrdě vystrčenou, pohled natolik chladný a nepřístupný, že dokázal odradit i ty nejzdvořilejší a nejobecnější otázky. Cally zaujala svou obvyklou pozici vedle ní bez jediného slova, za což jí královna byla mlčky vděčná. Sir Vivian se postavil před trůn, zatímco zhruba třetina původního počtu dvořanů zaplnila sál. Byli neobvykle tiší a zaražení. Někteří se stále nenápadně rozhlíželi, kam se Kráčející muž poděl.
„Vítejte zpátky, mí loajální poddaní," řekla královna mrazivě. „Možná že bychom do budoucna měli zapomenout na vaše slavnostní přísahy ohledně obrany Trůnu a raději se vám postarat o dobré běžecké boty. Určitě vás potěší, když vám řeknu, že jsem naprosto v pořádku a nic mi nehrozí. Ani nikomu z vás, pokud se budete po dobu návštěvy Kráčejícího muže chovat slušně. Dal mi svoje slovo, že je tady výhradně proto, aby se vypořádal s problémem Převrácené katedrály. Takže pokud nebude někdo z vás tak pitomý, aby na sebe zbytečně připoutal jeho pozornost, budete v bezpečí. Ovšem ti, kteří mají mimořádně špatné svědomí, by se raději měli zamknout ve svých komnatách, dokud zase neodejde. Schovat se pod postel by také nemusel být špatný nápad."
Jakmile domluvila, začali si dvořané mezi sebou vzrušeně šeptat. Její prestiž výrazně stoupla už tím, že setkání s obávaným Kráčejícím mužem vůbec přežila, natož s takovou sebejistotou. Na druhé straně by každý z nich rád zaplatil nemalý obnos, aby se dozvěděl, o čem se s ním tak dlouho bavila. Královna regentka s vévodou Starlightem za zády byla sama o sobě dost znepokojivá představa; královna, kterou podporoval a chránil Kráčející muž, to už by se nejspíš neobešlo bez akutní výměny spodního prádla. Značné množství plánů by muselo být přehodnoceno a patrně zavrženo, alespoň dokud by Kráčející muž z Lesního hradu zase neodešel. Královna je nechala jejich starostem a obrátila svou pozornost na sira Viviana, který před ní stále stál v předpisovém pohovu.
„I tobě patří náš dík, sire Viviane. Byl jsi připraven položit svůj život, abys mne ochránil. Nikdy ti to nezapomenu. Ačkoliv od hrdiny od Růžové věže jsem to asi měla čekat. Musím se však přiznat, že metody, které jsi použil, pro mne byly překvapením. Nevěděla jsem, že jsi tak mocný mág."
„Není to nic, na co bych byl hrdý, Vaše Veličenstvo," odpověděl sir Vivian, hlas i výraz v obličeji stejně formální jako vždy.
„Stejně ti děkuji, vrchní veliteli, že jsi zůstal, když všichni ostatní uprchli. Nikdy jsem o tvé odvaze nepochybovala, ale je dobré vědět, že se mohu spolehnout i na tvou čest." Obrátila se ke Cally. „Teď ne. My dvě si promluvíme později."
Cally přikývla a zadívala se na sira Viviana; k jeho nemalému překvapení se na něj vděčně usmála. Odpověděl jí poněkud prkennou úklonou hlavy. Nebyl zvyklý na chválu žen a po pravdě řečeno, vůbec nevěděl, jak na ni má reagovat. Vlastně z toho byl nervóznější než z Kráčejícího muže.
Mezi navrátivšími se dvořany už se začaly formovat nejrůznější kliky a frakce, ve kterých mezi sebou polohlasně probírali důsledky přítomnosti Kráčejícího muže stejně jako nové moci sira Viviana. Dosavadní rovnováha sil na hradě už patřila minulosti a všichni si to dobře uvědomovali. Královna se zájmem pozorovala, jak se mezi nimi rychle šíří panika a ironicky se usmívala. Cally pozorovala královnu pozorující dvořany a zamyšleně se mračila. Vzpomínala si na šlechtice, který odešel, aby se stal Kráčejícím mužem, pamatovala si, jak svým odchodem zlomil Felicity srdce. V tuto chvíli představoval komplikaci, kterou královna nepotřebovala. Callyin zamračený výraz se ještě prohloubil, když si uvědomila, že z toho nekouká nic než další potíže. Máloco člověku rozhází celý život spolehlivěji než návrat staré lásky.
A sir Vivian stál strnule před trůnem a za nehybnou maskou jeho tváře mu divoce vířily myšlenky. Jeho tajemství bylo odhaleno. Brzy to bude vědět celý hrad. Přes všechno svoje úsilí na bojišti, přes všechnu snahu být jako jiní, přes to, že se tomu vždycky bránil, bude tím jediným, čím nikdy být nechtěl -čarodějovým synem nejen jménem, ale i činy. Nikdo už v něm nebude vidět nic jiného. Ale ještě více ho trápilo, s jakou lehkostí ovládal tak mocnou magii. Jak přirozeně mu to šlo a jak v tom byl dobrý, jak výjimečně dobrý. Jako někdo, kdo se pro to narodil. Sir Vivian se zoufale snažil ovládnout svoje emoce a novou ctižádost, jež se v něm pomalu rodila - a přemítal, co si s ní počne.

Jestřáb s Rybářkou spolu seděli v malém, klidném předpokoji a porovnávali si názory na předchozí události. Oba byli strašlivě vyčerpaní, ale tvrdohlavě se snažili pokračovat a utřídit si to málo informací, které měli. Dobře věděli, že kdyby si jen na minutu natáhli nohy a uvolnili se, usnuli by nejspíš na celý týden. Bohužel, po všem, co zjistili, stále v podstatě neměli o čem diskutovat. Motiv k zabití Haralda měl prakticky každý, ale zdálo se, že nikdo neměl motiv a

příležitost současně. Nebo alespoň ne v kombinaci, která by dávala nějaký smysl. Rybářka stále chtěla přičíst vraždu svému otci, už z principu, ale musela připustit, že proti němu nemají žádné alespoň trochu přesvědčivé důkazy. Jejich argumentace už několikrát skončila v kruhu a pořád se nikam nedostali, když tu náhle uslyšeli hluk velkého počtu nohou uhánějících jejich směrem. Rybářka přistoupila ke dveřím, pootevřela je a vyhlédla ven; vzápětí je zase tiše přibouchla. Podívala se na Jestřába, který už také vstával ze židle.
„Vévodovi muži," řekla Rybářka. „Jejich asi dvacet a míří sem. Co budeme dělat?"
„Bývaly časy, kdy nás přesila deset proti jednomu tolik nezneklidňovala," povzdechl si Jestřáb. „Ale v našem současném stavu... Nemyslím, že nás zabijí. Ale mohli by nám chtít dát další nakládačku."
„Utečeme?" zeptala se Rybářka.
„Ty bys chtěla?" opáčil Jestřáb.
„Vidět tě podruhé v tak hrozném stavu bych už nesnesla," odpověděla Rybářka. „Znáš hrad lépe než oni. Můžeme se schovávat tak dlouho, až je přestane bavit nás hledat."
„Ne," řekl Jestřáb. „Neutečeme. Už nikdy. Ne kvůli mně, kvůli nám ne. Protože když teď uprchneme, všichni se dozvědí, že jsme slabí. Ti parchanti nás chtějí zničit psychicky, jako to udělali fyzicky. Brzy by se to rozneslo po hradě. Nikdo už by s námi nemluvil. A kromě toho, jsme Jestřáb a Rybářka. My neutíkáme. Patří to k tomu, co jsme."
Rybářka se pomalu usmála. „Samozřejmě. Skoro bych na to zapomněla. Musíme zůstat a bojovat, a možná zemřít, protože kdybychom to neudělali, už bychom to nebyli my."
„Sám bych to neřekl lépe," zasmál se Jestřáb.
Připravil si sekeru a Rybářka tasila meč a pak spolu stáli uprostřed místnosti, oči upřené na dveře. Potřebovali všechny své síly jen k tomu, aby drželi zbraně v pohotovosti. Krátce nato se dveře rozletěly tak prudce, až udeřily o zeď, a dvacet vévodových mužů napochodovalo do pokoje. Sotva uviděli Jestřába a Rybářku, nejistě se zastavili, zjevně vyvedení z míry jejich zbraněmi. Gardisté se chvíli jen mlčky dívali jeden na druhého, pak ten, který je vedl, vystoupil o několik kroků vpřed. Byl to pořádný chlap, který měl svaly snad i na svalech. Palce si zaklesl za opasek a vynaložil nemalé úsilí na to, aby si Jestřába změřil opovržlivým pohledem.
„Jsem Hogg. Mluvím jménem vévody Starlighta. Dává vám ultimátum. Buďto do zítřejšího poledne někoho obviníte z vraždy krále Haralda, nebo opustíte Lesní hrad a už se sem nikdy nevrátíte. Vévoda pak jménem svého vnuka Stephena spojí mocí zbraní Hillsdown a Lesní království. Této nové zemi bude vévoda samozřejmě až do doby vnukovy plnoletosti vládnout. Pokud tady ještě budete nebo se pokusíte nějak vměšovat do jeho plánů, budete zabiti. Rovněž vám pod trestem bití a smrti nařizuje držet se co nejdále od Převrácené katedrály. To je vše."
„Hezky ses to naučil," pochválil ho Jestřáb. „Za obsah ti dávám deset bodů z deseti, ale ještě budeš muset cvičit ten výhružný postoj. Ten k tomu taky patří."
Rybářka se podívala na Jestřába. „Proč se zajímá o Převrácenou katedrálu?"
„Protože chce, aby zbraně, poklady nebo moc, kterou by eventuálně mohla obsahovat, byly jeho," odpověděl Jestřáb. „Přesněji řečeno jeho lidí nebo lidí, které ovládá. A nechce, abychom se do toho pletli my, protože bychom to, co tam najdeme, buďto dali královně, a tím bychom jí zaručili nezávislost na jejím otci, nebo bychom si to ponechali a pak by se nás musel bát ještě více než teď."
„Jo," ušklíbla se Rybářka. „To je mu podobné. Takže, oznámíš mu tu špatnou zprávu ty nebo já?"
„Já začnu a ty můžeš pokračovat," odpověděl Jestřáb. Pak se otočil k vévodovu poslovi a usmál se. Byl to sebevědomý, spokojený a velice nepříjemný úsměv. „Všiml jsem si, že vévoda Alric sám nepřišel. Není totiž hloupý, aby na nás zkoušel takovou řeč osobně. Ví, že Rybářka a já bychom mu tak důkladně nakopali zadek, že by si z něj mohl udělat ucpávky do uší. Takže se vrať ke svému pánovi a vyřiď mu, že Jestřáb a Rybářka se čerta starého zajímají o to, co chce. Budeme si dělat, co se nám líbí, a z každého, kdo by nám v tom chtěl bránit, naděláme sekanou. Já vím, co si teď asi myslíš. Myslíš si, že je vás dvacet a my jsme jen dva, a navíc jsme nedávno dostali pořádnou nakládačku. No, možná nejsme v nejlepší formě, ale určitě sis už všiml, že všechna naše zranění jsou pryč. A přesila nepřesila, jsme lepší, než vy kdy budete. Pokud byste se na nás vrhli všichni najednou, je tady jistá šance, že byste nás nakonec dostali. Předtím vás ale stejně většinu pozabíjíme. Takže kdo z vás je takový hrdina, že obětuje život, aby někteří z jeho kamarádů měli šanci vyhrát? Kolikpak vám vévoda vlastně platí, chlapi? Je v tom i pohřebné?"
„Dost řečí," zavrčela Rybářka. „Mám chuť někoho zabít."
Jestřáb se zlověstně usmál, sekeru pevně sevřenou v rukou. I Rybářka se šklebila a nebyla v tom ani stopa veselí. Hogg nasucho polkl a o krok ucouvl. Náhle se otočil a vyběhl z místnosti; jeho muži ho spěšně následovali. Jestřáb s Rybářkou počkali, dokud kroky vévodových gardistů nedozněly na konci chodby, pak schovali své náhle nesnesitelně těžké zbraně, dovrávorali k nejbližším židlím a svalili se na ně.
„Zatraceně, my jsme ale dobří," vydechla Rybářka.
„To jo," přikývl Jestřáb. „Samozřejmě hodně pomohlo, že jsme neblufovali. Byli jsme připravení bojovat a oni to věděli. Nedokázali prostě uvěřit, že bychom se vrhli na takovou přesilu, kdybychom na to neměli."
„Měli bychom s tím přestat, Jestřábe," řekla Rybářka. „Nebo jednou narazíme na někoho, kdo je příliš hloupý, než aby se nechal ošálit."
„Existuje ještě jeden způsob," odpověděl Jestřáb pomalu, váhavě. „Čím dál více uvažuji, kolik dobrého bych mohl udělat, kdybych odhalil, kdo ve skutečnosti jsem. Kdybych se prohlásil za prince Ruperta. Mám královskou pečeť. Chance by mě podpořil. Jako princ bych měl moc nařizovat správné věci. Lidé by se kolem mne semkli jako dřív. Vévoda by si rozmyslel vytáhnout do boje proti legendárnímu princi Rupertovi. Alespoň jednou by ta legenda k něčemu byla. Mám vůbec právo vyhýbat se svým povinnostem jen proto, že na sebe nechci vzít rodinnou odpovědnost? V Havenu nám vždycky vadilo, že žádnou autoritu nemáme, že nemáme moc udělat něco se vším tím zlem, se kterým jsme se každý den setkávali. Jako princ Rupert a princezna Julie bychom mohli dosáhnout toho, aby

lidé jednali správně, pouhou královskou autoritou je přinutit dělat, co je třeba."
„Není to náhodou to, o co se snažil Harald?" opáčila Rybářka.
„Já nejsem svůj bratr. Kdybychom byli princ a princezna, na naší fyzické slabosti by teď vůbec nezáleželo. Nařizovali bychom lidem, jako je sir Vivian a Chance, a ti by udělali všechnu těžkou práci za nás."
„Nedomyslel jsi to do konce," odpověděla Rybářka. „Jakmile si jednou nasadíš na hlavu korunu, už ji nemůžeš sundat. Abys získal autoritu, o které jsi mluvil, musel bys odsunout královnu regentku a svého synovce, Stephena, a stát se králem Rupertem. Vládcem Lesního království. Naše životy by už nikdy nebyly jen naše. A nebyl tohle náhodou důvod, proč jsme odsud uprchli?"
„Já vím, ale možná je být králem moje povinnost."
„A co tvoje povinnost ke mně?" zeptala se Rybářka.
Vtom se okno za jejich zády prudce otevřelo a poryv větru vmetl do místnosti déšť. Voda letěla vzduchem skoro horizontálně, jakoby nesená nějakou nepředstavitelnou silou, ale uprostřed pokoje se zastavila. Jestřáb a Rybářka hleděli s ústy dokořán, jak se zhušťuje a přetváří v pevný vodní sloup, modrý a lesklý, který postupně získal rysy lidské postavy. Pak déšť ustal stejně náhle, jako začal, a před oběma kapitány stála žena stvořená z vody. Byl šest stop vysoká a průzračná jako křišťál, na sobě měla dlouhé šaty, ty však byly stejně jako ona tekuté a přelévaly se po jejím těle v pomalých, dlouhých vlnách. Dlouhé vlasy jí spadaly na ramena jako nekonečný vodopád, který se neustále obnovoval. Po tváři jí stékaly kapky vody jako slzy a kanuly na zem. Pomalu otočila hlavu, aby se podívala na Jestřába a Rybářku, a na bledě modrých ústech se jí objevil něžný úsměv.
„No dobře," řekl Jestřáb. „Vyhrála jsi cenu za nejpodivnější věc, kterou jsem dnes viděl. Kdopak jsi?"
„Jsem Jezerní paní, ochránkyně Lesa." Když se její rty pohnuly, po tváři se jí rozběhly další vlnky a její hlas byl jako zurčení horského potůčku, které dostalo tvar, smysl a lidské teplo. Pomalu vykročila po pokoji a prohlížela si ho. Když se přiblížila ke krbu, začala se z ohně valit pára a na zemi za ní zůstávala mokrá stopa. Pod sukní jí ale nebylo vidět nohy a spíše plula, než šla, jako nějaký vodní duch. Pak se otočila zpátky k Jestřábovi a Rybářce. „Přišla jsem, abych chránila hrad, až se vypravíte do Převrácené katedrály."
„Tak počkat," prohlásila Rybářka. „Ještě jsme se nerozhodli, že tam půjdeme. Nejprve musíme vyřešit vraždu."
„Půjdete tam," řekla Paní klidně. „Protože musíte."
„Kdo nebo co přesně jsi, paní?" zeptal se Jestřáb zdvořile.
„Byla jsem vytvořena kolem ducha ženy, která se utopila," odpověděla Jezerní paní. „Chtěla uniknout ze světa, který jí připadal nesnesitelný, ale svět s ní ještě neskončil. Před ní byla jiná Jezerní paní, ale ta už zmizela a bylo třeba nového ochránce. Proto se smrtelná duše stala nesmrtelnou v podobě vodního ducha. Avšak nedlouho po mém stvoření, když jsem byla ještě slabá a nezkušená, obsadil Kníže démonů s pomocí divoké magie moje jezero a já jsem se stala jeho bezmocným vězněm. Věděla jsem, co se děje v Lesní zemi, že se dlouhá noc šíří, ale nedokázala jsem zasáhnout. Když byl Kníže démonů zapuzen, vynořila jsem se, znovu jsem získala svou moc a od té doby pomalu pomáhám a podporuji obnovu Lesa. Zem byla za dlouhé noci zle poničená a bojím se, že některé její části se už nevzpamatují nikdy, ani s mou pomocí. Nyní nám temné časy hrozí znovu a já jsem přišla, abych vás varovala. Až do této chvíle jsem se styku s lidmi vyhýbala, částečně proto, že jsem se nechtěla setkat s lidmi, kteří mne mohli znát, když jsem ještě žila, částečně proto, že už nejsem člověk. Vzpomínám si, jaké to bylo, ale teď musím myslet ve větším měřítku."
„Proč ses zjevila zrovna nám?" zeptal se Jestřáb.
„Protože vím, že princi Rupertovi a princezně Julii mohu věřit. Jsem Jezerní paní a nic přede mnou nezůstává skryto."
„No výborně," povzdechla si Rybářka. „Další komplikace. Poslyš, jestli budeš mluvit s někým jiným, zkus si zapamatovat, že teď jsme Jestřáb a Rybářka."
Nezdálo se, že by ji Jezerní paní poslouchala. Už se zase rozhlížela po místnosti. Bylo těžké číst výraz její přelévající se tváře, ale Jestřábovi připadalo, že je smutná. Pozvedla ruku k ústům a prsty se jí na okamžik dokonale spojily se rty. „Už je to dávno, co jsem tady byla naposledy," řekla tiše. „To jsem ještě žila. Příliš se to tady nezměnilo. V tom je síla hradu a zároveň jeho slabost."
„Opravdu žiješ v jezeře?" zeptala se Rybářka zvědavě.
Paní se na ni usmála, „Já jsem jezero. Kamkoliv v Lese teče voda, tam jsem i já. Jsem v každém potůčku a říčce, v každém vodopádu a strouze. Jsem teď součástí země. Sledovala jsem vás od okamžiku, kdy jste se vrátili do Lesa. Všechno tu váš příjezd očekávalo. Teď, když jste tady, se osud konečně může začít naplňovat. Vstoupit do Převrácené katedrály a udělat tam, co se udělat musí, je vám souzeno."
„My nemusíme vůbec nic, co nechceme," opáčila Rybářka trochu podrážděně. „A proč je, k čertu, tak důležité, abychom do té zatracené Převrácené katedrály vůbec chodili? Připadá mi, jako by nás tam posílal úplně každý."
„Modrý měsíc brzy zase vyjde," odpověděla Paní. „Plný a mocný, bude zase vládnout světu odpoutané divoké magie. Bude to nekonečná noční můra pro všechny lidi, kteří přežijí. Jedině vy tomu můžete zabránit. Proto jste se sem vrátili."
„Vrátili jsme se o své svobodné vůli, abychom odhalili Haraldova vraha!" namítl Jestřáb.
„Už víte, kdo ho zabil," odpověděla Paní. „Jenom si to ještě nechcete připustit."
Jestřáb si ji dlouho mlčky prohlížel. „Odněkud tě znám, že je to tak?"
„To bys nejspíš měl," odpověděla Paní. Usmála se na Jestřába a ten jí úsměv oplatil. Podivným způsobem ho k sobě přitahovala, i když neměl tušení, proč vlastně. Rybářka to všechno pozorovala a připadala si poněkud odstrčená.
„Mohu vás oba vyléčit," řekla Paní najednou už zase věcně. „Vím, co se vám přihodilo a jak jste teď slabí. Mohu vám zase vrátit sílu."
„To má být úplatek?" zeptala se Rybářka. „Uděláš to pro nás pod podmínkou, že se vydáme do té zatracené katedrály?"
„Ne," odpověděla Paní. „Je to dárek ode mne. Ať už se rozhodnete jakkoliv." Vztáhla ruce k Jestřábovi a Rybářce a voda jí proudila z dlaní i prstů jako šplouchající vodopády. „Přistupte ke mně, napijte se a budete zase zdraví. Proudí

mnou síla Lesní země. Napijte se jí a buďte znovu hrdiny."
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. Oba se chtěli zeptat, v čem je háček, ale ta slova jim nešla z úst. Věděli, že se nacházejí v přítomnosti něčeho většího, než jsou oni, jako by s nimi v pokoji byla Země sama. Sklonili hlavy před Jezerní paní a napili se vody tekoucí z jejích rukou. Byla chladná a svěží jako voda z horského potůčku, a když ji polkli, cítili, že proudí jejich těly jako stoupající příliv, pomalu, ale neodvratně, a vymývá z jejich životů všechno škodlivé. Síla naplnila jejich údy a narovnala jim záda. Všechna bolest byla rázem ta tam a jejich mysli byly náhle až nepřirozeně jasné. Jezerní paní odtáhla ruce a Jestřáb s Rybářkou se na ni vesele zasklebili. Poprvé po mnoha letech cítili, že zase žijí naplno. Pak se dveře za nimi otevřely a oba se prudce otočili, zbraně v rukou, aby stanuli tváří v tvář překvapenému Chancemu a siru Vivianovi. Jestřáb s Rybářkou zbraně zase schovali a usmáli se na ně.
„Promiňte, že rušíme," řekl Chance, který nespouštěl oči z usmívající se Jezerní paní. „Jdeme nevhod?"
„Jsem Jezerní paní," představil se vodní duch. „O koberec se nebojte, uschne. Jsem ochránkyně země a přišla jsem v hodině nouze, abych se postavila na její obranu. Těší mě, že se s vámi konečně setkávám, sire kvestore, sire Viviane."
Sir Vivian se podíval na Chanceho. „Zajímalo by mě, proč v tomhle hradě vůbec máme nějaké stráže. Lidé si sem přicházejí a odcházejí, jak se jim zatraceně zlíbí."
„Ať je to, jak chce," řekl Chance a obrátil se k Jestřábovi a Rybářce, „Nářek Jericha, slavný nebo nechvalně známý - to záleží na úhlu pohledu - Kráčející muž, je tady na hradě. A chce mluvit s vámi dvěma. Ihned. Nebo ještě dřív, pokud by to bylo možné."
„Slyšel jsem o něm," odpověděl Jestřáb. „Ale vždycky jsem si myslel, že je to jen pověst, kterou si vyprávějí poddaní."
„Bohužel je naprosto reálný," povzdechl si Chance nešťastně. „A je dost mocný na to, abych se v jeho přítomnosti necítil pohodlně. Prosím vás, pojďte si s ním promluvit, než začne hledat další hříšníky, které by mohl potrestat."
„Když myslíš, že bychom měli," řekla Rybářka. Podívala se na Jestřába. „Chceš se vsadit, že taky chce, abychom šli do té zatracené katedrály?"
„Nechci," odpověděl Jestřáb. „I když, po pravdě řečeno, cítím se teď tak silný, že bych ji klidně rozebral cihlu po cihle holýma rukama, kdyby to bylo nutné. Nebo vykopal Kráčejícího muže z hradu, když na to přijde."
„Prosím vás, to vás nesmí ani napadnout," zhrozil se Chance. „Bojím se pomyslet na škody, které byste vy dva dokázali způsobit, kdybyste se do toho doopravdy dali."
Sir Vivian si chvíli mlčky prohlížel Jezerní paní a pak přistoupil k ní. „Já tě znám. Vím, kdo jsi."
„Samozřejmě že to víš," odpověděla mu Paní. „Ale nesmíš to prozradit."
Usmála se na něj a on před ní poklekl na jedno koleno. Dotkla se prsty jeho ramene, jako by mu žehnala, a její voda mu stékala po ruce. On si toho nevšímal. Vzhlédl k ní způsobem tak procítěným, až mu z očí málem vyhrkly slzy, a něco mezi nimi přeskočilo, co ostatní viděli, ale nepochopili. Jezerní paní pak sira Viviana zvedla na nohy a společně odešli z místnosti. Chance se podíval na Jestřába a Rybářku.
„Vy víte, co to má všechno znamenat?"
„Nemám tušení," odpověděl Jestřáb. „Ale když se to tak vezme, to platí skoro o všem, co se nám dnes přihodilo."
„To je dobře," povzdechl si Chance. „Měl jsem strach, že jsem jediný. Bývaly časy, kdy jsem chápal, co se na hradě děje. K čertu, vědět o všem patřilo k mé práci. Ale v poslední době bych klidně mohl chodit s pytlíkem od mouky na hlavě a nápisem: Jsem hlupák - nakopni mě!" na zádech." Smutně potřásl hlavou. „Poslyšte, musíme si promluvit o Kráčejícím muži. Prosím vás, neudělejte nic, co by ho rozzuřilo. Je nesmírně mocný, naprosto oddaný své věci a nemá ani tolik smyslu pro humor jako mrtvá žába. Jestli ho rozzlobíte, nejspíš vás zabije - a všechny ostatní, kteří budou náhodou poblíž, k tomu. Tvrdí, že k němu mluví Bůh a říká mu, aby zabíjel lidi. Podle mých zkušeností je takovým lidem nejlépe na všechno kývat, usmívat se, neodporovat jim a doufat, že brzy odejdou někam jinam."
„V Havenu jsme znali jednoho chlápka, který taky slyšel, jak k němu promlouvá Bůh," řekla Rybářka. „Podle všeho po něm chtěl, aby na veřejnosti recitoval mizerné básně a obnažoval se před jeptiškami."
„Pak to jednou zkusil na Ulici bohů," dodal Jestřáb. „Menší sestry Neposkvrněné břitvy z něj na místě udělaly skládačku."
„O Kráčejícím muži jsme už slyšeli," řekla Rybářka. „Je legendou i dole v jižních královstvích. Ale my jsme taky legendy. Dokážeme se o sebe postarat."
„Potíž je v tom, že na rozdíl od většiny legend je Kráčející muž ještě nebezpečnější, než si většina lidí myslí," namítl Chance. „Svého času zabil pěknou řádku lidí. Ne vždycky z důvodů, které bychom my ostatní dokázali pochopit. Byl jsem u konce jednoho z těch případů. Odpornosti Mrtvé ruky a Zářijoví vlci. Kráčející muž už byl více než hodinu pryč a z města pořád ještě vynášeli mrtvoly."
„A chce s námi mluvit," řekl Jestřáb pomalu. „Jen tak pro zajímavost, neví někdo, koho sem přišel zabít?"
„Ne," odpověděl Chance. „Ale už jednoho čaroděje ubil holýma rukama k smrti, a to jen tak mimochodem."
„Možná že jde po nás," nadhodila Rybářka. „Ve své době jsme taky zabili pěknou řádku lidí. Vždycky z důvodů, které jsme považovali za dobré, jenže to nejspíš říká každý."
„Raději bychom za ním měli zajít," povzdechl si Jestřáb. „Snaž se nedělat si o nás starosti, Chanci. Pokud se nám Nářek pokusí dělat problémy, pošleme ho Isobel a já k tomu jeho bohu, aby mu vysvětlil, v čem udělal chybu."
Chance pomalu potřásl hlavou. „Kéž bych si myslel, že žertujete."

Sir Morrison, lady Esther a Franz Pendleton, ti pozoruhodní rádoby zrádci, čekali netrpělivě před soukromými komnatami vévody Alrika, až se rozhodne, zda s nimi chce mluvit, nebo ne. Střežilo je půl tuctu ozbrojených gardistů s krajně nesympatickými obličeji. Morrison a Esther seděli klidně na židlích, zatímco Pendleton nervózně přecházel sem a tam.
„Už to trvá příliš dlouho," řekl Pendleton konečně. „Něco se muselo stát. On ví, proč jsme tady. Už se dávno mohl

rozmyslet. Co mu tak dlouho trvá?"
„Nechává nás prostě čekat, aby nám dal najevo, jak je důležitý," vysvětlil mu Morrison. „Čím důležitější osoba, tím delší čekání. Budeme mít štěstí, jestli nás vévoda dnes vůbec přijme. Teď se posaď a přestaň se ztrapňovat. Podívej se na ty krásné portréty."
„Čert vem portréty!"
„Sklapni a posaď se," vyzvala ho lady Esther ostře. „Jestli vévoda dospěje k názoru, že jsme slabí a nejistí, převálcuje nás. Je životně důležité, abychom ho přesvědčili, že reprezentujeme mocné zájmy a že si nemůže dovolit s námi nepočítat. Udělej nám ostudu, Pendletone, a zabiju tě vlastníma rukama. A teď si sedni!"
Pendleton se posadil na okraj židle a zamnul si ruce. „To není dobré. Přijít sem osobně. Doposud jsme vždycky jednali přes prostředníky."
„Proto jsem se zatím nikam nedostali," odpověděl sir Morrison klidně. „Naše poselství se tím ředí. To, jak vážně to myslíme, se ztrácí. Sir Robert byl naší poslední nadějí a ukázalo se, že je nebezpečně nerozhodný. Nemá žaludek na přímou akci, jaké je pro převzetí moci třeba. Takže se obejdeme bez něho a bez jeho nákladných rad. Jestli se nám podaří vévodu přesvědčit, aby vzal naši věc za svou, jsme napůl doma."
„To je ale zatraceně velké jestli," zamumlal Pendleton.
Pak se dveře náhle otevřely a gardisté spiklencům mlčky pokynuli, aby vstoupili. Všichni tři vešli do vévodových soukromých komnat a přitom se snažili vypadat co nejklidněji a nejvyrovnaněji, jako muži a žena činu, mocní a cílevědomí. Vévoda seděl v křesle uprostřed místnosti, uvězněný ve svém krunýři z řemenů, přezek a drátů. Neobtěžoval se na návštěvníky podívat, dokud nestáli přímo před ním, a pak byl jeho pohled mrazivý a otevřeně opovržlivý. Morrison a Pendleton se mu hluboce uklonili, zatímco Esther vysekla pukrle. Vévoda stěží přikývl.
„Chtěli jste se mnou mluvit," řekl lhostejně. „Tak mluvte. A přejděte rovnou k věci, nebo řeknu svým mužům, aby to z vás vytloukli."
Pendleton se ošil. Gardisté jim odebrali zbraně dříve, než je vůbec pustili do vévodova předpokoje. Morrison se zdvořile usmál a oslovil vévodu dokonale rozumným tónem.
„Jsme tady, abychom vám předložili malý návrh, Vaše Výsosti. Moji společníci a já představujeme lankrabata Zlata, Stříbra a Mědi a jiné obchodní zájmy země. Možná už nejsme tak mocní jako dříve, ale s vaší pomocí by se to mohlo změnit. Po celé zemi máme síť sběračů informací, kterou bychom vám dali k dispozici. Hovořím tady o takových informacích - o lidech, místech a rozmístění jednotek - které by pro vás byly nedocenitelné, pokud byste se rozhodl anektovat Lesní království a zachránit je tak. Nedůvěřujeme současné vládě, která nás naprosto nedocenila. Krátce řečeno, nabízíme vám svoje špehy výměnou za podporu, kterou byste nám poskytl, až byste se dostal k moci. Naše zájmy nejsou politické, ale čistě ekonomické. Chceme jen, aby všechno zase bylo jako dříve, když lankrabata představovala moc, s níž bylo nutné počítat. To není mnoho za umožnění bezproblémové invaze vašim vojskům."
„Můžeme vám dodat i vojáky, kteří by bojovali na vaší straně," pokračovala lady Esther. „Žoldnéře, ale dobré válečníky. A uvnitř hradu máme svoje zabijáky. Můžeme pro vás zabít kohokoliv, Vaše Výsosti. Kohokoliv."
„Dobrý plán," odpověděl vévoda. „Obdivuji se vaší ctižádosti. A bezohlednosti. Ale nepotřebuji vás. Stráže, zabijte je."
Tři spiklenci na něho ohromeně vytřeštili oči a než se vzpamatovali, vévodovi gardisté jim zastoupili cestu a současně je oddělili od svého pána. Sir Morrison jen stěží našel hlas. „To nemůžete! Jsme vlivní a mocní lidé!"
„Jste zrádci," opáčil vévoda. „A nikdo vás nebude postrádat."
„Alespoň nám vraťte naše zbraně," požádal sir Morrison. „Nechte nás bojovat a umřít jako muže!"
Vévoda se chrčivě zasmál. „Vypadám jako hlupák?"
Sir Morrison zaklel a pak se vrhl vpřed, aby se holýma rukama probil přes stráže k vévodovi. Gardisté ho zabili dříve, než se k němu vůbec mohl přiblížit. Pendleton se pokusil utéct a vévodovi muži ho zabili zezadu. Lady Esther se dívala, jak její spojenci umírají, pak si z vlasů vytáhla ošklivě vyhlížející jehlici. Napřáhla ji před sebe jako dýku a muži kolem ní zaváhali. Lady Esther naposledy vzdorovitě pohlédla na vévodu, pak si vrazila jehlici do srdce a oloupila ho tak o možnost ji zabít. Vévoda se zájmem pozoroval, jak se její mrtvé tělo kácí k zemi.
„Ušetřila vám práci," řekl nakonec lhostejně. „Jednat se zrádci jsem vždycky považoval za ztrátu času. Odneste ty mrtvoly a ukliďte je někam, kde je nikdo nenajde. A ukliďte tady. Ti tři tu nikdy nebyli."

Chance zavedl Jestřába s Rybářkou na schůzku s Nářkem Jericha do královniny soukromé komnaty sousedící s trůnní síní. Tam by je neměl nikdo rušit. Cestou se Chance ze všech sil snažil oběma kapitánům vysvětlit, jak by se měli k Nářkovi chovat. Jako k Bohem vyvolenému bojovníkovi. Nářek neznal pochyby a nejistotu. To z něj dělalo velice nebezpečného člověka. Nebylo možné se s ním přít ani mu něco dokazovat, a pokud jste se o to pokusili, prostě vás zabil.
„Tak to se nám dost podobá," řekl Jestřáb a Rybářka vážně přikývla. Chanceho napadlo, jestli by si neměl odskočit a sepsat poslední vůli.
Když je konečně uvedl do příslušné komnaty, pouhá Nářkova přítomnost udělala na Jestřába a Rybářku okamžitě dojem. Jak tam stál, vypadal obrovský, svatý a velice hrozivý, jako jeden z nejstrašnějších andělů Božích, který sestoupil mezi smrtelníky. Jestřába na okamžik napadlo, jestli takhle vidí lidé i jeho a Rybářku. Nebo prince Ruperta a princeznu Julii. Měl pocit, že by se slušelo pokleknout a požádat o požehnání nebo alespoň rozhřešení, ale neudělal to. Částečně proto, že se nezpovídal nikomu kromě svého vlastního svědomí, ale hlavně proto, že pokud měl s tím mužem spolupracovat, bylo nutné, aby viděl, že Jestřáb s Rybářkou jsou alespoň potenciálně rovnocenní partneři. Proto se Nářkovi pouze zdvořile uklonil a pak vrhal na Rybářku tak dlouho významné pohledy, až udělala totéž. Nářek se rovněž uklonil a kývnutím jim nabídl židle. Všichni se posadili a předstírali, že se cítí pohodlně.

Jestřáb se podíval na Nářka a pomyslel si, jaké to asi je být vždycky přesvědčen o správnosti svého jednání. Nikdy nezaváhat a nezapochybovat, předtím ani potom. Jestřáb pochyboval vždycky, i když byl ještě princ Rupert. Vlastně hlavně tehdy. Pohlédl na Nářka, který se díval na něj, a uvažoval, jestli ta jistota dělá z Kráčejícího muže něco víc než člověka - nebo méně.
„Modrý měsíc s Lesním královstvím ještě neskončil," řekl Nářek náhle. „Slyším ve svém nitru hlas, hlas Boží, a ten mi říká různé věci. Takové, jaké vy vědět nepotřebujete. V klášterní knihovně jsem četl jisté knihy, staré knihy dávno zapomenuté a zapovězené těm s menší mocí, než mám já, a co jsem se z nich dozvěděl, mne neuklidnilo. Když Magus otevřel Průrvu a spojil sever s jihem, porušil rovnováhu divoké magie v našem světě. Průrva je udržována průběžným kouzlem, které spotřebovává příšerné množství divoké magie. Právě to způsobilo návrat Převrácené katedrály a umožnilo Modrému měsíci, aby znovu vyšel.
Uvažovali jste někdy o povaze Modrého měsíce? Kolem jakého slunce musí obíhat, že odráží tak příšerné světlo? Jaký svět musí obíhat, když je pro něj takové světlo přirozené? Učenci se těmito otázkami zabývali po staletí, ale nikdy nepřišli s odpovědí, která by mě uspokojila. Všechno, co jsem zjistil, je jméno, možná jméno světa Modrého měsíce: Snění."
Na okamžik se odmlčel, aby se ujistil, že pochopili, o čem mluví, a pak pokračoval stejně ponurým hlasem. „Existuje jen jediný způsob jak Modrému měsíci zabránit, aby se znovu zjevil na našem nebi, a právě proto mě sem Bůh přivedl. Vstoupím do Převrácené katedrály a očistím ji od zla, znovu ji vysvětím a vrátím ji Bohu. Přenesu ji zpátky do světa lidí, aby zase zaplavovala zemi svou svátostí, jak bylo původně zamýšleno, a navždy ukončila vliv divoké magie."
„Tak moment," ozval se Jestřáb a naklonil se na své židli dopředu. Nářek kvitoval přerušení pozvednutím obočí, ale Jestřáb už pokračoval: „Chceš říct, že Převrácenou katedrálu znovu převrátíš? Takže se zase bude vypínat k nebi místo... dolů?"
„V podstatě ano."
„Mohu ti připomenout, že se katedrála nachází přímo uprostřed hradu? Když najednou začne trčet nahoru, co se stane s okolními stavbami? Vždyť jsou nad ní celá patra obydlených komnat!"
„Nevím, co se stane," odpověděl Nářek. „Není to důležité. Boží vůli je třeba vyplnit."
„Mohou přitom umřít lidé!"
„Lidé umírají pořád," opáčil Kráčející muž. „Kolik jich zahyne, až Modrý měsíc vyjde a světu znovu zavládne dlouhá noc? Nepřeji si vidět umírat nevinné, ale udělám, co je třeba, abych zabránil vítězství temnoty."
„No dobře," řekl Jestřáb. „Zkusme se na to podívat z trochu jiného úhlu. Co přesně chceš udělat, až budeš uvnitř Převrácené katedrály, abys ji očistil a vrátil Bohu?"
„To ještě nevím," odpověděl Nářek. „Bylo mi řečeno, abych vstoupil do Převrácené katedrály a pak se řídil podle hlasu ve svém nitru a svých zkušeností."
„Ty asi nepatříš k těm, co si všechno naplánují dopředu, že?" ozvala se Rybářka. „Už jsme se setkali se spoustou lidí, kteří tvrdili, že konají dílo toho či onoho boha. Někteří z nich byli příšerní parchanti a museli jsme je vyřídit. Občas jsme je museli zabít, aby přestali dělat, co jim ten jejich bůh říkal. Ty tvrdíš, že slyšíš hlasy, Nářku. V pořádku, ale Jestřáb a já je neslyšíme, takže se řídíme pouze svým svědomím. Máš impozantní pověst, Kráčející muži, jenomže my taky. A pokud se nám bude zdát, že se snažíš ohrozit Lesní hrad nebo království, budeme ti v tom muset zabránit. Takže se k tobě na té tvé malé výpravě do Převrácené katedrály připojíme. Jen tak, abychom tě mohli hlídat."
„Věděl jsem, že to uděláte," odpověděl Nářek lhostejně. „Hlas mi řekl i tohle."
Jestřáb se rozhodl, že raději změní téma, než Rybářčin krevní tlak stoupne na nebezpečnou úroveň. „Majordomus říkal, že se díval na Převrácenou katedrálu svým vnitřním zrakem a uviděl obraz pekla."
Nářek rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne. Katedrála se stala temným a zlým místem, ale výhonek pekla to není. Možná však bránu do pekla obsahuje. Pokud ano, zabouchnu ji nebo zažehnám. Vždycky jsem dělal, co jsem musel, pro větší dobro."
„Také jsem si to o sobě kdysi myslel," poznamenal Jestřáb. „Teď už nemám tu sebejistotu, jako dřív. Takže jestli se vypravíš do nitra Převrácené katedrály, my půjdeme s tebou. A Nářku, jestli se ukáže, že jsi jenom další potrhlý parchant, tak si to s tebou vyřídíme."
„Jo," přikývla Rybářka. „Náhle a násilně a s definitivní platností."
„Věděl jsem, že strčit vás tři do jedné místnosti je chyba," zasténal Chance. „Takže teď oficiálně měním téma a žádné námitky nechci slyšet. Pověz mi, pane Nářku, říká se, že Převrácená katedrála obsahuje skryté poklady a zapomenuté divy. Co si o tom myslíš?"
„Možná grál," odpověděl Nářek docela vážně. „Třísky z Pravého kříže. Mumifikované hlavy svatých, které stále žijí a říkají podivné pravdy. Bič, jenž kdysi zranil Ježíšova záda a je na něm stále ještě jeho zaschlá krev. Možná i nějaký nábytek, který vyrobil pro svého pozemského otce. Člověk by se mohl vlastníma rukama dotknout něčeho, čeho se dotýkal sám Kristus..." Nářek se náhle usmál. „Ještě se mi nepodařilo najít dvě knihy, které by se v tom směru shodly. Ale na jednom se shodnou všechny: že Převrácená katedrála obsahuje skutečný div, předmět nesmírné moci. Možná je to zdroj její magie nebo klíč k jejímu znovuzrození. Nebo k její zkáze. Jsem Hněv Boží a jestliže nebudu moci katedrálu zachránit, zničím ji."
„Dobře, tak to by stačilo," prohlásil Chance pevně. „Jdu do Převrácené katedrály s vámi. Klidný hlas rozumu by tam rozhodně neměl chybět a žádný jiný dobrovolník na tuto funkci, zdá se, není."
„Ty jít nemůžeš," namítl Jestřáb stejně pevně. „Musíš za naší nepřítomnosti chránit hrad. Vždycky existuje možnost, že zatímco budeme v katedrále, něco odporného z ní pronikne ven. Už jsi zapomněl na vraždící stíny v trůnním sále? A kdybychom se nevrátili a katedrála zůstala stejná, jako je teď, někdo bude muset vést další skupinu."
Chance pokynul Jestřábovi, aby šel s ním. Oba muži vstali a přešli na druhou stranu pokoje, kde si mohli promluvit mezi

čtyřma očima. Chance se naklonil k Jestřábovi. „Kdybyste teď odhalili, kdo jste, nemuseli byste jít tam dolů sami. Následovala by vás celá armáda ochotna sestoupit s vámi třeba do samotného pekla."
„Možná," odpověděl Jestřáb. „Ale mám takové tušení, že ven by už nevyšla. Malá skupinka by na druhé straně mohla alespoň na nějaký čas uniknout pozornosti a my budeme potřebovat všechny výhody, které můžeme mít. Kromě toho si nemyslím, že v tomto boji se dá zvítězit silou zbraní. Vystačíme si s Nářkem. Těžko říct, co nalezneme, až sestoupíme dolů. Což je další důvod neriskovat život více lidí, než je absolutně třeba. A kdyby došlo k nejhoršímu, my tři jsme postradatelní."
V příštím okamžiku vzhlédli, když se Nářek náhle prudce otočil a chytil něco ve vzduchu. Maličký vězeň chvíli zuřivě bzučel v jeho sevřené pěsti a pak byly jeho prsty násilně roztaženy, jak se Lehkonožka Lunotřpytná zvětšila do lidské velikosti. Vztekle se podívala na Nářka a pak několikrát zatřepotala svými duhovými křídly, aby se ujistila, že jí je nepochroumal.
„No vážně," řekla. „Někteří chlapi jsou samá ruka."
„Špehy nemám rád," odpověděl Nářek mrazivě.
„Tak to se raději nedávej na politiku. V Lesním hradě pořád někdo poslouchá," odsekla víla. „To bys měl vědět. Jak jsi poznal, že tu jsem?"
„Bůh vidí vše," odpověděl Nářek. „A teď odejdi. Přítomnost takových, jako jsi ty, nebudu tolerovat. Zrádní, Bohem zavržení nesmrtelníci bez duše. Víly nikdy nebyly skutečnými přáteli lidí. Vrať se ke svému pánovi a řekni mu, aby čekal, dokud si pro něj nepřijdu."
„Škola společenského chování si od tebe vzala peníze a pak zdrhla, co?" zeptala se Lehkonožka Lunotřpytná. „Bylo mi potěšením, lidičky."
Znovu se zmenšila na hmyzí rozměry a odletěla dveřmi, které se zrovna otevřely; jen tak, tak minula majordomovu hlavu. Ten překvapeně zamrkal, zajel si rukou do vlasů, které mu ještě zbyly na hlavě, aby se ujistil, že se mu do nich nic nezapletlo, pak vešel do místnosti a zavřel za sebou. Kývnutím pozdravil Jestřába a Rybářku a ukázal jim nějaký dlouhý předmět zabalený v látce.
„Rozhodl jsem se, že tam s vámi půjdu. Sice je to rozhodně velice špatný nápad a nevyhnutelně to skončí slzami, ale bez mého nadání neujdete ani deset stop. Takže bych byl rád, aby bylo jasno, že moje přítomnost tady je jen a jen výsledkem citového vydírání a tentokrát pro změnu očekávám, že dostanu svůj díl z pokladů, které eventuálně nalezneme cestou. Když jsem znovu objevoval ztracené jižní křídlo, takové věci mě příliš nezajímaly, ale teď živím ženu a děti. Bylo by to jiné, kdybych měl penzi. Žádal jsem o ni, ale žádný majordomus přede mnou ještě nežil tak dlouho, aby založil precedens, což také svědčí o mnohém."
„Ty jsi určitě majordomus," řekl Nářek suše. „Jsi přesně takový, jakého jsem si tě představoval. Vidím, že tě ochromila dna."
„To tedy ano," přisvědčil majordomus. „Ale felčar mi na to plácl dočasné zaklínadlo, takže to ani necítím. Nic silnějšího nechtěl riskovat, aby nedošlo k interferenci magie s mým nadáním." Podíval se na Rybářku. „Vůbec nepochybuji o tom, že za to později zaplatím nepředstavitelným utrpením, ale přece vás nemohu nechat jít na tak příšerné místo bez doprovodu. Už jen proto, že pokud tahle výprava selže, celý hrad se ocitne v akutním ohrožení. Takže jsem tady. Připravený, ochotný a vůbec se nevzpouzím." Pohlédl na Jestřába. „Něco jsem ti přinesl. Připadalo mi, že by se to mohlo hodit, pokud by nastaly potíže."
Podal podlouhlý balíček Jestřábovi, který jej trochu nejistě přijal. Balíček se zdál být neobvykle těžký, ale byla to povědomá váha. Chvějícími se prsty odmotal látku, a když uviděl meč ve staré, omšelé pochvě, srdce se mu divoce rozbušilo.
„Duhový meč," vydechl Chance užasle.
„Myslel jsem, že někdo z nás by ho měl mít," vysvětlil majordomus. „Když všichni tvrdí, že se vrací Modrý měsíc. A zdá se, že kapitán Jestřáb se k tomu hodí nejlépe."
„Samozřejmě," přikývl Chance a násilím odtrhl pohled od meče. „Samozřejmě, musíš to být ty, kapitáne."
„Jsem zástupce Boží," prohlásil Nářek. „Jestli má někdo mít ten meč -"
„Tobě bych ho nedal ani jako čípek," odsekl majordomus. „Nevěřím v upřímnost tvých úmyslů. Nikdy jsem ti nevěřil. Chci, aby ten meč měl někdo, komu mohu důvěřovat."
„Děkuji ti, sire majordome," řekl Jestřáb. „Doufám, že ho nebudeme potřebovat, ale když ho mám, cítím se o mnoho lépe."
Zavěsil si meč na opasek, na opačný bok než sekeru. Jeho váha působila uklidňujícně a tak nějak správně. Jako by tam Duhový meč vždycky patřil. Pak Chance vytáhl Ruku slávy, kterou použil k otevření Průrvy za Havenem, a Nářek divže nevyskočil do stropu.
„Co tu k čertu dělá ta prokletá věc?!"
„Před nějakým časem ji stvořil Magus," odpověděl Chance. „Myslel jsem, že by se majordomovi hodila, aby s její pomocí našel nebo vytvořil vstup do Převrácené katedrály."
„Dobrý nápad, kvestore," řekl majordomus, vzal si od Chanceho mumifikovanou ruku a se zájmem si ji prohlédl. „Těší mě, že tady někdo myslí dopředu."
„Ta věc v sobě má zlo," odsekl Nářek. „Je to produkt nesvaté magie, urážka Boha!"
„To jsou žvásty," řekl majordomus klidně. „Je to jen magický nástroj jako každý jiný. Připouštím, že výroba není zrovna příjemná, ale to platí i o marinovaném králíkovi."
„Je to vyrobeno z ruky mrtvého muže!"
„Měl bys vidět, co udělali se zbytkem jeho těla." Majordomus se na okamžik zamyslel. „Vlastně ne, raději ne. Myslím, že by ti to zhnusilo dršťky s cibulí nadosmrti. Co kdybychom se teď přestali hloupě hádat a vyrazili? Můžeš nás vést,

pane Nářku, když se na to tak třeseš." Zamyšleně se na Kráčejícího muže zadíval. „Co myslíš, že uvnitř katedrály najdeme?"
„Cestu dolů přes kruhy prokletých," odpověděl Nářek.
„No jistě - už se tě raději na nic nebudu ptát," povzdechl si majordomus.
„A já bych se měl vrátit ke dvoru," řekl Chance takticky. „Doufám, že se už vzpamatovali z návštěvy pana Nářka. Když jsem šel sem, ještě lovili politiky z příkopu. Přeju vám hodně štěstí."
Usmál se a odešel. Všichni se tázavě zadívali na Nářka, který pomalu zavrtěl hlavou. „Možná bych to měl udělat raději sám."
„Ani náhodou," odpověděl Jestřáb.
„Ne v mém hradě," dodal majordomus.
„Tak už pojďme," řekla Rybářka.
Vyšli z místnosti a zamířili k hlavní chodbě. Rybářka zjistila, že se ocitla vedle Nářka a rozhodla se, že zkusí trochu prolomit ledy. „Všimla jsem si, že v poslední době přibylo aktivních křesťanů. Z dlouhé noci má zřejmě vítr kdekdo."
„Děti poklekají před Kristem, dokud nezjistí, k čemu jsou hřeby," odpověděl Nářek.
„Už se tě taky raději nebudu na nic ptát," odsekla Rybářka.

V opuštěné chodbě o kus dál letěla Lehkonožka Lunotřpytná zpátky k Magusovi, co jí křidélka stačila. Musel se co nejrychleji dozvědět, co se stalo. Příchod Kráčejícího muže nepředvídal, stejně jako to, že se rozhodne sestoupit do Převrácené katedrály. Což mohlo znamenat, že všechny jeho pečlivě připravené plány jsou k ničemu. S vypětím všech sil ještě trochu zrychlila a jen doufala, že k Magusovi dorazí včas.

7 CESTA DOLŮ A JEŠTĚ HLOUBĚJI

Tlak Převrácené katedrály cítili dlouho předtím, než ji vůbec uviděli. Blížit se k tomu místu bylo jako jít k zubaři, kterému z rukou kape krev, nebo ranhojiči s kostní pilkou potřísněnou zaschlou krví v rukou. Tedy pocity smíšené z napětí, hrůzy a předtuchy bolesti, která je nevyhnutelně čeká. Několik posledních chodeb bylo prázdných, tichých a naplněných zneklidňujícími stíny. Žádné lidské stráže tam nebyly. Nic lidského nemohlo snést blízkost Převrácené katedrály po delší čas a zachovat si duševní zdraví. Malou skupinku, která odhodlaně mířila do stínu, tvořili čtyři naprosto výjimeční lidé, z nichž každý měl důvod tvrdit o sobě, že je alespoň o maličko víc než obyčejný člověk. I oni však cítili, že na ně čeká něco strašného, co pulzuje čirým, cílevědomým zlem.
Když konečně dorazili do místnosti, ze které se vcházelo do Převrácené katedrály, bylo to pro ně tak trochu zklamání. Byla jen střední velikosti, možná dvacet stop široká s malými padacími dveřmi uprostřed podlahy. Nic víc. Žádný nábytek, žádné obrazy ani tapisérie a docela určitě žádné známky života, lidského nebo jakéhokoliv jiného. Jen matný dojem čísi přítomnosti ve vzduchu, něco jako tlak neviditelné bariéry bránící jim vejít. Všichni čtyři stáli v otevřených dveřích, v jediném vchodu do tiché místnosti, a opatrně se rozhlíželi kolem.
„Víš určitě, že jsme tady správně?" zeptal se nakonec Jestřáb majordoma.
„Samozřejmě že to vím určitě!" odsekl majordomus, aniž se otočil. „Můj orientační smysl mne nikdy nezradil. Kromě toho, podle mých rozsáhlých znalostí hradu by tady ta místnost vůbec neměla být. Tudy má vést dlouhá, nepřerušená chodba. A až do doby před dvanácti lety tudy doopravdy vedla. Stejně je to ale zajímavé: existuje ta místnost doopravdy, má svou historii, nebo je to jen iluze doprovázející vchod do Převrácené katedrály? Byla před mnoha lety postavena lidskýma rukama, pílí a potem, nebo ji vytvořila magie?"
„Jaký je v tom rozdíl?" zeptala se Rybářka.
Majordomus se na ni soucitně podíval. „Pokud tuto místnost skutečně zbudovali lidé, nemusí nutně zmizet hned, jak přestane působit magie Převrácené katedrály. Koneckonců, kdo ví, co se může stát, jakmile se jednou ocitneme uvnitř?"
„Tak ti mockrát děkuji," zavrčela Rybářka. „Další nebezpečí, se kterým si teď musím dělat starosti."
„Dělám jen svou práci," bránil se majordomus.
„Co je to za tlak, který cítíme?" zeptal se Jestřáb ve snaze rychle změnit téma.
„Magusova ochranná kouzla," odpověděl Nářek. „Umístil tady varovné zaklínadlo. A docela účinné. Jen ti, kdo mají pevnou vůli a jasný cíl mohou do této místnosti byť jen nahlédnout. Kdybychom se tam pokusili vstoupit, tlak by ještě zesílil. Čím usilovněji se budeme snažit jít dovnitř, tím silněji bude kouzlo tlačit proti nám. Jak jsi na tom v poslední době se silou vůle, kapitáne Jestřábe?"
„Je tvrdohlavý jako mezek," odpověděla Rybářka za něj. „A o mně se taky ví, že když si něco usmyslím, nedám se snadno odradit."
„Koho by to napadlo," zamumlal Nářek. „Dobře, tak vy dva jděte první. Uvidíme, jak daleko se dostanete. Majordomus a já vás budeme pozorovat a dělat si poznámky."
„Jen pro případ, že byste se nevrátili," dodal majordomus optimisticky.
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého, současně pokrčili rameny a opatrně vešli do místnosti. Zvuk jejich bot na holé dřevěné podlaze byl skoro bolestivě hlasitý. Všechno vypadalo stále stejně, ale tlak neviditelné přítomnosti okamžitě zesílil. Jestřábovy instinkty na něho ječely, aby se otočil a uháněl pryč, co mu nohy stačí, a srdce mu divoce bušilo v hrudi, dech měl zrychlený a přerývaný. Věděl, že se brzy přihodí něco zlého. Křečovitě svíral topor sekery, až mu na prstech zbělely klouby. Rychle se ohlédl, ale místnost byla stále prázdná a tichá. Rybářka postupovala těsně za ním, jeden váhavý krok za druhým. Obličej měla napjatý a bledý, oči nepřirozeně rozšířené. Oba kapitáni se na sebe podívali a vyměnili si neveselý úsměv; pak pokračovali v chůzi, mírně předklonění jako dva sprinteři chystající se

protrhnout hrudí neviditelnou cílovou pásku.
Ušli v místnosti jen pár kroků a Jestřábovi už se viditelně třásly nohy a žaludek se mu úzkostně svíral. Pocit ohrožení byl teď naprosto reálný, mohl se ho skoro dotknout. Po tváři mu stékal pot, který mu kanul z brady. Už se ani neodvažoval ohlédnout, aby zjistil, jak si vede Rybářka. Všechnu svou vůli musel soustředit na další krok a pak na ten po něm. Celý svět se mu zúžil na místnost kolem něj a padací dvířka přímo vepředu. Proto ho ani příliš nepřekvapilo, když najednou zhaslo světlo a pohltila ho tma.
Tlak byl najednou pryč a než se tomu přizpůsobil, ušel klopýtavě ještě několik kroků. Temnota byla dokonalá, bez ohledu na to, kterým směrem se díval. Na strašlivý okamžik měl pocit, že je zpátky v Temném lese, sám a opuštěný. Panika jej hrozila ovládnout, ale rychle se jí zbavil. Tmy se už nebál. To tak. Zavolal nejprve na Rybářku a pak na Nářka a majordoma, ale nikdo mu neodpověděl. Jestřáb si pomyslel, jestli jsou vůbec ještě ve stejné místnosti jako on. Možná spolu s Rybářkou spustili nějaké kouzlo nastražené Magusem a byli přeneseni někam jinam. Měl pocit volného prostoru kolem sebe, ale netušil, jak je velký. Dech se mu opět zrychlil, jak mu hlavou bleskla možnost, že je opravdu zase v prohnilém srdci dlouhé noci Temného lesa, kde je stále tma, tma tak absolutní, že dokáže zlomit každého. Poklekl a dotkl se země pod sebou. Ulehčeně si oddechl, když rukama nahmatal dřevěné desky. Byl pořád v místnosti. Narovnal se, rozhněvaný sám na sebe za to, že se málem přestal ovládat, a pak pomalu vykročil kupředu, volnou ruku napřaženou před sebe. Měl s sebou krabičku sirek, ale kdyby chtěl jednu rozškrtnout, musel by alespoň na chvíli odložit sekeru a na to se ještě necítil. Kromě toho, kdo ví, co může světlo v takové temnotě přilákat?
A vtom se v dálce objevilo světlo, přímo před ním. Stříbrný přísvit, tajemný a nepřirozený, a jak sílil, vynořil se z něj obličej z Jestřábovy minulosti, když ještě měl jiné jméno a jinou pověst. Pomalu proti němu kráčel muž, který už byl mrtvý, někdejší král Jan IV, bývalý vládce Lesního království a otec Jestřába, tehdy Ruperta. Král vypadal stejně jako v posledních okamžicích před závěrečnou velkou obranou Lesního hradu obleženého nesmírnou armádou démonů. Na sobě měl úplné brnění s ochrannými runami vyleptanými na hradním štítu a v ruce svíral velký, strašný meč Horolam, jeden z prastarých, mocných Pekelných nástrojů. Když Horolam promluvil, celý svět se chvěl. Král měl šedivé vlasy a obličej zbrázděný věkem, bolestí a ztrátou, ale držel se stále ještě dobře; jeho postoj byl vzpřímený, hrdý a majestátní. Jestřáb vždycky cítil smutek nad tím, že se jeho otec naučil být králem až těsně před koncem svého života. Zůstal stát na místě, zatímco král Jan pomalu kráčel k němu. Když se nakonec zastavil, změřil si svého syna od hlavy až k patě pohledem plným neskrývaného opovržení.
„Vím, kdo jsi," prohlásil král.
„Samozřejmě že to víš," odpověděl Jestřáb. „Nemyslím, že bych měl co skrývat před mrtvým. Co tady děláš, tati?"
„Tvoje ostuda mne vyvolala z hrobu," řekl král chraptivě. „Zklamal jsi mne, Ruperte. Opustil jsi mne, opustil jsi svého bratra a nesplnil jsi ani svou povinnost vůči zemi. Já jsem tě přivedl na tento svět a je tedy na mně, abych tě z něj zase odstranil."
Vrhl se vpřed, obouruč se rozpřáhl Horolamem a Jestřáb jen taktak stačil pozvednout sekeru, aby odrazil jeho úder. Potom začali pomalu kroužit kolem sebe.

Rybářka byla v prvním okamžiku také ztracená v temnotě, ale rychle potlačila strach a paniku víceméně stejným způsobem jako Jestřáb. I ona uviděla stříbrnou záři a známou tvář, která se k ní pomalu přibližovala. Zaujala bojový postoj, tasený meč připravený, a někdejší princ Harald zůstal stát v bezpečné vzdálenosti před ní. Vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala; vysoký, svalnatý, klasickým způsobem pohledný. Na sobě měl brnění pokryté runami a v ruce svíral Pekelný nástroj zvaný Ohnivák. Když ten strašlivý meč promluvil, svět vzplál. Harald si ji pomalu prohlédl, ve tváři chladný, nezúčastněný výraz.
„Co tady děláš?" zeptala se ho Rybářka skoro vztekle. „Byla jsem u tvého hrobu. Poslechla jsem si tvůj vzkaz. Najdu tvého vraha."
„Neměla jsi sem chodit." Haraldův hlas byl stěží víc než šepot. „Tvoje všetečnost tě přivedla na místo, kde mrtví ožívají. Tady mohou být pomstěny staré křivdy a zhojeny staré rány. Kdybys zůstala na hradě, Julie - kdybys mne milovala a zůstala po mém boku, byl bych teď živý. Nikdy jsem ti neměl věřit."
Pak na ni zaútočil, dlouhé smrtící ostří Pekelného nástroje se na ni sneslo v širokém oblouku. Rybářka ho zachytila svým mečem a tmou zasršely jiskry. Oba meče se srážely a zvonily
o sebe, zatímco ti dva kolem sebe pomalu kroužili, vykrývali rány a útočili, divoce a bez slitování. A po celou tu dobu Rybářka uvažovala: To nemůže být Harald. Tohle by on neudělal. A co je ještě důležitější, on mi nikdy nevěřil. Nikdy nevěřil nikomu. A jelikož by Pekelný nástroj roztříštil můj meč prvním úderem, je jasné, že to není Harald.
O krok ucouvla; zůstala ve střehu, ale nechtěla pokračovat v boji, dokud nebude zcela jistě vědět, proti čemu nebo komu vlastně stojí.

I Jestřáb zrovna začal uvažovat, proti čemu nebo komu bojuje, když se král náhle stáhl a couvl. Jestřáb ho nepronásledoval. To nemohl být král. Se svým otcem se už dávno usmířil. Někdo se tady snažil tahat za provázky a Jestřáb nepatřil k těm, kdo jsou ochotni hrát ve hře někoho jiného. Ve způsobu, jímž jeho protivník bojoval, bylo navíc něco zatraceně známého. Odpověď měl právě na jazyku, když ho někdo zezadu popadl za rameno a vytáhl ho ze tmy zpátky do světla.

# # #

Jestřáb s Rybářkou stáli vedle sebe a omámeně mžourali v náhlém světle. Nářek je oba držel za loket, dokud se neujistil že vědí, kde jsou, pak je pustil a zamyšleně si je prohlédl. Majordomus stál stále ve dveřích a tvářil se zmateně. Jestřáb

si protřel oči a zjistil, že je stále v místnosti s padacími dveřmi. Podíval se na Rybářku a pak na Nářka.
„My jsme bojovali proti sobě, že?"
„Ano," přisvědčil Nářek. „Oba jste došli do určité vzdálenosti, tam jste se zastavili, zamumlali jste pár slov a vrhli jste se na sebe. Docela zajímavý pohled. Oba jste skvělí bojovníci. Pak jste se najednou zarazili, a tak jsem toho využil a odtáhl jsem vás od sebe."
„Jak jsi nás v té tmě viděl?" otázala se Rybářka.
„Vždyť tady nebyla tma," ozval se majordomus. „Co se stalo?"
„Ochranné kouzlo," řekl Jestřáb. „Viděli jsme věci, které neexistují. Lidi z minulosti. Obelstilo nás to a přinutilo, abychom se navzájem napadli."
„Zatraceně," zaklela Rybářka. „Tak snadno se nechat převézt, to bolí."
„Zajímalo by mě, jak vypadá další úroveň ochranného kouzla," řekl Nářek. „Možná bych měl přece jen jít sám."
„K čertu s tím," rozčílil se majordomus. „V mém vlastním hradě mi nikdo nebude říkat, kam můžu jít a kam ne!"
A než ho někdo mohl zadržet, vešel do místnosti.
I on cítil stupňující se tlak, ale snadno ho překonal. Majordomus byl zvyklý být na místech, kde být neměl. Vlastně se tím pyšnil. Kráčel neochvějně vpřed, bradu bojovně vysunutou, ruce zaťaté v pěsti. Přítomnost Převrácené katedrály na jeho vlastním hradě mu byla silně proti mysli a byl v té správné náladě na někoho se pořádně naštvat - nebo na něco. Náhle ho pohltila temnota a on se zastavil. Ze stříbrné záře vyšel jeho děd, legendární velemág. Malý, štíhlý muž v černém čarodějnickém hávu s děsivě upřeným pohledem.
„Velice jsi mě zklamal," prohlásil velemág.
„Jdi se vycpat," odsekl majordomus. „Ty nejsi můj děda. Tomu na mně nikdy nezáleželo, ani co by se za nehet vešlo. Když umřel, dlužil mi sedm dárků k narozeninám. A teď se mi kliď z cesty."
Pokračoval v cestě a vzápětí prošel velemágovým zjevením; to, stejně jako tma, rázem zmizelo. Kolem vítězoslavně se usmívajícího majordoma se znovu objevila nezařízená místnost. Padací dveře byly pouhou stopu od něj. Tlak, který se do něj opíral, byl teď silný jako vichřice a majordomus se mimovolně nakláněl dopředu, ale v žádném případě se nemínil vzdát tak blízko cíle. V příštím okamžiku se jeho srdce zastavilo, plíce mu přestaly pracovat a on padl na podlahu mrtvý jako hřebík.

Nářek musel znovu vejít do místnosti a vytáhnout odtamtud majordomovo bezvládné tělo. Venku u dveří ho položil na záda, Rybářka k němu poklekla a začala mu dávat umělé dýchání z úst do úst, zatímco Jestřáb mu oběma rukama energicky masíroval hrudník. U Městské hlídky si osvojíte zásady první pomoci poměrně rychle. Náhle sebou majordomus trhl a začal znovu dýchat, a Jestřáb s Rybářkou od něj odstoupili. Majordomus se pomalu posadil a pak začal kašlat a prskat, přičemž si jednu ruku tiskl na pohmožděný hrudník. Chvíli to trvalo, než dokázal vysvětlit, co se stalo. Kráčející muž zamyšleně potřásl hlavou.
„Další úroveň ochranného kouzla," řekl nakonec. „Předpokládám, že se jednalo spíše o iluzi než o skutečný srdeční záchvat, což by také vysvětlovalo, proč se vám ho podařilo tak rychle vzkřísit."
„Byla to zatraceně přesvědčivá iluze," prohlásil majordomus, zatímco se poněkud nejistě zvedal ze země, přičemž mávnutím ruky odmítal všechny nabídky pomoci. „O tomhle si s Magusem promluvím pěkně z očí do očí. Co budeme dělat teď? To kouzlo spolehlivě zastaví každého, kdo se pokusí dostat k padacím dveřím."
„Nikoliv nutně," řekl Jestřáb a zamračil se na Nářka. „Samozřejmě mi neuniklo, že jsi dvakrát vešel do místnosti a zase ven a přitom jsi ani nezaváhal. Ty jsi nic necítil?"
„Ne," odpověděl Nářek. „Jako Kráčející muž jdu přímo tam, kam jít musím, a dělám, co musím, a protože je to projev Boží vůle, nic mě na mé cestě nemůže zastavit ani zpomalit. Magnusovo ochranné kouzlo, zdá se, nevyjímaje. Nevidím důvod, proč bych neměl být schopen dojít k těm padacím dveřím, aniž by mi v tom něco zabránilo."
„Ty jsi to věděl od začátku," obvinila ho Rybářka. „Proč jsi nás nechal jít první a spustit ochrany?"
„Protože jsem chtěl vidět, jak budou působit," odpověděl Nářek klidně. „Chtěl jsem vědět, čeho je Magus schopen."
„Nebij ho, Isobel," zvolal Jestřáb rychle. „Ještě ho potřebujeme."
Rybářka něco nesrozumitelného zabručela a mračila se na Nářka jako tisíc čertů. Ten se na ni na oplátku mile usmál.
„Mám pocit," řekl klidně, „že kdybychom vešli do místnosti najednou a všichni jste se drželi co nejblíže u mne, moje svatost by nás mohla před tím kouzlem ochránit všechny."
„A když ne?" zeptal se majordomus jen maličko nevraživě. Ještě stále si rukou masíroval hrudník.
„Pak vás zase vytáhnu a vy uděláte, co vám řeknu," řekl Nářek. „Své poslání dokončím sám." Odmlčel se a prohlédl si ostatní, jednoho po druhém. „I když bych dal přednost společnosti."
„Jo," ušklíbla se Rybářka. „Jako když si horník bere pod zem kanárka v kleci, aby ho upozornil na jedovatý plyn."
„Přesně tak," přikývl Nářek. „Lépe bych to sám nevyjádřil."
„Isobel..." vykřikl Jestřáb.

Vešli do místnosti společně - Jestřáb, Rybářka a majordomus se tiskli ke Kráčejícímu muži, jak nejblíž to šlo bez toho, že by mu vlezli do kapes. Tentokrát zaznamenali jen kratičký pocit tlaku, který však proti sebejistotě Kráčejícího muže praskl jako mýdlová bublina. Prošli prázdnou místností bez dalších událostí, poklekli u padacích dveří v podlaze a jali se je důkladně studovat ze všech stran a ze vzdálenosti, o níž doufali, že je bezpečná. Někde v dálce cosi zaječelo vztekem.
„Co to, k čertu, bylo?" zeptala se Rybářka a rozhlédla se.
„Nejspíš Magus," odpověděl Nářek, aniž se na ni podíval; veškerou svou pozornost dál soustředil na padací dveře.
„To, že jsme tak rychle překonali jeho ochranné kouzlo, ho asi moc nepotěšilo. Nebo se ten výkřik ozval odněkud z

hlubin Převrácené katedrály. Což znamená, že ať tam najdeme cokoliv, už to ví, že přicházíme a že nás není snadné zastavit."
„Rád bych měl tvou sebedůvěru," odpověděl Jestřáb. „Musí to být báječné, být si vždycky vším tak jistý."
„To je," přisvědčil Nářek. „Ani nevíš jak. Víra znamená, že nikdy nemusíš říct, že nevíš."
Naklonil se k padacím dveřím a zblízka si je prohlížel, ale přitom si dával pozor, aby se jich nedotkl. Jestřáb ho napodobil, ale starosti mu dělalo spíše něco, co ho právě napadlo. Haraldův vrah prošel Magusovými nejsilnějšími ochrannými kouzly. Jenže Nářek tehdy na hradě nebyl. Alespoň o jeho přítomnosti nikdo nevěděl. Jestřáb se zamračil. Jezerní paní mu řekla, že už ví, kdo zabil jeho bratra, ale nechce si to připustit. Jestřáb se kysele pousmál. V tom případě to pro něj byla novinka. Teď ovšem bude muset počkat, až vyřídí tu záležitost s Převrácenou katedrálou a vrátí se. Pokud se někdo z nich vůbec vrátí. Přinutil se soustředit se na padací dveře, šest čtverečních stop hrubě opracovaného dřeva zajištěného namístě obyčejnou železnou zástrčkou. Vypadaly dost nekomplikovaně. Vlastně až příliš nekomplikovaně. Tak nekomplikovaně, že se proti tomu bouřily všechny Jestřábovy instinkty.
„Mám z těch dveří opravdu špatný pocit," prohlásila Rybářka, která klečela vedle něj.
„Nejsi sama," řekl majordomus. „Je v nich nějaké kouzlo, cítím to. Silná magie... to dřevo je jí prosáklé. Nemá žádné spojení s Magusovým ochranným kouzlem."
„Past," přisvědčil Nářek. „Podle všeho nastražená na každého, kdo je tak hloupý, aby ty dveře otevřel. Podíváme se, co se stane, když zástrčku odsunu z bezpečné vzdálenosti."
Vstal a o několik kroků poodstoupil a všichni se spěšně přesunuli za něho. Potom Nářek pomalu zatlačil na zástrčku okovaným koncem své hole. Nic se nestalo, dokud ji neodsunul úplně; pak se ozvalo hlasité zadunění, před očima se jim mihlo něco, co bylo příliš rychlé, než aby se to dalo zahlédnout, a ozvalo se druhé zadunění, jak se dveře uvolnily z pantů, vyletěly do vzduchu a nesmírnou silou udeřily o strop. Omítka nad jejich hlavami tím nárazem popraskala a snesla se v malých bílých vločkách na zem. Padací dveře zůstaly, kde byly. Všichni čtyři členové výpravy si je prohlíželi s hlavami zakloněnými.
„Kdyby se nad nimi někdo z nás při otevírání nakláněl," poznamenal Jestřáb pomalu, „část by ho skončila jako náplň velice ošklivého sendviče."
„Ouvej," řekla Rybářka. „Magus vážně nechtěl, aby sem někdo lezl." Podívala se na majordoma. „Cítíš ještě nějaké podobné pasti?"
„Ne," odpověděl majordomus a podezíravě se zamračil na díru zející v podlaze. „Ale ten otvor je magií doslova prosáklý. Vyzařuje jí z něj tolik, že to cítím až v kostech. A myslím tím starou magii, takovou, jakou bych od Maguse rozhodně nečekal. Vypadá to, že jsme našli vchod do Převrácené katedrály. A nějak z toho nedokážu mít radost."
Všichni se naklonili nad otvorem a pokoušeli se zahlédnout, co je uvnitř, zatímco se současně snažili nemyslet na dřevěná dvířka zaražená ve stropě nad nimi. Jediné, co viděli, bylo šest čtverečních stop pomalu se sunoucích mraků. Ale ne těch hezkých bílých načechraných obláčků: tyto mraky byly temné a výhružné, převalovaly se a kypěly, jako by z nich každou chvíli měly začít sršet blesky. Z mraků se ozývalo hluboké rachocení připomínající vrčení nějaké obrovské bestie. Nářek dloubl do mraků železným koncem hole, ale nic se nestalo. Pomalu zasouval hůl dál a dál, až u otvoru klečel a ruku měl nataženou tak, že ji měl skoro v mracích. Chvíli holí šmejdil sem a tam, ale k ničemu to nevedlo, a proto zase vstal a hůl vytáhl. Kromě několika kapiček sražené vody vypadala stejně jako předtím.
„Tak," prohlásil Nářek. „Další krok vyžaduje dobrovolníka."
„Proč mám ten pocit, že to budu já?" zeptal se Jestřáb.
„Protože Nářka potřebujeme pro jeho moc, majordoma kvůli jeho magii a mě, aby tady byl někdo rozumný," odpověděla Rybářka. „Chceš hádat, kdo zbývá?"
„Jestli si někdo myslí, že jen tak skočím do těch mraků..."
„Samozřejmě že si to nemyslíme," uklidnil ho Nářek. „Může se stát příliš mnoho věcí, a kdybys prostě zmizel, nebyli bychom o mnoho chytřejší, než jsme teď. Jelikož je katedrála převrácená, mohla se probořit několik set stop do země. Nebo i víc. Mám s sebou provaz. Přivážeme tě za kotníky a pak tě spustíme hlavou dolů do mraků. Nemusíš dělat nic, jen zjistit, co je za nimi, a zakřičet to na nás."
Jestřáb pomalu zavrtěl hlavou. „Vždycky jsem nesnášel výšky."
„Tak si říkej, že to je hloubka," poradila mu Rybářka.
„Díky, že se mi snažíš pomoct, Isobel."
„Když tě budeme všichni tři držet, nemůže se ti nic stát," prohlásil Nářek s jistotou člověka, kterého se to přímo netýká. „Kdybys zahlédl něco nebezpečného, prostě křikni a my tě zase vytáhneme."
„Když je to tak bezpečné, proč se tam nenecháš spustit ty?" odsekl Jestřáb.
„Protože ty jsi hrdina. Posaď se, ať ti můžu svázat kotníky."
Jestřáb zavrčel něco, co všichni předstírali, že přeslechli, a pak váhavě usedl vedle zejícího otvoru. Nářek sice utahoval uzly tak silně, až se bolestivě zařezávaly do masa, ale vázal je docela odborně. Jestřáb počkal, až všichni pevně uchopí lano, a pak prostrčil nohy otvorem. Cítil, že pod nimi má strašný kus prázdnoty. Věděl to. V Havenu měli jistý druh extrémních sportovců, kteří lezli na nejvyšší budovy ve městě, přivazovali se za kotníky a potom skákali dolů - jen pro ten pocit vzrušení. Jestřáb je vždycky považoval za dokonalé a naprosté blázny.
Zhluboka se nadechl, odstrčil se a už padal do mraků. Jak prolétal vzduchem, ruce napřažené před sebou, jeho nohy a hlava si vyměnily místa. Mraky byly mokré a studené a brzy kolem něj zhoustly tak, že až na tlak na žaludek ztratil veškerý pojem o směru. A pak byl najednou na druhé straně. Jasné světlo ho oslepilo jako blesk. Mimovolně vykřikl překvapením: zjistil, že se hlavou napřed řítí do obrovské struktury rozpínající se snad až do nekonečna. Nakrátko zahlédl obrovské mramorové zdi, které se kolem něj tyčily na všech stranách, tu a tam s barevnými šmouhami, ale všechny podrobnosti byly rychlostí jeho pádu rozmazané. Vzápětí se ho zmocnila závrať, která mu vyrazila dech z plic,

závrať z letu něčím, co bylo příliš velké, než aby to svým vědomím vůbec obsáhl.
Potom se provaz, který měl uvázaný kolem kotníků, napjal a on se s trhnutím zastavil. V šíji mu bolestivě luplo. Oči mu vylezly z důlků. Houpal se na laně s rukama roztaženýma a kolem nebylo nic, čeho by se zachytil. Pomalu se přitom otáčel kolem své osy a lapal po dechu. Kolem sebe začínal rozeznávat podrobnosti, ale vzhledem ke své poloze hlavou dolů z nich nedokázal nic vyčíst. Viděl barvy, většinou červenou, a vzduch příšerně páchl. A ty zdi, obrovské zdi z lesklého bílého mramoru, se táhly, kam až dohlédl. Pokusil se zavolat na své společníky, ale nedostávalo se mu dechu. Krev se mu nalila do hlavy a znemožňovala mu soustředit se na přemýšlení. Ty zdi mu něco připomínaly... náhle ucítil další škubnutí, které ho opět roztočilo a potom začal zvolna, stopu po stopě, stoupat vzhůru. Celý provaz nemohl být delší než čtyřicet stop, ale jemu se ten skok zdál nekonečný.
Jeho společníci ho vytáhli zpátky skrz mraky a vyvlekli ho na podlahu komnaty. Jestřáb se odplazil od otvoru a Rybářka ho držela, zatímco čekal, až se mu přestane točit hlava a trochu se mu usadí žaludek. Všichni byli velice trpěliví, což bylo jejich štěstí, protože Jestřáb nebyl v právě vstřícné náladě. Jak říkal, výšky nesnášel. Konečně se vzpamatoval natolik, že si začal upravovat šaty a přitom pohlédl na Nářka.
„Nějaká budova tam dole určitě je. Zatraceně veliká budova. Mramorové zdi. Nějaká výzdoba. Hrozně to tam páchne. Nejspíš proto, že už je to dávno opuštěné."
„Žádné známky osídlení?" zeptal se Nářek.
„Podívej se, visel jsem tam hlavou dolů a ze všech sil jsem se snažil nezvracet," odpověděl Jestřáb. „Tam dole se klidně mohly odehrávat orgie a já bych si toho nevšiml. Na druhé straně bych řekl, že kdyby tam byli lidé, nejspíš by nějakou poznámkou reagovali na fakt, že jsem se jim vynořil z podlahy a vylít jsem ke stropu, ale nic jsem neslyšel. Předpokládám, že tam někde byl strop, ale rozhodně jsem se k němu nepřiblížil. Ta katedrála musí být proklatě velká. Velká jako hora. Větší."
„Možná pod zemí vyrostla," usoudil Nářek. Neznělo to jako vtip.
„Tak co uděláme teď?" zeptala se Rybářka. „Spustíme dolů postupně všechny na laně? Kdo tady ale zůstane?"
„Nemyslím, že by to bylo nutné," odpověděl majordomus, který se zamyšleně mračil. „Jestli si vzpomínáš, s něčím takovým jsme se už setkali, když jsme se vydali prozkoumat ztracené jižní křídlo Lesního hradu. Našel jsem tenkrát dveře vedoucí do věže, která byla proti okolní stavbě otočená o sto osmdesát stupňů. Když jsem vešel dovnitř, obrátil jsem se také vzhůru nohama - nebo spíš správně vůči věži. Zdejší magie je velice podobná té, kterou jsem cítil tenkrát."
„Tak proč jsem se nepřevrátil já?" zeptal se Jestřáb.
„Protože jsi byl s touto místností stále fyzicky spojený provazem."
„Tak moment," ozvala se Rybářka poněkud zlověstným hlasem. „Ty vážně navrhuješ, abych do té díry skočila nohama napřed a spolehla se na to, že se všechno kolem mě otočí, že?"
„Hm, v podstatě ano," připustil majordomus.
„Jdeš první," prohlásila Rybářka. „A my budeme poslouchat, jak dopadneš."
„První půjdu já," řekl Nářek. „Stačí, když máte víru."
Bez dalších řečí vstoupil do otvoru a zmizel v oblacích. Všichni napjatě poslouchali, ale žádný křik se neozval. O několik okamžiků později uslyšeli Nářka - jeho hlas k nim doléhal z překvapivě malé vzdálenosti.
„Pojďte za mnou. Katedrála je velice zajímavá."
Majordomus skočil jako první a zmizel v mracích. Rybářka pevně sevřela Jestřábovu ruku a skočili společně. Proletěli oblaky, udělali ve vzduchu salto a najednou stáli na holé mramorové podlaze mezi nesmírně vysokými stěnami. Po otvoru, kterým se sem dostali, nebylo nikde ani památky. Jestřábovi a Rybářce to zprvu trochu dělalo starosti, ale vzápětí je ohromila velikost katedrály, v níž se ocitli, natolik, že na všechno ostatní zapomněli. Nacházeli se uprostřed chrámové lodi, v obrovském prostoru ohraničeném zářivě bílými mramorovými stěnami tyčícími se do výše stovek stop, kde se rozplývaly v mlžné modři za hranicemi dosahu lidského oka. Chrámová loď by se mohla zdát až nebesky čistá a klidná, nebýt potůčků husté temně rudé krve stékajících po zdech. Krev vytvářela na podlaze velké louže a pomalu se rozlévala mezi řadami dubových lavic.
Páchlo to tam jako na jatkách.
„Odkud se, k čertu, všechna ta krev bere?" zeptala se Rybářka tiše.
„Přesněji řečeno," řekl Jestřáb stejně tichým hlasem, „z koho nebo z čeho vytéká?"
Podlaha byla pokrytá krví, ale přestože ze zdí neustále stékaly její karmínové potůčky, nikde jí nebylo víc než na palec. Rybářka se jí opatrně přebrodila, aby prozkoumala nejbližší lavici. Jejich solidní dřevo bylo čisté, ale polštářky a vyšívané čalounění klekátek byly krví prosáklé. Na sedátku ležela modlitební knížka, kožená vazba byla potřísněná zaschlou krví. Rybářka ji vzala a náhodně otevřela. Text byl psaný ručně, úhledným drobným stínovaným písmem, a sestával z jediné věty: Všichni hoříme, opakující se stále dokola. Rybářka v knize zalistovala, ale všude bylo totéž. Všichni hoříme.
„Rouhačství," prohlásil Nářek a Rybářka polekaně nadskočila. Vůbec si nevšimla, že k ní došel a nahlíží jí přes rameno. Natáhl ruku pro modlitební knihu a ona mu ji s radostí přenechala. Pak si začala zuřivě otírat ruce o boky, jako by je měla poskvrněné. Nářek knihu otevřel a vyrazil ze sebe tichý výkřik úžasu. Rybářka se podívala na dvoustránku, kterou měl před sebou. Ručně psaný text teď zněl: Vítej, Nářku Jericha. Čekali jsme na tebe. A tak pořád dokola.
„Zajímavé," prohlásil Nářek klidným a zjevně nezaujatým hlasem.
„A to je všechno, co na to řekneš?" otázala se Rybářka. „Kniha, která tady ležela po staletí, a je v ní tvé jméno?"
„Ať už má ten salonní trik na svědomí kdokoliv, všechno nevěděl. Například neznal moje pravé jméno. Nářek Jericha jsem jako jméno přijal, až když jsem se stal Kráčejícím mužem."
„Jenomže Nářek Jericha je teď tvoje pravé jméno," odpověděl mu vzdálený, drsný hlas. „Tvoje staré já je mrtvé. Zabil jsi ho, když ses stal tím, čím jsi. Nářek je teď všechno, co tě čeká, Kráčející muži."

Všichni se začali rychle rozhlížet, ale kromě nich v rozlehlé chrámové lodi nikdo jiný nebyl. Rybářka s Nářkem odstoupili od lavice, aby se připojili k ostatním, a modlitební knihu nechali tam, kde ji našli. Jestřáb už svíral sekeru v rukou a Rybářka se postavila zády k němu, připravená čelit jakékoliv hrozbě. Majordomus se pokoušel dívat na všechny strany současně. Nářek se opíral o svou dlouhou hůl a zamyšleně se mračil.
„Připadá mi, jako bychom tu nebyli sami," řekl nakonec věcně.
„Ale jdi!" odsekl majordomus. „Ty mě překvapuješ. Samozřejmě že tady zatraceně nejsme sami! Kdyby byla katedrála neobydlená, vůbec bychom sem nemuseli chodit. Ne, někdo tady je. Cítím jeho přítomnost. Vy snad ne?"
„V minulosti zde zahynulo mnoho lidí," odpověděl Nářek. „Asi krvavé oběti."
„Tak proč ta krev stále teče?" zeptal se Jestřáb.
„To je dobrá otázka," řekl Nářek.
Víc k tomu neměl co dodat. Všichni těkali pohledem sem a tam, napjatí předtuchou útoku, ke kterému stále nedocházelo. Kolem sebe viděli nádherné mozaiky, řezby a tapisérie, všechny však byly potřísněné tekoucí krví. Kazatelna vypadala, jako by v ní zabili něco většího. Podél stěn stály sochy v nejrůznějších pózách - všem ale chyběly hlavy. Vzduch byl dusný a velice horký a všichni už se začínali potit. Nikde nebyla žádná okna, žádná úleva od všepronikajícího měďnatého pachu čerstvě prolité krve. Jestřáb si několikrát odplivl, ale pachuť mu z úst nezmizela. Celé to místo bylo neskutečně deprimující, tlak, který z něj doléhal na duši, byl jako břemeno příliš těžké, než aby ho smrtelník dokázal unést.
„Je to jako být zase v Temném lese," poznamenala po chvíli Rybářka. „Svírá vám to duši, táhne vás to dolů jako závaží. Máte z toho pocit, že jste poskvrnění na povrchu i v nitru."
„Ano," přisvědčil Jestřáb. „Pamatuji se na to."
„Nevěděl jsem, že jste prošli Temným lesem," řekl Nářek.
„Výborně, takže přece jenom nevíš všechno," odpověděl Jestřáb. „Už je to dávno. Jde o to, že tam člověk nemohl zůstat příliš dlouho. Ani ty ne, Kráčející muži. Jestli je tahle katedrála nějaká příbuzná Temného lesa, užírá nám duše. Není to ten druh místa, v němž by měly pobývat lidské bytosti."
„Něco se blíží!" řekl majordomus. „Něco..."
Kolem se zhmotnili mrtví, prolnuli se do reality jako temné stíny poskvrňující vzduch. Řady mužů, žen a dětí visely volně v prostoru v širokém kruhu, který je obklopoval. Všichni byli odění v černém, tváře měli bledé a oči a ústa jako zející díry. Z nohou jim pomalu kanula krev. Byli naprosto, až nelidsky nehybní a jejich bolest, pocit ztráty a strachu zasáhl každou živou duši ze všech stran najednou. Vykřikli, dokonce i Nářek, vzápětí ale byli umlčeni samotným rozměrem toho, co cítili. Nesnesitelná muka, příšerný pocit marnosti, nepředstavitelný děs. Vůbec se to nepodobalo nanicovatému, naprosto neschopnému duchovi, se kterým se Jestřáb a Rybářka setkali v Havenu. Tohle byli duchové zavražděných, lidí nemilosrdně vytržených ze života a přinucených setrvat na místě svého skonu. Na místě, kde jim byl krutě ukraden život, láska i naděje. Byli uvězněni mezi tímto a oním světem v jediném nekonečném okamžiku čirého zoufalství.
„Milosrdný Bože," vyrazil ze sebe Jestřáb roztřeseně.
„Ach Bože, ach Bože," mumlal majordomus. „Kolik jich tady vlastně je?"
„Stovky," odpověděl Nářek. „A jsou tady už velice, velice dlouho."
„Ubožáci," opakovala tiše Rybářka. „Ubožáci."
Z temného davu se pomalu vzedmula vlna, která puzlovala v hlavách živých tichým hlasem: Osvoboďte nás. Osvoboďte nás.
„Copak pro ně nemůžeme nic udělat?" zeptal se majordomus Kráčejícího muže. „Ty bys měl být Hněv Boží, mstitel křivd. Pokud si někdy něco zasloužilo pomstít, tak tohle. Vždyť jsou mezi nimi děti! Udělej něco, zatraceně!"
„Nemohu dát život mrtvým," odpověděl Nářek. „To dokázal pouze jeden člověk a já nejsem On. Mohu je nanejvýš osvobodit z tohoto místa a poslat je na věčný odpočinek. Pomsta bude muset počkat, až nalezneme jejich vraha."
Sáhl po své svaté moci a zjistil, že ji nemá. Moc, kterou vyvolával v minulosti s takovou lehkostí, ztělesnění Boží vůle ve světě lidí, mu už nepatřila. Zavolal hlas ve svém nitru, ale nedočkal se žádné odpovědi.
„No?" řekl Jestřáb. „Na co čekáš?"
„Zdá se, že už nejsem to, co jsem býval," řekl Nářek pomalu. „Jsem Hněv Boží ve světě lidí, ale vypadá to, že tam už nejsme. Jsme někde jinde."
„Já vždycky vím, kde jsme," prohlásil majordomus. „Je to moje nadání, moc, kterou vládnu. Ale teď to nevím. Cítím se ztracený. Ten pocit jsem ještě nikdy nezažil. Nikdy. Jak to můžete vydržet?"
Jeho hlas rychle přešel z nejistoty přes hrůzu až k hysterii a zmlkl, teprve když ho Rybářka popadla za rameno a pořádně jím zatřásla. „Uklidni se. Zvykneš si. Soustřeď se jen na to, co se děje právě teď. Mně se vždycky zdálo, že přítomnost smrti skvěle koncentruje myšlenky."
„S těmi duchy se něco děje," poznamenal Jestřáb. „Vypadají rozrušeně."
Temné postavy se teď pohybovaly, klouzaly v kruhu kolem čtyř živých, kroužily stále rychleji a rychleji, až se jejich obrysy slily v jedinou černou a bílou šmouhu. Jejich šeptající hlasy znovu zazněly, zoufale se snažily sdělit něco životně důležitého, ale rozeznat se z toho dala jen dvě zlověstná slova: Tranzitivní bytosti. Nářek hlasitě zalapal po dechu a ostatní se otočili, aby se na něho podívali.
„Nečekal jsem, že tady uslyším tohle," vysvětlil. „Tranzitivní bytosti jsou nesmrtelná stvoření nadaná velkou mocí, fyzické manifestace abstraktních pojmů nebo myšlenek. Existují mimo prostor a čas, dokud je nějaký hlupák nezavolá do světa živých. Nikdy se nenarodily a nemohou zemřít. Jako myšlenky destilované do podoby smrtelníků nemohou být zničeny, pouze zapuzeny. Kníže démonů byl také tranzitivní bytost. On sám skoro zničil náš svět. Jestli jejich tu takových víc, je s námi se všemi amen."

A pak mrtví zaječeli; děsivý zvuk naplnil chrámovou loď a ozvěnou se odrazil od krví potřísněných mramorových zdí. Vzápětí začal slábnout, stejně jako jejich těla, a zanedlouho po nich nezbylo nic než ozvěna jejich hrůzy. Přesto tu stále bylo něco, co je ochromovalo svou přítomností, pocit, že je někdo pozoruje nenávistnýma očima. Jestřáb s Rybářkou už zase stáli zády k sobě, zbraně připravené. Nářek se zuřivě rozhlížel kolem sebe. Majordomus naklonil hlavu na stranu a naslouchal.
„Přichází něco jiného," řekl nakonec. „Něco zlého."
A najednou byl tam, přímo před nimi, muž obklopený plameny. Jestřáb s Rybářkou o krok ucouvli před nesnesitelným žárem. Majordomus se schoval za Nářka, který proti muži napřáhl svou hůl. Oheň plápolal, ale nestravoval ho. Jeho kůže začala být bolestivě zarudlá, pak zčernala a praskla; v otevřené ráně se objevilo krvavé maso, jež vzápětí také zčernalo a proměnilo se v popel; ten odpadl a odhalil novou kůži. Tak to šlo dál, v nekonečném agonickém cyklu. Praskající plameny střídavě pohasínaly a zase se zvětšovaly a tělo, které obklopovaly, nepřestávalo hořet. Věčný oheň, nekončící muka.
„Hořící muž," vydechl Nářek Jericha tiše.
„Vítejte v mém díle," pozdravil je Hořící muž suchým, chraptivým hlasem. Na jazyku, uvnitř úst, mu tancovaly plameny. „To všechno je moje. Já jsem to vymyslel. A nechal jsem kvůli tomu umřít všechny ty lidi, abych dosáhl něčeho většího. Kvůli mně a tomu, co jsem udělal, jsou tu uvězněni navždy. Přicházejí sem a zase odcházejí, jak si zamanu. Nechal jsem je, aby se vám předvedli a promluvili si s vámi, abyste pochopili mou moc."
„Když jsi tak mocný," zeptala se Rybářka, „proč hoříš?"
„Protože jsem zemřel a byl jsem zatracen," odpověděl Hořící muž. „A potom jsem byl vyvolán z pekla, abych se stal strážcem tohoto místa. Stále hořím, navěky, uvnitř i zvenčí, neustále spalován a obnovován, smažím se v plamenech, protože je to můj trest, který neskončil jen proto, že jsem byl nakrátko propuštěn z pekla."
„Jak dlouho tu už jsi?" otázal se Jestřáb a přitom bojoval s touhou ucouvnout před pachem páleného masa.
„Staletí," odpověděl Hořící muž. „Staletí muk a ani okamžik úlevy. Člověk by si myslel, že si na to časem zvykne, ale já jsem si nezvykl. Ta bolest je pořád stejně strašná jako první den, když jsem propadl peklu. Nemohu ani plakat. Moje slzy se ihned mění v páru."
„Ty se odvažuješ dovolávat se naší lítosti?" zeptal se Nářek. „Po tom, co jsi přiznal, že jsi zavraždil všechny ty ubohé, uvězněné duše? Vysvětli to! Kdo jsi? Co se tady po všechna ta staletí dělo?"
„Proč si myslíš, že vám odhalím svoje tajemství, Kráčející muži?"
„Protože se hříšníci rádi chvástají svými hříchy. Je to všechno, co jim zbývá místo útěchy nebo naplnění."
„Myslíš si, kolik toho znáš," odpověděl Hořící muž. „Nevíš nic. Vůbec nic. Zato já ti mohu říct věci, které ti spálí mozek a uvrhnou tvou duši do věčného zatracení. Byl jsem Tomas Chadbourne, stavitel a tvůrce této katedrály. To všechno, co zde vidíte, se zrodilo v mé mysli. Dozíral jsem na stavbu, mučil jsem se nad každým detailem a přiváděl jsem řemeslníky k šílenství, protože nic než dokonalost mi nebylo dost dobré. A to byl můj první hřích. Pýcha. Protože jsem nakonec svou katedrálu miloval více než Boha, kterému byla určena. Považoval jsem se za muže nadaného mocí a chtěl jsem víc. Mnohem víc. Při studiu jistých prastarých knih, ve kterých jsem hledal způsob, jak svůj výtvor udělat ještě větší, jsem narazil na velice starou smlouvu, s jejíž pomocí bych se mohl změnit a stát se bohem. Podle instrukcí jsem beze strachu vstoupil do Temného lesa a nikdo z démonů se mi nepostavil. Věděli, že jsem očekáván, vítán. V prohnilém srdci Temného lesa jsem našel Knížete démonů sedícího na prohnilém trůně. Ten mi řekl, co musím udělat, abych se stal tak mocným, jako je on, a já jsem to udělal. Samozřejmě že lhal. Všechny tranzitivní bytosti lžou. Naše jepičí životy pro ně nic neznamenají, jsou jim jen zdrojem pobavení. Lidi nenávidí, protože jsou skuteční.
Cena za moc byla překvapivě malá. Obětní mše. Moje katedrála byla konečně dostavěna, a tak jsem svolal věřící. Slíbil jsem jim mimořádný obřad, na který nezapomenou do konce života. Přišli všichni, ti, kdo tak těžce a tak dlouho pracovali na stavbě katedrály, a přivedli si s sebou svoje rodiny. Zpívali náboženské písně a pěli chválu Bohu, v něhož jsem už nevěřil, zatímco já jsem stál v maskovaném pentagramu a odříkal jsem slova, která jsem se naučil. Když jsem vyslovil poslední z nich, lidé se v strašném hněvu na sebe vrhli a začali se vzájemně trhat na kusy. Otcové a matky vraždili svoje děti a pak se masakrovali mezi sebou. Bylo to skvělé, i když poněkud krvavé divadlo, a já jsem se smál, až jsem se za břicho popadal. Ještě pořád tady jsou, ubozí vrazi i jejich oběti připoutaní k sobě navzájem hrůzou, pocitem ztráty a strašlivými zločiny, které nedobrovolně spáchali. Kouzlo, jemuž dali svou smrtí moc, je tady uvěznilo navěky. Celá katedrála se zachvěla, když se zvuky vraždění a umírání slily v jediné vzteklé zavytí, které otřáslo celou stavbou, zesílené a zkoncentrované jejím uspořádáním. A v okamžiku, který nikdy doopravdy neskončil, se budova, jež se předtím hrdě vypínala k nebi, převrátila a vnořila se do hlubin pekla. Sám prostor se na můj rozkaz zbortil. Něco, co mělo patřit Bohu a šířit radost a údiv po celém světě lidí, se dostalo do rukou nepřítele."
„Ty parchante," zavrčel Jestřáb.
„Cože?"
„Slyšel jsi mě dobře," odpověděl Jestřáb. „Myslíš si, že nás tvůj příběh ohromil? Nebo snad vyděsil? Svého času jsme viděli horší věci, kamaráde. Jediné, čeho jsi dosáhl, je, že se mi z tebe obrací žaludek. Všichni ti lidé byli obětováni tvé ctižádosti. Jsou stále tady, na tom hrozném místě, kvůli tomu, co jsi udělal. Mezi těmi mrtvými jsem viděl i děti. Děti, ty prašivý parchante! To už je příliš. Vyřídím tě, ať to stojí cokoliv, a ty ubožáky osvobodím. Slyšíš mě, Hořící muži? Ať to stojí cokoliv!"
„A co uděláš?" otázal se Hořící muž. „Zabiješ mě? Já už jsem dávno mrtvý, kapitáne Jestřábe. Rozsudek nade mnou vyřkli pekelní soudci a moje utrpení už bylo horší než všechno, co mi můžeš udělat ty. Duchové mrtvých jsou tady uvězněni navždy, mou vůlí, a ty ani žádný jiný smrtelník s tím nemůžete nic udělat."
Jestřáb pozvedl sekeru a vykročil vpřed. Rybářka jej rychle chytila za ruku a zarazila ho. „Ne, Jestřábe! To není řešení. Ani velemágova sekera nemůže ublížit něčemu takovému, jako je on. Musíme počkat a doufat, že se nám naskytne lepší

příležitost."
„Ona má pravdu," přisvědčil Nářek. „Ovládni svůj hněv, kapitáne Jestřábe. Chce tě vyprovokovat. Dopověz nám svůj příběh, vrahu."
„Všechno se to zhatilo," řekl Hořící muž. „Tak nesmírná nekromantická síla vytvořená monstrózní krvavou obětí mi měla zajistit moc a vládu nad zemí. Plánoval jsem takové divy a utrpení. Stal bych se zakladatelem celého nového příšerného věku. Jenomže jsem byl před účinky svého vlastního kouzla v bezpečí, pouze dokud jsem zůstal uvnitř pentagramu. Takový hloupý omyl. Když se katedrála převrátila, ocitl jsem se venku. Oběti mé vlastní magie mne roztrhaly na kusy. Zemřel jsem a propadl jsem peklu pro nic. Pro svou hloupost. Kníže démonů mě měl varovat, ale samozřejmě to neudělal. Celé roky se musel smát, kdykoliv si vzpomněl, že se kvůli němu smažím v pekelných plamenech."
„Jaké je to v pekle?" zeptala se Rybářka.
„Věčně si tam uvědomuješ svou vinu," odpověděl Hořící muž. „Víc prozradit nesmím. Snad jen... ani po všem, co mi udělali, přes všechno utrpení bez konce, jsem se nikdy nekál. Pořád jsem hrdý na to, co jsem udělal, čeho jsem skoro dosáhl. A stále mám naději. Proto jste vy čtyři teď tady. Jste součástí plánu, který nemůžete pochopit, plánu vytvořeného intelektem bytosti starší, než je lidstvo. Na zrušení svazujících zákonů řádu, přetvoření reality a nastolení pekla na zemi."
„Proč si myslíš, že pomůžeme červovi, jako jsi ty?" zeptal se Jestřáb, který stále pevně svíral svou sekeru v rukou.
„Nebuď tak povýšený, kapitáne Jestřábe. Peklo už na tebe čeká, i na tvou ženu. Zabijáky cítím na sto honů." Otočil se k Nářkovi a široce se usmál černými, praskajícími rty. „Vrazi mají svou osobitou vůni, není to tak, Kráčející muži?"
„Ještě jsi nedokončil své vyprávění," řekl Nářek klidným, nevzrušeným hlasem. „Proč jsi tady, a ne v pekle, kam patříš?"
Hořící muž pokrčil rameny. „První Lesní král se pokusil zabrat katedrálu tím, že povolal množství mocných mágů, ale co jsem udělal, nemohlo být tak snadno zrušeno. Proto nechal král na katedrále a kolem ní postavit velký hrad, který by ji zakryl. Potom mne král a jeho nejmocnější čaroděj, tajemný Magus, vyvolali z pekla, abych se stal strážcem tohoto místa. Svázal mne divokou magií a přinutil mne, abych zabránil komukoliv vejít do katedrály nebo se z ní dostat ven. Poslední ironie. Stavitel toho všeho je lapen ve svém díle jako jeho otrok. Takže teď hořím tady místo v pekle. Bolí to stejně."
„Ale jestli byla Převrácená katedrála ukryta v Lesním hradě, proč potřebovala strážce?" zeptal se majordomus. „Chci říct, kdo by byl takový blázen, aby sem chodil, když nemusí?"
„To kvůli Bráně," odpověděl Hořící muž. „A moci, kterou slibuje."
„Myslíš bránu do pekla?" zeptal se Nářek.
„Ne, na mnohem horší místo. A tam vás teď povedu. Až na vrchol mé katedrály, hluboko do nitra země. Buďto to nedokážete a zahynete cestou pro mé pobavení, nebo dorazíte až k Bráně; pak se budu dívat, jak ji otevíráte a odcházíte na místo, které je pro člověka horší než peklo. Nazývá se Snění. Tam zůstanete navždy a živí. Poznáte bolest, hrůzu a zoufalství na místě, které nemá konce."
„Ty se vážně rád posloucháš, že?" poznamenala Rybářka.
„Snění není součástí materiálního světa," namítl Nářek, který Rybářku ignoroval stejně jako Hořící muž. „Jak se tam můžeme dostat nějakou bránou?"
„Protože tím, co jsem udělal, jsem způsobil, že ani Převrácená katedrála už není součástí materiálního světa. Moje krvavá oběť ji vyvrhla ze světa smrtelných lidí. Určitě už jste si všimli, že nejste, co jste bývali dřív - že, Kráčející muži? Tady nemáš žádnou moc."
„Bůh je všudypřítomný," opáčil Kráčející muž.
Hořící muž pokrčil rameny. „Prostor, který teď zaujímá Převrácená katedrála, vytvořil přechodový most mezi světem lidí a světem Snění. Nenápadná zadní dvířka, kterými divoká magie znovu zaplaví svět, aby ho ovládla."
Nářek se pak začal s Hořícím mužem dohadovat ve stále techničtějších a abstraktnějších pojmech a Jestřáb s Rybářkou je přestali poslouchat. Poodstoupili o několik kroků, aby si mohli nerušeně promluvit. Majordomus, kterému se nelíbila představa, že zůstane sám, je následoval.
„Jak moc tomu všemu věříš?" otázal se Jestřáb.
„Já nevím," řekla Rybářka. „Sice to do sebe zapadá, ale všechno je to založeno na slovech zpovídajícího se vraha."
„Proč by lhal?" zeptal se majordomus.
„Proč by mluvil pravdu?" opáčil Jestřáb. „Nemá žádný důvod nám pomáhat."
„Možná nás potřebuje, abychom mu otevřeli Bránu," nadhodila Rybářka.
„To je možné," přikývl Jestřáb. „Myslím, že alespoň načas budeme muset hrát hru toho parchanta - třeba jen pro tu naději i, že se nám podaří osvobodit duchy uvězněné na tomhle strašném místě. Hořící muž si tu zaslouží být. Oni ne. Udělám, co bude třeba, abych je osvobodil."
„Tohle není dobré místo na unáhlené sliby," řekl majordomus. „Nechápeme všechno, co se tady děje."
„Správně," přisvědčila Rybářka. „Prostě to zkusíme a přitom si dáme zatracený pozor, abychom za někoho - nebo za něco - nedělali jeho špinavou práci." Rozhlédla se. „Vážně se mi to tady nelíbí. Svým způsobem je to tady ještě temnější, než byl Temný les."
„Hořící muž se zmínil o čaroději jménem Magus," vzpomněl si majordomus. „Nemyslíte, že..."
„To bylo před stovkami let," řekl Jestřáb. „Jak by to mohl být stejný člověk? Ani čarodějové nežijí tak dlouho. Kromě toho jsem si nevšiml, že by byl nějak mimořádně mocný."
Hořící muž se náhle prudce otočil. „Magus ještě žije? Mohl jsem si myslet, že se tu stále ještě někde motá. Pořád intrikuje a manipuluje s každým podle svých vlastních plánů. Musíme vyrazit. Hned. Než sem přijde za vámi."
„Ty se ho bojíš," řekl Jestřáb. „Proč? Jsi mrtvý. Co horšího by ti mohl udělat?"

„Může mě poslat zpátky do pekla," odpověděl Hořící muž. „Koneckonců, on mě z něj vyvolal." Objal se planoucíma rukama, jako by se snažil udržet pohromadě, a pak se zuřivě podíval na Nářka. „Proč je vás tak málo? Čekal jsem, že vás přijde víc. Proč tady není královna? Je to přece její hrad, její království. Je její povinnost tady být. Nebo se příliš bojí?"
Nářek se poprvé za celou dobu usmál. „Kdyby tady byla Felicity, nejspíš by si od tebe právě připalovala cigaretu. Není třeba, aby tu byla - my ji zastupujeme."
Rybářka náhle vyprskla a všichni se po ní překvapeně podívali. Pokrčila rameny. „Jen mě tak napadlo, že kdybychom sem přivedli Jezerní paní a dali jsme ji dohromady s touhle lidskou svíčkou, uhasila by ho?"
Na chvíli zavládlo ticho. „Tvůj smysl pro humor se projevuje v těch nejbizarnějších okamžicích, vážně, Isobel," poznamenal Jestřáb suše.
„Paní se už zjevila?" zeptal se Hořící muž. „Tady to máte. Odcházíme okamžitě."
„Tak moment," namítla Rybářka. „Nářku, ty bys měl být Hněv Boží. Opravdu nemůžeš udělat nic, abys pomohl těm ubohým uvězněným duším?"
„Zrovna jsem o tom přemýšlel," přidal se majordomus.
„Moje moc je tady velice omezená," odpověděl Nářek. „Na tomto místě lži a přetvářky už nedokážu slyšet hlas svého Boha. A když mě nevede, zbývá mi jen můj vlastní rozum a zkušenost."
„Ty jsi ten pravý, kdo má právo mluvit o přetvářce, Nářku," řekl Hořící muž. „Sám sebe obelháváš už celé roky. Ve tvém nitru se nikdy žádný hlas boží neozýval. Slyšel jsi jen svůj vlastní hlas, tu svou část, ze které pramení tvoje magie. Tvoje magie, tvoje moc - ne boží. Žádného boha. Jsi jenom čaroděj postižený deziluzí vlastní ušlechtilosti a nikdy jsi nebyl ničím jiným. Žádný Bůh není, Nářku. Myslíš si, že by Bůh dovolil existenci míst utrpení, jako je peklo? Je jen temnota a to, co v ní čeká. Světlo je jen přechodný jev."
„Lháři," odpověděl Nářek. „Peklo je postaveno na lžích a ty jsi jeho součást. Všechno, co říkáš, je podezřelé."
„Proč lhát, když pravda dokáže ublížit víc?" opáčil Hořící muž.
Zasmál se Nářkovi a Kráčející muž jej udeřil stříbrem okovaným koncem hole. Vložil do toho všechnu svou sílu, ale hůl na poslední chvíli uskočila stranou - Hořícího muže se dotknout nedokázala. Nářek ztratil rovnováhu a musel rychle uskočit, aby se vyhnul plamenům před sebou. Zdálo se, že zapomněl, že býval nezranitelný. Rychle se však vzpamatoval a začal hlubokým, třesoucím se hlasem odříkat slova vymítání, ale smích Hořícího muže ho po chvíli umlčel. Nářek ztichl v půli věty. Vypadal ztraceně, zmateně a nejistě. A možná i trochu vyděšeně.
„Jsem tady, protože bylo rozhodnuto, že tady budu - mocí mnohem větší, než je ta tvoje, čaroději," řekl Hořící muž a ušklíbl se. „Celý tvůj život byla jedna velká lež, Nářku. Jsi obyčejný čaroděj, jehož magické síly zůstávaly skryté až do pozdního věku, kdy je aktivovalo trauma z pohledu na vraždění tvých bratří mnichů za dlouhé noci. Bál ses své dlouho potlačované magie, a proto sis musel vymyslet někoho jiného, komu bys ji přičetl. Všechno, co jsi vykonal, je výsledek náboženské mánie koncentrované tvým vrozeným čarodějnictvím." Hořící muž se znovu zachechtal, když uslyšel, jak Nářek vykřikl bezmocným vztekem. „Všechny ty strašné věci, které jsi vykonal ve jménu Božím! Drcení hříšníků tvým svatým hněvem! My v pekle víme o hněvu všechno, Nářku. Copak ti nikdo neřekl ani to, že hněv je hřích? I svatý hněv. A vražda je vždycky vražda. Každý den, Nářku, od chvíle, kdy ses vydal na svou scestnou pouť, ses zatracoval ve jménu Božím. V pekle si tě vychutnají. Pro falešné proroky tam mají speciálně horký koutek."
„Lži," mumlal Nářek. „To nemůže být pravda. To nemůže být -"
„Tak dost!" přerušil je Jestřáb ostře. „Dej mi jediný dobrý důvod, proč bychom s tebou měli někam jít, vrahu. Že nemáš na srdci naše dobro, je docela zřejmé."
„Odpovědi na všechny vaše otázky a všechny vaše problémy leží na druhé straně Brány," řekl Hořící muž. „Riskujete sice svoje životy a svoje duše, ale pokud se nějakým zázrakem dostanete dovnitř a vrátíte se, můžete dát do pořádku všechno, co je v Lesním království špatné. Všechno."
„A jak?" zeptal se Jestřáb.
„Už jsem to říkal. Je tam moc. Moc změnit všechno k lepšímu. Nebo k horšímu, když selžete."
„A ty nás k té Bráně dovedeš? Přestože jsi tady proto, abys nám v tom zabránil?"
„Jsem zde už velice dlouho," odpověděl Hořící muž. „A pouta, která mě tady drží, už nejsou tak silná, jako bývala. Dovedu vás až na samotný vrcholek katedrály, k Bráně, která se tam nachází. Až nahoru - nebo až dolů, jestli se vám to líbí víc."
„Až dolů," řekl Nářek tiše, s pohledem upřeným do prázdna. „Kde uvidíme něco příšerného, jak to dřepí na svém strašném trůnu."
„Až tam budeme, tak se uvidí," prohlásil Jestřáb vesele. „Kníže démonů byl docela impozantní a stejně jsme mu nakopali zadek. A tohle přece není brána do pekla, že? Vede do Snění. Ať už to znamená cokoliv."
„Peklo, stejně jako náboženství, má mnoho tváří," odpověděl Nářek. Pak se odvrátil, takže mu neviděli do obličeje.
„Proč je tak důležité, abychom prošli Bránou?" zeptal se majordomus po krátké odmlce.
„Síly jsou v pohybu," odpověděl Hořící muž. „Velké a mocné vlivy tlačí z druhé strany na Bránu. Chtějí se osvobodit a myslí si, že vás k tomu mohou použít. A jestli neuspějete, alespoň uvidím váš pád a utrpení, ať už na této straně Brány nebo na druhé."
„A to je všechno, co z tebe zůstalo?" zeptala se Rybářka opovržlivě. „Nenávist a zlomyslnost?"
„Zavržení musejí čerpat útěchu, kde to jen jde," odpověděl Hořící muž.
„Co se stane, když projdeme Bránou?" otázal se Jestřáb.
Hořící muž pokrčil rameny, až plameny poskočily. „Pravděpodobně všichni zemřete. Žádný muž ani žena se ze Snění ještě živí nevrátili. Není to místo, kde by lidé mohli přežít. Jsou na to příliš omezení, řekl bych. Takže, jste připraveni zemřít, moji odvážní hrdinové? Připraveni obětovat svoje životy za příležitost zachránit Lesní království? Po tom, jak se k vám ta země zachovala? Může alespoň někdo z vás říct, že se k vám zachovala spravedlivě?"

„Mohu Bránu zničit," prohlásil Nářek, aniž se obrátil. „Uzavřít Snění, navždy ho oddělit od světa lidí."
„Ne, to nemůžeš," odpověděl Hořící muž. „Brána je důležitá součást reality; jeden ze zubů toho velkého kola, kolem kterého se všechno točí. Kdyby ses jen pokusil ji zničit, riskoval bys zničení všeho. Ne, máte jediný výběr: vejít do ní, nebo ne. Žít, nebo zemřít. Být hrdiny, za které se považujete, nebo zanechat Les jeho osudu."
„Vím, co je moje povinnost," řekl Jestřáb. „Vždycky jsem to věděl."
„Některé věci se prostě udělat musí," dodala Rybářka.
„To je to, co dává životu směr a smysl," přisvědčil majordomus.
Kráčející muž se otočil zpátky tváří k nim a lehce se usmál. „Děkuji vám. Na okamžik jsem zapomněl, kdo jsem. Ať už jsem k tomu měl jakýkoliv důvod, celý svůj život jsem zasvětil ochraně nevinných a pomstě těch, kterým bylo ublíženo. V tom směru se na mé víře nic nezměnilo. Půjdeme - k Bráně a dál."
„Ach, jsem pohnut," řekl Hořící muž. „Možná, jen možná se ukáže, že jste dost silní, abyste přežili průchod Bránou. Pokud se vám to podaří, můžete uzavřít smlouvu s bytostmi na druhé straně. Tranzitivními bytostmi. Pokud přijdete na něco, co jim můžete nabídnout, možná kvůli vám převrátí katedrálu zpátky a osvobodí duchy, kteří jsou zde uvězněni. Maličká část mého já by ráda viděla, jak jsou oloupeny o plody svého plánování, protože mne jedna z nich zradila. Ale co jim můžete nabídnout, co by pro ně mělo větší cenu než ovládnutí reality samé? Už nyní jsou nesmírně mocné, rychle sílí vší tou divokou magií uvolňovanou Průrvou, sbíranou a koncentrovanou Převrácenou katedrálou. Nevím, jak dlouho je Brána ještě může udržet - ať už zasáhnete, nebo ne. Dychtí stát se skutečnými. Jakmile se jednou skrze Modrý měsíc projeví v našem světě, divoká magie všechno ovládne a nastane věčné peklo na zemi."
„To oni poslali do trůnního sálu vraždící stíny, že?" otázal se majordomus. „Ty, které zastavila ta mladá čarodějka."
„Pouhá zkouška sil," odpověděl Hořící muž. „Ochutnávka toho, co přijde."
„Ať se podívám, kam chci, za vším vidím Maguse," prohlásil majordomus. „Nikdy jsem mu nevěřil. Stvořil Průrvu a nedokázal zastavit stíny. A teď ho Hořící muž zná jménem. Nemohl by být Magus za vším, co se stalo, od převrácení katedrály až po současné potíže království? Jestli ano, je rozumné, abychom odešli a nechali mu hrad napospas?"
„Nepřipadá mi, že bychom měli na výběr," řekl Jestřáb. „Brána je na řadě první. Pokud to přežijeme, možná se nám podaří ho přimět, aby zavřel Průrvu a zabránil tak dalšímu vytváření divoké magie."
„To jsou samé pokud a možná," namítla Rybářka.
„Na tom nesejde," opáčil Nářek. „Musíme jít k Bráně. Záleží na tom všechno, čemu jsem kdy věřil."
„Jdeme všichni na smrt," povzdechl si majordomus. „Vím to."
„Ještě jedna otázka," obrátila se Rybářka k Hořícímu muži. „Co se stalo s předchozími průzkumnými skupinami, které sem přišly? Proč je tady nikde nevidíme?"
Hořící muž se vesele zašklebil. „Snědl jsem je."

Aby se dostali dolů, museli jít celou cestu nahoru. Brána do Snění se nacházela na samotném vrcholku věže katedrály a dojít se k ní dalo pouze po velice úzkém schodišti připevněném k vnitřní stěně lodi. Vinulo se stále výš a výš celou výškou chrámové lodi a dál nesčetnými patry a vrstvami katedrály, až k zlaté věži na jejím vrcholu. Hořící muž nechal ostatní, aby si schodiště prohlédli, a přitom se usmíval jejich viditelným rozpakům. Schody byly sotva osmnáct palců široké, trčely přímo ze zdi a nebyly opatřeny žádným zábradlím. Jediné, co stálo mezi eventuálním výstupem nahoru, a dlouhým pádem dolů byl nepříliš čistý vzduch. Hořící muž jim ukázal cestu plápolajícím prstem a ostatní zvrátili hlavy ve snaze zahlédnout strop katedrály ztrácející se kdesi ve výšce.
„Kolik pater je ještě nad tímhle?" zeptal se Jestřáb, kterého z toho postihl akutní záchvat závratě. Měl iracionální a velice nepříjemný pocit, že by se gravitace mohla v příštím okamžiku znovu převrátit, jeho nohy se odlepí od podlahy a on se zřítí na strop. Začal vidět rozmazaně a raději se rychle odvrátil. Rybářka ho nenápadně vzala za ruku.
„Víc, než si dokážeš bez potíží představit," odpověděl Hořící muž.
„Jak dlouho bude trvat, než se dostaneme nahoru?" otázala se Rybářka.
„Kdo ví?" ušklíbl se Hořící muž. „Ještě nikdo se až nahoru nedostal. Musím vás varovat, že kromě nebezpečí výstupu samého - protože to měla být jakási pouť - se v mé katedrále nacházejí divy a hrůzy, taje a záhady, s jakými jste se ještě nesetkali a ani jste o nich nesnili."
„Na to nesázej," odsekl Jestřáb. „Já a Isobel už jsme toho zažili hodně."
„Jo," přikývla Rybářka.
„Kdo jde první?" zeptal se majordomus, zatímco nervózně těkal pohledem po úzkém schodišti. „Normálně bych vedl já, ale teď, když jsem přišel o své nadání..."
„Můžete jít za mnou," nabídl se Hořící muž. „Nikdo tohle místo nezná lépe než já."
„A právě proto první nepůjdeš" prohlásil Nářek rozhodně. „Nic bych za to nedal, že bys byl schopen zavést nás do nějakého nebezpečí, jen aby ses mohl bavit pohledem na to, jak bojujeme o život. První půjdu já."
„Myslím, že ne," ozval se Jestřáb. „Bez urážky, Kráčející muži, ale sám jsi říkal, že jsi přišel o většinu své moci. Pokud narazíme na něco hodně ošklivého, ten, kdo bude vpředu, to schytá nejvíc. Ty jsi svou moc ztratil, ale já mám pořád ještě svou sekeru. Takže jdu první."
„A já hned za ním," prohlásila Rybářka okamžitě. „Majordome, ty se zařaď za mne."
„Mně vůbec nevadí krýt vám záda," řekl Hořící muž vesele.
„To taky nepřipadá v úvahu," namítl Nářek. „Kdo ví, co bys za našimi zády prováděl. Ne, ty se zařaď za majordoma a poslední půjdu já. A jestli se mi bude jen zdát, že chystáš nějakou zradu, shodím tě dolů."
„Nějak se ti nedostává víry," odsekl Hořící muž. „Svatý muž a takový cynik!"
A pak vyrazili nahoru po úzkém schodišti, pravými rameny se tiskli ke stěně, aby se nedostali příliš blízko levému okraji. Schody byly ze solidního mramoru, bílé a dokonalé, a Jestřábovi nepříjemně připomínaly řadu zubů trčících ze

zdi. Šli opatrně, protože jednotlivé stupně byly právě tak daleko od sebe, aby museli nepohodlně natahovat své unavené nohy. Nevěděli, kolik jim bude po cestě dopřáno zastávek na odpočinek. Skupina se pomalu pohybovala po vnitřní stěně chrámové lodi; jednotliví její členové se snažili příliš nedívat dolů do stále hrozivější hlubiny, která jako by je přitahovala silou takřka fyzickou. Jestřáb upíral oči přímo na schody před sebou a ostatním doporučil, aby to dělali stejně.
Hořící muž kráčel sám, v bezpečné vzdálenosti za majordomem a před Nářkem, neboť jeho plameny byly příliš žhavé, než aby jim dovolily přiblížit se víc. Když se nemohl rozptýlit mluvením, bolest pro něj byla nepříjemnější. Stále častěji se zastavoval a objímal sám sebe rukama, dokud se znovu neovládl natolik, aby mohl pokračovat v chůzi. Na bílých stupních za sebou zanechával černé, sazovité stopy. Nářek to všechno pozoroval a mlčky přemýšlel. Více než jednou někomu přál, aby se za utrpení, které způsobil jiným, smažil v pekle, ale pohled na to, co peklo skutečně dokáže, ho zneklidnil. I potom, co Hořící muž provedl, nad ním začínal cítit lítost.
Stoupali stále výš a výš jako hmyz plazící se po zdi a v dálce před nimi se pomalu začal formovat obří klenutý strop. Byla na něm namalovaná modrá obloha s oblaky, až neuvěřitelně opravdová.
Pak se zastavili, aby si naposledy odpočinuli. Opatrně se posadili na schody, ramena stále přitisknutá ke stěně. Nikomu z nich ještě doopravdy nedošel dech, ale pomalu začínali cítit bolest v zádech a svalech na nohou. Opírali se o stěnu a snažili se nemyslet na to, jak daleko ještě budou muset jít, ani co je čeká, až tam konečně dorazí. Být odvážný, heroický a sebejistý dole na zemi byla jedna věc, ale teď, když seděli ztuhlí nad propastí, do které se ani neodvažovali pohlédnout, už to tak snadné nebylo. Jestřáb nechal svůj strach a nejistotu, aby ho pomalu naplnily, ale vnímal je jen z odstupu, nenechal se tím ovládnout. Něco podobného už zažil. Když si uvědomil, kde to bylo, něco ho napadlo a podíval se na Hořícího muže.
„Proč jsi zvonil na ten zvon?"
„Nezvonil jsem."
„Někdo na něj zvonil. Všichni na hradě to slyšeli."
„Tady žádný zvon není," odpověděl Hořící muž. „Jen zvuk zvonu. Je to výstraha. Součást původního návrhu katedrály. Mělo to varovat okolní zemi před akutním nebezpečím. Tehdy, když jsem byl ještě svatý muž a hlupák, jsem vytvořil celý poplašný systém. Pořád ještě funguje, nezávisle na mně."
„Tak moment," ozvala se Rybářka. „Jak může být zvuk zvonu bez zvonu, který by ho vydával?"
„Kouzlo," odpověděl Jestřáb.
„Točí se mi z toho hlava. Něco ten zvuk přece nejprve muselo vytvořit, ne?"
„Považuj to za mentální cvičení," řekl majordomus. „Něco jako zvuk jedné tleskající ruky. Takovou tu náboženskou šarádu, která ve skutečnosti žádné vysvětlení nemá."
„Přesně tak," přisvědčil Hořící muž a pohlédl na Nářka. „Kolik andělů může tančit na špičce jehly, svatý muži?"
Nářek se usmál. „Záleží na melodii."
Hořící muž si odfrkl a pak začal bít svýma planoucíma rukama o zeď, jako by chtěl jednu bolest překrýt jinou. „Vestavěl jsem toho do své katedrály mnoho. Většina toho byla v uplynulých staletích zapomenuta. Co dokáže i co obsahuje. Nikdo už si dnes nevzpomene na všechny ty lidi, kteří byli násilím donuceni účastnit se na její stavbě, na všechen materiál zabavený vzpouzejícím se majitelům, na vesničany vyhnané z jejich půdy, aby katedrála mohla stát na nejlepším možném místě."
„Další lži," opáčil Nářek, kterého to nijak nedojalo. „Tak to nikdy nebylo. Četl jsem staré záznamy v klášterních knihovnách. Lidé putovali celé míle, jen aby se mohli účastnit tak úžasného projektu. Nikdo je k práci nemusel nutit a materiál dodávali rádi, pro větší slávu boží. Každý ví, že ze zlých počátků dobro nikdy nevzejde. Tohle bylo místo radosti a oslav, tu vznešenou stavbu nikdy neposkvrnila žádná špinavost."
Hořící muž se tiše zasmál. „No dobře, tak možná přeháním. Občas je s vámi tak snadné manipulovat. Ale neměl bys věřit všemu, co jsi četl v klášterních knihovnách. Dějiny vždycky píšou vítězi."
„Ta moudra si nech," odsekl Nářek. „Jsme tady, abychom sjednali trvalou nápravu, a nic nás nezastaví."
„Takové věci raději nikdy neříkej," varovala ho Rybářka. „Když se staneš příliš sebevědomým a začneš se tím holedbat, obvykle se všechno pokazí a z koutů na tebe začnou vyskakovat nejrůznější odpornosti. Obvykle se zatraceně ostrými zuby."
„Vůbec jste nepochopili, o co tady jde," řekl Hořící muž rozmrzele. „Jste tady proto, že tranzitivní bytosti chtějí, abyste otevřeli Bránu. Jste jen pěšáci v jejich velké hře."
„Proč by nás k tomu měly potřebovat?" otázal se Jestřáb. „Myslel jsem, že jsi před chvílí říkal, že jsou dostatečně mocné, aby ji brzy otevřely ze své strany."
„Jsou netrpělivé," odpověděl Hořící muž. „Cítí, že jejich čas konečně přichází."
Rybářka se nervózně ošila a potěžkala svůj meč. „Skoro bych byla raději, kdyby tu bylo něco, s čím bychom se mohli poprat. Tohle místo vážně dokáže člověku zahrát na nervy."
„Byla by to úleva," přisvědčil Jestřáb. „Mít fyzického nepřítele, kterého bychom mohli porazit silou zbraní. Ale bojím se, že hrozby tohoto místa jsou spíše duchovní povahy. Musíme se soustředit na to, kdo jsme a v co věříme."
„V co vlastně věříme?" zeptala se Rybářka pomalu. „Po tom všem, co jsme viděli, čím jsme prošli, jak různými lidmi jsme za ty roky už museli být - zbývá vůbec něco, v co bychom mohli věřit?"
Jestřáb se na ni podíval a usmál se. „Věříme jeden druhému."
„Ano," přisvědčila Rybářka a také se usmála. „To nám zbývá vždycky."
„Jejich legendární láska," řekl majordomus tak tiše, že to nikdo jiný nezaslechl.
Jestřáb se obezřele podíval na dlouhou linii schodů, po nichž vystoupili, a potom nahoru na dlouhou linii schodů, které ještě měli před sebou, a vzpomněl si na jiné schody z doby před několika lety. Tehdy byl mnohem mladší, druhorozený

syn, o nějž nikdo nestál, odhodlaný dokázat, co je v něm tím, že vystoupí na horu Dračí doupě a zabije draka v jeho sluji na vrcholu. Čekal, že při pokusu o to zemře, ale mnoho nechybělo a zabil ho už samotný výstup. Byl neuvěřitelně obtížný, počasí mu dávalo co proto a poslední úsek hory musel šplhat po vratkých balvanech a nejisté suti. Mnohokrát se tehdy mohl vrátit, ale neudělal to. A když konečně dorazil do jeskyně nahoře, s drakem se spřátelil a do jeho vězenkyně, princezny Julie, se zamiloval.
Při té vzpomínce se usmál. Tu a tam se mu přece jen něco povedlo.
Pokračovali ve výstupu. Záda a lýtkové svaly je nepříjemně bolely a nakonec škemraly o odpočinek, ale oni šli dál. Jestřáb ještě o něco zpomalil, ale nepomáhalo to. Čas plynul jen hlemýždím tempem. Hlavy jim padaly únavou, byli příliš vyčerpaní, než aby se vůbec dívali do propasti pod sebou. Konečně dosáhli obrovské, pozvolna se zaoblující kupole stropu, prolezli padacími dvířky v namalovaném modrém nebi a dostali se tak do druhého podlaží. Tam na ně čekaly další schody na vnitřní stěně. A další podlaží nad nimi. Pomalu se plahočili kupředu a vzhůru a přitom se snažili myslet jen na schody, které měli přímo před sebou.

Nyní se všude kolem nich nacházela nádherná umělecká díla, úžasná a skvělá, neviděná očima smrtelníků bůh ví kolik staletí: všechna poskvrněná a znetvořená krví zmasakrovaných nešťastníků. Zrada Hořícího muže poznamenala celou katedrálu a on se při pohledu na to jen smál.
Zrovna dorazili do devátého poschodí, když Nářek náhle zavolal, aby se zastavili. Vzhledem k tomu, že byl poslední z nich, kdo by dal najevo únavu a ještě nikdy o odpočinek nepožádal, všichni se na něho překvapeně podívali. Nezdál se být vyčerpaný, dokonce ani zadýchaný ne. Místo toho zamyšleně hleděl na prosté, naprosto obyčejné dveře zasazené do zdi, kolem které šli. Nářek natáhl ruku, aby se jich dotkl, a zlehka prsty pohladil světle hnědé dřevo.
„Co je za těmi dveřmi, vrahu?"
„Poklady a hrůzy," odpověděl Hořící muž. „Sny a noční můry v hmotné formě, ze světa lidí dávno ztracené. Mnoho cenných věcí sem bylo přineseno a uskladněno, aby dodaly lesku největší katedrále na světě. Jestli chcete, můžete si je prohlédnout. Žádné z těch dveří nejsou zamčené. Ale uvědomte si, že když je otevřete, riskujete tím svoje duše."
„Nech toho, prosím tě," opáčila Rybářka znechuceně. „Copak nedokážeš mluvit jako normální člověk?"
„Nemyslím, že teď máme čas na honbu za poklady," namítl majordomus, stíraje si rukávem pot z čela. „Možná až se budeme vracet..."
„Slyšel jsem o jednom divu, který by tady měl být," řekl Nářek. „Kristovy osobní věci."
„Jo, tohle," opáčil Hořící muž. „Jestli vám jde o relikvie, tak jste na správném místě. Za tamtěmi dveřmi leží Kostnice, muzeum ostatků. Zatímco jsme stavěli katedrálu, natahali nám sem nejrůznější náboženskou veteš, tak jsem to všechno nechal vystavit. Prohlédni si ty dveře pořádně, Kráčející muži."
Nářek se sklonil ke dveřím, až se jich skoro dotýkal nosem. Jeho bystré oči rychle odhalily síť spár a linií, které dveřím dodávaly vzezření skládačky. Zamyšleně se zamračil a snažil se pochopit, na co se dívá. Všechny kusy do sebe dokonale zapadaly. Konečně si všiml tvarů dílů, ze kterých byly dveře vytvořeny, a trhl sebou překvapení i odporem. Otočil se - na to, že stál na úzkých schodech až nebezpečně prudce - a pohlédl na Hořícího muže.
„Jak jsi mohl udělat něco tak odporného! Jsou z kostí! Z lidských kostí! Celé ty dveře jsou vyrobeny z lidských kostí!"
„Přesně tak," přisvědčil Hořící muž. „Proč jinak by se to jmenovalo Kostnice? Jen vejdi. Ještě jsi neviděl vůbec nic."
Dveře se snadno otevřely, když na ně Nářek zatlačil, a on vstoupil dovnitř. Ostatní ho následovali, přičemž Hořícímu muži nechávali jako vždycky dostatečný odstup. Dlouhá úzká místnost, ve které se ocitli, byla celá zaplněna kostmi. Se zakrytím jejího účelu si nikdo hlavu nelámal. Kosti rukou a nohou byly spojeny, aby vytvořily ostění, přičemž mezery mezi nimi zaplňovaly maličké prstní kůstky. Strop byl složený z lebek zírajících prázdnými očními důlky dolů na první návštěvníky po mnoha staletích. Podél stěn místnosti se táhly dvě řady skleněných vitrín, v nichž byly umístěny nejrůznější předměty. Na samém konci Kostnice stál rouhačský kostěný oltář, na němž svícny tvořily kosti rukou a obětní kalich lebka. Podlaha pod jejich nohama se zvedala a spadala ve vlnách vzájemně těsně spojených žeber.
„Kde jsi vzal tolik kostí?" zeptal se Jestřáb tiše; ještě se nerozhodl, zda je v kapli nebo na hřbitově.
„Nebylo to snadné," připustil Hořící muž. Kosti pod jeho nohama začaly žárem černat. „Musel jsem vystopovat místo posledního odpočinku každého jenom trochu svatého muže v Lesním království, každého kněze, poustevníka a náboženského fanatika, a všechny jsem je musel nechat vykopat, abych jimi zvýšil svátost katedrály. Kosti svatých byly vždycky vysoce váženy, lůza je ráda uctívá. Jen jsem ten koncept rozšířil. Nakonec jsme měli tolik kostí, že jsem měl dojem, Že by se z nich mělo udělat něco užitečného. Tak vznikla tato kostnice. Není nádherná? Tolik krásy dříve leželo bez povšimnutí pod zemí."
„Kolik?" zeptal se Nářek tiše. „Kolik lidí jsi vytáhl z jejich hrobů, kolik jsi jich vyrušil v jejich odpočinku?"
„Zatraceně, to já nevím," odpověděl Hořící muž. „Přestal jsem to počítat už hodně dávno. Tehdy jsem si říkal, že svátosti není nikdy dost. Pracovalo pro mne mnoho lidí - pátrali po hrobech, odhalovali podvodníky a zařizovali, aby praví světci byli vykopáni a přeneseni sem. Někteří z těch, kteří to pro mě dělali, tu ještě jsou, dole ve chrámové lodi spolu s ostatními obětovanými dušemi. Pořád jich ještě lituješ, teď když víš, co udělali?"
„To je svatokrádež!" zvolal Nářek.
„Nesmysl. Církev vždycky sbírala svaté relikvie, aby je mohla za mírný poplatek ukazovat věřícím jako hmatatelný důkaz, že je její učení pravdivé. Myslel jsem, že máš v tom směru pragmatičtější názor, Kráčející muži. Kosti jsou jenom kosti."
„Všechny je musíme vrátit," řekl Nářek. „Aby měly rodiny těch znesvěcených mrtvých konečně pokoj. Copak jsi nikdy nepomyslel na to, jak tvoje vykrádání hrobů zasáhne rodiny světců? Ne, samozřejmě že ne. Co je ta trocha utrpení proti slávě tvé katedrály?"
„Vidíš?" zasmál se Hořící muž. „Začínáš chápat. Ale kosti nikdo odnášet nebude. Mé dílo se nedá tak snadno zničit."

„Osobně dohlédnu, aby byly uloženy k poslednímu odpočinku," odpověděl Nářek. „Ať to stojí, co chce."
Hořící muž se ušklíbl. „Moc se mi líbí, když takhle mluvíš. Peklo nic nevidí raději, než když poctivec poruší svoje slovo."
Nářek jej ignoroval; zamračeně si prohlížel řady vitrín. „Co v nich je? Další hrůzy nebo divy, které jsi nám sliboval?"
„To záleží na tom, jak je chceš definovat," odpověděl Hořící muž a nedbale se opřel o zeď. „O jaké divy ti jde?"
„Například o grál," odpověděl Nářek a vzápětí ztuhl, když se Hořící muž znovu rozesmál.
„Ach jémine, tak ty ho pořád ještě hledáš, co? A co všechny ty ostatní náboženské parafernálie? Spíš hloupé krámy než relikvie. Většina z nich je stejně falešná. Kdybys snesl na jednu hromadu všechny údajně pravé třísky ze svatého kříže, získal bys dost dřeva na novou archu. Veteš, samá veteš. Ale máme tady i pár opravdových divů, které by se ti mohly líbit. Jedna z tranzitivních bytostí, Strůjce, tudy procházel a moje sbírka ho velice zaujala. Na krátký čas se tu zastavil a vyrobil z kostí svatých vražedné nástroje. Z nejsvětějších kostí udělal nejvražednější z mečů. Absolutní zvrhlost, opravdu skvělé rouhačství. Strůjce těch nástrojů vyrobil pouze šest, ale v následujících staletích se staly poměrně slavnými. Nejspíš je znáš pod názvem Pekelné nástroje.
Tři z nich si vzal Strůjce s sebou, když odcházel. Skončily ve zbrojnici Lesního království. Tři zůstaly tady a trpělivě čekaly, až sem někdo přijde a vezme si je. Co myslíte? Odvážíte se je probudit a vzít si je? Až přijde čas čelit moci a silám za Bránou, budete potřebovat mocné zbraně."
Ukázal plamennou rukou a jako by se jim z očí náhle zvedl závoj, uviděli tři Pekelné nástroje stojící vedle sebe ve svém vlastním výklenku v kostěné zdi. Tři velké dlouhé meče ve stříbrných cizelovaných pochvách. Plných sedm stop dlouhé, se šest palců širokou zábranou, stopu dlouhý jílec ovinutý tmavou kůží. Nebylo na nich nic půvabného nebo elegantního. Byly to nástroje na zabíjení, navržené pro masakrování a ničení životů. A přesto měly jakési temné kouzlo, něco, co útočilo na nejtemnější kouty v duši člověka a slibovalo ukojení těch nejniternějších krvavých snů.
Majordomus k nim pomalu vykročil, ale Jestřáb ho pevně chytil za ruku.
„Nechoď k nim příliš blízko," varoval ho tiše. „Mohl bys je probudit."
Rybářka se náhle zachvěla, projela jí mrazivá vlna absolutního hnusu. V nejtemnějších okamžicích války s démony měla Pekelný nástroj známý jako Vlkomor. Ukázalo se, že ten meč je živý, vědomý a skrznaskrz zlý. Pokusil se ji ovládnout a zkazit, než se ho nakonec zbavila, a někdy si říkala, že to byla ta nejtěžší věc, kterou kdy udělala. Dokonce ještě teď část jejího já chtěla jít a vzít si jeden z Pekelných nástrojů, znovu se koupat v jeho temné moci. Zabíjet a vraždit dokud svět nezrudne krví. Snažila se s tím pocitem bojovat a nemilosrdně ho potlačila, ale překvapilo ji, kolik úsilí ji to stálo.
„Velkolepé, co říkáte?" zeptal se Hořící muž. „Duševrah. Černý skřek. Polibek belladonny. Se třemi Pekelnými nástroji byste mohli dobýt svět."
„Nebo ho zničit," odpověděl Jestřáb. „Ty zatracené meče mají své vlastní tužby. Nechme je spát navždy."
„Slyšel jsem o nich pověsti a písně," řekl Nářek. „Nemohou v nich být stále ještě duše svatých, uvězněné a zmrzačené?"
„Bohužel ne," odpověděl Hořící muž. „Ať už je v nich cokoliv, Strůjce si to přinesl s sebou ze Snění. Kousek temného světa ve světě lidí. Někdy je třeba víc než jednoho hada."
Jestřáb se obrátil k Pekelným nástrojům zády a ostatní ho po krátkém duševním boji napodobili. Všem se hned začalo dýchat trochu volněji. Nářek se podíval na Hořícího muže.
„Říkal jsi, že tady máš i divy. Pravé divy. Kde jsou?"
„Na oltáři," odpověděl Hořící muž zdráhavě.
Všichni se otočili a společně se přesunuli před oltář vyrobený z lidských kostí. V jeho středu ležela malá dřevěná skříňka, šest krát dva krát čtyři palce velká. Byla vyrobena z leštěného dřeva, bez jakýchkoliv ozdob nebo výstupků, jen dva stříbrné panty držely její víko. Na první pohled vypadala naprosto obyčejně, ale když přistoupili blíž, přilákáni jakousi hlubokou, pudovou přitažlivostí, zjistili, že je to víc než jen skříňka. Vyzařovala z ní přítomnost, pocit něčeho velkého, skoro ohromujícího, jako by to byla jediná věc v místnosti, nebo možná i na celém světě, na níž záleží. Jen být poblíž ní bylo zvláštním způsobem uklidňující, což byl pocit, který zakusili od vstupu do Převrácené katedrály poprvé. Cítili se tu vítáni, jako by se po dlouhé cestě konečně vrátili domů. Přesto ji nikdo nechtěl zvednout a otevřít. Nikdo se neodvažoval.
„Co..." řekl Nářek, pak se zarazil, odkašlal si a zeptal se znovu. „Co je to za skříňku? Co je v ní?"
„Tu skříňku znají i v pekle," odpověděl Hořící muž. Zůstal stát u Pekelných nástrojů, pohled odvrácený jinam. Poprvé od chvíle, kdy se s ním setkali, zněl jeho hlas nejistě. „Je starší než cokoliv jiného zde. Vyrobil ji Kristus, když pracoval jako tesař se svým pozemským otcem, Josefem. Říká se, že je v ní původní jiskra z okamžiku, kdy Bůh řekl Budiž světlo a počal vesmír. Ta jediná jiskra světla, která byla zdrojem celého stvoření, uschovaná v malé dřevěné krabičce. Připadá vám to jako dostatečný div?
Říkal to muž, který skříňku přinesl z Mrtvé země krátce po tom, co vznikla. Možná právě o ni bojovali ti dva čarodějové. Nikdo ovšem neví, kdo ten muž byl, i když na to existuje mnoho názorů. Někteří tvrdí, že se jmenoval Magus. Jistě to neví nikdo, ani v pekle. Skříňku někdo předal prvnímu králi Lesa, který přikázal, aby na její počest byla postavena tato katedrála. Dal mu ji Magus? Nevím. Ale byl tam, když král potřeboval někoho, kdo by napravil tu strašnou věc, kterou jsem udělal. A teď, když doba dozrála a rozhoduje se o osudu světa, je zase na Lesním hradě. Kdo je Magus? Co je? Nevím. Mohu vám říct jen to, že mě děsí, mne, který poznal hrůzy pekla."
„Proč nepřistoupíš blíž?" otázal se Jestřáb. „Necítíš klid, který se z ní šíří?"
„Nemohu se na ni ani podívat," odpověděl Hořící muž hořce. „Klid a naděje jsou jen pro živé."
„Pokusil se někdo podívat, co je uvnitř skříňky?" zajímala se Rybářka.
„Podle všeho na to myslela spousta lidí," odpověděl Hořící muž. „Proč to nezkusíte vy?"
Rybářka natáhla ruku ke skříňce a pak se náhle zarazila. Nemohla se jí dotknout. Hlouběji než rozumem, hlouběji než

instinktem věděla, že skříňka je svatá věc a ona jí není hodna. A pak se všichni podívali na Nářka.
„Odevzdal jsem se Bohu," řekl Kráčející muž pomalu. „Jestli si to přeje, odnesu jeho skříňku z tohoto strašného místa."
Sáhl po ní, na okamžik zaváhal a pak ji bez potíží vzal. Usmál se, skoro stydlivě, a potom si přidržel skříňku před očima, aby si ji prohlédl zblízka. „Dotýkat se něčeho, čeho se dotýkal Kristus..." Znovu se usmál a pak skříňku schoval do jedné z vnitřních kapes svého pláště. Konejšivý pocit míru a pokoje okamžitě zmizel a všichni si smutně povzdechli.
„Jestli někoho zajímá můj názor," odfrkl si majordomus, „na této výpravě je příliš mnoho náboženství. Náboženství by si mělo udržovat od obyčejného života odstup. Je příliš zneklidňující."
„Ale jdi," opáčila Rybářka. „Tví prarodiče přece byli velemág a Noční čarodějnice. Ty bys měl být na divné věci zvyklý."
„No ano, ale to je jen magie. Magie je přece všude. Tohle je náboženství. Kdybych něčemu z toho skutečně věřil, dělal bych si teď opravdu velké starosti;"

Kostnici nechali za sebou a pokračovali ve svém dlouhém výstupu podél lehce zakřivené stěny katedrály. Všichni už byli unavení tou strašlivou, až do kostí pronikající vyčerpaností, která je horší než bolest. Jak přecházeli z jednoho patra do druhého, z úrovně do úrovně, teď když se pomalu blížili k vrcholu, začali cítit změny v katedrále i v sobě samých. Tlaky a vlivy je zaplavovaly jako příboj. Vzdálenosti se měnily, věci se k nim přibližovaly a zase se vzdalovaly, aniž by se hnuly. Chtělo se jim smát a plakat zároveň a netušili proč. Podlaha katedrály jim teď připadala neskutečně vzdálená a měli pocit, že kdyby se teď nějakou náhodou zřítili z úzkého schodiště, padali by věčně a nikdy by nedorazili k cíli. Docela vážně začali uvažovat, jestli nebudou stoupat pořád dál a dál a k věži se nikdy nedostanou. Nebo jestli vždycky jen stoupali a všechno ostatní jsou jen sny, které se jim cestou zdály. Občas jim připadalo, že jich jde po úzkých schodech víc než pět, a občas zase, že méně, a obojí jim připadalo naprosto normální.
Když se ke svému cíli už jen vlekli, ochromeni bolestí, vyčerpáním i vším ostatním, čím je katedrála deptala, Hořící muž je začal popichovat, říkal jim, že až se tranzitivní bytosti uvolní, divoká magie se tentokrát neomezí pouze na dlouhou noc. Tentokrát to nebude jen Kníže démonů se svými hrůznými poddanými, a ne pouze v severních královstvích. Až se Brána otevře, Modrý měsíc bude plát na obloze věčně a Snění pohltí celou skutečnost, učiní ji svou součástí. Divoká magie se uvolní s konečnou platností, nespoutaná takovými lidskými pojmy, jako je logika a pořádek, příčina a následek. Zavládne neomezený chaos. Všechno bude možné. Všechny sny, které kdy kdo měl, zvlášť ty zlé. Peklo na zemi, až navěky.
„Osobně se už nemůžu dočkat," dodal Hořící muž a rozchechtal se, až ostatní zamrkali.
„Zkoušíš mou víru," odpověděl Nářek. „Nebudu tě poslouchat, ty lháři."
„K čemu je víra na místě, jako je tohle?" opáčil Hořící muž. „Nakonec jsi jen pouhý člověk a tranzitivní bytosti jsou mnohem mocnější než ty."
„Proč tě tak těší, že se ty stvůry osvobodí?" zeptal se ho Jestřáb. „Co tím získáš?"
„Až se Snění stane vším, co tady bude, zmizí všechna omezení, všechny zámky na dveřích se rozsypou a všichni démoni z Pekla budou svobodní. Mrtví a zatracení budou zase chodit po zemi - a já budu mezi nimi a konečně přestanu hořet."
„Vidíš," řekl Nářek. „Stále máš naději. Pořád v něco věříš."
Hořící muž se zastavil na schodech a ohlédl se po něm, pak promluvil, rychle a zlomyslně. „Říkal jsi, že ses odevzdal Bohu, Kráčející muži, ale udělal jsi to skutečně o své vlastní svobodné vůli? Měl jsi v té věci doopravdy na vybranou? Nebo to byl Bůh, kdo nasměroval démony proti tvému klášteru? Poslal je, aby povraždili tvé bratry, zmařili jejich nevinné životy a tvoje prosté štěstí jen proto, že potřeboval nového Kráčejícího muže? Mohl by dobrý a milující Bůh udělat něco takového? Neboje všechno, co jsi vykonal a čím jsi, výsledkem smlouvy nikoliv s Bohem, ale s Nepřítelem?"
Nářek ze sebe vydal strašlivý, bolestný výkřik. Ostatní se ohlédli a uviděli, jak si ukryl tvář v dlaních a jeho ramena se roztřásla. Nikdo z nich nevěděl, co by mu měli říct. Hořící muž se vrátil pouhý stupeň nad Nářka, naklonil se a konejšivě mu položil ruku na rameno.
„Ale no tak. Zapomeň na to. Není tak těžké všeho se vzdát. Je lepší nemít žádnou naději než věřit lži. Zahoď svědomí, které tě tak týrá; bez něj se nebudeš cítit ani zdaleka tak špatný."
Když ruku odtáhl, plášť na Nářkově rameni se vzňal. Nářek začal utloukat plameny holou dlaní, snaže se použít bolest k tomu, aby se vzpamatoval. Teprve když je uhasil a podíval se na svou dlaň, zčernalou a pokrytou puchýři, uvědomil si pravdu. Dotek Hořícího muže mu neměl ublížit, ale jeho síla vycházela z jeho víry. Když ji podryly pochyby, stal se zase lidským a zranitelným. Nářek se zhluboka nadechl a rychle posbíral zbytky své dřívější víry. Musel věřit. Jinak všechno, co vykonal, všichni lidé, které zabil, nebylo nic než monstrózní lež. Pokusil se vzpomenout si na doby, kdy k němu jeho víra patřila stejně neodmyslitelně jako vzduch, který dýchal, nebo krev, jež mu proudila v žilách, ale najednou mu to připadalo nemožné. Neměl sem vůbec chodit. Nikdy neměl dovolit své pýše, aby ho přivedla na toto strašné místo.
Potom si vzpomněl na skříňku ve vnitřní kapse svého pláště a zastyděl se. Všechno, čím prošel, nebylo ničím v porovnání s Kristovým utrpením. Nářek přerývaně vydechl. Věřil, protože věřit chtěl. Protože to, za co bojoval, za boj stálo. Protože přes všechny ztráty a utrpení, jež v životě zažil, pořád věřil v lásku, spravedlnost a naději. Nikdo přece netvrdil, že být Kráčejícím mužem bude snadné. Narovnal se a podíval se na Hořícího muže.
„Nezastavuj se, vrahu," řekl klidně. „Ještě nejsme u Brány."
„Kdybys věděl, co je skutečně za ní, ani zdaleka bys tam tak nespěchal," odpověděl Hořící muž a začal znovu stoupat.
„Ty o tom nevíš o nic víc než my," opáčil Jestřáb.
„Vím přinejmenším to, že tam potkáš starého známého," zašklebil se Hořící muž. „Když jsi zažehnal Knížete démonů,

vrátil se domů, do Snění. Čeká tam na tebe. Jsem si jistý, že toho je hodně, o čem si s tebou chce popovídat."
„K čertu," řekla Rybářka. „Už jednou jsme mu nakopali zadek a nakopeme mu ho znovu."
„Jasně," přisvědčil Jestřáb. „Zase mám svůj Duhový meč!"
A pak se oba podívali na majordoma a Nářka, jestli to slyšeli. Ti však šli s hlavami svěšenými, ponořeni do svých vlastních myšlenek. Jestřáb si unaveně povzdechl.
„Přijel jsem, abych vyřešil vraždu," postěžoval si. „Nikdo mi neřekl, že budu muset zachraňovat svět. Už zase."
„Takový už je život," odpověděla Rybářka. „Alespoň ten náš."

8 ODKRYTÍ KARET

Královna Felicity seděla sama v prázdném trůnním sále a přemítala o tom, jak malá se tady cítí. Obrovská síň byla postavena před stovkami let a měla pojmout velké množství rytířů, hrdinů a bojovníků, ale ti všichni už dávno patřili minulosti. Dokonce i posledních pár hrdinů země, odvážní mužové a ženy, kteří bojovali ve válce s démony, už většinou nebylo mezi živými. Naplňte trůnní sál několika stovkami politiků řvoucích z plných plic v zoufalé snaze být slyšeni nebo alespoň překřičet svoje oponenty a může se vám zdát, že máte živý, kypící a mocný dvůr. Felicity se však stále naléhavěji zmocňoval pocit, že je to jen iluze. A ze všeho toho pokřikování mívala migrény.
Felicity byla osamělá. Nikdo s ní už ani nepočítal ve svých intrikách. Regentství si udržela pouze díky tomu, že se ještě nenašel nikdo dost silný nebo sebejistý, aby ji o ně připravil. Takže teď seděla sama v prastaré síni, na vyřezávaném dřevěném trůnu, jenž kdysi patříval legendám, a plánovala poslední zoufalý vrh kostek. Poslední bezohlednou hru, při níž by zjistila, kdo jsou její skuteční přátelé a kdo nepřátelé, a možná i znovu získala bývalou autoritu. Nikdy nechtěla být královnou. Vdát se za Haralda byl od samého začátku nápad jejího otce. Felicity nikdy nestála o zodpovědnost. Teď ale královnou být musela, protože někdo musel zachránit zemi, než ji nesčetné frakce roztrhají na kusy a omyjí krví nevinných. Felicity si unaveně povzdechla a jemně si promasírovala bolavé spánky konečky prstů. Nikdy nechtěla být spasitelem. Proč zrovna ona?
Protože tu není nikdo jiný, odpověděl tichý hlas, který docela dobře mohl patřit jejímu svědomí. Protože ty jsi ten, kdo sedí na trůně. Protože jsi tu práci přijala a teď je čas, abys dokázala, že ji jsi hodna.
Velké dvojité dveře se prudce otevřely a do trůnní síně vstoupila osobní strážkyně Cally. S dveřmi si tentokrát musela poradit sama; stráže, které u nich obvykle stály, byly odvolány. Toto dvorní zasedání bylo přísně důvěrné. Cally za sebou dveře zase zabouchla a přistoupila k trůnu. Na sobě měla svou nejlepší koženou zbroj, naleštěnou a promazanou, až se blýskala, a ruku měla položenou na jílci meče.
„Každý, koho jsem dokázala sehnat, byl informován," oznámila stroze. „Všichni poslové byli podplaceni, aby zachovali tajemství, a osobně jsem jim slíbila strašlivou smrt, jestli něco vyžvaní. I tak je to ovšem jen otázka času, než se to roznese. Nemůžeš svolat zasedání jen pro zvané v tak pozdní hodinu a čekat, že si toho nikdo nevšimne."
„Domýšlet se mohou, co chtějí," odpověděla Felicity a zavrtěla se na dřevěném trůnu ve snaze najít polohu, v níž by jí netrnul zadek. Lesní trůn byl navržen, aby vypadal impozantně, ne aby byl pohodlný. „Než zjistí, o co tady doopravdy jde, zasedání skončí a já budu vědět, na čem jsem. A taky co mám dělat dál, doufám." Začala si nasazovat cigaretu do špičky, ale musela to vzdát, protože se jí příliš třásly ruce. Vypadat nervózně si nemohla dovolit. „Myslíš, že pro jednou přijdou všichni?"
Cally pokrčila rameny. „Většinu by sem měla přivést zvědavost. Ale jestli je přiměješ, aby poslouchali, to je jiná věc. Co když to nezabere? Rezignuješ na regentství?"
„To určitě," opáčila Felicity. „Abych svého syna svěřila nějakému zatracenému politikovi? Ne, sbalím Stephena a truhličku klenotů a vyrazím směr horizont. Ať se Les dusí ve vlastní šťávě. Ale neudělám to, dokud to nebude absolutně nevyhnutelné. Jestliže budu mít alespoň naději, že to tady dokážu zvládnout, zůstanu. Je to dobrá země. Zaslouží si zachránit. Má svoje možnosti, rozhodně větší než kdy měl Hillsdown pod vládou mého otce. Tak to zkusme brát optimisticky. Alespoň někteří z těch, co přijdou, by měli být mí přátelé, nebo přinejhorším loajální Trůnu. A nepřátele možná přivedeme k rozumu."
„Opravdu si to myslíš?" zeptala se Cally, která zaujala svoje obvyklé místo po královnině pravici.
„Vyslechnou mě," řekla Felicity. „V sázce je příliš mnoho, než abychom si dál hýčkali svoje ega."
„Nikdy bych si nepomyslela, že tě uslyším tohle říct," prohlásila Cally suše.
Felicity se krátce zasmála. „Máš pravdu -jestliže jsem poslední nadějí Lesa já, je to skutečně zlé."
Pomalu se protáhla s rukama nad hlavou a pak s hlasitým zasténáním klesla zpátky. „Ježíšku na křížku, já jsem ale unavená! Jediné, co mě drží pohromadě, je můj korzet. A až to skončí, ještě musím vyřídit dnešní papírování. V solných dolech jsou vězni s kratší pracovní dobou, než mám já. Na druhé straně zase nemají tak hezké šaty." Promnula si oči.
„Já jsem se sem sice necpala, ale když už mám být královna, budu královna, na jakou nikdy nezapomenou. Už si nemíním nechat podrývat autoritu. Někdo to tady musí vzít pevně do rukou. Příliš mnoho politiků se tady honí za příliš mnoha zájmy a zemi přitom trhají na kusy. Nikdo o ničem nerozhoduje a nic z toho, co je třeba udělat, se nedělá. Celá infrastruktura království se hroutí jen proto, že se u dvora nemůžou dohodnout, jak se podělit o hračky na pískovišti!"
Podívala se na Cally. „Tímhle na ně míním udeřit. Zní to dost přesvědčivě?"
„Velice přesvědčivě, velice věcně a velice ostře," přisvědčila Cally. „Jsi přirozený talent, Fliss. Měla ses dát na politiku."
„Dávej si pozor na jazyk. Na druhé straně, za ty roky u tátova dvora jsem musela něco pochytit. Zdejší dvořany bych mohla o jemném umění spiklenectví hodně naučit. Můj drahý taťka by mě poslal do vyhnanství nebo na smrt jako Julii, kdyby věděl jen o polovině toho, co jsem udělala. A hodně jsem se naučila poslouchánímjeho projevů. Říkej si o něm, co chceš, cenu dobrého projevu rozhodně znal. Vždycky si na to najímal ty nejlepší spisovatele. Teď by se mi jich pár

sešlo. Harald si svoje projevy psal sám. Nenechal si od nikoho pomáhat. Typický muž. Kdo myslíš, že mě podpoří, Cally?"
„Sir Vivian je loajální tobě i Trůnu," řekla Cally pomalu. „Allen Chance jakbysmet. Jestřáb a Rybářka jsou s ním jedna ruka, takže se nejspíš zařídí podle něj. Tiffany je čarodějnice a ty bývají oddané především Sesterstvu. Nejspíš se napřed poradí s akademií a teprve pak se připojí na některou stranu. Ale jelikož ona a ten Chance pořád cukrují jako dvě hrdličky, dá se počítat s tím, že nakonec bude na stejné straně jako on, ať už dostane jakékoliv instrukce. Ach, mladá láska. Tři takzvaná lankrabata, Morrison, Esther a Pendleton, jsou záludné jedovaté ropuchy a čerta starého jim záleží na jiném zájmu než jejich vlastním. Ale možná je budeš moci podplatit nebo zastrašit, aby se pro změnu jednou rozhodli správně. Tvůj otec udělá to, co udělá. A pokud jde o toho posledního..." Cally nešťastně pokrčila rameny.
„Kdo ví, jak se zachová Magus?"
„Potřebujeme ho," prohlásila Felicity rozhodně. „Je naší jedinou obranou, naší jedinou zbraní proti moci, která ohrožuje Lesní zemi. Kdybychom ho dokázaly přimět, aby podpořil Trůn..."
„Kdyby jsou chyby."
„Pak už by se na nás nikdo neodvážil zaútočit přímo. A jestli se Modrý měsíc doopravdy vrací, ti samozvaní experti v síni čarodějů nás určitě nezachrání."
„Nejsem si ani tak docela jistá, jestli na to má Magus," řekla Cally. „Jistě, vytvořil Průrvu, ale za celou tu dobu, co tu je, jsem neviděla, že by cokoliv udělal s Převrácenou katedrálou."
„Musíme problémy řešit pěkně jeden po druhém," opáčila Felicity. „Když se nesoustředím vždycky jen na jedinou věc, zblázním se z toho. Někdy si říkám, jestli jsem vůbec dost silná na to, abych byla královna."
„Musíš být," odpověděla Cally. „Ostatní alternativy jsou horší."
Felicity se nevesele usmála. „Jak to tady asi skončí, zatraceně? Celé svoje mládí jsem se vzpírala autoritě. Stanou se všechny děti svými rodiči?"
„To je nápad!" zvolala Cally. „Půjč si tahák od svého otce. Vyhlaš Hillsdownu válku a napadni ho. Nic tak nepřispěje k semknutí země jako pořádná válka!"
Felicity potřásla hlavou. „Ty mi vážně moc nepomáháš, Cally."

Sir Robert Hawke, kdysi břitmistr a hrdina opěvovaný v písních a pověstech, teď však jen drobný politik s převážně diskreditovanými zastánci, seděl sám ve své komnatě a tiše proklínal celý svět unaveným, avšak barvitým jazykem. Poslední dny byly dlouhé a vyčerpávající a vůbec to nevypadalo, že by už patřily minulosti. Na stole se mu vršily hromady pomačkaných papírů, informace od jeho pečlivě vybraných a dobře placených zdrojů o tom, co by měl vědět. Vévoda představoval hrozbu, Jestřáb s Rybářkou byli násilníci, ale z Nářku Jericha šel doopravdy strach. Každý znal pověsti o nikdy nekončící mstě Kráčejícího muže a na hradě nebyl nikdo, kdo by se vůbec ničím neprovinil. Lidé o něm vzrušeně hovořili na veřejnosti i v soukromí a připravovali se na nejhorší. Nikdo nevěřil, že se na hradě objevil jen proto, aby něco udělal s Převrácenou katedrálou. Nářek šel po hřišnících. Všichni už věděli o tom, co udělal v síni čarodějů. Spiklenci se scházeli a říkali teď, nebo nikdy. Musíme udeřit okamžitě, nebo už k tomu možná nebudeme mít příležitost. Nikdo sice ještě naplno nemluvil o občanské válce, ale myslel na ni snad každý.
Sir Robert se zamračil. Jestli v Lese vypukne občanská válka, je tu tolik stran, tolik frakcí, že se potáhne roky. Úplně zpustoší zemi, rozdělí rodiny, postaví souseda proti sousedovi. Z království zůstanou jen vypálené vesnice a pole nasáklá krví. A jen Bůh sám ví, kdo se dožije toho, aby viděl konec. Sir Robert zuřivě zaklel. Nebojoval tehdy před lety ve válce s démony, neriskoval znovu a znovu svůj život, jen aby viděl, jak je země, kterou miloval a bránil, zničena v hloupé, zbytečné válce. Musí přece existovat způsob, jak to šílenství zastavit, než se všem vymkne z rukou. Musí být něco, co může udělat... kdyby jen nebyl tak zatraceně unavený...
Potřeboval se vyspat. I malé zdřímnutí by pomohlo. Jen si lehnout, natáhnout se, oddechnout si, byť jen na chviličku - ale nedokázal přestat přemýšlet, plánovat, intrikovat... Jeho mozek horečně pracoval i v této chvíli, pobízel ho k akci. V dnešní Lesní politice nestačilo být pouhý člověk; na to byla příliš komplikovaná, příliš náročná, aby v ní obstál obyčejný smrtelník.
Sir Robert odemkl a otevřel tajná dvířka ve svém psacím stole a podíval se na všechny ty různobarevné pilulky, které tam ukrýval. Všechny barvy duhy na to, aby lépe usnul a rychleji se probíral, aby byl výmluvnější a stále ve střehu. Ale kde v té chemické dokonalosti zůstal on? Zbývala na něm už jen volba, kterou tabletku si vezme příště? Povzdechl si a vybral si tři. Pro uklidnění, aby lépe usnul, více si odpočinul, aby uklidnily vír myšlenek ve své hlavě. Nakonec si vzal čtyři a spláchl je posledním douškem kvalitní brandy.
Ztěžka se posadil na okraj neustlané postele a pomalu si začal stahovat boty. Když ulehal na postel, aniž se předtím obtěžoval svléknout, jeho těla už se zmocňovala sladká malátnost odplavující starosti dne. Cítil se tak skvěle, že na okamžik zapomněl na všechno ostatní. Ale přes všechnu svou ospalost, přestože jej spánek táhl do hlubin zapomnění jako balvan, mu v hlavě dál vířily myšlenky. Tři rádoby lankrabata zmizela. Což byla špatná zpráva. Znamenalo to, že teď plánují něco, o čem vědí, že by s tím on nikdy nesouhlasil. Ale byli to amatéři. Jak se jim mohlo povést ukrýt se tak dokonale, že je nevyslídila ani jeho síť špehů a informátorů?
Vždycky tady existovala možnost, že se jim něco stalo. Měli v Lesním hradě dost nepřátel. Při troše štěstí už byli po smrti. V horším případě se dostali do rukou sira Viviana, muže posedlého ctí a smyslem pro povinnost, a v křížovém výslechu vyzrazují všechno, co vědí. A věděli toho hodně, co by značně poskvrnilo pověst jejich dobrého přítele a důvěrníka, sira Roberta Hawkea.
Navíc mu dlužili peníze.
Nejspíš by si měl dělat starosti, ale nezbývaly mu na to síly. Proč se na věc dívat z té horší stránky? Pravděpodobně se brzy odněkud vynoří. Vždycky to tak bylo. Vraceli se jako falešný šesták. Možná by je měl sám poslat k šípku. Jejich

peníze zase tolik nepotřeboval. No, vlastně je potřeboval, ale určitě se daly opatřit i nějak jinak. Ne s tak velkým rizikem. Ne že by měl nějaké nákladné záliby. Nikdy si nenašel dost času, aby si něco takového vypěstoval. Většina peněz, které inkasoval, šla okamžitě na nějakou demokratickou záležitost, kterou zrovna podporoval. Demokracie bylo to poslední, v co ještě věřil. Dokonce i když už si nebyl jist, jestli ještě věří v sebe.
A hodně času uplynulo od chvíle, kdy věřil někomu jinému.
Myšlenky se mu začaly rozbíhat. Pomaloučku ho opouštěly. Ty černé pilulky byly skutečně dobré. Jeho stará postel mu teď připadala luxusně měkká a on sám byl příliš těžký, aby se dokázal pohnout. Stávalo se, že tyto prchavé okamžiky uvolnění mezi bdělým stavem a spánkem byly to jediné, na co se celý den dokázal těšit. Spánek mu kynul línou rukou, sliboval mu odpočinek od všech starostí dne a už ho skoro dosáhl, když nějaký zatracený parchant zaklepal na dveře.
V první chvíli sira Roberta napadlo vetřelce - ať už to byl kdokoliv - prostě ignorovat a doufat, že pochopí a odejde, ale klepání se ozvalo znovu a dvakrát silnější. Byl to naléhavý, arogantní zvuk posla, jehož zpráva je tak důležitá, že je odhodlán klepat, dokud v pekle nezačne mrznout nebo ho nějaký dobrotivý, soucitný bůh nesrazí bleskem. Jelikož ani jedna z těch věcí nebyla v nejbližší budoucnosti pravděpodobná, sir Robert hlasitě zasténal a přinutil se vylézt z postele. Chvíli mu to trvalo. Měl pocit, že jeho tělo teď váží tunu nebo i víc, a nohy má příliš daleko od hlavy. Ze všech sil se snažil udržet oči otevřené, zatímco vrávoral pokojem ke dveřím; opřel se o dveřní rám, odemkl a pak otevřel. Stále ještě opřený se zamračil na posla, jak nejhrozivěji to svedl.
„Raději ať je to důležité, nebo ti přísámbohu vyrvu z těla slezinu a sním ji přímo před tvýma očima."
Na královského posla to neudělalo žádný dojem. Lhostejně se na něj podíval a podal mu svitek opatřený královninou soukromou pečetí. Sir Robert ho mechanicky přijal a zíral na něj nevidoucíma očima.
„Mám instrukce počkat na odpověď, sire Roberte," oznámil posel formálně.
„Neřvi tak," zavrčel sir Robert. „Jestli mě probudíš úplně, budeš toho litovat." Obrátil se k poslovi zády a doklopýtal ke svému psacímu stolu. Zachytil se jeho okraje právě včas, aby neupadl, a opatrně se spustil na židli. Pak začal neohrabanými, malátnými prsty zápasit s pečetí. Tolik tabletek si rozhodně brát neměl. Když se mu nakonec podařilo pečeť rozlomit, roztrhl přitom i papír.
Posel ho pozoroval ode dveří v netečném tichu.
Sir Robert se přinutil soustředit na ručně psaný vzkaz. Bylo to předvolání od královny. Nařizovala mu, aby se účastnil zvláštního zasedání. Okamžitě, ne-li dřív. Žádná omluva se nepřijímá. Jelikož, to bylo napsáno Felicitinou vlastní rukou a ne dvorním písařem, muselo to být osobní pozvání. Sira Roberta poněkud pošetile potěšilo, že něco takového dokázal vyvodit. Zvláštní, tajné zasedání znamenalo, že se bude projednávat něco důležitého. Věci toho druhu, které bylo dobré vědět. Takže by tam měl samozřejmě jít. Až na to... byly to dobré zprávy, nebo špatné? Pochvala, nebo obvinění? Kolik toho královna ví o věcech, které svého času řekl a udělal?
Myšlenky se mu zmateně honily hlavou a neměl ani potuchy, jak dlouho tam vlastně seděl a tupě civěl na svitek ve svých rukou, než si posel u dveří významně odkašlal. Jistě, čekal přece na odpověď. Něco mu musel říct.
„Řekni Jeho Veličenstvu... Jsem potěšen... s potěšením přijímám její pozvání. Přijdu tam." Jazyk se mu pletl, jako by byl opilý a slova, která mu s jistými těžkostmi plynula z úst, byla stěží srozumitelná. Sir Robert by se nejraději rozplakal. To nebylo fér. Nebyl ve stavu, aby si s tím poradil. Proč pro něho královna poslala právě teď? Potřeboval se vyspat. Zapotácel se.
„Ježíši, vy jste ale zřízený," řekl posel a byl v tom stejný díl zklamání jako opovržení. „Pojďte, jak jste. Jestli můžete."
Otočil se, aby odešel, a zvuk dveří, které za sebou zabouchl, byl skoro nesnesitelně hlasitý. Sir Robert zápasil necitlivými prsty s klíči, hledal ten, kterým se otevírala tajná přihrádka ve stole. Potřeboval svoje tabletky. Něco, co by ho probralo, co by mu zbystřilo smysly. Něco, co by z něj udělalo muže, kterým kdysi býval.

Sir Vivian hovořil s Jezerní paní. Přivedl si ji na jedno ze svých nejoblíbenějších a velice tajných míst, na vnitřní lesní paseku ukrytou hluboko v severním křídle. Byla daleko od běžných cest a dosud o její existenci vědělo jen několik málo lidí. Sir Vivian dělal všechno proto, aby to tak zůstalo. Paseka byla naprosto soběstačná, oáza zeleně v chladném kameni hradu. Rostly tam stromy a keře, byly tam trávníky i mechem porostlé břehy lemující potůček, který tekl odnikud nikam, a uprostřed překrásná kamenná fontána s vodotryskem. Ve vzduchu visela těžká vůně země, trávy a rostoucích věcí a větve stromů se prohýbaly pod časně letním listovím. Na pasece vládl klid a mír, rušený jen šuměním fontány. Sir Vivian sem chodil, když toužil po klidu; bylo to místo, kde si uspořádával myšlenky a naslouchal svému vlastnímu srdci. Trochu se obával, co na něj Paní řekne, ale ta si ho okamžitě zamilovala. V tuto chvíli byla součástí vod fontány, vzpřímená a hrdá, jak jí voda stékala z rozpřažených rukou.
„Je to nádherné místo," řekla šťastně a její hlas dával tvar a význam zurčení vodotrysku. „Nevzpomínám si na ně z dob, kdy jsem tady pobývala."
„To ani nemůžeš," odpověděl sir Vivian. „Je tady teprve dvanáct let. Během války s démony žili po krátký čas na hradě skřeti, kterým postupující dlouhá noc zničila jejich domov, Neprostupný les. Tohle místo stvořili z toho, co si přinesli s sebou. Teď je to všechno, co zbylo z Neprostupného lesa. Skřeti už dávno odešli a vzhledem k jejich poněkud obtížné povaze nemohu říct, že by mi scházeli. Ale tohle tady zanechali a někdo, kdo dokázal vytvořit a obdivovat tento malý zázrak, nemohl být doopravdy zlý."
Paní se zasmála a náhle se rozpršelo. Jemné kapky deště, které padaly odnikud jako živý závoj, právě tak chladivé, aby byly osvěžující. Paseka pod jeho dotekem okamžitě rozkvetla květy zářivých barev a tráva se stala ještě zelenější. Sir Vivian se kolem sebe rozhlédl - příjemně překvapený, ohromený a okouzlený - a šťastně se zasmál.
„To už je lepší," pochválila ho Paní. „Když se usmíváš, vypadáš docela hezky. Vzpomínám si, že jsi byl vždycky spíš zasmušilý, přemýšlivý typ, ale to už je dávno. Copak jsi od té doby nenašel nic, co by tě učinilo šťastným?"

„Vlastně ne," odpověděl sir Vivian a jeho úsměv zmizel stejně rychle, jako se objevil.
„Jak jsi mě poznal?" otázala se Jezerní paní. „Hodně jsem se změnila, už nejsem, co jsem byla tenkrát."
„Poznal bych tě všude," odpověděl sir Vivian. „Prozradil mi tě tvůj úsměv. Vždycky jsem tě obdivoval. Zemřel bych pro tebe."
„Jsem mnohem raději, že žiješ," zasmála se Paní. „Můj skutečný, galantní hrdina. Hodně jsem toho o tobě slyšela."
Sir Vivian se nevesele ušklíbl a odvrátil se od ní. „Tak to také víš, že jsem zrádce. Zradil jsem svého krále."
„A jiný král ti odpustil," odpověděla Paní něžně. „Podívej se na mě, Viviane. Vykonal jsi mnoho pozoruhodných činů. Jsi hrdina od Růžové věže a hrdina pro vesničany, po jejichž boku jsi bojoval za války s démony. Stále ještě tě opěvují ve svých písních. To, že Lesní země dosud nepadla, je částečně i tvoje zásluha. Měl bys být hrdý na to, co jsi dokázal."
„Vždycky jsem chtěl být bojovník," řekl sir Vivian. „Zasloužit si obdiv ostatních svým vlastním přičiněním. Ale teď jsem přišel i o to. Myslel jsem si, že Kráčející muž přišel pro královnu Felicity. Nechtěl jsem se spoléhat na to, že mu v tom zabráním mečem, a proto jsem proti němu použil magii. Magii, kterou jsem zdědil po svých nechvalně známých rodičích. Jeho to samozřejmě nezastavilo. Myslím, že proti němu by nic nesvedl ani Magus. Ale musel jsem se pokusit ochránit svou královnu a teď mě magie, o kterou jsem nikdy nestál, ovládla a stala se pro mne neustálým pokušením. Cítím skoro fyzickou potřebu ji použít, abych napravil svět, třeba silou, když to bude nutné. Vpravit do něj alespoň trochu rozumu, ať chce, nebo ne."
„A do lidí také?" otázala se Paní.
„Hlavně do nich," přikývl sir Vivian.
„Často myslím na totéž," usmála se Paní. „Cítila jsem to, když jsem ještě žila, a teď, po svém znovuzrození v této podobě, to cítím ještě silněji. Když vidím, jak lidé ničí zemi a sebe navzájem, ovládne mne hněv a nejraději bych způsobila, že bude bez ustání pršet padesát let, řeky se vylijí ze svých koryt, zaplaví pole a vyženou lidi z Lesa. Ale neudělám to. Jsem tady, abych zemi chránila a stejně tak ty, kdo v ní žijí. Nebylo by dobré, abych se jim příliš vměšovala do života, protože by se na mě začali spoléhat a nic by se nenaučili. A tak se snažím konat tolik dobrého, kolik mohu, nenápadně, z povzdálí, s minimem magie. Neodhalila bych svou existenci ani teď, ale události spějí k vyvrcholení a nakonec budu muset udělat něco, co nikdo jiný nemůže."
„Tvůj život nebo spíš druhý život má smysl a cíl," povzdechl si sir Vivian. „Já ten svůj stále hledám. V mém věku už většina mužů ví, jak svůj život naplnit. Našli si práci, ve které jsou dobří, a cíl, k němuž směřují, nebo alespoň mají ženu a rodinu, ze které se mohou radovat. Já nemám nic. Kdysi jsem byl hrdina, ale to není všechno, co jsem chtěl dokázat. Když jsem bránil vesničany proti démonům, měl jsem za co bojovat, ale nevydrželo to. Opustil jsem je pro něco, co jsem považoval za důležitější. Bránit je proti dvoru se však ukázalo jako úkol nad mé chabé diplomatické síly. A to, po čem jsem vždycky toužil - tedy být vrchním velitelem hradní stráže a starat se o bezpečnost svého krále - se ukázalo jako moje prokletí. Selhal jsem a tím jsem zradil dalšího krále. Zemřel, protože jsem nedělal dobře práci, kterou mne pověřil. Můj život je tak prázdný. Tak chladný. Nemám nic a nikoho, na kom by mi záleželo, nebo komu by záleželo na mně. To není život, o jakém jsem snil a za jaký jsem bojoval, když jsem byl mladý a ještě jsem dokázal snít. Ty jsi byla mrtvá, Paní. Jaké to je? Najdu pak konečně pokoj?"
„Víš, v čem je tvůj problém?" opáčila Jezerní paní. „Měl bys vyrazit mezi lidi a trochu se pobavit s děvčaty." Když uviděla šokovaný výraz v jeho obličeji, zasmála se. „Promiň, Viviane. Já vím, že jsi očekával něco mystičtějšího, ale někdy je jasná odpověď přece jen ta nejlepší. Měl bys otevřít oči a rozhlédnout se kolem sebe, Viviane. Odpověď je možná blíž, než si myslíš. Teď vstaň a snaž se vypadat impozantně. Míří sem královský posel s důležitým vzkazem pro tebe."
Zatímco se zvedal a víceméně náhodně si upravoval uniformu, Paní splynula s fontánou; její tvar postupně mizel, až z ní byla jen voda, vytékající z kamenných tlam. Jemný deštík skončil. Na dveře zaklepal posel, a když ho sir Vivian vyzval, aby vstoupil, nejistě poslechl. Při pohledu na zelenou paseku se mu oči rozšířily úžasem, pak ale zahlédl vrchního velitele stráží a rychle zamířil k němu. Vyměnili si formální úklony a sir Vivian se na něj přísně zamračil.
„Myslel jsem, že jsem vydal rozkaz, aby mne nikdo nerušil."
Posel přikývl; velitelův výraz na něho neměl žádný účinek. Byl zvyklý, že ho lidé neviděli rádi. „Omlouvám se, že vyrušuji, sire veliteli, ale nesu osobní vzkaz od královny. Mám počkat na odpověď."
Sir Vivian zachmuřeně přikývl a vzal si od posla svitek. Rychlým pohybem zlomil voskovou pečeť a přelétl vzkaz očima. Zvláštní zasedání... nejdříve, jak se vám bude hodit... neodkladná záležitost... žádné omluvy. Přesně to, co teď potřeboval nejméně. Svinul vzkaz a zastrčil si ho za opasek. Pozvání od královny psané její vlastní rukou bylo bohužel příliš důležité, než aby je mohl ignorovat nebo jen odložit.
„Vyřiď královně, že tam budu hned."
Posel se uklonil a odešel tak rychle, jak mu to důstojnost dovolovala. Ani královský posel nebyl tak pošetilý, aby se zbytečně zdržoval v blízkosti sira Viviana, když měl jednu ze svých nálad. Jakmile se za ním zavřely dveře, Jezerní paní se znovu zformovala ve fontáně.
„Ty už se zase mračíš, Viviane?"
„A mám k tomu dobrý důvod. Královna by pro mě spěšně neposlala, kdyby se jí věci nezačaly skutečně vymykat z rukou. Proč jsi zmizela?"
„Protože čím méně lidí o mé přítomnosti tady ví, tím je to v tuto chvíli lepší."
„Proč jsi přišla?" zeptal se sir Vivian. „Proč ses vrátila teď, po všech těch letech?"
„Protože je mě tu třeba," odpověděla Jezerní paní prostě. „Stejně jako tebe, sire Viviane. Jdi za Felicity. Potřebuje tě víc než kdy jindy. Já s tebou jít nemohu. A nikomu nesmíš říct, kdo jsem - nebo spíš kdo jsem byla. A snaž se tolik netrápit, situace není ani zdaleka tak zoufalá, jak se ti možná zdá."
Pak znovu zmizela a fontána byla jenom fontána. Sir Vivian zamířil ke dveřím. Cítil, že už se v blízké době neobjeví. Pocit

její přítomnosti na mýtině byl ten tam. Povzdechl si. Moc rád ji zase viděl a povídal si s ní, ale...
„Když si člověk myslí, že věci už nemůžou být komplikovanější," zabručel, „osud hrábne do spodní přihrádky. Možná bych měl přece jen použít své magie, proměnit všechny v žáby a pak si udělat dlouhou dovolenou někde, kde je klid a mír."
Zasmál se, což ho samotného překvapilo, a odešel ze své milované paseky, aby se zase jednou věnoval královně a svým povinnostem.

Jinde na hradě šla čarodějnice Tiffany vyvenčit Pašáka a nebylo snadné říct, kdo z těch dvou se přitom víc stydí. Dala si tu práci, aby pro něj vyčarovala kožený obojek a vodítko, ale když je uviděl, vytrhl jí je z ruky a sežral je. A bylo to. Jenomže Tiffany se nehodlala vzdát svého přesvědčení, že psy je třeba venčit, a její houževnatost udolala Pašáka až do té míry, že s ní šel jen proto, aby konečně přestala mluvit. Nyní kráčeli bok po boku, oba skálopevně odhodláni vydržet to déle než ten druhý.
Pašák hleděl přímo před sebe a předstíral, že s ním není, což nebylo snadné, protože Tiffany naopak zvolila taktiku nezávazného klábosení a kladla mu jednu a tutéž otázku tak dlouho, dokud jí neodpověděl. Dokázala najít téma k lehké konverzaci v každé maličkosti a málokterou vynechala. Pašák se většinou omezoval na bručení tu a tam prostřídané jadrnou kletbou a mračil se na každého, koho cestou potkali. Lidé se tiskli zády ke stěně a vytahovali se na špičky, když ti dva šli kolem nich. Někteří se dokonce dávali na útěk. Zvlášť když se s nimi Tiffany pokusila dát do hovoru.
„Vážně," zopakoval Pašák už popáté „já nepotřebuji venčit. Uvolil jsem se, že tě budu hlídat, protože mě Chance přinutil, abych mu to slíbil, ale to si můžeme stejně tak dobře odbýt za zavřenými dveřmi. Nejlépe někde poblíž kuchyně. Právě teď jsem tak hladový, že bych sežral celého koně včetně kopyt a jater. A to játra nesnáším. Taky bys je nejedla, kdyby ses zamyslela nad tím, jakou funkci v těle plní. Proč všechno, co má být údajně zdravé, chutná tak odporně?"
„Zdravé věci už jsou z nějakého důvodu takové," odpověděla Tiffany. „Jak bys jinak poznal, že ti prospívají? Všechno na světě musí být v rovnováze, dokonce i symbolicky. Možná zvlášť symbolicky."
„Z takových úvah se mi chce lézt po zdi," zabručel Pašák. „Poslyš, nemohli bychom na minutku zastavit? Potřeboval bych se pořádně poškrábat a olízat si koule."
„Pašáku! Takové věci přede mnou dělat nemůžeš!"
„Promiň," řekl pes. „Nevěděl jsem, že teď je řada na tobě."
Zašklebil se na Tiffany, která hlasitě zasténala, a pak zůstali oba stát a upřeně hleděli jeden na druhého. Tiffany promluvila hlasem, který byl silnější, než zamýšlela. „Moc bych si přála, Pašáku, aby se při tvém častém styku s Allenem na něj nepřeneslo něco z tebe."
„Zvláštní. On by si zase moc přál, aby něco z něho při styku -"
„Pašáku!"
„No vážně, oběma by vám prospělo, kdybyste se už konečně začali pářit. Určitě byste pak nebyli tak frustrovaní a nesmyslně podráždění a nevylévali byste si to na mně. Víte přece, jak se to dělá, že? Nemusím vám vysvětlovat, kam co patří a co s tím?"
„Nemůžu uvěřit, že se nechávám vtáhnout do takového rozhovoru," pronesla Tiffany směrem ke stropu. „Když mě při odchodu z akademie informovali o tom, co mě čeká venku, tohle museli vynechat."
„Škoda, že ti na té akademii taky nevštípili pud sebezáchovy," odsekl pes, zatímco se rozkošnicky škrábal na žebrech. „Pak bych tu vůbec nemusel být."
„Já nepotřebuju, aby mě někdo chránil," odpověděla Tiffany ledově.
„To lidi říkají vždycky," ujistil ji Pašák. „A pokaždé se mýlí. Ukaž někomu z vás cestičku označenou nápisem POZOR. ZLÉ SÍLY a TUDY K JISTÉ SMRTI a vydá se právě tam. Obvykle přitom vykřikuje nesmysly o povinnosti, cti a podobných věcech, které způsobují tolik úmrtí v mladém věku. Každá skutečně inteligentní bytost by udělala to, co jí velí rozum, a zamířila by co nejrychleji opačným směrem. Osobně mě překvapuje, že máte dost filipa na to, abyste se schovali před deštěm."
„Poslyš," řekla Tiffany. „Já se nechci hádat. Nemám to ráda."
„Nejspíš proto, že to neumíš. Ale jestli si mě chceš opravdu udobřit, sežeň mi něco k jídlu. Nejsem vybíravý. Živočicha, nerost, rostlinu - slupnu to i s kostmi. K čertu, nebude mi ani vadit, když se to ještě bude zmítat."
„Žádné svačinky," prohlásila Tiffany rozhodně. „Na svou velikost jsi i tak příliš těžký. Když mi dáš trochu času, vymyslím pro tebe vhodnou dietu se spoustou zdravé vlákniny -"
„Ach Bože!" zvolal Pašák. „Chanci, prosím tě, vrať se! Vše odpuštěno! Jenom se vrať a zachraň mě před tou hroznou ženskou! Stejně nevím, co na tobě vidí." Odmlčel se a upřeně se zadíval na Tiffaninu hruď. „Vlastně asi vím. Ale po pravdě řečeno, dost mě to štve."
„Tobě na Allenovi záleží, že?" zeptala se Tiffany.
„Samozřejmě," odpověděl pes upjatě. „Uznávám ho. Je to dobrý pes. Kdyby se mi jen povedlo ho nějak přesvědčit, aby přestal s těmi nesmysly o cti a povinnosti, patrně by se nám spolu žilo báječně."
„Ty přece chápeš, co je to povinnost," odpověděla čarodějnice. „Před chvílí jsi říkal, že se o mne staráš jen proto, že jsi to slíbil Allenovi."
„To je něco jiného."
„Proč?"
„Prostě je, a hotovo!"
Nebyl to nejvhodnější okamžik na to, aby se přímo před nimi náhle z boční chodby vynořil královský posel. Pašák, který neměl podobná překvapení rád, se na něj vrhl, srazil ho na zem, postavil se mu na prsa a zuřivě mu vrčel do obličeje. K smrti vyděšenému poslovi se z tváře ztratila všechna barva a začal tiše kňučet, což Pašákovi rázem spravilo

náladu.
„Máš třicet vteřin na to, abys mi řekl, kdo jsi a co chceš," prohodil konverzačním tónem. „Pak ti ukousnu nos a spolknu ho."
„Jsem posel královny! Nesu pozvání! Ježíši, myslím, že jsem se pomočil."
„To je tak trapné," zaúpěla Tiffany.
„Teď aspoň vidíš, jak bylo mně," opáčil Pašák vesele.

Sir Vivian dorazil do trůnního sálu jako první. Byl překvapen a nemálo šokován, když zjistil, že tam není nikdo z jeho lidí, aby chránil královnu. Velké dvojité dveře byly zavřené, ale jediný, kdo u nich stál, aby je otevřel, byla královnina společnice Cally. Sir Vivian ji pozdravil krátkým kývnutím a ona ho pustila dovnitř. S Cally se příliš neznal. Bojovnice patřila k Felicitinu úzkému kruhu, do kterého se on rozhodně nepočítal. Sir Vivian byl vždy Haraldův člověk. Cally mu však svým způsobem vždycky imponovala. Dělala všechno pro to, aby chránila královnu a malého krále, a od nikoho si nenechala nic líbit - od Haraldových mužů už vůbec ne. Obešel j i v bezpečné vzdálenosti, přistoupil k trůnu a poklonil se před královnou.
„Vaše Veličenstvo, dovolte mi, prosím, abych zavolal několik svých mužů. Tady nejste v bezpečí."
„Skoro nikdo neví, že tu jsem," odpověděla Felicity. „Nenápadnost byla vždycky nejlepší ochranou. Kromě toho mám tebe a Cally. Jsem si jistá, že vy dva dokážete udržet pořádek. Nu, nemůžeme začít, dokud se nesejdou úplně všichni, tak buď hodný vrchní velitel stráží a na chvíli se zabav něčím jiným, abych mohla v klidu přemýšlet. Je toho dost, co si musím promyslet."
Sir Vivian si rezignovaně povzdechl. „Může mi alespoň Vaše Veličenstvo říct, co se tady děje?"
„To opravdu nemůžu. Buď trpělivý, sire Viviane. Až přijde čas, tvoje královna ti všechno objasní. Běž a promluv si s Cally. Nelíbí se jí to o nic víc než tobě. Tak se běžte znervózňovat navzájem, já se musím soustředit. To je rozkaz."
Sir Vivian polkl pěkně ostrou poznámku, po níž by se hned cítil lépe, ale která by situaci určitě příliš nevylepšila. Spokojil se s odevzdaným povzdechnutím, formálně se královně poklonil a vrátil se za Cally, která čekala u zavřených dveří. Chvíli stáli vedle sebe a dívali se každý jinam.
„Víš," ozvala se náhle Cally, Jsou okamžiky, kdy se nemohu zbavit dojmu, že by povaze Jejího královského Veličenstva prospěl pořádný kopanec do zadku."
Sir Vivian se nedokázal ubránit smíchu. „Myslím, že tohle nejspíš platí o králích a královnách obecně. Největší potíže nastanou, když začnou přemýšlet. Předpokládám, že tohle zvláštní zasedání neprobrala ani s tebou?"
„Pokud ano, já o tom nevím. A to mě zasvěcuje do všech důležitých věcí, i v případech, kdy ví, že je nebudu schvalovat. Možná zvlášť v těch případech. Ví, že budu vždycky jednat v jejím zájmu. Tuhle konkrétní šílenost ale vymyslela sama. Vím jenom to, že poslala několika klíčovým osobám osobní pozvání na tenhle soukromý dýchánek. Ty jsi jeden z nich. Ale proč si myslí, že další dohadování něco vyřeší, to vážně nevím."
„Přesně," souhlasil sir Vivian. „Dávno jsme už překročili hranici, kdy se něco dalo vyřešit dohadováním. Každý už nakreslil do písku svou čáru a teď se jen čeká, kdo první udělá chybný krok. Přál bych si, aby mi královna víc věřila. Jak ji mohu účinně chránit, když ani nevím, ze které strany mám nejspíš očekávat útok?"
„Neber si to osobně," řekla Cally. „Určitě ti věří, jinak by tě sem nepozvala jako svého ochránce. Je spousta jiných lidí, které mohla zavolat a úmyslně to neudělala."
„Věří mi?" zeptal se sir Vivian a poprvé se Cally podíval do očí. „Nikdy jsem si tím nebyl jist. Poté co jsem nedokázal ochránit jejího manžela -"
„Samozřejmě že ti věří," prohlásila Cally a vážně opětovala jeho pohled. „Jsi jeden z mála lidí na hradě, o kterých ví, že se na ně může spolehnout. Jsi hrdina od Růžové věže, ochránce vesničanů; pokud vím, existuje o tobě dvacet sedm balad a osm divadelních her. Nikdo ti nepřičítá vinu za královu smrt. Dokonce ani Magus nedokázal krále ochránit před jeho vrahem. Jsi jediný na celém hradě, kdo si myslí, že jsi selhal. Věř mi, královna ti důvěřuje. A já taky." Náhle se na něho usmála. „Víš, jsem něco jako tvoje fanynka. Knihy o obléhání Růžové věže jsem četla ještě předtím, než jsem sem přijela s Felicity. V Hillsdownu jsou to bestsellery. Jsi tam stejně slavný jako princ Rupert a princezna Julie."
Sir Vivian rozpačitě přešlápl. „Překvapuje mě, že mě v Hillsdownu nepovažují za padoucha."
„Dobré válečníky obdivujeme," řekla Cally. „A ty jsi byl vždycky můj oblíbený hrdina."
Sir Vivian cítil, jak rudne v obličeji. „Neměla bys věřit všemu, co se píše v knihách," zabručel. „A písně jsou ještě méně přesné. Skutečný hrdina od Růžové věže byl můj bratr, Gawain. Já jsem tam zůstal jen proto, že jsem ho tam nemohl nechat samotného."
„Hloupost," odsekla Cally. „Četla jsem líčení hillsdownských vojáků, kteří obléhání přežili. Tvrdili, že s mečem v ruce jsi byl nepřemožitelný. Že jsi ani na okamžik nezaváhal, přestože jste proti sobě měli takovou přesilu. Dělali co mohli, aby tě rozsekali na kusy, ale nedonutili tě ani couvnout nebo se vzdát. V Hillsdownu je tvoje jméno synonymem odvahy, cti a smyslu pro povinnost."
„Což jenom svědčí o tom, co dokáže udělat vzdálenost s pověstmi," řekl sir Vivian.
„Proč se pořád shazuješ?" zeptala se Cally. „I hrdinové, kteří neudělali ani polovinu toho, co ty, si zaslouží místo v baladách. Držel jsi Hobovu bránu, když všichni kromě tebe a tvého bratra utekli. Kdybyste uprchli také, nikdo by vám nevyčítal zbabělost. Každý generál by odpřisáhl, že se věž nedala proti takové přesile uhájit. Ale vy dva jste se tam postavili celé zatracené armádě a zadrželi jste ji."
„Tak to nebylo."
„No dobře, tak jak to tedy bylo? Doopravdy. Pověz mi to. Vždycky jsem to chtěla vědět."
„Všechno se to seběhlo tak rychle," řekl sir Vivian Pod Callyiným mrazivým pohledem ani nepomyslel na to, že by ji mohl odbýt. „Všichni ostatní prchali. Koňmo nebo po svých odhazovali všechno, co je zpomalovalo, dokonce i zbroj a

zbraně. Říkali si vojáci a utíkali jako zajíci. Asi to bylo rozumné. I náš velitel s tím souhlasil. Jedna malá rota nemohla obstát proti vojsku, které proti nám pochodovalo. Ale Gawain neutíkal. Ta možnost mu vůbec nepřišla na mysl. Protože věděl, že když věž padne, vojska Hillsdownu se přeženou Hobovou bránou přímo do nedostatečně chráněného srdce Lesní země. Stovky malých městeček a vesnic by byly vydány na milost hillsdownským vojákům bažícím po krvi a pomstě za předchozí porážky. Nikdo už by nezabránil strašlivému masakrování civilního obyvatelstva.
Gawain byl přesvědčen, že věž dokáže ubránit, a kdo drží Růžovou věž, drží i Hobovu bránu. Pokoušel jsem se mu to vymluvit, ale nechtěl odtamtud odejít. Znal svou povinnost. Tak jsem zůstal s ním. Protože byl můj milovaný bratr a nemohl jsem ho nechat zemřít samotného. A možná i proto, že jsem toužil po slavné smrti, po smrti, která by k něčemu byla. Zabezpečili jsme Růžovou věž všemi možnými pastmi a léčkami, takže k ní zůstala jen jediná přístupová cesta, a pak jsme čekali. To čekání z toho všeho bylo nejhorší.
A pak dorazila hillsdownská armáda a byla ještě větší, než jsme očekávali. Jejich generálové vsadili všechno na překvapivý útok, chtěli celou věc vyřídit rychle, dokud je hlavní část Lesní armády zaměstnaná jinde. Na dva hlupáky, kteří si mysleli, že povinnost a čest jsou víc než pouhá slova, ohled nebrali. Gawain a já jsme se rozloučili pro případ, že by na to později už nebyl čas, a on mi řekl, že je na mě hrdý. Já jsem na něj byl pyšný vždycky. Pak jsem zaujali pozice a čekali jsme s mečem v ruce na první útok.
Na vlastní boj si skoro nevzpomínám. Po chvíli mi všechno začalo splývat. Všechna ta krev a zabíjení a výkřiky. Nebyl čas na to být statečný nebo uvažovat, co je v sázce. Dělali jsme prostě to, co jsme dělat museli. Postarali jsme se, aby se k nám mohli přiblížit pouze postupně, a pak jsme drželi průchod po dobu, která nám připadala jako věčnost. Občas se mi zdálo, jako bych tam bojoval odjakživa a všechny ostatní moje vzpomínky byly jen sny. Gawain a já jsme bojovali bok po boku, i když nám půda pod nohama klouzala naší vlastní krví. Cítil jsem každý meč a sekeru, které mne zasáhly, ale bolest byla jen dalším důvodem k boji. Někdy přemýšlím, jestli bych tam dál stál a bojoval, kdyby Gawain padl a já jsem tam zůstal sám, ale myslím, že ano. Svým způsobem jsem se vždycky snažil být čestným mužem.
Zbytek znáš. Když se k naším vojskům doneslo, že jsme se rozhodli věž ubránit, překonala veškeré rekordy v přesunu, aby se k nám dostala včas. Zahnali hillsdownské a země byla zachráněna a nikdo nakonec nebyl víc překvapený než Gawain a já, že jsme stále ještě naživu a že jsme Růžovou věž a Hobovu bránu uhájili. Nikdy jsme se nepovažovali za hrdiny; pouze za vojáky, kteří dělali práci, ke které se zavázali.
O několik let později postoupil král v rámci diplomatických jednání o úpravě hranic Hobovu bránu Hillsdownu. Tak k čemu to všechno doopravdy bylo?"
„Smysl pro povinnost, čest a odvaha," řekla Cally. „Na čem jiném doopravdy záleží?"
Sir Vivian se na ni usmál. „Přál bych si, abych dokázal vidět věci tak jednoduše jako ty."
„Skuteční hrdinové se nikdy nepovažují za něco zvláštního," řekla Cally. „Patří to k tomu, co z nich dělá hrdiny. Čekala jsem na příležitost promluvit si s tebou už od chvíle, kdy jsme sem přijeli, ale vždycky do toho něco přišlo a nikdy se nezdálo, že je na to ta správná chvíle. Také jsem tě nechtěla obtěžovat jako nějaká prostoduchá fanynka. Těch jsi svého času určitě viděl dost."
„Mně by to nevadilo," řekl sir Vivian pomalu. „Máš také pověst statečné a chytré bojovnice, stejně jako oddané ochránkyně královny. Určitě bychom si spolu měli o čem povídat."
„Vždycky jsi byl můj hrdina," řekla Cally. „Až na to, že na rozdíl od většiny hrdinů z písní jsi skutečně vykonal to, co se o tobě zpívalo."
„Mám na svědomí i jiné věci. Méně čestné."
„Já vím. Harald o tom vyprávěl Felicity a ta to řekla mně. Ale i k té zradě tě přiměla tvá čest; chtěl jsi chránit zemi. Harald to věděl. Proto ti odpustil a jmenoval tě vrchním velitelem. Protože potřeboval někoho, o kom věděl, že mu záleží na zemi a bude ji vždy bránit. Dokonce i proti němu."
Sir Vivian se dlouze zadíval na Cally a přitom se viděl tak, jak ho viděla ona. Z jejích slov čerpal útěchu, kterou si doposud nikdy nedovolil. Její pevný pohled byl souhlasný, ale ne fanaticky obdivný, a náhle se mu zdálo, že je svým způsobem velice přitažlivá. Její úsměv, přátelský a otevřený, na něj zapůsobil jako ještě žádný jiný od dob, kdy se na něho takto usmívala královna Eleanor. Také se na ni usmál a něco v jejich srdcích se pohnulo - a oni oba to věděli.
„Ta kouzla," řekla Cally konečně. „Magie, kterou jsi použil v trůnní síni. To bylo něco nového. Impozantního. Nečekaného. To jsi uměl vždycky?"
„Možná," odpověděl sir Vivian. „Ale až donedávna jsem to nedokázal použít. Víš, nikdy jsem nechtěl čarovat. Bál jsem se, že bych se pak příliš podobal svým rodičům. Většina lidí zdědí slabozrakost nebo sklony k plešatosti. U mne to byla magie. Ale magie lidi kazí. S její pomocí člověk příliš snadno prosazuje svou vůli. S magií nemusíš po ničem toužit, a proto si ničeho neváží. Svádí tě k tomu, abys s lidmi zacházela jako s figurkami na šachovnici. Proto jsem se stal vojákem a válečníkem a všechno, co jsem si vydobyl, jsem získal čestně, vlastní dovedností a úsilím. Lidé ve mně mohli vidět to, co jsem doopravdy byl, a ne to, co čekali, že budu."
„Chápu, jak to myslíš," přikývla Cally. „Já jsem vždycky chtěla být bojovnicí, už když jsem u rodinného ohně uslyšela první hrdinskou píseň. Chtěla jsem se stát někým, kdo ve světě něco znamená. Aby mě lidé znali pro to, co jsem, a ne čí jsem manželka. Chtěla jsem být sama sebou a ne tím, co ze mne chtěl mít někdo jiný jen proto, že jsem žena. Oba jsme museli celý život bojovat za své právo být tím, čím být chceme."
„Proto jsme oba zůstali sami," povzdechl si sir Vivian. „Protože jsme chtěli žít způsobem, který si zvolíme sami, a ne přijímat, co nám vybere někdo jiný. Protože jsme neustoupili od svých představ o tom, jací bychom měli být a jak by nás měli vidět ostatní."
„Vidím, že mě chápeš," odpověděla Cally. „Víš, nemuseli bychom ale zůstat sami."
„Ne," přisvědčil sir Vivian. „Už ne."
Oba se teď usmívali, obličeje tak blízko u sebe, že mohli cítit dech toho druhého. Vtom někdo hlasitě zabušil na zavřené

dveře a oba poplašeně vzhlédli. V příštím okamžiku měli meče v rukou a ustoupili o několik kroků; už zase profesionální bojovníci. Sir Vivian se ujistil, že má kolem sebe dost místa k manévrování, a pak kývl na Cally, aby odemkla a otevřela dveře. Udělala to a dovnitř se skoro skácel sir Robert Hawke.
S vypětím všech sil získal zpět ztracenou rovnováhu, narovnal se a vesele pokynul siru Vivianovi. Obličej měl brunátný a zornice očí nepřirozeně rozšířené. Sir Vivian okamžitě poznal, co s ním je, a sir Robert věděl, že to ví, ale nezáleželo mu na tom. Oblečený byl velice ledabyle. Na sobě měl sice svoje nejlepší šaty, ale barvy, které zvolil, spolu vůbec neladily a kabátec měl špatně zapnutý. Na čele se mu perlil pot a nervózně si hrál s prsty; když si toho všiml, rychle si zasunul ruce za opasek.
Aby potlačil účinky prášků na spaní, vzal si hrst jiných, na probuzení, a teď se v něm různé drogy mísily, aby vytvořily co možná nejškodlivější kombinaci. Držel se na nohou jen silou vůle a pouze s největším úsilím a lhostejností ke svému tělu si dokázal zachovat čistou hlavu. Když si všiml, s jakým odporem na něj hledí sir Vivian, nedokázal potlačit zahihňání. Natolik, aby se pokusil o poklonu, si ještě nevěřil, a tak jen lehce kývl hlavou a pak se otočil a pohlédl přes rozlehlý sál na královnu sedící na trůně. Kdyby k ní jen dokázal dojít a zjistit, o co jde, mohl by se soustředit na něco konkrétního a zkrotit tak svou vířící mysl. Trůnní sál mu připadal neuvěřitelně obrovský, jako ty místnosti ze zlých snů, jejichž zadní stěny před vámi neustále couvají. Vrávoravě vyrazil vpřed; nebylo pro něj snadné rozeznat levou stranu od pravé a přední od zadní, a oči ho bolely, jak usilovně je napínal.
Zastavil se před trůnem ve vzdálenosti, o které doufal, že je dostatečně zdvořilá, a formálně se poklonil, přestože mu přitom vyrazily na čele další krůpěje potu. Usmál se na královnu a doufal, že to vypadá přirozeněji, než jak to cítí. Měl strach. Do takové míry nad sebou kontrolu ještě nikdy neztratil. Vzal si příliš mnoho tabletek a jeho tělo bylo příliš vyčerpané, než aby ho dokázal bezpečně zvládnout. Bylo to jako jet na koni, který náhle zešílel. Chemicky povzbuzované myšlenky mu vířily hlavou jako jiskry nad ohněm, odrážely se od vnitřní stěny jeho lebky a bez přestání se splétaly v zoufale neproveditelné plány, zatímco jeho ústa drmolila prostý pozdrav královně. Cítil se strašlivě bezmocný, lapený v těle, které ho už neposlouchalo. Jeho vlastní myšlenky mu náhle připadaly cizí. Mysl mu neustále odplouvala, vzdalovala se po černočerném moři zapomnění.
„Děkuji ti, že ses dostavil tak rychle, sire Roberte," řekla královna. Její hlas zněl neuvěřitelně vzdáleně nebo jako by mluvila pod vodou. „Poslala jsem rovněž pro tvé spojence, tři zdánlivá lankrabata, přestože nevím, jestli sem vůbec dorazí. Vypadá to, že je nikdo nemůže nalézt."
„Ani já nemám ponětí, kde by v tuto chvíli mohli být," odpověděl sir Robert a lehce se přitom kymácel. „Žádná škoda. Jsou to nebezpeční, zrádní darebáci. Pořád kují nějaké pikle. Nevěřila byste, co chtěli, abych udělal. Jsou naprosto nedůvěryhodní. Na rozdíl ode mne, samozřejmě. Já bych se pro zemi strhal. Pro lid. Dokonce jednám i s těmi, které nemohu vystát, jako třeba s lankrabaty. Kdybyste jen věděla, před čím jsem vás jednáním s těmi špinavci uchránil. Bral jsem od nich peníze, naslouchal jsem jejich hloupým, zrádným plánům..."
Slyšel sám sebe, jak mluví, a nedokázal to zastavit. Jeho mozek nebezpečně zaostával za jazykem. Než si uvědomil, že se přiznal nejen ke spojení se zrádci, ale i k tomu, že znal jejich plány, bylo už příliš pozdě. Přinutil se sklapnout ústa a ruce zatínal tak pevně v pěst, jak se snažil ovládnout, že mu pod nehty zarytými do dlaní vytryskla krev. Bolest mu pomohla trochu se vzpamatovat a vzápětí ho naplno zasáhl šok pochopení. Právě dal královně více než dostatečný důvod, aby ho nechala odvléct strážemi a vyslechnout pomocí kouzla pravdomluvnosti. A jakmile narazí na jedno tajemství, další se vynoří sama. Proč sem jen chodil? To se nemělo stát. V tomhle stavu sem nikdy neměl přijít. Pro svou zatracenou slabost zradil sám sebe i lidi, kteří mu věřili. Královna se na trůně předklonila a zkoumavě se na něj zadívala. Sir Robert si pomyslel, jestli bude mít dost odvahy vzít si život dříve, než bude moci zradu dovršit.
„Běž domů, sire Roberte," řekla Felicity konečně. „Vrať se domů. Není ti dobře."
Sir Robert zrudl hanbou, ale nedokázal se přinutit udělat něco víc než souhlasně přikývnout.
Ozvalo se další zaklepání na dveře a Cally pustila dovnitř čarodějnici Tiffany se psem Pašákem. Tiffany se protáhla těsně kolem Cally a sira Viviana a s Pašákem po boku zamířily přes trůnní sál. Sira Roberta si ani nevšimla, zastavila se před královnou a spustila řeč, kterou si připravila cestou sem.
„Přišla jsem tak rychle, jak to šlo, Vaše Veličenstvo. Tady nesmíte zůstat. Není to tu pro vás bezpečné. Někde na hradě se pohnuly mocné magické síly. Cítím je, i když svým vnitřním zrakem ještě nedokážu vypátrat jejich původ ani povahu. Musíte se mít na pozoru. Cítím nebezpečí, strašné nebezpečí."
„Mluví pravdu," zavrčel Pašák. „Blíží se něco zlého. Skoro to cítím."
„Uklidněte se, mí přátelé," odpověděla královna. „Tady jsem ve stejném bezpečí jako kdekoliv jinde. A pozvala jsem sem i Maguse."
Tiffany si hlasitě odfrkla. „Já mu nevěřím."
Felicity se usmála. „To nikdo, má drahá, ale je strašně užitečný. Zvlášť v okamžicích, jako je tento."
Další zabušení a do trůnního sálu vešel Allen Chance, kvestor. Tiffany hlasitě vykřikla jeho jméno a rozběhla se přes sál k němu, aby ho objala tak energicky, až mu málem vyrazila dech. Pašák obíhal kolem nich a šťastně vrtěl ocasem, střídavě na ně skákal, dokud se Chancemu nepodařilo uvolnit si jednu ruku, pohladit ho po hlavě a zatahat za ucho.
„Tolik jsem se o tebe bála!" šeptala Tiffany. „Cítila jsem, že jsi stále blíž a blíž strašlivému nebezpečí, ale byl jsi ode mne příliš daleko, abych tě mohla varovat!"
„To je v pořádku, Tiff," řekl Chance a velice ohleduplně se vyplétal z jejího náručí, zatímco královna to vše sledovala pobaveným pohledem. „Popovídáme si později. Teď mám důležitou informaci pro královnu."
Přistoupil k trůnu, s Tiffany a Pašákem v těsném závěsu, a uklonil se královně. Na sira Roberta se jen podíval a rozhodl se, že si ho raději nebude všímat. „Vaše Veličenstvo, musím vám oznámit, že Nářek Jericha, Kráčející muž, spolu s kapitány Jestřábem a Rybářkou a s majordomem překonali Magusovo ochranné kouzlo a pronikli do Převrácené katedrály."

„Věděla jsem, že se děje něco zlého!" zvolala Tiffany. „Ach, Allene, jak jsi je mohl nechat udělat něco tak hloupého?"
Chance na ni pohlédl. „Kráčejícímu muži není snadné něco zakázat, Tiff. Věř mi, to se prostě nedělá. Kromě toho, někdo by stejně dříve, nebo později dovnitř jít musel, a na Jestřába a Rybářku si klidně vsadím proti čemukoliv, armádu démonů nevyjímaje. Vlastně bych démony předem politoval. Ne, Tiff, ať už tam uvnitř najdou cokoliv, jsem si jist, že si s tím docela dobře poradí."
„To jsou ty mocné magické síly, o nichž jsi mluvila?" zeptala se královna Tiffany. „Je to ta hrozba, které ses obávala?"
Mladá čarodějnice se zamračila a pak pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, myslím, že ne. Je to mnohem blíž."
Královna se ostře podívala na Chanceho. „Měl ses nejprve poradit se mnou, než jsi dovolil kapitánům Jestřábovi a Rybářce vstoupit do Převrácené katedrály. Potřebuji je tady. Vzhledem k tomu, koho jsem sem dnes pozvala, budu potřebovat veškerou podporu, kterou mohu dostat."
„Ochránce Vašeho Veličenstva jsem byl vždy já a budu jím i nadále," odpověděl Chance. „A vidím tu také sira Viviana. Ujišťuji vás, že v našich rukou budete v dokonalém bezpečí."
„Hej, nezapomínej na mě!" ozvala se Cally.
„To by snad ani nešlo," odpověděl Chance s úklonou.
Královna vytušila, k čemu se schyluje, a rázně to zarazila. „Slyšela jsem, že kapitáni Jestřáb a Rybářka byli dnes napadeni, přestože se nacházeli pod mou výslovnou ochranou. Co o tom víš, sire kvestore? Kdo se mohl dopustit tak drzého útoku? Jestřáb s Rybářkou jsou po dobu pátrání po vrahovi mého manžela mými zástupci a útok na ně je jako útok na mne. Také chci vědět, proč jsi mě o tom neinformoval hned, jak k tomu došlo. Nu?"
Zavládlo ticho, při němž se všichni dívali jeden na druhého. Nikdo nechtěl nahlas vyslovit to, co si všichni mysleli. Nakonec promluvil sir Robert, který si logicky vyvodil, že do větších problémů, než v jakých byl, se už stejně dostat nemůže.
„Víme to všichni, Vaše Veličenstvo, ale nikdo nechce být tím, kdo ukáže prstem. A vzhledem k tomu, že neexistuje žádný skutečný důkaz -"
„Kdo to byl?" otázala se královna a rozzlobeně se předklonila. „Kdo se odvážil takto mne urazit?"
„Omlouvám se," řekl sir Robert, „ale za tím útokem byl podle všeho váš otec. Nikdo jiný by si nedovolil nebo nechtěl dovolit takto snižovat vaši autoritu."
Felicity pomalu klesla na trůn. „Zatraceně. Nechtělo se mi věřit, že by byl tak nestoudný. Poslala jsem pro něj. Vlastně jsem ho měla ve svém seznamu na prvním místě. Překvapuje mě, že tady ještě není. Tak nerad o něco přichází."
„Možná už se necítí být déle vázán příkazy Vašeho Veličenstva," nadhodil Chance opatrně.
„Přesně tak," přikývl sir Robert, jehož vědomí viselo na vlásku. „Kdyby sem mínil přijít, už by tady byl."
„Kdo další má ještě přijít?" otázala se Tiffany.
„Jenom Magus." Felicity se zamračila a zabubnovala prsty o opěrku trůnu. „Kde k čertu je ten chlap, když ho potřebuji?"
„Tady jsem," odpověděl Magus, který se právě objevil. „Nemusíte křičet. Nejsem hluchý."
Všichni sebou polekaně trhli - Magus se totiž jednoduše zhmotnil před trůnem. Stál vedle sira Roberta, který na něho jen šokovaně poulil oči. Pašák hlasitě zavrčel a Chance ho pohotově popadl za ucho a přitáhl si ho blíž k sobě. Tiffany zvedla ruku ve varovném gestu, které se Magus ani neobtěžoval zaznamenat. Cally a sir Vivian opustili svoje místo u dveří a s meči v ruce běželi bránit královnu. Magus se na ně přátelsky usmál. Vypadal stejně jako kdykoliv jindy, až na to, že jeho obličej a oči byly ještě nezřetelnější.
„O co jde tentokrát, Vaše Veličenstvo?" zeptal se klidně „Teď právě jsem velice zaneprázdněn."
„Zaneprázdněn čím?" otázal se Šaman, který se náhle objevil vedle Maguse. Po jeho boku se krčil Netvor. Všichni až na Maguse znovu nadskočili překvapením. Cally a sir Vivian se rychle postavili každý po jedné straně trůnu a s meči v pohotovosti si měřili oba nově příchozí. V trůnním sále začínalo být poněkud těsno, ale nikdo se netlačil do popředí. Magus a Šaman chladně hleděli jeden na druhého, zatímco královna se vztekle mračila na oba.
„Tebe jsem na toto zasedání dvora nepozvala, sire Šamane."
„Já si chodím, kam se mi zlíbí," odpověděl Šaman svým drsným, chraptivým hlasem. „Ty to víš. Jsem tady, protože je mě tu třeba. Nic menšího by mě sem nepřivedlo."
V té chvíli už zaujali pozice před trůnem i Chance, Tiffany a Pašák. Pašák s Netvorem na sebe vzájemně vrčeli.
„Ta stvůra je nebezpečná," řekl sir Vivian Šamanovi. „Vyzývám tě, abys ji odsud odvedl. Nebo to uděláme sami a po zlém."
„Proti Magusovu plášti námitky nemáš," ohradil se Šaman.
„Ten přece není živý," namítla Cally.
„To jen dokazuje, jak málo toho víš," řekl Šaman. „Jeho plášť je právě tak živý a dvakrát nebezpečnější než můj ubohý Netvor. Ale na tom nezáleží. Netvor chodí všude se mnou. Na tomto hradě se bez svého ochránce necítím v bezpečí. Každý potřebuje někoho, na koho se může spolehnout. Dokud jsem tu já, nikomu neublíží."
„Můj názor přirozeně nikoho nezajímá," ozvala se Felicity. „Koneckonců, jsem jenom královna."
„Přesně tak," řekl Šaman. Otočil svou jílem potřenou tvář k Magusovi, který nehnul ani brvou. Šamanův hlas zněl chladně a odměřeně, a v tuto chvíli i velice nebezpečně. „Ty jsi ten důvod, proč tu jsem, Magusi. Ty a ta zatracená Průrva, kterou jsi otevřel. Musíš ji zase zavřít. Okamžitě. Ohrožuje celé Lesní království. Po celou dobu, co tady je, jí proniká do světa divoká magie."
„Ano," řekl Magus. „To je pravda."
„Ty to přiznáváš?" otázal se Šaman. „Tvůj monstrózní výtvor ohrožuje samu podstatu naší reality!"
„Zcela správně," přisvědčil Magus, na němž neměl Šamanův vztek nebo šokované a zděšené tváře kolem ani ten nejmenší vliv. „Takový průsak magie je nevyhnutelný vedlejší účinek. Musel bych Průrvu zavřít. Navždy. Ale opravdu

si přejete, abych zničil něco tak užitečného? Je Lesní království připraveno stát se zase jen chudým venkovským příbuzným? Vzdát se všeho nového pohodlí a výhod? Opravdu si přejete odtržení od současného proudu politických názorů a filozofií?" Beze spěchu se rozhlédl kolem sebe, po jejich nejistých, nerozhodných obličejích. „Od chvíle, kdy jsem otevřel Průrvu a umožnil jsem obchod mezi severem a jihem, jste všichni urazili tak dlouhou cestu. Přece se nechcete zase stát barbary, kteří se bojí nějakého špatně naloženého čarodějnického strašáka?"
„Myslel jsem, že věříš v lid!" řekl sir Robert zuřivě Šamanovi. Jen s obtížemi přitom pohyboval necitlivými rty. „Zavření Průrvy by znamenalo konec demokratické podpory z jihu! Chceš zradit všechno, čemu věříme, pro trochu magického znečištění? V Lesní zemi vždycky byla nějaká divoká magie!"
„Nikdy tolik," odpověděl Šaman, který klidně opětoval pohled sira Roberta. „Jestliže se průsak divoké magie z Průrvy hned nezastaví, stoupne její moc natolik, že podkope a zničí celý náš svět. A všechno, co bychom mohli rozeznat jako realitu. Copak už jste všichni zapomněli na hrůzy dlouhé noci? Chcete, aby se Modrý měsíc vrátil a zaléval Lesní království svým příšerným světlem?"
„Pověsti o návratu Modrého měsíce jsou jen řeči," řekla královna pomalu. „A nic nenasvědčuje tomu, že se dlouhá noc šíří. Hranice Temného lesa se za posledních dvanáct let nepohnula ani o palec. Mám tam lidi, kteří ho neustále pozorují."
„Má pravdu," ozval se Chance. „Byl jsem tam nedávno. Nic se nezměnilo. Dlouhá noc je klidná a neviděl jsem žádné známky pohybu démonů. A žádný z našich mágů nepřišel s důkazem, že by se Modrý měsíc vracel."
„Já jsem svým vnitřním zrakem viděla Temný les," namítla Tiffany.
„To se dá vysvětlit všelijak," namítl Magus klidně. „Nenech se zneklidnit sny, drahé dítě."
„Divoká magie byla pro Les vždycky zlá zpráva," prohlásil sir Vivian mrazivě. „Divoká magie, vysoká magie, magie chaosu - žádná z nich nestojí za potíže s ní spojené. Nebýt prince Ruperta a princezny Julie, divoká magie dlouhé noci by nás zničila všechny. Nakonec jsou to vždy lidé, kteří musejí čelit problémům, ne magie."
„Pokus se soustředit na problém, který máme právě teď, sire Viviane," odsekl Šaman. „Průrva vnesla do přirozeného pořádku světa nerovnováhu. Cítím to. Něco strašného sedí na prahu našeho světa a čeká, až to bude moci vtrhnout dovnitř a zničit vše, čemu věříme a na čem nám záleží. Zažil jsem dlouhou noc. Viděl jsem, jak dobří lidé umírají. Nemíním tady stát se založenýma rukama a čekat, až k tomu dojde znovu. Pokud neuzavřeš Průrvu ty, Magusi, udělám to sám."
„Opravdu?" zeptal se Magus tiše. „Tak to je tedy zajímavé. Nevšiml jsem si, že bys byl tak mocný. Ale lidé o tobě ještě nevědí mnoho věcí, že ano, Šamane?"
Šaman nic neřekl, ale upřeně se zadíval na Maguse. Všichni ostatní mimovolně o několik kroků ucouvli, dokonce i Netvor. Cítili, jak mezi Šamanem a Magusem roste magické napětí, jak roste potencialita násilí a moci, připravené udeřit. Oba muži se náhle zdáli větší. Sir Vivian cítil, jak se v něm vzdouvá jeho vlastní magie dychtivá osvobodit se, a násilím ji ovládl.
„Takže ses nakonec rozhodl odhalit, kdo jsi," řekl Magus Šamanovi. „Doopravdy si myslíš, že mě můžeš zastavit?"
„Za ta dlouhá léta poustevničení jsem se hodně naučil," odpověděl Šaman. „Divil by ses, co všechno mohu, když opravdu chci."
„Ještě není příliš pozdě to zastavit," řekl Magus a jeho hlas byl ztělesněním vyrovnanosti a rozumu. „Divoká magie není nutně zlá věc, snad jen pro zavedený pořádek. Je nestranná. Možná může v Lesním království způsobit trochu chaosu, otřást jím, přivodit politické a sociální změny. Právě vy ze všech lidí byste měli vědět nejlépe, že změna, která má vydržet, si vždycky vyžádá nějakou tu oběť."
„Co se nám tady snažíš namluvit?" zvolal Šaman. „Divoká magie je hrozbou lidskému rozumu. Racionalitě samé. Co přináší, nemá nic společného s tím, jak žijeme; mění všechny zákony a vytváří úplně nový svět, v němž by lidstvo možná ani nebylo schopno existovat. Okusil jsem účinky divoké magie za dlouhé noci. Viděl jsem hrůzy, které přináší. Tys tam nebyl, když se Temný les roztahoval po celé zemi... nebo ano?"
„Byl Modrý měsíc skutečně tak špatná věc?" otázal se Magus. „Jen se podívejte na všechny ty hrdiny války s démony, které vytvořil. Na všechny ty příklady odvahy a sebeobětování. To, že měli lidé společného nepřítele, se kterým bojovali, v nich vyneslo na povrch jejich lepší stránky. No dobře, spousta lidí zemřela, ale lidé umírají pořád. Někteří si za dlouhé noci získali jméno, dostali při ní druhou příležitost. Není to tak, sire Viviane?"
Sir Vivian krátce pohlédl na Cally a pak odvrátil zrak. „Všechno tenkrát bylo jasnější," řekl zamyšleně. „Člověk věděl, kde je jeho místo. Existovalo dobré a zlé, světlo a tma... Naše rozhodnutí nabývala mýtických rozměrů. Od té doby je všechno tak zmatené. A temnota skutečně udělala z lidí, kteří by se jinak jen potáceli životem, hrdiny. Cena za to však byla příliš vysoká. Sebevětší množství hrdinů nevyváží všechny ty nevinné, kteří našli v rukou démonů strašlivou smrt. Dokud máme sílu tomu zabránit, dlouhá noc se nikdy nesmí vrátit. Bez ohledu na to, co nás to bude stát."
„Král Jan by Průrvu zavřel," prohlásil Šaman. „On o otrávených darech věděl všechno."
„Ano," přisvědčil Magus. „To tedy věděl. Jaká škoda, že tu teď není s námi. Jenže na druhé straně, on vlastně jen věděl, jak zemřít pro svou zemi. Nějak dát věci do pořádku, že?"
„O králi nemluv," zavrčel sir Robert a výhružně přistoupil k Magusovi. „Nevíš o něm nic. Vedl nás proti démonům. Byl to hrdina."
„Pouze proto, že zahynul," odpověděl Magus klidně. „Hrdinové jsou o tolik přesvědčivější, když jsou mrtví. Hlavně proto, že se tak mnohem snáze zapomíná na jejich chyby a omyly. Podívej se na sebe, sire Roberte. Byl jsi hrdina z války s démony a zachránce země, ale co jsi teď? Služebník s titulem, který nikdo neuznává, honící se za snem demokracie. Spoléháš se na pilulky, že tě probudí, jiné pilulky, díky kterým nějak přečkáš den, a ještě další pilulky, abys večer usnul. Jak hluboko jsi klesl, Roberte Hawku. Ale ještě bys mohl být, čím jsi býval. Chtěl bys? Samozřejmě že ano. Dovol mi, královno Felicity, abych ti předvedl, že divoká magie přináší kromě zla i dobro. Pohleď..."
Mávl rukou směrem k siru Robertovi, který se náhle zkroutil v křeči a hlasitě vykřikl bolestí a šokem, jak jeho žilami

projela magie a explodovala mu v krvi. Začal divoce zvracet a všechny drogy, které za ta léta spolykal, z něj rychle odcházely. Zbavoval se nahromaděných jedů s takovou prudkostí, až mu ze všech pórů vyrazil pot páchnoucí močí a kyselinou. Lidé, kteří stáli kolem něho, ucouvli, aby měl na tu poněkud nechutnou očistnou proceduru dost místa. Nakonec klečel před královnou, třesoucí se rukou si otíral mokrá ústa a žaludek se mu obracel pachem obsahu vlastního žaludku, ale poprvé po mnoha letech byly jeho zrak i mysl zase jasné a ostré. Jak se pomalu zvedal, stále ještě cítil bolest, ale v jeho hlase a pohledu upřeném na Maguse byla zase všechna jeho stará rozhodnost a sebejistota.
„Co jsi to se mnou udělal?" zeptal se.
„To, co jsi neměl sílu a vůli udělat pro sebe sám." Magus znovu pokynul a zvratky z podlahy zmizely. „Ujišťuji tě, že všechny nepříjemné pocity jsou jen přechodné. Jsi teď očištěn na těle, ne-li na duchu, a vrátila se ti tvá někdejší síla. Zajímalo by mě, co si s ní počneš? Nu? Nepoděkuješ mi?"
„Nevím," odpověděl sir Robert. „Ještě jsem neviděl účet. Je to dar nebo úplatek?"
Magus smutně potřásl hlavou. „Stále tak cynický. Možná je na místě další demonstrace toho, jaké divy dokáže divoká magie. Přímo před vašima očima pro vás nechám běžet hodiny pozpátku. Spravím, co čas zničil. Pohleďte."
Luskl prsty a starý přítel sira Roberta, Ennis Page, stál náhle vedle něho. Předčasně zestárlý a třesoucí se po celém těle se zmateně rozhlížel kolem, a když Magus začal znovu gestikulovat, rozkřičel se hrůzou. V příštím okamžiku zmizely vrásky z jeho obličeje a na těle se mu znovu objevily svaly. Kosti, poprvé po letech znovu zatížené, hlasitě zapraskaly. Pohled měl znovu jasný a ostrý, ústa pevná a zmatený výraz mu zmizel z tváře, jako když se smetou pavučiny; u pasu mu visel jeho starý meč. Zkušený bojovník se rozhlédl kolem sebe. Když sir Robert uviděl, že se jeho starý přítel vrátil, tolik překypoval city, až se mu zdálo, že mu srdce vybuchne. Pokusil se Pageovi něco říct, ale ten ho zarazil.
„Vysvětlování může počkat," řekl Page. „Jen mi ukaž nepřítele."
„K čertu," zašklebil se sir Robert vesele. „Vyber si."
Oba se společně zasmáli, dva válečníci v nejlepších letech, připravení na všechno.
„Vidíš?" řekl Magus klidně. „Tohle dokáže divoká magie, uzdravovat stejně jako měnit. Divoká magie je záležitost divů a zázraků, stejně jako temnoty."
„Ty reklamní řeči si můžeš odpustit," řekl sir Robert. „Už jsi nás přesvědčil."
„Pak musíte stát na mé straně," řekl Magus. „Zabraňte těm lidem, aby se pokusili zavřít Průrvu. Jsem velice mocný, ale i já potřebuji někoho, kdo by mi kryl záda. Nemohu být všude najednou, proto potřebuji spojence. Hrdiny jako jsi ty a Ennis Page. Ty víš, že mám pravdu, sire Roberte. Tvoje politika i tvoje sny o lepší společnosti vycházejí z Průrvy. Jestli královna prosadí její uzavření, všechno, v co věříš, bude navždy ztraceno."
Sir Robert na něho chvíli hleděl mlčky. „Co chceš, abych udělal, sire Magusi?"
„Zastav každého, kdo se pokusí zastavit mne."
„Tím chceš říct, abych ho zabil?"
„Když to bude nutné, ano."
„Počínaje lidmi tady? Sirem Vivianem, kvestorem a Cally?"
„S čaroději si poradím," odpověděl Magus. „Ty a tvůj přítel se určitě dokážete postarat o ostatní. Nebo je i tvoje pověst pouhá legenda?"
Sir Robert se podíval na Ennise, který jen rozpačitě pokrčil rameny. „Já vůbec nechápu, co se tady děje, Robe. Ty rozhodni a já se přidám."
„Jako za starých časů," řekl sir Robert. Otočil se k Magusovi. „A když neudělám, co po mně chceš? Když se rozhodnu, že se musím řídit svým srdcem a svědomím, jako jsem se jimi řídil vždycky? Co potom, sire Magusi?"
„Pak bys měl uvážit, že co divoká magie dává, může také vzít."
Sir Robert se nevesele usmál. „Nějak jsem věděl, že řekneš přesně tohle. To je tvůj způsob uvažování, že, čaroději? Cukr a bič. Jednou rukou odměňovat a druhou trestat. Byl by z tebe skvělý politik, sire Magusi. Jenomže teď není na politiku čas. Kdybys apeloval na můj patriotismus a vyzval mne, abych bránil Průrvu pro dobro země a jejího lidu, možná že bych se k tobě skutečně připojil. Opravdu mi schází být hrdinou. Jenomže věci jako srdce a svědomí ti nic neříkají, že? Ty rozumíš jen výhrůžkám a moci.
Nu, díky tobě jsem zase takový, jaký jsem býval, a myšlenky mám naprosto čisté. K čertu s tebou, říkám! Divoká magie je, byla a vždycky bude hrozbou pro všechno, co je drahé lidem dobré vůle. Přežil jsem dlouhou noc, zatímco mnoho mých dobrých přátel a spolubojovníků ne. Udělám všechno, abych zabránil návratu Modrého měsíce. Jestli Průrva skutečně působí tak, jak říká Šaman, je to meč visící nad hlavami nás všech. Zneškodni ji, Magusi, nebo budeme muset my zneškodnit tebe. A k čertu s tvými dary a výhrůžkami!"
„Tohle je můj starý Hawke," zasmál se Ennis Page. „Trochu mne zmátlo, kolik se toho změnilo, zatímco jsem byl mimo, ale teď mi připadá situace docela jasná. Typický čaroděj, který si myslí, že všechno stojí a padá s mocí. Vojáci jsou moudřejší. Muž buď má svou čest a ideály, nebo není muž. Trůn je trůn, ať na něm sedí kdokoliv, a já jsem přísahal, že ho budu bránit před všemi nepřáteli. Zvlášť před pomstychtivými zmetky, jako jsi ty, Magusi. Vezmi si zpátky svůj dar, jestli chceš, čaroději, ale raději si se svým zaklínadlem pospěš, jinak přísahám, že uvidíš svoje vnitřnosti válet se po podlaze!"
„Přesně tak," dodal sir Robert. „Jsme muži prince Ruperta a nikdo si s námi nebude beztrestně zahrávat!"
„Dobře," řekl Magus klidně. „Pěkný pokus."
„Jak se opovažuješ?" zahřímala královna a mrazivý, divoký hněv v jejím hlase přiměl všechny, aby se k ní otočili. „Jak se odvažuješ takto vyhrožovat mým lidem, čaroději? Jsou to mí poddaní, pod mou přímou ochranou, ne tvoje hračky! Ještě jednou někomu z nich pohroz násilím a já -"
„Ále, zmlkni," okřikl ji Magus. „Nebo ti udělám něco zábavného."
Tou nezamýšlenou chvilkovou ztrátou sebeovládání přišel o všechnu podporu, která mu ještě zbyla. Chance, sir Vivian

a Cally se bleskově přemístili a vytvořili tak živý štít mezi královnou a Magusem. Pašák se přikrčil vedle nich a vztekle na čaroděje vrčel. Sir Robert a Ennis Page tasili meče. Tiffany pozvedla ruce v přípravě na zaklínadlo. Šaman ji napodobil, zatímco Netvor, který dřepěl vedle něj, si protáhl drápy. Magus se po nich rozhlédl a unaveně se usmál.
„Copak se nikdy nepoučíte? Co zmůže ocel a vaše kouzla proti divoké magii? Vůbec netušíte, kdo jsem a co všechno dokážu. Co jsem musel v minulosti udělat. Viděl jsem věci, které by vás připravily o rozum, a vykonal činy, na jaké byste si vůbec netroufli pomyslet, ani ve svých nejhorších snech ne. Jsem Magus a jedině já vím, co je skutečně důležité. Ušel jsem dlouhou a těžkou cestu, abych dosáhl tohoto místa v pravý čas, a nedopustím, aby mi plány zmařilo několik omezených lidí. Nevíte nic. Nejste nic. Já jsem Magus a udělám, co je třeba udělat."
Tiffany kolem rozprostřela svou moc a ta zapraskala a zajiskřila ve vzduchu, zatímco se vznesla nad Maguse. Z napřažených rukou jí sjel blesk, ale pak se na ni Magus podíval a síla, která ji nadnášela, zmizela, jako když sfoukne plamen svíčky. Spadla jako sestřelený pták a Chance přiskočil, aby ji zachytil. Oba se přitom svalili na podlahu; Tiffany, která v jediném okamžiku přišla o všechnu svou moc, se s očima vytřeštěnýma roztřeseně tiskla ke kvestorovi. Magus se tiše zasmál.
„Ubohá malá Tiffany. Byla sis tak jistá svou mocí, že tě vůbec nenapadlo zkoumat, odkud pochází. Od chvíle, kdy jsi přišla do hradu, malá čarodějnice, přenášela jsi magii někoho jiného. Svým způsobem jsi docela nadaná a jednoho dne bys mohla být skutečně mocná. Ale teď jsi jen jedna z mnoha čarodějnic a mně bylo vždycky jasné, že nemůžeš vládnout mocí, kterou užíváš, aniž by tě to spálilo na uhel. Jedině čaroděj by mohl zahnat vražedné stíny, které se tenkrát vplížily do trůnního sálu. Jakmile jsem si to uvědomil, snadno jsem odhalil skryté spojení mezi tebou a matkou čarodějnicí z akademie. Čarodějkou, která ji založila a řídí chod věcí ze své skryté cely. Byla to její magie, kterou jsi přenášela, naprosto nevědomě, a teď, když jsem přerušil spojení, jsi zase jen obyčejná čarodějnice. Tvoje vlastní magie ani zdaleka nestačí na zastavení někoho, jako jsem já. Tak buď hodná holčička a neobtěžuj. Nebo ti ublížím."
Náhle se kupředu vrhl Pašák, postavil se mezi Tiffany a Maguse a hrozivě vycenil zuby. „Nedotýkej se jí, ty parchante!"
„Prosím," řekl Magus. „Na tohle nemám čas."
„Přísahal jsem, že ji budu chránit," zavrčel Pašák. „A budu. Aby ses k ní dostal, musel bys jít přes mne."
„Vždycky jsem tě považoval za otravné zvíře," opáčil Magus. „Domácí mazlíčci by měli vědět, kde je jejich místo."
Z jeho ruky vyšlehl blesk, ale pohasl dříve, než se k psovi vůbec přiblížil. Pašák se zasmál.
„Jsem velemágův pes, ty hlupáku. Ty možná magii vládneš, ale já jsem magie. A teď ti ukousnu koule."
„Jak povznášející představení to vidím u královského dvora," ozval se hlas vévody Alrika. „Vidím, že se stále obklopuješ sobě rovnými, Felicity."
Všichni se rychle ohlédli a uviděli, jak vévoda pomalu kráčí k nim. Dvojitými dveřmi, nyní otevřenými dokořán, za ním dovnitř proudila menší armáda vojáků, kteří se pohotově rozmisťovali na strategické pozice po celé síni. Byly jich tucty, a přestože na sobě měli uniformy Lesa, poslouchali rozkazy vévody z Hillsdownu. Postupně zaplnili dobrou polovinu sálu, meče a sekery připravené, a mlčky pozorovali vévodu, který namáhavě kulhal k trůnu, aby uklidnil svou dceru, královnu. Zastavil se v uctivé vzdálenosti od lidí, nahloučených kolem ní, a aniž si všiml kohokoliv jiného, upřel pohled na Felicity. Praskání a vrzání kovu a kůže, jimiž byl stažený, se hlasitě rozléhalo v tichu síně.
„Vidíš, Felicity?" řekl vévoda. „Říkal jsem ti, že to takhle dopadne. Už nevládneš. Dokonce i tví osobní ochránci se mezi sebou přou. Tito muži byli kdysi tvými vojáky, ale teď patří mně. Všichni to byli žoldnéři a Lesnímu trůnu sloužili za peníze, ne z přesvědčení, a já jsem jim nabídl víc."
„Ty jsi proti mně obrátil moje vlastní lidi?" zeptala se královna.
„Nikdy nebyli skutečně tví. Žoldnéř půjde vždycky tam, kde cítí víc peněz. A tihle přestali věřit, že jim budeš moci zaplatit. Takže pro dobro všech teď přebírám vládu. Nikdy jsem nezamýšlel dobýt Lesní království invazí zvenčí. Zemřelo by přitom příliš mnoho lidí - na obou stranách. Ne, přišel jsem sem do bašty svých nepřátel a prostě jsem si počkal na správný okamžik. Nyní mi moje nová armáda zajistí veškerou moc s minimálním prolévánímkrve. Slez z toho trůnu, Felicity. Potřebuji si sednout. Hrozně mne bolí záda."
„Ne všichni v mém vojsku jsou žoldnéři," namítla královna. „Většina z nich je stále loajální Trůnu a mně."
„Jenže než oni zjistí, co se stalo, bude po všem," odpověděl vévoda klidně. „A já se stanu novým králem Lesa i Hillsdownu. Technicky tady budu pouze regentem vládnoucím jménem svého vnuka Stephena až do jeho plnoletosti, ale v podstatě v tom nebude rozdíl. Budu tady vládnout a učiním království opět silným."
„Lid to nikdy nepřijme," namítl Chance. „Nikdy tě neakceptuje."
„Který lid?" opáčil vévoda. „Lid Lesa nebo hillsdownští přistěhovalci a redhartské komunity? Možná by povstali na podporu Haralda, hrdiny války s démony, ale pro cizáckou královnu sotva. Nakonec bude lid dělat, co mu řeknou vojáci. A vojáci poslouchají toho, kdo velí. Je to jejich práce. Jistě, předtím bude třeba odstranit z armády jisté podvratné živly; vždycky se najde několik hlupáků věřících v hrdinství nebo mučednictví. Ale moji žoldnéři je vytřídí spolehlivě. Pár veřejných poprav udělá v celé věci jasno. Pro většinu lidí pak bude všechno jako dřív. Naučí se dělat, co jim řekne silný král. Přineste dítě."
Jeden z vojáků přistoupil k vévodovi. V náručí nesl spící dítě zabalené v přikrývce. Když ho královna poznala, vykřikla a napůl vstala z trůnu.
„Stephen! To je můj syn! Co jste s ním udělali?"
„Uklidni se, dcero. A posaď se. Přece nechceš, aby se ten žoldnéř lekl a upustil ho? Tak je to lepší. Dítě je v pořádku. Myslíš, že bych ublížil vlastnímu vnukovi? Dostal jen něco, po čem bude spát, dokud nebude po všem."
„Ale byl pod ochranou. Jak..."
„Ten gentleman vedle mě, který drží mého vnuka, se jmenuje Šalba. Je to můj osobní kouzelník. Ještě není plnohodnotný čaroděj, ale jednou určitě bude. Přivedl jsem si ho sem maskovaného za vojáka a nikdo si ho nevšiml.

Tvoje stráže zabil jediným zaklínadlem a tvého syna odnesl. Nyní Stephena chrání proti každému fyzickému i magickému pokusu získat ho zpět. Teď je můj a já z něj vychovám opravdového krále. Skutečného vládce Lesa i Hillsdownu, znovu spojených do jedné velké země, jak tomu mělo být už dávno."
„Vychovat vlastní dcery se ti příliš nepovedlo, co?" ozvala se Cally. „Nakonec se postavily proti tobě. Proč myslíš, že to bude s chlapcem jiné?"
„Poučil jsem se z omylů," odpověděl vévoda klidně. Chladně se podíval na Felicity. „Ty bys Stephena ochránit nedokázala; to samo o sobě stačí k tomu, abys nebyla hodna být dál královnou. Měla jsi prověřit všechny moje lidi, jestli se mezi nimi neskrývá zrádce. Opravdu sis myslela, že bych se vydal do rukou svých nepřátel bez ochrany? Nedovedeš vládnout, Felicity. Tak to prostě je. Já všechny odpůrce u dvora umlčím a jednou provždy skoncuji s tím demokratickým nesmyslem. Moc náleží těm, kteří jsou dost silní, aby si ji udrželi. Můj vnuk bude králem, a než nastane jeho čas, dohlédnu na to, aby nikdo z jeho nepřátel nezůstal naživu."
Všichni lidé před trůnem, kteří si ještě před chvílí šli navzájem po krku, teď stáli bok po boku proti vévodovi, spojeni společným zájmem a proti společnému nepříteli. Přes jejich rozdílná přesvědčení, zájmy a záměry žádný z nich neměl v úmyslu sklonit se před vévodou Starlightem. Všechno ostatní teď mohlo počkat. Několik rychlých pohledů jim stačilo, aby se o tom vzájemně ujistili, ale sir Robert jako politik přesto pocítil potřebu vyjádřit to slovy.
„Tohle je náš dvůr a naše země, vévodo Alriku, a budeme za ni bojovat do posledního dechu."
Ostatní obránci odpověděli souhlasným mručením. Šaman vystoupil kupředu a upřel na Alrika zamračený pohled.
„Toto je můj domov a nedopustím, aby byl ohrožen. Odejdi, Alriku, nebo přísahám, že tvoje hlava skončí naražená na píce!"
Vévoda Starlight si jen odfrkl. Beze spěchu si prohlédl jeden odhodlaný obličej po druhém a nakonec spočinul zrakem na Magusovi. „Nu, čaroději? Ty nepronesеš žádnou hrdinskou řeč? Žádná poslední slova vzdoru? Ne? Zdá se, že ne. Nikdy jsem nevěřil všemu, co se o tobě povídalo. Jenže já jsem vždycky znal cenu dobrého blufu. Od chvíle, kdy jsi otevřel Průrvu, jsi nevykonal nic pozoruhodného. Hlášení mých špehů bylo v tom směru velice jednoznačné. Že by ses tím skvělým zaklínadlem úplně vyčerpal? Na tom nezáleží. Před magickými útoky mne chrání Candlemassovo kouzlo. A mám tady dost ozbrojených mužů, aby přemohli i tebe. Takže:" Vévoda se otočil ke své armádě žoldnéřů, čekající na jeho rozkazy. „Zabijte je. Kromě mé zbloudilé dcery Felicity je všechny zabijte."
Žoldnéři vyrazili s válečným pokřikem vpřed; stovky řvoucích ozbrojených mužů. Allen Chance se jim vrhl vstříc, obrovskou dvoubřitou válečnou sekeru v rukou. Rozmáchl se svou strašnou zbraní, jako by nic nevážila, a první z nepřátel, kteří k němu dorazili, se svalili v tratolišti krve a vlastních vnitřností na zem. Chanceho sekera se míhala vzduchem a sekala svaly, kosti i brnění, zabíjela nebo mrzačila každého, kdo se jí odvážil postavit. Zvuk železného ostří zakusujícího se do masa byl zvukem prosté řezničiny a podlaha brzy zrudla krví. Kvestorův pohled i jeho široký úsměv nabyly silně mrazivé kvality a těm, kdo si ho pamatovali, náhle připomněl svého otce.
Ale byl to jen jeden muž a vojáci se kolem něj přehnali jako příboj rozbíjející se o skalnatý útes. Pašák zůstal s Tiffany. Srdce mu sice velelo bojovat po boku svého přítele, ale přísahal, že bude čarodějnici chránit. Tiffanina víra ve vlastní magii byla Magusovým odhalením silně podlomena, ale když teď stanula tváří v tvář bezprostřední hrozbě, výcvik z akademie nabyl nad pochybnostmi vrchu a rychle se uklidnila, aby se mohla zkoncentrovat. Sáhla hluboko do svého nitra pro magii, moc, kterou disponovala dříve, a našla ji okamžitě. Nebyla sice ani zdaleka tak silná jako ta, na niž si už začala zvykat, ale zanedbatelná také nebyla.
Tiffany vyslala svou vůli proti útočícím žoldnéřům a nejbližší z nich okamžitě usnuli a svalili se na podlahu. Stále další a další padali, sotva se dostali do oblasti jejího vlivu, a brzy se před ní navršila hromada těl. Pak Tiffany ucítila v levém spánku bodavou bolest a z nosu se jí spustila krev. Teď, když byla odříznuta od mocného zdroje cizí moci, byla zase jen pouhou čarodějnicí a magie si na ní vybírala krutou daň. Ale na tom nezáleželo. Měla práci a nikdo jí nebude moci vyčítat, že do ní nevložila vše.
Několik žoldnéřů se zastavilo za hranicí jejího vlivu a vytáhlo vrhací nože. Vtom se ale proti nim vrhl Pašák jako útočící beran, vrazil do nich takovou silou, až se kutáleli po podlaze. Vzápětí byl na nich a trhal jim hrdla svými strašnými čelistmi. Když je vyřídil, zůstal stát v kruhu mrtvých těl, zuřivě se rozhlížel a potřásal hlavou, až mu z mordy kapala krev; hledal další nepřátele. Asi tucet vojáků na něj zaútočilo s meči a sekerami a on šťastně zavyl; v příštím okamžiku už tancoval mezi nimi, zakusoval se jim do nohou i břich, na psa své velikosti se pohyboval neuvěřitelně rychle.
Tiffany křikla na Maguse, aby obnovil její spojení s matkou čarodějnicí, ale ten stál stranou, tichý a nehybný, pozoroval krvavou vřavu kolem, aniž do ní sám nějak zasáhl. Jeho plášť sebou neklidně škubal, avšak Magus nezačal čarovat, ani když se žoldnéři probili skoro až k němu. Zdálo se, jako by byl myšlenkami nepřítomný, soustředil se na něco jiného, co pro něj mělo mnohem větší význam než obyčejná rvačka mezi smrtelníky.
Cally a sir Vivian bojovali bok po boku, vládli svými meči se smrtící zručností danou dlouholetým cvikem. Doplňovali se, jako by k sobě patřili odjakživa. Žoldnéři se na ně valili ve vlnách, ale ani jednomu se nepodařilo hrdinu od Růžové věže nebo královninu bojovnici ohrozit. Cally a sir Vivian kryli rány a útočili, jejich čepele se míhaly v širokých oblucích příliš rychle na to, aby je lidský zrak dokázal sledovat. Mrtví se kolem nich vršili jako hradba a oni dál bojovali, sekali své nepřátele s děsivou snadností. Cally se divoce šklebila, šťastná, že dělá to, pro co se narodila, a dokonce i sir Vivian se usmíval. Už to bylo dávno, co naposledy čelili hrozbě hodné jejich zručnosti, a po letech půtek se stínovými politickými nepřáteli jim prosté, přímočaré násilí připadalo jako úleva. Přes velkou přesilu nepřátel se sir Vivian cítil pozoruhodně klidný. Tak dlouho už nebojoval po boku někoho, na koho se mohl spolehnout. Naposledy to bylo ještě s Gawainem... Podíval se na Cally a ta se na něho povzbudivě zašklebila.
„Tak, Viviane, co plánuješ po tomhle masakru?"
„Vzít tě na něco pořádného k pití," odpověděl s nenuceností, která jeho samého překvapila.
„To mi připadá jako skvělý plán," řekla Cally. „A pak ti protřepu kosti, až ti budou chrastit!"

„Kde jsi byla celý můj život?" zeptal se sir Vivian a oba se hlasitě rozesmáli.
Dva vojáci prorazili obranou a vrhli se na zamyšleného Maguse. Vévoda je vyzbrojil arthamy, dlouhými a ostrými stříbrnými dýkami, kterými se kdysi zabíjely čarodějnice, s runami vyleptanými do čepelí. Ale než se k němu stačili dostat, jeho černý plášť se mu sám svezl z ramen a rozletěl se vzduchem jako netopýr. Z výšky se snesl na žoldnéře a obklopil je svými záhyby. Muži sotva stačili vykřiknout a plášť z nich jediným mocným stiskem vymáčkl život. Na podlahu vystříkla krev a jiné tekutiny, pak plášť upustil obě mrtvá těla a vrátil se k Magusovi, připravený vrhnout se na novou kořist.
Sir Robert Hawke vládl svým mečem s nepřekonatelnou šermířskou zručností a prosekával si žoldnéři širokou cestu. Ve dnech svého mládí byl s mečem v ruce doslova neporazitelný a teď, když se mu vrátila síla a jistota, se u dvora nenašel muž, který by se mu mohl postavit. Žoldnéři se ho snažili udolat pouhou početní převahou, ale jeho břit jako by byl všude zároveň; paríroval, útočil, sekal a pronikal sebelepšími obranami, jako by tam vůbec nebyly. Při boji se smál, přestože měl proti sobě tak strašnou přesilu. Byl to dobrý pocit, být zase sám sebou a bít se pro jednoznačný důvod; a tato přesila nebyla nic proti tomu, čemu musel čelit ve válce s démony. Ennis Page, mladý a silný, kryl siru Robertovi záda a zachytil to málo, co proniklo jeho obranou.
„Jako za starých časů," pochvaloval si Page. „Obrovská přesila, nemožná situace a celý osud království je v našich rukou. To miluju!"
„K čertu s těmi amatéry," odpověděl sir Robert. „Svého času jsme bojovali s démony."
„Až tady s tím skončíme," řekl Page, který právě proklál jednoho žoldnéře, trhnutím z něj vyprostil svůj meč a vrazil ho do břicha druhému, „co kdybychom zabili toho parchanta Maguse? Jen tak z principu."
„Proč ne," přisvědčil sir Robert. „Já jsem ho nikdy neměl rád."
Šaman stál vedle trůnu a zamyšleně se mračil, zatímco jeho Netvor decimoval žoldnéře strašlivým způsobem. Bojoval jako zvíře, z drápů a zubů mu crčela krev a tu a tam použil svou sílu, aby své oběti urval ruku nebo nohu. Meče i sekery se do něj zatínaly, ale nezdálo se, že by to cítil, a jeho rány nikdy nekrvácely dlouho. Šaman bedlivě pozoroval bojovou vřavu. I nyní váhal odhalit skutečný rozsah své moci, ale když se hrstka vojáků nebezpečně přiblížila k trůnu, krátce si povzdechl a povolal moc Lesa. Vytvaroval ji a vrhl ji proti nepřátelům; žoldnéři zaječeli bolestí a zapotáceli se, jak se Les pohnul v jejich nitrech. Přes kůži jim začala prorůstat kůra a z očí a úst se jim prodíraly trnité větvičky, které jim trhaly vnitřnosti. Brzy z nich zbyla jen skupinka trnitých stromků stojících před trůnem, s kořeny pronikajícími dřevěnou podlahou. Šamana ten pohled nijak nepotěšil. Ve své době viděl umírat příliš mnoho lidí. Natáhl se a konejšivě pohladil královnu po ruce.
„Neboj se, má drahá. Postaráme se, aby se ti nic nestalo. Taková lůza pro nás nepředstavuje žádné nebezpečí."
„Prosím, pomoz mému synovi!" řekla Felicity. „Tvoje magie je jiná. Nemůžeš ho Šalbovi vyrvat?"
„Už jsem to zkusil," odpověděl Šaman zamračeně. „Zdá se, že se Šalba pojistil proti všem druhům magického útoku. A já ve skutečnosti nejsem nic než přírodní čaroděj s několika ošklivými triky v rukávu. Potřebuješ Maguse."
„Zkus s ním promluvit," řekla královna znechuceně. „Mne neposlechne."
„Buď si jistá, že až bude po boji a ty i tvůj trůn budete v bezpečí," řekl Šaman, „promluvím si s ním, že na to hned tak nezapomene."
Boj v trůnním sálu už ale pomalu ustával. Žoldnéři pochopili, že prohrávají a že jich většina padla. Začali couvat. Vévoda jim slíbil jednoduché, skoro nekrvavé převzetí moci, prakticky bez rizika. O tom, že budou muset čelit magii a hrdinům z legend, nepadlo ani slovo. Ale prohrát si nemohli dovolit. Jako zrádci by s největší pravděpodobností byli pověšeni. Žádný z nich nevěřil, že by je vévoda dokázal ochránit. Proto se uchýlili k Šalbovi a náhradnímu plánu, který si v tichosti předem připravili, jen tak pro jistotu. Jako žoldnéři byli ve své podstatě notoricky podezíraví a velmi pragmatičtí. Šalba přikývl, zvedl do vzduchu spící dítě a zvolal: „Přestaňte! Okamžitě ukončete boj, nebo malý král zemře!"
Všichni strnuli. Jednotlivé skupinky na sebe postupně přestaly dorážet; muži nechali ruce se zbraněmi klesnout a odstupovali od svých soupeřů. Všechny oči se teď upíraly na čaroděje Šalbu, který už zase držel dítě v náručí. Rozhlédl se a pak se nepříjemně ušklíbl.
„Tak je to lepší. Raději teď buďte rozumní. Já držím trumfovou kartu a nebojím se ji použít. Chci, aby všichni královnini ochránci odložili zbraně, vzdali se a poklekli přede mnou. Jinak zabiju chlapce... kousek po kousku."
Felicity se zděšeně podívala na vévodu. „Ty dovolíš, aby zabil tvého vlastního vnuka?"
„Ne," odpověděl vévoda Alric. „Ne, to nedovolím. Šalbo, dej mi to dítě! Tohle jsem v plánu neměl."
„Ale od samého začátku jsem to měl v plánu já," zasmál se Šalba. „Věděl jsem, že až na to dojde, ztratíš odvahu. Řekni všem, aby udělali, co jim přikazuji. Pro mne to dítě neznamená nic. Když budu muset, klidně ho zabiju."
„Dej mi to dítě!" zvolal vévoda. „To je rozkaz!"
„Sklapni," odsekl Šalba. „Začínáš měknout, starouši. Nech to na mně a pořád ještě můžeme vyhrát."
Sir Vivian zkoncentroval všechnu svou magii, přetvořil ji v jediný blesk a ten vyslal proti Šalbovi v naději, že ho překvapí. Magie se však od čarodějových ochran jen odrazila a zasáhla zpětně sira Viviana. Síla vlastní magie ho srazila k zemi, kde zůstal se sténáním ležet, neschopen vstát. Cally k němu okamžitě přiskočila s mečem v ruce, svým vlastním tělem ho chránila před dalším ohrožením.
„Tohle ať už nikdo nezkouší," řekl Šalba klidně. „Možná ještě nejsem plně kvalifikovaný čaroděj, ale ochrany mám lepší, než si dovedete představit. Jestli na mě ještě někdo použije svou magii, zabiju to děcko. Ale dost řečí. Vaše Veličenstvo, okamžitě se i se svými lidmi vzdejte, nebo uvidíte, jak váš drahocenný chlapeček umírá."
„Řekl bych, že to myslí vážně, Vaše Veličenstvo," zašeptal sir Robert. „Ale rozhodnutí je na vás. Jestli vsadíte na to, že blufuje, my se zařídíme podle vašich rozkazů."
„Ne," odpověděla královna. „Stejně jsem o trůn nikdy nestála. Odhoďte zbraně, mí věrní. Vzdáváme se."

Její obránci se podívali jeden na druhého, pak sir Robert a Ennis Page upustili své meče na podlahu a postavili se vedle trůnu. Chance odložil svou obrovskou sekeru, vzal Tiffany za loket a odvedl ji k nim. Pašák nepřestal vrčet, ale připojil se k ostatním. Netvor si dřepl vedle Šamana a začal si z rukou lízat krev a vnitřnosti zabitých nepřátel. Cally odhodila meč a usedla na zem vedle sira Viviana.
Tiffany se podívala na Maguse. „Všechno je to tvoje vina! Udělej něco!"
„Mlč," okřikl ji Magus. „Přemýšlím. Něco se děje. Něco, co jsem neplánoval. Cítím to."
„Děje se to přímo před tvýma očima, ty idiote!" zaječela Tiffany.
Ale Magus neposlouchal. Pohled jeho očí byl upřen do dálky a jeho zamračený výraz pomalu vystřídal zmatek. Šalba se tiše zasmál.
„Vždycky jsem věděl, že jenom blufuje. Zanechte ho jeho snům a výstřelkům. Teď, Vaše Veličenstvo, pojďte si pro své dítě."
„Nedělej to, Fliss!" zvolala Cally. „Jemu nemůžeš věřit!"
„Já vím," odpověděla královna. „Ale nemám na výběr. Má mého syna."
Vstala z prastarého dřevěného trůnu a začala pomalu sestupovat po jeho stupních dolů. Podívala se na své bezmocné obránce a usmála se, aby ukázala, že jim nic nevyčítá. Pak zamířila trůnním sálem ke šklebícímu se Šalbovi. V sále zavládlo až nepřirozené ticho, jak všichni tajili dech. Felicity se podívala na svého malého syna Stephena v Šalbově náručí, ale sáhnout po něm se neodvážila.
„Výborně," řekl Šalba. „Teď zůstaň klidně stát jako hodná holčička a nech mě, abych tě rychle a bezbolestně zabil, a já přísahám, že dítěti nikdo neublíží. Víš přece, že tě musím zabít."
„Ano," řekla Felicity. „Já vím."
„Kdybys zůstala naživu, vždycky by se našli nějací patriotičtí rebelové, kteří by se na tebe upjali. To nemohu dovolit. A u svého otce pomoc nehledej. Teď tady velím já. Stejně už byl čas, aby odstoupil. Ti, kdo vládnou silou, by se nikdy neměli dožít stáří a vlastní slabosti. Mimo to jsem si vždycky chtěl zabít královnu."
„Felicity!" zvolal vévoda a všichni se otočili za jeho hlasem, silným a rozhodným jako vždycky. „Chytej!"
Strhl si z krku Candlemassův talisman, mocné kouzlo, které ho ochraňovalo před jakýmkoliv nebezpečím, a hodil jí ho.
Čas jako by se zastavil. Všichni mlčky sledovali, jak amulet prolétl vzduchem a dopadl přímo do Felicitiny nastavené ruky. Šalba vytřeštil oči, ale než stačil otevřít ústa, aby něco řekl, Felicity vytáhla tenkou dýku, kterou vždycky nosila ukrytou v rukávu, a jediným zručným tahem mu prořízla hrdlo.
Veškerá ochrana, kterou mág mohl mít, nebyla nic proti Candlemassově talismanu. Začal pozpátku vrávorat a rukama se marně snažil sevřít krvácející ránu; už věděl, že si nikdy neměl pustit vévodovu dceru tak blízko k tělu. Felicity mu vytrhla svého spícího syna a rychle uskočila, ale Šalba byl mrtvý dříve, než dopadl na zem. Síní se rozlehl zvuk zbraní odhazovaných žoldnéři. Věděli, kdy prohráli. Felicity se podívala na mrtvého Šalbu a kopla ho do hlavy.
Vévoda Starlight se usmál. „To je moje dcera."
Královna Felicity se vrátila k trůnu, svého syna láskyplně svírala v náručí. Její obránci se rychle chopili zbraní a vytvořili kolem ní čestnou stráž. Sir Vivian už zase stál, i když se musel opřít o Cally, pohled měl dokonale jasný a meč v jeho ruce se ani nezachvěl. Vévoda pomalu vykročil vpřed a uklonil se před svou dcerou královnou.
„Stephen se probudí asi za hodinu. Dávka, kterou mu Šalba podal, byla pečlivě odměřena."
„Proč?" zeptala se Felicity. „Proč ses vzdal svého talismanu a ohrozil jsi svůj vlastní život?"
„On by tě zabil," odpověděl vévoda. „Svou tvrdohlavostí a pýchou jsem už ztratil jednu dceru a nikdy toho nepřestanu litovat."
„A Šalba by tě připravil o vládu nad Hillsdownem," řekl sir Robert. „To dodávám jen tak mimochodem."
Vévoda se usmál. „Ano, tak to bylo. Ale když se to vezme kolem a kolem, rodina je rodina."
Tiffany se dotkla Chanceho ruky. „Taky máš tak rád šťastné konce?"
V tu chvíli vletla otevřenými dveřmi do sálu maličká okřídlená víla Lehkonožka Lunotřpytná, která spěchala, jako by jí šlo o život. Rychle se transformovala do normální lidské velikostí a snesla se na podlahu před Maguse.
„Magusi! Oni šli do Převrácené katedrály!"
„Já vím," odpověděl Magus, když se probral ze zadumání. „Jestřáb a Rybářka s majordomem, jak jsem plánoval."
„A Nářek Jericha!"
„Cože?" Magus se zatvářil překvapeně a šokovaně. Prudce se otočil k Chancemu. „Kráčející muž přišel na Lesní hrad? Proč jsi mi to neřekl!"
„Nebyl jsi po ruce," odsekl Chance. „Jaký je v tom rozdíl?"
Magusův obličej byl teď nachově rudý a oči mu doslova vylézaly z důlků. Zmateně kolem sebe mával rukama, jako by nevěděl, co si s nimi má počít. Plášť se mu ovinul těsně kolem ramen, ale on si toho ani nevšiml. Všichni ostatní v síni ho překvapeně pozorovali a v duchu se rozhodovali, kam se schovat, jestli se rozzuří.
„O Jestřábovi a Rybářce jsem věděl," řekl Magus spíš pro sebe než pro někoho jiného. „Že půjdou do Převrácené katedrály jsem plánoval od začátku. Předtím jsem doufal v Haralda, ale ukázal se být příliš slabý. A připadalo mi, že majordomova přítomnost bude ku prospěchu věci, vzhledem k jeho rodokmenu. Ale netušil jsem, nepředvídal jsem, že sem přijde Kráčející muž a zaplete se do toho! Mohl by všechno pokazit! Musím ho zastavit!"
Vydal ze sebe děsivý výkřik plný vzteku a zmizel; svůj plášť si vzal s sebou. Na okamžik zavládlo ticho a pak se všichni obrátili k Lehkonožce Lunotřpytné. Ta jen pokrčila rameny.
„Na mě se nedívejte. Taky se mi se vším nesvěřuje."

9 V ZEMI SNĚNÍ

A tak konečně dorazili k vrcholu a věži Převrácené katedrály, pohřbené hluboko v temné zemi. Jestřáb, Rybářka, majordomus, Hořící muž a Hněv Boží ve světě lidí. Vyčerpaní a znavení, vlekli svá bolavá těla po posledních stupních vyčnívajících z krví potřísněné vnitřní stěny. Až na Hořícího muže, samozřejmě, který byl koneckonců mrtvý a zatracený, takže ho drobná pozemská muka už nesužovala. Prošli Poslechovou galerií, vyhnuli se Plíživým cárům a probojovali si cestu Cívkou snů, aby nakonec dospěli do hluboké věže s její jedinou místností a posledním strašlivým tajemstvím.
Jediný vstup do ní vedl prostými dřevěnými padacími dvířky ve stropě, zajištěnými železnou závorou. Jestřáb k nim přistupoval vzhledem ke zkušenosti s padacími dveřmi, jimiž se dostali do Převrácené katedrály, spíše váhavě, ale Rybářka jej nakonec vyprovokovala, aby se je pokusil otevřít. Hlavicí sekery - pro jistotu - odstrčil závoru a pak jí dveře opatrně nadzvedl. Chvíli počkal, aby dal čemukoliv nepříjemnému, co by případně mohlo číhat uvnitř, šanci se projevit, a pak se vytáhl do místnosti nahoře. Rybářka ho rychle následovala a v příštím okamžiku už stáli těsně vedle sebe a pátravě upírali oči do tmy. Přes jejich unavené, bolavé údy pro ně bylo skoro zklamáním, že tam na ně nečíhali žádní démoni ani jiní strážci. Místnost ve věži katedrály byla prostá a nezařízená, prázdná a celkově fádní, vybavená jediným oknem za dřevěnými okenicemi. Obyčejná půdní místnůstka s nízkým stropem a bez nábytku; jejím jediným zajímavým rysem bylo, že byla celá ze zlata. Podlaha, stěny i strop vyzařovaly svoje vlastní vnitřní světlo a lesklé stěny působily jako temná zrcadla, odrážející obraz Jestřába a Rybářky, jak se pomalu otáčeli. Přestože byli ve svých zemích princem a princeznou, tolik zlata najednou ještě neviděli - a už vůbec ne tak okázale použitého. Stěny byly dokonale hladké, zlatý kov nevykazoval žádné známky zpracování, a když se Jestřáb opatrně přiblížil ke svému odrazu a dotkl se ho prsty, připadalo mu, že zlato vydává vlastní teplo.
Majordomus na ně zavolal, kde to vázne. Jestřáb s Rybářkou mu nic nevysvětlovali a raději mu podali ruce a vytáhli ho k sobě nahoru. Postačil mu jediný pohled na zlaté zdi a nebyl schopen slova. Pak se k nim připojil Nářek, mumlající něco o marnosti a bláznovství. Jal se obcházet místnost a vztekle šťouchal do stěn prsty ve snaze odhalit, že se jedná o kočičí zlato nebo nějaký jiný důkaz podvodu. Poté zavládlo rozpačité ticho; nikomu se nechtělo nahnout se nad padacími dveřmi a pomoci Hořícímu muži nahoru. Nakonec se jimi prostě vznesl.
„Ty umíš létat?" otázal se ho Jestřáb. „Nevěděl jsem, že umíš létat."
„Je toho hodně, co o mně ještě nevíš," ušklíbl se Hořící muž.
„Tak proč jsi neletěl celou cestu?" zeptala se Rybářka. „Proč ses lopotil s námi?"
„Abych se mohl dívat, jak se namáháte a trpíte, samozřejmě."
„Jen tahle místnost musela stát celé jmění," řekl majordomus ohromeně.
Hořící muž pokrčil rameny, až se mu na nich roztancovaly plameny. „Pro mou katedrálu nebylo nic dost dobré. Alchymisté tvrdí, že všechno zlato vzniká v jádrech sluncí. Nejčistší ze všech kovů. Jak lépe by bylo možné překonat můj nejskvělejší výtvor? Na výrobu této místnosti byly použity tuny zlata. Všechno ho dodali dobří a spravedliví. Jsem si jist, že si tím chtěli koupit cestu do nebe, kam jejich mysli nikdy nevstoupily."
Jestřáb s Rybářkou přistoupili k oknu, aby si prohlédli zavřené okenice. Obě jejich dřevěná křídla byla pokryta malbou znázorňující jednoduchým, vysoce stylizovaným způsobem nebe. Byla tam zelená pole pod teplým sluncem, kde lidé a zvířata žili pospolu, a okřídlení andělé s harfami a svatozářemi se vznášeli na dokonale modrém nebi jako půvabné labutě na nekonečném jezeře. Styl obrazu byl naivní, skoro primitivní, ale celá scéna měla nepopiratelné kouzlo a sílu. Jestřáb s Rybářkou ucítili náhlý nárůst teploty, jak k nim zezadu přistoupil Hořící muž, a rychle mu uvolnili cestu. Předklonil se a chvíli studoval malbu, pak si hlasitě odfrkl.
„Velice vkusné, řekl bych. Z nedávné doby, samozřejmě. A naprosto nepravdivé."
„Jak to můžeš vědět, vrahu?" zeptal se ho Kráčející muž.
„Součástí pekelného trestu je i znalost toho, co jste ztratili," odpověděl Hořící muž. „Peklo zná všechny způsoby krutosti. Tvůj spravedlivý a milosrdný bůh nevynechá jediný trik."
„Pověz nám o Bráně," řekl Jestřáb spěšně, aby zabránil hádce. „Kde přesně je?"
„Za těmito okenicemi," odpověděl Hořící muž. „Otevři je, prolez oknem a hle - říše Snění."
„Tak prosté to být nemůže," namítl Nářek, mračící se na zpodobnění nebe. „Teď musíme být velice hluboko pod zemí. Co je za těmi okenicemi doopravdy? Hlína, která nikdy nespatřila světlo dne? Možná kousek pekla samotného."
„Na svatého muže jsi trochu moc pragmatický," zasmál se Hořící muž. „Ale na tom stejně nezáleží. Ty okenice otevřít nikdy nedokážete."
Nikoho příliš nepřekvapilo, že to Jestřáb okamžitě vzal jako výzvu. Už si všiml, že okenice nejsou opatřené zámkem, zástrčkou ani závorou, a tak udělal to nejlogičtější a udeřil do nich sekerou. Vložil do toho hodně síly, ale těžká kovová hlavice od dřeva odskočila, aniž mu sebeméně ublížila nebo jen poškrábala malbu. Jestřáb upustil sekeru na podlahu a strávil jistý čas poskakováním v kruhu, přičemž se snažil obnovit cit ve svých ochromených prstech.
„Zajímavé," poznamenala Rybářka. „Ani očarování tvé sekery velemágem tady není nic platné."
„Zajímavé," zavrčel Jestřáb skrze sevřené zuby. „Jo, to je přesně to slovo, které jsem se právě chystal použít."
Nářek pozvedl svou dlouhou dřevěnou hůl a panovačně zabušil jejím ocelí okutým koncem na okenice. „Otevři se! Ve jménu Páně!"
Nic se nestalo. Hořící muž se ušklíbl. „Přece sis nemohl myslet, že to bude takhle jednoduché! To by nebyla žádná tajná brána, kdyby ji dokázal otevřít kdekdo. Ruka žádného smrtelníka s okenicemi nehne. Snění není pro oči lidí."
Otočili se a pohlédli na něj; otevřeně se jim vysmíval, až mu plamínky tancovaly kolem úst. Jestřáb znovu pozvedl sekeru.
„Ty jsi to věděl celou tu dobu," řekl prostě. „Proto jsi nás sem tak ochotně zavedl. Aby ses mohl kochat naším vztekem a bezmocí, až zjistíme, že dál nemůžeme."
„Samozřejmě," odpověděl Hořící muž. „Prokletí musejí čerpat své drobné radosti, kde to jen jde."

„Nějaký způsob existovat musí," prohlásila Rybářka. „A ty nám ho prozradíš."
„Nebo co?" opáčil Hořící muž a znovu se zašklebil. „Nemůžete mi ublížit a nemůžete mě zabít. Už jsem byl potrestán mnohem krutěji, než si vůbec dokážete představit."
„Nenech se jím vyprovokovat," varoval ji Nářek. „Teď se potřebujeme soustředit na náš problém. Bůh by nás sem nezavedl pro nic za nic."
„Myslím," ozval se majordomus, „že teď mám příležitost ospravedlnit svou přítomnost zde." Pomalu přistoupil k zavřeným dřevěným okenicím a před sebou držel Ruku slávy. „Já dokážu nalézt cestu kamkoliv. To byl vždycky můj dar, moje magie. A Ruka může otevřít jakékoliv zamčené dveře. Jestliže svou magii zaostřím Rukou, myslím, že ty okenice otevřu. Proto jsem tady. Ustupte, udělejte mi místo k práci."
Všichni o několik kroků ucouvli, včetně Hořícího muže. Majordomus pozvedl Ruku slávy proti okenicím. Sotva se přiblížila k malovanému dřevu, z jejích prstů vyšlehly plameny, ale namísto obvyklého měkkého, nažloutlého světla svíček, teď zářily modrobílým, oslňujícím světlem, které stále sílilo. Majordomus zamhouřil oči, ale pohled neodvrátil. Asi palec od okenic se začaly mumifikované prsty třást a pak se pomalu pohnuly, jako by se dávno mrtvá Ruka probouzela.
„Co se to, k čertu, děje?" zeptala se Rybářka tiše.
„Ať se propadnu," zamumlal majordomus chraptivě, aniž se na ni podíval. „Nemělo by se dít vůbec nic. Vždyť jsem ji ještě neaktivoval!"
Prsty Ruky slávy se začaly rozevírat a svírat, jako by už se nemohly dočkat, až se dotknou okenic, a majordomus to jen s údivem pozoroval. Místnost teď zaplavil silný pocit cizí přítomnosti, jako by jich bylo o jednoho více. Vtom se Ruka náhle sevřela v pěst tak prudce, až její oheň uhasl, a dvakrát klepla o malované dřevo. Zvuk úderů jako by se nesl neuvěřitelně daleko, vracel se ozvěnou z nepředstavitelných dálek a pak se okenice začaly pomalu otevírat do zlaté místnosti a odhalovat bezbřehou temnotu na druhé straně. Temnotu tak hlubokou, že do ní nikdo nedokázal pohlédnout, dokonce ani Hořící muž ne; mnohem absolutnější, než byla ta v Temném lese a dlouhé noci. Naprostou absenci světla i čehokoliv jiného. Temnotu z konce vesmíru, až všechny hvězdy pohasnou a už nikdy se nerozsvítí.
Všichni zvědavě hleděli na Ruku slávy. Její prsty se znovu narovnaly a vypadala teď jako obyčejná preparovaná ruka mrtvoly. Majordomus jí několikrát zatřepal, ale bylo zřejmé, že svou roli už dohrála. Pocit nové přítomnosti v místnosti byl teď také pryč.
„Okenice, které ruka smrtelníka otevřít nemohla," řekl Nářek zvolna.
„Komu ta ruka vlastně původně patřila?" zeptal se Jestřáb.
Majordomus se zamyšleně zamračil. „Podle pověsti ji uťali mrtvole prvního krále. Toho, který dal popud ke stavbě této katedrály. Našel jsem ji ve Staré zbrojnici. Vypadá to, že tady má pořád ještě svou moc."
„Jak tě napadlo vzít ji s sebou?" otázala se Rybářka.
Majordomus se zamračil ještě víc. „Ruka mi to řekla. A ne, nechci k tomu nic dodat. Co kdybychom se bavili o něčem jiném, prosím?"
„Dobře," souhlasil Jestřáb. „Vypadá to, že Brána je otevřená. Isobel a já jdeme dovnitř. Nářku, předpokládám, že ty také?"
„Samozřejmě," odpověděl Nářek. „Na tom se nic nezměnilo. Stále je třeba zachránit svět před chaosem."
„Já nejdu," prohlásil Hořící muž. „Dovedl jsem vás tak daleko, jak jsem mohl. Jsem připoután ke svému výtvoru a zločinu."
„V tom případě tady majordomus počká, dokud se nevrátíme," řekl rychle Nářek.
„Opravdu?" zeptal se majordomus. Nejistě se podíval na Hořícího muže a ten se na něj nepříjemně ušklíbl. „A proč, smím-li se zeptat?"
„Musíš tady zůstat s Rukou slávy, aby Brána zůstala otevřená," vysvětlil mu Nářek. „Jinak by ji Hořící muž určitě zavřel a my bychom ve Snění uvízli navěky. Hlídej ho, aby nic nevyvedl."
„Sám?" zeptal se majordomus jen trochu plačtivě.
„Ty ho zvládneš," ujistil ho Jestřáb vesele. „Jsi přece vnuk velemága, ne? Když bude dělat potíže, párkrát ho nakopneš do toho jeho ohnivého zadku a bude to."
Majordomus si Hořícího muže pomalu změřil. „Ano. Myslím, že to bych mohl."
Rybářka se na něj zašklebila. „Udržuj pro nás v okně světlo. Budeme zpátky, než se naděješ."
„Že Snění se ještě žádná lidská bytost nevrátila," odpověděl Hořící muž vzdorovitě. „Najdete tam svou smrt, nebo něco ještě horšího."
Ostatní ho ignorovali. Několikrát se zhluboka nadechli, aby obrnili své nervy, pak se otočili a zahleděli se do temnoty za oknem. Před jejich očima se náhle objevila zářící nitka táhnoucí se na obě strany. Nitka rychle začala nabývat na šířce, jasnět a nadouvat se a najednou se před nimi otevřelo obrovské oko, jež zaplňovalo celé okno a upíralo se na ně. Zářilo velice jasně, mnohem silněji než hvězdy; oslepovalo je, a přesto nebyli schopni odvrátit zrak. Bylo obrovské a nelidské, živé a bdělé; pozorovalo je. Stále rostlo a přibližovalo se a uvnitř jeho černé zornice začali rozeznávat galaxii hvězd a planet. Majordomus a Hořící muž odvrátili pohled a zakryli si oči rukama, neschopni déle snést nehybný upřený pohled Oka.
Jestřáb, Rybářka a Nářek brzy dokázali rozeznat divy, jež Oko skrývalo. Místnost kolem nich, jejich cesta i poslání byly zapomenuty, ztraceny ve fascinaci vizí vynořujících se z Oka.
Před nimi se zvolna otáčely celé galaxie, neuvěřitelně obrovské a neuvěřitelně podrobné. Jako by reagovali na nějaké neslyšné volání, Jestřáb, Rybářka a Nářek vykročili vpřed a vstoupili do Brány.

Kráčeli po ničím nepodepřeném křišťálovém mostě, nekonečně dlouhém a klenoucím se nad nekonečně hlubokou

propastí. Věčnou nocí nad i pod nimi prolétávaly komety a padající hvězdy. Kolem byla slunce, planety a souhvězdí, jež neznali. V jednu chvíli kolem nich proplulo obrovské slunce nesené nějakým nezbadatelným přílivem; minulo je tak těsně, že se ho skoro mohli dotknout, a přesto je jeho záře neoslnila a jeho teplo sotva cítili. Na okamžik zůstali stát a čekali, až přeletí, a když se dostalo na jejich úroveň, ucítili v jeho jádru něco spícího. Něco skoro nepředstavitelně mocného, co čekalo na svoje narození nebo znovuzrození. Pohnulo se to ve spánku, jako by si to uvědomovalo jejich přítomnost, a v tom okamžiku byli zasaženi nepojmenovatelným strachem - ale ten rychle pominul a bytost, která spala v nitru slunce, znovu usnula.
Jestřáb šel po třpytivém křišťálovém mostě s Rybářkou po jednom boku a Nářkem po druhém, a ani jednoho z nich nevnímal. Veškerá únava a bolest z něj spadla. Bylo to jako kráčet ve snách a on cítil, že by tak mohl jít věčně. Pak před sebou uviděli v temnotě zářit Modrý měsíc, plný a mocný, a v tom okamžiku si uvědomili, kdo jsou a proč sem přišli. Jestřáb s Rybářkou se zastavili a podívali se do nekonečné hlubiny pod sebou, pak se mlčky vzali za ruce. Nářek zamumlal roztřeseným hlasem tichou modlitbu. A potom znovu vykročili, vstříc Modrému měsíci, který se před nimi velice pomalu zvětšoval.
Jak šli, jejich vzhled se měnil. Zprvu jen nepatrně, pak ale výrazněji se stávali jinou verzí lidí, kterými mohli být nebo ještě být mohou. Nejprve se změnily jejich šaty, barvy a styly se střídaly jeden za druhým. Potom následovala barva očí a vlasů, způsob chůze, jak se drželi a jejich věk. Chvíli byli mladí, pak zase staří, ale všechny ty různé podoby jim vždycky připadaly podivně povědomé.
Princ Rupert a princezna Julie kráčeli bok po boku s nedbalou sebedůvěrou mládí. Rupert měl obě oči a Juliiny vlasy byly zářivě zlatožluté a volně rozpuštěné. Pak z nich byli kapitáni Jestřáb a Rybářka v černých pláštích a uniformách Městské hlídky Havenu. On měl na zjizvené tváři jen jedno oko a ona měla své světlé vlasy svázané do copu. V příštím okamžiku byli ještě starší a šaty, které na sobě měli, neznali. Jestřábovi bylo něco přes šedesát a krátce zastřižené vlasy měl šedivé, ale opět měl obě oči. Rybářka měla vlasy husté jako vždycky, bílé jako mléko a stažené stříbrnou čelenkou. S nimi šly dvě dospělé děti, Jack a Gillian. Jack byl usměvavý, živý chlapec v mnišské kutně. Gillian měla oholenou hlavu, zlověstný výraz v obličeji a její rty se křivily ve velice znepokojivém úšklebku. Na sobě měla koženou zbroj zdobenou stříbrnými runami. Všichni čtyři šli pospolu, oči upřené k nějakému vzdálenému cíli, a litoval by každý pošetilec, který by se jim postavil do cesty.
Čas náhle přeskočil zpátky do současnosti a Jestřáb s Rybářkou se překvapeně zastavili uprostřed křišťálového mostu. Nářek se zastavil také a tvářil se jako někdo, kdo má zrovna plnou hlavu nějaké znepokojivé myšlenky. Jestřáb s Rybářkou se na sebe tázavě podívali.
„Co, k čertu, mělo znamenat tohle?" zeptala se Rybářka konečně.
„Nejspíš naše možná budoucnost," odpověděl Jestřáb. „Lidé, kterými bychom se mohli stát."
„A děti, které bychom mohli mít," dodala Rybářka. „Nevypadaly špatně."
„Ano. Docela ušly. Ačkoliv proč zrovna my bychom měli mít syna mnicha..."
„Nejspíš to byl jediný způsob, jak se proti nám mohl vzbouřit. Ona zase vypadala jako jednočlenná ženská armáda."
Rybářka se zamyšleně zadívala na Jestřába. „A ty jsi měl zase obě oči. Jak je to možné? Vyzkoušeli jsme přece každé kouzlo, o kterém jsme se doslechli, ale nic nebylo dost silné, aby to překonalo dávku divoké magie, které jsme byli vystaveni."
„Možná je to ze života, ve kterém jsem o oko vůbec nepřišel," poznamenal Jestřáb. „Těm teoriím mnohonásobných časových linií jsem nikdy pořádně nerozuměl."
Náhle si oba všimli, že je Nářek podezřele tichý, a ohlédli se, aby se podívali, co s ním je. Pomalu zvedl obličej ukrytý v dlaních a s vypětím všech sil se narovnal.
„Co jsi viděl, Nářku?" zeptala se Rybářka. „Viděl jsi, kdo nebo co se s tebe stane?"
„Nejsem si jistý," zamumlal Nářek. „Pokud byla tohle moje budoucnost, tak se vůbec nepodobá tomu, co jsem čekal. Opravdu nemyslím, že o tom chci mluvit."
„Viděl jsi nás?" otázal se Jestřáb.
„Ne. Jenom sebe. Jaký jsem byl, jaký jsem a jaký bych jednou mohl být. Nesmíte ale zapomínat na to, že tohle je místo chaosu a divoké magie. Nic tady není jisté a ničemu nemůžeme věřit. Ze všeho nejméně vizím budoucnosti. Vlastně vůbec není jisté, že tohle někdo z nás přežije."
„Poslyš, ty tedy dovedeš člověka povzbudit," řekla Rybářka. „Copak se vážně nedovedeš z ničeho radovat?"
Nářek se smutně usmál. „Proč myslíš, že jsem se stal mnichem na místě izolovaném od světa?"
Pak se před nimi otevřelo nové Oko a všichni tři se otočili. V tomto Oku bylo další Oko a tak to šlo až do nekonečna. Byl to tak závratný pohled, že se všichni tři museli rychle odvrátit, aby se jim nezatočila hlava a nezřítili se z můstku. Když se zase podívali před sebe, Oko tam už nebylo.
„Kolik Bran a skrytých říší tady vlastně je?" zeptal se Jestřáb.
„Bůh ví," odpověděla Rybářka.
„Ano," souhlasil Nářek. „Pravděpodobně ano."
„Myslím, že tě praštím," upozornila ho Rybářka.
„Pojďme dál," řekl Jestřáb rychle. „Zvládnu jenom určité množství záhad najednou. Zkusíme najít něco, s čím bych se mohl porvat. Vždycky se cítím mnohem jistější, když mám něco, s čím se můžu porvat."
„To je pravda," přisvědčila Rybářka vážně.
„Jdeme k Modrému měsíci," rozhodl Nářek. „Tak najdeme odpovědi na všechny svoje otázky a možná i svůj osud."
Pokračovali po křišťálovém mostě a vesmír kolem nich vířil. Viděli slunce a měsíce všech možných barev a odstínů, komety, které se řítily tmou a přitom ječely jako umírající děti. Hvězdy se formovaly do znervózňujících souhvězdí a kolem proplouvaly neviditelné přítomnosti, tříštící cestou planety. Ale most pod jejich nohama byl pevný a Modrý

měsíc před nimi zářil jako kynoucí prst. Cítili, jak je přitahuje.
Náhle se most převrátil a svrhl je do světa svíjejících se, zářících mlh. Jestřáb, Rybářka a Nářek se ocitli na něčem, co vypadalo jako pevná zem skoro dříve, než si to stačili uvědomit. Rychle se ohlédli, ale křišťálový most zmizel. Zjevně dorazili ke svému cíli. Nad nimi, skrz závoje mlhy, zářil Modrý měsíc jako otevřená dvířka nezemské pece. Zatímco se rozhlíželi po svém okolí, zaplavil je snový pocit nejistoty.
Mlha se kolem nich převalovala v proudech a chuchvalcích, a odhalovala mučivé záblesky místa, na které mířili. Nebylo parné, nebo mrazivé, příjemné, nebo nepříjemné, nic, co by mohli tak snadno pojmenovat. Místo toho z něj čišel neustálý pocit napjatého očekávání, jako by se v něm každou chvíli mělo něco stát. Místa, tvary a struktury se ustavičně přetvářely a mizely, vždy na okraji zorného pole, pokaždé když se člověk nedíval přímo na ně. Některé se okamžik tetelily jako střípky snů, jež se zapomínají hned po probuzení, zatím co jiné se objevovaly a ztrácely tak rychle, že po nich zbyl jen zneklidňující pocit.
Jestřáb měl dojem, že zahlédl velký pohádkový hrad s nemožně vysokými hradbami a štíhlými věžemi. Zdálo se mu, že viděl obrovské hrobkovité útvary visící na zdech jako gigantická klíšťata. A občas mu připadalo, že se před ním mihla místa, která by měl znát z minulosti, ale neúplná, jakoby nedokončená. Žádná z těch vizí ale netrvala dlouho a žádná nebyla příliš reálná. Bylo to, jako by si svět, do něhož přišli, zkoušel různé šaty, aby zjistil, ve kterých nejvíc zapůsobí na své hosty. Kolem se ozývaly nejrůznější zvuky, sílily, slábly a překrývaly se, od ptačího zpěvu přes vytí zvířat až po lidský hovor v neznámých jazycích. I ty zněly nějak uměle, jako by na ně ten svět promlouval, možná se snažil najít společnou rovinu a možná ne.
„Nevím, kde jsme," prohlásil nakonec Jestřáb, „ale nemyslím, že se mi tu líbí. Nic se tu nezdá být moc solidní. Nic není jisté."
„Co jiného bys čekal v zemi Snění?" otázal se Magus.
Všichni sebou překvapeně trhli, jak se čaroděj náhle objevil před nimi. Vypadal jako vždycky: malý, skoro nenápadný muž zavinutý v příliš velkém černém plášti. Jeho tvář i hlas byly zrádně mírné, ale pohled jeho bledě šedých očí byl nezvykle přímý. Nezdálo se, že by ho okolní měnící se svět nějak zvlášť zneklidňoval.
„Je to svět, kolem kterého obíhá Modrý měsíc," pokračoval Magus klidně. „To je to místo, jehož světlo odráží. Snění. Říkal jsem vám, že se sem nakonec dostanete, kapitáni Jestřábe a Rybářko. Vzpomínáte?" Přísně pohlédl na Nářka. „Ale tebe jsem tu nečekal. Kráčející muž. Tys tady být neměl. Mohl bys všechno zničit."
„Jsme tady, protože jsme se rozhodli sem jít," prohlásil Jestřáb. „A teď - kde přesně tohle místo, k čertu, vlastně je?"
„Není to ani tak místo, jako spíš pojem," odpověděl Magus. „Je to Snění, svět tranzitivních bytostí, domov a zdroj veškeré divoké magie."
„Tak počkat," ozvala se Rybářka. „Jak ses sem dostal ty, Magusi? V Převrácené katedrále jsi s námi nebyl. Jak ses dostal k Bráně?"
„Patřím sem," řekl Magus. „Jsem tranzitivní bytost." Krátce se rozhlédl. „Není to nic moc, ale nazývám to svým domovem. Nějaký čas jsem byl pryč. Procházel jsem se po světě, dělal jsem to i ono. Do vašeho světa smíme, jen když nás přivoláte, vědomě nebo bezděčně, a když se vrátíme, musíme čekat, až nás někdo zase zavolá. Já jsem se rozhodl zůstat v realitě, i přes její četná omezení. Fascinovala mne. Vy jste mě fascinovali - lidé se všemi svými taji a záhadami. A nyní jsem se sem zase vrátil. Připravoval jsem tohle setkání tak dlouho, kapitáni. Ne speciálně pro vás dva, ale pro lidi, jako jste vy. Hrdiny, kteří vědí, co je to odvaha, povinnost a čest. Spolu máme příležitost udělat něco nádherného, podivuhodného a velice nutného. Pokud nám to tady Hněv Boží nepokazí."
„Jestli představuji takovou hrozbu pro tvé plány," řekl Nářek, „proč mě prostě nezlikviduješ?"
„Protože už je pozdě," odpověděl Magus hořce. „Už jsi tady. Musíš být velice opatrný, Kráčející muži. Snění je místo víry, a víra tak silná a nekritická, jako je ta tvoje, z tebe může udělat velice nebezpečnou osobu. Pokud ti záleží na dalším přežití lidstva a skutečnosti samé, drž jazyk za zuby a do ničeho se nepleť, ať uslyšíš nebo uvidíš cokoliv."
„Isobel," řekl náhle Jestřáb přiduseným hlasem, „ty máš zase světlé vlasy. Co se stalo?"
Rybářka vzala pramen svých vlasů mezi prsty a přidržela si ho před očima. Po černém přelivu nezůstala ani památka a její vlasy byly zlatožluté jako dřív. Podívala se na Jestřába a začala krčit rameny, ale vtom se zarazila a prohlédla si ho pozorněji. „Jestřábe... sundej si pásku."
„Cože?"
„Sundej si pásku, lásko. Prostě si ji sundej. Mám takové zvláštní tušení..."
Jestřáb si pomalu sejmul černou hedvábnou pásku, jež zakrývala prázdný důlek po pravém oku, které mu vydloubl démon. Páska mu vyklouzla z prstů a spadla na zem. Nemusel ani vidět údiv v Rybářčině tváři, aby pochopil, že se stalo něco zázračného. Jeho pravé víčko, které tak dlouho zůstávalo zavřené, se pomalu otevřelo a poprvé po dvanácti letech se na svou ženu podíval oběma očima. Chvíli se jeden na druhého usmívali a pak se Jestřáb otočil k Magusovi.
„Co se to stalo, čaroději? Co se změnilo?"
„Víra je tady vše," odpověděl Magus. „Snění je místo představ a myšlenek, snů a fantazií a všeho mezi tím. Myšlenky tady mají svou moc. Fyzická přítomnost je pomíjivá a závisí na konkrétních úhlech pohledu. O tom, kdo a co jste tady, rozhodují vaše představy o sobě samých. Nenechte svoje myšlenky bloudit. Jestliže se tady zapomenete, už nikdy se nevrátíte zpět."
Rybářka se zkoumavě podívala na Nářka. „Ty ses vůbec nezměnil."
„Já vím, kdo jsem a co jsem," odpověděl Nářek Jericha. „Stal jsem se Kráčejícím mužem z vlastní svobodné vůle a rozhodnutí."
Ale neznělo to tak jistě, jak by mělo, a všichni si to uvědomovali; i on sám.
„Všechno až na tebe jsem předvídal," řekl Magus. „Muž, který se dobrovolně stane něčím méně a zároveň i více než člověkem."

Nárek se na něj ostře podíval. „Jak to myslíš, ‚méně'?"
„Vzdal ses svobodné vůle," odpověděl Magus. „Výměnou za něco, co nejsem s to pochopit. Jenomže já nejsem člověk a nikdy jsem jím nebyl."
„Takže ty jsi tranzitivní bytost," řekla Rybářka. „Možná bys nám mohl vysvětlit, co to má k čertu všechno znamenat."
„Je nás mnoho," odpověděl Magus, „protože my jsme legie. Promiňte, staré vtipy jsou vždycky ty nejlepší. Jsme takoví, jaké jste nás tu vytvořili. Není to naše vina, že se vám nelíbí tvar a struktura vašich vlastních snů."
Půda pod jejich nohama se náhle zachvěla a z mlhy se vynořilo něco, co zůstalo stát za Magusem a tyčilo se to vysoko nad ním. Byla to obrovská, devět stop vysoká znetvořená kostra jen vzdáleně podobná lidské a držící pohromadě pouze prastarou hrůznou magií. Z jejích šklebících se čelistí kanula krev v nepřetržitém karmínovém proudu, stékala jí po hrudní kosti a žebrech, zažloutlých věkem. Krev jí crčela i z prstů a čvachtala jí pod plochýma, kostnatýma nohama; vytékala jí z prázdných očních důlků jako slzy. Páchla po mršinách, hřbitovu a věcech, které by měly být dávno bezpečně pohřbené hluboko pod zemí.
Jestřáb s Rybářkou už měli zbraně v rukou a stáli bok po boku, připraveni bránit se při prvním náznaku nebezpečí. Nárek si obří kostru prohlížel a přitom se opíral o svou hůl.
„Co to k čertu je?" zeptal se Jestřáb.
„Krvavé kosti," opáčil Magus, který se ani neohlédl. Vypadal naprosto nevzrušeně, dokonce pobaveně neskrývaným hněvem a hrozbou zaznívajícími v Jestřábově hlase. „Je tranzitivní bytost stejně jako já. Nějaký prastarý démon nebo bůh mrtvých. Rozlišit to často není snadné. Před staletími měl svoje uctívače, ale na tom mu nikdy nezáleželo. Jediným jeho rysem bylo děsit a strašit, a krev, kterou z něj vidíte stékat, je krev jeho nesčetných obětí. Přišel, aby vás odvedl k nynějšímu mluvčímu našeho efemérního druhu. Upřímně vám doporučuji, abyste šli s ním. Nemáte nic ani zdaleka dost mocného, abyste ho mohli ohrozit."
„Kolik tranzitivních bytostí tu vlastně je?" zeptala se Rybářka, meč stále připravený.
„Tolik, kolik je třeba," odpověděl Magus. „A všechny se o vás velice zajímají."
Zatímco Magus mluvil, Jestřáb, Rybářka a Nárek si začali uvědomovat přítomnost dalších bytostí, které je mlčky pozorovaly z mlhy. Pohybovaly se pomalu, beze spěchu, těsně za hranicí jejich vidění a pomalu kolem nich kroužily; příšerné, nesmiřitelné stvůry, které je pozorovaly a studovaly neviditelnýma očima. Pomalu se stahovaly blíž a Jestřáb, Rybářka a Nárek tu a tam zahlédli odporné obrysy se stále se měnícími podrobnostmi, jako by tomu, co bylo v mlze, dávaly tvar jejich vlastní myšlenky.
„Dívejte se jen na mne a na Krvavé kosti," řekl jim Magus ostře. „Zjistíte, že je to tak mnohem bezpečnější. Naše tvary a povahy jsou zafixované a určené dlouholetou vírou, ale pouhá vaše přítomnost tady má na ostatní neblahý vliv. Věřte mi, že byste nechtěli vidět některé jiné tvory, které jste přilákali. Jděte prostě za Krvavými kostmi a ony vás dovedou k někomu, kdo vám odpoví na všechny vaše otázky. Ale nevyčítejte mi, že se vám některé odpovědi nebudou líbit." Obří kostra se náhle otočila a odkolébala se do mlhy a Magus ji následoval. Jestřáb s Rybářkou nemínili zůstat sami na tom mlžném místě, obklopeni neviditelnými nepřáteli, proto se vydali za nimi, zbraně stále připravené v rukou. Nárek jim kryl záda a dával si velký pozor, aby se ani neohlédl; jeho rty se bezhlesně pohybovaly, jak odříkával jeden z bojových žalmů. Bytosti v mlhách je následovaly, ale udržovaly si od nich stále stejný odstup. Tu a tam kolem sebe rozeznávali tvary předmětů: strom, trnitý keř, větev visící z propletených korun nad jejich hlavami. Tetelivý přísvit mlhy samotné pomalu ustupoval příšernému světlu Modrého měsíce. Jestřáb s Rybářkou zjistili ve stejném děsivém okamžiku, že se ocitli zpátky v Temném lese. Připadal jim naprosto skutečný - stejně temný, deprimující a duši sžírající, jak si ho pamatovali. Všechny stromy kolem byly mrtvé a prachnivé a hrozná duševní temnota ubíjela jejich mysli stejnou silou jako kdysi. Jestřáb s Rybářkou se drželi těsně u sebe, navzdory puchu kolem zhluboka dýchali a snažili se zůstat klidní. Nárek teď zpíval svoje žalmy hlasitě, ale na tak temné místo to byl velice slabý zvuk.
Jestřáb věděl, kam jdou, kam musejí dojít. A jaká příšerná, nesmrtelná bytost na ně čeká, aby je znovu přivítala.
Ale přesto se mu srdce bolestivě rozbušilo v hrudi, když konečně dorazili do strašného prohnilého srdce Temného lesa a tam, na svém prachnivém trůnu, seděl Kníže démonů. Zlovolná, příšerná stvůra, která už jednou málem zničila vše, co bylo Jestřábovi drahé. Kníže démonů vypadal jako člověk -dříve na sebe bral různý vzhled a mohl zase, ale pro tuto chvíli ho bavilo podobat se svým obětem. Jeho rysy byly rozmazané, jako by se neustále přetavoval. Dlouhé, štíhlé prsty měl zakončené drápy a z jeho karmínových očí se nedala vyčíst žádná lidská emoce. Byl nepřirozeně vysoký, možná osm stop, a vyhublý až na pokraj smrti hladem. Jeho mrtvolně bledá pokožka navozovala dojem něčeho, co příliš dlouho leželo ve tmě, až to změklo a začalo hnít. Oděný byl do černých cárů a otrhaných šatů a zpod širokého okraje velkého odraného klobouku mu svítil pár rudých očí. Široká ústa měl plná špičatých zubů, a když promluvil, byl jeho hlas tichý a syčivý; dráždil nervy jako skřípání příliš tvrdé křídy o tabuli.
„Je dobré setkat se zase se starými přáteli," řekl Kníže démonů. „Říkal jsem vám, že se ještě uvidíme. Nemůžete mě zabít, ubozí lidičkové. Zapuďte mne a já se jen vrátím sem, kde budu čekat, až mě zase nějaký blázen zavolá do světa lidí. Jsem tranzitivní bytost, ztělesnění myšlenek, a my žijeme déle než kterýkoliv náš pozemský nepřítel."
„Samozřejmě," ozval se Nárek, na kterého to zjevně neudělalo žádný dojem. „Zlo je věčné. To jsem věděl vždycky."
„Přísně vzato, my nejsme ani zlí, ani dobří," odpověděl Kníže démonů a uvelebil se pohodlněji na prachnivém pařezu, který byl jeho trůnem, pak si přehodil jednu nohu přes druhou. „To jsou lidské pojmy, lidská omezení. My jsme archetypy, odrazy toho, co lidé uchovávají v hloubi své mysli. Jsme stíny vrhané lidstvem. Jsme fyzické manifestace abstraktních pojmů, sil, strachů a očekávání. Osvobozené neurózy a psychózy vypuštěné do světa lidí. Jsme biče, které jste si sami na sebe upletli. Vyrostli jsme silní z lidských myšlenek, vytvoření v jednodušších časech, kdy všemu vládla divoká magie."
„Ty ses vždycky rád poslouchal," řekl Jestřáb. „Říkal jsi, že tranzitivní bytosti jsou vše, o čem jsme kdy snili."
„Ano," přisvědčil Kníže démonů. „Zvlášť vaše noční můry."

„Ale svět a lidé se změnili," řekl Magus a v jeho hlase bylo něco, co všechny přimělo, aby se na něho podívali. „Člověk se stal mnohem složitějším a divokou magii nahradil nejdříve pochopitelnější a snáze ovladatelnou vysokou magií, a v poslední době čím dál logičtějšími a užitečnějšími vědami. Lidstvo vstupuje do věku rozumu, nebo ho samo vytváří, a pro takové, jako jsme my, už brzy nebude mít upotřebení."
Kníže démonů se nervózně zavrtěl na svém tlejícím trůnu. „Se svým návratem do Snění jsi otálel dlouho, Magusi. A jako vždycky neseš špatné zprávy. Byl jsi stvořen příliš věrně k lidskému obrazu. Není divu, že tebou tolik opovrhujeme. Připomínáš nám to, co nenávidíme nejvíce."
„Proč nenávidíte lidstvo?" otázal se Jestřáb. V ústech měl sucho a jeho hlas zněl chraptivě, ale pohled jeho očí byl dokonale klidný. „Jestliže jsme vás stvořili, měli byste nám být spíše vděční."
Kníže démonů se krátce zasmál, drsně, nepříjemně a nenávistně. „Nic nevíš a ničemu nerozumíš, človíčku. Nenávidíme vás, protože jste skuteční. Díky tomu můžete růst, můžete se měnit a vyvíjet, stát se něčím víc, než jste nyní. Tranzitivní bytosti jsou svázány se svou podstatou a mohou být jen to, co jsou; jsme uvězněni a omezeni vašimi představami o nás. Existujeme věčně a jsme navěky prokleti nebýt jiní než takoví, jaké jste nás vy lidé stvořili.
Ale teď jste otevřeli Bránu, nečekaná zadní dvířka do Reality. Každá z tranzitivních bytostí ve Snění má teď alespoň svobodu se vám pomstít. Všichni teď můžeme vstoupit do světa smrtelníků, v celé své hrůzné slávě, bez toho, aby nás někdo volal. Po dlouhé, velice dlouhé době konečně nastal náš čas. Vtrhneme tam v plné síle, přemůžeme rozum a rozdrtíme tyranii vědy. Logika a pořádek, důsledek a příčina stejně jako všechno to, co nás dosud poutalo, bude smeteno a všem těm nešťastným lidským bytostem, které to přežijí, zase bude vládnout jen divoká magie. Jakmile se dráha Modrého měsíce opět protne s dráhou toho vašeho, zaplavíme svět a přetvoříme ho k svému vlastnímu nenávistnému obrazu. Chaos tam bude běsnit jako vlk ve stádu ovcí navěky a ještě déle. Ujišťuji vás, že si váš svět skutečně vychutnáme."
„Postavíme se vám," namítla Rybářka. „Nikdy se nevzdáme. Posledně jsme tě porazili."
„Tehdy jsem byl sám," odpověděl Kníže démonů. „Přesto jsem skoro zničil celé vaše království. Nás je ale víc, než si vůbec dokážete představit, a pod Modrým měsícem budeme velice mocní. Možná že v novém světě chaosu, který nastolíme, nakonec padnou i naše omezení. Staneme se skutečnými a konečně se budeme moci měnit a vyvíjet. Která bytost by nechtěla porazit svého tvůrce, aby se stala větší a silnější, než zamýšlel, aby svého stvořitele překonala?"
„A když ne?" zeptal se Nářek. „Jestli zůstanete tím, čím jste, co pak?"
„Pak za to budeme trestat lidstvo navěky," prohlásil Kníže démonů. „A peklo, které mu vytvoříme na zemi, bude horší než to, do něhož bude moci uniknout smrtí."
„Řečnění bylo vždycky tvou silnou stránkou," zabručel Magus. „Ale nezapomínej, že to všechno jsem umožnil já. Bylo to moje stvoření Průrvy v čase a prostoru, co zvýšilo úroveň divoké magie ve světě lidí a znovu probudilo k životu Bránu. Průrva byla taková užitečná hračka; věděl jsem, že jí nebudou schopni odolat."
„Patří ti naše vděčnost," odpověděl Kníže démonů chladně.
„Najdeme způsob, jak vás zastavit," prohlásil Nářek tvrdohlavě. „Bůh nedovolí, abyste zvítězili."
„Divoká magie je magií stvoření," odpověděl Kníže démonů. „Možná Boha vzkřísíme nebo si vyrobíme nového, svého vlastního. Pod Modrým měsícem je možné všechno."
„Přesně tak," přisvědčil Magus a znovu bylo v jeho hlase něco, co na něho soustředilo pozornost všech. „Všechno, co se stalo, se stalo díky mně. To já jsem to plánoval po celá staletí, manipuloval jsem se světem smrtelníků a jistými užitečnými lidmi v něm, abych vše přivedl k tomuto místu a tomuto okamžiku. Po pravdě řečeno, mám v úmyslu Bránu uzavřít a navždy tak oddělit realitu od Snění, odstranit ze světa lidí všechnu magii." Lehce se usmál na své posluchače, jako by je vybízel ke komentářům, a pak pokračoval: „Žil jsem ve světě lidí velice dlouho a viděl jsem, jak rozum pomalu vytlačuje pověry. Jak je divoké šílenství kroceno a odstraňováno a svět se tak stává lepším místem. Docházelo k tomu přirozeně, jak lidstvo dospívalo.
Bez magie, bez všeho pokušení a perverze nadějí a ctižádostí, budou lidé mnohem lepší. Tranzitivní bytosti se už přežily. Lidstvo je už nepotřebuje. Vyrostlo ze svých hraček. Co jiného jsme koneckonců byli? Nebezpečné hračky kousající do rukou, které nás vytvořily. Promiňte mi, že jsem trochu odbočil od tématu. Jde o to, že míním převrátit zpět Převrácenou katedrálu, nechat ji, aby se znovu vzpínala k nebesům a přitom na věčné časy zavřít Bránu. Víte, tahle Brána je úplně poslední. Proto se Temný les objevuje výhradně v Lesním království."
Magus zamyšleně potřásl hlavou a usmál se na zlověstně tichého Knížete démonů. „Dlouho, velice dlouho jsem kráčel světem lidí, žil jsem mezi nimi jako jeden z nich a pomalu jsem se je naučil mít rád, protože přes své četné a nepopiratelné chyby mají budoucnost. To, pro co je tak odsuzujete, je jednou udělá většími, než bychom my kdy mohli být. Ať už s Modrým měsícem nebo bez něj. Proto jsem zradil svůj vlastní druh a vrátil jsem se sem, abych s vámi zůstal, navždy oddělený od lidstva, protože náš čas už skončil."
Kníže démonů vyskočil a hrozivě se vztyčil nad Magusovou nepatrnou postavou. „Mezi lidmi jsi zešílel! Zapomněl jsi snad, že tady ve Snění můžeme existovat, jen když je Modrý měsíc v úplňku? Že jakmile přejde, proměníme se v nic, v méně než nic, dokud nás někdo nezavolá do světa lidí? Když ale projdeme Bránou a zabereme jejich svět, budeme existovat věčně a budeme mu vládnout!"
„My za to nestojíme," odpověděl Magus. „Když získáme svět, budeme si s ním jen hrát, až ho rozbijeme." Otočil se k Jestřábovi, Rybářce a Kráčejícímu muži a upřel na ně svůj klidný, nevyzpytatelný pohled. „Chápete, o čem mluvím. Veškerá magie pochází ze Snění. Jakmile Bránu zavřu, bude to znamenat konec vší magie a magických tvorů. Ne hned. Bude to trvat staletí, než se všechna magie, která je teď na světě, vyčerpá. Ale nakonec nezůstanou žádné divy a žádné noční můry. Věda nahradí magii v celém světě lidí."
„Už žádní draci," řekla Rybářka. „A žádní jednorožci."
„Žádní upíři a vlkodlaci," dodal Jestřáb. „Žádní démoni."

„Přesně tak," přisvědčil Magus.
„Ta poslední Brána," řekl Nářek pomalu. „Vytvořil ji Hořící muž v Převrácené katedrále pomocí krvavé oběti?"
„Ne," odpověděl Magus trpělivě. „Vždycky existovaly škvíry, slabá místa v realitě, přes která mohla magie pronikat. Převrácená katedrála jen Bráně zajistila domov, zaostření. Přesně jak jsem plánoval. Zařídil jsem to tak, aby Tomas Chadbourne uzavřel dohodu s Knížetem démonů a všechno to uvedl do pohybu. Přesvědčil jsem prvního Lesního krále, aby kolem Převrácené katedrály vystavěl hrad a izoloval tak poslední Bránu, zatímco jsem čekal na správnou kombinaci lidí a správný čas na to, abych ji uzavřel navždy."
„Mám opravdu špatný pocit, že se mi odpověď na tohle nebude líbit," řekl Jestřáb, „ale jak vlastně chceš Bránu zavřít?"
Magus se na něj smutně usmál. „Tím, že tady zemřete, princi Ruperte a princezno Julie. Musíte tady zahynout vlastní rukou nebo o své svobodné vůli. Dobrovolná oběť, která odčiní tu Chadbournovu krvavou. Vaše smrt na tomto místě se stane okamžikem nepopiratelné reality, který využiji k tomu, abych Bránu učinil skutečnou a zničil ji."
„Ne," namítl Nářek okamžitě. „Musí existovat jiný způsob. Musí."
„Radím ti, aby ses do toho nepletl!" okřikl ho Magus ostře. „Pořád ještě můžeš všechno pokazit. Je v tobě něco magického, Kráčející muži, a já tomu nevěřím. Tak buď zticha a drž se stranou."
Nářek se podíval na Jestřába a Rybářku. „Vždycky jsem věděl, kdo jste. Byli jste mými hrdiny. Dovolte, abych zemřel místo vás. Jste větší legendy, než jsem kdy byl já - nebo kdy budu. Kráčející muž tady byl vždycky."
„Ty to být nemůžeš," odpověděl Magus klidně. „Už jsem ti řekl, že ses pro ten účel stal nevhodným ve chvíli, kdy ses učinil něčím méně a zároveň více než člověkem. Ale ty jsi vždycky tak trochu toužil po smrti, je to tak? Od chvíle, kdy démoni povraždili tvoje bratry mnichy, ses cítil vinen, že jsi přežil. Celou tu dobu jsi bojoval se zlem částečně také proto, že jsi doufal najít někoho dostatečně mocného, kdo by tě zabil, a tak jsi splatil svůj dluh. Jenže teď se do toho nesmíš míchat. Na tohle je třeba bezvýhradně lidská oběť."
„Tím myslí nás," řekl Jestřáb. „Nevím, čím to je, ale vždycky to spadne na nás. Zase jsem poslední muž na padacím mostě."
„Jo," přikývla Rybářka. „Přišli jsme, vykonali jsme."
Oba si dlouze povzdechli a pak se za sebe zadívali; ostatní kolem sebe nevnímali, jako by tam byli sami.
„Proč vždycky my?" zeptala se Rybářka.
„Protože jsme jediní, komu se dá věřit, že to udělá správně," odpověděl Jestřáb. „Ať to stojí, co chce. Jenomže já to ještě nevzdávám. Na to, že je naše smrt nezbytná, máme jen Magusovo slovo, a ten už přiznal, že lhal prakticky ve všem ostatním."
„Ale jestli doopravdy není jiná možnost..."
„Pak uděláme, co je třeba. Jako jsme to dělali vždycky. Osobně bych dal přednost tomu pozabíjet všechno, co se na tomhle příšerném místě hne, a pak si na jejich mrtvolách zatančit gigu."
Rybářka se smutně usmála. „Jo. Tohle mi vždycky vyhovovalo. Ale jestli má Magus pravdu, tyhle stvůry jsou nesmrtelné."
„Já vím," povzdechl si Jestřáb. „Je to vážně ironie. Museli jsme urazit celou tu dlouhou cestu domů, zpátky tam, kde jsme začali, abychom tu našli svůj konec. Přesně jako v těch zatracených příšerných baladách, které jsem vždycky tak nenáviděl."
„Jsme teď legendy," řekla Rybářka. „Myslela bych, že bychom neměli umřít jako obyčejní lidé. Byli jsme docela dobrá dvojka, co myslíš?"
„Ta nejlepší. Jen pro případ, že by na to později nebyl čas... vždycky jsem tě miloval, Julie."
„A já jsem vždycky milovala tebe, Ruperte."
„Jak dojemné," ušklíbl se Kníže démonů. „To si vážně myslíte, že tady budeme jen tak stát a dívat se, jak maříte naše plány? Mám lepší nápad. Vypadá to, že zabít vás by bylo příliš riskantní, ale určitě vás můžeme zneškodnit a pak vás vzít s sebou, až pronikneme Bránou. Ve světě smrtelníků si pak spolu užijeme spoustu zábavy. Už se nemůžu dočkat, jak vás uslyším ječet - věčně!"
Jestřáb s Rybářkou se rychle ohlédli. Krvavé kosti je stále pozoroval, šklebil se na ně svým karmínovým úsměvem a oni cítili, jak se kolem nich stahuje nějaká nová přítomnost. Něco se pohybovalo mezi mrtvými stromy, těsně za hranicí mýtiny. Obrovské stíny se kymácely na všech stranách a už se ani nesnažily schovávat. Jestřáb s Rybářkou potěžkali svoje zbraně. Byli obklíčeni a tu a tam na okamžik zahlédli některé z nově příchozích. Nářek tiše vykřikl. Jsou horší věci než démoni. Představy tak odporné a abstraktní, že jim nikdy nemělo být dovoleno získat fyzickou podobu. Šílenství ve své nahotě, noční můry z nejtemnějších hlubin lidské mysli.
Magus se rozhlédl kolem sebe. „Jděte pryč! Ve světě lidí jsem se toho hodně naučil a nedovolím -"
Kníže démonů ho jediným úderem srazil k zemi a pak mu dupl těžkou botou na prsa. Černý plášť sebou bezmocně zacukal, uvězněný pod tíhou Magusova těla.
„Byl jsi příliš dlouho pryč, Magusi," řekl Kníže démonů a z temnoty se ozvalo hromové souhlasné zavrčení. „Tohle je náš domov a jsme tady tak silní, jak věříme, že jsme. Postupně tě roztrháme na kusy, Magusi, a pak zase znovu a znovu. A až všichni odejdeme do reality, vezmeme to, co z tebe zůstane, s sebou, aby ses mohl dívat, jak hrozné věci budeme dělat tvým milovaným lidem a světu vůbec."
Příšerné bytosti kolem mýtiny se začaly přibližovat, nesnesitelné hrůzy a děsy. Jestřáb s Rybářkou pozvedli zbraně. Magus na ně zoufale křičel, aby se sami zabili, dokud je ještě čas. A Nářek Jericha, Kráčející muž, se obrátil ke svému nitru.
Skříňka. Vzpomeň si na skříňku.
Nářek sáhl do kapsy svého dlouhého pláště a vytáhl z ní malou dřevěnou krabičku, kterou našel v Kostnici Převrácené

katedrály. Uvnitř skříňky, kterou vyrobil Kristus svýma vlastníma rukama, stále žhnula prvotní jiskérka, počátek všeho stvoření. Kdyby skříňku otevřel, což možná mohl pouze on, a vypustil svaté světlo ven, bezpochyby by smetl všechny hrozící stíny Snění a zničil všechny tranzitivní bytosti i s jejich hrůzným, pomíjivým královstvím. On by samozřejmě zahynul také, stejně jako Jestřáb a Rybářka, ale na tom už dávno přestalo záležet. Ne, pokud zničí Snění, zdroj veškeré magie, zničí přitom i náboženství, kterému tak dlouho věřil a sloužil? Zbude ve světě chladné a bezcitné logiky a vědy místo na Boží zázraky? Může si vzít na svědomí zničení andělů a ďáblů, nebe i pekla, stejně jako vší nezměrné slávy, kterou životu dodávaly? Mohl pro záchranu lidstva zavraždit Boha?
Zhluboka se nadechl a pak se rozhodl. Bůh je víc než jen magie, víc než zázraky. Je načase, aby svou víru podpořil činem. Jeho ruka se natáhla k dřevěnému víku skříňky.
„Ne!" zaječel Magus zoufale a začal se zmítat pod těžkou nohou Knížete temnot. „To světlo by zničilo Snění i Realitu! Jiskřička stvoření by smetla všechno, celý vesmír by začal zase od začátku!"
„Jen ať si tu svou skříňku otevře," řekl Kníže démonů. „Tohle je můj domov a moje temnota odolá jakémukoliv světlu."
Temnota se kolem nich sevřela, vyvalila se proti nim jako černý příboj, pohltila stromy i bytosti, jež se mezi nimi ukrývaly, takže nakonec zbyla jen mýtina a oni na ni jako hlavní postavy dramatu ozářené příšerným reflektorem Modrého měsíce. A vtom se Jestřáb usmál.
„Zatraceně, jak jen jsem mohl zapomenout?" řekl skoro udiveně. „To všechno tady užjednou bylo. Pohlceni temnotou, konec světa se blíží a řešení jsem měl po celou dobu u sebe!"
„No jasně!" zvolala Rybářka. „Duhový meč!"
Jestřáb odhodil sekeru a sáhl po jílci meče, jenž mu visel u pasu, meče, který mu přinesl majordomus pro případ, že by zase musel zachraňovat Les. Kníže démonů se mu zasmál do obličeje.
„To by fungovalo jen ve skutečném světě. Tohle je Snění, kam doopravdy patřím. Dvakrát mě zapudit nemůžeš, princátko!"
„Duha to nevyřeší," řekl pomalu Nářek, který se nechal vést svými pocity, svou vírou. „Ani Zdroj. Ale když je spojíme, Zdroj dá duze sílu, duha dá Zdroji směr a účel. Mýlil ses, Magusi, měl jsem tady být. My všichni. Máme víru, Ruperta a Julii. Na konci, v temnotě, je to všechno, co zbývá."
Kníže temnot, Krvavé kosti a všechny ostatní tranzitivní bytosti zavyly vztekem a hrůzou, jak Jestřáb, který kdysi býval a vždy už bude princem Rupertem, tasil z pochvy Duhový meč. Pozvedl tu jen zdánlivě obyčejnou zbraň nad hlavu, a Rybářčiny ruce se na dlouhém jílci spojily s jeho, jak společně přivolali duhu - ne pro sebe, ale pro celé lidstvo a pro všechny křehké poklady skutečného světa. Když to udělali, Nářek Jericha, Kráčející muž, který byl vždycky víc než jen Hněv boží ve světě lidí, pootevřel skříňku a zašeptal hlasem, jenž nebyl tak docela jeho: Budiž světlo!
Duha udeřila do černého srdce Temného lesa, hřmící vodopád stínů, odstínů a barev, ostrý, živý a překrásný až k nevíře. Z dřevěné skříňky vytrysklo oslnivé světlo, aby se spojilo s duhou v prvotní sílu, jíž nelze odolat. Jestřáb s Rybářkou se k sobě tiskli a ze všech sil svírali meč, zatímco kolem nich svaté světlo duhy vířilo jako zuřící bouře, hrozící je každou chvíli smést. Kníže démonů, Krvavé kosti, Magus i ostatní tranzitivní bytosti naposledy zoufale zaječeli a byli pryč, rozpustili se v neúprosné moci padající duhy; pouhé stíny skutečnosti byly smeteny silnějším jasem. Snění a Modrý měsíc přestaly existovat.
A pouze Nářek Jericha, Bohem vyvolený, měl dost silnou vůli, aby dřevěnou skříňku zase zavřel a udržel Zdroj v ní. Duha vybledla a s ní zmizeli i Jestřáb, Rybářka a Nářek. Dlouhá, temná noc Modrého měsíce skončila v jediném úžasném okamžiku světla.

10 UROVNÁNÍ

Otevřeným oknem ve zlaté místnosti se duha opět vrátila domů. Rozhrnula temnotu a proletěla horizontálně pokojem jako živý obléhací beran. Dopadla na zem mezi majordomem a Hořícím mužem a ti se z pouhé její ohromující přítomnosti svalili na podlahu. Hořící muž vykřikl a odvrátil se, přitiskl si ruce obalené plameny ke křečovitě zavřeným víčkům, neschopen na duhu pohlédnout. Majordomus naproti tomu poulil oči, omámený a šťastný. Vždycky ho zajímalo, jak asi vypadá duha zblízka. V očích mu plály její živé barvy, zaplavovaly celé jeho tělo a smývaly z něj všechnu bolest a utrpení. Pak duha pohasla a uprostřed náhle lacině pompézní místnosti stáli Jestřáb, Rybářka a Nářek Jericha.
Jestřáb se pomalu rozhlédl, jako by se probouzel ze sna, který mu ještě připadal skutečnější než realita. „Zatraceně," řekl konečně. „My žijeme. Jak to?"
„Když se celé Snění začalo rozpouštět, myslela jsem, že je nadobro po nás," dodala Rybářka. „Nářku, proč nejsme mrtví?"
„Duha nás přinesla zpět, protože sem patříme," vysvětlil jí Nářek. „Nebyli jsme součást Snění, a proto jsme jeho zkáze unikli."
„Opravdu je po něm?" ujišťoval se Jestřáb. „Navždy?"
„Kdo ví?" odpověděl Nářek. „A co na tom záleží, když jsme se od něj navždy oddělili. Už žádná magie... jaký asi bude svět bez ní?"
„Pravděpodobně klidnější," řekla Rybářka. „Myslíš, že Magus věděl, že zahyne spolu s ostatními tranzitivními bytostmi? Byla to od začátku součást jeho plánu?"
„Věděl, že jeho čas už pominul," odpověděl Jestřáb. „Ve světě, jaký teď bude, by pro něj už nebylo místo."
„Promiňte," ozval se majordomus. „Tedy, vítejte zpátky a tak podobně, ale obtěžoval by se alespoň jeden z vás vysvětlit mi, o čem to, sakra, mluvíte? Kde jste byli? Co se stalo? Co jste našli? A jak je možné, že Jestřáb má zase obě oči?"
Jestřáb se zašklebil. „Promiň, majordome, bylo toho na nás trochu moc najednou. Co jsme našli? Místo, odkud

pocházejí sny. Včetně těch špatných. A pak jsme se dívali, jak umírají. I s Magusem." Povzdechl si. „Důležité je, že Lesní zemi už nic nehrozí. Všichni jsme zase v bezpečí. A bude to trvat celé generace, než se zjistí, jestli cena, kterou jsme za to zaplatili, nebyla příliš vysoká. Co Hořící muž - dělal problémy, když jsme tady nebyli?"
Majordomus několikrát zamrkal. „Vždyť jste byli pryč sotva několik vteřin. Jak dlouho to připadalo vám?"
Jestřáb s Rybářkou se podívali jeden na druhého. „Celé dny," řekla Rybářka konečně. „Roky. Já nevím. To je jedno. Takže Modrý měsíc už nás neohrožuje a nikdy nebude. Celé ti to povíme později, majordome."
„Mezitím," ozval se Nářek, „co uděláme s Hořícím mužem?"
Všichni se zamyšleně podívali na mrtvého muže nepřetržitě stravovaného plameny a ten jim pohled vzdorovitě oplatil. Ti, kteří prošli Bránou a vrátili se, se nějak změnili. Cítil to. Už se ho nebáli.
„Provinil se masovou vraždou, rouhačstvím, znesvěcením a Bůh sám ví čím ještě," řekl Nářek. „Ale už byl potrestán přísněji a strašlivěji, než bychom to mohli udělat my. Nechci mu víc ubližovat, ani kdyby to bylo v mé moci. Už jsem viděl příliš mnoho soudů, příliš mnoho zkázy. Dokud však bude tady, katedrála nemůže být očištěna."
„Mě odsud nevyženeš!" zaječel Hořící muž. „Tohle je moje největší dílo a můj největší zločin. První král Lesa mě k němu připoutal a propustit mne může jen jiný Lesní král. Naneštěstí pro tebe je král mrtev. Takže tu zůstanu navždy, abych kalil vody tohoto místa a kazil mu tu jeho zatracenou svátost."
„Já myslím, že ne," odpověděl Jestřáb a jeho hlas zazněl tak rezignovaně, že se na něj všichni překvapeně podívali. Bylo to, jako by se chystal na sebe vzít nějaké tíživé, ale nutné břemeno. „Všichni už víte, kdo jsem. Kdo jsem doopravdy. Byl jsem, jsem a vždycky budu Rupert, princ Lesního království. Jako Haraldova mladšího bratra mohou být trůn i koruna po právu mými, pokud bych si to přál. A proto tě svým prvním a posledním královským výnosem propouštím, Tomasi Chadbourne. Vrať se zpátky na místo, kam patříš. Jdi."
Hořící muž ze sebe vydal zvuk, který mohl být vzlyknutím i úsměškem. „Měl jsem to vědět. Vždycky si najdou způsob, jak člověka ošálit. No dobře, posíláš mě zpátky do pekla. Ale nemůžeš odstranit, co jsem tady udělal. Provedl jsem strašné, příšerné věci a provedl bych ještě horší, kdybych mohl - a jsem na to pyšný! Byl jsem stvůra a líbilo se mi to! Proklínám vás všechny..."
Po celou tu dobu, co na ně vykřikoval nadávky a prskal nenávistí, bledl, až nakonec zmizel úplně a nezůstalo z něj nic než sirný zápach a trocha sazí na podlaze, kde stál. Nějaký čas nikdo nepromluvil.
„Poslal jsem do pekla hodně lidí," řekl Nářek konečně. „Vždycky z důvodů, které mi tehdy připadaly dobré a spravedlivé. Ale nikdy jsem se nezamýšlel nad tím, co to doopravdy znamená. Jak se někdo může dívat na takové utrpení a nepocítit soucit, dokonce i s takovým, jako byl on? Ve starých, skutečně starých knihách se však píše, že hříšníci zůstávají v pekle jen tak dlouho, dokud nepochopí hrůznost svých činů. Jakmile si ji uvědomí a kají se, jsou propuštěni."
„A ty tomu věříš?" zeptal se majordomus.
„Musím," odpověděl Nářek. „Musím."
Rybářka se odvrátila, aby neviděla zmatek v jeho tváři. Náhle vykřikla úžasem a rozběhla se k otevřenému oknu; ostatní ji rychle následovali. Tma za okenicemi zmizela a nahradila ji nádherná vyhlídka na Lesní zemi z nějakého velice vyvýšeného místa. Les se rozkládal na všechny strany bezpočet mil. Široké pruhy porostu střídala obdělaná pole, třpytivé řeky a městečka s kamennými a hrázděnými domky. Lesní království v celé své kráse. A všude kolem zázračně znovu převrácené katedrály se rozkládal Lesní hrad se všemi svými chodbami, síněmi a nádvořími podobný kamenným vlnám na obrovském šedém moři.
„Odkud se to všechno vzalo?" zeptal se Jestřáb.
„Katedrála zaujala svoje právoplatné místo na slunci," řekl Nářek. „Teď se vypíná vzhůru k obloze, jak tomu mělo být vždycky."
„A hrad se roztáhl do původní velikosti kolem katedrály!" zvolal majordomus vzrušeně. „Cítím to! Takhle měl vždycky vypadat, než se zhroutil do chaosu, na který jsme byli všichni zvyklí! Teď už každá komnata zůstane na místě, chodby povedou, kam mají, a dveře se budou otevírat pokaždé do stejné místnosti." Majordomus se šťastně usmál. „Poprvé za celá staletí je všechno jak má být. Teď bude moje práce mnohem jednodušší. Už žádné stěhování místností, žádné sezónní přesuny. Místo pro každého a všechno na místě. Navždy. Dojetím bych brečel."
„Odsud je vidět až na hranice Lesa," řekla Rybářka užasle. „Ta katedrála je vyšší než hora Dračí doupě."
„Ne všechny zprávy jsou dobré," ozval se Jestřáb. Všichni se podívali, kam ukazuje, a uviděli tmavá místa v hloubi Lesa jako černé skvrny v zeleni, zlověstné stíny. „Temný les je tady pořád."
Rybářka ho vzala za ruku a sevřela ji. „Kníže démonů je navždy pryč. A jelikož ho tu teď nedrží žádná Brána a neživí ho divoká magie, Temný les časem zmizí sám. Už žádné dlouhé noci, Ruperte. Pro nikoho z nás."
Všichni se rozhlíželi po lese a kraji a teď, když se vrátila katedrála, se nebe zdálo modřejší, slunce zářivější a vzduch voněl svěžeji, jako by z Lesního království bylo konečně sejmuto prastaré břemeno.
„Všichni mrtví obětovaní v katedrále byli osvobozeni," řekl Nářek skoro zasněně. „Cítil jsem, jak odcházejí. Konečně je čeká odpočinek a odměna."
„Všechna krev ze stěn katedrály zmizela," oznámil majordomus. „Bože, moje schopnosti jsou silnější než kdy jindy. Viděl bych padat špendlík. Všechna umělecká díla a sochy jsou zase celé. Cítím, že bych odsud dokázal přečíst text v modlitebních knihách, kdybych chtěl. Dokázal bych ukázat na kteroukoliv místnost na hradě..." Náhle se odmlčel a podíval se na Nářka. „Kostnice. Muzeum kostí -je tam pořád. Nejspíš proto, že byla vybudována spíš lidskýma rukama než pomocí magie."
„Musí se rozebrat," odpověděl Nářek. „Kost po kosti... každou bude třeba identifikovat a vrátit do jejího hrobu, aby mohly odpočívat v pokoji. Třeba jen pro klid duše jejich rodin."
„Určitě o nich něco bude ve stalých záznamech, jen když je prohrabu dost do hloubky," řekl majordomus. „Udělám, co

bude v mých silách."
Jestřáb se podíval na Nářka. „Pořád ještě máš tu skříňku. Zdroj. Co s ní uděláš?"
Nářek se na chvíli zamyslel. „Jen my čtyři víme, jak je doopravdy významná. A jelikož se nedá snadno otevřít, myslím, že ji prostě odnesu zpátky do Kostnice a nechám ji tam, ukrytou na očích všech mezi ostatními relikviemi. Malá dřevěná krabička pochybného původu. A až bude Kostnice konečně odstraněna, převezeme ji do nějakého malého vesnického kostela a zapomeneme na ni. Zmizí ze světa, dokud ji znovu nebude potřeba."
„Ve Snění by se to bez tebe neobešlo," řekl Jestřáb. „Jedině ty jsi mohl skříňku otevřít... a zase ji zavřít. To světlo..."
Odmlčel se a krátce se zachvěl. „Bylo to jako pohlédnout do božího oka."
„Je to součást mé práce," odpověděl Nářek. „Patří to k tomu být Kráčejícím mužem. Ale nemyslím, že chci dál být Hněv Boží. Nemyslím, že bych ještě někdy dokázal mít radost z toho, že odsoudím sebehoršího provinilce do pekla, ne po tom, co jsem viděl. Koneckonců, jsem jenom člověk, omylný a náladový. Ale nevím, jestli toho mohu jen tak nechat. Dohoda, kterou jsem uzavřel mi nedovolí -"
„Dohody sepisují lidé pro lidi," přerušila ho Rybářka. „Myslím, že Bůh věděl, že po tom, co se stalo v klášteře, potřebuješ být Kráčejícím mužem, a proto tě to nechal dělat tak dlouho, jak to bylo třeba. Teď už jím být nemusíš a řekla bych, že je čas, aby se toho ujal zase někdo jiný. Někdo, kdo to potřebuje víc než ty."
„Ale jak to zjistím?" zeptal se Nářek.
„Zeptej se svého vnitřního hlasu," poradil mu Jestřáb. „Teď už ti nic nebrání v tom, abys ho slyšel - je tam ještě?"
Nářek se zaposlouchal a okamžitě věděl, že hlas zmizel. Bůh ho propustil, aby byl zase jen člověkem, se všemi lidskými slabostmi a omezeními. Jeho život už neměl účel a cíl a Nářek Jericha zjistil, že ještě nikdy v životě nebyl tak šťastný. Všichni se naposledy pokochali tou nádhernou vyhlídkou a připadalo jim, jako by bylo ráno dne prvního.

Jestřáb s Rybářkou šli přímo do svých komnat, tam se svalili na postel a okamžitě usnuli. Příštího dne v deset hodin ráno, poté co se je marně snažil probudit hlasitým klepáním, ještě hlasitějším pokřikováním, kopáním do dveří botou s okovanou špičkou a kombinací všeho předchozího, nezbylo královninu poslovi nic jiného než zavolat jednoho z majordomových pomocníků, který mu otevřel šperhákem. Královnin posel vtrhl do ložnice s bradou sebevědomě vystrčenou, když tu se Jestřáb s Rybářkou bleskově probrali ze svého hlubokého spánku.
Okamžitě si uvědomili přítomnost možného nepřítele, odhodili ze sebe přikrývky, popadli meče a vrhli se na překvapeného posla. Než nějak stačil zareagovat, ocitl se přiražený zády k nejbližší stěně se dvěma hroty meče na hrdle. Pokusil se zaječet, ale když tlak oceli na jeho ohryzku zesílil, rychle to polkl. Nešťastně zakňoural a asi by omdlel, kdyby k tomu našel dost odvahy. Částečně i proto, že Jestřáb s Rybářkou nebyli zvyklí obtěžovat se s nočními košilemi a byli úplně nazí. Posel odhodlaně zíral do stropu, odvracel zrak tak snaživě, až z jeho očí bylo vidět jen bělmo, a přitom přidušeně sípal slovo: Posel!
„To určitě," odfrkla si Rybářka. „Nejspíš je to šmírák. Rozhodně na šmíráka vypadá."
„Nebuď předpojatá," namítl Jestřáb. „Fakt je, že na sobě má livrej posla. Copak by se někdo takhle směšně vyšňořil, kdyby absolutně nemusel? Já bych to na sebe nevzal rozhodně, to se můžeš vsadit."
„Ve tvém vlastním zájmu doufám, že je tvoje zpráva zatraceně důležitá," řekla Rybářka. „Jinak z tebe nadělám klobásy, posle. Zrovna se mi zdál takový krásný sen... A teď už se nedozvím, jak skončí."
„Byl o mně?" zajímal se Jestřáb.
Rybářka se ušklíbla. „Pak ti budu vyprávět."
„Posle, proč tak koulíš očima?" zeptal se Jestřáb. „Vždyť to musí bolet."
„Vy na sobě nemáte žádné šaty!" zaječel posel. „Proto odvracím zrak. Přece se nemohu dívat na naše čestné hosty, když jsou neoblečení. To by nebylo správné. A mimochodem, to znamínko máte na skutečně nešťastném místě."
„Ty ses díval!" obvinila ho Rybářka.
„Noční košile jsem nikdy neměl rád," zabručel Jestřáb. „Celou noc člověka škrtí a lepí se na něj. Když nám v Havenu byla zima, prostě jsme na sebe hodili ještě jednu přikrývku. Takže - co chceš, posle?"
„Královna pořádá zvláštní zasedání," odpověděl posel. „Hned. Chce vás tam oba, jak nejrychleji to bude možné. I když obléknout byste se asi měli. A mohli byste mě, prosím, pustit? Cítím, že mi nějak není dobře."
Jestřáb s Rybářkou spustili ruce s meči a nechali ho jít. Posel se začal sunout podél stěny a snažil se najít dveře, aniž by musel odtrhnout pohled od stropu.
„Už nikdy k nám takhle nevpadni," upozornil ho Jestřáb.
„V žádném případě," přisvědčil posel horlivě. „Mohu už jít, prosím? Potřeboval bych si co nejdříve převléknout kalhoty a namočit je, jinak už ta skvrna nepůjde vyprat."
„Dveře jsou přímo před tebou," řekla Rybářka. „Řekni Felicity, že tam hned budeme."
„Určitě už počítá vteřiny," odpověděl posel. Konečně našel dveře a poněkud prkennou chůzí opustil komnatu.
Jestřáb s Rybářkou odhodili svoje meče na postel a začali hledat, kde minulou noc nechali šaty. Nijak přitom nespěchali. Byla to jen královna.
„Už se o tom nejspíš mluví po celém hradě," řekl Jestřáb.
„O čem, o mém znamínku?"
„Ne, že jsme zase zachránili zemi. Majordomus nikdy neodolal příležitosti pořádně si zdrhnout."
„Tak co po nás Felicity chce?" zeptala se Rybářka, která seděla na okraji postele a natahovala si boty. „Na postupovou zprávu už je trochu pozdě."
„Buď za tím vězí medaile nebo kopanec do zadku," usoudil Jestřáb. „Tak je to se všemi těmi naprosto neodkladnými královskými zasedáními."
Rybářka si připjala opasek s mečem a šla se na sebe podívat do zrcadla. Vlasy měla příšerně rozcuchané a pod očima

měla kruhy. Vyplázla jazyk, zašklebila se na sebe a zase ho neochotně schovala. Pak se zamyšleně podívala na svoje světlé vlasy.
„Zajímalo by mě, jak na nás budou lidi reagovat," řekla pomalu. „Já jsem najednou blond a ty máš zase obě oči."
„Majordomus a Nářek vědí, kdo doopravdy jsme," opáčil Jestřáb.
„Podle mě to majordomus věděl vždycky. Myslíš, že nás prozradili?"
„K čertu s tím vším," zaklel Jestřáb. „Všechno popřeme."

Konečně vstoupili do trůnního sálu a prošli kolem stráží u dvojitých dveří, jako by tam vůbec nebyly. Královna Felicity seděla na trůnu se sklenicí vína v jedné ruce a dlouhou cigaretovou špičkou v druhé. Nezdálo se, že by ji zpoždění jejích čestných hostů nějak vyvedlo z míry, což zase naštvalo Rybářku. Pokynula jim, aby přistoupili blíž. Jestřáb a Rybářka pomalu vykročili k trůnu a přitom se rozhlíželi, kdo ještě se účastní tohoto mimořádného zasedání. Po jedné straně trůnu stáli sir Vivian a osobní strážkyně Cally a nezvykle se k sobě tiskli. Přesněji řečeno, Cally se do sira Viviana doslova vpíjela, zatímco on se tvářil trochu rozpačitě, ale nikoliv odmítavě. Jako by to samo o sobě nebyl dost velký div, na druhé straně trůnu stáli Nářek Jericha s vévodou Alrikem. Nářek se vzdal svého dlouhého pláště a zvolil u dvora tradičnější oděv, až nebezpečně módního střihu. Rybářka byla tak udivená skutečností, že Felicity nechala svého otce stát na tak význačném místě, stejně jako tím, že vévoda, který na sobě neměl žádné kovové a kožené podpěry, vůbec stál, že Nářkovi jen kývla na pozdrav. Když si všimla, že se vévoda dokonce lehce usmívá, nemohla se ubránit podezření, že je duha zanesla do nesprávného světa a vážně začala uvažovat o tom, že se štípne, aby zjistila, jestli nespí.
Kvestor Allen Chance a čarodějnice Tiffany stáli spolu před trůnem a Jestřáb s Rybářkou se u nich zastavili, aby si vyměnili pár slov. Chance a Tiffany zářili tím nezaměnitelným způsobem naprosto neklamně svědčícím o nedávné postelové gymnastice, ale Rybářka na to stejně musela Jestřába nenápadně upozornit. Sám si takových důležitých věcí nikdy nevšiml. Oba páry se šťastně přivítaly, dopřály si navzájem nějakou tu společenskou očividnost a ze všech sil se přitom snažily ignorovat Pašáka, který ležel na zádech Chancemu a Tiffany u nohou, všechny čtyři tlapy ve vzduchu, jazyk vyplazený a ukazoval všechno, co měl.
„Hodně se toho přihodilo, zatímco jste byli pryč," řekl Chance.
„To vidím," zamumlal Jestřáb a Tiffany zrudla jako pivoňka.
„Co se stalo s vévodou?" zeptala se Rybářka. „Nepamatuju se, že bych ho tady někdy viděla bez toho jeho korzetu. A kde má svou gardu? Zatraceně, vždyť on se usmívá. Kdo umřel?"
„Vzdal se Candlemassova amuletu, aby zachránil Felicity," odpověděl Chance.
„Co že udělal?" Rybářka měla co dělat, aby nevykřikla.
„Bylo to od něj velice statečné," prohlásila Tiffany přesvědčeně. „Jakmile se ho zbavil, mohla jsem ho vyléčit. Od té doby má skoro pořád dobrou náladu."
„Štípni mě," požádala Rybářka Jestřába. „Nebo mě raději rovnou prašti do hlavy. Nevěřím svým uším."
„Raději byste se neměli zdržovat," řekl Chance. „Královna na vás čekala velice trpělivě, ale... nu, je to královna."
„K čertu s tím," zaklel Jestřáb. „Sire Roberte? Jsi to ty?"
Spolu s Rybářkou se přesunul k siru Robertu Hawkeovi a Ennisi Pageovi, kteří stáli trochu stranou od ostatních a přátelsky se na něj šklebili. Jestřáb jim oběma stiskl ruku a přitom se usmíval, až ho bolela čelist.
„Co se to s vámi dvěma stalo? Vypadáte o dvacet let mladší."
„To udělal Magus," vysvětlil mu sir Robert. „Sice ne z čiré dobroty srdce, ale... Oba se konečně zase cítíme ve své kůži. Silní a ostří, připravení působit potíže na všechny strany. Víš, Nářek a majordomus už nám vyprávěli o vaší výpravě a pěli na vás chválu až do zahanbujících podrobností. Vy dva jste teď hrdiny okamžiku. Vlastně jsem to čekal. Vždycky jsem věděl, že nás všechny zachráníte."
Jestřáb se na něho zaškaredil a otočil se k Ennisi Pageovi. „Vypadáš mnohem lépe, než když jsme se viděli posledně. Vzpomínáš si -"
„Vzpomínám si na všechno," ujistil ho Page. „Zachoval ses ke starému kamarádovi laskavě a čestně - ne že bych od tebe čekal něco jiného."
„Tak moment," ozvala se Rybářka. „Co tady dělají oni?"
Nedaleko od nich, stranou od všech ostatních, stáli Šaman a jeho Netvor. Šaman se hrbil, vypadal a páchl stejně nepříjemně jako kdykoli jindy a blýskal po ostatních očima zpoza své jílové masky. Jako vždycky supěl potlačovaným vztekem, ale kupodivu se pohledu Jestřába a Rybářky vyhýbal. Netvor se držel těsně vedle něj, skrčený na všech čtyřech, předváděl svoje ošklivé žluté špičáky a na každého vrčel.
„Královna říkala, že je tady chce, tak tu jsou," prohlásil sir Robert znechuceně. „Nikdo mi nevymluví, že má blechy. A jen bůh sám ví, co má ten jeho Netvor. Jestli vás zajímá, proč jsme tady my všichni, nu, ve vaší nepřítomnosti se toho hodně přihodilo a vypadá to, že královna k tomu má a chce hodně co říct."
„Čeká se ještě na někoho?" zeptala se Rybářka.
„Jen na jednoho," odpověděl sir Robert. „Majordomus snad ještě nikdy v životě nepřišel včas. Myslím, že to dělá schválně, jen aby štval lidi."
„Jo," přisvědčila Rybářka. „To by mu bylo podobné. I když v poslední době trochu změkl. Co jsem tady, ještě jsem ho neslyšela někomu pořádně vynadat."
Dvojité dveře se rozlétly a dovnitř vtrhl majordomus. Pozdravil všechny krátkým kývnutím a spěchal poklonit se před trůnem. Nesl dlouhý meč v prastaré pochvě, který Rybářku poněkud zmátl. Všichni věděli, že od toho nešťastného incidentu týkajícího se jistého dotěrného hodnostáře a tupého konce píky majordomus zbraň nosit nesmí. Rybářka se zájmem pozorovala, jak tiše rozmlouvá s královnou, ohlíží se po Jestřábovi a po ní a pak se staví vedle vévody a Nářka.

„No dobře," prohlásil Jestřáb. „Tohle byla poslední kapka. Chvilku je tu necháme samotné a všechno je vzhůru nohama. Copak vám někdo něco přidal do kafe? Co se sakra za naší nepřítomnosti přihodilo tak významného, že to svedlo tolik kverulantů na jedno místo, a přitom se nesnaží vzájemně se povraždit? Jenom mi neříkej, že tady konečně zvítězil rozum."
„Tak pro začátek, potlačili jsme vzpouru proti královně," prohlásil Chance, který se k nim spolu s Tiffany a Pašákem váhavě připojil. „Začal ji vévoda, ale vzápětí byl zrazen a riskoval vlastní život, aby zachránil královnu, takže na téhle straně je to teď samý úsměv a cukrblik. Údajně. Tak či tak, vévoda a jeho vojsko už království neohrožují."
Rybářka si pochybovačně odfrkla. „Tomu uvěřím, až to uvidím na vlastní oči. Vévodovi Starlightovi vždycky záleželo jen a jen na jeho vlastním prospěchu a ambicích."
„Vůbec ne," namítla Tiffany a zářila přitom upřímností, jak to dovedla pouze ona. „Nabídla jsem se, že zorganizuji nějaká smiřovací setkání, kde by mohli prodiskutovat záležitosti kolem odstoupení a tak dále, a skoro mi slíbili, že o tom budou přemýšlet."
„Jo," zavrčel Pašák a poškrábal se v uchu tak energicky, jako by byl odhodlán vydolovat z něj něco zajímavého. „V poslední době je ve vzduchu tolik harmonie a dobré vůle, že se mi z toho chce zvracet. To není přirozené. No alespoň že do toho tihle dva troubové konečně praštili. Už jsem si vážně začínal myslet, že jim budu muset namalovat obrázky. Teď jsou samozřejmě nerozluční, takže jsem k němu musel adoptovat ještě ji. Vždycky jsem chtěl vychovat nějaká štěňata."
„My ještě děti neplánujeme," namítla Tiffany, už zase rudá v obličeji.
„Včera v noci jste se o ně pokoušeli dost intenzivně," odsekl pes. „Ačkoliv jestli chcete mít děti, jednu z těch věcí, které jste dělali, byste měli určitě -"
„Sklapni, Pašáku," přerušil ho Chance. Pes si odfrkl a začal si lízat pohlaví. Všichni se rychle odvrátili. Chance se podíval na Jestřába. „Nářek říkal, že katedrála už teď nikoho neohrožuje. Je to pravda?"
„Odpověď na tuhle otázku bych si osobně také ráda poslechla," ozvala se královna Felicity. „Pokud byste si našli trochu času, kapitáni Jestřábe a Rybářko..."
Jestřáb s Rybářkou přistoupili k trůnu a pozdravili všechny krátkým kývnutím hlavy. Felicity se nepoklonili, ale nikdo to nekomentoval. „Katedrála je v pořádku," řekl Jestřáb. „Je zase tím, čím měla být vždycky - majákem světla v temném světě. To je ta dobrá zpráva. Ta špatná je, že se ze světa vytrácí magie. Definitivně. Nedojde k tomu přes noc; Magus říkal, že to může trvat celá staletí. Ale znamená to, že Průrva je od nynějška nestabilní. Využijte jí, dokud můžete."
„Chceš říct, že bychom mohli být znovu odříznuti od jihu?" otázala se Felicity a pořádně se napila ze své sklenice.
„Ježíšku na křížku, to by nám ještě scházelo. Dojde k nepokojům. Myslím, že se k nim připojím. Bez své ranní kávy už nedokážu žít."
„Až se ze světa vytratí magie, uklidní se i Mrtvá země," řekl Jestřáb. „Být na vašem místě, začal bych plánovat kupecké cesty a kolonizaci nových teritorií."
Královna se na chvíli zamyslela a pak se široce usmála. „Pokud se Mrtvá země stane zase obyvatelnou, dojde k největšímu stěhování národů v historii lidstva. A když to vezmeme za správný konec, nebudeme vlastně Průrvu vůbec potřebovat!"
„Já bych se z toho tolik neradovala," zchladila ji Rybářka. „Magus říkal, že záhyby a předivo světa jsou tak prosáklé magií, že bude trvat věky, než všechna zmizí."
„Víte určitě, že se Magus už nevrátí?" otázala se královna.
„Naprosto určitě," přikývl Jestřáb.
„Dobře," řekla královna. „Nemůžu říct, že bych si ho příliš oblíbila."
„Oznámil někdo Lehkonožce Lunotřpytné, že je Magus po smrti?" zeptala se Rybářka. „Připadalo mi, že jsou si dost blízcí..."
„To jsme byli," odpověděla maličká okřídlená víla, která se náhle objevila před trůnem. Rychle vyrostla do lidské velikosti a chladně se kolem sebe rozhlédla. Na sobě měla dlouhé černé smuteční šaty a na tváři neměla ani stopu po líčidle. Bez něj vypadala nějak méně lidsky, cizeji, jinozemsky. Její jemná křídla se třpytila bledým perlovým leskem.
„Vždycky jsem ho milovala," řekla prostě. „1 když jsem věděla, že není skutečný a že jednoho dne bude muset odejít tam, kam ho nebudu moci následovat.
Přišel čas, abych odešla i já. Stejně byl jediným důvodem, proč jsem ještě zůstávala ve světě smrtelníků. Všichni mí vílí soukmenovci jsou už dávno pryč, kráčí stranou slunce. Jsem poslední víla a ve světě bez magie pro mne není místo. Připojím se k ostatním na místě, kam padá stín. Sbohem všichni. Byla s vámi legrace."
Poslala Jestřábovi vzdušný polibek, mrkla na Chanceho a pak se zmenšila v nic a byla pryč.
„Už to začíná," řekl Nářek. „Svět se mění."
„Všechno se změní," dodal Jestřáb. „Nic už nebude jako dřív."
„Někdy je to dobrá věc," pokračoval Nářek. „Já sám jsem prošel změnou. Už nejsem Kráčející muž; jsem pouhý člověk jako všichni ostatní. Už ne silnější nebo rychlejší a určitě ne neporazitelný."
„To mohu dosvědčit," zasmála se královna. „Zkopl si palec a jeden by myslel, že umírá."
Nářek se na ni usmál. „A abych nějak oslavil svou znovuzískanou lidskost, rozhodl jsem se o své vlastní vůli oženit se s tou, kterou jsem tak dlouho miloval. Felicity souhlasila stát se mou ženou. Což sice vypovídá spíše o mé odvaze než o zdravém rozumu, ale já jsem nikdy nedokázal odolat výzvám."
„Tak za tohle budeš později trpět," pohrozila mu Felicity s úsměvem.
„Moment," ozvala se Rybářka. „Znamená to, že se míníš stát Lesním králem?"
Rychle se podívala na Jestřába, který zamyšleně hleděl na Nářka, ale neříkal nic.
„Budu králem královny Felicity," odpověděl Nářek opatrně, „ale oba jsme pouze regenti prince Stephena, dokud

nebude zletilý a neujme se trůnu sám. A pak se Les a Hillsdown spojí poklidnou, nekrvavou cestou v jedinou zemi, jak tomu bylo původně. Už žádné války, žádné pohraniční roztržky, žádní mladí mužové umírající předčasně." Nářek se usmál. „Příliš dlouhý čas jsem strávil sněním o nebi. To, co mi ze života ještě zbývá, zasvětím snaze udělat ho alespoň kousek tady na zemi, pro každého."
„Připadá mi to trochu náhlé," poznamenala Rybářka.
„Oba jsme na tohle čekali velice dlouho," odpověděla královna Felicity. „Bůh ví, že kdybychom oba nebyli tak zatraceně tvrdohlaví, udělali bychom to už dávno. Máš proti tomu snad nějaké námitky, kapitáne Jestřábe?"
„Nepřísluší mi nějaké mít," odpověděl Jestřáb klidně. „Myslím, že budeš dobrý král, Nářku. Vždycky ses staral víc o ostatní lidi než o sebe. Jen si zkus zapamatovat, že už nejsi Hněv Boží."
„Věřím, že když ze světa zmizí magie, změní se v mnohem klidnější a zdravější místo," odpověděl Nářek. „Takový svět už nebude Kráčejícího muže potřebovat."
Vtom se ozvalo hlasité zavrčení a všichni se otočili, avšak příliš pozdě na to, aby dokázali rozeznat, jestli pocházelo od Šamana nebo jeho Netvora. Šamanovy oči metaly na Felicity a Nářka blesky a celý se krčil, jako by ze všech sil bojoval proti tomu, aby se nerozsypal. Netvor, znepokojený hněvem svého přítele, neklidně přešlapoval a zatínal drápy. Jeho pomalá, vychytralá očka klouzala z jedné osoby na druhou a hledala nepřítele, na kterého by mohl zaútočit. Ale Šaman nahlas neřekl nic, a tak se od něj všichni po chvíli zase odvrátili.
„Vedli jste si velice dobře, kapitáni Jestřábe a Rybářko," řekla královna, dopila obsah své číše a sklepla popel z konce cigarety. „Zachránili jste Lesní království před dalším východem Modrého měsíce a změnili jste životy každého, s kým jste se setkali. Škoda, že jste nedokázali odhalit vraha mého bývalého manžela, ale -"
„Ale my jsme ho odhalili," přerušil ji Jestřáb a v síni náhle zavládlo naprosté ticho, jak se všechny oči upřely na něj. „Jakmile jsme se zbavili všeho, co nás rozptylovalo, nebylo to zase tak složité. Existuje jen jediná osoba, která to mohla udělat. Jediná osoba, která k tomu měla prostředky, motiv i příležitost. Jen jeden člověk mohl spáchat tak strašný čin." Otočil se a podíval se na Šamana. „Není to tak... králi Jane?"
Pozvedl levou ruku a na otevřené dlani mu ležel malý leštěný rubín podobající se kapce krve. Karmínový vyhledávač, který rudě plane v blízkosti příslušníka Lesní královské rodiny. Všichni v síni zalapali po dechu, jak Jestřáb pomalu vykročil k Šamanovi a rubín v jeho ruce zářil stále silněji. Pak zastavil přímo před ním a zhasil rudý svit sevřením dlaně.
„Hodně ses změnil," řekl Jestřáb. „Ani tvůj hlas nezní jako dřív. Ale zanechal jsi po sobě stopy. Netvor je tvůj jediný přítel astrolog proměněný Knížetem démonů. Nikdy by se nespřátelil s někým jiným. Pak tady byla tvoje oddanost lidu spolu s naprostým pohrdáním současnou mocí. Samozřejmě že na tebe nikdo ode dvora neudělal dojem. Vždyť jsi tady byl králem. A také to, jak Šaman přicházel a odcházel a nikdo nevěděl jak. Vysvětlovali si to tvou magií.
Jako král Jan jsi samozřejmě věděl o všech tajných vchodech a chodbách na hradě. Včetně těch, které byly z bezpečnostních důvodů známy pouze členům královské rodiny. Pro tebe bylo snadné dostat se přes Haraldovy stráže a vejít přímo do jeho soukromých komnat. Znal jsi všechny cesty, které tam vedly. Koneckonců, když jsi byl králem, byly to tvoje komnaty. Nezadržela tě ani Magusova ochranná kouzla, protože jsi byl člen královské rodiny a těm dovolovala přicházet a odcházet podle libosti. Nebylo to těžké. Všichni si mysleli, že z královského rodu zůstal pouze Harald, Felicity a Stephen. Rupert byl daleko a o králi Janovi všichni věděli, že je po smrti. Jak ses stal Šamanem, Vaše Veličenstvo?"
Nastalo dlouhé, napjaté ticho, které se nikdo neodvažoval přerušit, až se Šaman pomalu narovnal. Náhle vypadal jako úplně jiný člověk. Z jeho postoje teď vyzařovala autorita, nebo dokonce agresivita, a když promluvil, zněl jeho hlas sice stále chraptivě, ale ani zdaleka tak přidušeně jako dřív.
„Chtěl jsem jen být poustevníkem," řekl pomalu. „Po všem, co se přihodilo během války s démony, jsem věděl, že už nemohu být dál králem, a odešel jsem do ústraní. Trůn jsem přenechal někomu, kdo bude moudřejší než já. Tehdy žila v lese spousta lidí, kteří si hledali potravu a přístřeší, kde to šlo. Lidí fyzicky nebo psychicky zlomených hrůzami dlouhé noci, často obojí. Jednoho poustevníka navíc si nikdo nevšiml. Potom jsem našel Netvora, který býval mým přítelem. A objevil jsem magii, když jsem se ho snažil vyléčit, proměnit v to, čím býval dřív. V těch časech nebylo těžké získat magické schopnosti; v temnějších částech lesa bylo mnoho jejích zdrojů, které tam zůstaly po průchodu Modrého měsíce. Moc jenom čekala na někoho, kdo přijde a vezme si ji. A měl jsem dost času, abych se ji naučil ovládnout. Nic z toho, co jsem získal nebo co jsem se naučil, však nedokázalo odstranit kletbu Knížete démonů. Můj starý přítel dál zůstával Netvorem. Rád si představuji, že mě někde hluboko ve svém nitru poznal a uvědomuje si, kdo jsem.
Ale přes všechno, co jsem věděl, bych stále dokázal být šťastný jako obyčejný poustevník. Člověk, který stojí stranou, bez jakýchkoliv povinností a odpovědnosti. Jenomže za mnou neustále přicházeli vesničané a hledali u mne radu a pomoc, protože přece každý ví, že poustevníci a čarodějové jsou moudří muži. Vyprávěli mi o změnách u dvora a v zemi, jak král Harald svou hloupou neústupností zahodil všechno, za co jsme bojovali. Proto jsem si nasadil masku z barvy a jílu, změnil jsem svůj hlas i držení těla a vrátil jsem se zpět na Lesní hrad. A nikdo mě tam nepoznal. Byl jsem skoro zklamaný. Vrátil jsem se, abych se znovu pokusil něco změnit, ještě jednou zachránit zemi, tentokrát jako Šaman."
Chladně se usmál na Jestřába. „Věděl jsem, že jestli někdo odhalí můj převlek, budeš to ty. Že ohrožuješ moje plány víc než kdokoliv jiný."
Netvor zareagoval na hněv v Šamanových slovech, krátce zařval a vrhl se na Jestřába. Proměněný astrolog si určitým způsobem stále pamatoval svého nepřítele. Šaman na něj křikl, aby se vrátil, ale Netvor už se sápal drápy Jestřábovi po hrdle. Jestřáb bleskově provedl půlobrat, v ruce se mu zaleskl meč a zasáhl Netvora v půli skoku; těžký břit mu roztříštil žebra a zaťal se mu hluboko do boku. Netvor se svalil na podlahu, kde se s křikem svíjel a kopal kolem sebe. Krev mu stříkala z rány i z vrčící tlamy, ale stále se snažil dostat k Jestřábovi. Ten mu vytrhl meč z boku a vzápětí mu ho zabořil až do poloviny ostří přímo do srdce. Šaman i Netvor vykřikli zároveň, ale tělo toho druhého se naposledy zazmítalo v křeči a znehybnělo. Šaman vrávoravě vykročil ke svému mrtvému příteli, zatímco Jestřáb vytáhl meč z rány a chladně

pohlédl na svou oběť.
„Splátka za starý dluh," řekl skoro zlomyslně. „Za všechno zlo a bolest, které jsi způsobil, sire astrologu."
Tělo Netvora se náhle začalo chvět a kroutit, jeho údy se zkracovaly, kosti praskaly a klouby přeskakovaly, jak znovu nabývalo lidské podoby. Kletba byla konečně zlomena jediným možným způsobem - jeho smrtí. Šaman stál mlčky nad ním a přes masku z barvy a jílu mu nikdo neviděl do tváře.
„Neznal jsi ho," řekl konečně. „Kdysi to býval dobrý a čestný muž. Mohl se stát mocným čarodějem, ale obětoval svou budoucnost kvůli mně, protože věděl, že ho potřebuji. Každý z vás by na to mohl být pyšný, kdyby ho tehdy znal. Jeho jediným proviněním bylo, že sešel ze správné cesty. To se může stát komukoliv z nás." Pomalu potřásl hlavou hluboko skloněnou nesmírnou únavou těla i duše. „Žádné slzy. Všechny jsem je vyplakal už dávno."
„Proč jsi zabil Haralda?" zeptal se Jestřáb. „Proč jsi zabil svého vlastního syna?"
Šaman se na něj podíval. „Ty se na to ptáš, když tady stojíš nad mým mrtvým přítelem a z meče ti ještě kape jeho krev? Zabil jsem Haralda ze stejného důvodu jako ty jeho. Protože jsem musel." Pohlédl na Felicity, jež seděla na trůně ochromená šokem a odpovědí, kterou v žádném případě nečekala. „Nebyl hoden být králem, Felicity. Nemohl nebo nechtěl vidět, že se svět mění, a nemohl nebo nechtěl se změnit s ním. Byl odhodlán zůstat absolutním vládcem, přestože už bylo všem jasné, že čas něčeho takového už minul. Zavlekl by celou zemi do občanské války nebo ještě něčeho horšího, jen aby mohl být dál králem. Musel mít pravdu za jakoukoliv cenu." Šaman si unaveně povzdechl. „Bylo to to poslední, co jsem od Haralda čekal. Vždycky se vyznal v politice o tolik lépe než já. Ale nakonec ho moc zlákala a zkazila stejně jako mne. Začneš věřit, že jsi jediný, kdo vidí věci v širším pohledu, že jen ty chápeš, co je třeba udělat. Jsi král, takže musíš mít pravdu.
Vrátil jsem se na hrad jako Šaman a doufal jsem, že ho svým příkladem přivedu na správnou cestu. Jenomže on mne ignoroval. Ani se se mnou nechtěl setkat. Tak jsem za ním šel do jeho komnat, do svých bývalých komnat, a odhalil jsem mu, kdo jsem. Řekl jsem mu, že jsem se nevrátil, abych byl králem. Chtěl jsem mu jen pomoci a poradit. Nestál jsem o trůn. Nechtěl jsem, aby se někdo jiný dozvěděl, kdo jsem. Vrátil jsem se, abych zachránil zemi. Abych zachránil jeho. A on se mi vysmál. Vysmál se mi přímo do obličeje a pak mi řekl, že jsem starý blázen a že jsem nikdy nebyl nic jiného. Teď je řada na něm a on ví, co má dělat. Tehdy jsem pochopil, že se nikdy nezmění, že nikdy nebude tím, co země potřebuje, a proto jsem ho pro dobro království zabil. Byla to moje povinnost. Já jsem ho přivedl na svět a já jsem ho z něj musel odstranit. Jediná rána ukrytou dýkou, přímo do srdce. Zemřel snadno, ale pro mne to byla ta nejtěžší věc, kterou jsem kdy musel udělat. Vždycky jsem ale věděl, co je moje povinnost. Vždycky jsem udělal, co bylo třeba. Stejně jako ty, Ruperte. A Julie."
Jestřáb s Rybářkou se po sobě podívali a pak se rozhlédli kolem. Skoro je šokovalo, když si uvědomili, že nikdo jiný v síni šokován není; dokonce se ani příliš nedivili. Vlastně to vypadalo, jako by si oddechli, že už konečně nemusejí nic předstírat."
„No dobře," zavrčel Jestřáb. „Kdy jste se to dozvěděli? Chanci, ty jsi to vyzvonil?"
„To nebylo třeba," odpověděla za něho královna Felicity. „Všichni jsme věděli, kdo jste, od chvíle, kdy jste sem vstoupili. K zamaskování tváří tak slavných, jako jsou ty vaše, nestačí několik jizev a levná barva na vlasy. Ale řekli jsme si, že když chcete vystupovat inkognito, máte na to právo. Tak jsme vás při tom nechali. Princ Rupert a princezna Julie tady oficiálně nikdy nebyli."
Jestřáb se pomalu otočil zpátky k Šamanovi. „Vždycky jsem doufal, že se spolu ještě někdy setkáme, tati. Nevěřil jsem, že jsi doopravdy mrtvý. Ale nikdy bych si nepomyslel, že to dopadne takhle. Proč jsi vůbec odešel? Proč jsi nechal všechny, i mě, abychom si mysleli, že jsi mrtvý?"
„Bylo to nutné," odpověděl Šaman prostě. „Kolikrát to ještě budu muset opakovat? Nebyl jsem hoden být králem. Přenechal jsem trůn jiným. Někomu lepšímu. Tobě nebo Haraldovi. Doufal jsem, že to budeš ty, ale ty jsi nikdy nenašel odvahu stát se králem. Nikdy jsi po tom dost netoužil."
„Vůbec jsem po tom netoužil," opravil ho Jestřáb. „Chtěl jsem žít svůj vlastní život. Tak jsem odešel a zařídil jsem si ho."
Šaman se na něj dlouze zadíval, pak přikývl a souhlasně zabručel. „Dospěl jsi, Ruperte."
„Musel jsem. Můj otec byl mrtvý." Rybářka se postavila vedle něj a on se na ni usmál, než se obrátil zpátky k Šamanovi. „Harald se mnou po smrti mluvil. Říkal, abych si dal pozor na odkaz našeho otce. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, jak to myslí, ale jakmile jsem zjistil, že jsi ho zavraždil, pochopil jsem. Moc ospravedlňuje; podle toho jste vy dva vždycky uvažovali a jednali. Využívali jste svou moc a svoje postavení k vynucování toho, čemu jste věřili, a k čertu s tím, co si o tom myslí ostatní. Stálo tě to království a Haralda život. V Havenu jsem už začínal být stejný, ale včas jsem se zarazil. Byl tam zákon a spravedlnost pro všechny, a ty chránily svět před takovými, jako jsme my. Tak, otče. Co uděláme teď? Nemohu tě nechat jít. Jsi připraven stanout tváří v tvář spravedlnosti?"
„Spravedlnosti?" opáčil Šaman. „Kdo jsi, abys mě soudil? Já jsem král a král je země. Udělal jsem, co bylo třeba, abych zemi zachránil. Nikdo z vás nemá právo mne soudit nebo odsuzovat mé činy. Já jsem ten problém způsobil, když jsem přenechal trůn Haraldovi, a já jsem ho odstranil jediným možným způsobem. Teď je mrtvý a země je zase v bezpečí, a já se vrátím do Lesa, abych se znovu stal poustevníkem. A modleme se, aby mě sem povinnost už nikdy nezavolala."
„Kvůli čemu?" otázal se Jestřáb. „Abys znovu zabíjel? Kdo bude tvou obětí tentokrát, až se ti zase něco nebude líbit? Nářek? Felicity? Stephen? Vůbec ses nezměnil, otče. Pořád věříš, že dokážeš věci napravovat."
„Vzdal jsem se sice trůnu, ale stále ještě mám svou zodpovědnost," odpověděl Šaman ohnivě. „Myslel bych, že právě ty budeš vědět, co je to povinnost. A teď mi ustup z cesty, synu. Odcházím."
„Ne," odpověděl Jestřáb. „Nemohu tě nechat jít, otče."
„A co uděláš, Ruperte? Zabiješ mě jako astrologa? Dokážeš zabít svého vlastního otce? Já jsem zabil svého syna a skoro mě to zničilo. Nikdo z vás nechápe, co to pro mne znamenalo. Zhostit se své prokleté povinnosti."

Vtom začalo přímo uprostřed síně pršet. Velké kapky deště padaly zdánlivě odnikud, stále hustěji a hustěji, a rychle se formovaly ve štíhlou modrou postavu z oživlé vody. Ta se kolem sebe rozhlédla a po tváři se jí rozlil laskavý úsměv. Sir Vivian vykročil vpřed, poklekl a uklonil se jí.
„Viviane?" otázala se Cally s rukou na jílci meče.
„Sire Viviane?" zeptala se královna Felicity nejistým hlasem. „Kdo je ta... osoba?"
Sir Vivian pohlédl do klidné tváře z vody a ona přikývla. Vstal a otočil se k trůnu. „Je to Jezerní paní, Vaše Veličenstvo. Živel zformovaný kolem ducha mrtvé ženy. Je duchem země, naší dávnou matkou pohybující se vlhkou zemí, silou, která dává zeleni růst a všechny nás živí."
Šaman pomalu vykročil vpřed a z obličeje mu rázem zmizela všechna arogance a vzdor. Paní se na něj podívala a on se zarazil, pohlédl jí do obličeje, neschopen dalšího pohybu. „Ach, milosrdný Bože," vydechl král Jan. „To jsi ty, Eleanor..."
Celý dvůr zaplavila vlna šoku a překvapení; všechny oči se teď upíraly na Jezerní paní.
„Královna Eleanor?" zeptal se Chance.
„Mami?" řekl Jestřáb.
„Ano," odpověděla Paní hlasem podobným zurčení potůčku a její úsměv na všechny působil jako rozhřešení. „Nebo jsem jí alespoň byla. Eleanor zemřela dávno a to, co zbylo z prastaré tranzitivní bytosti nazývané Jezerní paní, se spojilo s jejím duchem, aby mohl pokračovat. Jsem teď poslední tranzitivní bytost ve světě lidí, a teď, když je Snění pryč, budu postupně blednout, až se spolu s magií vytratím úplně."
„Mami," řekl znovu Jestřáb. Vykročil k ní, ale Paní ho zastavila laskavým, avšak nesmlouvavým pohledem.
„Tvoje matka je mrtvá, Ruperte. Já jsem teď Jezerní paní. Duch země. Vzpomínám si na tebe, ale nyní jsem matkou všech." Obrátila se zpátky k Šamanovi, který se pod jejím pohledem doslova roztřásl. „Jsem tady, abych tě soudila, Jane. Kdo na to má větší právo než žena, která byla tvou manželkou, tvoje královna a matka muže, jehož jsi zavraždil?"
Šaman před ní klesl na kolena a po tváři se mu koulely slzy smývající barvu a jíl. „Ach Bože, Eleanor; zabil jsem našeho syna! A zabil jsem i tebe, svou žárlivostí. Myslím, že jsem zabil i všechno dobré a čestné, co ve mně kdysi bylo. Už nejsem muž, kterého jsi znala, Eleanor, za kterého ses provdala. Mám na rukou tolik krve, že ji ani všechna voda světa nedokáže smýt."
„Je na mně, abych o tom rozhodla," odpověděla Jezerní paní. „Přijmeš můj soud, Jane?"
„Pro tebe bych si vytrhl srdce z hrudi a dal ti ho," řekl Šaman. „Udělej, co musíš, Eleanor. Zasloužím si to."
„Dopustil ses strašného zločinu, Jane," řekla Paní. „Nezasloužíš si smíření rozsudku ani úlevu trestu. Proto tě odsuzuji k tomu, abys spal v zemi, v mém objetí, a neprobudil ses, dokud tě nebude třeba. Abys ji i sebe naposledy vykoupil."
„Činit pokání," řekl Šaman. „To je vše, po čem doopravdy toužím. Jsem tak unavený, Eleanor."
„Tak pojď se mnou, můj milovaný," řekla Jezerní paní. „A spi, spi spánkem staletí."
Šaman vstal a pomalu se rozhlédl. Kývnutím se rozloučil s Felicity a trůnem, stejně jako s Nárkem, který stál u ní. „Chraň zemi, krále a královnu. Máš moje požehnání, pokud vůbec má nějakou cenu." Otočil se k Jestřábovi. „Sbohem, Ruperte. Jen skutečně moudrý muž pozná, že není král, a jen silný se dokáže obrátit zády k trůnu. Vždycky jsem na tebe byl hrdý, můj synu." Podíval se na Rybářku. „I na tebe jsem byl pyšný, Julie. Byla jsi jako moje dcera, kterou jsem nikdy neměl. Kryj mu záda a dohlédni, aby se nedostával do potíží." Pohlédl na majordoma. „Poslední dar a příkaz tobě, můj věrný služebníku. Jdi navštívit svou babičku, Noční čarodějnici. V současné době je matkou čarodějnicí na akademii Sester Měsíce." Usmál se rozruchu, který tím vyvolal mezi všemi shromážděnými s výjimkou Tiffany. „Noční čarodějnice založila akademii, když skončila dlouhá noc. Vždycky jsem to věděl, ale nikomu jsem to neřekl. Má právo pokusit se o vlastní pokání. Teď ale odcházím a myslím, že ty máš právo to vědět, majordome. Rodinné svazky jsou cenné." Nakonec se otočil k Jezerní paní. „Jsem připraven, Eleanor."
Napřáhla k němu ruce, z nichž vytryskla voda jako z fontány. „První Lesní král se oženil s Jezerní paní. Byla to skutečná svatba mezi Králem a Zemí. Nyní se katedrála vrátila, hrad je zase takový jako dříve a kruh všeho dění se uzavírá."
Král Jan vstoupil do objetí Jezerní paní a její tekutá podoba se kolem něj zavřela, zaplavila ho a on se v ní rozplynul. Naposledy se kolem sebe usmála, možná na sira Viviana trochu víc než na ostatní, a pak explodovala v jemnou mlhu, která ještě chvíli visela ve vzduchu, než zmizela úplně. Šaman a Jezerní paní, král Jan a královna Eleanor, byli na mnoho, mnoho let pryč.
„Je čas, abychom odešli i já a Isobel," řekl Jestřáb po patřičně dlouhé odmlce. „Tady jsme udělali všechno, co bylo v našich silách. Už není třeba, aby se někdo jiný dozvěděl, kdo zavraždil Haralda. Všechno by to jen zkomplikovalo. Hoďte to třeba na Maguse. Stejně mu nikdo moc nevěřil."
„Mohli byste zůstat," ozval se Nárek. „Trůn je po právu váš, právem dědice. Felicity a já bychom ustoupili králi Rupertovi a královně Julii."
„Nu, ano," řekla Felicity. „Kdo koneckonců jsme, abychom se měřili s legendami?"
Rybářka krátce zachytila její pohled. Královna to neříkala příliš nadšeně. „Ne," řekla laskavě. „Kdybychom o to stáli, mohli jsme být králem a královnou už dávno."
„Vždycky jsem o sobě věděl, že nejsem z materiálu, ze kterého se dělají králové," dodal Jestřáb. „A vždycky jsem se bál, aby se na mne nepřenesl odkaz mého otce. Ty budeš mnohem lepší král než já, Nárku."
„Pak zůstaňte jako kapitáni Jestřáb a Rybářka," navrhl Nárek.
„Ne," řekl Jestřáb. „Neodolal bych pokušení se vám do toho plést. Lesní království potřebuje nový začátek bez připomínek problematické minulosti. Pravda o tom, kdo jsem, by se brzy rozšířila a mě nikdy netěšilo být legendou."
„Jasně," přisvědčila Rybářka. „Člověk aby si pak pořád dával pozor na jazyk."
Vévoda Alric si rozpačitě odkašlal a vystoupil vpřed. Rybářka se otočila a pohlédla na něj. „Mýlil jsem se," řekl vévoda prostě, „a mnoho lidí se nemůže pyšnit tím, že by mě slyšelo říct něco takového. Omlouvám se ti, Julie."

„Za to, že jsi nařídil svým lidem, aby nám dali tu nakládačku, nebo že jsi mě tehdy před lety poslal umřít do dračí sluje?" zeptala se Julie hlasem mrazivým jako led.
„Myslel jsem, že potřebuji odstrašující příklad," odpověděl vévoda. „Vedla sis velice dobře, Julie. Mohla by ses se mnou vrátit do Hillsdownu."
„Myslím, že ne," odpověděla Rybářka. „Nejpozději do týdne bychom si šli po krku. Jsme příliš stejní, než abychom se vzájemně snesli."
„Ano," přisvědčil vévoda. „To je ono. Vždycky jsi byla dcera svého otce."
Rybářka se podívala na Felicity sedící na trůně. „Takže, Fliss..."
„Takže, Jules... Těší mě, že ses rozhodla být zase blond. Černá ti nikdy neslušela."
„Dohlédni na našeho tátu."
„Samozřejmě. Je to sice špinavá práce, ale někdo ji dělat musí."
Obě přikývly, usmály se na sebe a pak se odvrátily, šťastné, že to mají za sebou. Nikdy si toho neměly spolu mnoho co říct. Jestřáb se mezitím loučil se sirem Robertem a Ennisem Pagem.
„Prožeňte pořádně Nářka ohledně reformy," řekl. „Pro jeho vlastní dobro."
„Jasně," přikývl sir Robert. „Víš určitě, že už není Hněv Boží? Strašně nerad bych byl zničeho nic postižen morem nebo vředy. Nebo deštěm žab."
„Ještě něco," řekl majordomus a s jistou obřadností vystoupil do popředí. „Ne všechno je ještě dobré. Temný les zůstal a stále představuje potenciální nebezpečí. Proto tě musím, kapitáne Jestřábe, formálně požádat, abys nechal Duhový meč tady."
Jestřáb si pomalu rozepnul přezku a naposledy potěžkal Duhový meč. Věděl, že má majordomus pravdu, ale zároveň měl pocit, jako by se musel vzdát starého přítele, se kterým se shledal teprve nedávno.
„A svou sekeru jsi nechal ve Snění," připomenula mu Rybářka. „Poslední velemágův dar."
„Ale k čertu!" řekl Jestřáb a podal Duhový meč majordomovi. „Mám zase obě oči. Snadno si seženu jinou zbraň."
„Přesně tak," přisvědčil majordomus. „Proto ti Lesní království daruje tohle." Pozvedl meč v pochvě, který s sebou přinesl do trůnní síně. „Našel jsem ho ve Staré zbrojnici. Je to meč prvního Lesního krále. Jsem si jist, že by chtěl, abys ho měl. Takže ať půjdeš kamkoliv, kousek Lesa bude vždycky s tebou."
Jestřáb se usmál a připnul si starý meč k pasu. „Už jsem si vzpomněl, proč jsem se posledně vykradl z hradu tajně. Vždycky jsem nenáviděl ta zdlouhavá loučení."
„Co budeš dělat teď, sire majordome, když se geografie hradu vrátila k normálu?" zajímala se Rybářka. „Brzy tě nahradí plánky a cedulkami."
„A nic lepšího bych si přát nemohl," odpověděl majordomus. „Honění komnat po hradě už mě unavovalo dávno. Sestavím výpravu k prozkoumání všech divů a záhad navrácené katedrály. Řekl bych, že s tím budu mít práce dost a dost."
Jestřáb s Rybářkou se postavili bok po boku a naposledy se rozhlédli po trůnní síni.
„Snažte se to tentokrát udělat správně," řekl Jestřáb konečně. „Nerad bych se zase vracel a tahal vás z bryndy."
„Jasně," dodala Rybářka. „Být legendou je zatraceně těžká práce."

O něco později ujížděli Jestřáb s Rybářkou na koních, které si s sebou přivedli z Havenu, pryč od Lesního hradu. Ani jednou se neohlédli. Žádné davy se s nimi neloučily, protože nikdo nevěděl, že odcházejí. Což bylo přesně to, co chtěli. Bylo krátce před polednem hezkého, teplého dne a na modrém nebi zářilo slunce. Vzduch v zeleném lese byl svěží a silný.
„Tak," řekla Rybářka. „Kým bys chtěl být teď? Už jsi byl princem Rupertem a kapitánem Jestřábem."
„Myslím, že zůstanu Jestřábem. On je to, co jsem si sám vybral. A co ty - jsi ještě spokojená s Isobel Rybářkou?"
„Řekla bych, že ano. Ale do Havenu se už rozhodně nevrátíme."
„Ne," řekl Jestřáb. „Tam jsme za sebou spálili mosty."
Rybářka se zasmála. „Spálili jsme toho zatraceně víc. Hned tak na nás nezapomenou. Vlastně si myslím, že by se klidně dalo říct, že jsme pro Haven vykonali tolik dobra, kolik se ho do toho města vešlo. Je čas na nový začátek. Zase."
Podívala se na Jestřába. „A vždycky můžeme začít uvažovat o dětech..."
„Ano," přikývl Jestřáb. „Připadaly mi jako docela dobré děti. Samozřejmě, nemáme žádnou záruku, že budou právě takové."
„To samozřejmě nemáme. Vlastně nevíme, jestli vůbec budeme mít děti."
„Ne. Ale zkoušet to bude docela zábava."
Vesele se zašklebili jeden na druhého a pak jeli nějaký čas mlčky.
„Co takhle rozjet se jen tak do světa a kouknout se, co tam na nás čeká?" navrhl Jestřáb konečně. „Zažívat dobrodružství. Pomáhat lidem, když se k tomu naskytne příležitost. Nakopnout každého lumpa, kde ho to bude bolet nejvíc? Protože tohle nám šlo vždycky nejlépe."
„Já jsem pro," souhlasila Rybářka. „Kdo ví? Možná přitom získáme nějaký jiný trůn."
„Bože, to doufám ne!" zhrozil se Jestřáb. Oba se rozesmáli a pobídli svoje koně do klusu.
A tak znovu opustili dějiny Lesa a vrátili se do legendy, kam patřili.

Simon R. Green
ZA MODRÝM MĚSÍCEM

Z amerického vydání Beyond the Blue Moon

vydaného nakladatelstvím ROC
(Penguin Putnam, Inc.)
přeložil Josef Hořejší.
Obálku namaloval Milan Fibiger,
grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.
v roce 2002 jako svou 115. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 219 Kč

ISBN 80 - 7332 - 004 - 5